

Adkryccio 18: Gučny kryk — 2018-2030

«Vjaŭiki Vaviŭton upaŭ, upaŭ!»

«Vyjdzicie z jago, narod moj...»

Semiuet pradstaŭlaje

Rastŭumač mnie

Daniŭta i Adkryccio

Praročyja dokazy isnavannia Boga.

Jago apošnija adkrycci dla svaich vybrannikaŭ.

U getaj pracy: Jago prajekt — Jago sud

Vjersija: 11-10-2025

(19 vosieni 5996 g.)

Tłumačaŭnaja zapiska da vokładki

Zvierchu ūniz: Paślanni troch aniołaŭ z Adkryccia 14.

Geta try isciny z knigi Daniŭta, adkrytyja sviatym pasla vyprabavanniaŭ viasnoj 1843 goda i pasla vyprabavanniaŭ 22 kastryčnika 1844 goda. Nje viedajučy roŭi suboty, rannija adventysty nie magli zrazumiec' sapraŭdnaga sensu getych paślanniaŭ. Adventysty, jakija čakali viartannia Chrysta, zviazali svoj dosvied z « paŭnočnym krykam » abo « poŭnačču », zgađanym u prypaviesci pra « dziesiac' dzieŭ » z Jevangjeŭta ad Matfiej 25:1-13, dzie zgađvajecca abviaščennie pra « viartannie Žanicha ».

1- Tema suda razvita ŭ Dan. 8:13-14, a taksama tema pieršaga anioŭ'skaga paślannia ŭ Adkrycci 14:7: « Bojciesia Boga i addajcie Jamu słavu, bo nastaŭa gadzina suda Jagonaga, i pakłaniciesia Tamu, Chto stvaryŭ ziamlu i nieba i krynicy vady! »: viartannie da suboty, adzinaga sapraŭdnaga siomaga dnia boskaga paradku, jaŭrejskaj suboty i štotydniovaga dnia adpačynku, patrabujecca Bogam u čacviortaj z Jago dziesiacy zapaviedziaŭ.

2- Asudžennie papskaga Ryma , « maŭloga roga » i « inšaga cara » z Daniŭta 7:8-24 i 8:10-23-25, jaki atrymŭlivaje nazvu « Vjaŭiki Vaviŭton » u paślanni drugoga anioła z Adkryccia 14:8: « Jana ŭpaŭa, jana ŭpaŭa, Vaviŭton Vjaŭiki! »: gaŭoŭnym čynam z-za niadzieŭi, jakaja byŭa « dniom sonca », atrymanaj u spadčynu ad impieratara Kanstancina I , jaki ŭstanaviŭ jaje 7 sakavika 321 goda. Ale gety vyraz « jana ŭpaŭa » apraŭdvajecca adkrycciom jaje praklataj pryrody Bogam, kali jon daje viedac' svaim adventysckim sŭlugam pasla 1843 goda, u 1844 godzie, adnaviŭšy praktyku zakinutaj suboty. « Jana ŭpaŭa » aznačaje: « jana ŭziata i pieramožana ». Takim čynam, Bog praŭdy abviaščaje svaju pieramogu nad ŭagjeram religijnaj chŭlusni.

3- Tema Strašnaga suda , dzie « agon' drugoj smierci » ũražvaje chryscijanskich buntaroŭ. Geta vobraz, pradstaŭleny ũ Dan. 7:9-10, tema razvita ũ Adkrycci 20:10-15, i jana z'jaŭlajecca pradmietam pasłannia terciaga anioła ũ Adkrycci 14:9-10: « I terci anioł išoŭ za im, kažučy gučnym gołasam: chto pakłaniajecca zvieru i vobrazu jagonamu i prymaje klajmo na łob svoj abo na ruku svaju, toj budzie pic' vino gniewu Božaga, jakoje nalita čystaje ũ kielich gniewu Jagonaga, i budzie mučany ũ agni i siercy pierad sviatymi aniołami i pierad Jagniatam »: Tut niadziela atajasamŭivajecca z « klajmom zvieria ».

Zviarnicie ũvagu na adnoŭkavaje adpaviednasc' numaroŭ metavych vieršaŭ u Daniila 7: 9-10 i Adkrycci 14: 9-10 .

Čacviorty anioł : jon z'jaŭlajecca toŭki ũ Adkrycci 18, dzie apisvaje kančatkovaje abviaščennie troch papiarednich adventyskich pasłanniaŭ, jakija karystajucca ũsim boskim sviatłom, što pryjšło, kab asviatlic' ich z 1994 goda i da kanca svietu, geta značyc' da viasny 2030 goda. Geta rola, jakuju pavinna adygryvac' getaja praca. Sviatło, jakoje pryjšło, kab asviatlic' jago, raskryvaje pasladoŭnyja viny: katalickaj religii — z 538 goda; pratestanckaj religii — z 1843 goda; i aficyjnaj adventysckaj ustanovy — z 1994 goda. Usie getyja duchoŭnyja padzienni mieŭ ũ svoj čas pryčynaj: admovu ad sviatła, prapanavanaga Sviatym Ducham Božym u Isusie Chryscie. « U čas kanca », zgadany ũ Dan. 11:40, Katalickaja Carkva ab'jadnoŭvaje ũ svaim praklonie ũsie religijnyja grupy, chryscijanskija ci nie, jakija pryznajuc' jaje słužennie i jaje ũładu; geta pad egidaj svajgo tak zvanaga «ekumieničnaga» aŭjansu, da jakoga pasla pratestantyzmu aficyjny adventyzm daŭčyŭsia ũ 1995 godzie.

2-je Karynfianaŭ 4:3-4

« ...Kaŭi ŭ naša Jevangjeŭle schavanaje, dyk jano schavanaje dla tych, chto ginie, dla niavierujučych, u jakich bog getaga svietu aslapiŭ rozumy, kab dla ich nie zaziała sviatło słaŭnaga Jevangjeŭla Chrysta, Jaki josc' vobraz Boga » .

«A kaŭi prarockaje sŭlova zastaniecca niapraviŭna zrazumietym, to jano zastaniecca takim toŭki dla tych, chto pavinien byc' zagubleny».

Akramia tago, u reziŭme adkrycciaŭ, pradstaŭlenych u getym dakumiencie, viedajcie, što dla « apraŭdannia sviatasci »

z viasny 1843 goda, ustanoulenaga ũkazam Tvorcy i Zakanadaŭcy Boga z Daniila 8:14, zgodna z jago « Vječnym Jevangjeŭlem »,

pa ũsioj ziamŭi, koŭny muŭčyna i ŭančyna,

kab atrymac' boskuju łasku, treba byc' achryščanym u imia Isusa Chrysta praz poŭnaje apuskannie ũ vadu,

pavinny vykonvac' subotu , siomy dzien' adpačynku, asviečany Bogam u Knizie Byccia 2, i 4-ju z jago 10 zapaviedziaŭ, cytavanych u Knizie Zychodu 20; geta, kab zachavac' Jago łasku,

pavinny šanavac' boskija maraŭ'nyja zakony i zakony charčavannia, prapisanyja ŭ Sviatoj Biblji, u Knizie Byccia 1:29 i Łjevie 11 (sviatasc' cieła)

i nie pavinny « pagardžac' Jago prarockim słovam », kab nie « patušyc' Ducha Božaga » (1 Fjes. 5:20).

Toj, chto nie adpaviadaje getym kryterijam, asudžany Bogam na pakuty ad « drugoj smierci », apisanaj u Adkrycci 20.

Samueľ

RASKAŽY MNie PRA DANIŁA I APAKAŁIPSIS

Numaracyja staronak razgledžanych tem

Častka pieršaja: Padrychtoŭčyja natatki

Vykarystoŭvaje aŭtamatyčny pošuk numaroŭ staronak vykarystoŭvanaga pragramnaga zabiespiačennia

Tytuľny list

- 07 Prezientacyja
- 12 Bog i jago stvarenni
- 13 Biblijnaja asnova isciny
- 16 Asnoŭny dakład : 7 sakavika 321 goda, praklaty dzien' grachu
- 26 Sviedčannie Boga, dadzienaje na ziamli
- 28 Zaŭvaga : Nje bŭtajcie mučanstva z pakaranniem
- 29 Kniga Byccia: Važny prarocki dajdžest
- 30 Vjera i niavier'je
- 33 Ježa dla patrebnaga siezonu
- 37 Adkrytaja gistoryja sapraŭdnaj viery

39	padrychtoŭčych natatak da knigi Daniila
41	Usio pačynajecca z knigi Daniila — Kniga Daniila
42	Daniila 1 - Prybyccio Daniila ŭ Vaviŭlon
45	Daniila 2 - Vobraz z bačannia cara Navuchadanosara
56	Daniila 3 - Try spadarožniki ŭ piečy
62	Daniila 4 - car pakoryŭsia i naviarnuŭsia
69	Daniila 5 - Sud cara Vaŭtasara
74	Daniil 6 - Daniil u ŭvinym rovie
79	Daniila 7 - The čatyry žyvioŭ i maŭ papski rog
90	Daniila 8 - Pacvierdžannie papskaj asoby - Boski ŭkaz z Daniila 8:14.
103	Daniila 9 - Abviaščennie času ziamnoga služennia Isusa Chrysta.
121	Daniil 10 - Abviaščennie Vjaŭlikaj Bjady - Bačanni Bjady
127	Daniila 11 - Sjem siryjskich vojnaŭ.
146	Daniila 12 - Ilustravanaja i datavanaja advientysckaja ŭniviersaŭnaja misija.
155	Pasviačennie ŭ prarocki simvalizm
158	Advientyzm
163	Pjeršy poglad na Apakaŭlipsis
167	Simvaŭ Ryma ŭ praroctvach
173	Sviatŭ ŭ subotu
176	Božy ŭkaz z Daniila 8:14
179	Padrychtoŭka da Apakaŭlipsisu
183	Apakaŭlipsis u karotkim zmiescie
188	Častka drugaja: Padrabiaznaje vyvučennie Adkryccia
188	Adkryccio 1 : Praŭog - Vjartannie Chrysta - Tema advientystaŭ
199	Adkryccio 2 : Asambleja Chrysta ad jaje stvarennia da 1843 goda
199	1-y pieryjad : Efies - 2-gi pieryjad: Smirna - 3-ci pieryjad : Pjergam -
	4-ja epocha : Tyjatyr

- 216 Adkryccio 3 : Asambleja Chrysta z 1843 goda - Adnoŭlenaja apostaľ'skaja chryscijanskaja viera
- 216 5-ja epocha : Sardy - 6-ja epocha : Fiľadeľ'fija -
- 223 Łjos advientyzmu, raskryty ŭ pieršym bačanni Elen G. Uajt
- 225 7-ja epocha : Łaadykieja
- 229 Adkryccio 4 : Njabiesny sud
- 232 Zaŭvaga : BOŽY ZAKON praročyc'
- 239 Adkryccio 5 : Syn Čaľaviečy
- 244 Adkryccio 6 : Dziejučyja asoby, boskija pakaranni i znaki časoŭ chryscijanskaj ery - Pjeršyja 6 piačatak
- 251 Adkryccio 7 : Advientyzm siomaga dnia zapiačatany « piačatciu Boga »: subotaj i tajemnaj « siomaj piačatkaj ».
- 259 Adkryccio 8 : Pjeršyja čatyry « truby »
- 268 Adkryccio 9 : 5-ja i 6-ja « truby »
- 268 5-ja « truba »
- 276 6-ja « truba »
- 286 Adkryccio 10 : « Malen'kaja adkrytaja kniga »
- 291 Kaniec pieršaj častki Adkryccia
- Častka drugaja: raspracavanyja temy
- 292 Adkryccio 11 : Papskaje panavannie - Nacyjanaľ'ny ateizm - 7-ja « truba »
- 305 Adkryccio 12 : vialiki centraľ'ny pľan
- 313 Adkryccio 13 : Hžyvyja braty chryscijanskaj reľigii
- 322 Adkryccio 14 : Čas advientyzmu siomaga dnia
- 333 Adkryccio 15 : Kaniec vyprabavaľ'naga terminu
- 336 Adkryccio 16 : Sjem apošnich pošasciaŭ Božaga gnievu
- 345 Adkryccio 17 : Rasmusnica vykryvajecca i apaznajecca
- 356 Adkryccio 18 : Rasmusnica atrymľivaje svajo pakarannie
- 368 Adkryccio 19 : Bitva Armagjedon Isusa Chrysta
- 375 Adkryccio 20 : Tysiača gadoŭ 7-ga tysiačagoddzia i Apošni sud

- 381 Adkryccio 21 : Simvaľ prastaľlenaga Novaga Ijerusaľima
- 392 Adkryccio 22 : Bjaskoncy dzien' viečnasci
- 405 Ĺitara zabivaje, a Duch aźyľlaje
- 408 Zjamny čas Isusa Chrysta
- 410 Sviatasc' i asviačennie
- 424 Padziety Knigi Byccia — ad 1 da 22 —
- 525 Vykanannie abiacanniaľ, dadzienych Abragamu: Byccio 23 da ...
- 528 Zychod i vierny Majsiej — Pra Bibliju ũ ceľym — Gadzina apošniaga vybaru — Advientyzm siomaga dnia: padzieľ, imia, gistoryja — Asnoũnyja Boźyja sudy — Boskaje ad A da Ja — Skaźenni biblejskich tekstaľ — Duch adnaľľlaje praľdu.
- 547 Apošniaje prysviačennie
- 548 Apošni zvanok

Raskaźy mnie pra Daniľa i Adkryccio

Prezientacyja

Ja naradziľsia i ỹyvu ũ getaj vieľmi agidnaj krainie, bo Bog simvaľična nazyvaje jaje staľicu « Sadom i Jegipiet » u Adkrycci 11:8. Jaje madeľ gramadstva, respubľikanskaja, vykľikanaja zajzdrasciu, byľa pierajmana, raspaľsiudźana i pryniata mnogimi narodami pa ũsioj ziamľi; getaja kraina — Francyja, daminujučaja manarchičnaja i revalucyjnaja kraina, ekspierymientatar piaci republik z gramadskimi reźymami, asudźanymi Bogam. Z gonaram jana abviaščaje i demanstruje svaje skryźaľi pravoũ čaľavieka, jakija aburaľna supiarečac' skryźlam abaviazkaľ čaľavieka, napisanym u formie «dziesiaci zapaviedziaľ» samim Bogam-stvaraľnikom. Z momantu svajgo ũznikniennia i pieršaj manarchii jana abaraniaľa svajgo voraga, rymska-kataľickuju reľigiju, vučennie jakoj nikoľi nie pierastavaľa nazyvac' «zľom» toje, ũto Bog nazyvaje «dabrom», i nazyvac' «dabrom» toje, ũto Jon nazyvaje «zľom». Praciagvajučy svajo niaľmoľnaje padziennie, jaje revalucyja pryviaľa jaje da pryniaccia ateizmu. Takim čynam, jak istota, gľiniany garščok, Francyja ũviazaľasia ũ pieraciagvannie kanata, jakoje suprac'staic' jaje ũsiemagutnamu Bogu, sapraľdnamu ỹaleznamu garšku; vynik byľ pradjkazany i pradjkazany im; Jago čakaje los « Sadoma », vinavataga ũ tych ỹa grachach, ũto i jago. Gistoryja svietu za apošnja pryblizna 1700 gadoũ farmiravaľasia jago zľym upľyvam, asabľiva padtrymkaj, jakuju jon akazvaľ uľadzie rymska-kataľickaga papskaga reźymu, pačynajučy z jago pieršaga manarcha, Chľodviga I , pieršaga karala frankaľ. Jon byľ achryščany ũ Rejsie 25 snieźnia 498 goda. Getaja data maje znak sviata Kalad, niespraviadľiva i aburaľna zviazanaga Rymam z iľỹyvaj dataj naradźennia Isusa Chrysta, uvasoblenaga Boga, stvaraľnika svietu i ũsiago, ũto ỹyvie, abo isnuje; jaki spraviadľiva pretenduje na tytuľ « Boga praľdy », tamu ũto jon nienavidzič' « chľusniu, bac'ka jakoj — d'jabaľ », jak zajaviľ Isus.

Ci chočacie vy biassprečny dokaz tago, ũto nivodzin rymski papa nie maje prava nazyvac' siabie sľugoľ Isusa Chrysta? Vos' jon, dakľadny i biblejski: Isus abviasciľ u Jevangjeľi ad Matfieja 23:9: « I nie nazyvajcie nikoga svaim bac'kam na ziamľi, bo adzin u vas Ajciec, Jaki na niabiosach » .

Jak Papa nazýva se na zemi? Usie geta bačac': «Sviaty Ajciec » ci navat «Najsviatiejšy Ajciec» . Katalickija sviatary taksama nazývajú se « ajcami ». Geta buntarskaje staľenne prymušaje mnostva sviataroŭ pazycyjanavac' siabie jak nibyta niezamiennych pasiarednikaŭ pamiž Bogam i grešnikom, u toj čas jak Biblija vučyc', što jon maie svobodny dostup da Boga, uzakonieny Isusam Chrystom. Takim čynam, katalickaja viera infantyлізуje ludziej, kab jany vygladaŭ niezamiennymi i niepazbiežnymi. Geta adchilennie ad niepasrednaga zastupnictva Isusa Chrysta budzie asudžana Bogam u praroctvie ŭ Dan. 8:11-12. Pytannie-adkaz : Chto moža pavieryc', što magutny Bog-Tvorca mog uziać u sľugi ludziej, jakija nie padparadkoŭvajucca Jamu z takoj aburaľnaj « pychaj », asudžanaj u Dan. 7:8 i 8:25? Biblijny adkaz na getuju infantyлизacyju čaľaviečych rozumaŭ znachodzicca ŭ getym vieršy z Jer. 17:5: « Tak kaža Jachve: praklaty čaľaviek , jaki spadziajecca na čaľavieka , jaki robic' płoc' svajoj siľaj , a serca jago advaročvajecca ad Jachve ! »

Pakoľki mienavita Francýja mocna paŭplyvała na reľigijnuju gistoryju značaj častki chryscijanskaj epochi, Bog daŭ francuzu misiju raskryć jaje praklatuju rolu, asviateľišy schavany sens jaje prarockich adkrycciaŭ, zašyfravanych u stroga biblejskim kodzie.

U 1975 godzie ja atrymaŭ paviedamlennie pra svaju prarockuju misiju praz bačannie, sapraŭdny sens jakoga ja zrazumieŭ toľki ŭ 1980 godzie, pasla svajgo chryščennia. Achryščany ŭ chryscijanskaj viery adventystaŭ siomaga dnia, ja z 2018 goda viedaju, što mnie daručana sľužyc' na jubilejny čas (7 разоŭ pa 7 gadoŭ), jaki skončycca viasnoj 2030 goda z viartanniem u sľavie Gospada Boga Usiemagutnaga, Isusa Chrysta.

Pryznannia isnavannia Boga ci Isusa Chrysta niedastatkova dla atrymannia viečnaga zbaľlennia .

Nagadvaju vam, što pierad tym, jak uzniescisia na nieba, Isus zviarnuŭsia da svaich vučniaŭ sa sľovami nastupnych vieršaŭ z Mc. 28:18-20: « Isus, padyšoŭšy, skazaŭ im: dadziena Mnie ŭsia ŭľada na niebie i na zemi. Dyk idziecie i navučycie ŭsie narody , chrysciačy ich u imia Ajca i Syna i Sviatoga Ducha , vučaćy ich vykonvac' usio, što Ja zagadaŭ vam . I vos', Ja z vami va ŭsie dni da skančennia veku ». Jago Boski Duch natchniŭ apostala Pjatra na getaje inšaje aficyjnaje i ŭračystaje abviaščennie z Dziejaŭ 4:12: « I niama ni ŭ kim inšym zbaľlennia; bo niama inšaga imia pad niebam, dadzienaga ludziam, jakim naležała b nam vyratavacca ».

Tamu zrazumiejcie, što reľigija, jakaja prymiraje nas z Bogam, nie gruntujecca na reľigijnaj spadčynie, jakaja tľumačycca čaľaviečymi tradycyjami. Vjera ŭ dobraachvotnuju achviar, pryniesienuju Bogam praz Jago čaľaviečuju smierc' u Isusie Chryscie, — geta adziny sposab dasiagnuc' našaga prymirennia z daskaŭľaj spraviadľivasciu Jago boskaj sviatasci. Akramia tago, chto b vy ni byľi, niezaležna ad vašaga pachodžannia, spadčynnaj reľigii, vašaga naroda, vašaj rasy, vašaga koleru skury ci vašaj movy, ci navat vašaga statusu siarod ludziej, vašo prymirennie z Bogam prychodzic' toľki praz Isusa Chrysta i prytrymlivannie Jago vučennia, jakoje Jon zviartaje da svaich vučniaŭ da kanca svietu; jak sviedčyc' gety dakument.

Vyraz « Ajciec, Syn i Sviaty Duch » abaznačaie try pasladoŭnyja roľi, jakija vykonvaje adziny Bog u svaim pľanie zbaľlennia, prapanavanym vinavatym grešnikom-čaľaviekam, asudžanym na « druguju smierc' ». Getaja «trojca» nie z'jaŭľajecca zboram troch bagoŭ, jak vierac' musuľmanie, što apraŭdvaje ich admaľlennie ad getaj chryscijanskaj dogmy i jaje reľigii. Jak « Ajciec », Bog — naš stvaraľnik dla ŭsich; jak « Syn », Jon daŭ siabie cieľam z płoci, kab zamiest ich adkupic' grachi svaich vybranych; jak « Sviaty Duch », Bog, Duch uvaskrośľaga Chrysta, prychodzic', kab dapamagčy svaim

vybranyh dasiagnuc' pospiechu ũ ich naviartanni, atrymaŭšy « asviačennie, biez jakoga nichto nie ũbačyc' Gospada », zgodna z tym, čamu vučyc' apostoł Pavieł u Pasłanni da Gabrejaŭ 12:14; « asviačennie » pavinna byc' addzielena dla Boga i Bogam. Jano pacviardžaje Jago pryniace vybranyh i vyjaŭlajecca ũ spravach Jago viery, geta značyc' u Jago lubovi da Boga i Jago natchnionaj i adkrytaj biblejskaj praŭdzie.

Čytannie getaga dakumenta nieabchodna dla razumiennia viełmi vysokaga ũzroŭniu praklonu, jaki lažyc' na narodach ziamłi, ich rełigijnych institutach i institutach zachodniaga chryscijanskaga sviatu, asabłiva z-za ich chryscijanskaga pachodžannia; tamu što šlach, prakładzieny Isusam Chrystom, ujaŭlaje saboj unikałny i vyklučny šlach vyratavannia Božaga płana; takim čynam, chryscijanskaja viera zastajecca pryvilejavanaj mišenniu dla napadaŭ d'jabła i demanaŭ.

Pa sutnasci, płan vyratavannia, zadumany Bogam-Tvorcam, prosty i łagičny. Ale rełigija nabyvaje składany charakter, bo tyja, čto jaje prapavieduje, dumajuc' tołki pra apraŭdannie svajoj rełigijnaj koncepcyi, i, praktykujučy grech, časta pa niaviedanni, getaja koncepcija ũžo zusim nie adpaviadaje patrabavanniam Boga. U vyniku jon nasłavaje na ich svajo praklon, jaki jany interpretujuc' na svaju karysc' i nie čujuc' boskaga zakliku.

Gety tvor nie maje na mecie atrymac' łitaraturnuju premiju; dla Boga-Tvorcy jago adzinaja rola — vyprabavac' svaich vybrannikaŭ na vieru, jakaja dazvołic' im atrymac' viečnaje žyccio, zdabytaje Isusam Chrystom. Tut vy znojdziecie paŭtory, ale geta stył, jaki vykarystoŭvaje Bog, kab naviazac' tyja ž vučenni, jakija Jon adkryvaje praz roznyja vobrazy i simvaly. Getyja šmatłikija paŭtory z'jaŭlajucca najlepšymi dokazami ich sapraŭdnasci i sviedčac' pra važnasc', jakuju Jon nadaje adpaviednym ilustravanyh iscinam. Prypaviesci, jakim vučyŭ Isus, pacviardžajuc' getuju nastojlivasc' i getyja paŭtory.

U getaj pracy vy znojdziecie adkrycci, dadzienyja viałikim Bogam-stvarał'nikam, jaki naviedaŭ nas pad čaławiečym imiem Isus z Nazaretu, jaki pryjšoŭ pad tytułam «pamazany» abo «miesija», zgodna z gabrejskim «masija», cytavanyh u Dan. 9:25, abo «Chrystos», ad grečaskaga «Chrystos» z pisanniaŭ Novaga Zapavietu. U Im Bog pryjšoŭ, kab prapanavac' svajo daskanala čystaje žyccio ũ dobraachvotnaj achviary, kab pacvierdzic' abrady achviaraprynašennia žyvioł, jakija papiaredničałi Jago pryšesciu pasła pieršarodnaga grachu, učynienaga Jevaj i Adamam. Termin « pamazany » abaznačaje tago, čto atrymłivaje pamazannie Sviatoga Ducha, simvalizavanaje alejem ałiŭkavych dreŭ. Praročaje adkryccio, dadzienaje Bogam adzinym imiem Isusa Chrysta i Jago adkuplenčaj pracy, prychodžic', kab nakiravac' Jago vybranyh na šlach, jaki viadzie da viečnaga žyccia. Bo vyratavannie tołki pa łascy nie pieraškadžaje vybranyh trapić u pastki, pra jakija jany nie viedajuc'. Tamu, kab zaviaršyc' svaju prapanovu łaski, Bog u imia Isusa Chrysta prychodžic', kab adkryc' isnavannie gałoŭnych pastak, jakija dazvalajuc' Jago apošnim sługam apošniaga času analizavac', acen'vac' i vyrazna razumiec' zabłytanuju situacyju ũniviersał'naj chryscijanskaj rełigii, jakaja panuje ũ getuju apošniuju epochu ziamnoga zbaŭlennia.

Ale pierad tym, jak pasiejac', nieabchodna vyrvac' koran'; bo pryroda Boga-Tvorcy skažonaja vučenniem viałikich monateistyčnych rełigij, raspaŭsiudžanyh pa ziamłi. Usim im aguł'naje toje, što adziny Bog naviazany prymusova, i tym samym jany sviedčac' pra svajo addzialennie i pra lubyja adnosiny z im. Ujaŭnaja svaboda, zviazanaja z chryscijanskaj vieraj, abumoŭlena tołki ciapierašnimi abstavinami času, ale jak tołki Bog dazvołic' demanam dziejničac' svobodna, getaja nieciarpimasc' da tych, čto nie idzie za imi, znoŭ z'javicca. Kałi b Bog chacieŭ dziejničac' prymusova, Jamu było b

dastatkova prosta zrabic' siabie bačnym dla ich vačej, kab damagčysia ad svaich stvarenniaŭ, kab jany padparadkoŭvaľisia ũsioj Jago voľi. Kaľi b Jon nie dziejničaŭ takim čynam, to geta tamu, ťto Jago vybar vybranych gruntujecca vyklučna na svabodnym vybary lubic' Jago; svabodnym vybary, jaki Jon daje ũsim svaim stvarenni. I kaľi josc' abmiežavannie, to geta toľki abmiežavannie naturaľnaga charakteru vybranych, jakich Bog lubovi ťturchaje i pryciagvaje svajoj indyviduaľnaj svabodnaj pryrodaj. I getaje imia kachannie dobra pasuje Jamu, bo Jon uzvyšaje jago, prapanoŭvajučy svaim stvarenniam demanstracyju, jakaja robic' jago biassprečnym ; geta praz achviaravannie svajgo žyccia, kab adkupic' u asobie Isusa Chrysta grachi, atrymanyja ũ spadčynu i ũčynienyja toľki Jago vybrannikami ũ časy ich niaviedannia i slabasci. Budźcie ũvažlivyja! Na ziamľi getaje slova kachannie prymaje toľki formu pačuccia i jago slabasci. Slova Božaje mocnaje i całkam spraviadľivaje; ťto maje značennie, bo jano prymaje formu pryncypu, dzie pačuccio całkam avaľodana. Takim čynam, sapraŭdnaja religija, zacvierdžanaja Bogam, zasnavana na svabodnym prytrymľivanni Jago asoby, Jago dumki i Jago pryncypaŭ, ubudavanych u zakony. Usio ziamnoje žyccio pabudavana na Jago fizičnych, chimičnych, maraľnych, psichičnych i duchoŭnych zakonach. Getak ťa, jak čaľavieku nikoli nie pryjdzie ũ gaľavu ideja pazbiegnuc' zakona ziamnoga pryciagniennia i prymusic' jago zniknuc', jago duch moťa garmanična kvitniec' toľki ũ pavazie i pasľuchmianasci zakonam i pryncypam, ustanoŭlenym Bogam-Tvorcam. I getyja slovy apostala Paŭła ũ 1 Kar. 10:31 całkam apraŭdanyja: « Ci jascio vy, ci p'jacie, ci ťto inšaje robicie, usio rabcie na sľavu Božuju ». Prymianiennie getaga svabodnaga zaprašennia stała magčymym dziakujučy tamu, ťto ũ Biblii, i toľki ũ joj, Bog abviasciŭ i adkryŭ svaje boskija mierkavanni. I vaťna ũľičvac' Jago mierkavannie, kab vykanac' spravu « asviačennia, biez jakoga », zgodna z Pašlanniem da Gabrejaŭ 12:14, « nichto nie ũbačyc' Gospada ». Časam Jago mierkavannie prymaje formu receptu, ale jano nie boľš sumniŭnaje, čym mierkavannie lekara-spiecyjaľista, jakomu ludzi spiašajucca padparadkoŭvacca, dumajučy, ťto dziejničajuc' u najlepšych intaresach svajgo fizičnaga abo psichičnaga zdaroŭja (navat kaľi jany pamylajucca). Bog-Tvorca — geta, pierš za ũsio, adziny sapraŭdny lekar duš, jakoga Jon viedaje da najmienšych detaľaŭ. Jon ranic', ale lečyc', kaľi sytuacija spryjaľnaja. Ale ũ rešcie rešť Jon zniščyc' i zniščyc' usio niabiesnaje i ziamnoje žyccio, jakoje akazaľasia niazdoľ'nym lubic' Jago i, takim čynam, padparadkoŭvacca Jamu.

Takim čynam, religijnaja nieciarpimasc' — geta vykryccio pľadoŭ faľšyvaj manateistyčnej religii. Jana ũjaŭľaje saboj pamyťku i vieľmi sur'jozny grech, bo skaťaje charakter Boga, i, atakujučy Jago, ryzykuje nie atrymac' Jago bľagasaľuľennia, Jago ľaski i Jago zbaŭľennia. Adnak Bog vykarystoŭvaje jaje jak bič, kab pakarac' i ũdaryc' niavierujučaje abo niaviernaje čaľaviectva. Ja abapirajusia tut na biblejskija i gistaryčnyja sviedčanni. Sapraŭdy, pisanni Staroga Zapavietu vučac' nas, ťto dla pakarannia niaviernasci svajgo naroda, naroda pad nazvaj Izraiľ, Bog vykarystaŭ narod «fiľistymľan», svajgo bliťšejšaga susieda. U naš čas gety narod praciagvaje getaje dziejannie pad nazvaj «palestyncy». Pazniej, kaľi jon chacieŭ ab'javic' svoj sud i kančatkovaje asudťzennie getaga ziamnoga cialesnaga Izraila, jon zakľikaŭ da pasľug čaľdejskaga cara Navuchadanosara; geta byľo зробlena trojčy. U terci raz, u 586 g. da n.e., narod byľ zniščany, a tyja, chto zastaŭsia ũ žyvych, byľi departavany ũ Vaviľon na «70 gadoŭ», pra ťto praročyŭ Jeramija 25:11. Pazniej, za admovu pryznac' Isusa Chrysta svaim miesijaj, nacyja znoŭ byľa zniščana rymskimi vojskami pad kiraŭnictwam Cita, spadčynnika impieratara Vjespasijana. U chryscijanskuju epochu, aficyjna viarnuŭšysia da grachu ũ 321 godzie, chryscijanskaja viera z 538 goda byľa addadziena nieciarpimasci papaŭ. I getaja daminujučaja kataľickaja viera imknuťasia da svarki z narodami Bľizkaga Uščodu, jakija staľi religijna musuľ'manskimi ũ tym ťa VI stagoddzi . Njavierujučaje chryscijanstva znajšľo tam pastajannaga groznaga praciŭnika. Bo religijnaja suprac'tajannie dvuch ľagjeraŭ padobnaja da polusaŭ, całkam suprac'ľeťtych da kanca sviету.

Njavierujučy taksama ganartivny i šukaje słavy vyklučnasci; nie atrymŭlivajučy jaje ad Boga, jon prypisvaje jaje sabie i nie prymaje, kab jamu asprečvaŭ. Geta apisannie asoby taksama charaktaryzuje ŭsich členaŭ, jakija naležač' da roznych schodaŭ i zbirajucca ŭ roznych iŭžyvych reŭigijach. Asudžennie nieciarpimasci nie aznačaŭe, što Bog ciarpŭlivy. Njeciarpimasc' — geta čaŭaviečaja praktyka, natchnionaja demaničnymi ŭagjerami. Słowa «talerantny» maje na ŭvazie dumku pra nieciarpimasc', a słowa sapraŭdnaj viery — geta adabrennie abo nieadabrennie zgodna z biblejskim pryncypam «tak ci nie». Sa svajgo boku, Bog padtrymŭlivaje isnavannie zła, nie ciarpiačy jago; jon padtrymŭlivaje jago na praciagu času svabody, pradugledžanaga ŭ jago pŭanie vybrac' svaich vybrannikaŭ. Takim čynam, słowa «talerantnasc'» adnosicca toŭki da čaŭaviečtva, i gety termin z'javiŭsia ŭ Nantskim edykcie Gjenrycha IV ad 13 krasavika 1598 goda. Ale pasla zakančennia času ŭaski zło i tyja, čto jago čynic', buduc' zniščany. Talerantnasc' zamianiŭa reŭigijnuju svabodu, dadzienuju čaŭavieku Bogam z samaga pačatku.

Abvieščany zmiest getaj pracy; dokazy buduc' pradstaŭleny i prademanstravany na nastupnych staronkach.

Bog i jago stvarenni

Duchoŭny leksikon, jakim karystajucca ludzi ŭ łacinskaj Jeŭropie, chavaje važnyja paślanni, pieradadzienyja Bogam. Geta tyčycca, pierš za ŭsio, słowa Apakalipsis, jakoje ŭ getym aspieckie vykŭkaje asacyjacyju z vialikaj katastrofaj, jakoj bajacca ludzi. Adnak za getym žachŭlivym terminam chavajecca pierakład «Adkryccio», jaki adkryvaje svaim słuham u Chryscie nieabchodnyja rečy dla ich zbaŭlennia. Zgodna z pryncypam, što ščascie adnych robic' niaščascie inšych, tych, chto znachodzicca ŭ suprac'ległym łagjery, paślanni ŭ absalutnych suprac'ległasciach viełmi bagatyja na ŭroki i viełmi časta ŭtrymŭlivajucca ŭ najsviaciejšym «Adkrycci», dadziwym apostalu Janu.

Inšy termin, słowa «anioł», chavaje važnyja ŭroki. Geta francuzskaje słowa pachodzic' ad łacinskaga «angelus», jakoje samo pa sabie pachodzic' ad grečaskaga «aggelos», što aznačaje paślaniec. Gety pierakład adkryvaje nam kaštoŭnasc', jakuju Bog daje svaim stvarenniam, svaim anałagam, jakich jon stvaryŭ svabodnymi i adnosna niezaležnymi. Pakołki žyccio dadziena Bogam, getaja niezaležnasc' zachouŭvaje łagičnyja abmiežavanni. Ale gety termin «paślaniec» adkryvaje nam, što Bog bačyc' svaich svabodnych anałagaŭ jak žyvyja paślanni. Takim čynam, kožnaja istota ŭjaŭlaje saboj paślanie, jakoje składajecca z žycciovaga vopytu, adznačanaga asabistym vybaram i pazicyjami, jakija składajuc' toje, što Biblija nazyvaje «dušoj». Kožnaja istota ŭnikałnaja jak žyvaja duša. Bo pieršyja niabiesnyja anałagi, stvoranyja Bogam, tyja, kago my tradycyjna nazyvajem «aniołami», nie viedaŭi, što toj, chto daŭ im žyccio i prava žyc', moža zabrac' ich. Jany byŭi stvorany, kab žyc' viečna, i navat nie viedaŭi pra značennie słowa smierc'. Mjenavita kab adkryc' im, što aznačaje słowa smierc', Bog stvaryŭ naša ziamnoje vymiarennie, u jakim čaŭaviečy vid, abo Adam, budzie gulac' rolu smiarotnych pasła grachu Edemskaga sadu. Paślanie, jakoje my niasiem, padabajeccu Bogu tołki tady, kaŭi jano adpaviadaje Jago standartam dabra i spraviadlivasci. Kaŭi getaje paślanie adpaviadaje Jago standartam zła i niapraviłnaga, toj, chto jago niasie, — geta buntarski typ, jakoga Jon asudžaje na viečnuju smierc', geta značyc' na kančatkovaje zniščennie i gibieł' usioj jago dušy.

Biblijnaja asnova isciny

Bog paľičyŭ patrebnym i spraviadlivym spačatku adkryc' Majsieju pachodžannie našaj ziamnoj systemy, kab kožny čaľaviek viedaŭ pra ich. Tut Jon pakazvaje pryjarytet duchoŭnaga vučennia. Getym dziejanniem Jon pradstaŭlaje nam asnovy svajoj praŭdy , jakija pačynajucca z regulavannia paradku času. Bo Bog josc' Bog paradku i vysakarodnaj zgody. Paraŭnoŭvajučy geta z Jago normami, my adkryjem durny i niepasladoŭny aspekt našaga ciapierašniaga paradku, ustalavanaga čaľaviekam grachu. Bo mienavita grech, i ŭžo pieršarodny grech, zmianiaje ŭsio.

Ale pierš za ŭsio važna zrazumiec', što « pačatak », zgadany Bogam u Biblĳi, i pieršaje sľova knigi pad nazvaj «Byccio» — «pachodžannie», nie tyčycca « pačatku » žyccia, a toľki stvarennia ŭsiago našaga ziamnoga vymiarennia, jakoje ŭklučaŭe zorki niabiesnaga kosmasu, stvoranyja na čacviorty dzien' pasla samoj Zjamľi. Uľičvajučy geta, my možam zrazumiec', što getaja kankretnaja ziamnaja sistema, u jakoj nočy i dni buduc' zmianiac' adzin adnago, stvorana, kab stac' asiaroddziem, dzie Bog i Jago viernyja vybranniki i varožy ŭagjer d'jabľa buduc' suprac'stajac' adzin adnamu. Getaja barac'ba boskaga dabra suprac' zľa d'jabľa, pieršaga grešnika ŭ gistoryi žyccia, z'jaŭlajecca pryčynaj jago isnavannia i asnovaj usiago adkryccia Jago ŭniviersaľnaga i šmatsusvietnaga zbaŭčaga prajekta. U chodzie getaj pracy vy adkryjecie dla siabie sens niekatorych zagadkavych sľoŭ, skazanych Isusam Chrystom padčas jago ziamnoga sľužennia. Takim čynam, vy ŭbačycie, nakoľki viaľiki sens jany majuc' u viaľikim prajekcie, raspačatym adzynym viaľikim Bogam, stvaraľnikam usich formaŭ žyccia i materyi.

Ja zaviaršaju getuju važnuju dužku i viartajusia da temy paradku času, ustanoulenaga getym viarchoŭnym Vaładarom isnavannia.

Da grachu Adam i Jeva žyli, adznačajučy svajo žyccio siamidzionnymi tydnyami. U adpaviednasci z madełłu čacviortaj z Dziesiacy zapaviedziaŭ (ci Dekalogu), jakaja nagadvaje pra geta , siomy dzien' — geta dzien', asviačony dla adpačynku Bogam i čaławiekam, i viedajučy sionnia, što pradjazvaje geta dziejannie, my možam zrazumiec', čamu Bog nastojvaje na pavazie da getaj praktyki. U svaim aguŭ'nym płanie, jaki tłumačyc' pryčyny getaga kankretnaga ziamnoga stvarennia, tydzien', prapanavanaja adzinka času, pradjazvaje siem tysiač gadoŭ, na praciagu jakich budzie vykanany viałiki płan univiersał'naga (i šmatsusvietnaga) prajaŭlennia Jago lubovi i spraviadlivasci. U getaj pragramie, pa anałogii z pieršymi šasciu dniami tydnia, pieršyja šesc' tysiačagoddziaŭ buduć padparadjakany prajaŭlenniu Jago lubovi i ciarpiennia. I, jak i siomy dzien', siomaje tysiačagoddzie budzie prysviečana ŭstanaŭlenniu Jago daskaŭaj spraviadlivasci. Ja magu koratka abaguŭnic' getuju pragramu nastupnym čynam: šesc' dzion (z tysiačy gadoŭ = šesc' tysiač gadoŭ), kab vyratavac', i siomy (= tysiača gadoŭ), kab sudzić i zniščyc' ziamnych i niabiesnych buntaŭnikoŭ. Gety vyratavał'ny prajekt budzie całkam gruntavacca na dobraachvotnaj achviary, na jakuju zgadziŭsia Bog-Tvorca ŭ boskim ziamnym aspiekcie asoby, nazvanaj pavodle Jago boskaj voli, Isusam Chrystom u grečaskaj viersii abo, pavodle gabrejskaj, Isusam Mjesijaj.

Da grachu, u pieršapačatkovym daskaŭaj boskim paradku, uvies' dzien' składaŭsia z dzviuch pasladoŭnych roŭnych častak; 12 gadzin miesiacovaj nočy zmianiajucca 12 gadzinami soniečnaga sviaťta, i cykł paŭtarajeccca biaskonca. U našym ciapierašnim stanie takaja situacyja nazirajeccca toľki dva dni ŭ godzie, padčas viasnovaga i vosien'skaga raŭnadzienstvaŭ. My viedajem, što ciapierašnija pory goda abumoŭleny nachiľam ziamnoj vosi, i tamu my možam zrazumiec', što gety nachiľ z'javiŭsia jak vynik pieršarodnaga grachu, ŭčynienaga pieršaj paraj, Adamam i Jevaj. Da grachu, bez getaga nachiľu, regularnasc' boskaga paradku była daskaŭaj.

Poŭny abarot Zjamłi vakoť Sonca sviedčyc' pra adzinstva goda. U svaim sviedčanni Majsiej raspaviadaje gistoryju zychodu gabrejaŭ, vyzvalenych Bogam z jegipieckaga rabstva. I ŭ samy dzien' getaga adychodu Bog skazaŭ Majsieju ŭ Zych. 12:2: « Gety miesiac budzie dla vas pačatkam miesiacaŭ goda; jon budzie dla vas pieršym miesiacam ». Takaja nastojlivasc' sviedčyc' pra važnasc', jakuju Bog nadaje getaj spravie. Dvanaccacimiesiačny miesiacovy kalendar gabrejaŭ z časam vagaŭsia, i da soniečnaga paradku nieabchodna było dadac' jašče trynaccaty miesiac, kab adnavic' adpaviednasc' pasla niekaťkich gadoŭ nazapašvannia getaj zatrymki. Gabrei pakinułi Jegipiet « na 14-y dzien' pieršaga miesiaca goda », jaki łagična pačynaŭsia ŭ dzien' viasnovaga raŭnadzienstva; nazva, jakaja dakładna aznačaje «pieršy raz».

Gety zagad, dadzieny Bogam: « gety miesiac budzie dla vas pieršym miesiacam goda », niemaťvažny, bo jon adrasavany ŭsim ludziam, jakija buduć patrabavac' Jago vyratavannia da kanca svietu; gabrejski Izraiľ, atrymał'nik boskaga Adkryccia, z'jaŭlajeccca toľki avangardam viałikaga ŭniviersał'naga zbaŭčaga prajekta Jago boskaj pragramy. Jago miesiacovy čas zmienic' soniečny čas Chrysta, praz jaki zbaŭčy prajekt Boga adkryjeccca va ŭsim jago sviatle.

Ideał'naje adnaŭlennie getych boskich standartaŭ nikołi nie budzie dasiagnuta na ziamłi, nasielenaj buntaŭničymi i złymi ludz'mi. Adnak geta zastajeccca magčymym u asabistych adnosinach, jakija my

majem z Bogam, getym magutnym niabačnym tvorčym Ducham, jaki Źvialičvaje luboŹ getak Źa, jak i spraviadliivasc'. I koŹnyja adnosiny z Im pavinny pačynacca z getaga pošku Jago kaštoŹnasciej i, pierš za Źsio, kaštoŹnasciej Jago paradku času. Geta akt viery, davoŹi prosty i biez asabliivych zaslug; minimum, jaki my moŹam prapanavac' z našaga čaŹaviečaga boku. I kaŹi naš padychod padabajecca Jamu, stanoviacca magčymymi luboŹnyja adnosiny pamiŹ stvarenniem i jago Tvorcem. Njabiosy zdabyvajucca nie podzvigami ci cudami, a znakami Źzajemnaj uvagi, jakija vyraŹajuc' sapraŹdnaje kachannie. Geta toje, Źto koŹny moŹa adkryc' u spravie Isusa Chrysta, jaki dobraachvotna addaŹ svajo Źyccio Ź znak zakliiku, kab vyratavac' svajgo adzinaga ŹmiŹavanaga vybrannika.

Pasla getaj cudoŹnaj karciny boskaga paradku davajcie pagladzim na ŹachŹlivy aspiekt našaga čaŹaviečaga paradku. Geta paraŹnannie tym boŹš nieabchodnaje, tamu Źto jano dazvoŹic' nam zrazumiec' dakory, jakija Bog praročyŹ praz svajgo praroka Daniila, i jakija Isus u svaju gadzinu pacvierdziŹ jak takija. Sjarod getych dakoraŹ my čytajem u Dan. 7:25: « Jon zadumaje zmianic' časy i zakony ». Bog viedaje toŹki adzin standart dla getych rečau; tyja, jakija Jon sam ustalavaŹ ad stvarennia svietu, a potym adkryŹ Majsieju. Čto advaŹyŹsia dziejsnic' takaje Źlačynstva? Despatyčny režym, jakomu Jon prypisvaje « pychu » i « pospiech jago chitrasciaŹ ». Taksama apisany jak « inšy car », sintez getych kryterijaŹ sviedčyc' pra reŹigijnuju ŹŹadu. BoŹš za toje, abvinavačvanni Ź « pierasledavanni sviatych » zvuŹajuc' magčymasci interpretacyj i achopŹivajuc' rymski papski režym, ustalavany toŹki z 538 goda Źkazam impieratara Justynijana I. Ale Adkryccio pad nazvaj ApakaŹipsis adkryvaje toj fakt, Źto getaja data 538 goda z'jaŹlajecca toŹki vynikam i praciagam ŹŹa, Źčynienaga suprac' « časoŹ i boskaga zakonu » 7 sakavika 321 goda rymskim impierataram Kanstancinam I. Jago Źlačynstva budzie časta Źzgadvacca Ź getym dasledavanni, tamu Źto getaja ŹŹaja data Źnosic' praklon u čystuju i daskaŹŹuju chryscijanskuju vieru, ustalavanuju Ź časy apostau. Getaje razmierkavannie viny pamiŹ paganskim impierskim Rymam i rymska-kataŹickim papskim Rymam z'jaŹlajecca gaŹoŹnym klučom da prarockaga adkryccia, pabudavanaga Ź sviedčanniach, napisanych Daniilam. Bo paganski impieratar ustalavaŹ astatniuju častku pieršaga dnia, ale geta chryscijanski papski režym. jakija reŹigijna naviazali jago Ź « zmienienaj », asabŹivaj i čaŹaviečaj formie dziesiaci BoŹych zapaviedziaŹ.

Pramova: 7 sakavika 321 goda, praklaty dzien' grachu

I mocna praklaty, bo 7 sakavika 321 goda astatniaja častka sviatoga siomaga dnia suboty była, pavodle zagadu datavanaga impieratarskaga ŭkaza, aficyjna zamieniena pieršym dniom. U toj čas gety pieršy dzien' byŭ prysviečany jazyčnikom pakłanienniu bogu sonca, SOL INVICTVS, abo aburaŭnamu NiePAŽADANAMU SONCU, jakoje ŭžo było ab'jektam pakłaniennia jegipcian padčas zychodu gabrejaŭ, ale taksama ŭ Amierycy inkami i actekami, i da sionniašniaga dnia japoncami (kraina «ŭzychodziačaga sonca»). D'jabaŭ zaŭsiody vykarystoŭvaje adny i tyja Ź recepty, kab pryviesci ludziej da svajgo padziennia i asudžennia Bogam. Jon eksploatuje ich paviarchoŭnasc' i ich cialesny duch, jakija pryvodziac' ich da pagardy duchoŭnym žycciom i ŭrokami gistaryčnaga minutağa. Sjonnia, 8 sakavika 2021 goda, kaŭi ja pišu getuju natatku, biagučyja padziei sviedčac' pra važnasc' getağa

aburennia, sapraŭdnaj boskaj abrazy vietičy, i znoŭ boski čas nabyvaje svajo poŭnaje značennie. Dla Boga čas goda pačynajecca viasnoj i zakančvajecca ŭ kancy zimy, geta značyc', pavodle našaga ciapierašniaga rymnskaga kalendara, z 20 sakavika pa nastupnaje 20 sakavika. Takim čynam, zdajecca, što 7 sakavika 321 goda dla Boga było 7 sakavika 320 goda, geta značyc' za 13 dzion da viasny 321 goda. Takim čynam, dla Boga mienavita 320 god adznačyŭsia ŭ svaim kancy agidnym učynkam, zdziensnienym suprac' Jago spraviadŭliva i sviatoga boskaga zakonu. Zgodna z Božym časam, 2020 god — geta 17-ja gadavina (17: ŭik suda) pa koŭkasci stagoddziaŭ z 320 goda. Tamu nie dziŭna, što z pačatku 2020 goda boskaje praklon ustupiła ŭ agresiŭnuju fazu ŭ vygladzie zaraznaga virusa, jaki vykŭkaŭ paniku na Zachadzie, u gramadstvie ludziej, čyjo davier i viera byli caŭkam uskŭadzieny na navuku i jaje pragres. Panika z'jaŭlajecca vynikam niemagčymasci pradstavic' efektyŭnyja leki abo vakcynu, niagledziačy na vysokuju techničnuju padrychtavanasc' sučasnych navukoŭcaŭ. Nadajučy getym 17 stagoddziam prarockuju kaštoŭnasc', ja ničoga nie vydumlaju, bo dla Boga ličby majuc' duchoŭnaje značennie, jakoje Jon adkryvaje i vykarystoŭvaje pry pabudovie svaich praroctvaŭ, i mienavita ŭ Adkrycci, razdzieł 17 prysviečany temie « sudu nad raspusnicaj, jakaja siadzić na mnogich vodach ». « Vjaŭiki Vaviłon » — jaje imia, a « viaŭikija vody » — namiakajuc' na « raku Jeŭfrat », na jakuju Bog nakiravany ŭ paŭlanni « šostaj truby » z Adkryccia 9:13, simvał budučaj Treciaj susvietnaj vajny. Za getymi simvałami stajac' papski katalicyzm i niaviernaja chrystijanskaja Jeŭropa, krynicy i mety Jago gniewu. Barac'ba pamiž Bogam i ludźmi toŭki pačalaŭsia; ŭalezny garščok suprac' glinianaga garška; vynik bitvy pradkazaŭny; lepš, jon pradkazany i zaprogramavany. Jak Bog zbiraŭsia adznačyc' 1700- goddzie 7 sakavika 320 goda (320 dla Jago i Jago vybrannikaŭ; 321 dla fałšyva reŭlijnaga abo prafannaga svietu)? Ja daŭno vieryŭ, što geta adbudziecca praz ustuplennie ŭ susvietnuju vajnu, ale ŭ susvietnuju vajnu, jakaja skončycca atamnaj vajnoj, bo Bog pradkazaŭ geta trojčy: u Daniila 11:40-45, u Jezekiila 38 i 39 i, nareščie, u Adkrycci 9:13-21. Barac'ba, jakuju Bog viadzie suprac' buntarskaga čaŭaviectva z viasny 2020 goda, padobnaja da toj, jakuju jon vioŭ suprac' jegipieckaga faraona ŭ časy Majsieja; i kančatkovy vynik budzie takim ŭa: vorag Boga stracic' ŭčcio, jak faraon, jaki ŭ svoj čas bačyŭ, jak pamior jago pieršyniec, i straciŭ svajo ŭŭasnaŭe. 8 sakavika 2021 goda ja adznačaju, što getaje tŭmačennie nie spraŭdziłasia, ale ja rychtavaŭsia da getaga kala miesiaca, bo pa boskim natchnienni zrazumieŭ, što 321 — geta 320 dla Boga, i, adpaviedna, Jon pŭnavaŭ praklasci nie toŭki 7 sakavika 2020 goda, ale i ŭvies' god, da jakoga pryviazany gety praklaty dzien', ŭżyŭšy takim čynam dla getaga pakarannia pryncyp, zŭadany ŭ ličbach 14:34: « Kaŭi vy dasledavaŭi ziamlu sorak dzion, vy budziecie niesci pakarannie za svaje biezzakonni sorak gadoŭ, pa godzie za koŭny dzien' ». «.

Ale da getaga nazirannia dadajecca adno. Naš fałšyvy kalendar fałšyvy nie toŭki na ŭzroŭni pačatku goda, ale i adnosna daty naradŭennia Isusa Chrysta. Pamyłkova, u V stagoddzi manach Dyjanisij Maŭy razmiasciŭ jago na dacie smierci cara Irada, jakaja nasamreč adbyłasia ŭ -4 godzie jago kalendara. Da getych 4 gadoŭ my pavinny dadac' « dva gady », jakija Irad vyznačyŭ jak uzrost Mjesii, jakoga jon chacieŭ zabic', zgodna z Mc. 2:16: « Tady Irad, bačacy, što mudracy zdziekavaliŭsia z jago, viełmi razgnievaŭsia i paŭaŭ zabic' usich dziaciej, jakija byli ŭ Viflejemie i va ŭsich jago miežach, ad dvuch gadoŭ i niŭzej, pavodle času, pra jaki jon staranna vypytaŭ mudracoŭ ». Takim čynam, pry padŭliku gadoŭ Bog dadaje 6 gadoŭ da našaj zvyčajnaj fałšyvaj i padmantŭvaj daty, i naradŭennie Isusa adbyłasia viasnoj getaga goda — 6. U vyniku 320 god byŭ dla jago 326, a 17-ja svieckaja gadavina našaga 2020 goda była dla jago 2026 godam ad sapraŭdnaga momantu naradŭennia Isusa Chrysta. Gety ŭik 26 — geta ŭik tetragramatona «Jachvie», na iŭrycie «Jod, Chje, Vaŭ, Chje», jakim Bog nazvaŭ siabie pasla pyttannia Majsieja: « Jak ciabie zavuc' ? »; geta, zgodna z Zychodam 3:14. Takim čynam, u

vialikaga Boga-stvaraľnika byľa jašće adna pryčyna adznačyc' svajoj asabistaj karaleŭskaj piačatkaj gety dzien', adznačany jago ũsiemagutnym boskim praklonam; i tak da kanca svietu. Bič zaraznoj chvaroby, jakaja z'javiľasia ũ getym 2026 godzie boskaga času, toľki pacvierdziľa biespierapynnasc' getaga praklonu, jaki budzie prymac' roznyja formy na praciagu apošnich gadoŭ žyčcia na pľaniecie Zjamla. Treciaja susvietnaja jadžiernaja vajna pakľadzie « kaniec » « času jazyčnikaŭ », abvieščanaga Isusam Chrystom u Jevangieľli ad Matfieja 24:14: « Getaja dobraja viestka pra Carstva budzie prapaviedana pa ũsim sviecie na sviedčannie ũsim narodam. Tady pryjdzie kaniec ». Gety « kaniec » pačniecca z zakančenniem času ľaski; prapanova vyratavannia skončycca. Vyprabavannie viery, zasnavanaje na pavazie da sviatoj suboty, kančatkova addzieľic' ľagjer « aviečak » ad ľagjera « kazľoŭ » z Matfieja 25:32-33: « Usie narody buduc' sabrany pierad Im, i Jon addzieľic' ich adnych ad inšych, jak pastuch addzialaje aviečak ad kazľoŭ; i pastavic' aviečak pravaruč ad Sjebie, a kazľoŭ — levaruč ». Dekret zakona, jaki robic' abaviazkovaj rymskuju niadzielu, u reščie rešt asudzić' na smierc' sapraŭdnych vybranych sviatych Isusa Chrysta. Getaja situacija spoŭnic' getyja słovy Daniila. 12:7: « I ja pačuŭ čaľavieka, apranutaga ũ iľ'nianoje adziennie, jaki stajaŭ na vadzie raki, i jon padniaŭ pravuju ruku svaju i levuju da nieba, i paklaŭsia Tym, Chto žyvie viečna, što geta budzie na čas, i časy, i paŭčas; i ũsio geta skončycca, kaľi siľa sviatoga naroda budzie caľkam zľamanaja ». Z čaľaviečaga punktu gľedžannia, ich stanovišća budzie bieznadziejnym, a smierc' niepazbiežnaj. Mjenavita tady getyja słovy Isusa Chrysta cytujucca ũ Jevangieľli ad Matfieja. 24:22 stanovicca zrazumielym: « I kaľi b nie skarocilisia tyja dni, nie ũratujecca nijakaja pľoc'; ale dziela vybranych skarociacca tyja dni » . 6000 god skončycca raniej za 3 krasavika 2036 goda pa boskim časie, geta značyc' 3 krasavika 2030 goda pa našym faľšyvym kalendary, jaki nastupaje praz 2000 gadoŭ pasla dnia raspiaccia Isusa Chrysta, jaki adbyŭsia na 14-y dzien' pasla pačatku viasny 30 goda. I getyja « dni » pavinny byc' « skaročanyja », geta značyc' pamienšanyja. Geta aznačaje, što data prymianiennia ũkaza ab smierci budzie papiaredničac' getaj dacie. Tamu što mienavita nadzvyčajnaja situacija abaviazvaje Chrysta niepasredna ũmiašacca, kab vyratavac' svaich vybranych . Tady my pavinny ũľičvac' pryjarytet Boga, jaki zakľučajecca ũ prasľauľenni standartu « času », jaki Jon daŭ svajmu ziamnomu stvarenniu. Mjenavita Jon natchnic' buntaŭnikoŭ apošnich dzion vybrac' datu, jakaja budzie na niekaľki dzion pieravyšac' pieršy dzien' viasny 2030 goda, za jakim zaviaršajucca 6000 gadoŭ ziamnoj gistoryi. Tady ũznikajuc' dzvie magčymasci: data, jakaja zastaniecca nieviadomaj da kanca, abo 3 krasavika 2030 goda, jakaja aznačaje maksimaľna magčymuju i duchoŭna značnuju miažu. ũľičycie, što, niagľedziačy na svaju nadzvyčajnuju važnasc', 14-y dzien' goda raspiaccia Isusa Chrysta nie padychodzic' dla adznačennia kanca 6000 gadoŭ susvietnaj gistoryi i tym boľš pačatku 7-ga tysiačagoddzia . Vos' čamu ja addaju pieravagu i vieru viasnovaj dacie 21 sakavika 2030 goda, dacie « skaročanaga » praročaga času 3 krasavika abo pramiežkavaj dacie. Paznačanaja pryrodaj, stvoranaj Bogam, viasna z'jaŭľajecca vyrašal'naj, kaľi my chočam adľičyc' 6000 gadoŭ čaľaviečaj gistoryi; što stanovicca magčymym z momantu grachu Adama i Jevy. U biblejskaj gistoryi Knigi Byccia dni, jakija papiaredničali getaj pieršaj viasnie, byli viečnymi dniami. Čas, jaki adľičvaje Bog, — geta čas ziamľi grachu, i 6000 gadoŭ, jakija pradkazvaje tydzien', pačynajucca ũ pačatku pieršaj viasny i skončacca ũ kancy apošniaj zimy. Mjenavita viasnoj pačaŭsia adľik 6000 gadoŭ. Z-za grachu ziamla nachiľiľa svaju vos' na 23° 26', i magľa pačacca zmiena siezonaŭ. U jaŭrejskich sviatach Staroga Zapavietu daminujuc' dva sviaty: štotydniovaja subota i Pjesach. Getyja dva sviaty razmieščany pad simvalizmam ľičbaŭ «7, 14 i 21» «7-ga , 14-ga i 21 -ga » dzion, jakija pradstaŭľajuc' try fazy pľana boskaga zbaŭľennia: tema štotydniovaj suboty z Adkryccia 7, jakaja praročyc' uznagarodu vybranych sviatych, za «7»; adkuplaľnaja praca Isusa Chrysta, jakaja ũjaŭľaje saboj srodak pradastaŭľennia getaj uznagarody, za «14». Zviarnicie ũvagu, što ũ sviacie Pjesach, jaki doŭžycca 7 dzion, 15-y i 21-y dni — geta dzvie

suboty prafannaj biazdziejnasci. A patrojnjaja ličba «7» abo «21» abaznačaje kaniec pieršych 7000 gadoŭ i ŭvachod u viečnasc' novaga boskaga stvarennia na abnoŭlenaj ziamli zgodna z Adkrycciom 21; getaja ličba 21 simvalizuje daskanatac' (3) paŭnaty (7) prajekta žyccia, jaki byŭ metaj, žadanaj Bogam. U Adkrycci 3 vieršy 7 i 14 adznačajuc' adpaviedna pačatak i kaniec instytutu advientystaŭ siomaga dnia ; znoŭ Źa dzvie fazy adnoj i toj Źa asviečanaj temy. Padobnym čynam, Adkryccio 7 maje spravu z temaj zapiačatvannia vybranych advientystaŭ, a Adkryccio 14 pradstaŭlaje paślanni troch aniołaŭ, jakija padsumoŭvajuc' ich univiersaľnuju misiју. Takim čynam, u 30-m godzie kaniec 4000 gadoŭ byŭ zavierašany viasnoj, i pa čysta simvaličnych pryčynach Isus byŭ raspiaty praz 14 dzion pasla 21 sakavika getaj viasny 30-ga goda, geta značyc' 36-ga dla Boga. Praz getyja prykłady Bog pacviardžaje, što «7» suboty i «14» adkuplennia grachoŭ vybranych Isusam Chrystom niepadzieľ'nyja. Takim čynam, kaľi ŭ kancy «7» suboty padviargajecca napadu, adkuplajučy Chrystos z «14» spiašajecca jamu na dapamogu, kab dač' jamu sľavu, 14 maksimaľnych «dzion», jakija buduc' addzialac' dzvie daty, buduc' « skaročanyja », geta značyc', skasavanyja, kab vyratavac' jago apošnich viernych vybrannikaŭ.

Pjeračytvujučy 24-y razdzieľ Jevangjeľa ad Matfiejja, mnie zdaľosia, što paślannie Chrysta adrasavana, u pryvatnasci, Jago vučniam u kancy svietu, geta značyc' nam, chto žyvie ŭ getyja apošnjiya gady. Vjeršy z 1 pa 14 achopľivajuc' čas da času « kanca ». Isus praročyc' pra sieryju vojnaŭ, z'jaŭlennie iľžepraroķaŭ i kančatkovaje duchoŭnaje astudžennie. Zatym, vieršy z 15 pa 20, u padvojnym uŹyvanni, tyčacca jak razburennia Ijerusaľima, zdziejsnienaga rymlanami ŭ 70 godzie, tak i kančatkovaj agresii narodaŭ suprac' jaŭrejskaj prynaležnasci vybranych, jakija šanujuc' sviatuju Božuju subotu. Pasla getaga, vierš 21 praročyc' ich kančatkovuju « viaľikuju smutku »: « Bo tady budzie viaľikaja smutku, jakoj nie byľo ad pačatku svietu da getaga času, i jakoj nie budzie ». Zviarnicie ŭvagu, što getaja dakładnasc' « i što nikoli nie budzie » zabaraniaje prymianiennie da času apostalaŭ, tamu što geta supiarečyľa b vučenniu z Daniľa 12:1. Geta aznačaje, što dzvie cytaty tyčacca adnago i tago Ź vykanannia ŭ apošnim ziamnym vyprabavanni viery. U Dan. 12:1 vyraz identyčny: « U toj čas paŭstanie Michaiľ, viaľiki kniaz', jaki staič' za synoŭ tvajgo naroda; i budzie čas smutku, jakoga nie byľo z tago času, jak josc' narod, navat da tago času . U toj čas tvoj narod budzie vyratavany, koŹny, chto budzie znojdzieny zapisany u knizie ». « Smutku » budzie nastoľki šmat, što « dni » daviadziecca « skaracic' », zgodna z vieršam 22. Vjerš 23 pakazvaje standart sapraŭdnaj viery, jakaja nie vieryč' u spantannyja z'jaŭlenni Chrysta na ziamli: « Tamu, kaľi jany skažuc' vam: «Vos', Jon u pustyni», nie vychodz'cie; vos', Jon u pakojach», nie viercie ». U tuju Ź apošniuju epochu spirytyzm pamnoŹyc' svaje « cudy » i padmanľivuja i spakusľivuja z'jaŭlenni faľšyvyja Chrysta, jakija padparadkujuc' drenna navučanyja dušy: « Bo paŭstanuc' faľšyvyja Chrysty i faľšyvyja praroki i pakažuc' viaľikija znaki i cudy, kab padmanuc' , kaľi magčyma, i vybranych »; što pacviardžajecca ŭ Adkrycci 13:14: « I jon padmanuť tych, chto žyvie na ziamli, tymi znakami, jakija jamu byľo dazvolena rabič' pierad zvieram, kaŹučy tym, chto žyvie na ziamli, kab jany zrabiľi vyjavu zviera, jaki mieŭ ranu ad miača i vyŹyŭ ». Vjerš 27 vykľikaje ŭjaŭlennie pra magutnaje i pieramoŹnaje z'jaŭlennie boskaga Chrysta, a vierš 28 praročyc' « sviata », prapanavanaje drapieŹnikam pasla jago ŭmiašannia. Bo paŭstancy, jakija vyŹyli da jago pryšescia, buduc' zniščany i addadzieny ŭ jeŹu « ptuškam niabiesnym », jak vučyc' Adkrycci 19:17-18 i 21.

Tut ja koratka apisvaju getaje caľkam novaje razumiennie boskaga stvarennia. Ustaloŭvajučy pieršy tydzien', Bog zamacoŭvaje adzinstva dnia, jaki skľadajecca z nočy ciemry i dnia sviatľa, sonca budzie asviatlac' jago toľki z 4-ga dnia . Noč pradkazvaje ŭstanaŭlennie grachu na ziamli z-za budučaga niepastušenstva Jevy i Adama. Da getaga grachu ziamnoje stvarennie maje viečnyja charaktarystyki .

Zdziejsnieny grech, usio zmanijajecca, i moža pačacca adlik 6000 gadoŭ, tamu što ziamla nachilajecca vakoŭ svajoj vosi i zapuskajecca pryncyp zmieny por goda. Zjamnoje stvarennie, praklataje Bogam, tady nabyvaje svaje viečnyja charaktarystyki, jakija my viedajem. 6000 gadoŭ, jakija pačatisia ŭ pieršuju viasnu, adznačanju grachom, skončacca viasnoj 6001 goda viartanniem u boskaj sŭlavie Isusa Chrysta. Jago kančatkovaje pryšescie adbudziecca ŭ « pieršy dzien' pieršaga miesiaca » pieršaga goda 7-ga tysiačagoddzia.

Tym nie mienš, 7 sakavika 2021 goda ŭ našym fałšyvm čaŭaviečym kalendary religijna adznačyŭsia vizitam Papy Franciška da ŭschodnich chryscijan, jakich pierasledujuc' u Iraku musuľmanskija ekstremisty. Na getaj sustrečy jon nagadaŭ musuľmanam, što ŭ ich toj samy Bog, što i ŭ Abragama, i jon ličyc' ich svaimi «bratami». Getyja słovy, jakija radujuc' zachodnich niavierujučych, z'jaŭlajucca nie mienšym aburrenniem dla Isusa Chrysta, jaki addaŭ svajo žyccio ŭ achviaru za prabačennie grachoŭ svaich vybrannikaŭ. I getaje ŭvarvannie pravadyra «byłych kryžakoŭ» katalickich «chryscijanaŭ» na ich terytoryju moža toľki ŭzmacnic' gnieŭ islamistaŭ. Takim čynam, getyja mirnyja dziejanni Papy pryviaduc' da dramatyčnych nastupstvaŭ, pradkazanych u Dan. 11:40, da ŭzmacniennia «sutykniennia» musuľmanskaga «cara poŭdnia» z papskaj Italijaj i jaje jeŭrapiejskimi sajuznikami. I ŭ getaj pierspiektyvie ekanamičny krach Francyi i ŭsich zachodnich krain chryscijanskaga pachodžannia, vykłikany ich lidarami z-za virusa Covid-19, zmienic' bałans sił i, u rešcie rešt, dazvotic' zaviaršyc' «Treciuju susvietnuju vajnu», adkładzienuju na kaniec apošnich 9 gadoŭ, jakija jašče napieradzie. U zaklučennie davajcie ŭspomnim, što, vykłikaŭšy epidemiju Covid-19 i jaje razviccio, Bog adkryŭ šlach praklonu, jaki pavinien byŭ charaktaryzavac' apošnija dziesiac' gadoŭ gistoryi čaŭaviečva na ziamli.

Adnak 7 sakavika 2021 goda ŭ niekaľkich francuzskich garadach adbyłisia akty gvałtu z boku moładzi pamiž varagujučymi bandami i suprac' pałicejskich ŭładaŭ. Geta pacvierdziła pragres u bok aguľnaj kanfrantacyi; pazicyi abodvuch bakoŭ byli nieprymirymymi, bo niesumiaščaľnyja. Geta vynik sutykniennia dviuich dyjamietraľna suprac'ległych kułtur: zachodniaj svecckaj svabody suprac' gramadstva bandytaŭ i kapa paŭdniovych krain, jakija taksama tradycyjna i nacyjanaľna musuľmanskija. Naspiavaje tragjedyja, padobnaja da Covid-19, ad jakoj niama lekaŭ.

Kab zaviaršyc' nazirannie za agidnym paradkam, uzakonienym čaŭaviečvam, my pavinny adznačyc': zmienu goda pasla 12-ga miesiaca, jaki nazyvajecca 10-m miesiacam (śniežan'), na pačatku zimy; zmienu dnia siarod nočy (poŭnač); toľki dakładny i regularny adlik gadzin zastajecca stanoŭčym. Takim čynam, prygoży boski paradak znik z-za grachu, zamienieny grešnym paradkam, jaki, u svaju čargu, zniknie, kaŭi słaŭny Bog-stvaraľnik z'javicca dla ŭregulavannia rachunkaŭ, aľbo ŭ kancy pieršych šasci tysiač gadoŭ, viasnoj 2030 goda, dla padmanutaga čaŭaviečva, aľbo viasnoj 2036 goda sapraŭdnaga naradžennia našaga Gospada i Zbaŭcy Isusa Chrysta, dla svaich vybranych.

Ustanoŭleny i nazirany biesparadak sviedčyc' pra boski praklon, jaki lažyc' na čaŭaviečvie. Bo z momantu nachiłu ziamli adlik času straciŭ svaju stabiľnasc' i regularnasc', gadziny nočy i dnia pastajanna zmanijajucca.

Paradak, u jakim Bog-Tvorca arganizuje svoj płań vyratavannia, jašče boľš adkryvaje nam duchoŭnyja pryjarytety, jakija Jon prapanuje čaŭavieku. Jon vyrašyŭ ab'javic' svaju ŭzniostuju luboŭ, addaŭšy svajo žyccio jak vykup u Isusie Chryscie pasla 4000 gadoŭ ziamnoga vopytu čaŭaviečva. Robiačy geta, Bog kaža nam: «Spačatku pakažycie mnie svaju pastuchmianasc', i Ja pakažu vam svaju luboŭ».

Na Zjamli ludzi zmianiajuc' adzin adnago, prajgravajučy tyja ž samyja płady charakteru, adnak pakalennie apošniaga času, u jaki my ūstupili ū 2020 godzie, maje asabtivasc': pasla 75 gadoŭ miru ū Jeŭropie i nievieragodnaj niadaŭniaj evalucyi gjenietyčnaj navuki, viełmi łagična, jeŭrapiejcy i ich naščadki z ZŠA, Aŭstralii i Izraila pavieryli, što mogul' adkazac' na ūsie problemy sa zdaroujem, ich gramadstva ūsio boł's i boł's ačyščajucca. Novaj z'jaŭlajecca nie ataka zaraznoga virusa, a pavodziny łideraŭ razvitych gramadstvaŭ. Pryčynaj getych pavodzin strachu z'jaŭlajecca ich uzdziejannie na narody Zjamli praz miedyjnuju bambardziroŭku, i siarod getych SMI - novyja SMI abo sacyjał'nyja sietki, jakija z'jaŭlajucca na pavucinny, jakoje ūjaŭlaje saboj svabodnuju internet-kamunikacyju, na jakoj my znachodzim boł's-mienš vidavočnych viaščał'nikaŭ. Takim čynam, čaławiečtva apynułasia ū pastcy svaich prazmiernasciej svabody, jakija viartajucca da jago jak praklon. U ZŠA i Jeŭropie gvałt suprac'pastaŭlaje etničnyja supoł'nasci adna adnoj; tam adnaŭlajecca praklon vopytu " Vaviłona "; jašče adzin biassprečny boski ūrok, jaki nie byŭ zasvojeny, bo čaławiečtva, jakoje pachodzic' ad adnoj pary, abaviazkova razmaŭlała na adnoj movie, da getaga vinavataga dosviedu, jaki my bačym i sionnia, padzielenaje mnoštvam moŭ i dyjalektaŭ, stvoranych Bogam i raskidanych pa ūsioj ziamli. I tak, Bog nie pierastaŭ stvarac' pasla pieršych siami dzion stvarennia; jon usio jašče stvaryŭ šmat, kab praklinac', a časam i dabrasłavic' svaich vybrannikaŭ, prykładam čago z'jaŭlajecca manna, prapanavanaja ū pustyni synam Izraila.

Adnak svaboda ū svajoj asnovie — geta cudoŭny dar ad našaga Tvorcy. Mjenavita na joj gruntujecca naša svabodnaja addanasc' Jago sprawie. I tut, treba pryznac', getaja poŭnaja svaboda maje na ūvazie isnavannie wypadku, bo Bog nijakim čynam u jaje nie ūmiešvajecca; słowa, u jakoje mnogija vierniki zusim nie vierac'. I jany pamylajucca, bo Bog pakidaje značnuju častku svajgo stvarennia wypadku, i pierš za ūsio, rolu ūzbudžennia ū vybranych razumiennia Jago adkrytych niabiesnych normaŭ. Vyznačyŭšy svaich vybranych, Tvorca biare na siebie adkaznasc' za ich, kab viesci ich i vučyc' ich Svaim praŭdam, jakija ryčtujuc' ich da viečnaga niabiesnaga žyccia. Zagany i pačvary, jakija nazirajucca pry naradženni čaławiečych istot, dakazvajuc' dziejannie wypadku, jaki ū pracesie rozmnažennia vidu stvaraje gjenietyčnyja pamyłki z boł's ci mienš sur'joznymi nastupstvami. Razmnažennie vidaŭ zasnavana na impuł'sie reprodruktyŭnych łancugoŭ, jakija čas ad času sparadžajuc' pamyłki adpaviednasci; geta ūklučaje pryncyp spadčynnasci abo niezaležna ad wypadku žyccia. Karaciej kažučy, kałi ja abaviazany svajoj vieraj magčymasci svabodnaga žyccia, to, naadvarot, uznagarodaj i padtrymanniem getaj viery ja abaviazany lubovi Boga i inicjatyvam, jakija jon užo raspačaŭ i praciagvaje rabič', kab vyratavac' mianie.

U gistoryi stvarennia svietu na ziamli dzien', jaki budzie praklaty Bogam, z'jaŭlajecca pieršym u tydni; jago los napisany: jago metaj budzie « addziałic' sviatło ad ciemry ». Abrany iłžechryscijanami, kab supiarečyc' Božamu vybaru asviacic' siomy dzien', gety pieršy dzien' całkam vykanaŭ svaju rolu «znaka» niepastuchmianaga paŭstanckaga łagjera ū Adkrycci 13:15. Nakoł'ki niadziela pieršaga dnia praklataja Bogam, nastoł'ki subota siomaga dnia błagaśłaŭlonaja i asviačonaja Im. I kab zrazumiec' getaje suprac'stajannie, my pavinny pryniac' dumku pra Boga, jakaja z'jaŭlajecca znakam asviačennia Im i dla Jago. Subota tyčycca siomaga dnia, i getaja ličba siem, «7», simvalizuje paŭnatu. Pad getym terminam «paŭnata» Bog zmiaščaje dumku pra metu, dla jakoj Jon stvaryŭ naša ziamnoje vymiarennie, a mienavita pra pagašennie grachu, jago asudžennie, jago smierc' i jago znikniennie. I ū getym płanie getyja rečy buduc' całkam vykanany na praciagu 7-ga tysiačagoddzia, jakoje pradkazvaje štotydniovaja subota. Tamu getaja meta dla Boga važniejšaja za srodki adkuplennia, z dapamogaj jakich jon adkupic' žycci ziamnych vybrannikaŭ i jakija jon dasiagnie asabista, u Isusie Chryscie, koštam žachłivych pakut.

Vos' jašče adna pryčyna, čamu Bog kaža ũ Ekkł. 7:8: « Kaniec rečy lepšy za jaje pačatak ». U Knizie Byccia pasladoŭnasc' u paradku «noč-dzien'» abo « wiečar-ranica » pacviardžaje getuju boskuju dumku. U Is. 14:12 pad pokryvam cara Vaviłona Bog kaža d'jabłu: « Jak ty ũpaŭ z nieba, ranišniaja zorka , synie svitannia! Ty zvaliŭsia na ziamlu, ty, jaki pieramagaŭ narody !» Vyras, jakim Bog nazyvaje jago « ranišniaja zorka », sviedčyc' pra toje, što jon paraŭnoŭvaje jago z «soncam» našaj ziamnoj sistemy. Jon byŭ jago pieršym stvarenniem i pad pokryvam cara Tyra, Ez. 28:12 apisvaje jago pieršapačatkovuju słavu: « Synie čaławiečy, zaspiavaj płač pa cary Tyra! Ty skažaš jamu: Tak kaža Gaspodz' Bog: Ty zapiačataŭ daskanatasc', ty byŭ poŭny mudrasci i daskanaty ũ prygažoŭci » . Getaja daskanatasc' pavinna była zniknuc', zamianiŭšysia buntarskim pavodzinami, jakija zrabili jago voragam, d'jabłam i praciŭnikom, Satanoj, asudžanym Bogam, bo vierš 15 abviaščaje: « Ty byŭ daskanaty ũ svaich šlachach z dnia stvarennia tvajgo, pakuł nie znajšłasia ũ tabie biez Zakonnie ». Takim čynam, toj, kago ličyli « ranišniaj zorkaj », padšturchnuŭ niaviernych ludziej šanavac' jak bostva « ranišniuju zorku » boskaga stvarennia: abagaŭlenaje «Njepieramožnaje Sonca» rymaskaga kuł'tu, jakomu paganska pakłaniajecca amał' usio zachodniaje chryscijanstva. Bog viedaŭ, jašče da svajgo stvarennia, što gety pieršy anioł paŭstanie suprac' jago, i, niagledziačy na geta, jon stvaryŭ jago. Padobnym čynam, napiaredadni svajoj smierci Isus abviasciŭ, što adzin z 12 apostalaŭ zdradził jamu, i jon navat skazaŭ naŭprost ludzie: « Što b ty ni rabiŭ, rabi geta chutčej!» Geta dazvalaje nam zrazumiec', što Bog nie imkniecca pieraškodził' svaim stvarenniam wykazvac' svoj vybar, navat kałi jon supiarečyc' Jago ũłasnamu. Isus taksama zaprasiŭ svaich apostalaŭ pakinuc' Jago, kałi jany getaga žadajuc'. Mjenavita dazvalajučy svaim stvarenniam poŭnuju svabodu wykazvac' siabie i raskryvac' svaju pryrodu, Jon moža vybrac' svaich vybrannikaŭ za prademanstravanuju viernasc' i ũ rešcie rešt zniščyc' usich svaich niabiesnych i ziamnych voragaŭ, niavartych i abyjakavych.

Pjeršarodny grech

Astatniaja častka pieršaga dnia nabyvaje vietizarnaje značennie ũ našu chryscijanskuju epochu, tamu što jana ũjaŭlaje saboj « grech », adnoŭleny z 7 sakavika 321 goda, i stanovicca adznakaj łagjera, jaki paŭstaŭ suprac' asviačonaga łagjera Boga. Ale gety « grech » nie pavinien prymušač' nas zabyc' pra pieršarodny « grech », jaki asudžaje čaławiečtva na smierć pa spadčynie z časou Adama i Jevy. Asvietleny Ducham, getaja tema pryviała mianie da adkryccia važnych urokaŭ, schavanых u knizie Byccia. Na ũzroŭni nazirannia kniga adkryvaje nam pachodžannie stvarennia ũ razdzielach 1, 2, 3. Simvałičnaje značennie getych łikaŭ usio jašče całkam apraŭdanaje: 1 = adzinstva; 2 = niedaskanatasc'; 3 = daskanatasc'. Geta zasługoŭvaje tłumačennia. Byccio 1 apisvaje stvarennie pieršych 6 dzion. Ich vyznačennie « wiečarovaja ranica » budzie mieč' sens toł'ki pasla grachu i praklonu ziamłi, jakaja stanie ũładaj, pad ũładaj d'jabła, što budzie temaj Byccia 3, biez jakoj vyras « wiečarovaja ranica » nie maje sensu na ziamnym uzroŭni. Dajučy tłumačennie, razdzieł 3 kładzie piačatku daskanatasci na getaje boskaje adkryccio. Padobnym čynam, u knizie Byccia 2 tema siomaga dnia, suboty, ci, dakładniej, adpačynku Boga i čaławieka ũ siomy dzien', taksama maje sens toł'ki pasla pieršarodnaga «grachu», ũčynienaga Jevaj i Adamam u knizie Byccia 3, jaki daje joj pryčynu isnavannia. Takim čynam, paradaksał'na, biez svajgo apraŭdannia, dadzienaga ũ knizie Byccia 3, asviačonaja subota zasługoŭvaje svajgo simvała «2» niedaskanatasci. Z usiogo getaga vidavočna, što

ziamla była stворana Bogam, kab byc' achviaravanaj d'jabłu i jago demanam, kab złyja pľady ich duš magľi materyjalizavacca i z'javicca pierad vačyma ũsich: Boga, anioľaŭ i ludziej, i kab anioľy i ludzi magľi vybrac' svoj bok.

Gety analiz prymuſaje mianie adznačyc', ſto ũstanaŭlennie siomaga dnia, asviačonaga spakojem, pradkazvaje praklon ziamnoga « grachu » , ustalavany ũ Byc. 3, tamu ſto sama ziamla praklata Bogam, i tamu toľki z tago momantu, kaľi smierc' i jaje praces uraŕvajuc' jaje, jaje čas u ſešc' tysiač gadoŭ i tysiača gadoŭ siomaga tysiačagoddzia nabyvajuc' sens, tľumačennie, apraŭdannie. Darečy adznačyc' nastupnaje: da ziamnoga stvarennia, na niabiosach, kanflikt uŕo suprac'staic' ľagjeru d'jabľa ľagjeru Boga, ale toľki smierc' Isusa Chrysta zrobic' indywidual'ny vybar kančatkovym; ſto stanie bačnym praz vygnannie z niabiosaŭ buntaroŭ, asudŕanych z tago času na smierc' u ziamnym stvarenni. Adnak na niabiosach Bog nie arganizavaŭ žyccio anioľaŭ pa čarzie « viečar-ranica », tamu ſto nieba ũjaŭľaje saboj jago viečnuju normu; tuju, jakaja budzie pieravaŕac' i praciagvacca dla jago vybranych viečna. Sutyknuŭſysia z getymi dadzienymi: jak nakont ziamľi da grachu? Akramia čargavannia « viečara i ranicy », jaje norma taksama z'jaŭľajecca normaj niabiosaŭ, geta značyc', vidavočna, žyccio adbyvajecca ũ viečnaj normie; vieganskija žyvioľy, vieganskija ludzi i biez smierci, jakaja budzie rasplataj za grech, dni iduc' za dniami, i geta moŕa doŭžycca viečna.

Ale ũ Knizie Byccia 2 Bog adkryvaje nam svoj paradak tydnia, jaki zakančvajecca na siomy dzien' adpačynkam dla Boga i dla čaľavieka. Getaje ſľova «adpačynak» pachodzie' ad dziejastova «spyniacca» i adnosicca jak da pracy, vykananaj Bogam, tak i da pracy, vykananaj ludź'mi. Moŕna zrazumiec', ſto da grachu ni Bog, ni ludzi nie magľi adčuvac' stomlenasci. Cjeľa Adama nie adčuvaľa bolu, stomlenasci ci bolu luboga rodu. Cjapier siamidzionnyja tydni zmianiaľi adzin adnago i prajgravalisia, jak viečny cykľ, za vykľučenniem tago, ſto pasladoŭnasci « viečara i ranicy » adznačali roznicu z niabiesnaj normaj Carstva Boŕaga. Takim čynam, getaje adrozniennie byľo pryznačana dla prarockaga vyjaŭľennia pragramy, raspracavanaj viaľikim Bogam-stvaraľ'nikam. Getak ŕa, jak sviata «Jom-Kipur» abo «Dzien' adkuplennia» adnaŭľaľasia koŕny god siarod gabrejaŭ i praročyľa kaniec grachu praz jago adkuplennie, zdziejsnienaje smierciu Isusa Chrysta, tak i ſtotydniovaja subota praročyc' nadychod siomaga tysiačagoddzia, momant, kaľi Bog i Jago vybranniki ũvojduc' u sapraŭdny adpačynak, tamu ſto paŭstancy buduc' miortvyja, a zľośc' budzie pieramoŕana. Adnak vybranyja ũsio jaſče chvalujucca pra « grech », bo razam z Chrystom jany pavinny sudzie' « grachi » i greſnikaŭ, jakija ũ toj čas buduc' spac' smiarotnym snom. Tamu, jak i ſešc' papiarednich dzion, siomy dzien' znachodzicca pad znakam « grachu », jaki achoplivaje i tyčycca siami dzion usiago tydnia. I toľki ũ pačatku voſ'maga tysiačagoddzia, pasla tago, jak greſniki buduc' zniſčany ũ « agni drugoj smierci », viečnasc' biez « grachu » pačniecca na abnoŭlenaj ziamľi. Kaľi siem dzion adznačany grachom i praročac' 7000 gadoŭ, adľik getych 7000 gadoŭ moŕa pačacca toľki z ustalavannia grachu, vyjaŭľenaga ũ Byc. 3. Takim čynam, ziamnyja dni biez grachu nie adpaviadajuc' normie i ľogicy pasladoŭnasci « viečara ranicy » abo « ciemry sviatľa », i pakoľki gety čas biez « grachu », jon nie moŕa ũvajsci ũ 7000 gadoŭ, zapragramavanych i praročanych dla « grechu » siamidzionnym tydniem.

Getaje vučennie padkrestľivaje vaŕnasc' dziejannia, jakoje Bog prypisvaje rymskamu papstvu ũ Daniľa 7:25: « Jon zadumaje zmianic' časy i zakon » . « Zmiena časoŭ », ustanouľenych Bogam, pryvodzie' da niemagčymasci raskryc' prarocki charakter ſtotydniovaj suboty « zakonu » Boŕaga. I mienavita geta Rym robic' z časoŭ Kanstancina I , z 7 sakavika 321 goda, zagadvajučy ſtotydniovy adpačynak u pierŕy dzien' zamiest siomaga. Prytrymľivajučysia rymskaga paradku, greſnik nie vyzvalajecca ad

pieršarodnaga «grachu» , atrymanaga ũ spadčynu ad Adama i Jevy, ale, akramia tago, jon biare na siabie dadatkovy « grech », na gety raz dobraachvotny , što pavialičvaje jago vinu pierad Bogam.

Paradak času « wiečar-ranica » ci « ciemra-sviatło » — geta paniaccie, abranaje Bogam, i padparadkavannie getamu vybaru spryjaje i dazvalaje dostup da prarockaj tajamnicy Biblii. Ništo nie prymušaje čaławieka pryniac' gety vybar, i dokazam getaga z'jaŭlajecca toje, što čaławiectwa vyrašyła adznačac' zmienu dnia apoŭnačy, abo praz 6 gadzin pasla viasnovaga zachodu sonca; što pradjazvaje łagjer tych, chto pračynajecca zanadta pozna dla słaŭnaga viartannia Chrysta, Źanicha z prypaviesci pra dziesiac' dzieŭ. Takim čynam, tonkija pasłanni, dadzienyja Bogam, znachodziacca pa-za jago intelektual'nym dasiağa'nasciu. Ale dla Jago vybrannikaŭ paradak boskaga času asvialaje ũsie Jago praroctvy, i asabliwa praroctva Adkryccia, na pačatku jakoga Isus pradžaŭlaje siabie jak « ał'fu i amiegu », « pačatak abo pačatak i kaniec ». KoŹny dzien', jaki prachodzić u našym Źycci, pradjazvaje BoŹy płaŭ, jaki Jon padsumoŭvaje ũ Byc. 1, 2 i 3, bo « noć » abo « ciemra » pradžaŭlaje šesc' prafannyh dzion, pradžaŭlenych u Byc. 1, u toj čas jak boski spakoj, ustalavany ũ Byc. 2, abviaščaje čas « sviatła ». Mjenavita na getym pryncypie, zgodna z Dan. 8:14, čas chryscijanskaj ery padziałajecca na dzvie častki: čas duchoŭnaj « ciemry » pamiŹ 321 godam, kaŹi byŭ ustalavany « grech » suprac' suboty, i 1843 godam, kaŹi dla vybranych pačynajecca čas « sviatła » z getaj daty da viartannia Isusa Chrysta viasnoj 2030 goda, kaŹi, jak u Byc. 3, jak Usiemagutny Bog-Tvorca, jon pryjdzie sudzić' pamiŹ vybranyimi i buntarami, « aviečkami i kazłami », jak jon sudziŭ pamiŹ « zmiejem, Źančynaj i Adamam ». Padobnym čynam, u Adkrycci temy « łistoŭ da siami cerkvaŭ », « Sjami piačatak » i « Sjami trub » praročac' « ciemru » dla pieršych šasci i boskaje « sviatło » dla siomaj i apošniaj stupieni koŹnaj z getych tem. Geta nastoł'ki praŭda, što ũ 1991 godzie aficyjnaje adchilennie getaga apošniaga «sviatła» instytutcyjanał'nym advientyzmam, sviatła, jakoje Isus daŭ mnie z 1982 goda, pryviało da tago, što jon skazaŭ jamu ũ Pasłanni da « Łaadykii » ũ Adkrycci 3:17: « Bo ty kaŹaš: "Ja bagaty i razbagacieŭ i ni ũ čym nie maju patreby ", a nie viedaješ, što ty niaščasny, i niaščasny, i biedny, i slapy, i goły ... ». Aficyjnyja advientysty zabyłisia na getuju cytatu, dadzienuju ũ 1 Pjatra 4:17: « Bo čas nastaŭ sud pačac' z domu BoŹaga ». KaŹi Ź jon pačynajecca z nas, to jaki kaniec tych, chto nie słuhaajecca Jevangiełła BoŹaga? «Getaja ũstanova isnuje z 1863 goda, i Isus błagastaviŭ jaje stvarennie ũ « Filadeł'fijski » čas, u 1873 godzie. Zgodna z boskim pryncypam « wiečar-ranica » abo « ciemra-sviatło », apošniaja i siomaja epocha, simvalizavanaja nazvaj « Łaadykieja », pavinna była byc' časam viałikaga boskaga « sviatła », i getaja praca z'jaŭlajecca dokazam getaga: viałikaje « sviatło » sapraŭdy pryjšło, kab asvialić' pradjazanyja tajamnicy ũ getuju apošniuju epochu za košt aficyjnaj susvietnaj advientysckaj ustanovy. Nazva « Łaadykieja » całkam apraŭdanaja, bo jana aznačaje «sudŹanyja ludzi abo ludzi suda». Tyja, chto nie naleŹyc' abo boł'sz nie naleŹyc' Gospadu, asudŹanyja dałučycca da prychił'nikaŭ «dnia, praklataga Bogam». Pakazaŭšy siabie niazdoł'nymi padziałicca z Bogam Jago spraviadłivym asudŹenнием rymskaj «niadziełi», subota boł'sz nie budzie zdavacca im takoj Źa važnaj, jak u błagastaŭlony čas ich chryščennia. Pasłannie, dadzienaje Isusam Chrystom svajoj słuŹačcy Elen G. Uajt u jago knizie «Rannija tvory» i ũ jago pieršym bačanni, apisvaje getuju sytuacyju nastupnym čynam: «jany straciłi z vačej i metu, i Isusie... Jany pagruziliſia ũ biazboŹnyj sviet i boł'sz ich nie było vidac'».

U drugoj gławie Knigi Byccia praročycca čas « sviatła », i gety razdzieł pačynajecca z asviačennia « siomaga dnia ». Jon zakančvajecca vieršam 25: « Adzin čaławiek i Źonka jagonyja byli gołyja, i nie saromiełisia ». Suviaz' pamiŹ getymi dvuma temami pakazvaje, što adkryccio ich fizičnaj agolenasci budzie vynikam uliku « grachu », jaki jany zrobiać, i jaki, jak apisana ũ 3-j knizie Byccia, takim čynam z'jaŭlajecca pryčynaj smiarotnaj duchoŭnaj agolenasci. Paraŭnoŭvajučy getaje vučennie z vučenniem

« Łaadykii », my vyjaŭlajem, što subota asacyjujecca z « grachom », jaki robic' čaŭavieka « gołym ». U getym kančatkovym kanteckscie praktykavannie suboty boľš nie z'jaŭlajecca dastatkovaj dla zachavannia łaski Chrysta, bo, prapanoŭvajučy svajo poŭnaje prarockaje sviatło aficyjnym adventysckim uładam pamiž 1982 i 1991 gadami, patreba Isusa Chrysta ŭzrasła, i jon choča, kab na gety raz, praz praktykavannie svajoj sviatoj suboty, vybrany, godny jago łaski, addaŭ svaju cikavasc', svoj čas, svajo žyccio i ŭsiu svaju dušu za svaje adkrycci, praročanyja ŭ Daniila i Adkrycci ; ale taksama va ŭsioj adkrytaj Biblii, jakaja składaje jago « dvuch sviedkaŭ » pavodle Adkryccia 11:3.

Božaje sviedčannie, dadzienaje na ziamli

Njagledziačy na važnasc' vizitu Boga da čaŭaviectva ŭ vobrazie Isusa Chrysta, my nie pavinny zabyvac' pra jago raniejšy vizit u časy Majsieja. Bo mienavita ŭ getym dalokim kanteckscie Bog adkryŭ jamu pachodžannje ziamnoga vymiarennia. I jak adkryccio, dadzienaje Bogam, apaviadannje z knigi Byccia getak ža važnaje, jak i Adkryccio, adkrytaje apostau Janu. Forma, abranaja Bogam dla arganizacyi ziamnoga žyccia, pradjazvaje jago pŭan lubovi da stvarenniaŭ, jakim jon daje poŭnuju svabodu, kab jany magli adkazac' na jago luboŭ i žyc' z im viečna abo adkinuc' jago i zniknuc' u niebyccy smierci, zgodna z umovami jago zbaŭčaj prapanovy.

Kali Adam stvorany adzin, to, pa-pieršaje, geta tamu, što jon pradstaŭleny jak « vobraz Boży (Byc. 1:26-27) » u pošukach lubovi ad svobodnaga adpaviednika pa svaim vobrazie, bo ŭvies' čas jago minulaŭ viečnasci byŭ časam absalutnaj adzinoty. Geta stała dla jago nievynosnym da takoj stupieni, što jon byŭ gatovy niesci nastupstvy svabody, jakuju jon zbiraŭsia dac' svaim żyvym istotam. Stvarennje Jevy z adnago z rebraŭ Adama, pakuľ jon pagružany ŭ son smierci, pradjazvaje stvarennje Jago Carkvy, Vybranaj, jakaja składajecca z Jago viernych vybrannikaŭ, pŭadoŭ, sabranych Jago adkuplenčaj smierciu ŭ Isusie Chryscie; geta apraŭdvaje rolu « pamočnicy », jakuju Bog prypisvaje žančynie, jakaja pajšla ad Jago i čyjo imia Jeva aznačaje « žyccio ». Vybranaja budzie « žyc' » viečna, i na ziamli jana maje pakŭkannje prapanavac' Bogu svaju « dapamogu », supracoŭničac' pa-čaŭaviečy ŭ reaŭizacyi Jago prajekta, metaj jakoga z'jaŭlajecca ŭstaŭlannje daskaŭaŭ lubovi, jakaja ŭzajemadziejničaje i nie maje problem u Jago viečnych susvietach.

Grech niepastušenstva ŭvachodzić u čaŭaviectva praz Jevu, geta značyc' praz simvaľ « žančyny », Jago vybrannicy, jakija atrymajuc' u spadčynu gety pieršarodny grech. Taksama, jak i Adam, z lubovi da Jevy, u Isusie Chryscie Bog stanovicca čaŭaviekam, kab padziaľic' i paniesci zamiest svajoj Vybranicy smiarotnaje pakarannje, jakoga zasľugoŭvajuć jaje grachi. Takim čynam, gistoryja Knigi Byccia — geta i gistaryčnaŭje sviedčannie, jakoŭje raskryvaje naša pachodžannje i jago abstaviny, i prarockaje sviedčannie, jakoŭje raskryvaje zbaŭčy pryncyp viaľikaga lubiačaga pŭana ŭsiemagutnaga Boga-stvaraľnika.

Pasla pieršych šasci dzion stvarennia, zgaďanych u Knizie Byccia 1, šasci dzion, jakija pradjazvajuc' šesc' tysiać gadoŭ, adviedzienych Bogam dla vybaru ziamnych vybranych, u Knizie Byccia 2, pad

vobrazam viečnej suboty, adkryjecca nieabmiežavany siomy dzien', kab vitac' vyprabavanych i vybranych vybranych.

Bog z samaga počatku viedaŭ vynik svajgo plana, imiony svaich vybrannikaŭ, jakija z'javiacca na praciagu šasci tysiač gadoŭ. Jon mieŭ usiu ŭladu i paŭnamoctvy sudzić' i zniščac' buntaŭtivyh aniołaŭ, nie stvarajučy našaga ziamnoga vymiarennia. Ale mienavita tamu, što jon pavažaje svaich stvarenniaŭ, jakija lubiac' jago i jakich lubic' jon, jon arganizuje ŭsieaguŭnuju demanstracyju na ziamli, stvoranaj dla getaj mety.

Bog uzvyšaje pryncyp praŭdy vyšej za ŭsio. Jak abvieščana ŭ Psalmie 51:6, Isus vyznačaje svaich vybrannikaŭ jak « narodžanych znoŭ », geta značyc' «narodžanych ad praŭdy», kab jany magli byc' padobnyja da standartu boskaj praŭdy. Zgodna z Janam 18:37, jon sam pryjšoŭ, kab « zasviedčyc' pra praŭdu » i pradstaŭlaje siabie ŭ Adkrycci 3:14 jak « Praŭdzivy ». Getaje ŭzvyšennie i prastaŭlennie pryncypu praŭdy znachodzicca ŭ absalutnaj supiarečnasci z pryncypam chłusni, i abodva pryncypy prymajuc' roznyja formy. Pryncyp chłusni pastajanna spakušaŭ žycharoŭ ziamli na praciagu ŭsioj jaje gistoryi. U sučasny čas chłusnia stała normaj isnavannia. Jana prymajecca pad terminam «blef» u kamiercyjnym duchu, ale tym nie mienš jana z'jaŭlajecca pładom d'jabła, « bac'ki chłusni » pavodle Jana 8:44. Na religijnym uzroŭni chłusnia prajaŭlajecca ŭ wygladzie šmatlikich religijnych padrobak, jakija adroznivajucca ŭ zaležnasci ad ludziej i miescaŭ na ziamli. I sama chryscijanskaja viera stała daskanałym vobrazam «błytaniny» (= Vavilonskaj wiežy), nastoŭki šmatlikija jaje ciomnyja padrobki.

Chłusnia vykladajecca navukovym čynam. Tamu što, nasupierak svajmu aŭtarytarnamu padychodu, navukovaja dumka nie zdoŭnaja dac' reaŭnych dokazaŭ svaich evalucyjnych teoryj vidaŭ i miŭjonaŭ i miŭjardaŭ gadoŭ, jakija jaje navukoŭcy prypisvajuc' isnavanni Zjamli. U adrozniennie ad getaj navukovaj dumki, sviedčannie Boga-Tvorcy prapanuje šmat dokazaŭ jago reaŭnasci, tamu što gistoryja Zjamli sviedčyc' pra jago dziejanni, pieršym prykladam jakich z'jaŭlajecca patop, pacvierdžany najaŭnasciu marskich vykapniaŭ na raŭninach i navat na viaršyniach samych vysokich gor ziamli. Da getaga pryrodnaga sviedčannia dadajecca sviedčannie, pakinutaje čaŭaviečaj gistoryjaj, žycciom Noja, žycciom Abagama, vyzvalenniem gabrejaŭ z jegipieckaga rabstva i naradženniem gabrejskaga naroda, žyvymi sviedkami jago gistoryi da kanca svietu; josc' taksama sviedčanni vidavočcaŭ apostolaŭ Isusa Chrysta, jakija byli sviedkami jago cudaŭ, jago raspiaccia i jago ŭvaskrasiennia; da takoj stupieni, što strach smierci pakinuŭ ich, i jany pajšli pa šlachy mučanicтва, svajgo Nastaŭnika i svajgo Uzoru Isusa z Nazaretu.

Uspaminajučy slova «mučanicтва», ja mušu dac' tłumačennie.

Zaŭvaga: nie blytajcie pakutnictva z pakaranniem

Getyja dzvie rečy majuc' adnoŭ'kavy zniešni vyglad i tamu ich logka zblytac'. Adnak getaja blytanina maje sur'joznyja nastupstvy, bo pakarannie ryzykuje byc' prypisany sapraŭdnamu vybranniku Boga, i naadvarot, dziciaci d'jabła možna prypisac' vieł'mi padmantivaje mučaniectva za Boga. Takim čynam, kab jasna bačyc', my pavinny ŭličvac' nastupny analiz, jaki pačynajecca z getaga pryncypu; spačatku davajcie zadadzimsia pytanniem: što takaje mučaniectva? Geta słowa pachodzic' ad grečaskaga «martus», što aznačaje: sviedka. Chto taki sviedka? Geta toj, chto vierna paviedamlaje ci nie paviedamlaje pra toje, što jon bačyŭ, čuŭ ci razumieŭ pa peŭnaj temie. Tema, jakaja nas tut cikavic', reŭlijnaja, ale siarod tych, chto sviedčyc' za Boga, josc' sapraŭdnyja i iŭžyvyja sviedki. Bjezumoŭna, što sam Bog robic' roznicu pamiž imi. Praŭda viadomaja jamu, i jon dabrasłaŭlaje jaje, tamu što, sa svajgo boku, gety sapraŭdny sviedka imkniecca byc' viernym, praktykujučy na « spravach » usiu svaju adkrytuju praŭdu, i jon praciagvaje geta rabič' da pryniaccia smierci. I getaja smierc' — sapraŭdnaje mučaniectva, bo žyccio, prapanavanaje smierci, adpaviadała standartu sviatasci, patrabavanamu Bogam dla Jago času. Kaŭi prapanavanaje žyccio nie adpaviadaje getamu standartu, to geta nie mučaniectva, a pakarannie, jakaje traplaje ŭ žyvuju istotu, addanuju d'jabłu na zniščennie, bo jana nie atrymŭivaje abarony i błačasłaŭlennia Boga. U zaležnasci ad adpaviednasci standartu praŭdy, patrabavanamu Bogam dla kožnaga času, identyfikacyja «mučaniectva» budzie gruntavacca na našym viedanni boskaga suda, adkrytaga ŭ Jago praroctvach, jakija nakiravany na čas kanca; što z'jaŭlajecca metaj i pradmietam getaj pracy.

Važna razumiec', što praŭda nie maje siły pieraŭtvaryc' buntarski rozum; dosvied pieršaga stvoranaga anioła, pryznačanaga Bogam, Satany, pasla jago paŭstannia, dakazvaje geta. Praŭda — geta pryncyp, da jakoga naturał'nym čynam buduc' adčuvac' pryciagnienne vybranyja, tyja, chto lubic' jaje i gatovy zmagacca razam z Bogam u Isusie Chryscie suprac' chłusni, jakaja joj škodzić.

U zaklučennie, Božaje Adkryccio pastupova budujecta na praciagu šasci tysiač gadoŭ vopytu i sviedčanniaŭ, pieražytych u najlepšych i najgoršych umovach. Čas u šesc' tysiač gadoŭ moža zdacca karotkim, ale dla čalavieka, jaki sapraŭdy cikavicca toŭ'ki gadami ŭłasnaga žyccia, geta na samoj spravie dastatkova doŭgi čas, kab dazvolic' Bogu rasciagnuc' na stagoddzi, a dakładniej, na šesc' tysiač

gadoŭ, roznyja etapy dasiagniennia svajgo głabaŭnaga prajekta. Vyklučna ŭ Isusie Chrystcie Bog daje svaim vybrannikam apošniaga času, adnosna svaich tajemnic i svaich spraŭ, jasnaŭe razumiennie, pryznačanaŭe dla getaga apošniaga času.

Byccio: waŭny praročy dajdŭest

U takim razumienni apaviadannie Knigi Byccia daje asnoŭnyja klučy da biblejskich praroctvaŭ Daniila i Adkryccia; i biez getych klučoŭ geta razumiennie niemagčymaje. Getyja rečy buduć uzgadvacca pry nieabchodnasci padčas praročaga vyvučennia, ale adgetuŭ nieabchodna viedac', što słovy « biezdan', mora, ziamla, ŭančyna » buduć nos'bitami kankretnaj idei boskaj dumki ŭ Jago adkrycci «Adkryccio». Jany zviazany z tryma pasladoŭnymi etapami ziamnoga stvarennia. « Bjezdan' » abaznačaje płanietu Zjamla, całkam pakrytuju vadoj biez ŭccia. Zatym, na drugi dzien', dzien' padziełu stychij, « mora », sinonim i simvał smierci, na piaty dzien' budzie zasielena toŭki marskimi ŭyviałami ; jago asiaroddzie varoŭaje dla čaławieka, stvoranaga dla dychannia pavietram. « Zjamla » vychodzić z « mora » i taksama budzie zasielena na piaty dzien' ŭyviałami i, nareščie, na šosty dzien', « čaławiekom, stvoranym pa vobrazu Boŭamu », i « ŭančynaj », jakaja budzie stvorana na adnym z rebraŭ muŭčyny. Razam muŭčyna i ŭančyna začnuć dvuch dziaciej. Pjeršy « Avieŭ », typ duchoŭnaga vybrannika (Avieŭ = Ajciec josc' Bog), budzie zabity reŭnasciu svaim starejšym « Kainam », typam płoetskaga, materyjałistyčnaga čaławieka (= nabyccio), tym samym pradkazvajučy los typu vybrannika, Isusa Chrysta i jago vybrannikaŭ, jakija buduć pakutavac' i pamruc' jak mučaniki z-za «Kainaŭ», gabrejaŭ, katolikaŭ i pratestantaŭ, usich «gandlaroŭ chrama», čyja pasladoŭnaja i agresivnaja reŭnasc' demanstrujecca i aŭcciaŭlajecca na praciagu ziamnoj gistoryi. Takim čynam, urok, dadzienny Ducham Boŭym, nastupny: z « biezdan' » pasladoŭna vychodziac' « mora i ziamla » — simvały iŭŭyvych chrystcijanskich reŭigij, jakija viaduc' da pagibieŭi duš. Kab abaznačyc' svoj vybrany schod, jon daje jamu słowa « ŭančyna », jakoje, kaŭ jana viernaja svajmu Bogu, z'jaŭlajecca « Njaviestaj » «jagniaci » — vyjaŭlenčym simvałam Chrysta, pra jakoga pradkazvaŭ siabie słovam « čaławiek » (Adam). Kaŭ jana niaviernaja, jana zastajecca « ŭančynaj », ale prymaje vobraz « prastytutki ». Usio geta budzie pacvierdŭana ŭ padrabiaznym dasledavanni, pradstaŭlenym u getaj pracy, i ich ŭcciova waŭnaje značennie stanie vidavočnym. Vy moŭacie logka zrazumiec', što ŭ 2020 godzie padziei, pradkazanyja ŭ praroctvach Daniila i Adkryccia, u boŭšasci svajoj uŭo spraŭdziłisia ŭ gistoryi, i jany viadomyja ludziam. Ale jany nie byŭi identyfikavany ŭ duchoŭnaj roŭi, jakuju im daŭ Bog. Gistoryki zapisvajuć gistaryčnyja fakty, ale toŭki Boŭyja praroeki moŭcuć ich interpretavac'.

Vjera i niavier'je

Pa svajoj pryrodzie ludzi, z samaga pačatku svajgo isnavannia, z'jaŭlajucca viernikami. Ale viera — geta nie viera. Čaŭaviek zaŭsiody vieryŭ u isnavannie Boga ci bažastvoŭ, vyšejšych duchaŭ, jakim jon pavinien słužyc' i dagadžac', kab nie ciarpiec' škody ad ich gnievu. Geta natural'naja viera praciagvałasja sa stagoddzia ŭ stagoddzie i z tysiačagoddziaŭ u tysiačagoddzi aź da sučasnasci, kaŭi navukovyja adkrycci avaŭodaŭi mozgam zachodniaga čaŭavieka, jaki z tych časoŭ staŭ niedaviertlivym i niavierujučym. Zaŭvažym, što getaja zmiena ŭ asnoŭnym charaktaryzuje narody chryscijanskaga pachodžannia. Tamu što ŭ toj ža čas na Uschodzie, Dalokim Uschodzie i ŭ Afrycy zachavaŭisja vieravanni ŭ niabačnych duchaŭ. Geta možna rastŭumačyc' zvyšnaturaŭnymi prajavami, jakija naziraŭi narody, što praktykujuc' getyja reŭigijnyja abraŭdy. U Afrycy vidavočnyja dokazy isnavannia niabačnych duchaŭ zabaraniajuc' niedavier. Ale getyja narody nie viedajuc', što duchy, jakija magutna prajaŭlajucca siarod ich, na samoj sprave z'jaŭlajucca demaničnymi duchami, adkinutymi Bogam, jaki stvaryŭ usio žyccio, i asudžanymi na smierc' z adterminoŭkaj. Getyja narody nie niavierujučyja i nie niavierujučyja, jak zachodniki, ale vynik toj samy, bo jany słužac' demanam, jakija spakušajuc' ich i trymajuc' pad svaim tyraničnym panavanniem. Ich reŭigijnasc' naležyc' da idaŭapakŭtonnickaga paganskaga typu, jaki charaktaryzuje čaŭaviečtva z samaga jago pačatku; Jeva byŭa jago pieršaj achviaraj.

Na Zachadzie niavier'je — geta sapraŭdy plon vybaru, bo maŭa čto nie viedaje svajgo chryscijanskaga pachodžannia; i siarod abaroncaŭ respublikanskaj svabody josc' ludzi, jakija cytujuc' słovy sa Sviatoj Bibŭii, tym samym sviedčačy, što jany nie viedajuc' pra jaje isnavannie. Jany viedajuc' pra sŭaŭnyja fakty, jakija jana sviedčyc' pra Boga, i ŭsio ž jany vyrašajuc' nie ŭličvac' ich. Mjenavita gety typ niavier'ja Duch nazyvaje niavier'jem i jaki z'jaŭlajucca absalutnym buntarskim supraciŭlenniem sapraŭdnaj viery. Bo kaŭi jon ŭličvaje dokazy, jakija žyccio daje jamu pa ŭsioj ziamŭi i asabŭiva ŭ zvyšnaturaŭnych prajavach afrykanskich narodaŭ, čaŭaviek nie maje magčymasci apraŭdac' svajo

niavier'je. Tamu zvyšnatural'nyja dziejanni, jakija zdziajsniajuc' demany, asudžajuc' zachodniaje niavier'je. Bog-Tvorca taksama daje dokazy svajgo isnavannia, dziejničajučy z siłaj praz z'javy, stvoranyja pryrodaj, jakaja jamu padparadkoŭvajecca; ziemlatrusy, vyviarženni vułkanaŭ, razburaŭ'nyja pryliŭnyja chvaŭi, smiarotnyja epidemii, ale ŭsio geta ciapier atrymŭivaje navukovyja tłumačenni, jakija maskirujuc' i zniščajuc' boskaje pachodžannie. Da voka, getaga viaŭlikaga voraga viery, dadajecca navukovaje tłumačennie, jakoje pierakonvaje čaŭaviečy mozg i adnačasova padbadziorvaje jago ŭ wybary, jaki viadzie jago da pagibieŭi.

Čago Bog čakaje ad svaich stvarenniaŭ? Jon abiare z ich tych, čto ŭchvalaje Jago ŭjaŭlenni pra žyccio, geta značyc' tych, čto padzialaje Jago dumki. Vjera budzie srodkam, ale nie metaj. Vos' čamu « viera biez spraŭ », jakuju jana pavinna niesci, u Jak. 2:17 nazyvajecca « miortvaj ». Bo kaŭi isnuje sapraŭdnaja viera, isnuje i fałšyva ja viera. Praŭda i fałš majuc' viaŭlikaje značennie, i Bogu logka vyznačyc' pastuchmianasc', kab adroznic' jaje ad niepastuchmianasci. U lubym wypadku, Jon zastajecca adzinym suddzioj, čyjo mierkavannie vyrašyc' viečnuju budučyniu kožnaga z Jago stvarenniaŭ, bo meta Jago vybaru ŭnikał'naja, a Jago prapanova viečnaga žyccia atrymŭivajecca vyklučna praz Isusa Chrysta. Pjerachod na ziamlu apraŭdany toł'ki tym, što prapanuje magčymasc' getaga vybaru viečnych vybrannikaŭ. Vjera — geta nie płod vielizarnych namaganniaŭ i achviar, a natural'ny stan, atrymany ci nie atrymany istotaj ad naradžennia. Ale kaŭi jana isnuje, jana pavinna padsiŭkoŭvacca Bogam, inakš jana pamiraje i znikaje.

Sapraŭdnaja viera — redkaja reč. Bo, nasupierak padmantlivamu aspiektu aficyjnaj chryscijanskaj reŭigii, niedastatkova pastavic' kryž nad magiŭaj istoty, kab joj adčyniŭisia varoty niabiesnyja. I ja zviartaju na geta ŭvagu, tamu što, zdajecca, geta ignarujecca, skazaŭ Isus u Mc. 7:13-14: « Uvachodz'cie vuzkaj bramaj, bo šyrokaja brama i prastorny šlach viadzie ŭ pagibieł' , i mnogija chodziač' joju ». Ale vuzkaja brama i vuzki šlach, što viadzie ŭ žyccio , i mała čto znachodzic' jago. » Getaje vučennie dalej pacviardžajecca ŭ Biblii na prykładzie departacyi gabrejaŭ u Vaviłon, bo Bog ŭiŭčyc' godnymi svajgo abrannia toł'ki Daniila i jago troch spadarožnikaŭ i piac' magutnych caroŭ; a taksama Jezekiila, jaki żyŭ u toj čas. Zatym my čytajem u Jezekiila. 14:13-20: « Synie čaŭaviečy, kaŭi jakaja kraina zgrašyc' suprac' Mjanie, učyniŭšy biezzakonne, i Ja praciagnu na jaje ruku Maju, i złamaju ŭ joj chlebnuju padporu, i pašlu na jaje goład, i vynišču ŭ joj ludziej i žyviołu, i getyja try muży, Noj, Daniil i Joŭ , buduc' siarod jaje , dyk jany vyratujuc' dušy svaje svajoj praviednasciu, kaža Gaspodz', Gaspodz'. Kaŭi b Ja pastaŭ na ziamlu dzikich zvioroŭ i spustošyŭ jaje, i jana b stała pustyniaj, i ničto nie mog by prajsci praz jaje praz ich, i getyja try muży byli b u joj, — żyvu Ja, kaža Gaspodz' Gaspodz', — jany b nie vyratavali ni synoŭ, ni dačok, a toł'ki jany byli b vyratavany , i ziamla b stała pustyniaj. Abo kaŭi b Ja navioŭ mieč na getuju ziamlu i skazaŭ: «Mječ, kab prajšoŭ pa ziamli», i vynišču by ŭ joj ludziej i žyviołu, i getyja try muży byli b u joj, — żyvu Ja, kaža Gaspodz' Gaspodz', — jany b nie vyratavali ni synoŭ, ni dačok, — ale toł'ki jany buduc' vyratavany . Al'bo, kaŭi b Ja pastaŭ na getuju ziamlu pošasc' i vyliŭ na jaje lutasc' Maju pošasciu, kab vyniščyc' u joj ad čaŭavieka da byđła, i byli b u joj Noj, Daniil i Joŭ, — żyvu Ja, kaža Gaspodz' Bog, — dyk jany nie ŭratujuc' ni synoŭ, ni dačok, ale toł'ki jany buduc' vyratavany. — kaža Gaspodz' Bog, — jany nie ŭratujuc' ni synoŭ, ni dačok, ale svajoj praviednasciu ŭratujuc' dušy svaje. Takim čynam, my daviedvajemsia, što padčas patopu toł'ki Noj byŭ pryznany godnym vyratavannia siarod vas'mi čaŭaviek, abaronienych kaŭčegam.

Isus taksama skazaŭ u Mc. 22:14: « Bo šmat paktikanych, ale mała vybranych ». Pryčyna prosta tłumačyc'ca vysokim uzroŭniem sviatasci, jakoga patrabuje Bog, jaki choča zaniac' pieršaje miesca ŭ

našych sercach abo ničoga. Vynik getaga patrabavannia supiarečyc' gumanistyčnamu myslenniu svietu, jaki stavic' čaľavieka vyšej za ũsio. Apostoł Jakaŭ papiaredźvaŭ nas pra getuju apazicyju, kažučy: « Vy, pieralubcy! Ci nie viedajecie vy, što siabroušstva sa svietam — geta varožasc' z Bogam ? Dyk chto choča byc' siabram svietu, robic' siabie voragam Bogu » . Isus taksama kaža nam u Mc. 10:37: « Chto lubic' jago bac'ka ci maci boľš, čym ja nie varty Mjanie , i toj, chto lubic' jago syn ci dačka boľš, čym ja « nie varty Mjanie ». Takim čynam, kaľi vy, jak i ja, zaprašajecie siabra adpaviadac' getamu reľigijnamu kryteriju, patrabavanamu Isusam Chrystom, nie zdziľajciesia, kaľi jon nazavie vas fanatykam; geta toje, što zdaryľasia sa mnoj, i tady ja zrazumieŭ, što ũ mianie toľki Isus jak sapraŭdny siabar ; Jon, « Praŭdzivy » z Adkryccia 3:7. Vas taksama nazavuc' fundamentalistam, tamu što vy pakazvajecie siabie praviednym pierad Bogam, zakonnikom, tamu što vy lubicie i šanujecie svajoj pasľuchmianasciu Jago najsviaciejšy zakon. Geta budzie, častkova, čaľaviečaja cana, jakuju treba zapľacic', kab dagadzic' Gospadu Isusu, nastoľki godnym našaga samaadmaŭlennia i našaj poŭnaj addanasci, jakich Jon patrabuje.

Vjera dazvalaje čaľavieku atrymľivac' ad Boga jago tajemnyja dumki, pakuľ nie adkryjecca maštab Jago vielizarnaga pľana. I kab zrazumiec' Jago aguľny pľan, vybrany pavinien uľičvac' niabiesnaje žyccio anioľaŭ, jakoje papiaredničala ziamnomu dosviedu. Bo ũ getym niabiesnym gramadstvie padzieľ stvarenniaŭ i adbor dobrych anioľaŭ, viernych Bogu, nie ażycciaŭľasia na viery ũ raspiataga Chrysta abo na Jago admaŭlenni, jak geta budzie na ziamľi. Geta pacviardžaje, što na ũniviersaľnym uzroŭni raspiaccie Chrysta, jaki zastaŭsia biez grachu, z'jaŭľajecca dla Boga srodkam asudžennia d'jabľa i jago pasladoŭnikaŭ, i što na ziamľi viera ũ Isusa Chrysta ũjaŭľaje saboj srodak, abraný Bogam, kab pakazac' luboŭ, jakuju Jon adčuvaje da svaich vybranych, jakija lubiac' i šanujuc' Jago. Metaj getaj demanstracyi Jago poŭnaga samaadmaŭlennia byľo miec' magčymasc' zakonna asudzić' na smierc' buntaŭľivych niabiesnych i ziamnych stvarenniaŭ, jakija nie padzialajuc' Jago sensu isnavannia. A siarod svaich ziamnych stvarenniaŭ Jon vybiraje tych, chto prymaje Jago dumki, uchvalaje Jago dziejanni i mierkavanni, tamu što jany godnyja padziaľicca z Im viečnasciu. U rešcie rešt, jon vyrašyc' prablemu, stvoranuju svabodaj, dadzienaj usim jago niabiesnym i ziamnym stvarenniam, bo biez getaj svabody luboŭ da jago abraných stvarenniaŭ byľa b nikčemnaj i navat niemagčymaj. Sapraŭdy, biez svabody istota — geta nie boľš čym robot z aŭtamatyzyvanymi pavodzinami. Ale canoj svabody ũ rešcie rešt budzie zniščennia buntaŭničych niabiesnych i ziamnych stvarenniaŭ.

Geta dakazvaje, što viera nie gruntujecca na prostym: « Vjer u Gospada Isusa, i budzieš vyratavany ». Getyja biblejskija słovy zasnavanyja na tym, što maje na ũvazie dziejasťoŭ «vieryc'»: pasľuchmianasc' boskim zakonom, što charaktaryzuje sapraŭdnuju vieru. Dla Boga meta — znajsci stvarenniaŭ, jakija sľuchajucca Jago z lubovi. Jon znajšoŭ ich siarod niabiesnych anioľaŭ i siarod svaich ziamnych čaľaviečych stvarenniaŭ; Jon vybraŭ ich i budzie praciagvac' vybirac' ich da kanca času ľaski.

Ježa dla patrebnaga času

Getak ža, jak čaławiečaje cieła patrabuje charčavannia, kab padoŭžyc' svajo žyccio, viera, jakaja Źnukaje Ź jago duchu, taksama patrabuje duchoŭnaga charčavannia. KoŹny čaławiek, usprymaŹny da prajavy lubovi, dadzienaj Bogam u Isusie Chryscie, adčuvaje Źadannie zrabic' niešta dla Jago Ź adkaz. Ale jak my moŹam zrabic' niešta, što padabajecca Jamu, kaŹi nie viedajem, čago Jon čakaje ad nas? Mjenavita adkaz na getaje pyttanie budzie składac' charčavannie našaj viery. Bo « biez viery niemagčyma dagadzic' Bogu », pavodle PaŹlannia da GabrejaŹ 11:6. Ale getaja viera pavinna byc' Źyvoj i pryjemnaj Jamu praz adpaviednasc' Jago čakanniam. Bo Gaspodz' Bog Usiemagutny — jaje zaviaršaŹnik i Suddzia. Mnostva chryscijanskich viernikaŹ imknucca padtrymŹlivac' dobryja adnosiny z Bogam niabiesnym, ale getyja adnosiny zastajucca niemagčymymi, tamu što ich viera nie była naleŹnym čynam umacavana. Adkaz na getuju prablemu dadzieny nam u JevangjeŹli ad Matfieja 24 i 25. Isus zasiarodŹvaje svajo vučennie na našych apoŹnich dniach, jakija nieŹzabavie papiaredničajuc' času Jago drugoga z'jaŹlennia, na gety raz u slavie Jago boskasci. Jon apisvaje geta, pamnaŹajučy vobrazy Ź prypaviesciach: prypaviesc' pra smakoŹnicu Ź JevangjeŹli ad Matfieja 24:32-34; prypaviesc' pra načnoga złodzieja Ź JevangjeŹli ad Matfieja 24:43-51; prypaviesc' pra dziesiac' dzieŹ u JevangjeŹli ad Matfieja 25:1-12; prypaviesc' pra talenty Ź JevangjeŹli ad Matfieja 25:13-30; prypaviesc' pra aviečak i kazłoŹ u JevangjeŹli ad Matfieja 25:31-46. Sjarod getych prypaviesciaŹ zgadka pra « jeŹu » z'jaŹlajecca dvojčy: u prypaviesci pra načnoga złodzieja i Ź prypaviesci pra aviečak i kazłoŹ, tamu što, niagledziačy na znieŹni vyglad, kaŹi Isus kaŹa: « Ja byŹ gałodny, i vy daŹi Mnie jesci », Jon gavoryc' nam pra duchoŹnuju jeŹu, biez jakoj pamiraje viera čaławieka. « Bo nie chlebam adzinym budzie Źyc' čaławiek, ale Źsiakim słovam, jakoje vychodzic' z vusnaŹ BoŹych » (JevangjeŹle ad Matfieja 4:4). JeŹa viery pryznačana dla tago, kab abaranic' jago ad « drugoj smierci » z Adkryccia 20, jakaja pazbaŹlaje jago prava Źyc' viečna.

U ramkach getaga razvaŹannia zviarnicie svoj pozirk i Źvagu na getuju prypaviesc' pra načnoga złodzieja:

V.42: « Tamu čuvajcie, bo nie viedajecie, u jaki dzien' pryjdzie Gaspodz' vaŹ ».

Tema viartannia Isusa Chrysta vyznačana, i jago «čakannie» vykliča duchoŹnaje abudŹzennie Ź Złučanych Štatach PaŹnočnaj Amieryki pamiŹ 1831 i 1844 gadami. Jana nazyvajecca «advientyzm», a

sami Ździeľ'niki getaga ruchu nazyvaľisia svaimi sučasnikami terminam «advientysty»; sľova, uziataje z ľacinskaga «adventus», Źto aznaĉaje: pryšescie.

V.43: « Vjedajcie Ź getaje: kaľi b gaspadar domu viedaŹ, u jakuju naĉnuju vartu pryjdzie Źľodziej, dyk nie piľ'navau by i nie dazvoliŹ by padkapac' dom svoj ».

U getym vieršy « gaspadar doma » — geta vuĉan', jaki ĉakaje viartannia Isusa, a « Źľodziej » adnosicca da samoga Isusa. Getym paraŹnanniem Isus pakazvaje nam pieravagu viedannia daty svajgo viartannia. Tamu Jon zakľikaje nas daviedacca pra geta, i naŹa prysľuchoŹvannie da Jago parad budzie abumoŹľivac' naŹy adnosiny z Im.

V.44: « Tamu i vy budz'cie gatovyja, bo Syn Ćalavieĉy pryjdzie Ź gadzinu, kaľi vy nie ĉakajecie ».

Ja vypraviŹ buduĉy ĉas dziejaŹľovaŹ u getym vieršy, tamu Źto Ź greĉaskaj aryginale getyja dziejaŹľovy Ź ĉiapieraŹnim ĉasie. Saprady, getyja sľovy Isus skazaŹ svaim vuĉniam-suĉasnikom, jakija raspytali jago pra geta. Gaspodz' u ĉas kanca vykarystaje getuju «advientysckuju» temu, kab prasiejac' chryscijan, vypraboŹvajuĉy ich na prarockuju vieru; z getaj metaj jon pasladoŹna arganizuje Ź ĉasie ĉatyry «advientysckija» ĉakanni; koŹny raz apraŹdanyja novym sviatľom, dadzienym Ducham, pieršyja try tyĉacca prarockich tekstaŹ Daniľa i Adkryccia.

V.45: « Chto Ź vierny i rozumny sľuga, jakoga gaspadar pastaviŹ nad svaimi damami, kab davac' im jeŹu Ź svoj ĉas? »

Budz'cie asciaroŹnyja, kab nie pamyľicca Ź svaim mierkavanni, bo « jeŹa », pra jakuju idzie gavorka Ź getym vieršy, zaraz pierad vaŹšymi vaĉyma. Tak, mienavita gety dakumient, jakomu ja daŹ nazvu «RaskaŹyćie mnie pra Daniľa i Adkryccio», skľadaje getuju duchoŹnuju « jeŹu », nieabchodnuju dla siľkavannia vaŹaj viery, bo jana prynosic' ad Isusa Chrysta Źsie adkazy na pytanni, jakija vy moŹacie zakonna zadac', i akramia getych adkazaŹ, nieĉakanyja adkrycci, takija jak sapraŹdnaja data viartannia Isusa Chrysta, jakaja abaviazvaje nas da viasny 2030 goda Ź ĉacviortym i apoŹnim «advientysckim» «ĉakanni».

Pakoľ'ki gety vierš mianie asabista chvaluje, ja pradstaŹľaju gety dakumient jak plon majoj viernasci Bogu praŹdy i majoj razvaŹľivasci, bo nie ĉaĉu byc' znianacku pryšesciem Isusa Chrysta. Isus adkryvaje tut svoj pľan adnosna ĉasu kanca. Jon padryĉtavaŹ dla getaga ĉasu « jeŹu », prydatnuju dla siľkavannia viery Jago vybranych, jakija Ź viernasci ĉakajuc' Jago sľaŹnaga viartannia. I getaja « jeŹa » prarockaja.

V.46: « ŹĉaŹľivy toj sľuga, jakoga gaspadar jagony, pryjŹoŹšy , znojdzie, Źto jon robic' tak! »

Tut pacviardŹajecca kanteĉst jago sľaŹnaga viartannia, geta kanteĉst ĉacviortaga «advientysckaga» ĉakannia. Zviazany sľuga saprady ŹŹo vieľ'mi rady viedac' ab'jaŹľenuju dumku Boga, geta znaĉyc' Jago sud nad vieraj ludziej. Ale getaje bľaŹenstva budzie raspaŹsiudŹvacca i tyĉacca Źsiech tych, chto, atrymaŹšy getaje apoŹniaje boskaje sviatľo, u svaju ĉargu budzie raspaŹsiudŹvac' jago i dĩaľicca im z vybranyimi, raskidanyimi pa Źsioj ziamľi, da sapraŹdnaga viartannia Isusa Chrysta.

V.47: « Saprady kaŹu vam, Źto jon pastavic' jago nad usioj majomasciu svajoj » .

Da Jago viartannia majomasc' Gospada budzie tyĉacca duchoŹnych kaŹtoŹnasciej. I sľuga stanovicca dla Isusa zachavaľ'nikom Jago duchoŹnaga skarbu; vyľľuĉnym zachavaľ'nikom Jago prarocťvaŹ i Jago

adkrytaga sviatła. Pasla pračytannia ũsiago getaga dakumenta vy zmoŭčacie ũbačyc', ťto ja nie pieraboŭšvaju, nazyvajučy Jago biblejskaje prarockaje adkryccio «skarbam». Jak jaŝče jano magŭo b nazvac' adkryccio, jakoje abaraniaje ad « drugoj smierci » i adkryvaje ťlach, jaki viadzie da viečnaga ŭčycia? Bo jano rassiejvaje i ŭkviduje magčymasc' sumnievaŭ, fataŭnych dla viery i zbaŭlennia.

V.48: « Ale kaŭi toj zŭy ťluga skaŭa sam sabie: “Moj gaspadar marudzic' z prychoadam ”»,

Ŭycio, stvoranaje Bogam, maje dvajkovy typ. Usio maje svaju absalutnuju suprac'legŭasc'. I Bog daŭ ludziam dva ťlachi, dva sposaby rabič' svoj vybar: ŭycio i dabro, smierc' i zŭo; dobraje ziernie i kukaŭ'; aviečki i kazioŭ , sviatŭo i ciemra . U getym vierŭy Duch naceŭvajecca na zŭoga ťlugu, ale tym nie mienŝ ťlugu, ťto abaznačaje faŭŝyvju viery, nie padsiŭkoŭvanuju Bogam, i, pierŝ za ũsio, faŭŝyvju chryscijanskuju viery, jakaja ũ kančatkovym vyniku dasiagaje i tyčycca samoj advientysckaj viery ũ naŝ apoŝni čas. Boŭŝ nie atrymŭlivajučy sviatŭa ad Isusa Chrysta, tamu ťto jon admoviŭsia ad tago, ťto byŭo pradstaŭlena jamu pamiŝ 1982 i 1991 gadami i ťto abviaŝčala jago pryŝescie ũ 1994 godzie, gety advientyzm tam prynosic' plon biazboŭnasci, jaki pryvioŭ da vypramien'vannia paŝlanca Boŭaga ũ ŭiŭtopadzie 1991 goda. Zviarnicie ŭvagu, ťto Isus adkryvaje schavanyja dumki serca: « jaki kaŭa ũ sabie ». Bo znieŝni vyglad reŭigijnych pavodzin nadzvyčaj padmanŭlivy; reŭigijny farmaŭlizm zamianiaje sapraŭdnuju ŭyvju viery, poŭnuju ruptivasci da praŭdy.

V.49: «... kaŭi jon pačnie bic' svaich tavaryŝaŭ, kaŭi budzie jesci i pic' z p'janicami » ,

Vobraz u getym miescy krychu pradkazaŭny, ale vypramien'vannie vyrazna adlustroŭvaje ũ mirnyja časy supraciŭ i barac'bu, jakija vyjaŭlajuc' i papiaredničajuc' reaŭnamu pierasledu, jaki pryjdzie; geta toŭki pyttanie času. Z 1995 goda instytucyjny advientyzm «jesc' i p'je z p'janicami » da takoj stupieni, ťto jon zaklučyŭ sajuz z pratestantami i katolikami, ustupiŭŭy ũ ekumieničny sajuz. Bo ũ Adkrycci 17:2, nakiravaŭŝysia suprac' kataŭickaj viery pad nazvaj « Vŭatiki Vaviŭon » i pratestanckaj viery pad nazvaj « ziamla », Duch kaŭa: « Z joj cary ziamnyja bŭdadziejaŭi, i ŭychary ziamŭi piŭi vino jaje bŭdu ». napiŭsia ».

V.50: « ...pryjdzie gaspadar tago ťlugi ũ dzien', kaŭi jon nie čakaje, i ũ gadzinu, u jakuju nie viedaje ».

Nastupŭtvam adchilennia sviatŭa adnosna terciaga advientysckaga čakannia i daty 1994 goda ũ reŝcie reŝt z'jaŭlajecca niaviedannie času sapraŭdnaga viartannia Isusa Chrysta, abo čacviortaga advientysckaga čakannia boskaga pŭana. Geta niaviedannie z'jaŭlajecca vynikam razryvu adnosin z Isusam Chrystom, tamu my moŭam zrabic' nastupnuju vysnovu: advientysty, jakija apynuŭsia ũ getaj tragičnaj situacyi, boŭŝ nie z'jaŭlajucca ũ vačach Boga, abo, pavodle Jago mierkavannia, «advientystami».

V.51: « ...jon razarvie jago na kavaŭki i dasc' jamu dolu z kryvaduŝnikami ; tam budzie pŭač i skrygat zuboŭ » .

Gety vobraz adlustroŭvaje gnieŭ, jaki Bog abryniecca na faŭŝyvnych ťlug, ťto zdradziŭi Jamu. Ja zaŭvažaju ũ getym vierŭy termin « kryvaduŝniki », jakim Duch abaznačaje faŭŝyvnych chryscijan u Dan. 11:34, ale dla razumiennia kanteckstu času, na jaki spasyŭlajecca praroctva, nieabchodna boŭŝ ŝyrokaje ŭŭaččennie, jakoje ŭklučaje vierŭy 33 i 35: « I mudryja siarod ich nastaviac' mnogich. Adny zaginuc' na čas ad mieča i poŭymia, ad paŭonu i ad rabavannia. U toj čas, kaŭi jany ŭpaduc', im budzie dapamoga nieviaŭkaja, i mnogija...» daŭčycca da ich u kryvaduŝnasci . Njekatoryja z mudracoŭ upaduc', kab jany magŭi byč' ačyŝčany, vybieleny i vyčyŝčany da kanca času , bo jon nie nastanie da

pryznačanaga času. Takim čynam, « zły sługa » — geta toj, chto zradžvaje čakanniu Boga, svajgo Gospada, i jon daľučajecca « da kanca času » da łagjera « kryvadušnikaŭ ». Z getaga času jon padzialaje z imi gnieŭ Boży, jaki b'je ich da apošniaga suda, dzie jany buduc' zniščany, pagłynuty « vozieram vogniennym », jakoje daje « druguju smierc' » kančatkovuju, zgodna z Ap. 20:15: « A chto nie byŭ zapisany ŭ knizie žyccia, byŭ kinuty ŭ voziera vogniennaje ».

Raskrytaja gistoryja sapraŭdnaj viery

Sapraŭdnaja viera

Šmat možna skazac' pra sapraŭdnuju vieru, ale ja ŭžo prapanuju gety aspíekt, jaki, na moj poglad, z'jaŭlajecca pryjarytetnym. Kožny, chto choča naładzić' adnosiny z Bogam, pavinien viedac', što Jago ŭjaŭlennie pra žyccio na ziamli i na niebie z'jaŭlajecca poŭnaj suprac'leŭlasciu našaj systemie, ustalavanaj na ziamli, jakaja pabudavana na ganarlivych i złych dumkach, natchnionych d'jabłam; Jago voragam i Jago sapraŭdnymi vybrannikami. Isus daŭ nam srodki dla vyznačennia sapraŭdnaj viery: « Pa pładach paznajecie ich . Ci zbirajuc' vinograd z ciarnoŭniku, ci smokvy z astraŭka?» (Mc. 7:16)». Zychodzjačy z getaga scviardžennia, budz'cie ŭpeŭnienyja, što ŭsie tyja, chto prysvojvaje Jago imia i nie pradstaŭlaje Jago dabryni, Jago dapamogi, Jago samaadmaŭlennia, Jago duchu achviarnasci, Jago lubovi da praŭdy i Jago ruplivasci ŭ pastuchmianasci zapaviedziam Božym, nikoli nie byli i nikoli nie buduc' Jago sługami; getamu vučyc' nas 1 Kar. 13, vyznačajučy charyzmu sapraŭdnaj sviatasci; toje, što patrabujecca spraviadlivym sudom Boga: vierš 6: « jana nie radujecca z niespraviadlivasci, a radujecca z praŭdy» «.

Jak možna vieryc', što pierasledujemyja i ganicieŭi sudziacca Bogam adnoŭkava? U čym padabienstva pamiž Isusam Chrystom, dobraachvotna raspiatym, i rymskaj papskaj inkvizycyjaŭ abo Žanam Kaŭvinam, jaki padviargaŭ mužčyn i žančyn katavanniam da samaj smierci? Kab ignaravac' roznicu, treba ignaravac' natchnionyja słovy biblejskich pisanniaŭ. Tak było da tago, jak Biblija raspaŭsiudziłasia pa ŭsim sviecie, ale pakoŭki jana była dastupnaja paŭsiuŭ na ziamli, jakija apraŭdanni moguc' apraŭdac' čaŭaviečyja pamytki ŭ mierkavanni? Ich niama. Takim čynam, budučy boski gnieŭ budzie vieŭmi viaŭlikim i niekantralujemym.

Try z paťovaj gady, na praciagu jakich Isus pracavaŭ u svaim ziamnym služenni, adkryvajucca nam u Jevangjeľlach, kab my magli viedac' etaľon sapraŭdnaj viery na dumku Boga; adziny, jaki maje značennie. Jago žyccio prapanujecca nam jak uzor; uzor, jaki my pavinny pierajmac', kab byc' pryznanymi im jak jago vučni. Geta pryriaccie aznačaje, što my padzialajem jago ŭjaŭlennie pra viečnaje žyccio, jakoje jon prapanuje. Egaizm vygnany, jak i razburaľnaja i razburaľnaja gordasc'. U viečnym žycci, prapanavany toľki vybrany, pryznanym samim Isusam Chrystom, niama miesca dla žorstkasci i zła. Jago pavodziny byli mirna revalucyjnymi, bo jon, Nastaŭnik i Gaspoz', zrabiu siabie sługoj usich, apuscišysia da tago, što abmyŭ nogi svaim vučniam, kab nadac' kankretny sens svajmu asudženniu ganarľivych kaštoŭnasciej, jakija prajaŭlaťi ganarľivya kaštoŭnasci, jakija prajaŭlaťi gabrejskija religijnyja ŭidery jago času; rečy, jakija dagetuľ charaktaryzujuc' gabrejskich i chrystcijanskich religijnych ŭideraŭ sionnia. U absalutnaj suprac'leťlasci, etaľon, adkryty ŭ Isusie Chrystie, z'jaŭlajecca etaľonom viečnaga žyccia.

Pakazaŭšy svaim sługam, jak raspaznac' svaich voragaŭ, faľšyvych sług Božych, Isus Chrystos dziejničaŭ, kab vyratavac' ich dušy. I Jago abiacannie byc' da kanca svietu « siarod » svaich vybranych vykonvajecca i zaklučajecca ŭ tym, kab asviatlac' i abaraniac' ich na praciagu ŭsiago ich ziamnoga žyccia. Absalutnym kryterijem sapraŭdnaj viery z'jaŭlajecca toje, što Bog zastajecca sa svaimi vybrany. Jany nikoľi nie pazbaŭlajucca Jago sviatła i Sviatoga Ducha. I kaľi Bog adychodzic', to geta tamu, što vybranyja boľš nie adno ceľaje; ich duchoŭny status zmianiŭsia ŭ spraviadlivym sudzie Boga. Bo Jago sud prystasoŭvajecca da pavodzin čaľavieka. Na indyviduaľnym uzroŭni zmieny zastajucca magčymymi ŭ abodvuch napramkach: ad dabra da zła abo ad zła da dabra. Ale geta nie tak na kalektyŭnym uzroŭni religijnych grup i ŭstanoŭ, jakija zmianiajucca ad dabra da zła toľki tady, kaľi nie prystasoŭvajucca da zmien, ustanoŭlenych Bogam. U svaim vučenni Isus kaža nam : « Nje moža dobreje dreva radzic' drennych pľadoŭ, jak i drennaje dreva nie moža radzic' dobrych pľadoŭ » (Mc. 7:18)». Takim čynam, jon daŭ nam zrazumiec', što z-za svaich agidnych pľadoŭ kataľickaja religija — geta « drennaje dreva » i što jana, praz svaju iľžyvaju daktrynu, zastaniecca takoj, navat kaľi, pazbaŭlenaja manarchičnaj padtrymki, pierastanie pierasledvac' ludziej. I toje ž samaje z angľikanskaj religijaj, stvoranaj Gjenrycham VIII, kab apraŭdac' jago pieraluby i złačynstvyy; jakuju kaštoŭnasc' moža dac' Bog jago naščadkam, pierajemnikom manarchaŭ? Geta taksama tyčycca kaľvinisckaj pratestanckaj religii, bo gety zasnaval'nik, Džon Kaľvin, vykľikaŭ strach z-za reputacyi jago cviorasci charakteru i šmatľikich pakaranniaŭ smierciu, jakija jon uzakoniŭ u svaim goradzie Ženievie, vieľmi padobnym čynam da kataľickich praktyk svajgo času, navat pieraŭzychodziačy ich. Gety pratestantyzm naŭrad ci spadabaŭsia b ľagodnamu Gospadu Isusu Chrystu, i jago nijakim čynam nieľga ľičyc' uzoram sapraŭdnaj viery. Geta nastoľki praŭda, što ŭ svaim adkrycci, dadzienym Daniŭtu, Bog ignaruje pratestanckuju Refarmacyju, achoplivajučy toľki papski režym 1260 gadoŭ i čas ustalavannia paľanniaŭ advientyzmu siomaga dnia, noš'bitaŭ boskich adkrytych iscin, z 1844 goda da kanca svietu, jaki nastupic' u 2030 godzie.

Gistaryčnyja demaničnyja religijnyja padrobki majuc' aspiekty, padobnyja da madeľi, zacvierdžanaj Bogam, ale jany nikoľi nie dasiagajuc' jaje. Sapraŭdnaja viera pastajanna siľkujeccu Ducham Chrysta; faľšyvaja viera — nie. Sapraŭdnaja viera moža rastľumačyc' tajamnicy boskich biblejskich praroctvaŭ; faľšyvaja viera — nie. U sviecie cyrkuluje mnostva interpretacyj praroctvaŭ, koźnaja z jakich boľš mudragjeľistaja za papiaredniuju. U adrozniennie ad ich, maje interpretacyi atrymany vykľučna z cytat

z Biblîi; tamu pasłannie dakładnaje, stabił'naje, zviaznaje i adpaviadaje dumcy Boga, ad jakoj jano nikołi nie adychodzie; i Usiemagutny kłapocicca pra geta.

Padrychtoŭčyja natatki da knigi Daniila

Imia Daniil aznačaje «Bog — moj Suddzia». Vjedannie Božaga suda — geta pieršasnaja asnova viery, bo jano viadzie istotu da pasłuchmianasci Jago adkrytaj i zrazumiełaj vołi, adzinaj umovaj dla tago, kab byc' błačasłaŭlonym Im va ŭsie časy. Bog šukaje lubovi ad svaich stvarenniaŭ, jakija kankretyzujuc' jaje i demanstrujuc' praz svaju pasłuchmianuju vieru. Takim čynam, Božy sud adkryvajecca praz Jago praroctvy, jakija vykarystoŭvajuc' simvały, jak u prypaviesci Isusa Chrysta. Božy sud upieršyniu adkryvajecca ŭ knizie Daniila, ale jana tołki zakładvaje asnoŭnuju asnovu dla Jago suda nad chryscijanskaj rełigijnaj gistoryjaj, jakaja budzie padrabiazna raskryta ŭ knizie Adkryccia.

U knizie praroka Daniila Bog adkryvaje mała, ale getaja koł'kasnaja małasc' maje viałikaje jakasnaje značennie, bo jana składaje asnovu aguł'naga prarockaga Adkryccia. Architektary budynkaŭ viedajuc', nakoł'ki vyrašal'naj i vyznačal'naj z'jaŭlajecca padrychtoŭka gleby dla budaŭnictva. U praroctvie getaja rola advodzicca adkrycciam, atrymanym prarokam Daniilam. Sapraŭdy, kałi ich značenni vyrazna zrazumiełyja, Bog dasiagaje dvajnoj mety : dakazac' svajo isnavannie i dac' svaim vybrannikam klučy da razumiennia pasłannia, pieradadzienaga Ducham. Tym nie mienš, u getaj «małoj» znachodziac': ab'javu pra pierajemnasc' čatyroch univiersal'nych daminantnych impieryj z časou Daniila (Dan. 2, 7 i 8); aficyjnaje datavannie ziamnoga služennia Isusa Chrysta (Dan. 9); ab'javu pra chryscijanskaje adstupnictva ŭ 321 godzie (Dan. 8), papskaje praŭlennie praciagłasciu 1260 gadoŭ pamiž 538 i 1798 gadami (Dan. 7 i 8); i «advientyscki» sajuz (Dan. 8 i 12) z 1843 goda (da 2030 goda). Da getaga ja dadaju Dan. 11, jaki, jak my ŭbačym, raskryvaje formu i evalucyju kančatkovaj ziamnoj jadžiernaj susvietnaj vajny, jakaja jašče maje adbycca da słaŭnaga viartannia Boga Zbaŭcy.

Gaspoz' Isus Chrystos niaŭtoŭna ŭzgadaŭ imia Daniila, kab nagadac' nam pra jago važnasc' dla novaga zapavietu. « Tamu, kałi ŭbačycie agidu spustašennia, pra jakuju kazaŭ prarok Daniil , što staic' na sviatym miescy, čto čytaje, niachaj razumieje! » (Mc. 24:15)

Kali Isus sviedčyŭ na karysc' Daniila, to geta tamu, što Daniil atrymaŭ ad jago vučennie pra svajo pieršaje pryšescie i svajo słaŭnaje viartannie boł's, čym chto-niebudz' inšy da jago. Kab maje słovy byli jasna zrazumietyja, nieabchodna viedac', što Chrystos, jaki pryjšoŭ z niabiosaŭ, raniej pradtaviŭsia Daniilu pad imiem « Michał » u Dan. 10:13-21, 12:3, i getaje imia pryniaŭ Isus Chrystos u Adkrycci 12:7. Getaje imia « Michał » boł's viadomaje ŭ svajoj łacinskaj katalickaj formie Mišeł', imia, dadzienaje znakamitamu goru Mon-Sjen-Mišeł' u Bretonskaj Francyi. Kniga Daniila dadaje ličbavyja detaŭi, jakija dazvalajuc' nam daviedacca god jago pieršaga pryšescia. Ja taksama ŭdakładniaju, što imia « Michał » aznačaje: Chto padobny da Boga; a imia « Isus » pierakładajecca jak: JagveG ratuje. Abodva imia tyčacca viaŭlika Boga-stvaraťnika, pieršaje ŭ niabiesnym tytule, drugoje ŭ ziamnym.

Adkryccio budučyni pradtaviŭlajecca nam jak šmat'jarusnaja budaŭničaja guťnia. U rannija časy kinematografa dla stvarennia reŭ'jefnych efiektaŭ u muł'tfiťmach režysiory vykarystoŭvaŭi šklanyja płasciny, roznyja namalavanyja ŭzory jakich, nakładajučysia adzin na adnago, stvaraŭi šmat'jarusnuju vyjavu. Mjenavita tak i adbyvajecca z praroctvam, zadumanym Bogam.

Usio pačynajecca z Daniila

KNIGA DANIILA

Vy, chto čytaje getuju knigu, viedajecie, što nieabmiežavany Usiemagutny Bog žyvy, choc' i chavajecca. Geta sviedčannje «praroka Daniila» było napisana, kab pierakanac' vas u getym. Jano niasie piačatku sviedčannja staroga i novaga zapavietaŭ, tamu što Isus vyklikaŭ jago ŭ slovach, skiravanych da svaich vučniaŭ. Jago vopyt raskryvaje dziejannje getaga dobraga i spraviadlivaga Boga. I getaja kniga dazvalaje nam adkryc' dla siabie sud, jaki Bog vynosic' reŭigijnaj gistoryi svajgo manateizmu, jaŭrejskaga ŭ pieršym zapaviecie, potym chryscijanskaga ŭ svaim novym zapaviecie, pabudavany na kryvi, praŭitaj Isusam Chrystom, 3 krasavika 30 goda jago ery. Chto moža lepš raskryc' Boży sud, čym «Daniil»? Jago imia aznačaje «Bog — moj suddzia». Gety žycciovy vopyt — nie bajki, a sviedčannje boskaga błağaščaŭlennja jago ŭzoru viernasci. Bog pradstaŭlaje jago siarod troch ludziej, jakich jon vyratuje ŭ niaščasci ŭ Jezekiili 14:14-20. Getyja try typy vybranych — «Noj, Daniil i Joŭ». Božaje pašlannje jasna kaža nam, što navat u Isusie Chryscie, kaŭ my nie budziem padobnyja da getych uzoraŭ, dzviery zbaŭlennja zastanucca dla nas začynienymi. Getaje pašlannje pacviardža vuzki šlach, vuzkuju sciežku abo vuzkuju bramu, praz jakuju vybranyja pavinny prajsci, kab patrapic' u raj, zgodna z vučenniem Isusa Chrysta. Gistoryja «Daniila» i jago troch spadarožnikaŭ pradstaŭlena nam jak uzor viernasci, jaki Bog ratuje ŭ časy biady.

Ale ũ getaj gistoryi žyccia Daniila josc' taksama gistoryja pra naviartannie troch magutnych caroŭ, jakich Bog zdoleŭ vyrvac' u d'jabła, jakomu jany pakłaniałisia ũ poŭnym nievuctvie. Bog zrabiŭ getych impierataroŭ samymi magutnymi pradstaŭnikami svajoj spravy ũ gistoryi čaławiectva, pieršymi, ale i apošnimi, tamu što getyja ũzornyja ludzi znikli b, a reŭigija, kaštoŭnasci, maraŭ'nasc' pastajanna zaniapadaŭi b. Dla Boga vyrvac' dušu — geta doŭgaja barac'ba, i wypadak cara « Navuchadanosara » — nadzvyčaj pakazaŭny prykład getaga. Jon pacviardža prypaviesc' Isusa Chrysta, getaga « Dobrych Pastyraŭ », jaki pakidaje svoj statak, kab šukac' zgublenych aviečak.

Daniil 1

Dan 1:1 Na treci god waładarannia Joakima, cara Judejskaga, pryjšoŭ Navuchadanosar, car Vaviłonski, da Jerusałima i abłažyŭ jago.

1a — U treci god praŭlennia Joakima, cara Judejskaga

Kniažannie Joakima praciagwałasia 11 gadoŭ z 608 pa 597 god. 3-ci god u 605 godzie.

1b — Navuchadanosar

Geta vaviłonski pierakład imia cara Navuchadanosara: «Nabu abaraniaje majgo starejšaga syna». Nabu — geta miesapatamski bog viedaŭ i pis'mienstva. Užo vidavočna, što Bog maje namier viarnuc' jamu getuju ũładu nad viedami i pis'mienstvam.

Dan 1:2 I addaŭ Gaspodz' u jago ruki Joakima, cara Judejskaga, i častku posudu doma Božaga. I Navuchadanosar zanos posud u ziamlu Senaar, u dom svajgo boga, i pakłaŭ jago ũ skarbnicu svajgo boga.

2a — Gaspodz' addaŭ u jago ruki Joakima, cara Judejskaga

Pakinutaje Bogam gabrejskaga cara apraŭdana. 2 Par. 36:5: Joakimu było dvaccac' piac' gadoŭ, kaŭi jon pačaŭ waładaryc', i adzinaccac' gadoŭ waładaryŭ jon u Jerusałimie. Jon rabiŭ toje, što było nieŭgodna ũ wačach Gospada Boga jagonaga .

2b — Navuchadanosar adnios posud u ziamlu Šynaar, u dom svajgo boga, i pakłaŭ jago ũ skarbnicu svajgo boga.

Gety car — jazyčnik; jon nie viedaje sapraŭdnaga Boga, jakomu słužyc' Izraiľ, ale jon kłapocicca pra toje, kab šanavac' svajgo boga: Bjeła. Pasla svajgo budučaga naviartannia jon budzie słužyc' sapraŭdnamu Bogu Daniila z takoj ŭa viernasciu.

Dan 1:3 Car zagadaŭ Asfienaz, načaŭniku svaich jeŭnuchaŭ, pryviesci niekatorych z synoŭ Izrailevych, z carskaga rodu i z viaŭmožaŭ,

Dan 1:4 junaki biez zagany, pryjemnyja ŭ vačach, mudryja, rozumnyja i vučonyja, zdoŭnyja słužyc' u carskim paŭacy i vučycca ŭitaratury i movie chaŭdejaŭ.

4a — Car Navuchadanosar vygladaje pryjaznym i razumnym, jon toŭki imkniecca dapamagčy gabrejskim dzieciam paspiachova integravacca ŭ jago gramadstva i jago kaštoŭnasci.

Dan 1:5 I pryznačyŭ im štodzionnuju dolu z ježy, jakaja byŭa na jago stale, i z vina, jakoje jon piŭ, kab utrymŭlivač' ich try gady, kab pasla getaga jany słužyli caru.

5a — Dobryja namieru cara vidavočnyja. Jon dzieŭlicca z junakami tym, što prapanuje sam, ad svaich bagoŭ da ježy.

Dan 1:6 I siarod ich byli z synoŭ Judy: Daniil, Ananija, Misail i Azaryja.

6a — Z usich maŭdych gabrejaŭ, jakich pryviali ŭ Vaviŭon, toŭki čacviora prademanstrujuc' uzornuju viernasc'. Padziei, jakija adbuducca pasla getaga, arganizavany Bogam, kab pakazač' roznicu ŭ pŭdach, jakija prynosiac' tyja, chto słužyc' jamu i kago jon dabrasŭaŭlaje, i tyja, chto nie słužyc' jamu i kago jon ignaruje.

Dan 1:7 I nazvaŭ im načaŭnik jeŭnuchaŭ imiony: Daniila — Valtasar, Ananiju — Šadrach, Misaila — Mišach, a Azaryju — Aŭdenago.

7a — Getyja maŭdyja gabrei, jakija zgadžajucca nasic' paganskija imiony, naviazanyja pieramožcam, majuc' aguŭny rozum. Prysvajennie imia — geta znak pieravagi i pryncyp, jakomu vučyc' sapraŭdny Bog. Byccio 2:19: I Gaspodz' Bog, Jaki stvaryŭ z ziamli ŭsich žyvioŭ poŭnych i ŭsich ptušak niabiesnych, pryvioŭ ich da čaŭvieka, kab pagladzieč', jak jon ich nazavie; i jak čaŭviek nazavie kožnuju žyvaju istotu, takaje i budzie imia.

7b — Daniil «Bog — moj suddzia» pierajmienavany ŭ Valtasara: «Bjeŭ abaronic'». Bjeŭ abaznačaje d'jabŭa, jakomu getyja paganskija narody, achviary demaničnych duchaŭ, słužyli i šanavali ŭ poŭnym nievuctvie.

Imia Chanania, «miŭasc' abo dadzienaja ad Jachve», staŭa «Šadrach», natchniony imiem Aku. Aku byŭ bogam miesiaca ŭ Vaviŭonie.

Misail, «Chto josc' praviednasc' Božaja», stanovicca Mjesacham, «jaki naležyc' Aku».

Azaryja, jaki «Dapamoga ci Asnova — Jachve», stanovicca «Abed-Njega», «Słuğa Njega», i vos' užo soniečny bog chaŭdejaŭ.

Dan 1:8 Daniil vyrašyŭ nie apagan'vac' siabie carskaj ježaj i vinom, jakoje piŭ car, i paprasiŭ gaŭoŭnaga jeŭnucha nie apagan'vac' siabie.

8a — Nasic' paganskaje imia nie z'jaŭlajecca prablemaj, kaŭi čaŭviek cierpic' parazu, ale apaganic' siabie da takoj stupieni, kab naniesci gan'bu Bogu, — geta zanadta šmat prasic'. Vjernasc' junakoŭ prymušaie ich ustrymŭlivačca ad carskich vinaŭ i straŭ, bo getyja rečy tradycyjna padnosiacca paganskim bažastvam, jakich šanujuc' u Vaviŭonie. Ich maŭadosc' niaspieŭaja, i jany jašče nie

razvažajuc' tak, jak Pavieł, vierny sviedka Chrysta, jaki ličyc' ižyvyh bažastvaŭ ničym (Rym. 14; 1 Kar. 8). Ale, bajučysia šakavac' słabych u viery, jon pastupaje jak jany. Kaŭ jon pastupaje naadvarot, jon nie zdziajsniaje grachu, bo jago razvažanni zdarovyja. Bog asudžaŭe apagan'vannie, učynienaje naŭmysna z poŭnym viedanniem i sumlenniem; u getym prykładzie — naŭmysny vybar šanavac' paganskich bagoŭ.

Dan 1:9 I daŭ Bog Daniilu łasku i prychił'nasc' u vačach načał'nika jeŭnuchaŭ.

9a — Vjera maładych ludziej prajaŭlajecca ŭ ich strachu nie dagadzic' Bogu; Jon moža ich dabrastavic'.

Dan 1:10 Načał'nik jeŭnuchaŭ skazaŭ Daniilu: «Ja bajusia gaspadara majgo, cara, jaki vyznačyŭ tabie ježu i pitvo. Čamu jon bačyc' tvoj tvar boł's panurym, čym tvary inšych junakoŭ tvajgo ŭzrostu? Ty chočaš pakazac' maju gałavu caru».

Dan 1:11 Tady Daniil skazaŭ caroŭniku, jakomu gałoŭny jeŭnuch daručyŭ Daniila, Ananiju, Misaila i Azaryju:

Dan 1:12 Vyprabuj svaich raboŭ dziesiac' dzion, i chaj jany daduc' nam garodninu jesci i vadu pic';

Dan 1:13 Tady pagladzi na našy tvary i na tvary junakoŭ, jakija jaduc' carskuju ježu, i zrabi sa svaimi słuhami pavodle tago, što ŭbačyš.

Dan 1:14 I Jon daŭ im toje, čago jany prasiłi, i vypraboŭvaŭ ich dziesiac' dzion.

Dan 1:15 I praz dziesiac' dzion jany vygladałi lepšymi i boł's sytymi, čym usie junaki, jakija jełi carskuju ježu.

15a — Možno praviesci duchoŭnaje paraŭnannie pamiž « dziesiacciu dniami » pieražyvanniaŭ Daniila i jago troch spadarožnikaŭ i « dziesiacciu dniami » praročych gadoŭ pierasledu ŭ pałanni « smirnskaj » epochy z Adkryccia 2:10. Sapaŭdy, u abodvuch vypadkach Bog adkryvaje schavany płod tych, čto nazyvaje siabie Jago pasladoŭnikami.

Dan 1:16 Akanom zabraŭ u ich ježu i vino i daŭ im garodninu.

16a — Gety dosvied pakazvaje, jak Bog moža ŭdziejničac' na rozumy ludziej, kab jany addavałi pieravagu Jago słuham pavodle Jago sviatoj vołi. Bo ryzyka, na jakuju pajšoŭ carski kiraŭnik, była viałikaj, i Bogu daviałosia ŭmiašacca, kab jon pryniaŭ prapanovy Daniila. Dosvied viery — geta pospiech.

Dan 1:17 I daŭ Bog getym čatyrom junakam viedy i razumiennie va ŭsich łitarach i mudrasc'; i Daniil rastłumačyŭ usie vidziežy i sny.

17a — Bog daŭ getym čatyrom junakam viedy, razumiennie va ŭsich łitarach i mudrasc'

Usio — geta dar ad Gospada. Tyja, čto nie viedaje Jago, nie viedajuc', nakoł'ki ad Jago zaležyc', ci razumnyja jany i mudryja, ci nievuckija i durnyja.

1 7 b- i Daniil rastłumačyŭ usie bačanni i ŭsie sny.

Daniil, pieršy, chto prajaviu svaju viernasc', byu ušnavany Bogam, jaki daŭ jamu dar praroctva. Geta bylo sviedčannje, jakoje jon daŭ u svoj čas viernamu Iosifu, paŭonnamu jegipcianam. Sjarod Božych prapanovaŭ Saŭamon taksama abraŭ mudrasc'; i za gety vybar Bog daŭ jamu ūsio astatniaje — słavu i bagaccie. Daniil, u svaju čargu, adčuje getaje ūzvyšennje, pabudavanaje jago viernym Bogam.

Dan 1:18 U toj čas, kaŭ car pryznaču ich pryviesci, načaŭnik jeŭnuchaŭ pastaviu ich pierad Navuchadanosaram.

Dan 1:19 I car razmaŭlaŭ z imi, i siarod usich maŭdych ludziej nie znajštosia nikoga padobnaga da Daniila, Ananii, Misaila i Azaryi; i jany byli pastaŭleny na službu da cara.

Dan 1:20 I va ūsich spravach mudrasci i razumiennia, pra jakija pytašsia ū ich car, jon znajšoŭ ich u dziesiac' razoŭ lepšymi za ūsich čaraŭnikoŭ i varažbitoŭ, jakija byli va ūsim jagonym carstvie.

20a — Takim čynam, Bog pakazvaje « roznicu pamiž tymi, chto služyc' Jamu, i tymi, chto nie služyc' Jamu », što napisana ū Mał. 3:18. Imiony Daniila i jago papplečnikaŭ uvojduc' u sviedčannje Sviatoj Biblij, tamu što ich prajavy viernasci buduc' služyc' prykładam dla padbadziorvannia vybranych da kanca svietu.

Dan 1:21 Takim byu Daniil da pieršaga goda cara Kira.

Daniil 2

Dan 2:1 Na drugi god vaŭadarannia Navuchadanosara Navuchadanosar sniu sny, i jagony duch byu niespakojny, i jon nie mog zasnuć.

1a — Takim čynam, u — 604. Bog prajaŭlaje siabie ū rozumie cara.

Dan 2:2 Tady car paŭaŭ da vieščunoŭ, varažbitoŭ, čaradziejaŭ i chaŭdejaŭ, kab jany raskazaŭ jamu jagonyja sny. I jany pryjšli i staŭ pierad carom.

2a — Zatym paganski car zviartajecca da ludziej, jakim jon dagetuŭ daviaraŭ, koždy z jakich z'jaŭlajecca spiecjalistam u svajoj galinie.

Dan 2:3 Car skazaŭ im: «Mnie sniŭsia son, i duch moj tryvoŭžyc', i ja chaču wiedac', što geta za son».

3a — Car skazaŭ: «Ja chaču wiedac' gety son ; jon nie kaŭa pra jago značennie».

Dan 2:4 Chałdei adkazaŭ caru pa-aramiejsku: «Car, ŭyvi wiečna! Raskaŭy svaim słuham, i my abviescim tłumačennie».

Dan 2:5 I skazaŭ car Chałdejam: «Mnie niewiadoma getaje słowa; kaŭi vy nie raskaŭacie mnie snu i jago tłumačennia, dyk vas pasiakuc' na kawałki, a damy waŭy pieratvoracca ŭ gnoj.

5a — Njepachisnasc' karala i krajnija miery, jakija jon prymaje, vyklučnyja i natchnionyja Bogam, jaki stvaraje srodki, kab zniščyc' paganskaje ŭarłatanstva i pakazac' svaju słavu praz svaich viernych słuŭ.

Dan 2:6 Ale kaŭi ty raskaŭaŭ mnie son i jago tłumačennie, dyk atrymajeŭ ad mianie dary i ŭznagarody i viałikuju paŭanu. Dyk raskaŭy mnie son i jago tłumačennie.

6a — Getyja dary, padarunki i viałikija ŭŭanavanni Bog ryčtuje svaim viernym vybrannikam.

Dan 2:7 Jany adkazaŭ drugi raz: niachaj car raskaŭa svaim słuham son, i my ab'javim jago tłumačennie.

Dan 2:8 I zagavaryŭ car i skazaŭ: «Ja baču, što vy spiaŭajeciesia, bo bačycie, što getaja sprawa prajŭła mima mianie».

8a — Car prosić svaich mudracoŭ pra toje, pra što nikoŭi nie pytałisia, i nie vykonvaje getaga.

Dan 2:9 Kaŭi vy nie raskaŭacie mnie son, dyk taki ŭ samy sud spascignie vas usich, bo vy ryčtujeciesia kazac' mnie chłusniu i niapraŭdu, pakuŭ nie zmieniacca časy. Dyk raskaŭycie mnie son, i ja daviedajusia, ci zmoŭacie vy rastłumačyc' jago mnie.

9a — ty chočaŭ padryčtavacca kazac' mnie chłusniu i niapraŭdu, čakajučy zmienaŭ

Mjenavita na getym pryncypie da kanca svietu ŭzbagačajucca ŭsie iŭžeprazorcy i varaŭbity.

9b — Dyk vos', raskaŭy mnie son, i ja daviedajusia, ci zmoŭaŭ ty dac' mnie jago tłumačennie.

Upierŭyniu geta ŭagičnaje razvaŭannie prajaŭlajecca ŭ ŭviadomasci čaławieka. Ŗarłatany biez prablem kaŭuc' svaim naiŭnym i zanadta davierlivym kłijentam usio, što zaŭgodna. Pros'ba karala vyaŭłaje ich abmieŭzavanasci.

Dan 2:10 Chałdei adkazaŭ caru: «Njama nikoga na ziamłi, čto mog by skazac', čago prosić car. Nivodzin car, jaki b viałiki i magutny jon ni byŭ, nikoŭi nie prasiŭ takoga ŭ jakoga-niebudz' čaradzieja, varaŭbita ci chałdzieja».

10a — Ich słovy praŭdzivyja, bo da tago času Bog nie ŭmiaŭsia, kab vykryć ich, kab jany zrazumieli, što Jon — adziny Bog, i što ich paganskija baŭastvy — geta niŭto inŭaje, jak niŭto i idaŭy, pabudavanyja rukami i rozumami ludziej, addadzienych demaničnymy duchami.

Dan 2:11 Cjaŭkaja pros'ba cara; ničto nie moŭa adkazac' caru, akramia bagoŭ, jakija nie ŭyvuc' siarod ludziej.

11a — Mudracy vykazvajuc' tut biassprečnuju praŭdu. Ale, kažučy geta, jany pryznajuc', što nie majuc' nijakich adnosin z bagami, u toj čas jak da ich uvies' čas zviartajucca padmanutyja ludzi, jakija dumajuc', što moguc' atrymac' adkazy ad schavanych bažastvoŭ praz ich. Vyklik, kinuty carom, vykryvaje ich. I kab dasiagnuc' getaga, patrebna była niepradkazaŭ'naja i biaskoncaja mudrasc' sapraŭdnaga Boga, jakaja ŭžo ŭzniosła adkryłasia ŭ Sałamonie, getym majstry boskaj mudrasci.

Dan 2:12 Tady car razgnievaŭsia i vieł'mi raz'jušyŭsia i zagadaŭ zniščyc' usich vaviłonskich mudracoŭ.

Dan 2:13 I abviasčili prysud, i mudracoŭ pakarali smierciu; i pačali šukac' Daniila i jagonych tavarjšaŭ, kab zagubic' ich.

13a — Mjenavita pastaviuŭšy svaich słuŭ pierad smierciu, Bog uvaskrasic' ich u słavie razam z carom Navuchadanosaram. Getaja strategija pradkazvaje apošni dosvied advientysckaj viery, kaŭi vybranyja buduc' čakac' smierci, pryznačanaj paŭstancami da peŭnaj daty. Ale tut znoŭ sytuacija budzie advarotnaj, bo miortvymi buduc' getyja paŭstancy, jakija zab'juc' adzin adnago, kaŭi magutny i pieramožny Chrystos z'javicca na niabiosach, kab sudzić i asudzić ich.

Dan 2:14 Tady Daniil razvažliwa i mudra skazaŭ Aryjochu, načał'niku carskaj cietaachoŭnaj, jaki vyjšaŭ zabivac' vaviłonskich mudracoŭ.

Dan 2:15 Tady jon adkazaŭ i skazaŭ Aryjochu, carskamu sapierniku: «Čamu carski prysud taki surovy?» Aryjoch rastłumačyŭ Daniila ŭsiu spravu.

Dan 2:16 I pajšoŭ Daniil da cara i paprasiŭ jago dac' jamu čas, kab jon mog rastłumačyc' caru tłumačennie.

16a — Daniil dziejničaje ŭ adpaviednasci sa svajoj pryrodaj i reŭlijnym vopytam. Jon viedaje, što prarockija dary dadzieny jamu Bogam, na jakoga jon pryzvyčaiŭsia ŭsiu svaju davier. Daviedaŭšysia, pra što pytajecca car, jon viedaje, što ŭ Boga josc' adkazy, ale ci josc' u Jago voŭi adkryc' ich jamu?

Dan 2:17 Tady Daniil pajšoŭ dadomu i skazaŭ Ananiju, Misailu i Azaryju, svaim tavarjšam,

17a — Čacviora junakoŭ žyvuc' u domie Daniila. « Jany, jak ptuški, zbirajucca razam » i ŭvasablajuc' saboj schod Boży. Jašče da Isusa Chrysta, « dzie dvoje ci troje zbirajucca ŭ imia Majo, tam Ja siarod ich », kaža Gaspodz'. Brackaja luboŭ ab'jadnoŭvaje getych maładych ludziej, jakija demanstrujuc' cudoŭny duch saŭidarnasci.

Dan 2:18 prasic' miłasernasci ŭ Boga niabiesnaga, kab Daniil i jago tavarjšy nie byŭi zniščany razam z astatnimi vaviłonskimi mudracami.

18a — Sutyknuŭšysia z takoj mocnaj pagrozaj dla svajgo žyccia, garačaja małitva i ščyry post — adzinaja zbroja vybranych. Jany viedajuc' geta i buduc' čakac' adkazu svajgo Boga, jaki ŭžo daŭ im stoł'ki dokazaŭ svajoj lubovi. U kancy sviatu apošnija vybranyja, na jakich budzie nakiravany prysud smierci, buduc' dziejničac' getak ža.

Dan 2:19 Tady tajmnica adkryłasia Daniilu ŭ načnym vidzienni, i Daniil praslaviŭ Boga niabiesnaga.

19a — Pa pros'bie svaich vybrannikaŭ, vierny Bog tam, bo Jon arganizavaŭ vyprabavannie, kab zasviedčyc' svaju viernasc' dla Daniila i jago troch spadarožnikaŭ; kab uzviesci ich na najvyšejšyja pasady ŭ carskim uradzie. Jon, vopyt za vopytam, zrobić ich niezamiennymi dla getaga cara, jakoga

jon paviadzie i, narešcie, naviernie. Getaje naviartannie budzie plonam wiernych i biezdakornych pavodzin čatyroch maładych gabrejaŭ, aswiečanych Bogam dla vyklučaj misii.

Dan 2:20 Tady Daniil adkazaŭ i skazaŭ: «Chaj budzie imia Boga dabrasławionaje navieki i navieki; mudrasc' i siła naležać Jamu».

20a — Całkam apraŭdanaja pachvała, bo dokaz jago mudrasci ŭ getym dosviedzie niesumnienna prademanstravany. Jago siła dastaviła Joakima da Navuchadanosara i naviazała svaje idej ludziam, jakija pavinny byŭi padtrymac' jago prajekt.

Dan 2:21 Jon zmianiaje časy i pory goda, skidaje caroŭ i stavic' novych, daje mudrasc' mudrym i wiedy tym, čhto razumieje.

21a — Gety vierš vyrazna wykazvaje ŭsie pryčyny viery ŭ Boga i dla Boga. Navuchadanosar u rešcie rešt navierniecca, kali całkam usviadomic' geta.

Dan 2:22 Jon adkryvaje głybokaje i schavanaje i wiedaje, što ŭ ciemry, i sviaćło zastajecca z Im.

22a — D'jabał moža taksama adkryć toje, što głyboka i schavana, ale sviaćła ŭ im niama. Jon robic' geta, kab spakusic' i adviarnuc' ludziej ad sapraŭdnaga Boga, jaki, robiačy geta, dziejničaje, kab vyratavac' svaich vybrannikaŭ, adkryvajučy im smiarotnyja pastki, rasstaŭlenyja demanami, asudžanymi na ziamnuju ciemru, pasła pieramogi Isusa Chrysta nad grachom i smierciu.

Dan 2:23 Boža bac'koŭ maich, ja słaŭlu Cjachie i chvalu Cjachie, bo Ty daŭ mnie mudrasc' i siću, i Ty adkryŭ mnie toje, čago my prasiłi ŭ Cjachie, i pakazaŭ nam tajemnicu cara.

23a — Mudrasc' i siła byli ŭ Boga, u maćitvie Daniila, i Bog daŭ ich jamu. U getym dosviedzie my bačym, jak sprauđziŭsia pryncyp, jakomu vučyŭ Isus: « prasicie, i budzie dadzienu vam ». Ale razumiejecca, što dla dasiagniennia getaga vyniku viernasc' pros'bita pavinna vytrymac' usie vyprabavanni. Siła, atrymanaja Daniilam, prymie aktyŭnuju formu ŭ myslenni cara, jaki budzie padviergnuty biassprečnamu vidavočnamu dokazu, jaki prymusic' jago pryznac' isnavannie Boga Daniila, nieviadomaga jamu i jago narodu da tago času.

Dan 2:24 Pasła getaga Daniil pajšoŭ da Aryjocha, jakomu car zagadaŭ zničyc' vaviłonskich mudracoŭ, i pajšoŭ i skazaŭ jamu: «Nje zničaj vaviłonskich mudracoŭ. Pryviadzi mianie da cara, i ja abviašču caru tłumačennie».

24a — Boskaja luboŭ bačnaja ŭ Daniila, jaki dumaje pra atrymannie žyccia jazyčnickich mudracoŭ. Geta znoŭ ža pavodziny, jakija sviedčac' pra Božu dabryniu i spačuvannie, u stanie daskaŭtaj pakory. Bog moža byc' zadavoleny; Jago słuğa prastaŭlaje Jago spravami svajoj viery.

Dan 2:25 Aryjoch chutka pryvioŭ Daniila da cara i skazaŭ jamu: «Ja znajšoŭ čaławieka siarod paŭonnych Judejaŭ, jaki abviascic' caru tłumačennie».

25a — Bog mocna pakutuje ŭ cara, i adna toŭki pierspiektyva atrymac' žadany adkaz prymuša je jago gnieŭ nieadkłađna scichnuc'.

Dan 2:26 Car zagavaryŭ i skazaŭ Daniilu, jakoga zvaŭi Valtasar: ci možaš ty rastłumačyc' mnie son, jaki ja bačyŭ, i jago tłumačennie?

26a — Dadzienaje jamu paganskaje imia ničoga nie zmianiaje. Čakany adkaz jamu dasc' Daniil, a nie Valtasar.

Dan 2:27 Daniil adkazaŭ pierad carom i skazaŭ: «Tajamnicy, pra jakuju pytajecca car, nie moguć adkryć caru ni mudracy, ni varažbity, ni čaradziei, ni varažbity».

27a — Daniil zastupajecca za mudracoŭ. Toje, čago prasiŭ ad ich car, było dla ich niedasiagał'nym.

Dan 2:28 Ale josc' na niabiosach Bog, Jaki adkryvaje tajamnicy, i Jon abviasciŭ caru Navuchadanosaru, što budzie ŭ apošnija dni. Geta tvoj son i vidzieży, jakija ty bačyŭ na łožku svaim.

28a — Getaje pačatkovaje tłumačennie prymusic' Navuchadanosara zviarnuć uvagu, bo tema budučyni zaŭsiody mučyła i zasmučała ludziej, i pierspiektyva atrymannia adkazaŭ na getuju temu chvalujučaja i suciašał'naja. Daniil nakiroŭvaje ŭvagu cara na niabačnaga żyvoga Boga, što dziŭna dla cara, jaki pakłaniajecca materyjalizavanim bažastvam.

Dan 2:29 Kaŭ ty log spac', caru, pryjšli tabie dumki pra toje, što budzie pasla getaga času; i Toj, Chto adkryvaje tajamnicy, abviasciŭ tabie, što budzie.

Dan 2:30 Getaja tajarnica adkryłaŭsia mnie nie tamu, što ja maju boł'suju mudrasc', čym usie żyvyja; ale kab razgadka była abvieščana caru, i kab ty viedaŭ dumki serca tvajgo.

30a — Nje toje, kab uva mnie była mudrasc' boł'saja za ŭsio żyvoje, ale geta dla tago, kab tłumačennie magło byc' dadziena caru.

Ideał'naja pakora ŭ dziejanni. Daniil adychodzieć ubok i kaža caru, što gety niabačny Bog cikavicca im; gety Bog boł's magutny i efektyŭny, čym tyja, kamu jon służyŭ da getaga času. Ujavicie sabie, jak getyja słovy paŭpłyvali na jago rozum i serca.

30b- i kab ty viedaŭ dumki serca tvajgo

U paganskaj religii ignarujucca standarty dabra i zła, ustanoulenyja sapraŭdnym Bogam. Caroŭ nikoli nie padviargajuc' sumnievu, bo ich bajacca i pałochajuc' z-za ich viałikaj ulady. Adkryccio sapraŭdnaga Boga dazvoić Navuchadanosaru pastupova vyjavic' svaje niedachopy charakteru; toje, na što nichto z jago naroda nie advažyŭsia b zrabic'. Gety ŭrok taksama adrasavany nam: my možam viedac' dumki svaich sercaŭ toł'ki tady, kaŭ Bog dziejničaje ŭ našym sumlenni.

Dan 2:31 Caru, ty zirnuŭ, i vos', viałiki idał; idał byŭ vielizarny i nadzvyčaj vieličny; jon stajaŭ pierad taboj, i vyglad jago byŭ žachłivy.

31a — ty bačyŭ viałikuju statuju; getaja statuja była vielizarnaja i niezvyčajnaj vieličy

Statuja budzie ilustravac' pierajemnasc' viałikich ziamnych impieryj, jakija buduć isci adna za adnoj da viartannia ŭ słavie Isusa Chrysta, adsiuŭ i jaje vielizarny vyglad. Jaje vielič — geta vielič pasladoŭnych kiraŭnikoŭ, pakrytych bagacciem, słavaj i ŭšanavanniami, jakija dajucca ludźmi.

31b — jana stajała pierad taboj, i vyglad jaje byŭ žachłivy.

Budučynia, pradjazanaja statujaj, sapraŭdy znachodzicca pierad karalom, a nie za im. Jaje žachlivy vyglad pradjazvaje mnoŭstva čaławiečych smierciaŭ, vykłikanych wojnami i pierasledami, jakija buduć charaktaryzavac' gistoryju čaławiečtva da kanca svietu; kiraŭniki chodziac' pa trupach.

Dan 2:32 Gałava getaga idała była z čystaga zołata; grudzi jagonyja i ruki jagonyja byli z srebra; żywot jagony i sciogny jagonyja byli z miedzi;

32a — Gałava getaj statui była z čystaga zołata

Daniil pacvierdzic' geta ŭ vieršy 38, załataja gałava — geta sam car Navuchadanosar. Gety simvał charaktaryzuje jago, tamu što, pa-pieršaje, jon navierniecca i budzie słužyc' z vieraj sapraŭdnamu Bogu-stvaraľniku. Zołata — simvał ačyščanaj viery ŭ 1 Pjatra 1:7. Jago doŭgaje praŭlennie stanje znakam religijnaj gistoryi i apraŭdaje jago zgakdu ŭ Biblii. Akramia tago, jon z'jaŭlajecca kiraŭnikom pabudovy pierajemnasci ziamnych ŭładaroŭ. Praročtva pačynajecca ŭ pieršy god jago praŭlennia ŭ 605 godzie.

32b — jago grudzi i ruki byli z srebra

Srebra kaštuje mienš za zołata. Jano psujecca, ale zołata zastajecca niazmiennym. My nazirajem degradacyju čaławiečych kaštoŭnasciej, jakaja adpaviadaje apisanniu statui zvierchu da nizu. Z 539 g. da n.e. impieryja midyjcaŭ i piersaŭ zmienic' Chałdejskuju impieryju.

32c — jago żywot i sciogny byli z bronzы

Bronza taksama maje mienšuju kaštoŭnasc', čym srebra. Geta mietaličny spleŭ na asnovie miedzi. Jana žudasna psujecca i z časam zmianiaje zniešni vyglad. Jana taksama cviardziejšaja za srebra, sama pa sabie cviardziejšaja za zołata, jakoje adno zastajecca vieľmi płaštyčnym. Seksuaľnasc' znachodzicca ŭ centry vobrazы, abranaga Bogam, ale geta taksama vobraz čaławiečaga razmnažennia. Grečaskaja impieryja, bo geta sapraŭdy toje, čym jana z'jaŭlajecca, sapraŭdy akažacca vieľmi plonnaj, dajučy čaławiečtvu svaju paganskuju kuľturu, jakaja budzie praciagvacca da kanca svietu. Grečaskija statui, зробlenyja z litoj i farmiravanaj bronzы, buduć zachapłacca narodami da kanca. Agolenasc' ciełaŭ vyjaŭlajecca, i jaje razbeščanaja maraľnasc' biazmiežnaja; getyja rečы robiac' Grečaskuju impieryju typovym simvałam grachu, jaki budzie praciagvacca praz stagoddzi i tysiačagoddzi da viartannia Chrysta. U Dan. 11:21-31 grečaski car Antyjoх IV, viadomy jak Epifan, ganicieľ jaŭrejskaga naroda na praciagu «7 gadoŭ» pamiž 175 i 168 gadami, budzie pradstaŭleny jak typ papskaga ganiciela, jakomu jon papiaredničaje ŭ prarockim apaviadanni getaga razdziela. U getym 32-m vieršy zgrupavany i pasladoŭna ŭzgakany impieryi, jakija pryviałi da Rymaskaj impieryi.

Dan 2:33 Nogi ŭ jago žaleznyja, a nogi častkova z žaleza, častkova z gliny.

33a — jago nogi z žaleza

U čacviortaj pradjazanaj impieryi, Rymaskaj, charakterna maksimaľnaje zacviardziennie, jakoje ŭvasablaje žaleza. Geta taksama samy vuľgarny z mietalaŭ, jaki akisłajecca, iržavieje i razburajecca. Tut znoŭ pacviardžajecca i padkrešľivajecca degradacyja. Rymłanie — poľiteisty; jany prymajuc' bagoŭ pieramožanych voragaŭ. Vos' jak grečaski grech, praz ich raspaŭsiudžvannie, raspaŭsiudzicca na ŭsie narody impieryi.

33b — jago nogi častkova z žaleza, častkova z gliny

Na getym etapie glinianaja častka asłablaje getaje cviordaje panavannie. Tłumačennie prostaje i gistaryčnaje. U 395 godzie Rymaskaja impieryja raspałasja, i pasla getaga dziesiac' pa'caŭ nog statui dasiagnuŭi ŭtvarennia dziesiaci niezaleŭnych chryscijanskich karaleŭstvaŭ, ale ŭsie jany byŭi pad religijnaj apiekaj rymaskaga biskupa, jaki staŭ Papam z 538 goda. Getyja dziesiac' caroŭ zgdavajucca ŭ Dan. 7:7 i 24.

Dan 2:34 Ty gladzieŭ, pakuŭ kamien' nie adkaŭoŭsia biez ruk i nie ŭdaryŭ idaŭa pa ŭaleŭnych i glinianych nagach jagonych i nie razbiŭ ich na kavaŭki.

34a — Vobraz kamienia, jaki ŭdaraje, natchniony praktykaj pabivannia kamianiami da smierci. Geta standart dla pakarannia smierci vinavatyh grešnikaŭ u staraŭnym Izraiŭi. Takim čynam, gety kamien' prychodzić, kab pabić ziamnych grešnikaŭ. Apošniaj pošasciu Boŭaga gniewu buduć grady, zgodna z Adkrycciom 16:21. Gety vobraz praročyc' dziejanni Chrysta suprac' grešnikaŭ u čas Jago słaŭnaga boskaga viartannia. U Zach. 3:9 Duch daje Chrystu vobraz kamienia, gaŭoŭnaga vugŭavoga kamienia, tago, z jakoga Bog pačynaje budaŭnictva svajgo duchoŭnaga budynka: Bo vos', na kamieni, jaki Ja pakŭaŭ pierad Isusam Navinam, siem vačej u adnym kamieni; vos', Ja Sam vyraŭu na im graviroŭki, kaŭa Gaspodz' Savaof; i Ja adchilu biezzakonnje getaj ziamŭi za adzin dzien'. Zatym my čytajem u Zach. 4:7: Chto ty, viaŭikaja gara, pierad Zaravavielem? Ty budzieš' vyraŭnavana. Jon pakładzie nadmagiŭny kamien' pad kryki: Miŭasc', miŭasc' joj! U getym ŭa miescy, u vieršach 42 i 47, my čytajem: Jon skazaŭ mnie: «Što ty bačyš?» I ja skazaŭ: «Ja zirnuŭ, i vos', sviaciŭnik uvies' z zoŭata, i čaša na im, i siem ŭampad na im, i siem trubak dla ŭampad, jakija na viersie sviaciŭnika : ... Bo tyja, chto pagardŭaŭ dniom pačatku, buduć radavacca, kaŭi ŭbačac' advies u ruce Zaravaviela. Getyja siem — vočy Gospada, jakija agladajuc' usiu ziamlu . Kab pacvierdzić getaje paŭlannie, my znojdzim u Adkrycci 5:6 gety vobraz, na jakim siem vačej kamienia i sviaciŭni prypisvajucca Jagniaci Boŭamu, geta značyc' Isusu Chrystu: I ja ŭbačyš siarod trona i čatyroch ŭyvych istot i siarod starcaŭ Jagnia, jakoje stajaŭa jak zabitaŭe; u jago byŭo siem ragoŭ i siem vačej, jakija josc' siem duchaŭ Boŭych, paŭlanych na ŭsiu ziamlu. Sud nad grešnymi narodami aŭŭčciaŭlajacca samim Bogam, biez umiašannia čaŭaviečaj ruki .

Dan 2:35 Tady ŭaleza, glina, miedz', srebra i zoŭata razam razbiŭsia i staŭi, jak miakina na letnich gumnach; i viecier raznios ich, i nie znajšosia im miesca. A kamien', jaki ŭdaryŭ u idaŭa, zrabiŭsia viaŭikaj garoj i napoŭniŭ usiu ziamlu.

35a — Tady ŭaleza, glina, miedz', srebra i zoŭata razam razbiŭsia i staŭi, jak miakina na letnim gumnie; viecier raznios ich, i nie zastaŭosia ad ich nijakich sladoŭ.

Pasla viartannia Chrysta naščadki narodaŭ, simvalizavanyh zoŭatam, srebrom, bronzaj, ŭalezam i glinaj, zastavaŭsia ŭ svaich grachach i zasŭgoŭvaŭi byc' zniščanyimi im, i vobraz pradkazvaje getaje zniščennje.

35b — Ale kamien', jaki ŭdaryŭ u idaŭa, staŭ viaŭikaj garoj i napoŭniŭ usiu ziamlu

Apakaŭipsis adkryje, što getaje abviaščennje nie budzie caŭkam vykanana da tysiačy gadoŭ niabiesnaga suda, z ustanaŭlennjem vybranyh na abnoŭlenaj ziamŭi, jak apisana ŭ Adkrycci 4:20, 21 i 22.

Dan 2:36 Vos' son; my raskaŭam jago tłumačennje caru.

36a — Narešcie car čuje, što jamu sniłasia. Taki adkaz nieł'ga prydućmac', bo jago niemagčyma było padmanuc'. Toj, chto apisvaje jamu getyja rečy, takim čynam, sam atrymaŭ takaje Ź bačannie. I jon taksama adkazvaje na pros'bu cara, pakazvajučy, što zdoł'ny interpretavac' vyjavy i rastłumačyc' ich značennie.

Dan 2:37 Caru, ty — car caroŭ, bo Bog niabiesny daŭ tabie carstva, i siłu, i moc, i słavu.

37a — Ja vieł'mi ũdziačny za gety vierš, dzie my bačym, jak Daniil niefarmał'na zviartajecca da magutnaga cara, čago b nihto nie advažyŭsia zrabic' u našy razbeščanyja i karumpavanyja časy. Njefarmał'naje vykarystannie famił'jarnaga słowa nie abraŭaje; Daniil adčuvaje pavagu da chałdziejskaga cara. Njefarmał'naje vykarystannie famił'jarnaga słowa — geta toł'ki gramatyčnaja forma, jakuju vykarystoŭvaje izalavany sub'jekt, jaki razmaŭlaje z adnoj treciaj asobaj. I «jakim by viał'kim ni byŭ karoł', jon nie mienšy čaławiek», jak skazaŭ u svoj čas akcior Mał'jer. A tendencyja da nieapraŭdanaga farmał'naga vykarystannia naradziłasia ũ jago čas z Łjudovikam XIV, ganarł'ivym «karalom-soncam».

37b — Caru, ty — car caroŭ, bo Bog niabiesny daŭ tabie ũładu.

Boł's čym pavagaj, Daniil akazvaje caru niabiesnaje pryznannie, pra jakoje toj nie viedaŭ. Faktyčna, niabiesny Car caroŭ sviedčyc' pra toje, što stvaryŭ cara ziamnych caroŭ. Vaładarstva nad carami składaje impieratarski tytuł. Simvałam impieryi z'jaŭlajucca « kryły arła », jakija charaktaryzujuc' jaje jak pieršuju impieryju ũ Dan. 7.

37c - magutnasc',

Jano abaznačaje prava panavac' nad natoŭpam i vymiarajecca koł'kasciu, geta značyc' masaj.

Geta moŭa pryviesci ũ gałavakruŭžennie magutnaga cara i napoŭnic' jago gonaram. U rešcie rešt car paddasca gonaru, i Bog vylečyc' jago ad jago praz surovaje vyprabavannie pryniŭžennia, jakoje adkryłasia ũ knizie Daniila 4. Jon pavinien pryniac' ideju, što jon atrymaŭ svaju ũładu nie ũłasnaj siłaj, a tamu, što sapraŭdny Bog daŭ jamu jaje. U knizie Daniila 7 getaja ũłada prymie simvałičny vobraz miadzviedzia midyjcaŭ i piersaŭ.

Časam ludzi, jakija atrymł'ivajuc' ũładu, adčuvajuc' u sabie i ũ svaim ŭycci pusteču i zdziajsniajuc' samagubstva. ũłada prymušaŭe fantazijavac' pra viał'kaje ščascie, jakoje nikoli nie prychodzic'. «Zusim novaje, zusim novaje», — kaŭa prymaŭka, ale getaje pačuccio doŭŭycca niadoŭga. U sučasnym ŭycci znakamityja, pavaŭanyja i ũzbagačanyja mastaki ũ rešcie rešt zdziajsniajuc' samagubstva, niagledziačy na vidavočny, błiskučy i słaŭny pospiech.

37d - tryvałasc'

Geta adnosicca da dziejannia, cisku pad prymusam, jaki prymušaŭe supiernika sagnucca ũ bojcy. Ale getaja barac'ba moŭa viescisia i suprac' samoga siabie. Tady my gavorym pra siłu charakteru. Siła vymiarajecca jakasciu i efektyŭnasciu.

U jago taksama josc' svoj simvał: leŭ, zgodna z Knigaj Suddziaŭ 14:18: « Što macniejšaŭe za ł'va i saładziejšaŭe za miod ? » Siła ł'va — u jago muskułach; u jago łapach i kipciurach, ale asabł'iva ũ jago paščy, jakaja achinaje i dušyc' svaich achviar, pierš čym z'jesci ich. Uskosnaje adkryccio getaga adkazu

na zagadku, pastaŭlenuju fiľistymľanam Samsonam, stanie vynikam biesprecedentnaga aktu siľy z jago boku suprac' ich.

37-y — i sľava .

Getaje sľova zmianiaje značennie ũ jago ziamnych i niabiesnych ujaŭľennjach. Da getaga času Navuchadanosar atrymľivaŭ čaľaviečuju sľavu. Zadavaľniennie ad panavannia i vyrašennia losu ũsich stvarenniaŭ ziamľi. Jamu zastajecca adkryc' dla siabie niabiesnuju sľavu, jakuju atrymaje Isus Chrystos, zrabiŭšy siabie, Gaspadarom i Gospadam, sľugoj svaich sľug. Dziela svajgo zbaŭľennia jon u rešcie rešt prymie getuju sľavu i jaje niabiesnyja ũmovy.

Dan 2:38 Jon addaŭ u ruki tvaje synoŭ čaľaviečych, i zviaroŭ palavych, i ptušak niabiesnych, dzie b jany ni žyľi, i pastaviŭ ciabie ũľadarom nad usimi imi: ty — zaľataja gaľava.

38a — Gety vobraz budzie vykarystany dla abaznačennia Navuchadanosara ũ Dan. 4:9.

38b — Ty — zaľataja gaľava.

Getyja sľovy pakazvajuc', što Bog zagadzia viedaje vybar, jaki zrobic' Navuchadanosar. Gety simvaľ, zaľataja gaľava , praročyc' jago budučaje asviačennie i abrannie dla viečnaga zbaŭľennia. Zoľata — geta simvaľ ačyščanaj viery, zgodna z 1 Pjatra 1:7: kab vyprabavannie vašaj viery, budučy boľš kaštoŭnym za zoľata, jakoje ginie (choc' i agniom vypraboŭvajecca), pryniesľa vam chvaľu, sľavu i gonar pry ab'jaŭľenni Isusa Chrysta . Zoľata , gety padatľivy mietaľ, sapraŭdy z'jaŭľajecca vobrazam getaga viaľikaga cara, jaki dazvalaje sabie pieraŭtvarycca praz pracu Boga-stvaraľnika.

Dan 2:39 Pasla ciabie paŭstanie inšaje carstva, niżejšaje za tvajo, i treciaje carstva — miednaje, jakoje budzie panavac' nad usioj ziamľoj.

39a — Z časam jakasc' čaľavieka pagoršycca; srebra na grudziach i dzviuch rukach statui budzie mienš kaštoŭnym, čym zoľata na gaľavie. Padobna Navuchadanosaru, Daryj Midyjec navierniecca, Kir II Pjersida taksama, zgodna z Ezdraj 1:1-4, usie jany taksama buduc' lubic' Daniľa; a pasla ich Daryj Pjersida i Artaksierks I, zgodna z Ezdraj 6 i 7. U vyprabavannjach jany buduc' radavacca, bačacy, jak Bog gabrejaŭ pryjdzie na dapamogu svaim.

39b — potym treciaje carstva, jakoje budzie z miedzi i jakoje budzie panavac' nad usioj ziamľoj.

Tut sytuacija dla Grečaskaj impieryi sur'jozna pagaršajecca. Bronza, simvaľ, jaki jaje ũvasabľaje, abaznačaje niačyciniu, geta značyc' grech . Vyučennie Daniľa 10 i 11 dazvoľic' nam zrazumiec', čamu. Ale ũžo ciapier pad pytanniem kuľtura naroda jak vynachodnik respubľikanskaj svabody i ũsich jaje pierakručanych i karupcyjnych adchilenniaŭ, jakija, zgodna z pryncypam, nie majuc' miežaŭ, vos' čamu Bog kaža ũ Pryp. 29:18: Dzie niama adkryccia, narod nie maje abmiežavanniaŭ; ščastľivy, kaľi jon vykonvaje zakon!

Dan 2:40 I budzie čacviortaje carstva, mocnaje, jak žaľeza: jak žaľeza razbivaje i razdziraje ũsio, tak jano budzie razbivac' i razdzirac' usio, jak žaľeza razbivaje ũsio.

40a — Situacija pagaršajecca z getym čacviortym carstvam, Rymam, jakoje budzie daminavac' nad papiarednimi impieryjami i pierajmie ũsie ich bažastvy, tak što jano nazapasic' usie ich admoŭnyja rysy, pryŭniasučy naviznu, žaľeznuju dyscyplinu niaŭmoľnaj cviordasci. Geta robic' jago nastoľki

efiektynym, što nivodnaja kraina nie zmoža jamu supraciulacca; nastoŭki, što jago impieryja raspascirajecca ad Anglii na zachadzie da Vaviŭtona na ŭschodzie. Źaleza — sapraŭdny jago simvał, ad dvuchbakovych miačoŭ, daspiechaŭ i ščytoŭ, tak što ŭ atacy vojska nabyvaje vyglad pancyra, usypnaga nakaniečnikami dzidaŭ, strašenna efiektynych suprac' biazładnych i razroznienych napadaŭ voragaŭ.

Dan 2:41 I jak ty bačyŭ nogi i paŭcy častkova z gančarnaj gliny i častkova z Źaleza, tak budzie padzielenaje carstva; ale ŭ im zastaniecca častka cviordasci Źaleza, bo ty bačyŭ Źaleza, zmiašanaje z glinaj.

41a — Daniil nie ŭdakaładniaje, što geta takaje, ale vyjava kaža pra geta. Stupni i paŭcy nog simvalizujuc' daminujuču fazu, jakaja pryjdzie pasla paganskaj Rymaskaj impieryi, simvalizavanaj Źalezam . Padzielenaja, getaja Rymaskaja impieryja stanie polem bitvy małych karaleŭstvaŭ, jakija ŭtvarylisia pasla jaje raspadu. Sajuz Źaleza i gliny stvaraje nie siłu, a padzieł i slabasc'. My čytajem pra gančarnuju glinu . Gančar — geta Bog, zgodna z Jeram. 18:6: Ci Ź nie magu Ja abyscisia z vami, domie Izraileŭ, jak gety gančar? — kaža Gaspodz'. — Vos', jak glina ŭ ruce gančara, tak i vy ŭ Majoj ruce, domie Izraileŭ! Getaja glina — mirny skłađnik čaławiečstva, z jakoga Bog vybiraje svaich vybrannikaŭ, robiačy ich pasudzinami gonaru.

Dan 2:42 I jak paŭcy nog byli častkova z Źaleza, a častkova z gliny, tak i carstva budzie častkova mocnym, a častkova nietryvałym.

42a — Zviarnicie ŭvagu, što Rymaskaja impieryja praisnavała da kanca svietu, niagledziačy na toje, što ŭ 395 godzie jana straciła svajo adzinstva i panavannie. Tłumačennie kryjecca ŭ tym, što jana adnaviła panavannie praz reŭigijnaje spakušennie rymaska-kataŭickaj viery. Geta adbyłsia dziakujučy ŭzbrojenaj padtrymcy, akazanaj Chłodvigam i vizantyjskimi impieratarami rymskamu biskupu kala 500 goda. Jany ŭmacavali jago prestyż i ŭmacavali jago novuju papskuju ŭładu, što zrabiła jago, ale toŭki ŭ vačach ludziej, ziamnym kiraŭnikom chryscijanskaj carkvy z 538 goda.

Dan 2:43 Ty bačyŭ Źaleza, zmiašanaje z glinaj; bo jany buduc' zmiašanyja z supoŭnikami ludziej, ale nie buduc' pryłipac' adno da adnago, jak Źaleza nie zmiešvajecca z glinaj.

43a — Dziesiac' paŭcaŭ na nagach stanuc' dziesiaciu ragami ŭ Dan . 7:7 i 24. Pasla cieła i nog jany ŭvasabljajuc' zachodnija chryscijanskija narody Jeŭropy ŭ apošnija dni, geta značyc' u naš čas. Asudžajučy kryvadušnja sajuzy jeŭrapiejskich narodaŭ, Bog 2600 gadoŭ tamu adkryŭ daŭikatnasc' pagadnienniaŭ, jakija ab'jadnoŭvajuc' narody sučasnaj Jeŭropy, mienavita ab'jadnanyja na padstavie «Rymskich dagavoraŭ».

Dan 2:44 I ŭ dni tych caroŭ Bog Njabiesny ŭzviadzie carstva, jakoje nikoŭ nie budzie razburana, i nijaki narod nie pakinie jago; i jano razburyc' i zniščyc' usie getyja carstvy, a samo budzie stajac' viečna.

44a — U časy tych caroŭ

Geta pacvierdžana, dziesiac' paŭcaŭ na nagach sučasniki słaŭnaga viartannia Chrysta.

44b — Bog niabiesny ŭzvyšic' carstva, jakoje nikoŭ nie budzie zniščana

Vybar vybranych ażycciaŭlaŭsia pad imiem Isusa Chrysta z momantu Jago słuženstva, padčas Jago pieršaga pryšescia na ziamlu, kab adkupic' grachi tych, kago Jon ratuje. Ale na praciagu dvuch

tysiač gadoŭ, jakija išli pasla getaga słužennia, gety vybar ażycciaŭlaŭsia ŭ pakory i pierasledzie z boku d'jabał'skaga łagjera. A z 1843 goda tych, kago Isus ratuje, mała, jak pacvierdzic' vyvučennie Daniila 8 i 12.

Pasla zakančennia 6000 gadoŭ adboru vybranych, 7-je tysiačagoddzie adkryvaje wiečnuju sobotu toł'ki dla vybranych, adkuplenych kryvioju Isusa Chrysta z časou Adama i Jevy. Usie buduc' vybrany za svaju viernasc', bo Bog biare z saboj viernych i pasłuchmianych ludziej, addajučy d'jabła, jago buntaŭnych aniołaŭ i niepastuchmianych ludziej poŭnamu zniščenniu ich duš.

44c — i jakija nie buduc' padparadkoŭvacca ŭładzie inšaga naroda

Tamu što geta pakłała kaniec panavanniu i pierajemnasci čaławiectva na ziamli.

44d — Jon razburyc' i zniščyc' usie getyja carstvy, a sam budzie stajac' wiečna

Duch tłumačyc' značennie, jakoje Jon nadaje słovu «kaniec»; absalutnaje značennie. Budzie zniščennie ŭsiago čaławiectva. I Adkryccio 20 adkryje nam, što adbudziecca ŭ 7-m tysiačagoddzi . Takim čynam, my adkryjem pragramu, zapłanavanuju Bogam. Na spustošanaj ziamli d'jabał budzie ŭtrymłivacca ŭ pałonie, biez jakoj-niebudz' niabiesnaj ci ziamnoj supoł'nasci. A na niabiosach, na praciagu 1000 gadoŭ, vybranyja buduc' sudzić' biazbožnikaŭ miortvymi. U kancy getych 1000 gadoŭ biazbožniki ŭvaskresnuc' dla kančatkovaga suda. Agon', jaki zniščyc' ich, ačyscic' ziamlu, jakuju Bog abnovic', prastaviušy jaje, kab pryniac' svoj tron i svaich adkuplenych vybrannikaŭ. Takim čynam, vobraz bačannia abaguł'niaje boł'sz składanyja dziejanni, jakija adkryje Apakalipsis Isusa Chrysta.

Dan 2:45 Vos' što aznačaje kamien', jaki ty bačyŭ adsiečany ad gary biez ruk, i jaki razbiŭ žaleza, miedz', głinu, srebra i zołata. Vjałiki Bog abviasciŭ caru, što budzie pasla getaga. Son praŭdzivy, i tłumačennie jago peŭnaje.

45a — Narešcie, pasla Jago pryšescia, simvałizacyjnaga kamieniem , niabiesnaga suda tysiačy gadoŭ i vykanannia Im apošniaga suda, na novaj ziamli, adnoŭlenaj Bogam, viałikaja gara, abvieščanaja ŭ bačanni, prymie formu i miesca na wiečnasc'.

Dan 2:46 Tady car Navuchadanosar upaŭ nicma i pakłaniŭsia Daniilu, i zagadaŭ pryniesci jamu achviary i kadziła.

46a — Car, usio jašče jazyčnik, reaguje adpaviedna svajoj pryrodzie. Atrymaŭšy ad Daniila ŭsio, što toj prasiŭ, jon schilajecca pierad im i vykonvaje svaje abiacanni. Daniil nie piarečyc' idałapakłonnickim dziejanniam, jakija toj učyniaje ŭ adnosinach da jago. Jašče rana supiarečyc' jamu i sumniavacca ŭ im. Čas, jaki naležyc' Bogu, zrobic' svaju spravu.

Dan 2:47 I skazaŭ car Daniilu: sapraŭdy vaš Bog josc' Bog bagoŭ i Gaspodz' caroŭ, i Jon adkryvaje tajamnicy, bo ty zmog adkryc' getuju tajamnicu.

47a — Geta byŭ pieršy krok cara Navuchadanosara da svajgo naviartannia. Jon nikoli nie zabudzie gety dosvied, jaki prymusiŭ jago pryznac', što Daniil maje kontakt z sapraŭdnym Bogam, faktyčna, Bogam bagoŭ i Gospadam caroŭ . Ale paganskaje asiaroddzie, jakoje jamu dapamagaje, zatrymaje jago naviartannie. Jago słovy sviedčac' pra efektyŭnasc' prarockaj pracy. Božaja siła pradkazvac' zagadzia, što adbudziecca, stavic' zvyčajnaga čaławieka pierad scianoj pierakanaŭčych dokazaŭ, pierad jakimi abrazyja sastupajuc', a grešnyja supraciviacca.

Dan 2:48 Tady car uzvysiŭ Daniila, daŭ jamu šmat viaľikich daroŭ i pastaviŭ jago kiraŭnikom nad usioj pravincyjaj Vaviľonskaj, i pastaviŭ jago gaľoŭnym pravadyrom nad usimi mudracami Vaviľonskimi.

48a- Navuchadanosar staviŭsia da Daniila getak ŭa, jak faraon da jago staviŭsia da Iosifa. Kaľi viaľikija ľidary razumnyja i nie zamknionyja ŭ sabie, jany viedajuc', jak acanic' sľuŭbu sľugi, jaki vaľodaje kaštoŭnymi jakasciami. Jany i ich narod atrymľivajuc' asaľodu ad boskich dabrasťavienniaŭ, jakija spačyvajuc' na jago vybrannikach. Takim čynam, mudrasc' sapraŭdnaga Boga prynosic' karysc' usim.

Dan 2:49 Daniil paprasiŭ cara dac' kiraŭnikoŭ nad Vaviľonskaj pravincyjaj Šadrachu, Mješachu i Aŭdenaga. Daniil ŭa byŭ pry carskim dvary.

49a — Getyja čacviora maľadych ludziej vyľučaľsia siarod inšych maľadych gabrejaŭ, jakija pryjšťi z imi ŭ Vaviľon, svajoj asabľivaj viernasciu Bogu. Pasla getaga vyprabavannia, jakoje magľo stac' dramatyčnym dla ŭsich, z'jaŭľajecca adabrennie ŭyvoga Boga. Takim čynam, my bačym roznicu, jakuju Bog robic' pamiŭ tymi, chto sľuŭŭc' Jamu, i tymi, chto nie sľuŭŭc'. Jon uzvyšaje svaich vybrannikaŭ, jakija publična pakazaľ siabie godnymi ŭ vačach usich narodaŭ.

Daniil 3

Dan 3:1 Car Navuchadanosar zrabiŭ zaľatoga idaľa, vyšŭnia jakoga byľa šesc'dziesiat ľokciaŭ, a šyrynia — šesc' ľokciaŭ, i pastaviŭ jago ŭ daľinie Dura, što ŭ Vaviľonskaj vobľasci.

3a — Car byŭ pierakanany, ale jašče nie naviernuty žyvyŭ Bogam Daniila. I miegałamanija ũsio jašče charaktaryzuje jago. Vjałikija ludzi, jakija jago akružajuc', padbadziorvajuc' jago takim čynam, jak łis u bajcy padbadziorvaje varonu, jany chvalac' jago i šanujuc' jak boga. Akramia tago, car u rešcie rešt paraŭnoŭvaje siabie z bogam. Treba skazac', što ũ paganstvie logka zbočyc' z šlachy, tamu što inšyja fałšyvyja bažastvy nieruchomyja i zastyłyja ũ vygladzie statuj, u toj čas jak jon, car, budučy žyvyŭ, užo vyšejšy za ich. Ale jak drenna getaje zołata vykarystoŭvajecca pry ũzviazdienni statui! Vidavočna, papiaredniaje bačannie jašče nie pryniesła plonu. Magčyma, navat pašany, jakija Bog bogoŭ akazaŭ jamu, spryjałi padtrymanniu i navat paviełičenniu jago gonaru. Załaty simvał viery, ačyščanaj vyprabavanniem pavodle 1 Pjatra 1:7, adkryje prysutnasc' getaga typu ũzniośłaj viery ũ troch spadaroźnikaŭ Daniila ũ novym vopycie, apisanyŭ u getym razdziele. Geta ũrok, jaki Bog daje, u pryvatnasci, svaim vybrannikam apošniaga advientysckaga vyprabavannia, kałi ũkaz ab smierci, praročany ũ Adkrycci 13:15, vos'-vos' zabiare ich žyccio.

Dan 3:2 Tady car Navuchadanosar paślaŭ i pakłikaŭ satrapaŭ, kiraŭnikoŭ gorada, načał'nikaŭ, suddziaŭ, skarbnikaŭ, magistrataŭ, suddziaŭ i ũsich kiraŭnikoŭ pravincyj, kab jany pryjšli na asviačennie idała, jakoga pastaviŭ car Navuchadanosar.

2a — U adrozniennie ad vyprabavannia Daniila ũ 6-m razdziele knigi Daniila, gety dosvied nie zviazany sa zmovaj ludziej, jakija atačałi cara. Tut vyjaŭlajecca płod jago asoby.

Dan 3:3 Tady sabrałisia satrapy, kiraŭniki, načał'niki, suddzi, skarbniki, magistraty, suddzi i ũsie kiraŭniki pravincyj na asviačennie idała, jakoga pastaviŭ car Navuchadanosar, i jany stałi pierad idałam, jakoga pastaviŭ Navuchadanosar.

Dan 3:4 I adzin prapaviednik abviasciŭ gołasna: «Vos' zapaviedz', dadzienaja vam, narody, plamiony i jazyki:

Dan 3:5 U toj čas, kałi pačuiecie guk truby, flejty, guslaŭ, arfy, cymbały, psałtyra, vałynki i ũsialakich muzyčnych instrumientaŭ, vy ũpadziecie i pakłanieciesia załatomu idału, jakoga pastaviŭ car Navuchadanosar.

5a — Kałi pačuješ guk truby

Signałam da vyprabavannia budzie guk truby, getak ŭa, jak viartannie Isusa Chrysta simvałizujecca ũ Adkrycci 11:15 gukam siomaj truby, a šesc' papiarednich pakaranniaŭ taksama simvałizujecca trubami.

5b — ty pakłanišsia

Pakłon — geta fizičnaja forma pašany. U Adkrycci 13:16 Bog simvałizuje geta rukoj ludziej, jakija atrymajuc' klajmo zvia, jakoje zaklučajecca ũ praktykavanni i šanavanni paganskaga dnia sonca, jaki zamianiŭ boskuju sviatuju subotu.

5c - i vam spadabajecca

Pakłaniennie — geta rozumovaja forma šanavannia. U Adkrycci 13:16 Bog adlustroŭvaje jago na łbie čałavieka, jaki atrymłivaje klajmo zvia.

Gety vierš dazvalaje nam adkryc' klučy da getych simvałaŭ, zgađanych u Apakałipsisie Isusa Chrysta. Łob i ruka čaławieka padsumoŭvajuc' jago dumki i jago sprawy, i siarod vybranych getyja simvały atrymłivajuc' piačatku Boga ŭ procivagu znaku zvieria, jaki atajasamłivajecca z «niadziełkaj» rymaskaga katalicyzmu, pryniatym i padtrymanym pratestantami z momantu ich ustuplennia ŭ ekumieničny ał'jans.

Usia arganizacyja getaj miery, uviedzienaj carom Navuchadanosaram, budzie adnoŭlena ŭ kancy svietu ŭ jakasci vyprabavannia viernasci subocie Boga-Tvorcy. Kožnuju subotu admovy vybranych ad pracy budzie sviedčyc' pra ich supraciŭlennie zakonu čaławiečamu. A ŭ niadzielu ich admovy ad udzielu ŭ naviazanym aguŭnym nabaženstvie vyjavic' ich jak buntaroŭ, ad jakich treba pazbavicca. Tady budzie vyniesieny smiarotny prysud. Takim čynam, praces budzie całkam adpaviadac' tamu, što adčujuc' try spadarožniki Daniila, jakija sami buduc' całkam błagaśłaŭlonyja Bogam za svaju ŭžo prademanstravanuju viernasc'.

Adnak, pierad kancom svietu gety ŭrok byŭ upieršyniu prapanavany gabrejam Staroga Zapavietu, jakija padviergłisia padobnamu vyprabavanniu pamiž 175 i 168 gadami, pierasledujučysia da smierci grečaskim carom Antyjochem IV, viadomym jak Epifan. A ŭ knizie Daniila 11 budzie sviedčyc' pra toje, što niekatoryja viernyja gabrei addavałi pieravagu byc' zabitymi, čym zdziajsniac' agidnasc' pierad svaim sapraŭdnym Bogam. Bo ŭ tyja dni Bog nie ŭmiaśaŭsia, kab cudoŭnym čynam vyratavac' ich, getak ŭa, jak i pazniej za chryscijan, zabitych Rymam.

Dan 3:6 Chto nie ŭpadzie i nie pakłonicca, toj adrazu budzie kinuty ŭ raspalenuju vogniennuju pieč.

6a — Dla spadarožnikaŭ Daniila pagrozaj z'jaŭlajecca vogniennaja pieč. Getaja pagroza smierci — vobraz kančatkovaga prysudu. Ale josc' roznica pamiž dvuma pieražyvanniami — pačatku i kanca, bo ŭ rešcie rešt vogniennaja pieč stanie pakaranniem apošniaga suda dla agresaraŭ, jakija pierasledujuc' vybranych Bogam sviatych.

Dan 3:7 Tamu, kałi ŭsie narody pačułi guk truby, flejty, gusłaŭ, arfy, gudka i psaltyra i ŭśialakich muzyčnych instrumientaŭ, usie narody, plamiony i movy ŭpałi i pakłaniłisia załatomu idału, jakoga pastaviŭ car Navuchadanosar.

7a — Getaja amał' usieaguł'naja i adnagałosnaja pavodzina padparadkavannia mas čaławiečym zakonam i pastanovam usio jašče pradzavaje ich pavodziny ŭ čas apošniaga ziamnoga vyprabavannia viery. Apošniamu ŭniviersał'namu ŭradu ziamłi buduc' padparadkoŭvacca z tym ŭa stracham.

Dan 3:8 U toj čas padyšli niekatoryja chałdei i abvinavaciłi judejaŭ.

8a — Božyja vybranniki z'jaŭlajucca ab'jektami gniewu d'jabła, jaki panuje nad usimi duśami, jakich Bog nie pryznaje svaimi vybrannikami. Na ziamłi getaja d'jabał'skaja nianavisc' prymaje formu zajzdrasci i adnačasova viałikaj nianavisci. Zatym jany adkazvajuc' za ŭsio zło, ad jakoga pakutuje čaławiečtva, choc' mienavita advarotnaje tłumačyc' geta zło, jakoje z'jaŭlajecca prosta nastupstvami adsutnasci ŭ ich abarony z boku Boga. Tyja, chto nienavidził' vybrannikaŭ, płanujuc' zrabic' ich narodnym praklonam, ad jakoga treba pazbavicca, zabiŭśy ich.

Dan 3:9 I jany skazałi caru Navuchadanosaru: «Car, ŭyvi wiečna!»

–9a — Na scenu vychodziac' agjenty d'jabła, siužet stanovicca zrazumielym.

Dan 3:10 Ty zagadaŭ, kab kožny, chto pačuje guk truby, žalejki, gus'la, arfy, cyrli, psaŭtyra, vaŭynki i ŭsialakich muzyčnych instrumentaŭ, upaŭ i pakłaniŭsia zaŭatomu idaŭ,

10a — Jany nagadvajuc' karalu pra jago ŭłasnyja słovy i zagad jago karaleŭskaj ŭłady, jakomu patrabujecca pasluchmianasc'.

Dan 3:11 a chto nie ŭpadzie i nie pakłonicca, budzie kinuty ŭ raspalenuju vogniennuju pieč.

11a — Taksama ŭzgadvajecca pagroza smierci; pastka začyniajecca na vybranych sviatych.

Dan 3:12 Josc' niekatoryja Judei, jakich ty pastaviŭ nad kiraŭnikami vobłasci Vaviŭonskaj, Šadrach, Mišach i Aŭdenaga; jany nie šanujuc' ciabie, caru, i nie słužac' tvaim bagam, i nie pakłaniajucca zaŭatomu idaŭ, jakoga ty pastaviŭ.

12a — Geta było pradjakaŭ'na, bo vysokija pasady byli daručany zamiežnym gabrejam, i padstupnaja zajzdrasc', jakaja ŭspychnuła, niepazbiežna pavinna była pryniesci plon zaboječaj nianavisci. I takim čynam, vybranyja Bogam byli vyŭučany i asudžanyja narodnaj pomstaj.

Dan 3:13 Tady Navuchadanosar, razgnievaŭšysia i raz'jušany, zagadaŭ pryviesci Šadracha, Mješacha i Aŭdenaga. I pryviali getych ludziej da cara.

13a — Pamiatajcie, što getyja troje mužčyn atrymaŭ ad Navuchadanosara najvyšejšyja pasady ŭ jago carstvie, bo jany zdavalisia jamu mudrejšymi i razumniejšymi za jago narod. Vos' čamu toje, što jon apynuŭsia ŭ stanie « razdražniennia i lutasci », tłumačyc' jago časovaje zabyccio pra ich vyklučnyja jakasci.

Dan 3:14 Navuchadanosar adkazaŭ im: «Sedrach, Misach i Aŭdenaga, ci ž vy nie słužycie maim bagam i nie pakłaniajeciesia zaŭatomu idaŭ, jakoga ja pastaviŭ?»

14a — Jon navat nie čakaje adkazu na svajo pytanie: Vy naŭmysna nie vykonvajecie maje zagady?

Dan 3:15 Dyk vos', budz'cie gatovyja, i ŭ toj čas, kaŭ pačujecie guk truby, i žalejki, i cyrli, i gudka, i psaŭtyra, i vaŭynki, i ŭsialakich muzyčnych instrumentaŭ, upadziecie i pakłaniciesia idaŭ, jakoga ja zrabiŭ; a kaŭ nie pakłoniciesia, to ŭ tuju ž gadzinu budziecie ŭkinutyja ŭ raspalenuju vogniennuju pieč. I chto toj bog, jaki vyratuje vas ad ruki majoj?

15a — Raptam zrazumieŭšy, nakoŭ'ki karysnyja dla jago getyja ludzi, karoŭ gatovy dac' im novy šaniec, padparadkavaŭšysia svajmu ŭsieaguŭ'namu impieratarskamu zagadu.

Pastaŭlenaje pytanie atrymaje niečakany adkaz ad sapraŭdnaga Boga, pra jakoga Navuchadanosar, zdajecca, zabyŭsia, pagŭynuty ŭ spravy svajgo impierskaga žyccia. Boŭš za toje, niama nijakich zviestak pra datu getaj padziei.

Dan 3:16 Tady Šadrach, Mišach i Aŭdena adkazali caru Navuchadanosaru i skazali: «Nam niama patreby adkazvac' tabie ŭ getaj spravie».

16a — Getyja slovy, skazanyja najmagutniejsamu karalu svajgo času, zdajucca aburaľnymi i niepavažlivymi, ale tyja ludzi, jakija ich kažuc', nie z'jaŭlajucca buntarami. Naadvarot, jany z'jaŭlajucca ŭzorami pastuchmianasci žyvomu Bogu, jakomu jany cviora vyrašyli zastavacca viernymi.

Dan 3:17 Vos', Bog naš, Jakomu my słužym, moža vyratavac' nas z raspalenaj vogniennaj piečy i z ruki tvajoj, caru.

17a — U adrozniennie ad cara, viernyja vybranniki zachavali dokazy, jakija daŭ im Bog, kab pakazac', što jon byŭ z imi ŭ vyprabavanni bačannia. Zviazvajučy gety asabisty dosvied sa słaŭnymi ŭspaminami pra svoj narod, vyzvaleny z jegipcian i ich rabstva getym samym viernym Bogam, jany dastatkova smieŭlja, kab kinuc' vykľik caru. Ich rašučasc' poŭnaja, navat koštam smierci. Ale Duch prymušaŭ ich praročyc' pra jago ŭmiašannie: jon vyratuje nas ad tvajoj ruki, caru .

Dan 3:18 Kaŭi Ź nie, dyk chaj budzie viadoma tabie, caru, što my nie budziem słužyc' tvaim bagam i nie budziem pakłaniacca zaľatomu idaľu, jakoga ty pastaviŭ.

18a — A kaŭi Božaja dapamoga nie pryjdzie, lepš im pamierci jak viernyja vybranniki, čym vyžyc' jak zdradniki i bajazliŭcy. Getaja viernasc' budzie znojdziena ŭ vyprabavanni, nakładzienym grečaskim ganicielem u — 168. I pasla getaga, na praciagu ŭsioj chryscijanskaj ery siarod sapraŭdnych chryscijan, jakija da kanca svietu nie buduc' blytac' zakon Boży z zakonam d'jabaľskich ludziej.

Dan 3:19 Tady Navuchadanosar napoŭniŭsia lutasciu, i tvar jagony zmianiŭsia suprac' Šadracha, Mješacha i Aŭdenaga, i jon adkazaŭ i zagadaŭ raspalić pieč u siem razoŭ macniej, čym treba było raspalić.

19a — Treba rozumiec', što gety car nikoľi nie bačyŭ i nie čuŭ, kab chtos'ci piarečyŭ jago rašenniam pry svaim žyci; geta apraŭdvaje jago lutasc' i zmienu ŭ abličcy jago tvaru . D'jabaľ ŭvachodzić u jago, kab prymusić jago zabivac' vybranych Bogam.

Dan 3:20 Tady jon zagadaŭ niekatorym z najmacniejšych ludziej sa svajgo vojska zviazac' Šadracha, Mješacha i Aŭdenaga i kinuc' ich u raspalenuju vogniennuju pieč.

Dan 3:21 I zviazali getych ludziej u štanach, tunikach, płaščach i inšym adzienni i kinuli ŭ raspalenuju vogniennuju pieč.

21a — Usie getyja zgadanyja materyjaľy, a taksama ich cieľa, z'jaŭlajucca garučymi.

Dan 3:22 A jak što zagad cara byŭ surovy, i pieč vieľmi raspaliťasia, dyk poľymia zabiť tych, chto ŭkinuŭ u jaje Šadracha, Mišacha i Aŭdenaga.

–22a — Smierc' getych ludziej sviedčyc' pra smiarotnuju efektyŭnasc' agniu ŭ getaj piečy.

Dan 3:23 A getyja try muŭy, Šadrach, Mišach i Aŭdenaga, upali zviazanyja ŭ raspalenuju vogniennuju pieč.

23a — Zagad karala vykonvajecca, navat zabivajucca jago ŭľasnyja sľugi.

Dan 3:24 Tady car Navuchadanosar spaľochaŭsia i paspiešliva ŭstaŭ, i skazaŭ svaim radcam: «Ci Ź nie kinuli my troch zviazanych muŭoŭ u agon'?» I jany skazali caru: «Sapraŭdy, caru!

24a — Car caroŭ svajgo času nie mog pavieryc' svaim vačam. Toje, što jon bačyc', pieraŭzychodzić usiu čaŭaviečuju fantaziju. Jon adčuvaje potrebu supakoic' siabie, spytaŭšy ŭ navakoŭ'nych, ci sapraŭdy kidannie troch čaŭaviek u agon' piecy adbyłsia. I jany pacviardžajuc' jamu: « Geta praŭda, caru!»

Dan 3:25 I adkazaŭ jon i skazaŭ: voś, ja baču čatyroch mužoŭ niaskładnych, jakija chodziac' siarod agniu, i im niama nijakaj škody; a vyglad čacviortaga padobny da syna bagoŭ.

25a — Zdajecca, što toŭ'ki car mieŭ bačannie čacviortaj postaci, jakoje jago pałochaje. Uzornaja viera troch mužčyn šanujecca i daravana Bogam. U getym agni car moža adroznic' mužčyn i bačyc' postac' sviatła i agniu, jakaja staic' pobač z imi. Gety novy dosvied pieraŭzychodzić pieršy. Reaŭ'nasc' žyvoga Boga znoŭ dakazanaja jamu.

25b — a postac' čacviortaga nagadvaje postac' syna bagoŭ

Zniešni vyglad getaga čacviortaga piersanaža nastoŭ'ki adroznivajecca ad zniešnasci ludziej, što car atajasamŭivaje jago z synam bagoŭ . Gety vyraz darečny, bo jon sapraŭdy z'jaŭlajecca pramym umiašanniem tago, čto stanie dla ludziej Synam Božym i Synam Čaŭaviečym , a mienavita Isusa Chrysta.

Dan 3:26 Tady Navuchadanosar padyšoŭ da vuscia paŭajučaj vogniennaj piecy i zagavaryŭ, kažučy: «Sedrach, Misach i Aŭdenaga, raby Boga Usiavyšniaga, vyjdzicie i pryjdzicie siudy». I vyjšli Sedrach, Misach i Aŭdenaga z siaredziny agniu.

26a — Navuchadanosar znoŭ pieratvarajecca ŭ jagnia, jakoje sutykajecca z carom-ŭ'vom, značna macniejšym za jago. Getaje napamin abudžaje sviedčanni papiaredniaga bačannia. Bog niabiesny zviartajecca da jago z drugim zakłikam.

Dan 3:27 I sabrałisia satrapy, i čynoŭniki, i načaŭ'niki, i carskija daradcy, i ŭbačyli, što agon' nie maje ŭłady nad ciełami ludziej, i vałasy na gałovach ichnich nie abpałiłisia, i štany ichnija nie paškodžany, i pachu agniu ad ich nie adčuvałasia.

27a — U getym dosviedzie Bog daje nam dokaz, jak Jon zrabiŭ geta Navuchadanosaru, Svajoj sapraŭdnaj usiemagutnasci. Jon stvaryŭ ziamnyja zakony, jakija abumoŭtivajuc' žyccio ŭsich ludziej i kožnaj žyvioŭ, jakaja žyvie na Jago ziamłi i ŭ Jago vymiarenni. Ale Jon toŭ'ki što dakazaŭ, što ni Jon, ni anioły nie padparadkoŭvajucca getym ziamnym praviłam. Tvorca ŭniviersaŭ'nych zakonaŭ, Bog vyšej za ich i moža pa Svajoj vołi zagadvac' cudoŭnyja wypadki, jakija ŭ Jago čas pryniasuc' słavu i reputacyju Isusu Chrystu.

Dan 3:28 Tady Navuchadanosar skazaŭ: «Błagastaŭlony Bog Šadracha, Mišacha i Aŭdenaga, Jaki paślaŭ anioła Svajgo i vyzvałiŭ raboŭ Svaich, jakija spadziavałisia na Jago i parušyli zagad cara, i addali cieły svaje, kab nie słužyc' i nie pakłaniacca nijakamu bogu, akramia Boga svajgo».

28a — Gnieŭ cara znik. Znoŭ staŭšy na nogi čaŭavieka, jon vučycca na pieražyтым i vydaje zagad, jaki nie dapuscic' paŭtarennia padobnaga. Bo geta gorki dosvied. Bog pakazaŭ vaviłanianam, što jon žyvy, aktyŭny i poŭny siły i magutnasci.

28b — Jaki pastaŭ svajgo anioŭa i vyzvaŭiŭ svaich sŭlug, jakija spadziavaŭisia na Jago i jakija parušyli zagad cara i addaŭi svaje cieŭty, kab nie sŭłuŭyć i pakŭlaniacca inšamu bogu, akramia svajgo ŭŭasnaŭa Boga!

U poŭnaj jasnasci karoŭ razumieje, nakoŭki vartaja zachaplennia viernasc' ludziej, jakich jago durnaja gordasc' chacieŭa zabic'. Bjez sumnievu, jon razumieje, ŭto dziakujućy svajoj ŭŭadzie jon mog by pazbiegnuc' getaga durnoga vyprabavannia, vykŭŭkanaga jagonaj gordasciu, jakaja toŭki prymuŭaje jago rabić pamylki, ryzykujućy pry getym nievinavatymi ludz'mi.

Dan 3:29 Vos' zapaviedz', jakuju ja daju: koŭny, z jakoga b narodu, plemieni ci movy jon ni naleŭaŭ, budzie ŭichasŭovic' Boga Ŗadracha, Miŭsacha i Aŭdenaga, budzie pasiećany na kavaŭki, a dom jagony budzie pieratvorany ŭ gnoj, bo niama inŭaga boga, jaki mog by vyratavac', jak Jon.

29a- Getaj zajavaj car Navuchadanosar abaraniaje vybrany Bogam narod.

Adnačasova jon pagraŭaje koŭnamu, chto drenna skaŭa pra Boga Ŗadracha, Mjeŭsacha i Aŭdenaga, i ŭdakuŭniaje, ŭto jago razarvie na kavaŭki, a dom jago pieratvorycca ŭ kuću smieccia, bo niama inŭaga boga, jaki mog by vyratavac' tak, jak jon. Sutyknuŭŭysia z getaj pagrozaj, moŭna być upeŭnienym, ŭto pakuŭ vaŭadaryć car Navuchadanosar, viernyja vybranniki Boga nie buduc' mieć prablem z-za zmoŭ.

Dan 3:30 Pasla getaga car uzvysiŭ Ŗadracha, Mjeŭsacha i Aŭdenaga ŭ Vaviŭnskim krai.

30a — «Usio dobra, ŭto dobra kanćajecca» dla viernych vybrannikaŭ ŭyvoga Boga, stvaraŭnika ŭsiago, ŭto ŭyvie i isnuje. Bo Jago vybranniki ŭvaskresnuc' apoŭnimi, i jany buduc' chadzic' pa pyŭlu miortwych, svaich byŭtych voragaŭ, pa adnoŭlenaj ziamŭi, viećna.

U apoŭnim vyprabavanni gety ŭčasŭivy kaniec taksama budzie dasiagnuty. Takim ćynam, pierŭaje i apoŭniaje vyprabavanni atrymŭlivajuc' karysc' ad niepasrednaga ŭmiaŭannia ŭyvoga Boga na karysc' svaich vybranych, jakich jon prychodzic' vyratavac' u Isusie Chryscie, Zbaŭcy, bo jago imia Isus aznaćaje «Jachve ratuje».

Dan 4:1 Car Navuchadanosar usim narodom, plamionam i movam, jakija žyvuc' pa ũsioj ziamłi: mir vam chaj budzie dadzieny ščodrym.

1a — Ton i forma pacviardžajuc' geta: car, jaki gavoryc', — geta toj, čto zviarnuŭsia da Boga Daniila. Jagonyja słovy nagadvajuc' pałłanni Novaga Zapavietu. Jon prapanuje mir, bo sam ciapier u miry ũ svaim čaławiečym sercy z Bogam lubovi i spraviadlivasci, sapraŭdnym, adzinym i niepaŭtornym.

Dan 4:2 Mnie zdałosia dobrym abviascic' pra znaki i cudy, jakija ũčyniŭ mnie Usiavyšni Bog.

2a — Cjapier car dziejničaje tak, jak skazaŭ Isus slapym i chvorym, jakich jon acałiŭ: « Idzicie, pakažycie siabie ũ chramie i raskažycie, što Bog zraziŭ dla vas ». Cara natchniaje toje Ź žadannie, natchnionaje Bogam. Tamu što naviartanni magčmyja koŹny dzien', ale Bog nie daje ũsim im toj upłyŭ, jaki adčuvaje car caroŭ, magutny i mocny impieratar.

Dan 4:3 Jakija vialikija Jagonyja znaki! Jakija magutnyja Jagonyja cudy! Jagonaje carstva — carstva viečnaje, i ũłada Jagonaja z pakalennia ũ pakalennie.

3a — Razumiennie i ũpeŭnienasc' u getych rečach dajuc' jamu spakoj i sapraŭdnaje ščascie, jakija ũžo dastupnyja tut, unizie. Karoł' usio daviedaŭsia i zrazumieŭ.

Dan 4:4 Ja, Navuchadanosar, byŭ spakojny ũ svaim domie i ščastivy ũ svaim pałacy.

4a — Mirny i ščastivy? Tak, ale ũsio jašče jazyčnik, nie naviernuty da sapraŭdnaga Boga.

Dan 4:5 Mnie prysniŭsia son, jaki mianie napałochaŭ; dumki, jakija pierasledvali mianie na maim łoŹku, i vidzieŹy majgo serca napoŭniłi mianie Źacham.

5a — Gety car Navuchadanosar sapraŭdy pradstaŭleny nam jak zgublenaja aviečka, jakuju Bog u Chryscie pryjšoŭ znajsci, kab vyratavac' i vyratavac' ad niaščascia. Bo pasla getaga mirnaga i ščastivaga ziamnoga času budučynia cara budzie pagibiełlu i viečnaj smierciu. Dziela jago viečnaga vyratavannia Bog pryjšoŭ, kab paturbavac' i mučyc' jago.

Dan 4:6 Tady ja zagadaŭ, i jany pryviali da mianie ũsich vaviłonskich mudracoŭ, kab jany rastłumačyli mnie tłumačennie snu.

6a — Vidavočna, što ũ Navuchadanosara sur'joznyja problemy z pamiaćciu. Čamu jon adrazu nie patelefanavaŭ Daniila?

Dan 4:7 Tady pryjšli čaradziei, varaŹbity, čaldei i varaŹbity; i ja raskazaŭ im son, ale jany nie rastłumačyli mnie jago.

7a — Padziei adbyvajucca, jak u pieršym bačanni: paganskija varaŹbity addajuc' pieravagu pryznac' svaju niazdoł'nasc', a nie raskazvac' bajki caru, jaki ũžo pagraŹaŭ ich Źycciu.

Dan 4:8 Nareščie pierada mnoj staŭ Daniil, jakoga zavuc' Vałtasar, pavodle imia majgo boga, i duch sviatych bagoŭ byŭ u im. Ja raskazaŭ jamu son:

8a — Pryčyna zabyccia padadziena. Bjeť usio jašče byť bogam cara. Ja ũspaminaju tut, što Daryj Midyjec, Kir Pjersidaniec, Daryj Pjersidaniec, Artaksierks I, zgodna z Ezdraj 1:6 i 7, usie ũ svoj čas aceniać gabrejskich vybrannikaŭ i buduć pakłaniaacca ich adzinamu Bogu. U tym ũku Kir, pra jakoga Bog praročyc' u Is. 44:28, kažućy: Ja kažu pra Kira: Jon — pastyr Moj, i Jon vykanaje ũsiu volu Maju; Jon skaža pra Ijerusałim: Njachaj jon budzie adbudavany! I pra chram: Njachaj jon budzie zasnawany! — Praročany pastyr vykanaje prarockuju volu Boga, jakoga jon paznaje pastuchmianym. Gety inšy tekst pacviardžaje jago praročanaje naviartannie: Is. 45:2: Tak kaža Gaspodz' pamazancu Svajmu Kiru, i ũ vieršy 13: Ja ũzvysiŭ Kira ũ Majoj praviednasci i zrablu ũsie jago šlachi roŭnymi; Jon adbuduje gorad Moj i vyzvać pałonnych Maich biez vykupu i darunkaŭ, kaža Gaspodz' Savaof. I vykanannie getaga projekta apisana ũ knizie Ezdry 6:3-5: U pieršy god cara Kira car Kir zagadaŭ pra dom Božy ũ Jerusałimie: chaj budzie adbudavany dom, kab jon byť miescam achviaraprynašenniaŭ, i chaj budzie ũ jago tryvały padmurak. Jon budzie šesc'dziesiat łokciaŭ vyšyni i šesc'dziesiat łokciaŭ šyryni, z tryma radami abčasanych kamianoŭ i adnym radam novych brusaŭ. Vydatki buduć pakrytyja carskim domam. Akramia tago, załaty i siarebrany posud doma Božaga, jaki Navuchadanosar vynies z chrama ũ Jerusałimie i pieranios u Vaviłon, budzie viernuty, pieraniesieny ũ chram u Jerusałimie na miesca, dzie jon byť, i pastaŭleny ũ domie Božym. Vydatki buduć pakrytyja carskim domam. Bog daruje jamu tyja ž ušanavanni, jakija jon daŭ caru Sałamonu. Ale budz'cie asciarožnyja! Gety ũkaz nie dazvoć vykarystac' razlik, prapanavany ũ Dan. 9:25, dla atrymannia daty pieršaga pryšescia Mjesii; geta budzie data pryšescia cara Artaksierksa Pjersidskaga. Kir adnaviŭ chram, ale Artaksierks dazvoľ adnavić scieny Ijerusałima i viarnucca ũsiamu jaŭrejskamu narodu na svaju nacyjanał'nuju ziamlu.

Dan 4:9 Vałtasar, gałoŭny čaradziei, u jakim, jak ja viedaju, josc' duch sviatych bagoŭ, i dla jakoga niama ciažkaj tajamnicy, raskryj mnie tłumačennie vidziežaŭ, jakija ja bačyŭ u snach svaich.

9a — Nam treba zrazumiec', dzie znachodzicca car. U svaim rozumie jon zastavaŭsia jazyčnikam i pryznaŭ Boga Daniila toľki jak jašče adnago boga, za vyklučenniem tago, što jon mog tłumačyc' sny. Jamu nie prychodziła ũ gałavu zmianić bagoŭ. Bog Daniila byť prosta adnym z inšych bogaŭ.

Dan 4:10 Geta byli bačanni majgo serca, kałi ja lažaŭ na łožku maim: ja zirnuŭ, i vos', siarod ziamli dreva viełmi vysokaje.

10a — U vobrazach, jakija Isus budzie vykarystoŭvac', kab dac' svaje ũroki duchoŭnym ludziam, jakich jon choča navučyc', dreva budzie vobrazam čaławieka, ad trysnioga, jaki zginajecca i vyginajecca, da magutnaga i viełičnaga kiedra. I getak ža, jak čaławiek moža acanic' smačny płod dreva, Bog acen'vaje ci nie acen'vaje płady, jakija prynosiac' jago stvarenni, ad samych pryjemnych da najmienš pryjemnych, navat agidnych i agidnych.

Dan 4:11 I dreva vyrasła viałikim i mocnym, i vyšynia jago dasiagnuła niabiosaŭ, i vid jago byť vidac' da krajoŭ usioj ziamli.

11a — U bačanni statui chałdziejski car užo byť paraŭnany z drevam pavodle vobraza siły, mocy i impieryi, jakija byli dadzieny jamu sapraŭdnym Bogam.

Dan 4:12 Łiscie jago było prygožaje, i płady jago bagatyja; jano davała ježu ũsim; palavyja zviary znachodziłi prytułak u jago cieniu, i ũsia žyvaja istota jeła z jago.

12a — Gety magutny car dziełaŭsia z usimi ũ svajoj impieryi bagacciem i ježaj, vyrablenaj pad jago kiraŭnictwam.

12b — ptuški niabiesnyja pasiaŭilisja siarod jago gaŭin,

Gety vyraz z'jaŭlajecca pierarobkaj Dan. 2:38. U ŭlitaŭnym sensie getyja ptuški niabiesnyja simvaŭizujuc' mir i spakoj, jakija panujuc' pad Jago kiraŭnictwam. U duchoŭnym sensie jany abaznačajuc' niabiesnych anioŭaŭ Boga, ale ŭ getaj adzinaj spasyŭcy ŭ Ekkł. 10:20 gavorka idzie pra samoga Boga, bo toŭki Jon dasleduje dumki koŭnaga: Nje praklinaj cara navat u dumkach tvaich i nie praklinaj bagataga ŭ spaŭni tvajoj, bo ptuška niabiesnaja paniasie gołas tvoj, i kryŭataja ŭyviotina abviescic' słovy tvaje . U boŭšasci cytat ptuški niabiesnyja asacyjujucca z arłami i drapieŭnymi ptuškami, jakija daminujuc' siarod kryŭatych vidaŭ. Ptuški sielacca tam, dzie ŭ ich ŭmat jeŭy; takim čynam, vobraz pacviardŭaje dabrabyt i nasyčennie jeŭaj.

Dan 4:13 U vidziennjach serca majgo, kaŭ ja laŭaŭ na ŭoŭku svaim, ja bačyŭ, i vos', adzin z vartaŭnikaŭ i sviatych syšoŭ z nieba.

13a — Sapaŭdy, niabiesnym anioŭam nie treba spac', tamu jany znachodziacca ŭ pastajannaj dziejnasci. Tyja , chto sviatyja i słuŭac' Bogu, sychodziac' z niabiosaŭ, kab pieradac' Jago paŭanni Jago ziamnym słuham.

Dan 4:14 I jon zakryčaŭ gołasna i skazaŭ: «Ssiačycie dreva i abreŭcie jago gaŭiny, abtrasicie jago liście i raskidajcie jago plody; chaj zviary ŭciakajuc' z-pad jago i ptuški z-pad jago gaŭin».

14a — U bačanni abviaščajecca, ŭto car stracic' svajo carstva i ŭładu nad im.

Dan 4:15 A pien', u jakim karani, pakiŭcie ŭ ziamli i zaviazycie jago ŭaleznymi i miednymi kajdanami siarod palavych raŭlin; chaj jon budzie aroŭany niabiesnaj rasoju i chaj jesc' travu ziamnuju, jak geta robiac' zviary.

15a — Ale pakiŭcie stvoŭ tam, dzie karani ŭ ziamli

Karoŭ zastaniecca ŭ svaim karaleŭstvie; jago nie vyganiac'.

15b — i zviaŭuc' jago ŭancugami ŭaleznymi i bronzavymi siarod travy palavoj

Njama patreby ŭ ŭaleznich ci bronzavych ŭancugach, bo Bog prosta prymusic' svajo pakorlivaje stvarennie stracic' rozum i zdarovy sens va ŭsich jago aspiektach — fizičnym, psihičnym i maraŭnym. Magutny car paŭičyc' siabie palavym zvieram. Tamu viaŭmoŭy jago carstva buduc' vymuŭanyja adabrac' u jago panavannie nad carstvam.

15c — Njachaj jon budzie mokry ad niabiesnaj rasy, i niachaj jamu, jak zvieram, budzie na dolu trava ziamnaja.

Moŭna ŭjavic' sabie ŭach jago starejšych, jakija ŭbačac', jak jon jesc' travu z ziamli, jak karova ci aviečka. Jon admovicca ad krytych ŭytŭaŭ, addajučy pieravagu ŭyc' i spac' u poŭi.

Dan 4:16 U jago zabiaryuc' serca, i daduc' jamu serca zvia, i siem časoŭ projduc' nad im.

U getym ekspierymencie Bog daje jaŭŭe adzin dokaz svajoj sapaŭdnaj usiemagutnasci. Bo, jak Tvorca ŭyčciaŭ usich svaich stvarenniaŭ, Jon moŭa ŭ luby momant, dziela svajoj stavy, zrabic' adnago razumnym abo, naadvarot, aŭaŭamic'. Pakoŭki Jon zastajecca niabačnym dla ich vačej, ludzi

ignarujuc' getuju pagrozu, jakaja pastajanna cisnie na ich. Ale praŭda, što Jon umiašajecca toľki redka, i kaŭi Jon geta robic', to pa peŭnaj pryčynie i z peŭnaj metaj.

Pakarannie admierana. Jano budzie ŭžyvacca da cara Navuchadanosara siem разоŭ , geta značyc' toľki siem gadoŭ. Njama nijakaj zakonnasci ŭ vykarystanni getaga terminu dla čaго-niebudz', akramia samoga cara. I tut, vybirajučy ličbu «7», Bog-stvaraľnik paznačaje svajoj «carskaj piačatkaj» dziejannie, jakoje chutka budzie vykanana.

Dan 4:17 Geta slova pavodle pastanovy vartaŭnikoŭ i zagad pavodle pastanovy sviatych, kab žyvyja viedaľi, što Usiavyšni vaľadaryč' nad carstvam čaľaviečym i daje jago, kamu choča, i stavic' nad im najmienšaga z ludziej.

17a — Gety prysud — ukaz tych, čto naziraje

Duch padkresľivaje vyklučny charakter getaga boskaga ŭmiašannia, jakomu Jon nadaje rolu «ŭkaza» dla tych, čto naziraje . Čaľaviek pavinien zrazumiec', što, niagledziačy na padmantivuju zniešnasc', za im pastajanna nazirajuc' niabiesnyja istoty. Bog choča zrabic' gety prykład urokam, adrasavanym ludziam da kanca svietu. Spasyľajučysia na tych, čto naziraje , Jon pakazvaje daskanaľaje kalektyŭnaje adzinstva anioľaŭ Božaga ľagjera, jaki ab'jadnoŭvaje ich u svaich pľanach i dziejanniach.

17b — kab žyvyja viedaľi, što Usiavyšni kiruje carstvam čaľaviečym i daje jago, kamu zaŭgodna.

Bog kiruje i kantraluje ŭsio. Časta, zabyvajučy pra getuju schavanuju reaľ'nasc', čaľaviek ličyc' siabie gaspadarom svajgo losu i svaich rašenniaŭ. Jon dumaje, što vybiraje svaich ľidaraŭ, ale mienavita Bog pryznačaje ich na pasady pavodle svajoj dobrej voľi i svajgo mierkavannia adnosna rečaŭ i istot.

17c — i što jon padymaje tam najgnusniejšych ludziej

Praŭdzivaja prymaŭka: «Narod atrymľivaje takoga ľidara, jakoga zasľugoŭvaje». Kaľi narod zasľugoŭvaje podľaga ľidara, Bog naviazvaje jamu takoga.

Dan 4:18 Geta son, jaki bačyŭ ja, car Navuchadanosar. Ty, Vaľtasar, rastľumač mnie jago značennie, bo ŭsie mudracy majgo carstva nie moguč' rastľumačyc' mnie jago; ale ty možaš, bo ŭ tabie duch sviatych bagoŭ.

18a — Navuchadanosar praguesuje, ale jon usio jašče nie naviarnušsia. Tym nie mienš, jon scviardžaе, što Daniľ sľužyc' sviatym bagam . Jon pakuľ nie rozumieje manateizmu.

Dan 4:19 Tady Daniľ, jakoga zvaľi Vaľtasar, byŭ na chvilinu zdziŭleny, i dumki jagonyja tryvožyľi jago. I adkazaŭ car i skazaŭ: Vaľtasar, niachaj nie tryvožyc' ciabie son i jago tľumačennie. I adkazaŭ Vaľtasar: gaspadaru moj, niachaj gety son budzie dla tvaich voragaŭ, a tľumačennie jago — dla tvaich praciŭnikaŭ.

19a — Daniľ rozumieje son, i toje, što adbudziecca, nastoľki žachľiva dla cara, što Daniľ addaje pieravagu bačyc' jago vykananniem na svaich voragach.

Dan 4:20 Dreva, jakoje ty bačyŭ, jakoje rasľo viaľikim i mocnym, vyšynia jakoga dasiagaľa nieba, i vidac' jago byľo z usich krajoŭ ziamľi;

Dan 4:21 Getaje dreva, jakoje mieła prygožuju listotu i šmat pładoŭ, na jakim była jeża dla ũsich, pad jakim Źyli palavyja zviary, i ũ gaŕinach jakoga Źyli ptuški niabiesnyja,

21a — łiscie było prygoŹym

Fizičny vyglad i adziennie.

21b- i bagatyja płady

Bagaccie dabrabytu.

21c — chto nasiŭ jeŹu dla ũsich

Jaki zabiaspiečvaŭ charčavanniem uvies' svoj narod.

21d — pad jakim chavalisia palavyja zviary

Karoł, abaronca svaich sług.

21-y — i siarod gaŕin jakoga Źyli ptuški niabiesnyja

Pry jago kiravanni jago narod Źyŭ u viałikaj biaspiecy. Ptuški adlatałi i pakidałi dreva pry najmienšym znaku niebiaspieki.

Dan 4:22 Ty, caru, staŭ viałikim i magutnym, i viełič tvaja paviałičyłaſia i ũzniałaſia navat da niabiosaŭ, i ũłada tvaja raspascirajecca da krajoŭ ziamłi.

Dan 4:23 Car ubačyŭ adnago z vartaŭnikoŭ i sviatych, jaki sychodziŭ z nieba i kazaŭ: «Ssiačy dreva i zniščy jago, a pien' pakiń z karaniami ũ ziamłi i zaviaŹy jago Źaleznymi i miednymi kajdanami siarod palavoj travy, i chaj jon budzie arošany niabiesnaj rasoju, i chaj jago dola budzie z palavymi zviarami, pakuł' nie projdzie nad im siem časoŭ».

Dan 4:24 Vos' tłumačennie, caru; vos' zagad Usiavyšniaga, jaki budzie spraŭdŹany z gaspadarom maim carom:

Dan 4:25 Jany vyganiac' ciabie z ludziej, i tvajo Źyłło budzie z palavymi zviarami; i ciabie buduc' karmic' travoj, jak vałoŭ; ciabie buduc' krapic' niabiesnaj rasoju, i siem časoŭ projdzie nad taboju, pakuł' ty nie daviedaješsia, što Usiavyšni vaładaryc' nad carstvam čaławiečym i daje jago, kamu choča.

25a — pakuł' nie daviedaješsia, što Usiavyšni kiruje carstvam čaławiečym i daje jago, kamu choča.

Danił zgadvaje Boga, nazyvajučy jago «Usiavyšnim». Takim čynam, jon nakiroŭvaje dumki cara da isnavannia adzinaga Boga; ideju, jakuju caru vieł'mi ciaŹka zrazumiec' z-za jago połiteistyčnaga pachodŹannia, jakoje jon pieradavaŭsia ad bac'ki da syna.

Dan 4:26 Zagad pakińuc' pien' tam, dzie karani dreva, aznačaje, što vaša carstva zastaniecca z vami, kałi vy paznajecie, što toj, chto vaładaryc', — na niabiosach.

26a — Kałi jon pryznaje, što toj, chto kiruje, znachodziacca na niabiosach, pryniŹennie spynicca, bo karoł pierakanajecca i navierniecca.

Dan 4:27 Dyk vos', caru, chaj maja parada budzie dobraja tabie: pakin' grachi tvaje, čyniačy spraviadlivasc', i biezzakonni tvaje, vykazvajučy spačuvannie pakutnikom, i chaj budzie tvoj dabrabyt praciagvacca.

27a — Kali car budzie ŭkaraniac' u žyccio toje, što pieraličvaje Daniil u getym vieršy, jon sapraŭdy navierniecca. Ale gety charakter addadzieny gonaru; jago biassprečnaja ŭtada zrabiła jago kapryznym i časta niespraviadlivym, jak navučyŭ nas papiaredni dosvied.

Dan 4:28 Usio geta spraŭdziłasia nad carom Navuchadanosaram .

28a — Getaje scviardžennie Daniila zabaraniaje luboje inšaje tłumačennie getaga praroctva, jakoje asudžaje na niesapraŭdnasc' praročyja asnovy, jakim vučac' Sviedki Ijegovy i lubaja inšaja reŭigijnaja grupa, što supiarečyc' praviłam, vyznačany Daniilam. Boł's za toje, zmiest usioj głavy daje getamu dokaz. Bo gistoryja navučyc' nas, čamu cara ŭraziła praklon u praroctvie pra dreva.

Dan 4:29 I stałasia, jak prajšlo dvanaccac' miesiacaŭ, što jon chadziŭ pa carskim domie ŭ Vaviłonie,

29a — Pamiž bačanniem i jago ażycciaŭlenniem prachodzić 12 miesiacaŭ, abo god, abo « čas ».

Dan 4:30 I zagavaryŭ car i skazaŭ: ci ž nie viałiki geta Vaviłon, jaki ja pabudavaŭ dziela carstva siłaj majoj siły i dziela stavy majoj viełičy?

30a — Geta toj losavyznačal'ny momant, kali caru było b lepš maŭčac'. Ale my možam zrazumiec' geta, bo jago Vaviłon byŭ sapraŭdy čystym cudam, jaki dagetuł' fičycca adnym z «siami cudaŭ svietu». Pyšnyja visiačyja sady zielaniny, sažalki, prastornyja płošcy i vały na płošcy 40 km z kožnaga boku. Vały, na viaršyni jakich magli prajechac' dzvie kalasnicy pa ŭsioj daŭžyni vałoŭ; šaša tago času. Adna z jago bram, rekanstrujavanaja ŭ Bjerlinie, znachodziцца ŭ centry dzviuch scien, składziennyh z sinich emalavanyh kamianioŭ, na jakich vygraviravany gjerb cara: leŭ z arłinymi kryłami, pra jakoga zgadvajecca ŭ Dan. 7:4. U jago była padstava ganarycca. Ale Bog nie bačyc' gonaru ŭ jago słovach, jon bačyc' gonar, ale pierš za ŭsio zabyŭlivasc' i pagardu da jago papiaredniaga vopytu. Vjadoma, gety car nie adzinaja ganarlivaja istota na ziamli, ale Bog skiravaŭ na jago svaju ŭvagu, jon choča jago ŭ svaim niebie i budzie miec' jago. Geta zasługoŭvaje tłumačennia: Bog sudzić' svaich stvarenniaŭ pa-za zniešnasciu. Jon dasleduje ich sercy i dumki i biez pamyłak raspaznaje aviečak, godnych vyratavannia. Geta prymušaŭ jago nastojvac' i časam zdzijsniac' cudy, ale mietad apraŭdvajecca jakasciu atrymanaga kančatkovaga vyniku.

Dan 4:31 Słova jašče było ŭ vusnach cara, jak z nieba syšoŭ gołas: «Car Navuchadanosar! carstva adabrana ŭ ciabie».

31a — Navuchadanosar staŭ achviaraj Božaj lubovi, jakaja pastaviła dla jago pastku i papiaredziła pra jaje ŭ praročym snie. Njabiesny prysud moža byc' pačuty, ale budziem radavacca, bo škoda, jakuju Bog zbiraŭ jamu naniesci, vyratuje jago žyccio i zrobic' jago viečnym.

Dan 4:32 Jany vyganiac' ciabie z ludziej, i tvajo žyłło budzie z palavymi zviarami; jany prymusiac' ciabie jesci travu, jak vałoŭ; i siem časom projdzie nad taboju, pakuł' ty nie ŭviedaješ, što Usiavyšni vaładaryc' nad carstvam čaławiečym i daje jago, kamu choča.

32a — Na siem gadoŭ, geta značyc' siem разоŭ , karoł' gublaje jasnasc' rozumu, i jago rozum pierakonvaje jago, što jon usiogo toł'ki żyviola.

Dan 4:33 I spraudzilas slova nad Navuchadanosaram: jon by vygnany z ludziej i je travu, jak vaŕy, i ciela jagonaje bylo mokrym ad niabiesnaj rasy, pakuŕ vaŕasy jagonyja nie vyrasli, jak arŕinaje pier'je, a kipciury jagonyja — jak ptuŕynyja.

33a — Car sviedcyc', ŕto ŕsio, ŕto bylo abvieŕcana U bačanni spraudzilas nad im sviedčannie. Zapisvajučy svajo sviedčannie, naviernuty car uspaminaje gety pryniŕaŕny dosvied, kaŕučy pra siabie ũ treciaj asobie. Soram usio jaŕŕe padŕturchoŕvaje jago zrabic' krok nazad. Magčymym zastajecca i inŕaje tŕumačennie: getaje sviedčannie bylo napisana razam carom i Daniitŕam, jago novym bratam u sapraŕdnym Bogu.

Dan 4:34 I pasla pryznačanaga času ja, Navuchadanosar, uzniaŕ vočy maje da nieba, i maje pačucci viarnuŕsia da mianie, i dabrasŕaviŕ Uŕiavyŕniaga, i chvatiŕ i prasŕaŕlaŕ Tago, Chto ŕyvie viečna, čyjo ŕŕada — ŕŕada viečnaja, i čyjo carstva tryvaje z pakalennia ũ pakalennie.

34a — Mudry i ŕsiemagutny Bog atrymŕivaje luboŕ zgublenaj aviečki. Jana znoŕ daŕučyŕsia da Jago statku i pamnaŕaje svaju chvaŕu dzieŕa Jago ŕŕavy.

34b — toj, čyjo panavannie — panavannie viečnaje, i čyjo carstva tryvaje z pakalennia ũ pakalennie

Formuŕa tyčycca 5-ga carstva , na gety raz viečnaga, z bačannia Syna Čaŕaviečaga ũ Dan. 7:14: I dadziena Jamu ŕŕada, i ŕŕava, i carstva, i ŕsie narody, plamiony i movy buduc' ŕŕuŕyc' Jamu. Jago ŕŕada — geta ŕŕada viečnaja, jakaja nie minie, i carstva Jago, jakoje nikoŕi nie niŕŕyčycca . A taksama ũ bačanni idaŕa ũ Dan. 2:44: U dni tych caroŕ Bog Njabiesny ŕzviadzie carstva, jakoje nikoŕi nie niŕŕyčycca i jakoje nie budzie pieradadziena inŕamu narodu; i jano razburyc' i niŕŕyc' ŕsie getyja carstvy, a samo budzie stajac' viečna .

Dan 4:35 ŕsie ŕychary ziamŕi — niŕto ũ vačach Jagonych; Jon robic' pavodle voŕi Svajoj u vojsku niabiesnym i siarod ŕycharoŕ ziamŕi; i niama nikoga, chto mog by spynic' ruku Jagonuju abo skazac' Jamu: «ŕto Ty robiŕ?»

35a — ŕŕava ŕyvomu Bogu! Bo na gety raz karoŕ' usio zrazumieŕ i naviarnuŕsia.

Dan 4:36 U toj čas viarnuŕsia da mianie maje pačucci, i ŕŕava majgo carstva, maja vielič i maja prygaŕosc' viarnuŕsia da mianie; maje daradcy i maje viaŕ'moŕy znoŕ patrabavaŕi mianie; i ja viarnuŕsia ũ svajo carstva, i maja ŕŕada paviaŕičyŕsia.

36a — Padobna praviednamu i sumlennamu lovu, jakomu Bog viarnuŕ synoŕ, dačok i naŕčadkaŕ pasla jago vyprabavannia, car adnaŕlaje davier svaich viaŕ'moŕaŕ i adnaŕlaje svajo praŕlennie, ciapier mudry siarod sapraŕdy mudrych, asvietleny ŕyvym Bogam. Gety dosvied dakazvaje, ŕto Bog daje carstva tamu, kamu paŕadaje. Mjenavita jon natchniŕ viaŕikich čaŕdejaŕ znoŕ paprasic' svajgo cara.

Dan 4:37 Cjapier ja, Navuchadanosar, chvalu, uzvyŕaju i ŕanuju Cara niabiesnaga, ŕsie dziei jakoga — praŕda, a ŕlachi Jagonyja — spraviadŕivasc', i tych, chto chodzc' u pychie, Jon moŕa prynizic'.

37a — Jon moŕa geta skazac', bo zapŕaciŕ za geta.

Kab pazbiegnuc' goŕŕaga, vryvannie zuba moŕa byc' vieŕ'mi balučym; ale ŕaŕki mogul' apraŕdac' pakuty. Kab zdabyc' viečnasc', moŕa spatrebicca prajsci praz ciaŕkija abo vieŕ'mi ciaŕkija vyprabavanni; vryvannie gonaru apraŕdaje ich, kaŕi geta magčyma. Vjedajučy svoj patencyjaŕ, Isus

Chrystos aslapiu Paŭla pa darozie ũ Damask, kab duchoŭna slapy «ganicieŭ bratoŭ svaich» staŭ jago viernym i ruplivym sviedkam pasla tago, jak viarnuŭ sabie zrok vačam, ale, pierš za ũsio, zrok duchu.

Daniil 5

Dan 5:1 Car Vaŭtasar spraviu viaŭlikuju bankietu dla svaich viaŭmožaŭ, tysiačy čaŭaviek, i piu pierad imi vino.

1a — Car Navuchadanosar zasnuu u spakoi Bozym, kali byu davoli stary, i jago syn Nabonid, jaki nie byu schiŭny da kiravannia, zmianiŭ jago, tamu jon dazvoliŭ svajmu synu Vaŭtasaru vaŭadaryc' zamiest jago. Getaje imia, jakoje aznačaje «Bjeŭ abaraniaje cara», vykŭik, jaki Bog maje namier pryniac', nie varta blytac' z tym, jakoje Navuchadanosar daŭ Daniilu: Vaŭtasar, što aznačaje «Bjeŭ abaronic'». U asnovie getych imionaŭ lažyc' pakŭaniennie Bjeŭu abo Vjeŭijaŭu, za jakim staic' adziny arganizatar politeizmu: Satana, d'jabaŭ. Jak my ũbačym, pierajemniki naviernutaga cara nie pajšli za im u getym kirunku.

Dan 5:2 Kali Vaŭtasar pakaštavaŭ vina, jon prynios zaŭaty i siarebrany posud, jaki jago bac'ka Navuchadanosar vynies z chrama ũ Jerusaŭimie, kab pic' z jago car i jago viaŭmoży, jago žonki i jago naŭožnicy.

2a — Dla getaga paganskaga cara getyja zaŭatyja i siarebranyja pasudziny — toŭki zdabyča, zabranaja ũ gabrejaŭ. Vyrašyŭšy ignaravac' sapraŭdnaga Boga, da jakoga zviarnuŭsia Navuchadanosar, jon nie ŭličvaje tago faktu, što gety żyvy Bog sudzic' usie jago dziejanni. Vykarystoŭvajučy getyja rečy, asviečanyja i asviečanyja na słuženŭie Bogu-Tvorcu, dla podŭtych i biazbožnych metaŭ, jon zdziajsniaje apošniuju pamyŭku svajgo karotkaga žyccia. U svoj čas Navuchadanosar viedaŭ, jak ŭličvac' aktyŭnuju siŭu Boga gabrejaŭ, bo rozumieŭ, što jago nacyjanaŭnych bagoŭ na samoj sprave nie isnuje. Usie narody, padparadkavanyja vaviŭonskamu caru, čuŭi jago magutnaje sviedčannie na karysc' Cara niabiesnaga, nie kažučy ũžo pra jago bliżejšuju siam'ju. Tamu ũ Boga josc' usie padstavy pakazac' siabie ciapier spraviadŭlivym i biazŭitasnym.

Dan 5:3 Tady pryniesŭi zaŭaty posud, jaki byu vyniesieny z chrama, z doma Božaga, što ũ Jerusaŭimie; i piŭi z jago car i jago viaŭmoży, jago žonki i jago naŭožnicy.

3a — Daniil nastojvaje na pachodžanni getych vaz, jakija byŭi prybranyja chrama, doma Božaga ũ Ijerusaŭimie. ũžo bačačy, što gabrejski Bog dazvoliŭ prybrac' getyja rečy sa svajgo chrama, maŭady car pavinien byu zrozumiec', što sapraŭdny Bog karaje i surova pakaraje tych, chto drenna słužyc' jamu. Paganskija bagi nie robiac' takich rečaŭ, i ich słužycieŭi toŭki imknucca dagadzic' ludziam, čyjoj davierŭivasciu jany karystajucca.

Dan 5:4 I piŭi vino i slaviŭi bagoŭ zaŭatych, i srebných, i miednych, i ŭalezných, i draŭlanych, i kamienných.

4a — Prafanny zvyčaj sastareŭ, geta idaŭapakŭonnicki zvyčaj, viaršynia agidy pierad Bogam. Vaŭnaja detaŭ: u viaŭlikaj demanstracyi bieškŭapotnasci car sviatkuje sa svaimi siabrami, u toj čas jak jago gorad znachodzicca pad pagrozaj z boku midzian i piersaŭ, jakija jago abŭażyŭi.

Dan 5:5 I ů gety momant žaviłisia pał'cy čaławiečaj ruki i pisali nasuprac' sviacił'nika na tynkoŭcy sciany carskaga pałaca; i car ubačyŭ častku ruki, jakaja pisała.

5a — Pakoł'ki cudy časoŭ Navuchadanosara byli pagardžanyja, gety nowy cud nie pryznačany dla naviartannia, a dla zniščennia žyccia vinavatyč, jak my ůbačym. Pjerad biazbožnymi abvinawaŭcami, jakija žadałi smierci grešnika, Isus Chrystos taksama piša pał'cam na piasku grachi, jakija jany zdziajsniajuc' tajemna.

Dan 5:6 Tady tvar cara zmianiŭsia, i dumki jagonyja zaniepakoili jago; sustavy pajasnicy jagonaj rasłabiłisia, i kaleni jagonyja biłisia adno ab adno.

6a — Cud pačynaje dziejničac' imgnienna. Njagledziačy na jago ap'janiennie, jago rozum reaguje; jon zachajecca.

Dan 5:7 I car gučna zakryčaŭ, kab paklikałi varažbitoŭ, chałdejaŭ i varažbitoŭ. I skazaŭ car vaviłonskim mudracam: čto pračytaje getaje napisannie i rastłumačyc' mnie jago značennie, toj budzie apranuty ů purpuru, i załaty luncug budzie na šyi ů jago, i jon budzie trecim vaładarom u carstvie.

7a — Znoŭ ža, Daniila ignarujuc'; jago sviedčanni byli pagardžany karaleŭskaj uładaj. I znoŭ, u krajnim gory, małady car abiacaŭe najvyšejšyja ůšanavanni tamu, čto dakaža svaju zdoł'nasc' rasšyfravac' pasłannie, napisanaje na scianie, zvyšnaturał'nym čynam. Toj, čto zrobič' geta, atrymaje treciaŭe miesca ů carstvie, bo Nabaniid i Vałtasar zajmajuc' pieršaŭe i drugoje miescy.

Dan 5:8 Tady pryjšli ůsie carskija mudracy, ale nie magli pračytac' napisanaga i rastłumačyc' caru jago tłumačennie.

8a — Jak i pry Navuchadanosaru, dla jazyčnikaŭ-mudracoŭ geta zastajecca niemagčymym.

Dan 5:9 Tady Vałtasar, car, vieł'mi spałochaŭsia, i tvar jagony zmianiŭsia, i viał'moży jagonyja zdryganułisia.

Dan 5:10 Pa slovach cara i jago viał'možaŭ caryca ůvajšla ů bankietnuju zału i skazała: «Car, żyvi viečna; chaj nie bientežac' ciabie dumki tvaje, i chaj nie zmianiajecca vyglad tvajgo».

Dan 5:11 Josc' u tvaim carstvie čaławiek, u jakim duch sviatych bagoŭ; i ů dni tvajgo bac'ki ů im znajšłisia sviatło, rozum i mudrasc', padobnaja da mudrasci bagoŭ. Tamu car Navuchadanosar, tvoj bac'ka, pastaviŭ jago gałounym nad čaradziejami, i nad varažbitami, i nad chałdejami, i nad varažbitami,

Dan 5:12 bo ů im znajšłisia viał'iki rozum, viedy i razumiennie, umiennie tłumačyc' sny, tłumačyc' zagadki i vyrašac' składanyja pytanni, — geta Daniil, jakoga pryznačyŭ car Vałtasar. Njachaj pakličuc' Daniila, i jon rastłumačyc' tłumačennie.

12a — Getaje sviedčannie karalevy ůražvaje i asudžaje ůsiu karaleŭskuju siam'ju: my viedałi pra geta... ale vyrašyli nie ůličvac' geta.

Dan 5:13 Tady pryviałi Daniila da cara. I adkazaŭ car i skazaŭ Daniilu: «Ci ty toj Daniil, jaki byŭ adnym z pałonných Judejaŭ, jakich moj bac'ka, car, vyvieŭ z Judei?»

Dan 5:14 Ja čuŭ pra ciabie, što duch bagoŭ żyvie ů tabie, i što ů tabie josc' sviatło, rozum i mudrasc'.

Dan 5:15 I pryviaľi da mianie mudracoŭ i varaŭbitoŭ, kab jany pračyťali getaje napisannie i rastľumačyli mnie jago značennie; ale jany nie magľi rastľumačyc' značennie sloŭ.

Dan 5:16 Ja čuŭ, ťto ty moŭať tľumačyc' i vyraťac' skľadanyja pytanni; dyk vos', kaľi ty zmoŭať pračyťac' getaje napisannie i rastľumačyc' mnie jago tľumačennie, ty budzieť apranuty ů purpuru, i na ťyi ů ciabie budzie zaľaty ľancug, i ty budzieť zajmac' treciaje miesca ů kiravanni carstvam.

16a — Treciaje miesca pasla Nabonida, jago bac'ki i jago samoga.

Dan 5:17 Tady Daniľ adkazaŭ pierad carom: «Pakin' sabie svaje dary, a ůznagarody addaj inťamu; ale ja pračyťaju caru pis'mo i abviaťču jamu jago tľumačennie».

17a — Daniľ stary i nie nadaje značennia paťanam, tavaram i kaťtoŭnasciam srebra i zoľata, ale magčymasc' nagadac' getamu maľadomu caru pra jago pamyľki, pra jago grachi, za jakija jamu daviadziecca zapľacic' svaim ťycciom, nie moŭa byc' admoŭlena, i jon z'jaŭľajecca ťľugoj Boŭym za gety typ dziejannia.

Dan 5:18 Caru, Uťiavyťni Bog daŭ Navuchadanosaru, bac'ku tvajmu, carstva, vieľič, ťľavu i vieľič;

18a — Vaľadarstva Navuchadanosara byľo spravaj i daram sapraŭdnaga Boga, a taksama Jago vieľič, jakuju jon pamyľkova prypisaŭ ůľasnej sile praz gonar, pierť čym byŭ aťaľomleny Bogam na siem gadoŭ.

Dan 5:19 I z-za vieľičy, jakuju Jon daŭ Jamu, usie narody, plamiony i movy bajaľisia i dryŭľali pierad Im; kago chacieŭ, tago zabivaŭ, i kago chacieŭ, tago pakidaŭ ťyvym; kago chacieŭ, tago ůzvyťaŭ, a kago chacieŭ, tago pryniŭaŭ.

19a — Car zabivaŭ tych, kago chacieŭ.

U pryvatnasci, getaja dadzienaja Bogam ůľada pryviaľa jago da pakarannia paŭťanckaga jaŭrejskaga naroda i da smiarotnaga pakarannia mnogich jago pradťaŭnikoŭ.

19b — i jon paťkadavaŭ ťyccio tym, kamu chacieŭ

Daniľ i paľonnyja gabrei atrymaľi ad getaga karysc'.

19c — jon vychoŭvaŭ tych, kago chacieŭ

Daniľ i jago troje viernych spadaroŭnikaŭ byľi ůzvyťany carom Navuchadanosaram nad chaľdejami.

19d - i jon paniziŭ tych, kago chacieŭ

Ťľachta jago karaleŭťva byľa vymuťana pagadzicca na kiravannie maľadymi zamieŭnikami z gabrejskaga paľonu. Jago magutnaj rukoj gabrejski nacyjanaľny gonar byŭ pryniŭany i zniťčany.

Dan 5:20 Ale kaľi serca jagonaje ůzvysiľasia, i duch jagony zacviardzieŭ, jon byŭ skinuty z carskaga trona svajgo, i ťľava jagonaja byľa adabrana;

20a — Dosvied cara Navuchadanosara dazvalaje nam zrazumiec' pychu, jakuju prypisvajuc' papskamu caru Daniľa. 7:8. Daniľ pakazvaje caru, ťto absalutnaja ůľada dadziena Bogam tamu, kamu

jon zaŭgodna, zgodna z jago pragramaj. Ale, uspomniŭšy pra prynižennje cara Navuchadanosara, jon nagadvaje jamu, što jakim by magutnym jon ni byŭ, ziamny car zaležyc' ad nieabmiežavanaj ułady niabiesnaga cara.

Dan 5:21 I vygnany byŭ jon z synoŭ čaŭaviečych, i serca jago stała padobnym da serca zviarou, i żyŭ jon z dzikimi asłami; i dawaŭ jamu travu jesci, jak vaŭam, i cieta jago akraplaŭasia niabiesnaj rasoju, pakuŭ jon nie paznaŭ, što Usiavyšni Bog vaŭadaryc' u carstvie čaŭaviečym i daje jago, kamu choča.

21a — Toŭki ŭ getym vieršy ja adznačaju zgadku pra « dzikich asłoŭ ». Asioŭ — typovy simvaŭ upartasci: «uparty, jak asioŭ», asabŭliva kaŭi jon jašče i «dziki», a nie pryručany. Geta simvaŭ, jaki ŭvasablaje duch čaŭavieka, jaki admaŭlajecca słučac' uroki, dadzienyja Bogam praz žycciovy vopyt i praz jago biblejskija adkryccia.

Dan 5:22 A ty, Vaŭtazar, syn jagony, nie ŭpakoryŭ serca tvajgo, choc' i viedaŭ usio geta.

22a — Faktyčna, mienavita Vaŭtazar pavodziŭ siabie jak «dziki asioŭ», nie zvažajučy na dosvied svajgo «bac'ki» (dzieda).

Dan 5:23 Ty ŭzvysiŭsia suproc' Gospada niabiesnaga; pryniesŭ pierad taboj posud doma Jagonaga, i ty piŭ z im vino, ty i tvaje viaŭmožy, tvaje žonki i tvaje naŭožnicy. Ty chvaŭiŭ bagoŭ srebnych, zaŭatych, miednych, ŭaleznich, draŭlanych i kamiennych, jakija nie bačac', nie čujuc' i nie viedajuc'. I ty nie prasaŭlaŭ Boga, u ruce jakoga dychannje tvajo i ŭsie šlachi tvaje.

23a — Vaŭtazar apaganiŭ zaŭaty posud, asviačony Bogu-Tvorcu dla religijnaga nabaženstva ŭ jago chramie. Ale, vykarystoŭvajučy jago dla ŭsŭaŭlennia faŭšyvnich paganskich bagoŭ, jon dasiagnuŭ viaršyni agidnasci. Gety vobraz padrychtoŭvaje šlach dla vobraza z Adkryccia 17:4: Getaja žančyna była apranuta ŭ purpuru i punsovu, uprygožana zoŭatam, kaštoŭnymi kamianiami i žemčugam. U ruce jana trymaŭ zaŭaty kubak, poŭny agidnasci i brydoty jaje raspusty. Tam jana atrymŭlivaŭ nazvu « Vjaŭliki Vaviŭton » u vieršy 5.

Dan 5:24 Tamu jon pasaŭlaŭ getuju častku ruki, jakoj napisaŭ gety nadpis.

24a — U svaju čargu, Vaŭtazar zanadta pozna adkryvaŭe dla siabie isnavannje sapraŭdnaga žyvoga Boga, jaki dziejničaje i reaguje cudoŭnym čynam na pavodziny ludziej.

Dan 5:25 Vos' što napisana: Mene, Mene, Tekieŭ, Uparsin.

25a - Pjerakŭad: padŭičyŭ, padŭičyŭ, uzvažyŭ i padziaŭiŭ

Dan 5:26 I vos' tŭmačennje sŭloŭ: «Paličana». Bog vyŭičyŭ tvajo carstva i pakŭlaŭ jamu kaniec.

26a — Pjeršaje « ŭičennje » adnosicca da pačatku praŭlennia, a drugoje « ŭičennje » — da kanca getaga praŭlennia.

Dan 5:27 Uzvažanyja: Vas uzvažyli na šalach, i vy znajšŭlisia niavartymi.

27a — Šaŭi tut simvaŭlizujuč' boski sud. Łjudzi pryniaŭi ich dla abaznačennia spraviadŭlivasci; vieŭmi niedaskanaŭaj spraviadŭlivasci. Ale Božaja šala daskanaŭaja i, zasnavanaja na vobrazie dvuchbakovych šalaŭ, Jon uzvažvaŭe ŭčynki dabra i zŭla, jakija zdziejsniŭ asudžany. Kaŭi šaŭi dabra lagčejšyja za šaŭi zŭla, boski asudžennje apraŭdanaje. I geta vypadak z carom Vaŭtazaram.

Dan 5:28 Padzieł: Tvajo carstva budzie padzielena i addadziena midzianam i piersam.

28a — Paku' jon pad kiraŋnictwam cara Daryja addawašsia agidnym p'janstvam u svaim carskim pałacy, midzianie ūvajšli ū Vaviłon pa rečyščy raki, jakoje było časova adviedziena i vysušana.

Dan 5:29 Tady Vałtasar zagadaŭ, i apranułi Daniila ū purpuru, paviesiłi załaty łancug na šyju jamu i abviasciłi, što jon budzie trecim u carstvie.

Dan 5:30 U tuju ž noč byŭ zabity Vałtasar, car Chałdejski.

Dan 5:31 I Daryj Midyjec atrymaŭ carstva, majučy šesc'dziesiat dva gady.

31a — Gety dakładny apovied vidavočcy Daniila nie pryznajecca gistorykami, jakija prypisvajuc' getaje dziejannie piersidskamu caru Kiru II Vjałikamu ū 539 godzie.

Daniil 6

Vučennje getaga 6-ga razdziela identyčnaje vučenniu 3-ga razdziela knigi praroka Daniila. Na gety raz Daniil prachodzić vyprabavannje ŭzornaj viernasci, jakuju pavinny pierajmac' i ŭznaŭlac' usie vybranyja, paklikanyja Bogam u Isusie Chrystie. Kamientaryi karysnyja, ale ich dastatkova, kab pračytac' i zapomnic' urok. Car Daryj pavodzić siabie jak Navuchadanosar u svoj čas i, u svaju čargu, va ŭzroscie 62 gadoŭ, jon vyznaje słavu žyvoga Boga Daniila; naviartannje, atrymanaje dziakujučy sviedčanniu viernasci Daniila, kaŭ Bog abaraniŭ jago ad l'voŭ. Z samaga pačatku ich adnosin jon adčuvaje pryčił'nasc' i cikavasc' da Daniila, jaki słužyc' jamu vierna i sumlenna, i ŭ jakim jon bačyc' ... vyšejšy rozum.

Dan 6:1 I zadavoliŭ Daryj pastavic' nad carstvam sto dvaccac' satrapaŭ, jakija pavinny byŭ byc' pa ŭsim carstvie.

1a — Car Daryj prajaŭlaje svaju mudrasc', daručajučy kiravannje karaleŭstvam 120 gubernataram, ustanovljenym nad 120 pravincyjami.

Dan 6:2 I pastaviŭ nad imi troch pravadyroŭ, i siarod ich byŭ Daniil, kab satrapy davalі im spravazdaču, i kab car nie paciarpieŭ škody.

2a — Daniil usio jašče siarod gaŭŭnych kiraŭnikoŭ, jakija kirujuc' satrapami.

Dan 6:3 Daniil byŭ vyšejšy za kniazioŭ i satrapaŭ, bo ŭ im byŭ duch vyšejšaga panavannia; i car dumaŭ pastavic' jago nad usim carstvam.

3a — Daryj, u svaju čargu, zaŭvažaje pieravagu Daniila ŭ jago razumnym i mudrym rozumie. I jago pŭan uzvysic' jago vyšej za ŭsich vykŭiča zajzdrasc' i nianavisc' da Daniila.

Dan 6:4 Tady kniazi i satrapy šukali pryčyny abvinavacic' Daniila ŭ carstvie, ale nie magŭi znajsci pryčyny ci dakoru, bo jon byŭ vierny, i ŭ im nie znajštosia nijakaj viny ci zŭla.

4a — Daniil słužyc' Bogu ũsiudy, kudy Jon jago stavic', tamu jon słužyc' i caru z takoj Źa addanasciu i viernasciu. Takim čynam, jon vygladaje biezdakornym ; kryterij, jaki sustrakajecca siarod «advientysckich» sviatych apošnich dzion, zgodna z Adkrycciom 14:5.

Dan 6:5 I skazaŭ tyja ludzi: «My nie znojdziem nijakaj pryčyny suprac' getaga Daniila, chiba što znojdziem jaje ũ zakonie jago Boga».

5a — Getyja argumenty raskryvajuc' myslennie d'jabaŭ'skaga łagjera pra apošniaje ziamnoje vyprabavannje viery, u jakim subotni adpačynak siomaga dnia BoŹaga zakonu dazvoŭic' zabivać Jago viernych słuŭ, bo jany nie pagodziacca Źanavac' adpačynak pieršaga dnia, jaki staŭ abaviazkovym, — niadzielu rymaskaga reŭigijnaga zakonu.

Dan 6:6 Tady tyja kniazi i satrapy padyšli da cara z Źumam i skazaŭ jamu: «Car Daryj, Źyvi viečna!»

6a — Gety burny zapis maje na mecie nagadac' karalu pra koŭ'kasnuju siŭu, jago zdoŭ'nasc' siejac' biešparadki i, takim čynam, pra nieabchodnasc' umacavannja jago panavannja.

Dan 6:7 Usie kniazi carstva, namies'niki, satrapy, daradcy i namies'niki pagadziŭsia vydac' carski ũkaz sa strogim ukazam, što koŹny, čto na praciagu tryccaci dzion budzie maŭicca jakomu-niebudz' bogu ci čaŭavieku, akramia ciabie, caru, budzie kinuty ũ ŭvinuju jamu.

7a — Da tago času car Daryj nie imknuŭsia prymusic' ludziej svajgo carstva słužyc' adnamu bogu, a nie inšamu. U poŭiteizmie reŭigijnaga svaboda poŭnaja. I kab pierakanac' jago, zmoŭščyki lišiva staviacca da jago, Źanujućy jago, cara Daryja, jak boga. Tut znoŭ, jak i va ũsich viaŭkikh kiraŭnikoŭ, pračynajecca gonar i prymuŹaje jago ũchvaŭic' gety zagad, jaki, adnak, nie vyjšaŭ z jago rozumu.

Dan 6:8 Dyk voŭ', caru, zacviardzi gety zagad i napiŹy gety zagad, kab jon nie byŭ zmienieny pavodle zakona midyjcaŭ i pieršaŭ, jakija nie zmianiajucca.

8a — Gety ũkaz cudoŭna pradkazvaje tago, čto zrobit' abaviazkovaj rymskuju niadzielu ũ kancy dzion. Ale zaŭvažym, što getaja niazmiennasc' zakona midyjcaŭ i pieršaŭ, ustanoulenaga pamyŭkovymi i grešnymi ludz'mi, caŭkam nieabgruntavanaja. Njazmiennasc' naleŹyc' sapaŭdnamu Źyvomu Bogu, Tvorcu.

Dan 6:9 Tady car Daryj napisaŭ ukaz i ũkaz.

9a — Gety krok vieŭ'mi vaŹny, bo, pakoŭ'ki jon sam napisaŭ dekret i abaronu , to pavinien budzie pavaŹacca niazmienny zakon midyjcaŭ i pieršaŭ .

Dan 6:10 Kaŭ Daniil daviedaŭsia, što ũkaz napisany, jon pajšoŭ u svoj dom, dzie vokny vierchniaj paŭaty byŭi adčynieny ũ bok Jerusaŭima; i try razy na dzien' jon stanaviŭsia na kaleni i maŭiŭsia, i ŭstaviŭ Boga svajgo, jak rabiŭ geta spačatku.

10a — Daniil nie zmianiaje svaich pavodzin i nie dazvalaje padparadkavacca getaj čaŭaviečaj miery. Adčyniajućy akno, jon pakazvaje, što choča, kab jago viernasc' Usiemagutnamu Bogu staŭa viadomaj usim. U gety čas Daniil pavaročvajecca ũ bok Ijerusaŭima, dzie, navat razburany, znachodziacca chram BoŹy. Bo Duch BoŹy doŭgi čas prajaŭlaŭ siabie ũ getym sviatym chramie, jaki Jon zrabiŭ svaim Źyŭlom, svaim ziamnym Źyŭlom.

Dan 6:11 Tady tyja ludzi ũvajšli z Źumam i znajšli Daniila, jaki maŭiŭsia i kŭikaŭ svajgo Boga.

11a — Zmoŭščyki sačyli za im i sačyli, kab złavic' jago na niepadparadkavanni karaleŭskamu ŭkazu ; u ciapierašni čas geta «vidavočnaje pravaparušennie».

Dan 6:12 Tady jany pryjšli da cara i skazaŭ jamu pra carski ŭkaz: «Ci Ź nie ty napisaŭ ukaz, što koŭny, chto na praciagu tryccaci dzion budzie maŭicca jakomu-niebudz' bogu ci čaŭavieku, akramia ciabie, caru, paviniien byc' kinuty ũ ŭvinuju jamu?» Car adkazaŭ: «Geta praŭda, pavodle zakona midyjcaŭ i piersaŭ, jaki nieŭga zmianic'».

12a — Karoŭ moŭa pacvierdzic' toŭki toj ukaz, jaki jon sam napisaŭ i padpisaŭ.

Dan 6:13 I znoŭ skazaŭ caru: «Daniil, jaki z paŭonnych Judejaŭ, nie zviarnuŭ uvagi na ciabie, caru, i na ŭkaz, jaki ty napisal, ale trojcy na dzien' moŭicca».

13a — Daniila, zloŭlenaga na maŭitvie, asudziŭ. Car vysoka acen'vaje Daniila za jago viernyja i sumlennyja pavodziny. Jon adrazu Ź ustalouŭvaje suviaz' pamiŭ im i getym Bogam, jakomu toj słuŭyc' z takoj rupŭivasciu i viernasciu, bo regularna moŭicca Jamu try razy na dzien' . Mjenavita geta tŭmačyc' boŭ i pakuty, jakija pryčnyic' jamu asudŭennie Daniila, i pačatak jago naviartannia, jakoje adbudziecca.

Dan 6:14 Pačuŭŭy geta, car vieŭmi zasmuciŭsia i vyraŭyŭ vyratavac' Daniila, i da zachadu sonca pracavaŭ, kab vyratavac' jago.

14a — Tady car rozumieje, što im manipulavali, i pačynaje ratavac' Daniila, jakoga jon vieŭmi ŭanuje. Ale jago namaganni akazvajucca marnymi, i car, z sumam, raniej za ŭsich vyŭaŭlaje, što: ŭtara zabivaje, a duch aŭyŭlaje . Dajučy ludziam gety vyraz pazniej, Bog pakazvaje miaŭu pavagi da zakonaŭ. Źyccio nieŭga regulavac' ŭtarami jurydyčnych tekstaŭ. U svaim boskim sudzie Bog uŭičvaje detaŭi, jakija ignaruje miortvaja ŭtara jago pisanaga zakona, i ludzi biez Boga nie majuc' mudrasci rabič' toje Ź samaje.

Dan 6:15 Ale getyja ludzi nastojvali na cary i skazaŭ jamu: «Vjedaj, caru, što zakon midian i piersaŭ patrabuje, kab koŭny ŭkaz abo pastanova, zacvierdŭanaja carom, byŭa kančatkovaj.

15a — Zmoŭščyki ŭŭpaminajuc' niezvarotny (nieabgruntavany) charakter raŭenniaŭ, pryniatych carom midyjskaga i piersskaga carstva. Jon sam znachodzicca ũ pastcy svajoj spadčynnaj kuŭtury. Ale jon rozumieje, što staŭ achviaraj zmovy, nakiravanaj suprac' Daniila.

Dan 6:16 Tady car zagadaŭ, i pryviaŭ Daniila i kinuŭ jago ũ ŭvinuju jamu. I skazaŭ car Daniilu: Bog tvoj, Jakomu ty niaspynna słuŭyŭ, chaj vyratuje ciabie.

16a — Car byŭ vymuŭšany kinuc' Daniila ũ ŭvinuju jamu, ale jon usim sercam ŭadaŭ, kab Bog, jakomu jon tak vierna słuŭyc', umiaŭaŭsia i vyratavaŭ jago.

Dan 6:17 I prynieŭi kamien' i pakŭali jago na ŭvachod u jamu; i car zapiačataŭ jago svajoj piačatkaj i piačatkaj svaich viaŭmoŭaŭ, kab ničoga nie zmianiŭasia ũ Daniile.

17a — Tut pieraŭŭvannie Daniila maje padabienstva z pachavanniem Chryŭta, krugŭyja kamiennyja dzviery jakoga taksama byŭi zapiačatany, kab praduchiŭi umiaŭannie čaŭavieka.

Dan 6:18 Tady car pajŭoŭ u svoj paŭac i pravioŭ noč u poscie; jon nie pryvioŭ da siabie naŭoŭnicy i nie mog zasnuč'.

18a — Takija pavodziny cara sviedčac' pra jago ščyrasc'. Robiačy geta, jon pakazvaje, što choča dagadzic' Bogu Daniila i atrymac' ad jago vyratavannie. Geta pačatak jago naviartannia da adzinaga Boga.

Dan 6:19 Car ustaŭ rana ranicaj i paspiešliva pajšoŭ da ŭvinaga rova.

19a — Padrychtoŭka da čyrcini, a zatym biassonnaja noč z-za dumki pra smierc' Daniila i bieg da ŭvinaga rova na svitanni — geta nie dziejanni paganskaga cara, a dziejanni brata, jaki lubic' svajgo brata ŭ Bogu.

Dan 6:20 I padyšoŭ jon da jamy i paklikaŭ Daniila sumnym gołasam. I skazaŭ car Daniilu, kažučy: Daniil, rab Boga žyvoga! ci zmog tvoj Bog, Jakomu ty niaspynna służyš, vyratavac' ciabie ad ŭvoŭ?

20a — Padychodziačy da jamy, jon sumnym gołasam paklikaŭ Daniila

Car spadziajecca, ale baicca i dryžyc' ad goršaga dla Daniila. Adnak jago nadzieja pacviardžajecca tym, što jon kliča jago i zadaje jamu pytanie.

20b — Daniil, sługa Boga žyvoga, ci zmog tvoj Bog, Jakomu ty służyš z ciarplivasciu, vyratavac' ciabie ad ŭvoŭ?

Nazyvajučy jago « žyvym Bogam », Daryj sviedčyc' pra pačatak svajgo naviartannia. Adnak jago pytanie « Ci zmog jon vyratavac' ciabie ad ŭvoŭ? Geta pakazvaje nam, što jon jašče nie viedaje jago. Inakš jon by skazaŭ: « Ci chacieŭ jon vyratavac' ciabie ad ŭvoŭ ? »

Dan 6:21 I skazaŭ Daniil caru: «Car, żyvi viečna!»

21a — U vusnach zmoŭščykaŭ, u vieršy 6, gety vyraz mieŭ mała sensu, ale ŭ vusnach Daniila jon praročyc' dostup da viečnaga žyccia, pryznačany dla vybranych Bogam.

Dan 6:22 Bog moj paślaŭ Svajgo anioła i zamknuŭ paščy ŭvam, i jany nie zrabiłi mnie nijakaj škody, bo ja pryznany nievinavatym pierad Im, i pierad Taboj, caru, ja nie zrabiŭ ničoga łicha.

22a — U getym dosviedzie car Daryj rozumieje, nakoŭki durnoj, nieapraŭdanaj i nieŭchvalenaj dla sapraŭdnaga Žyvoga Boga, jakomu Daniil słužyc', nie chavajučysia, z'jaŭlajecca niazmiennaja koncepcija čaŭaviečych carskich ukazaŭ.

Dan 6:23 Tady car viełmi ŭzradavaŭsia i zagadaŭ vyviesci Daniila z jamy. I vyciagnułi Daniila z jamy, i nijakaj škody nie znajšli na im, bo jon vieryŭ u Boga svajgo.

23a — Tady karoł byŭ viełmi rady

Getaja reakcyja naturałnaj i spantannaj radasci adkryvaje budućaga vybrannika Boga, bo karoł ciapier maje ŭpeŭnienasc' u svaim isnavanni i svajoj uładzie.

23b — Daniila vyciagnułi z jamy, i na im nie znajšli nijakaj rany.

Getak ŭa, jak nie zgareła vopratka troch spadarožnikaŭ Daniila, kinutaja ŭ raspalenuju pieč.

23c — bo jon spadziavaŭsia na Boga svajgo

Getaja ũpeŭnienasc' prajaviŭlasia ũ jago rašenni nie padparadkoŭvacca karaleŭskamu ũkazu, jaki pazbaviŭ by Boga jago maŭitvaŭ; niemagčymy i niemysŭlmy vybar dla getaga ũzornaga čaŭavieka čysta čaŭaviečaj viery.

Dan 6:24 Car zagadaŭ, i pryviaŭi tych ludziej, jakija abvinavaciŭi Daniŭŭa, i kinuŭi ich u ŭ'vinuju jamu, ich, ich dziaciej i ich ŭonak; i pierš čym jany dajšŭi da dna jamy, ŭ'vy schapiŭi ich i paŭamaŭi ũsie ichnija kosci.

24a — Bog pierakuŭiŭ situacyju z biazboŭnikami, jakija pŭanavaŭi zŭo. U časy piersidskich caroŭ, jakija pryjduc', toje ŭ samaje paŭtorycca z gabrejem Mardachejem, jakoga pravadyr Aman zachoc'a zabic' razam z jago narodam u časy carycy Ester. Tam taksama Aman budzie visiec' na ŭybienicy, prygatavanaj dla Mardacheja.

Dan 6:25 Pasla getaga car Daryj napisaŭ usim narodam, plamionam i movam, jakija ŭyvuc' pa ũsioj ziamŭi: «Čaj budzie dadzieny vam viaŭiki mir».

25a — Gety novy tvor cara — geta tvor čaŭavieka, pieramoŭŭanaga ŭyvym Bogam. Čjapier, znachodzjačysia ũ poŭnym spakoi ũ sery, jon vykarystoŭvaje svajo daminujučaje stanovišča, kab zviarnucca da ũsiago naroda svajgo carstva sa sviedčanniem svajgo spakoju, jaki jon atrymaŭ ad sapraŭdnaga Boga.

Dan 6:26 Ja zagadvaju va ũsim maim carstvie bajacca i dziavacca Boga Daniŭŭa, bo Jon — Bog ŭyvy, i Jon ŭyvie viečna; carstva Jago nie budzie zniščana, i ŭŭada Jago budzie tryvac' da kanca.

26a — Zagadvaju, kab pa ũsioj terytoryi majgo karaleŭstva

Karoŭ zagadvaje, ale nikoga nie prymuŭaje.

26b — my baimsia i ŭachajemsia Boga Daniŭŭa

Ale, uzbagačany getym dosviedam, jon naviazvaje strach i ŭach pierad Bogam Daniŭŭa, kab adgavaryc' aŭtaraŭ novaj zmovy, zadumanaj suprac' Daniŭŭa.

26v — Bo Jon — Bog ŭyvy i ŭyvie viečna

Jon spadziajecca, ŭto getaje sviedčannie budzie ŭspryniata sercami ludziej karaleŭstva, i za geta jon chvaŭic' i ŭzvyŭaje jago.

26d — Jagonaje carstva nikoli nie budzie zniščana, i Jagonaje panavannie budzie tryvac' da kanca viečny charakter 5-ga carstva statui.

Dan 6:27 Jon — Zbaŭca i Zbaŭca, Jaki čynic' znaki i cudy na niebie i na ziamŭi. Jon vyzvaŭiŭ Daniŭŭa z uŭady ŭ'voŭ.

27a — Jon toj, čto vyzvalaje i ratuje

Car sviedčyc' pra toje, ŭto jon naziraŭ, ale getaje vyzvalennie i zbaŭlennie tyčacca toŭ'ki fizičnaga cieŭa, ŭyccia Daniŭŭa. Treba budzie pačakac' pryŭescia Isusa Chrysta, kab zrazumiec' ŭadannie Boga vyzvaŭic' i vyratavac' ad grachu. Ale zaŭvažym, ŭto car naturaŭnym čynam adčuvaŭ patrebu ačysicca, kab dagadzic' ŭyvomu Bogu.

27b — Toj, chto čynić znaki i cudy na niabiosach i na ziamli

Kniga Daniila sviedčyc' pra getyja znaki i cudy, zvyšnatural'nyja dziejanni, jakija zdziejsniŭ Bog, ale budz'cie asciarožnyja, d'jabaŭ i jago demany taksama moguc' imitavac' peŭnyja boskija cudy. Kab vyznačyc' dva magčymyja pachodžanni, dastatkova zrazumiec', chto atrymŭivaje karysc' ad daniesienaga paŭstannia. Ci viadzie jano da paŭŭuchmianasci Bogu-Tvorcu, ci da niepaŭŭuchmianasci?

Dan 6:28 Daniil kvitnieŭ u praŭlennie Daryja i ŭ praŭlennie Kira Pjersidskaga.

28a — My razumiejem, što Daniil nie vierniecca na radzimu, ale ŭroki, jakim Bog navučyŭ jago ŭ knizie Daniila 9, dazvolac' jamu pryniac' los, vyznačany jago Bogam, i nie pierażyc' jago.

Daniil 7

Dan 7:1 U pieršy god Valtasara, cara Vaviŭonskaga, Daniil bačyŭ son, i vidzieży pryjšli jamu ŭ gaŭavu, kaŭ jon lažaŭ na łożku svaim; i jon zapisaŭ son i raskazaŭ asnoŭnyja rečy.

1a — Pjeršy god Valtasara, cara Vaviŭonskaga

Geta značyc', u 605 godzie. Z tago času, jak było apisana ŭ 2-j knizie knigi Daniila, prajšlo 50 gadoŭ. Pasla smierci viaŭikaga cara Navuchadanosara na jago miesca pryjšoŭ jago ŭnuk Valtasar.

Dan 7:2 Daniil pačaŭ i skazaŭ: «Ja bačyŭ u načnym vidzienni, i vos', čatry viatry niabiesnyja biłisia na viaŭikaje mora».

2a- čatry niabiesnyja viatry ŭvarvałisia

Mjenavita ŭniversaŭnyja vojny prymuŭajuc' daminataŭ paŭyrac' svaju ŭładu ŭ napramku čatyroch bakoŭ svietu — na poŭnač, poŭdzien', uschod i zachad.

2b- na viaľikim mory

Gety vobraz nie vieľmi pryjemny dla čaľaviečťa, bo mora, navat viaľikaje, z'jaľlajecca simvaľam smierci. Pavodle Božaga pľana, geta nie asiaroddzie, padrychtavanaje dla čaľavieka, stvoranaga pa Jago vobrazu, zgodna z Bycciom 1. Jago asiaroddziem z'jaľlajecca ziamla. Ale čaľaviečťa z časoť pieršarodnaga grachu praz svajo niepastušenstva straciťa svoj boski vobraz i boľš nie z'jaľlajecca ů Jago čystych i sviatych vačach ničym inšym, jak niačystymi i nienažernymi marskimi žyvioťami, jakija pažyrajuc' adzin adnago pad natchnienniem d'jabľa i demanať. U getym bačanni mora simvaľizuje ananimnuju masu ludziej.

Akramia tago, terytoryja, achoplenaja prarocťvam, tyčycca narodať, zviazanych prybiarežnymi aspiekťami, jakija miažujuc' z Mižziemnym moram. Takim čynam, mora adygryvaje viaľikuju rolu ů vajennych dziejanniach zavajoňnikať.

Dan 7:3 I vyjšli z mora čatyry viaľikija zviary, roznyja pa pamieri . adzin ad adnago.

3a — I čatyry viaľikija žyvioťy vyjšli z mora

U novym bačanni my znachodzim vučennie, dadzienaje ů 2-m razdziele knigi Daniľa, ale tut žyvioťy zamianiajuc' častki cieľa statui .

3b - roznyja mietady adzin adnago

Padobna materyjaľam statui z knigi Dan. 2.

Dan 7:4 Pjeršy byť padobny da ľva i mieť kryťy arľinyja; ja gladzieť, pakuť nie vyrvaťi ů jago kryťy, i jon byť uzniaty ad ziamľi, i pastaľleny na nogi svaje, jak čaľaviek, i dadziena jamu serca čaľaviečaje.

4a — Gety Pjeršy byť padobny da ľva i mieť kryťy arľa

Tut zaľataja gaľava chaľdziejskaga cara z knigi Daniľa 2 pieratvarajecca ů ľva z arľinymi kryťami ; emblemu, vygraviravanuju na bľakitnych kamianiach Vaviľona, gonar cara Navuchadanosara z knigi Daniľa 4.

4b — Ja nazirať, pakuť jamu nie adarvaťi kryťy

U prarocťvie gavorycca pra siem gadoť abo siem časoť, na praciagu jakich car Navuchadanosar byť zdurnieny Bogam. Na praciagu getych 7 gadoť (siami časoť) prynižennia, pra jakija pradkazvaľasia ů Dan. 4:16, jago čaľaviečaje serca byť vydalena, zamienienaje sercam zviera.

4c- Jon byť uziaty ad ziamľi i pastaľleny na nogi, jak čaľaviek, i serca čaľavieka byť dadziena jamu.

Tut pacviardžajecca Jago zvarot da Boga-Tvorcy. Jago dosvied dazvaľaje nam zrazumiec', što dla Boga čaľaviek toľki tady, kaľi jago serca maje vobraz Božaga serca. Jon adkryje geta ů svaim uvasablenni ů Isusie Chryscie, daskaňatym boskim uzory lubovi i pastuchmianasci.

Dan 7:5 I vos', inšy zvier, padobny da miadzviedzia , siadzieť zboku; i ů jago ů rocie, pamiž zubami jagonymi, byť try rabry; i skazaťi jamu: ustan', z'ješ šmat miasa.

5a — I vos', drugaja žyvioťina, padobnaja da miadzviedzia , stajaťa zboku

Pasla chałdziejskaga cara siarebranyja grudzi i ruki midyjcaŭ i piersaŭ pieratvaryłisia ŭ miadzviedzia . Dakładnasc' « jaki stajaŭ zboku » ilustruje piersidskaje panavannie, jakoje z'javiłasia drugim pasla midyjskaga panavannia, ale jago zavajovy, atrymanyja piersidskim carom Kiram II, dałi jamu značna bołšuju siłu, čym u midyjcaŭ.

5b — u jago ŭ rocie było try rebry, pamiž zubami, i jamu skazałi: «Ustan', z'ješ šmat miasa».

Pjersy zavajujuc' midyjcaŭ i zavajujuc' try krainy: Łidziju bagataga cara Kreza ŭ 546 g. da n.e., Vaviłoniju ŭ 539 g. da n.e. i Jegipiet u 525 g. da n.e.

Dan 7:6 Pasla getaga ja zirnuŭ, i vos', jašče adzin zvier, padobny da leaparda , i na spinie ŭ jago było čatyry kryły, jak u ptuški; i ŭ getaga zviaera było čatyry gałovy; i dadziena jamu była ŭłada.

6a — Pasla getaga ja zirnuŭ, i vos', jašče adzin byŭ padobny da leaparda

Padobnym čynam, miedny žyvot i sciogny grečaskich kiraŭnikoŭ pieratvarajucca ŭ leaparda z čatyрма ptušynymi kryłami ; plamy grečaskaga leaparda robiac' jago simvałam grachu .

6b — i mieŭ na spinie čatyry kryły, jak u ptuški

Čatyry ptušynija kryły, zviazanyja z leapardam , ilustrujuc' i pacviardžajuc' nadzvyčajnuju chutkasc' zavajoŭ maładoga cara Alaksandra Makiedonskaga (pamiž -336 i -323).

6c — u getaj żyvioły było čatyry gałovy, i joj była dadziena ŭłada

Tut « čatyry gałovy », ale ŭ knizie Dan. 8 geta buduc' « čatyry viałikija rogi », jakija abaznačajuc' grečaskich ŭładaroŭ, pierajemnikaŭ Alaksandra Makiedonskaga: Sjeleŭka, Ptałamieja, Łisimacha i Kasandra.

Dan 7:7 Pasla getaga ja bačyŭ u načnych vidzienniach, i vos', čacviorty zvier, strašny i zachłivny, i nadzvyčaj mocny; u jago byli viałikija žaleznyja zuby; jon pažyraŭ i truščyŭ, a reštu taptaŭ nagami svaimi; i jon adroznivaŭsia ad usich zviaeroŭ, jakija byli pierad im, i mieŭ dziesiac' ragoŭ.

7a — Pasla getaga ja bačyŭ u načnych vidzienniach, i vos', čacviorty zvier, strašny , žudasny i nadzvyčaj mocny

I tut ža žaleznyja nogi Rymškaj impieryi pieratvarajucca ŭ pačvaru z žaleznymi zubami i dziesiaciu ragami . Bo, zgodna z Adkrycciom 13:2, toł'ki jana adpaviadaje kryteryjam troch papiarednich impieryj: siła ł'va , što pacvierdžana ŭ getym vieršy, dzie ŭdakładniajecca: niezvyčajna mocnaja ; siła miadzviedzia i chutkasc' leaparda . sa spadčynaj jago grachu, simvałizavanaj jago plamami.

7b — u jago byli viałikija žaleznyja zuby, jon jeŭ, dražniŭ i taptaŭ nagami reštki;

Getyja padrabiaznasci prypisvajuc' jamu razni i zabojsťvy, učynienyja simvałam rymškaga žaleza , jakija buduc' praciagvacca da kanca svietu, pad jago papskim panavanniem.

7c — Jana adroznivałasia ad usich papiarednich żyvioł i mieła dziesiac' ragoŭ.

Dziesiac' ragoŭ simvałizujuc' frankaŭ, łangabardaŭ, alemanaŭ, angłasaksoncaŭ, viestgotaŭ, burgundaŭ, sveibaŭ, gjerułaŭ, vandałaŭ i ostgotaŭ. Geta dziesiac' chryscijanskich karaleŭstvaŭ, jakija

ŭtvaryłisia pasla raspadu Rymskaj impieryi ŭ 395 godzie, zgodna z tłumačenniami, dadzienymi aniołam Daniilu ŭ vieršy 24.

Dan 7:8 I ja pryględzieusia da rogaŭ, i vos', z ich vyras jašče adzin, mały rog; a pierad tym rogam try z pieršych ragoŭ byli vyrwany; i vos', u im byli vočy, jak vočy čaławiečyja, i vusny, jakija gavyryli ganarysta.

8a — Ja pagladzieŭ na rogi, i vos', z ich vyjšaŭ jašče adzin, nieviałiki rog.

Malen'ki rog vychodzić z adnago z dziesiaci ragoŭ, što abaznačaŭ ostgockuju Italiju, dzie znachodziacca gorad Rym i tak zwany papski «sviaty tron» u łateranskim pałacy na gary Cełijan; łacinskaja nazwa aznačaŭ: nieba.

8b — i try z pieršych ragoŭ byli vyrwany pierad getym rogam

Parvanyja rogi chrańałaŭična: try karałi panižanyja z vierša 24, a mienavita gjeruły pamiž 493 i 510 gadami, zatym pasladoŭna vandały ŭ 533 godzie i ostgoty ŭ 538 godzie, jakija byli vygnany z Ryma gjenierałam Vjelizaryjem pa zagađu Justynijana I i kančatkova razbityja ŭ Raviennie ŭ 540 godzie. Tamu što my pavinny adznačyc' nastupstvy vyrazu pierad getym rogam . Geta aznačaŭ, što rog nie maje asabistaj vajennaj siły i što jon karystajecca ŭzbrojenaj siłaj manarchaŭ, jakija bajacca jago i pałochajucca jago rełigijnaj ułady i tamu addajuc' pieravagu padtrymłivac' jago i padparadkoŭvacca jamu. Getaje razvažannie budzie pacvierdžana ŭ Dan. 8:24, dzie my pračytajem: jago ŭłada budzie pavialičvacca, ale nie dziakujučy jago ŭtasnaj sile , a vierš 25 udakładnic': z-za jago roskvitu i pospiechu jago chitrasciaŭ jon budzie miec' pychu ŭ svaim sercy . Takim čynam, demanstrujecca, što praŭda pacviardžajecca toł'ki šlacham grupavannia padobnych paśtanniaŭ, raskidanych pa roznych razdziełach knigi Daniila i, u boł'sz šyrokim sensie, pa ŭsioj Bibłii. Padzielenyja razdziely knigi «zapiačatali» praroctva i jago paśtanni, samyja tonkija i važnyja z ich zastajucca niedastupnymi.

8c — i vos', u jaje byli vočy, jak vočy čaławieka

U Adkrycci 9 Duch pačynaje svaje apisanni terminam «padobny» . Takim čynam, jon namiakaje na padabienstva ŭ zniešnim vygladzie, jakoje nie z'jaŭlajecca reał'nasciu. Tut my taksama pavinny adznačyc' padabienstva z uvasoblenym čaławiekam u jago daskańaści ŭ Isusie Chryscie, ale ŭ jago josc' toł'ki pretenzija. Ale geta nie ŭsio, bo « vočy » simvalizujuc' prazorłivasc' praroakaŭ, daskańałym uzoram jakich z'jaŭlajecca Isus. I Duch namiakaje na praročkuju pretenziju papstva, jakoje ŭ rešcie rešt ustaluje svoj aficyjny ofis u Vatykanie, słowa, jakoje aznačaŭ: praročyc', ad łacinskaga «vaticinare». Geta budzie pacvierdžana ŭ Adkrycci 2:20, kałi Duch paraŭnoŭvaje getuju rymska-katałickuju carkvu z ljezavieflu , jakaja zabiła praroakaŭ Jachve, z inšaziemkaj, jakaja pakłaniałasja Vaalu, zamužam za carom Achavam. Paraŭnannie apraŭdanaje, bo papizm smiarotna pakaraje inkvizycyjaŭ sapraŭdnych praroakaŭ Boga ŭ Chryscie.

8d — i vusny, jakija gavyryli z pychaj.

U getym siomym razdziele boski kinarežysior i režysior pradstaŭlaje ŭ «paviełičenni» chryscijanskuju epochu, jakaja jago asabłiva chvaluje, pieryjad pamiž kancom Rymskaj impieryi i słaŭnym viartanniem Chrysta ŭ Michaile, jago niabiesnym imieni siarod aniołaŭ. Jon abviaščaŭ pryšescie pychlivaga cara, ganiciela sviatych . Usiavyšniaga , jaki atakuje boskija rełigijnaja normy, sprabujučy zmianic' časy i zakon , dziesiac' zapaviedziaŭ, a taksama inšyja boskija pastanovy. Duch abviaščaŭ jago kančatkovaje

pakarannje; jon budzie « spaleny agniom» « z-za jago pychlivych stoŭ ». Takim čynam, scena niabiesnaga suda siomaga tysiačagoddzia pradstaŭlena adrazu pasla zgadki pra jago pychlivyja słovy . Da jaje car Navuchadanosar taksama prajaviŭ pychu , ale jon pakortiva pryniaŭ urok prynižennia, jaki daŭ jamu Bog.

Njabiesny sud

Dan 7:9 Ja gladzieŭ, pakuŭ nie pastaŭleny byŭi trony, i sieŭ Spradviečny dniami; adziennie Jago było biełaje, jak śnieg, i wałasy na gaławie Jago — jak čystaja voŭna; i tron Jago — jak poŭymia agniu, i koły Jago — jak pałajučy agon’.

9a — Ja naziraŭ, jak staviŭi trony

Getaja scena adlustroŭvaje čas suda, jaki budzie vykanany adkuplenymi sviatymi Isusa Chrysta ŭ Jago prysutnasci, jakija siadziac’ na tronach , na niabiosach , zgodna z Adkrycciom 4, na praciagu tysiačy gadoŭ, zgadanych u Adkrycci 20. Gety sud rychtuje ŭmowy dla apošniaga suda , vykanannje jakoga prailustravana ŭ vieršy 11.

9b — I sieŭ Starožytne dniami.

Geta abagaŭleny Chrystos, adziny Bog-stvaraŭnik. Dziejannie dziejasłova assit pakazvaje na spyniennje pastajannaj dziejnasci; geta vobraz spakoju. Njabiosy znachodziacca ŭ absalutnym miry. Na ziamli biazbožniki buduc’ zniščany pry viartanni Chrysta.

9v — Adziennie Jago było biełaje, jak śnieg, a wałasy na gaławie Jago — jak čystaja voŭna

Bjeŭy koler — simvaŭ daskaŭtaj čyscini Boga, jaki tyčycca ŭsioj Jago pryrody na ŭzroŭni Jago adziennia , simvaŭ Jago spraŭ i wałasoŭ Jago gałavy, jakija z’jaŭlajucca viankom čystaj i daskaŭtaj mudrasci, voŭnaj ad usialakaga grachu .

Gety vierš adsyłaŭ da Is. 1:18: « Pryjdziecie, i budziem sudzicca, — kaža Gaspodz’ . — Kaŭ buduc’ grachi vašyja, jak punsovy koler, — stanuc’ biełymi, jak śnieg; kaŭ buduc’ jany čyrvonyja, jak purpura, — stanuc’ jak voŭna».

9d — jago tron byŭ padobny da poŭymia agniu,

Tron abaznačaŭe miesca viaŭkaga Suddzi, geta značyc’ sud Božych dumak. Jon razmieščany pad vyjavaj poŭymia agniu , jakoŭ budzie vačyma Chrysta-msciŭca ŭ Adkrycci 1:14 , dzie my znachodzim apisanni getaga vierša. Agon’ zniščaje , što daje getamu sudu metu zniščyc’ voragaŭ Boga i Jago vybrannikaŭ. Pakoŭki jany ŭžo miortvyja, gety sud tyčycca drugoj smierci , jakaja kančatkova ŭrazic’ asudžanych.

9-y — i koły, jak pałajučy agon’.

Tron maje koły, padobnyja da pałajučaga agniu , jaki budzie zapaleny na ziamli: Adkr. 20:14-15: drugaja smierć voziera vogniennaje . Takim čynam, koły simvalizujuc’ ruch suddziaŭ z niabiosaŭ na

ziamlu dla vykanannia abvieščanych prysudaŭ. Žyvy Bog, viaľiki Suddzia, ruchajecca, i kaľi ziamlu budzie abnoŭlena i ačyščana, jon znoŭ ruchajecca, kab ustalavac' tam svoj carski tron, zgodna z Adkrycciom 21:2-3.

Dan 7:10 I raka agniu vyciakła i vyjšła ad Jago abličča; tysiačy tysiač służyli Jamu, i dziesiac' tysiač stajali pierad Im. Suddzi sieľi, i knigi byli adkryty.

10a — Raka agniu ciakła i vyciakła pierad im

Ačyščaľny agon' , jaki sydzie z niabiosaŭ, kab pagłynuc' dušy pamierłych, a potym uvaskrešłych, zgodna z Adkrycciom 20:9: I jany ŭżyšli na pavierchniu ziamľi i akrużyli tabar sviatych i gorad ulubiony . Ale agon' syšoŭ z nieba i pagłynuŭ ich .

10b — Tysiača tysiač służyła jamu

Geta značyc', miľjon duš, vybranych , adkuplenych ad ziamľi.

10c- i dziesiac' tysiač miľjonaŭ stajali pierad im

Dziesiac' miľjardaŭ ziamnych duš, pakłikanych Bogam, uvaskrešli i vykłikanyja pierad im i jago suddziami, kab zdziejsnic' spraviadliwy boski prysud drugoj smierci , što pacviardžajecca ŭ Jevangjeľi ad Łuki 19:27: Nareščie, pryvodziac' siudy maich voragaŭ , jakija nie chacieľi, kab ja vaľadaryŭ nad imi, i zabivajuc' ich pierada mnoj . Takim čynam Duch pacviardžaje słovy, jakija jon skazaŭ praz Isusa ŭ Mc. 22:14: Bo šmat pakłikanych, ale mała vybranych . Geta budzie asabľiva aktuaľna ŭ apošnija dni, pavodle Łuki 18:8: ... Ale Syn Čaľaviečy, kaľi pryjdzie, ci znojdzie vieru na ziamľi?

10d — Suddzi sieľi, i knigi byli adkryty.

Vjarchoŭny sud budzie sudzić' na padstavie pakazanniaŭ, jakija dazvoľili vyniesci prysud, i abvinavačych zakłučenniaŭ, indyviduaľna składzienych dla kožnaj asudžanaj dušy. Jago knigi ŭtrymľivajuc' žyccio istoty, pamiac' jakoj zachoŭvajecca Bogam, a sviedkami z'jaŭľajucca viernyja anioły, jakija pakuľ što niabačnyja dla ziamlan.

Dan 7:11 Tady ja zirnuŭ z-za viaľikich słoŭ, jakija kazaŭ rog; i pakuľ ja gladzieŭ, zvier byŭ zabity.

11a — Tady ja zirnuŭ z-za pychľivych słoŭ, jakija pramoviŭ rog

Jak gavorycca ŭ terminach « z-za » Ganarľivyja słovy » pakazvajuc', što gety vierš choča pakazac' nam pryčynna-vynikovuju suviaz', jakaja vyznačaje Božy sud. Jon nie sudzić' bez pryčyny.

11b — i pakuľ ja naziraŭ, žyvioľu zabiľi

Kaľi čacviortaja žyvioľa, jakaja simvalizuje pierajemnasc', Impierski Rym — dziesiac' jeŭrapiejskich karaleŭstvaŭ — Papski Rym, budzie zniščana pažaram, to geta z-za pychľivaj vusnaj dziejnasci Papskaga Ryma; dziejnasci, jakaja budzie praciagvacca da viartannia Chrysta.

11c — i jago cieľa byľo zniščana , addadziena ŭ agon' na spalennie

Sud adnačasova ŭrazic' mały rog i dziesiac' gramadskich ragoŭ , jakija padtrymľivali jago i ŭdzieľničali ŭ jago grachach, zgodna z Adkrycciom 18:4. Vozeria vogniennaje drugoj smierci pagłynie i zniščyc' ich

.

Dan 7:12 Astatnija žyvioły byli pazbaŭleny svajoj siły, ale ich žyccio było padoŭžana na peŭny čas.

12a — Inšyja žyvioły byli pazbaŭleny svajoj siły

Tut, jak i ũ Adkrycci 19:20 i 21, Duch adkryvaje, što zvyčajnych grešnikaŭ paganstva čakaje inšy los, bo jany z'jaŭlajucca spadčynnikaŭ pieršarodnaga grachu, pieradadzienaga ad Adama čaŭaviectvu na praciagu ũsioj ziamnoj gistoryi.

12b — ale im było dadziena padaŭžennie žyccia da peŭnaga času

Getaja dakładnasc' pryznačana dla tago, kab pakazac' pieravagu papiarednich impieryj u tym, što jany nie pierazyli kanca svajgo panavannia ũ kancy svietu, jak geta adbyłosia z 4-j rymaskaj žyviołaj pry jaje apošniaj formie ũniviersaŭ'naga chryscijanskaga kiravannia ũ časy viartannia Isusa Chrysta. Kaniec 4-j impieryi adznačajecca jaje poŭnym zniščenniem. Pasla getaga ziamla zastaniecca biasformiennaj i pustoj pa vobrazu biezdanu z Byccia 1:2.

Isus Chrystos, syn čaŭaviečy

Dan 7:13 Bačyŭ ja ũ načnych vidzienniach, i vos', z abłokami niabiesnymi išoŭ padobny da Syna Čaŭaviečaga, i pryjšoŭ da Spradviečnaga dniami, i pryviaŭli Jago da Jago.

13a — Ja bačyŭ u načnych vidzienniach, i vos', z abłokami niabiesnymi išoŭ padobny da Syna Čaŭaviečaga

Getaje z'jaŭlennie Syna Čaŭaviečaga praŭivaje sviatło na značennie, jakoje nadajecca toŭ'ki što zgdanamu sudu. Sud naležyc' Chrystu. Ale ũ časy Daniila Isus jašče nie pryjšoŭ, tamu Bog pakazvaje, što jon dziejsnic' praz svajo ziamnoje słužennie padčas svajgo pieršaga pryšescia na ziamlu ludziej.

13b — jon padyšoŭ da Starażytnaga dniami, i jany padviaŭli jago bliżej da jago.

Pasla svajoj smierci jon uvaskresnie, kab prastavic' svaju daskanaŭuju praviednasc', jakaja była pryniesiena ũ achviaru pakryŭdžanamu Bogu, kab atrymac' prabačennie dla svaich viernych vybranych, abraných i vybranych Im samim. Pradstaŭleny vobraz vučyc' pryncypu zbaŭlennia, atrymanaga praz vieru ũ dobraachvotnuju achviaru Boga ũ Chryscie. I jon pacviardžaje jago dziejsnasc' pierad Bogam.

Dan 7:14 I dadziena Jamu ũŭlada, sŭlava i carstva, kab usie narody, plamiony i movy służyli Jamu. ũŭlada Jago — ũŭlada viečnaja, jakaja nie minie, i carstva Jago nie razburyc'ca.

14a — Jamu byli dadzieny ũŭlada, sŭlava i carstva

Zviestki getaga vierša padsumavany ũ nastupnych vieršach z Jevangjeŭla ad Matfiej 28:18-20, jakija pacviardžajuc', što sud naležyc' Isusu Chrystu: Isus, padyšoŭšy, skazaŭ im: Dadziena Mnie ũsialakaja ũŭlada na niebie i na ziamli. Dyk idzicie i navučycie ũsie narody, chrysciačy ich u imia Ajca i Syna i Sviatoga Ducha, i vučačy ich vykonvac' usio, što Ja zagadaŭ vam. I vos', Ja z vami va ũsie dni da skančennia vieku.

14b — i ũsie narody, plamiony i movy służyli Jamu

U absalutnym vyraženni geta budzie na novaj ziamli, staroj, abnoŭlenaj i prastaŭlenaj pasla siomaga tysiačagoddzia. Ale adkuplenyja buduc' vybrany z usich narodaŭ, plamionaŭ i ludziej usich moŭ dziakujučy ŭnikaŭnamu zbaŭlenniu, atrymanamu Isusam Chrystom, tamu što jany służyli Jamu pry svaim žycci. U Adkrycci 10:11 i 17:15 gety vyraz abaznačaje Jeŭropu i chryscijanizavany zachodni sviet. U getaj grupie my znachodzim miŭjon vyratavanych vybranych, jakija słužac' Bogu ŭ vieršy 10.

14c — i jago carstva nikoŭ nie budzie zniščana

Padrabiaznasci, pryviedziennyja ŭ Dan. 2:44 adnosna jago, pacviardžajucca tut: jago vaŭadarannie nikoŭ nie budzie zniščana.

Dan 7:15 Ja, Daniil, byŭ ustryvožany ducham, i vidzieży majoj gaŭavy tryvożyli mianie.

15a — Ja, Daniil, byŭ ustryvožany ducham

Problemy Daniila apraŭdanyja, bo bačannie abviaščaje niebiaspieku dla sviatych Božych.

15b — i bačanni majoj gaŭavy napaŭlochaŭli mianie.

Njeŭzabavie jago bačannie Michaila akaža na jago taki ž efekt, zgodna z Dan. 10:8: « Ja zastaŭsia adzin i ŭbačyŭ getaje viaŭlikaje vidannie; siła maja pakinuła mianie, tvar moj zmianiŭsia, i ja zaniepakoiŭsia, i ja straciŭ usiu siłu». Tłumačennje: Syn Čaŭaviečy i Michail — geta adna i taja ž boskaja asoba. Žach budzie charaktaryzavac' praŭlennje Ryma, tamu što ŭ getych dvuch pasladoŭnych panavanniach jon nie dasc' narodu sviatych uŭladaroŭ, takich jak Navuchadanosar, Daryj Midyjec i Kir 2 Pjersida.

Dan 7:16 I ja padyšoŭ da adnago z tych, što stajali pobač, i spytaŭsia ŭ jago pra ŭsio geta; i jon raskazaŭ mnie i daŭ mnie tłumačennje getaga.

16a — Tut pačynajucca dadatkovyja tłumačenni, dadziennyja anioŭam

Dan 7:17 Getyja viaŭlikija zviary, jakich čatyry, — geta čatyry cary, jakija paŭstanuc' z ziamli:

17a — Zviarnicie ŭvagu, što getaje vyznačennje adnoŭkava dastasoŭna da pierajemnasciej, vyjaŭlenych u Dan. 2 praz vyjavu statui, jak i tut, u Dan. 7, praz vyjavu żyvioŭ.

Dan 7:18 Ale sviatyja Usiavyšniaga voz'muc' carstva i buduc' vaŭodac' carstvam viečna, navat na viaki viakoŭ.

18a — Toj ža kamientar, što i dla čatyroch pierajemnasciej. Tut znoŭ piaty tyčycca viečnaga carstva vybranych, jakoje Chrystos buduie na svajoj pieramozie nad grachom i smierciu.

Dan 7:19 Tady ja zachacieŭ viedac' praŭdu pra čacviortuju żyvioŭinu, jakaja adroznivaŭlasia ad usich astatnich, była nadzvyčaj strašnaja, mieŭ žaleznyja zuby i miednyja kipciury, pažyraŭla i truščyŭla, a reštu taptala nagami;

19a — jaki mieŭ žaleznyja zuby

Tut my znachodzim u zubach žaleza , jakoje užo z'jaŭlajecca simvaŭam cviordasci Rymskaj impieryi, paznačanyh nagami statui Daniila.2.

19b- i bronzavyja cviki .

U getaj dadatkovaj infarmacyi anioł udakładniaje: i cviki z bronzы . Takim čynam, spadčyna grečaskaga grachu pacviardžajecca getym niačystym materyjaŭam, spłavam, jaki simvalizavaŭ grečaskuju impieryju ŭ žyvacie i sciognach statui Dan. 2 .

19c — chto jeŭ, łamaŭ i taptau nagami toje, što zastałosia

Jesci , aŭ'bo atrymŭlivac' prybytak z zavajavanaga, što prymušaŭe jago rasci — łamac' , aŭ'bo prymušač' i zniščač' — taptac' nagami , aŭ'bo pagardžač' i pierasledvac' — geta dziejanni, jakija dva pasladoŭnyja «Rymy» i ich gramadzianskija i religijnyja prychił'niki buduc' rabič' da viartannia Chrysta. U Adkrycci 12:17: Duch abaznačaŭe apošnich «advientystau» słovam « astatak ».

Dan 7:20 i dziesiac' ragoŭ, jakija byŭi ŭ jago gaŭavie, i drugi, jaki vyraŭ, i pierad jakim upaŭi try, i rog, u jakoga byŭi vočy i vsuny, što gavaryŭi ganaryŭta, i vyglad boŭš pryvabny, čym u inšych .

20a — Gety vierš unosič' supiarečlivuju detaŭ u vierš 8. Jak tut uzajemadziejničaŭe « nieviaŭliki rog » boŭšy vyglad, čym inšyja? U getym usio jago adrozniennie ad inšych caroŭ dziesiaci ragoŭ . Jon vieŭ'mi słaby i daŭkatny, i ŭsio ŭ, dziakujučy davierŭlivasci i strachu pierad Bogam, jaki jon scviardžaŭe, što pradstaŭlaŭe na ziamŭi, jon daminuŭe nad imi i manipuluŭe imi pa svajoj voŭi, za vyklučenniem redkich vyklučenniuaŭ.

Dan 7:21 I ja bačyŭ, jak toj samy rog vajavaŭ sa sviatymi i pieramagaŭ ich,

21a — Paradoks praciagvajecca. Jana scviardžaŭe, što ŭvasablaje najvyšejšuju sviatasc', a Bog abvinavačvaje jaje ŭ pierasledzie Jago sviatych. Tady josc' toŭ'ki adno tŭmačenni: jana chŭusic', jak dychaje. Jaje pospiech — geta pospiech vielizarnaj, padmanŭivaj i razburaŭ'naj chŭusni , vieŭ'mi razburaŭ'naj dla šlachy, prakładzienaga Isusam Chrystom.

Dan 7:22 Pakuŭ' nie pryjšou Sary dniami i nie sudziŭ sviatych Usiavyšniaga, i nie nastaŭ čas, kaŭi sviatyja atrymaŭi carstva.

22a — Na ščascie, dobraja navina pacviardžajecca. Pasla ciomnych dziejanniaŭ papskaga Ryma i jago gramadzianskich i religijnych prychił'nikaŭ kančatkovaja pieramoga vierniecca da Chrysta i jago vybrannikaŭ.

Vjeršy 23 i 24 vyznačajuc' paradak pierajemnasci

Dan 7:23 Jon skazaŭ mnie tak: čacviorty zvier — geta čacviortaje carstva, jakoje budzie na ziamŭi, adroznaŭe ad usich carstvaŭ, i jakoje pažyre ŭsiu ziamlu, i budzie taptac' jaje, i struščyc' jaje na kavaŭki.

23a — Paganskaja Rymskaja impieryja ŭ jaje impierskaj formie pamiž 27 i 395 gadami.

Dan 7:24 Dziesiac' ragoŭ — geta dziesiac' caroŭ, jakija paŭstanuc' z getaga carstva. Pasla ich paŭstanie inšy, adrozny ad pieršaga, i skinie troch caroŭ.

24a — Mjenavita dziakujučy getaj dakładnasci my možam identyfikavac' getyja dziesiac' ragoŭ z dziesiacciu chryscijanskimi karaleŭstvami, jakija ŭtvarylišia na zachodniaj terytoryi razburanaj Rymaskaj impieryi. Geta terytoryja našaj sučasnaj Jeŭropy: JeS (ci JeS).

Dan 7:25 I budzie jon gavaryc' słovy suprac' Usiavyšniaga, i budzie zniasil'vac' sviatych Usiavyšniaga, i budzie dumac' zmianic' časy i zakony; i sviatyja buduc' addadzieny ŭ jago ruki na čas, i časy, i paŭčasu.

25a — Jon budzie kazac' słovy suprac' Usiavyšniaga

U getym vieršy Bog zasiarodžvaje svajo asudžennje grachoŭ, jakija Jon prypisvaje rymskamu papskamu režymu i jago papiarednikam, rymskim biskupam, praz jakich učynienaje zło papularyzavałasja, apraŭdvałasja i navučałasja nievuckim natoŭpam. Duch pieraličvaje abvinavačvanni, pačynajučy z samych sur'jozných: sloŭ suprac' samoga Usiavyšniaga . Paradaksaŭna, ale papy scviardžajuc', što słužac' Bogu i pradstaŭlajuc' Jago na ziamli. Ale mienavita getaja pretenzija i z'jaŭlajecca vinoj, bo Bog nijakim čynam nie ŭchvalaje getuju papskuju pretenziju . I, takim čynam, usio, čamu Rym iŭžyva vučyc' pra Boga, zakranaje Jago asabista.

25b — jon budzie prygniatac' sviatych Usiavyšniaga

Bjazbožnyja pierasledy sviatych z vierša 21 tut zgadvajecca i pacviardžajecca. Prysudy vynosiacca reŭigijnymi trybunaŭami, jakija nosiac' nazvu «Sviataja inkvizycja». Katavanni vykarystoŭvajucca, kab prymusic' niavinnych pryznac' svaju vinu.

25 centaŭ — i jon budzie spadziavacca zmianic' časy i zakon

Getaje abvinavačvannie daje čytaču magčymasc' adnavic' fundamentaŭnaja isciny pakłaniennia sapraŭdnamu i adzinamu žyvomu Bogu.

Prygožy paradak, ustalavany Bogam, byŭ zmienieny rymskimi reŭigijnymi słužycielami. Zgodna z Knigaj Zychodu 12:2, Bog skazaŭ gabrejam padčas zychodu z Jegipta: Gety miesiac budzie dla vas pačatkam miesiacaŭ; jon budzie dla vas pieršym miesiacam goda . Geta paradak, a nie prostaja prapanova. I pakoŭki zbaŭlennje pachodzic' ad gabrejaŭ, pavodle Isusa Chrysta, to z momantu zychodu kožny, chto ŭvachodzic' u zbaŭlennje, taksama ŭvachodzic' u siam'ju Boga, dzie Jago paradak pavinien panavac' i pavažacca. Sapaŭdnaje vučennje pra zbaŭlennje zaklučajecca ŭ getym, i geta byŭ z časom apostalaŭ. U Chryscie Izraiŭ Božy nabyŭ duchoŭny aspekt, tym nie mienš geta Jago Izraiŭ, dla jakoga Jon ustalavaŭ svoj paradak i svaje vučenni. Zgodna z Rym. 11:24, naviernuty jazyčnik pryščepłeny da gabrejskaga korania i stvaŭ Abragama, a nie naadvarot. Pavieŭ papiaredžvaje jago pra niavier'je, jakoje staŭ fataŭnym dla buntaŭlivych gabrejaŭ Staroga Zapavietu, i jano budzie getak ža fataŭnym dla buntaŭlivych chryscijan Novaga; geta niepasredna tyčycca rymaska-kataŭickaj viery i vyvučennia Daniila. 8 pacvierdzic' geta, pačynajučy z 1843 goda, dla pratestanckich chryscijan.

My toŭki ŭ pačatku doŭgaga prarockaga adkryccia, dzie boskaje abvinavačvannie, зробленaje ŭ getym vieršy, usiudyisnaje, nastoŭki žachlivyja i dramatyčnyja nastupstvy. Časy, zmienieny Rymam, tyčacca:

1 – subotni adpačynak 4-j Božaj zapaviedzi . Sjomy dzien' byŭ zamienieny z 7 sakavika 321 goda pieršym dniom, jaki Bog Źičyŭ sviatym dniom i pačatkam tydnia. BoŹš za toje, gety pieršy dzien' byŭ ustalavany rymskim impierataram Kanstancinam I, kaŹi jon byŭ prysviečany pakłanienniu «niepieramoŹnamu pavaŹanamu soncu», soncu, jakoje jazyčniki Źžo Ź Jegipcie abagaŹlaŹi, biblejskamu simvaŹu grachu. Daniil 5 pakazaŭ nam, jak Bog karaje za złačynstvy, učynienyja suprac' jago; takim čynam čaŹaviek papiaredŹany i viedaje, Źto jago čakaje, kaŹi Bog budzie sudzič' jago, jak jon sudziŹ i pakaraŹ smierciu cara VaŹtasara. Subota, asviačonaja Bogam ad stvarennia svietu, maje dvajnuju charaktarystyku adnosna času i boskaga zakona, jak zgadvajecca Ź našym vieršy.

2 – Pačatak goda, jaki pieršapačatkova prypadaŭ na viasnu, Źto aznačaje «pieršy raz», byŭ zmienieny na pačatak zimy.

3 – Pavodle Boga, zmiana dnia adbyvajecca na zachadzie sonca, u paradku nočy i dnia, a nie apoŹnačy, bo jana vyznačajecca i adznačajecca zorkami, jakija jon stvaryŭ dla getaj mety.

Zmiana Ź zakonie vychodzič' značna dalej, čym subota. Rym nie apagan'vaŭ zaŹatyja sasudy chrama; jon dazvoŹiŭ sabie zmianic' pieršapačatkovy tekst sloŹ, napisanych Bogam paŹcam na kamiennych skryŹalach, dadzienych Majsieju. Rečy nastoŹki sviatyja, Źto dotyč da kaŹčega, u jakim jany zachoaŹvaŹisia, karaŹsia Bogam nieadkłaŹnaj smierciu.

25c — i sviatyja buduc' addadzieny Ź jago ruki na čas, časy i paŹčasu

Źto aznačaje čas ? Vopyt cara Navuchadanosara daje nam adkaz u knizie Daniila 4:23: Jany vyganiac' ciabie z ludziej, i tvajo ŹyŹlo budzie z palavymi zviarami; jany prymusiac' ciabie jesci travu, jak vaŹoŹ. Sjem časoŹ projdzie nad taboju , pakuŹ ty nie daviedajeŹsia, Źto UsiavyŹni vaŹadaryč' u carstvie čaŹaviečym i daje jago, kamu choča. Pasla getaga ciaŹkaga doŹviedu car kaŹa Ź vieršy 34: Pasla vyznačanaga času ja, Navuchadanosar, uzniaŹ vočy maje da nieba, i rozum moj viarnuŹsia da mianie . Ja dabrasŹaviŹ UsiavyŹniaga, i ja chvaŹiŹ i ŹŹanavaŹ Tago, Chto Źyvie viečna, čyjo ŹŹada — ŹŹada viečnaja, i čyjo carstva tryvaje z pakalennia Ź pakalennie . My moŹam zrabic' vysnovu, Źto getyja siem časoŹ pradstaŹlajuc' siem gadoŹ , bo praciagŹasc' pačynajecca i zakančvajecca na praciagu Źyccia čaŹavieka. Toje, Źto Bog nazyvaje časam, — geta, takim čynam, čas, jaki patrabujecca ZjamŹi, kab zrabic' adzin abarot Sonca. Z getaga vynikaje Źmat paŹŹanniaŹ. Boga simvaŹizuje sonca, i kaŹi istota Źzychodzič' u gonary, kab pastavic' jaje na svajo miesca, Bog kaŹa joj: «Abiarysia vakoŹ majoj baŹaŹstviennasci i daviedajsia, chto ja». Dla Navuchadanosara siem abarotaŹ nieabchodnyja, ale efiektuŹnyja. JaŹče adzin urok budzie tyčycca praciagŹasci papskaga praŹlennia, taksama pradkazanaga terminam « čas » u getym vieršy. U paraŹnanni z vopytam Navuchadanosara, Bog karaje chryscijanskuju gonar, addajučy jaje zdrancvienniu na čas, časy i paŹčasu praročych gadoŹ. Z 7 sakavika 321 goda gonar i nievuctva Ź gŹupstvie prymuŹajuc' ludziej zgadvacca pavaŹac' paradak, jaki zmianiaje zapaviedz' BoŹuju; jakuju pakorny rab Chrysta nie moŹa vykonvac', inakŹ jon adŹučyŹ by siabie ad svajgo Boga-ZbaŹcy.

Gety vierš padŹturchoŹvaje nas da poŹuku sapraŹdnaga značennia i dat pačatku i kanca getaga prarockaga pieryjadu. My vyjavim, Źto jon pradstaŹlaje 3 gady i Źesc' miesiacaŹ. Faktyčna, getaja formuŹa znoŹ z'javicca Ź Adkrycci 12:14, dzie jana supastaŹlajecca z formuŹaj 1260 dzion z 6-ga vierša. ŹŹyvannie koda z JezekiŹija 4:5-6, adzin dzien' za adzin god, dazvoŹic' nam zrazumiec', Źto nasamreč geta 1260 doŹgich i ŹachŹivych gadoŹ pakut i smierci.

Dan 7:26 Tady pryjdzie sud, i jany zabiaruc' u jago Źladu, i jana budzie razburana i zniŹcana nazaŹdy.

2a — Zviarnicie Źvagu na cikavasc' getaga Źdakladniennia: sud i kaniec panavannia papaŹ adbyvajucca adnačasova. Geta dakazvaje, Źto zgadany sud pačniecca nie raniej za viartannie Chrysta. U 2021 godzie papy Źsio jaŹce aktyŹnyja, tamu sud, zgadany Ź knizie Daniila, nie pačaŹsia Ź 1844 godzie, braty-advientysty.

Dan 7:27 I carstva, i Źlada, i vieŹiĉ carstvaŹ pad usim niebam buduc' dadzienny narodu, sviatym UŹiavyŹniaga; i carstva Jago — carstva vieĉnaje, i Źsie kiraŹniki buduc' ŹŹŹŹc' Jamu i Źluchacca Jago.

27a — Takim ĉynam, sud budzie naleŹnym ĉynam vykanany pasla viartannia Chrysta Ź Źlavie i ŹŹniasiennia Jago vybrannikaŹ na nieba.

27b — i Źsie kiraŹniki buduc' ŹŹŹŹc' jamu i padparadkoŹvacca jamu

U jakasci pryŹladaŹ Bog pakazvaje nam troch kiraŹnikoŹ, pradstaŹlenych u getaj knizie: ĉaŹdziejskaga cara Navuchadanosara, midyjskaga cara Daryja i piersidskaga cara Kira 2.

Dan 7:28 I tut skonĉyliŹsia Źlovy; i ja, Daniil, byŹ vieŹ'mi zaniepakojeny Ź dumkach maich, i tvar moj zmianiŹsia, i ja pakŹaŹ Źlovy Ź serca majo.

28a — ZbianteŹžanasc' Daniila Źsio jaŹce apraŹdanaja, bo na getym uzroŹni dokazy identyĉnasci papskaga Ryma Źsio jaŹce nie majuc' siŹy; jago identyĉnasc' zastajecca «gipotezaj», jakaja ŹŹo vieŹ'mi pierakanaŹĉaja, ale Źsio Ź «gipotezaj». Ale Daniil 7 — geta toŹ'ki drugaja z siami prarockich pŹascin, pradstaŹlenych u getaj knizie Daniila. I ŹŹo ĉiapier my zmagŹi ŹbaĉŹc', Źto paŹlanni, pieradadziennyja Ź Dan. 2 i Dan. 7, identyĉnyja i dapaŹniajuc' adzin adnago. KoŹnaja novaja pŹascina pryniasie nam dadatkovyja elementy, jakija, nakŹadziennyja na ŹŹo praviedziennyja dasledavanni , buduc' umacoŹvac' i Źzmacniac' paŹlannie Boga, jakoŹe, takim ĉynam, budzie stanavicca Źsio boŹŹ zrazumietyĉm.

Gipoteza pra toŹe, Źto « maŹy rog » z getaga 7-ga razdziela — geta papski Rym, jaŹce patrabuje pacvierdŹžannia. Geta budzie зроблена. Ale davajcie ŹŹo ŹŹpomnim getuju gistaryĉnuju pasladoŹnasc', jakaja tyĉŹcca Ryma, « ĉacviortaj ŹachŹlivaj ŹyvioŹiny z Źaleznymi zubami ». Jana abaznaĉaje Rymskuju impieryju, za jakoj iduc' « dziesiac' ragoŹ » svabodnych i niezaleŹnych jeŹrapiejskich karaleŹŹvaŹ, jakim u 538 godzie zmianiajecca mierkavany papski « maŹy rog », gety « inŹy car », pierad jakim « try rogi abo try cary », gjeruŹy, vandaŹy i ostgoty, byŹi pryniŹŹany pamiŹ 493 i 538 gadami Ź vierŹach 8 i 24.

Daniil 8

Dan 8:1 U treci god wladarannia cara Wastasa mnie, Daniila, zawlasia bacannie, akramia tago, jakoje ja baczu spaczku.

1a — Praszou cas: 3 gady. Daniil atrymliwaje novaje bacannie. U getym bacanni josc' to'ki dzwie zywioty, jakija wyrazna atajasamliwajucca u wierszach 20 i 21 z midzianami, piersami i grekami, jakija u papiarednich bacanniach byli 2-j i 3-j impieryjami praroctwa u ab pierajemnasci. Z casam u bacanniach zywioty usio bo'sz i bo'sz wyrazna adpawiadajuc' abradam gabreja u. U Dan.8 pradstawleny baran i kazioł ; zywioty, jakija prynosilisia u achviaru u Dzien' adkuplennia pawodle gabrejskaga abradu. Takim cynam, my mozam zauwazyc' simwal grachu u supierpazicyi Greckaskaj impieryi: zywot i sciogny z brony z Dan.2, leopard z Dan.7 i Kaza Dena.8 .

Dan 8:2 Kali ja ubazu getaje widziennje, mnie zdalosia, sto ja znachodzusia u goradzie Susan, sto u prawincy Etam; i u widzienni ja byu kala raki Utaj.

2a — Daniil znachodzicca u Pjersii kala raki Karun, jakaja u jago casy byla rakoju Utaj. Pjersidskaja stalica i raka, simwal naroda, pakazvajuc' gjeagraficzny aryjencir dla bacannia, jakoje dasc' jamu Bog. Takim cynam, praroczyja poslanni u getym rozdiele utrymliwajuc' kastounyja gjeagraficznyja zwiestki, jakich nie chapala u rozdzielach 2 i 7.

Dan 8:3 I ja Źniau vočy maje i ŹbačyŹ, i vos', baran staic' pierad rakoŹ, u jakoga dva rogi; i rogi byŹi vysokija, ale adzin byŹi vyšejšy za drugi, i jon vyjšau apošni.

3a — Gety vierš koratka apisvaje gistoryju Pjersii, pradstaŹlenuju getym baranom , rog jakoga Najvyšejšy Źvasablaje jago, tamu što, spačatku znachodziačysia pad Źladaj svajgo sajuznika Midyi, jon nareščie Źniaušia nad im z prychoďam da Źłady cara Kira II Pjersidskaga Ź 539 godzie, apošniaga sučasnika Daniila, zgodna z Dan. 10:1. Ale tut ja zviartaju Źvagu na prablemu sapraŹdnaj daty, bo gistoryki całkam ignarujuc' sviedčanni vidavočcaŹ Daniila, jaki Ź Dan. 5:31 prypisvaje zavajavannie Vaviłona midyjskamu caru Daryju, jaki arganizavaŹ Vaviłon na 120 satrapij, zgodna z Dan. 6:1. Kir pryjšoŹ da Źłady pasla smierci Daryja, tamu nie Ź 539 godzie, a krychu pazniej, abo, naadvarot, zavajavannie Daryjem magło adbycca krychu raniej za datu — 539 god.

3b — U getym vieršy prajaŹlajecca boskaja tonkasc' u formie, jakaja vykarystoŹvajecca dla abaznačennia małoga i viałikaga roga. Geta pacviardŹaje, što vyraz « mały rog », jakoga staranna pazbiagajuc', zviazany vyklučna z identyčnasciu Ryma.

Dan 8:4 Ja bačyŹ barana, jaki b'je na zachad, na poŹnač i na poŹdzien'; i nijaki zvier nie moŹa suprac'stajac' jamu, i nie było kamu vyratavac' achviar jago; i jon robic', što jamu padabajecca, i stanovicca mocnym.

4a — Vobraz getaga vierša ilustruje pasladoŹnyja etapy zavajoŹ piersau, jakija viaduc' ich da impieryi, panavannia cara caroŹ.

Na Zachadzie : Kir II zaklučyŹ sajuz z chałdziejami i jegipcianami pamiŹ 549 i 539 gadami.

Na poŹnačy : Łidzija cara Kreza był a zavajavana Ź 546 godzie.

Na poŹdni : Kir zavajoŹvaje Vaviłoniju, zmianiŹšy midyjskaga cara Daryja pasla 539 g. da n.e., a pazniej piersidski car Kambiz II zavajuje Jegipiet u 525 g. da n.e.

4b — i jon staŹ magutnym

Jon dasiagnuŹ impierskaj Źłady , jakaja zrabił a Pjersiju pieršaj impieryjaj, pra jakuju praročyli Ź getym 8-m razdziele. Geta był a drugaja impieryja Ź bačanniach Daniila 2 i Daniila 7. Pry getaj Źladzie Pjersidskaja impieryja raspascirałasia da MiŹziemnaga mora i napał a na Grecyju, što spynił a jaje pry Marafonie Ź 490 godzie. Vajny adnaviłisia.

Dan 8:5 I kałi ja ŹvaŹłiva prygledzieŹsia, vos', kazioł idzie z zachadu i prachodziec' pa Źsioj ziamłi, ale nie dakranajecca da jaje; i Ź kazł a byŹi viałiki rog pamiŹ vačyma jagonymi.

5a — Vjerš 21 vyrazna vyznačaje kazł a: Kaza — geta car Javana, viałiki rog pamiŹ vačyma jago — geta pieršy car . Javan — geta staraŹytnaja nazva Grecyi. Ignarujučy słabych grečaskich caroŹ, Duch budu je svajo adkryccio na viałikim grečaskim zavajoŹniku Alaksandry Makiedonskim.

5b — vos', z zachadu idzie kaza

Gjeagrafičnyja Źkazanni Źsio jašč e vykarystoŹvajucca. Kaza pachodziec' z Zachadu, a za gjeagrafičnuju kropku adłiku pryniata Pjersidskaja impieryja.

5c — i chadziŹ pa Źsioj ziamłi pa jaje pavierchni, nie dakranajučysia jaje

Getaje pašannje padobnaje da čatyroch ptušynych kryť leoparda z knigi Dana (7:6). Jano padkreslivaje nadzvyčajnuju chutkasc' zavajoŭ getaga maľadoga makiedonskaga cara, jaki praz dziesiac' gadoŭ pašyryc' svajo panavannje da raki Ind.

5d — u getaj kazy pamiž vačyma byŭ viaľiki rog

Identyčnasc' paznačana ŭ vieršy 21: Vjaľiki rog pamiž jagonymi vačyma — geta pieršy car. Gety car — Alaksandr Makiedonski (543-523). Duch nadaje jamu vyglad adnaroga, mifičnaj kazačnaj žyvioŭ. Takim čynam jon asudžaje nievyčerpuju pľadavituju fantaziju grečaskaga gramadstva, jakoje vynachodziła bajki, užytyja da religii, i čyj duch pierasiok stagoddzi aŭ da našaga času na padmantiva chryscijanskim Zachadzie. Geta aspjeht grachu , jaki pacviardžajecca vobrazam kazła , žyvioŭ, jakaja adygryvała rolu grachu ŭ sviatym štogadovym abradzie «Dnia adkuplennia». Raspiaccie Mjesii Isusa dasiagnuła svajoj boskaj daskanatasci, i gety abrad pavinien byŭ spynicca pasla jago... siľaj, razburenniem chrama i jaŭrejskaj nacyi rymlanami ŭ 70 g.

Dan 8:6 I padyšoŭ jon da barana, jaki mieŭ dva rogi, i jakoga ja bačyŭ, što jon stajaŭ kala raki, i ŭ lutasci svajoj kinuŭsia na jago.

6a — Alaksandr Makiedonski pačynaje ataku na piersaŭ, carom jakich z'jaŭlajecca Daryj III. Apošni cierpic' parazu pry Isie, uciakaje, pakinuŭšy łuk, ščyt i pľašč, a taksama žonku i spadčynnika ŭ 333 godzie. Pazniej jon budzie zabity dvuma svaimi viaľmožami.

6b — i jon kinuŭsia na jago va ŭsioj lutasci svajoj

Getaja lutasc' gistaryčna apraŭdanaja. Joj papiaredničaŭ nastupny abmien replikami pamiž Daryjem i Alaksandram: «Pjerad tym, jak Alaksandr sustreŭsia z Daryjem, piersidski car dostaŭ jamu padarunki, pryznačanyja padkreslic' ich adpaviednaje stanovišča jak cara i dziciaci — Alaksandr u toj čas byŭ jašče maľadym pryncam, pačatkoŭcam u mastactvie vajny» (Gaľina I, radok 89). Daryj dostaŭ jamu miač, pugu, konskuju abroc' i siarebrany kufar, poŭny zoľata. Łist, jaki supravadžaŭ skarb, apisvaje jago elementy: miač dla tago, kab jon praciagvaŭ gulac' jak dzicia, abroc', kab navučyc' jago samakantrolu, puga, kab vypravic' jago, a zoľata ŭjaŭlaje saboj daninu, jakuju makiedoncy pavinny pľacic' piersidskamu impierataru».

Alaksandr nie vyjaŭlaje nijakich prykmiet gnjevu, niagledziačy na strach pašancoŭ. Zamiest getaga jon prosic' ich pavinšavac' Daryja z jago kiemľivasciu. Daryj, kaŭa jon, viedaje budučyniu, bo daŭ Alaksandru kulu, jakaja simvalizuje jago budučaje zavajavannje sviatu, abroc' aznačaje, što ŭsie jamu padparadkujucca, bizun budzie pakaranniem dla tych, chto advažycca suprac'stajac' jamu, a zoľata namiakaje na daninu, jakuju jon atrymaje ad usich svaich paddanych. Praročaja detaľ: u Alaksandra byŭ kon', jakomu jon daŭ imia «Bucefaľ», što aznačaje, z pavialičanaj prystaŭkaj, «gaľava». Va ŭsich svaich bitvach jon budzie «na čale» svajgo vojska sa zbrojaj u ruce. I na praciagu «dziesiaci gadoŭ» jon stanie kirujučaj «kiraŭnikom» sviatu, achoplenaga praročtvam. Jago viadomasc' budzie prapagandavac' grečaskuju kuľturu i grech , jaki jaje gan'bic'.

Dan 8:7 I ja ŭbačyŭ, jak jon padyšoŭ da barana, i razgnievaŭsia na jago, i ŭdaryŭ barana, i zľamaŭ jamu abodva rogi; ale baran nie byŭ dastatkova mocny, kab supraciŭlacca jamu; i jon kinuŭ jago na ziamlu i zataptaŭ jago; i nie było kamu vyratavac' barana.

7a — Vajna, raspačataja Alaksandram Makiedonskim: u 333 g. pry Isie piersidski tagjer byŭ razbity.

Dan 8:8 Kaza stała vieľmi magutnaj; ale kali jana stała magutnaj, jaje viaľiki rog złamaŭsia, i zamiest jago vyrasľi čatyry viaľikija rogi pa čatyroch viatrach niabiesnych.

8a — jago viaľiki rog złamaŭsia

U 323 godzie maľady car (–356–323) pamior, nie pakinuŭšy spadčynnika va ŭzroscie 32 gadoŭ, u Vaviľonie.

8b — Na jago miescy padniaľisia čatyry viaľikija rogi pa čatyroch viatrach niabiesnych.

Zamiest pamierľaga cara pryjšľi jago gjenieraľy: dyjadochi. Pasla smierci Alaksandra ich byľo dziesiac', i na praciagu 20 gadoŭ jany vajavaľi adzin z adnym da takoj stupieni, što pasla 20 gadoŭ u ŭyvnych zastaľosia toľki čatyry. Koŭny z ich zasnavaŭ karaleŭskuju dynastyju ŭ krainie, jakoj kiravaŭ. Najviaľikšym byľ Sjeleŭk, viadomy jak Nikatar, jaki zasnavaŭ dynastyju Sjeleŭkidaŭ, jakaja kiravaľa Siryjskim carstvam. Drugim byľ Ptaľamiej Łagos, jaki zasnavaŭ dynastyju Łagidaŭ, jakaja kiravaľa Jegiptam. Trecim byľ Kasandr, jaki kiravaŭ Grecyjaj, a čacviortym — Łisimach (Łacinskaje imia), jaki kiravaŭ Frakijaj.

Prarockaje paľannie, zasnavanaje na gjeagrafičnych dadzienych, praciagvajecca. Čatyry baki svietu čatyroch niabiesnych viatroŭ pacviardŭajuc' identyčnasc' krain udzieľ'nikaŭ bajoŭ.

Vjartannie Ryma, maľy rog

Dan 8:9 I z adnago z ich vyjšaŭ nieviaľiki rog , i jon usio boľš i boľš rascie na poŭdzien' i na ŭschod i da sľaŭnaj ziamľi.

9a — Gety vierš apisvaje pašyrennie carstva, jakoje, u svaju čargu, stanie daminujučaj impieryjaj. U papiarednich urokach i ŭ susvietnaj gistoryi pierajemnikom Grecyi z'jaŭľajecca Rym. Getaja identyfikacyja dalej apraŭdvajecca vyrazam «maľy rog», jaki na gety raz, nasupierak tamu, što byľo зробlena dla boľš karotkaga Midyjskaga roga, vyrazna zgadvajecca. Geta dazvalaje nam skazac', što gety «maľy rog» simvalizuje ŭ dadziennym kantekscie rascie respubľikanski Rym. Bo jon umiašajecca na Ŭschodzie, jak susvietny paľicejski, časta tamu, što jago zakľikajuc' uregulavac' miascovy kanflikt pamiŭ praciŭnikami. I geta mienavita taja pryčyna, jakaja apraŭdvaje nastupny vobraz.

9b — Z adnago z ich vyjšaŭ nieviaľiki rog

Papiarednim ŭľadarom byľa Grecyja, i mienavita z Grecyi Rym pačaŭ daminavac' u getaj ŭschodniaj zonie, dzie znachodzicca Izraiľ'; Grecyja, adzin z čatyroch ragoŭ.

9c — jaki značna pašyrajecca na poŭdzien', na ŭschod i ŭ bok najprygaŭŭjšych krain.

Rost Ryma pačaŭsia spačatku z jago gjeagrafičnaga stanovišča na poŭdzien' . Gistoryja pacviardŭaje geta tym, što Rym ustupiŭ u Puničnyja vojny suprac' Karfagjena, sučasnaga Tunisa, kala 250 g. da n.e.

Nastupny etap ekspansii adbyŭsia na ŭschod , umiašaŭšysia ŭ adzin z čatyroch ragoŭ : Grecyju, kala 200 g. da n.e. Jaje tudy paklikała Grečaskaja Etołijskaja łiga dla padtrymki suprac' Achiejskaj łigi (Etołija suprac' Achiei). Pasła apyniennia na grečaskaj ziamłi rymskaje vojska boł's nikołi nie pakidała jaje, i z 160 g. da n.e. usia Grecyja stała rymskaj kałonijaj.

Z Grecyi Rym praciagnuŭ svaju ekspansiju, stupiŭšy na Palescinu i ludzieju, jakaja ŭ 63 g. da n. e. stała pravincyjaj Ryma, zavajavanaj vojskami gjenierała Pampieja. Mjenavita getuju ludzieju Duch abaznačaje getym prygožym vyrazam: Najprygažejšaja z krain , vyraz, cytavany ŭ Dan. 11:16 i 42, a taksama ŭ Ez. 20:6 i 15.

Gipoteza pacvierdžana, « nieviałiki rog » — geta Rym

Na gety raz boł's niama nijakich sumnievaŭ, papski režym z Dan. 7 vykryty, i tamu, prapuskajučy bieskarysnyja stagoddzi, Duch viadzie nas da tragičnaj gadziny, kałi, pakinuty impieratarami, Rym adnaŭlaje svajo panavannie pad religijnaj formaj chryscijanskaga abłičča, jakomu jon prypisvaje dziejanni, vyjaŭlenija simvałami nastupnaga 10-ga vierša. Geta dziejanni « inšaga » cara z Dan. 7.

Impieratarski Rym, a zatym Papski Rym pierasledujuc' sviatych

Dva pasladoŭnyja čytanni getaga adnago vierša

Dan 8:10 I padniałosia jano navat da niabiesnaga vojska, i skinuła častku vojska i zorak na ziamlu, i pataptała ich.

10a — Jana ŭzniałasia da niabiesnaga vojska

Kažučy « jana », Duch trymaje Rym svajoj metaj, u chraňałagičnaj pasladoŭnasci jago pašyrennia, pasła roznych formaŭ kiravannia, na jakija jon namiakaje ŭ Adkrycci 17:10, Rym dasiagnuŭ impieryi pry praŭlenni rymskaga impieratara Aktavijana, viadomaga jak Aŭgust. I mienavita ŭ jago čas Isus Chrystos naradziŭsia ad Ducha, u jašče cnaťlivym cieľe Maryi, maładoj žonki Iosifa; abodva abranyja vyklučna pa pryčynie ich prynaležnasci da radavodu cara Davida. Pasła svajoj smierci, uvaskrosšy im samim, jak jon abviasciŭ, Isus daručyŭ svaim apostołam i vučniam misiju abviascić dobruju viestku pra vyratavannie (Jevangjeľe), kab zrabic' vybranym narod pa ŭsioj ziamłi. U toj čas Rym sutyknuŭsia z chryscijanskaj łagodnasciu i pacyfizmam; jana ŭ rołi kata, vučni Chrysta ŭ rołi zabitych jagniat. Koštam viałikaga pakutnickaga krovaprałiccia chryscijanskaja viera raspaŭsiudziłasja pa ŭsim sviecie, asabłiva ŭ stałicy impieryi, Rymie. Pjerasledujučy impierski Rym paŭstaje suprac' chryscijan. U vieršy 10 dva dziejanni Ryma pierasiakajucca. Pjeršaje tyčycca impieratarskaga, a drugoje — papskaga.

Užo pry impierskim režymie my možam prypisac' jamu nastupnyja dziejanni:

Jana ŭzniałasia suprac' niabiesnaga vojska : jana suprac'stajała chryscijanam. Za getym simvałičnym vyrazam, vojska niabiesnaje , staic' chryscijanski Vybraniec, pavodle jakoga Isus užo nazvaŭ svaich viernych: gramadzianami Carstva Njabiesnaga . Boł's za toje, Dan. 12:3 paraŭnoŭvaje sapraŭdnych sviatych z zorkami , jakija taksama z'jaŭlajucca naščadkami Abragama z Byc. 15:5. U pieršym čytanni

advažycca mučyc' synoŭ i dačok Božych užo ŭjaŭlaje saboj dla paganskaga Ryma pychlivy ŭčynak i niavartaje i nieabgruntavanaje ŭzvyšennie . U drugim čytanni pretenzija rymskaga biskupa ŭznačalic' u jakasci Papy Vybranca Isusa Chrysta z 538 goda taksama z'jaŭlajecca pychlivym ŭčynkam i jašče boľš niavartym i nieabgruntavanim uzvyšeniam .

Jana prymusiła častku getaga vojska i zorki ŭpasci na ziamlu, i jana taptala ich : jana pierasleduje ich i zabivaje, kab adciagnuc' uvagu svajgo nasieľnictva na svaich arenach. Ganicielami ŭ asnoŭnym z'jaŭlajucca Njeron, Damicyjan i Dyjakletyjan, apošni aficyjni ganicieľ pamiž 303 i 313 gadami. U pieršym čytanni gety dramatyčny pieryjad apisvajecca ŭ Adkrycci 2 pad simvaličnymi nazvami « Efies », čas, kali Jan atrymľivaje svajo boskaje Adkryccio pad nazvaj «Apokalipsis», i « Smirna ». U drugim čytanni, prypisanyja papskamu Rymu, getyja dziejanni zmieščany ŭ Adkrycci 2 pad pieryjadami pad nazvaj « Pjergam » abo parušany sajuz abo pieralub, i «Fijatyra», abo agidnasci i smierci. Kažučy, i jana taptala ich, Duch prypisvaje dvum Rymam adnoľkavyja kryvavyja dziejanni. Dziejasťoŭ «taptaŭ» i jago vyraz «taptaŭ» prypisvajucca jazyčnickamu Rymu ŭ Dan. 7:19. Ale dziejannie taptannia budzie praciagvacca da kanca 2300 viečara-ranicy vierša 14 getaga razdziela 8, zgodna sa scviardženniam vierša 13: « Dakuľ buduc' taptac' sviatasc' i vojska ? » Geta dziejannie zdzijsniajecca ŭ časy chryscijanskaj ery, i tamu my pavinny prypisac' jago papskamu Rymu i jago manarchičnym prychiľnikam; što pacviardžaje gistoryja. Tym nie mienš, adznačym važnaje adrozniennje. Paganski Rym toľki litaral'na prynižaje sviatych Isusa Chrysta, tady jak papski Rym praz svajo ižyvaje religijnaje navučannje prynižaje ich duchoŭna, pierš čym pierasledavac' ich, u svaju čargu, litaral'na.

Sparadyčnyja pierasledy praciagvaľsia z pieryjadami miru da pryhodu impieratara Kanstancina I , jaki paklaŭ kaniec pierasledam chryscijan Miľanskim edyktam, svajoj rymskaj statycy, u 313 godzie, što stała kancom pieryjadu « dziesiaci gadoŭ » pierasledaŭ, jakija charaktaryzujuc' « Smirnskuju » epochu z Adkryccia 2:8. Dziakujučy getamu miru chryscijanskaja viera ničoga nie atrymaje, a sam Bog šmat stracic'. Bo biez bar'jera pierasledu addanasc' getaj novaj viery bagata ŭzrastaje pa ŭsioj impieryi, i asabliva ŭ Rymie, dzie kroŭ mučanikaŭ praliťasia najboľš.

Takim čynam, mienavita da getaga pieryjadu možna adniesci pačatak drugoga čytannia getaga vierša. Toga, kali Rym stanovicca chryscijanskim, padparadkoŭvajučysia zagadam impieratara Kanstancina, jaki ŭ 321 godzie toľki što vydaŭ ukaz, jaki zagadvaje zmianic' štotydniovy dzien' adpačynku: siomy dzien', subota, zamianiajecca pieršym dniom tydnia; u toj čas jazyčniki prysviačali jago pakľanienniu bogu « pavažanamu niepieramožnamu soncu ». Geta dziejannie getak ža sur'joznaje, jak i piccio z zaľatyja sasudy chrama , ale na gety raz Bog nie adreaguje, dastatkova budzie gadziny apošniaga suda. Z novym dniom adpačynku Rym raspaŭsiudzić' svajo chryscijanskaje vučennje pa ŭsioj impieryi, a jago miascovaja ŭľada, biskup Ryma, atrymaje prestyž i padtrymku, pakuľ najvyšejšaje ŭzvyšennie papskaga tytuľa, dadzienaga jamu ŭkazam u 533 godzie vizantyjskim impierataram Justynijanam I. Treba budzie čakac' vygnannia varožych ostgotaŭ, kab pieršy kirujučy Papa, Vigiliŭ, pasiaľiŭsia na svaim papskim miescy ŭ Rymie, u ľateranskim paľacy, pabudavanim na gary Ceľijan. Data 538 goda i prybyccio pieršaga Papy aznačaje zaviaršennje dziejanniaŭ, apisanych u nastupnym vieršy 11. Ale geta taksama pačatak 1260 dzion-gadoŭ praŭlennia Papaŭ i ŭsiago, što ich tyčycca i što byľo adkryta ŭ Dan. 7. Praciagťaje panavannje, u jakim sviatyja znoŭ topčycca nagami , ale na gety raz rymsko-papskim religijnym panavanniem i jago gramadzianskimi prychiľnikami, manarchami, i viaršyniaj getaga panavannia... u imia Chrysta.

Kankretnyja dziejanni ŭstalavanaga papstva ŭ 538 godzie

Dan 8:11 I ŭzviaŭčyŭsia jon da pravadyra vojska, i adabraŭ u jago pastajannuju achviaru , i razburyŭ miesca i padmurak jagonaj sviatyni.

11a — Jana ŭznačaŭ armiju

Getym kiraŭnikom vojska ŭagična i biblejski z'jaŭlajecca Isus Chrystos, zgodna z Paŭlaniem da Efiesianaŭ 5:23: bo muž josc' gaŭava ŭonki, jak Chrystos josc' gaŭava Carkvy , jakaja josc' Jago cieŭam, i dla jakoj Jon josc' Zbaŭcam. Dziejasŭoŭ « jana ŭvaskreŭa » dobra abrawy mienavita tamu, ŭto ŭ 538 godzie Isus znachodziŭ na niabiosach, a papstva — na ziamŭi. Njabiosy pa-za Jago dasiaŭnasciu, ale « jana ŭvaskreŭa », pryŭŭŭajuŭ ludziej vieryŭ, ŭto jana zamianiaje Jago na ziamŭi. Z niabiosaŭ u Isusa maŭ ŭancaŭ pazbiegnuc' pastki, rasstaŭlenaj dla ludziej d'jabŭam. Boŭŭ za toje, ŭamu Jon zrabiŭ by geta, kaŭ Jon sam addaje ich u getuju pastku i ŭsie jaje praklony? Bo my ŭytaŭ ŭ Dan. 7:25: « sviatyja buduc' addadzieny ŭ Jago ruki na ŭas, ŭasy (2 ŭasy) i paŭŭasu »; Jany naŭmysna vyzvaleny Bogam Chrystom z-za zmieniennyh ŭasoŭ i zmieniennaga zakona . Zakon, zmienieny ŭ 321 godzie Kanstancinam adnosna suboty, viadoma, ale, pierŭ za ŭsio, zakon, zmienieny rymskim papizmam pasla 538 goda, dzie nie toŭki subota padviargaŭasia krytycy i napadkam, ale i ŭvies' zakon byŭ pierapracavany ŭ rymskaj viersii.

11b — adabraŭ u jago vieŭnuju achviaru

Ja zviartaju ŭvagu na adsutnasc' ŭlova «achviara» ŭ aryginaŭnym gabrejskim tekscie. Tym nie mienŭ, jago prysutnasc' namiakaje na kanktekst staroga zapavietu, ale geta nie tak, jak ja toŭki ŭto pakazaŭ. Pavodle novaga zapavietu achviara i pryŭŭennie spyniŭsia, smierŭ Chrysta ŭ siaredzinie tydnia , zŭadanaga ŭ Dan. 9:27, zrabiŭa getyja abraŭy bieŭkarysnymi. Adnak nieŭta zastaŭosia ad staroga zapavietu: ŭŭŭennie pierŭŭŭiatara i zastupnika za grachi naroda, jaki taksama praroŭyŭ niabiesnaje ŭŭŭennie, jakoje Isus zdzijsniŭ na karyŭŭ ŭŭaich adziŭnyh vybranyh, adkupleny h jago kryvioju pasla jago ŭvaskresiennia. Chrystos uzniossia na nieba, ŭto ŭ tady zastaŭasia ŭ Jago adabraŭ? Jago sviatarŭkuju funkciju, geta znaŭyŭ Jago vykluŭnuju rolu zastupnika, jaki daruje grachi ŭŭaich vybranyh. Sapaŭdy, z 538 goda ŭŭtanaŭlennie na ziamŭi, u Rymie, kiraŭnika Carkvy Chrystovaj zrabiŭa niabiesnaje ŭŭŭennie Isusa marnym i bieŭkarysnym. Maŭitvy boŭŭ nie prachodziac' praz Jago, i greŭniki zastajuŭa noŭŭitami ŭŭaich grachoŭ i ŭŭaioj viny pierad Bogam. Gabr. 7:23 pacviardŭaje gety analiz, kaŭŭy: « Ale gety ŭaŭaviek, pakoŭki zastaŭajecca vieŭna, maje niazmiennaje sviatarŭŭa ». Zmiena ŭidara na ziamŭi apraŭdvaje agidnyja pŭady, jakija prynosic' getaje biazchryŭtaŭnaje chryŭcijanŭŭa; pŭady, pradkazanyja Bogam Daniŭu. ŭamu chryŭcijanie byŭi ŭraŭany getym ŭraŭnym praklonam? Nastupny 12-y vierŭ dasc' adkaz: z-za grachu .

Vyznaŭennie vieŭnaga sviatarŭŭa, jakoje toŭki ŭto byŭo praviedziena, paŭŭŭyŭŭ asnovaj dla razŭikaŭ z vykaryŭtaniem praciagŭŭŭŭ 1290 i 1335 dzion-gadoŭ, jakija buduc' prapanavany ŭ Dan. 12:11 i 12; ustalavanaj asnovaj z'jaŭlajecca data 538 goda, momant, kaŭ vieŭnaje sviatarŭŭa byŭo skradziena ziamnym kiraŭnikom papy.

11c- i pierakuŭiŭ miesca, dzie byŭa asnova jagonaj sviatyni

Z-za kanteckstu Novaga zapavietu, pamiž dvuma magčymymi značenniami gabrejskaga słowa «miekon», jakoje pierakładajecca jak «miesca», ja zachavaŭ jago pierakład «asnova», jaki getak Źa słušny i lepš adaptavany da kanteckstu chryscijanskaj epochy, na jakuju spasyłajecca prarocctva.

časta zgadvajecca sviatynia , što moŹa bianteŹyc'. Adnak možna nie paddacca zmanu dziejasłovam, jaki abaznačaje dziejannie, jakoje adbyvajecca ũ sviatyni .

Tut, u Dan. 7:11, papstva zrynaje jago asnovu .

U Dan. 11:30: jago apaganiŭ grečaski car Antyjoch 4 Epifan, ganicieľ gabrejaŭ u 168 godzie.

U Dan. 8:14 i Dan. 9:26 gavorka idzie nie pra sviatyniu , a pra sviatasc' . Gabrejskaje słowa «kodieš» systematyčna niapraviľna pierakładajecca va ũsich pierakładach najboľš raspaŭsiudŹanych viersij. Ale aryginaľny gabrejski tekst zastajecca niazmiennym, kab sviedčyc' pra pieršapačatkovuju praŭdu.

Varta adznačyc', što termin « sviatynia » adnosicca vyklučna da miesca, dzie Bog staic' asabista. Pakoľki Isus uvaskros z miortvych i ũzniossia na nieba, na ziamli boľš niama sviatyni . Takim čynam, razburennie padmurka Jago sviatyni aznačaje padryŭ daktrynaľnych asnoŭ adnosna Jago niabiesnaga słuŹennia, jakoje ilustruje ũsie ũmovy zbaŭlennia. Sapraŭdy, pasla chryščennia paktikany čaľaviek pavinien miec' magčymasc' karystacca adabrenniem Isusa Chrysta, jaki acen'vaje jago vieru pa jago spravach i zgadzajecca ci nie daravac' jamu grachi ũ imia jago achviary. Chryščenne aznačaje pačatak dosviedu, jaki pieraŹyvajecca pad spraviadlivym sudom Boga, a nie jago kaniec. Geta aznačaje, što kaľi niepasrednyja adnosiny pamiž ziamnym vybrannikam i jago niabiesnym zastupnikam pieraryvajecca, zbaŭlennie boľš niemagčyma, i sviaty zapaviet parušajecca. Geta Źudasnaja duchoŭnaja drama, jakuju ignarujuc' čaľaviečyja masy, padmanutyja i spakušanyja z 7 sakavika 321 goda i 538 goda, kaľi viečnaje sviatarstva Isusa Chrysta byľo adabrana Papam dziela jago ũľasnaj karysci. Zniščenne padmurka Jago sviatyni — geta taksama abvinavačvannie 12 apostalaŭ, jakija ũvasablajuc' padmurak abo asnovu Vybranaga, duchoŭnaga doma, u iľŹyva-chryscijanskaj daktrynie, jakaja apraŭdvaje i legaľizuje grech suprac' boskaga zakonu; toje, čago nie zrabiŭ by ni adzin apostal.

Dan 8:12 Vojska byľo addadziena za štodzionnuju achviaru za grech; rog skinuŭ praŭdu na ziamlu i mieŭ pospiech u tym, što rabiŭ.

12a — Armija byľa vyzvalena viečnaj achviaraj

Boľš simvaličnaj movaj gety vyraz maje toje Ź značenne, što i ũ Dan. 7:25: vojska byľo vyzvalena ... Ale tut Duch dadaje razam z viečnym

12b - z-za grachu

Geta značyc', zgodna z 1-m Paślanniem Jana 3:4, z-za parušennia zakona, zmienienaga ũ Dan. 7:25. Bo Jan skazaŭ i napisaŭ: « KoŹny, chto grašyc', parušaje zakon, i grech josc' parušenne zakona» .

Getaje parušenne datujecca 7 sakavika 321 goda i tyčycca, pierš za ũsio, admovy ad sviatoj BoŹaj suboty; suboty , asviačonaľ Im z momantu stvarennia svietu ũ adžyny i viečny « siomy dzien' ».

12c — rog kinuŭ praŭdu na ziamlu

Praŭda — geta znoŭ ſa duchoŭnaje ſłowa, jakoſe abaznačaſe zakon, zgodna z Ps. 119:142-151:
Zakon Tvoj — praŭda... usie zapawiedzi Tvaje — praŭda .

12d — i damagajecca poſpiechu ũ ſwaich pačynnaniach

Kali Duch Boga-Tvorcy abviasciŭ pra geta zagadzja, to nie zdiŭlajciesia, ſto praignarawali gety padman, najviaľkſaje duchoŭnaje machlarſtwa va ũsioj giſtoryi čaľaviečtwa; ale taksama i najboľſ ſur'joznaje pa ſwaich naſtupſtvach — ſtratu čaľaviečyich duſ dziela Boga. Vjerſ 24 pacvierdzic' geta, kaŭčy: Jagonaja ũľada budzie pavialičvacca, ale nie jagonaj ũľasnej ſiľaj; jon budzie zdziajsniac' nievieragodnyja ſpuſtaſenni, jon daſiagnie poſpiechu ũ ſwaich pradpryjemſtvach , jon zniſčyc' magutnych i narod ſviatych.

Padrychtoŭka da asviačennia

U ũrokach, jakija dajuc' reľigijnyja abraďy Staroga Zapavietu, getaja tema padrychtoŭki da asviačennia paſtajanna z'jaŭlajecca. Pa-pierſaje, pamiſ čaſam rabſtwa i ũvachodam u Chanaan ſviatkavannie Paſchi byľo nieabchodnym dla asviačennia naroda, jakoga Bog zbiraŭſia viesci na ich nacyjanaľnuju ziamľu, Izraiľ, abiacanuju ziamľu. Faktyčna, ſpatrebiľasja 40 gadoŭ vyprabavanniaŭ ačyſčennia i asviačennia, kab ũvachod u Chanaan adbyŭſia.

Padobnym čynam, ſto tyčycca ſuboty, jakaja adznačaľasja ũ ſiomy dzien' ad zachodu ſonca da zachodu, nieabchodna byľo padrychtavacca zagadzja. Œeſc' dzion ſvieckich ſpraŭ patrabawali abmyvannia cieľa i zmieny adziennia, getyja rečy taksama byľi ũſkľadzieny na ſviatara, kab jon mog, biez niebiaspieki dla ſvajgo ŭyčcia, ũvajſci ũ ſviatoje mieſca chrama, kab zdziejsnic' ſvaju rytuaľnuju ſľuŭbu.

Sjamidzionny 24-gadzinny tydzien' ſtvarennia pabudavany na ũzory ſiami tyſiač gadoŭ Boŭaga pľana zbaŭľennia. Takim čynam, pierſyja ſeſc' dzion pradſtaŭľajuc' pierſyja ſeſc' tyſiačagoddziaŭ, na praciagu jakich Bog vybiraje ſwaich vybrannikaŭ. A ſiomaje i apoſniaje tyſiačagoddzie ſkľadaje viaľikuju ſubotu, na praciagu jakoj Bog i Jago vybranniki, ſabranaja na niabioſach, atrymľivajuc' aſaľodu ad ſapraŭdnaga i poŭnaga ſpakoju. Usie greſniki čaſova pamierľi; akramia Satany, jaki zaſtajecca izalavanym na niezasielenaj ziamľi na praciagu getaga pieryjaďu «tyſiačy gadoŭ», adkrytaga ũ Adkrycci 20. Pjerad tym, jak ũvajſci ũ «niabioſy», vybranniki pavinny byc' ačyſčany i asviačony. Ačyſčennie zaſnavana na viery ũ dobraachvotnuju achviaru Chryſta, ale asviačennie atrymľivajecca Jago dapamogaj paſla chryſčennia, tamu ſto ačyſčennie zaľičvajecca, geta značyc' atrymľivajecca zagadzja ũ imia pryncypu viery, ale asviačennie — geta pľod, jaki vybrannik faktyčna atrymľivaje va ũsioj ſvajoj duſy praz ſvajo reaľnaje ſupracoŭnictva z ŭyvym Bogam Iſuſam Chryſtom. Jano atrymľivajecca praz barac'bu, jakuju jon viadzie ſuprac' ſiabile, ſuprac' ſvajoj zľoj pryrody, kab ſuprac'ſtajac' grachu.

U knizie Daniľa 9:25 my daviedajemſia, ſto Iſuſ Chryſtoſ pryjſoŭ pamierci na kryŭy, kab atrymac' ad ſwaich vybrannikaŭ, kab jany boľſ nie graſyľi, bo Jon pryjſoŭ, kab pakľasci kaniec grachu . My toľki ſto ũbačyľi ũ vierſy 12, ſto chryſcijanski Vybraniec byľ addadzieny papskaj ũľadzie z-za grachu. Tamu ačyſčennie nieabchodna dla atrymannia asviačennia, biez jakoga ničto nie ũbačyc' Boga, zgodna z tym, ſto napisana ũ Paſľanni da Gabrejaŭ 12:14: Imknieciesia da miru z ũſimi ľudŭmi i da ſviatasci, biez jakoj ničto nie ũbačyc' Goſpada .

U dačynienni da 2000 gadoŭ chryscijanskaj ery ad smierci Isusa Chrysta da Jago viartannia ŭ 2030 godzie, gety čas padrychtoŭki i asviačennia budzie raskryty ŭ nastupnych vieršach 13 i 14. Nasupierak pieršapačatkovamu mierkavanniu advientystaŭ, gety čas — geta nie čas suda, jak apisana ŭ Daniila 7, a čas asviačennia, nieabchodny z-za šmatviakovaj spadčyny grachoŭ, uzakoniennyh agidnym vučenniem papskaga Ryma. Chaču adznačyc', što sprava Refarmacyi, jakaja pačalasja ŭ 13 stagoddzi, nie dasiagnuła ačyščennia i asviačennia, jakich patrabavaŭ va ŭsioj spraviadlivasci trojčy sviaty i daskaŭala čysty Bog Zbaŭca.

Dan 8:13 Ja pačuŭ, jak adzin sviaty gavaryŭ, i drugi sviaty skazaŭ tamu, chto gavaryŭ: «Dakuŭ' getaje vidannie budzie pra štodzionnuju achviaru i pra grech spustašennia? Dakuŭ' buduc' taptac' sviatyniu i vojska?»

13a — Ja pačuŭ, jak adzin sviaty gavaryŭ; i inšy sviaty skazaŭ tamu, chto gavaryŭ

Toŭki sapraŭdnyja sviatyja ŭsviedamlajuc' grachi, atrymanyja ŭ spadčynu ad Ryma. My znoŭ znojdziem ich u scenie bačannia, pradstaŭlenaj u Daniila 12.

13b — Jak doŭga budzie vykonvacca getaje bačannie?

Sviatyja prosiac' datu, jakaja pakładzie kaniec rymskim agidnasciam.

13c — pra viečnuju achviaru

Sviatyja prosiac' nazvac' datu, jakaja budzie adznačac' adnaŭlennie Chrystom viečnaga sviatarstva.

13d — i pra razburaŭ'ny grech ?

Sviatyja prosiac' datu, jakaja budzie adznačac' viartannie siomaga dnia, suboty, parušennia jakoj karajecca rymskimi spustašenniami i vojnami; i dla jaje parušaŭ'nikaŭ geta pakarannie budzie doŭžycca da kanca svietu.

13-y — Dakuŭ' buduc' taptac' sviatyniu i vojska?

Sviatyja prosiac' datu, jakaja pakładzie kaniec papskim pierasledam, jakija ŭžyvaŭsja suprac' ich, vybranych Bogam sviatych.

Dan 8:14 I skazaŭ mnie: «Dzvie tysiačy trysta dzion, i pasla getaga sviatynia budzie ačyščana».

14a — Z 1991 goda Bog nakiroŭvaŭ majo vyvučennie getaga niapraŭil'na pierakładzienaga vierša. Vos' jago sapraŭdny pierakład gabrejskaga tekstu.

I skazaŭ mnie: «Da viečara i ranicy dzvie tysiačy trysta apraŭdanych buduc' sviatymi».

Jak bačycie, termin 2300 viečaroŭ i ranic maje na mecie asviačennie vybranych Bogam z daty, jakaja budzie vyznačana dla getaga terminu. Vječnaja spraviadlivasc', atrymanaja chryščenniem da tago času, stavicca pad sumnieŭ. Patrabavannie trojčy sviatoga Boga, u Ajcu, Synie i Sviatym Duchu, zmianiŭsja i było ŭzmocniena nieabchodnasciu dla vybranych boŭš nie grašyc' suprac' suboty, a taksama suprac' luboga inšaga pastanovy, jakaja vychodzić z vusnaŭ Božych. Takim čynam,

adnaŭlajecca vuzki šlach zbaŭlennia, jakomu vučyŭ Isus. I madeŭ vybranych, pradstaŭlenaja ŭ Noi, Daniile i Iovie, apraŭdvaje miŭjon vybranych za dziesiac' miŭjardaŭ zaginuŭtych padčas apošniaga suda (Daniila 7:10).

Dan 8:15 Kaŭi ja, Daniil, bačyŭ getaje vidannie i sprabavaŭ zrazumiec' jago, vos', pierada mnoj staŭ niechta, jaki mieŭ vyglad čaŭavieka.

15a — Łagična, što Daniil chacieŭ by zrazumiec' sens bačannia, i geta pryniasie jamu, jak pakazana ŭ Dan. 10:12, apraŭdanaje adabrennie Boga, ale jago ŭadannie nikoŭi nie budzie caŭkam zadavolena, jak pakazvaje adkaz Boga ŭ Dan. 12:9: I skazaŭ Jon: idzi, Daniil; bo getyja słovy zapiačatany i zapiačatany da času kanca .

Dan 8:16 I pačuŭ ja čaŭaviečy gołas siarod Uŭaja, i jon zakryčaŭ i skazaŭ: Gaŭryiŭ, raskaŭy jamu vidannie.

16a — Vyjava Isusa Chrysta pasiaredzinie Uŭaja pradkazvaje ŭrok, dadzieny ŭ bačanni z knigi Daniila. 12. Anioŭ Gaŭryiŭ, bližki sŭuga Chrysta, maje daručenje raŭtumačyc' sens usiago bačannia z jago pačatku. Tamu davajcie ŭvažŭliwa sačyc' za dadatkovaj infarmacyjaj, jakaja budzie raskryta ŭ nastupnych vieršach.

Dan 8:17 I jon nabliziŭsia da miesca, dzie ja byŭ; i kaŭi jon nabliziŭsia, ja spaŭtochaŭsia i ŭpaŭ na tvar svoj. I jon skazaŭ mnie: «Uvažaj, synie čaŭaviečy, bo geta vidannie datyčycca času, jaki budzie kancom».

17a — Bačannie niabiesnych istot zaŭsiody budzie miec' taki efekt na čaŭavieka z płoci. Ale budziem uvažŭliwyja, kaŭi jon zaprašaje nas. Čas kanca, pra jaki idzie gavorka, pačniecca ŭ kancy ŭsiago bačannia.

Dan 8:18 I kaŭi Jon gavaryŭ sa mnoju, ja log, i son achapiŭ mianie tvaram; i Jon dakranuŭsia da mianie i padniaŭ mianie z tago miesca, dzie ja byŭ.

18a — U getym dosviedzie Bog padkresŭliwaje praklon płoci, jaki nie roŭny čyscini niabiesnych cieŭaŭ viernych anioŭaŭ.

Dan 8:19 I skazaŭ mnie: «Ja pakaŭy tabie, što budzie ŭ kancy gniewu, bo čas pryznačany dla kanca ».

19a — Kaniec Boŭaga gniewu pryjdzie, ale gety gnieŭ apraŭdvajecca chryscijanskim niepaŭsueŭstvam, spadčynaj rymska-papskaj daktryny. Takim čynam, spyniennje getaga pradkazanaga boskaga gniewu budzie častkovym, bo jon sapraŭdy spynicca toŭki pasla poŭnaga zniščennia čaŭaviečtva pry sŭaŭnym viartanni Chrysta.

Dan 8:20 Avien, jakoga ty bačyŭ, u jakoga byli rogi, — geta cary Midyi i Pjersii.

20a — Boŭaja meta — dac' svajmu vybranamu narodu rekamiendacyi, kab jany magŭi zrazumiec' pryncyp pasladoŭnasci pradstaŭlenych simvolaŭ. Midzianie i piersy adznačajuc' gistaryčny kantekest pačatku adkryccia. U Dan. 2 i 7 jany zajmajuc' drugoje miesca.

Dan 8:21 Kaza — geta car Javanski, a viaŭiki rog pamiŭ vačyma jagonymi — geta pieršy car.

21a — Grecyja, u svaju čargu, z'jaŭlajecca drugoj pasladoŭnasciu; treciaj u Dan. 2 i 7.

21b — Vjaľiki rog pamiž jagonymi vačyma — geta pieršy car

Jak my bačyli, geta viaľiki grečaski zavajoŭnik Alaksandr Makiedonski. Vjaľiki rog simvalizuje jago nastupaľny i vajaŭničy charakter, jaki car Daryj III nie pavinien byŭ prynižać, bo geta kaštavała jamu karaleŭstva i žyccia. Razmiasciŭšy gety rog nie na ľbie, a pamiž vačej, Duch pakazvaje svaju nienasytnuju pragu da zavajoŭ, jakuju spynić toľki jago smierć. Ale vočy taksama simvalizujuć prarockaje prazorľivasć, i z samaga naradžennia jamu prazorľiviec abviasciŭ pra vyklučny los, i jon vieryć u svoj pradkazany los na praciagu ŭsiago žyccia.

Dan 8:22 A čatry rogi, jakija paŭstałi zamiest tago złamanaga roga, — geta čatry carstvy, jakija paŭstanuć z tago narodu, ale jany nie buduć takimi mocnymi.

22a — My bačym, što čatry grečaskija dynastyi, zasnnavanyja čatyrma gjenierałami, jakija zmianili Alaksandra, usio jašče žyvyja pasla 20 gadoŭ vojnaŭ pamiž dziesiacciu, jakimi jany byli spačatku.

Dan 8:23 I ŭ kancy ich panavannia, kaľi grešniki buduć zniščany, paŭstanie car nachabny i chitry.

23a — Prapuskajućy pramiežkavyja časy, anioł nagadvaje chrystianskuju epochu panavannia papskaga Ryma. Robiaćy geta, jon pakazvaje na gałoŭnuju metu dadzienaga adkryccia. Ale geta tłumačennie pryvodzić inšaje vučennie, jakoje z'jaŭlajecca ŭ pieršym skazie getaga vierša: U kancy ich panavannia, kaľi grešniki buduć zniščany. Chto Ź tady getyja zniščanyja grešniki, jakija papiaredničajuć času papskaga režymu? Geta buntaŭnyja nacyjanaľnyja gabrei, jakija adkinuť Isusa Chrysta jak Mjesiju i zbaŭcu, vyzvaľiciela, tak, ale toľki ad učynienych grachoŭ i toľki na karyscć tych, kago jon pryznaje pa jakasci ich viery. Faktyčna jany byli zniščany ŭ 70 godzie vojskami Ryma, jany i ich gorad Ijerusałim, i geta ŭžo drugi raz pasla razburennia, zdziejsnienaga pry Navuchadanosary ŭ 586 godzie. Getym dziejanniem Bog daŭ dokaz tago, što stary sajuz skončyŭsia pasla smierci Isusa Chrysta, kaľi ŭ Ijerusałimie zasłona padziełu chrama była razarvana napalaŭ, zvierchu ŭniz, tym samym pakazvajućy, što dziejannie zychodziła ad samoga Boga.

23b — paŭstanie nachabny i chitry car

Geta apisannie, jakoje Bog daje papstvu, zgodna z Dan. 7:8, charaktaryzujecca jago pychaj, a tut — nachabstvam. Jon dadaje jašče i chitrasciu. Chitrascć zaklučajecca ŭ tym, kab chavacć praŭdu i prymacć vyglad tago, kim čaławiek nie z'jaŭlajecca. Chitrascć słužycć dla padmanu bližniaga, mienavita geta robiacć nastupnyja papy.

Dan 8:24 I jon budzie viaľiki, ale nie svajoj siłaj; jon budzie zniščacć nadzvyčaj, i budzie kvitniecć, i zniščycć magutnych i sviaty narod.

24a — Jagonaja siła pavialičycca

I sapraŭdy, apisany ŭ Dan. 7:8 jak « nieviaľiki rog », vierš 20 nadaje jamu « boľšy vyglad, čym inšyja ».

24b — ale nie svajoj siłaj

I tut gistoryja pacviardžaje, što biez uzbrojenaj padtrymki manarchaŭ papski režym nie zmog by vyžycć. Pjeršaj padtrymkaj byŭ Chłodvig, franski karoľ z dynastyi Mjeravingaŭ, pasla jago — Karalingskaja dynastyja i, nareščie, Kapietyngskaja dynastyja, tamu padtrymka francuzskaj manarchii

redka padvodziła jaje. I my ũbačym, što getaja padtrymka maje svaju canu. Geta budzie зробlena, naprykład, abiezgaŭŭivanniem francuzskaga karala Łjudovika XVI, karalevy Maryi-Antuaniety, manarchičnych prydvornych i rymaska-kataŭickaga duchavienstva, gaŭŭnym čynam adkaznych za geta, giŭjacinaj, ustalavanaj u Francyi ũ staŭicy i pravincyjnych garadach francuzskimi revalucyjanyerami pamiž 1793 i 1794 gadami; dzvie epochi «žachaŭ», zapisanych kryvavymi łitarami ũ pamiać čaŭaviečva. U Adkrycci 2:22 geta boskaje pakarannie budzie praročana nastupnymi słovami: « Vos', Ja kinu jaje ũ ŭoŭak i pašlu viaŭikuju skruchu» . maje tych, čto čynić pieralub z joju , kaŭi nie pakajucca ũ svaich učynkach; Ja pakaraju smierciu dziaciej jaje ; i ũsie cerkvy davedajucca, što Ja Toj, Čto vypraboŭvaje sercy i nutry, i Ja adpłaču koŭnamu z vas pavodle ũčynkaŭ jagonych.

24c — jon sieje nievieragodny chaos

Na ziamli ničto nie moŭa ich zličyc', ale na niebie Bog viedaje ich dakŭadnuju koŭkasc', i ũ čas pakarannia Strašnaga suda ũsie jany buduc' adkupleny svaimi aŭtarami, ad samych malen'kich da samych strašnych.

24d - jon dasiagnie pospiechu ũ svaich pačynnaniach

Jak ŭa jon mog nie dasiagnuc' pospiechu, kaŭi Bog daŭ jamu getuju rolu pakarac' grech, učynieny jago narodam, jaki scviardŭaje, što zbaŭlennie zdabyŭ Isus Chrystos?

24-ga — jon zniščyc' magutnych i narod sviatych

Vydajučy siabie za pradstaŭnika Boga na ziamli i pagraŭajučy im adŭčenniem ad carkvy, jakoje začynić im uvachod u raj, papstva damagajecca pakory viaŭikich i manarchaŭ zachodnich krain, i jašče boŭš maŭtych, bagatych ci biednych, ale ũsich nievukaŭ, z-za ich niedavieru i abyjakavasci da boskich iscin.

Z pačatku pieryjadu Refarmacyi, raspačataga Piteram Vaŭdo ũ 1170 godzie, papski reŭym adreagavaŭ luta, padbuchtovajučy suprac' viernych sŭlug Boŭzych, adzinych sapraŭdnych sviatych, jakija zaŭsiody mirnyja i pasŭchmianyja, zabojučyja kataŭickija ŭigi, padtrymanyja trybunaŭami inkvizicyi jago faŭšyvaj sviatasci. Suddzi ũ kapiuŭonach, jakija takim čynam zagadaŭi ŭachŭivya katavanni sviatych i inšych, usich abvinavačanych u jerasi suprac' Boga i Ryma, usim daviadziecca adkazac' za svaje pabory pierad sapraŭdnym Bogam u gadzinu spraviadŭivaga apoŭniaga suda, praročaga ũ Dan. 7:9 i Adkr. 20:9-15.

Dan 8:25 Z-za svajgo dabrabytu i chitrasci jon uzgarycca ũ sercy svaim i zniščyc' mnogich, čto byŭ u miry, i paŭŭtanie suprac' kniazia kniazioŭ; ale sam budzie złamany, ale nie rukami.

25a — Dziakujučy jago dabrabytu i pospiechu jago chitrykaŭ

Gety dabrabyt sviedčyc' pra jago ŭzbagačennie, jakoje vierš zviazvaje z jago chitrasciu . Nasamreč, nieabchodna vykarystoŭvac' chitrasc' , kaŭi čaŭaviek maŭy i słaby, kab atrymac' ad bagatych groŭy i bagaccie ũsialakaga rodu, pieraličanyja ũ Adkrycci 18:12 i 13.

25b — u jago sercy budzie pycha

Geta, niagledziačy na ŭrok, atrymany z dosviedu cara Navuchadanosara ũ knizie Daniŭła 4 i boŭš tragičnaga dosviedu jago ŭnuka Vaŭtasara ũ knizie Daniŭła 5.

25c — jon zniččyc' mnogich ludziej, jakija żyli mirna

Miralubnasc' — geta plon sapraŭdnaga chryscijanstva, ale toŭki da 1843 goda. Bo da getaj daty, i asabŭiva da kanca Francuzskaj revalucyi, u kancy 1260 gadoŭ papskaga panavannia, praroctva jakich josc' u knizie Daniila 7:25, ilžyvaja viera charaktaryzujecca žorstkasciu, jakaja atakuje žorstkasc' abo adkazvaje na jaje. Toŭki ŭ getyja časy ŭagodnasc' i mir majuc' značennie. Praviŭ, ustanoulenyja Isusam, nie zmianilisia z apostal'skich časoŭ; vybrany — geta aviečka, jakaja zgadžajecca byc' pryniesienaj u achviaru, a nie miasnik.

25d — i jon paŭstanie suprac' načal'nika nad načal'nikami

Z getym udakładnienniem boŭš niama nijakich sumnievaŭ. Gaŭava , zgedanaja ŭ vieršach 11 i 12, sapraŭdy Isus Chrystos, Car caroŭ i Gaspodz' gaspadaroŭ , jaki z'jaŭlajecca ŭ słavie svajgo viartannia ŭ Adkrycci 19:16. I mienavita ŭ Jago rymski papizm adabraŭ zakonnajе vječnaje sviatarstva.

Dan 8:26 I vidannie vječaroŭ i ranic, pra jakoje gavorycca, praŭdzivaje; ale trymaj getaje vidannie ŭ sakrecie ad siabie, bo jano z daŭnich časoŭ.

26a — I bačannie vječaroŭ i ranic, pra jakoje idzie gavorka, praŭdzivaje

Anioł sviedčyc' pra boskaje pachodžannie praroctva pra «2300 vječar-ranicu» z 14-ga vierša. Takim čynam, jon, nareščie, zviartaje ŭvagu na getuju zagadku, jakuju pavinny buduc' rastŭumačyc' i zrozumiec' vybranyja sviatyja Isusa Chrysta, kaŭi dla getaga pryjdzie čas.

26b — Trymaj getaje bačannie ŭ sakrecie ad siabie, bo jano adnosicca da daŭno minuŭnych časoŭ.

Sapraŭdy, pamiž časami Daniila i našymi prajšło kala 26 stagoddziaŭ. I vos' my znachodzimsia ŭ časie kanca , kaŭi getaja tajemnica pavinna byc' rastŭumačana; geta budzie зробlena, ale nie raniej, čym budzie vyvučany 9-y razdzieł Daniila, jaki dasc' kluč da praviadziennia prapanavanych razŭikaŭ.

Dan 8:27 Ja, Daniil, šmat dzion byŭ słaby i chvory; potym ja ŭstaŭ i vykanaŭ carskija spravy. Ja byŭ zdiŭŭleny getym vidanniem, ale nichto pra jago nie viedaŭ.

27a — Getaja padrabiaznasc' adnosna zdaroŭja Daniila nie asabistaja. Jana adlustroŭvaje dla nas nadzvyčajnuju važnasc' atrymannia ad Boga infarmacyi pra 2300 pradkazanych vječaroŭ i ranic; bo getak ŭa, jak chvaroba moŭa pryviesci da smierci, niaviedannie zagadki asudzić na vječnuju duchoŭnuju smierc' apošnich chryscijan, jakija buduc' žyc' u čas kanca .

Dan 9:1 U pieršy god Daryja, syna Achašvieroša, z plemia Midyjskaga, jaki pačaŭ waładaryc' nad carstvam Chałdejaŭ,

1a — Zgodna sa sviedčanniem vidavočcaŭ Daniila, jakoje nieŭga admaŭlac', my daviedvajemsia, što car Daryj z Dan. 5:30 — syn Achašvieroša z rodu midyjcaŭ; tamu piersidski car Kir 2 jašče nie zmianiŭ jago. Pjeršy god jago praŭlennia — geta god, u jakim jon toŭki što zavajavaŭ Vaviłon, tym samym advajavaŭšy jago ŭ chałdziejaŭ.

Dan 9:2 U pieršy god jago waładarannia ja, Daniil, ubačyŭ z knig, što siemdziesiat gadoŭ buduc' pražyvac' u ruinach Jerusałima, pavodle koŭkasci gadoŭ, jakija Gaspodz' skazaŭ praroku Jeramiju.

2a — Daniil spasyłajecca na praročyja pisanni praroka Jeramii. Jon daje nam cudoŭny prykład viery i davieru, jaki ab'jadnoŭvaje słuž Božych pad jago pozirkam. Takim čynam jon pacviardžaje słovy z 1 Kar. 14:32: Duchi prarokaŭ padparadkoŭvajucca prarokam . Daniil pražyŭ u Vaviłonie značnuju časťku z 70 gadoŭ, pradkazanych pra departacyju gabrejskaga naroda. Jago taksama cikavic' tema jago viartannia ŭ Izraił', jakoje, na jago dumku, pavinna byc' davoŭi blizkim. Kab atrymac' adkazy ad Boga, jon zviartajecca da Jago z cudoŭnaj małitvaj, jakuju my budziem vyvučac'.

Uzornaja małitva viery sviatoga

Pjeršy ŭrok getaga 9-ga razdzieła knigi Daniila — zrozumiec', čamu Bog chacieŭ, kab jon z'javiŭsia ŭ getaj časťcy knigi Daniila.

U Dan. 8:23, praz prarockaje abviaščennie pra spalenyh grešnikaŭ , my atrymaŭ pacvieražannie tago, što gabrei naroda Izraila znoŭ byŭ asudžanyja i zniščanyja agniom rymlanami ŭ 70 godzie z-za ŭsiago tago, što Daniil pryznajecca ŭ svajoj małitvie. Dyk chto ž byŭ gety Izraił', pradstaŭleny ŭ pieršym zapaviecie z żywym Bogam ad Abagama da 12 apostalaŭ i vučniaŭ Isusa Chrysta, jaki sam byŭ gabrejem? Toŭki ŭzor usiago čaŭvietva, bo z časoa Adama ludzi adnoŭkavyja, akramia koleru skury, jaki var'irujecca ad vieŭmi svieŭłaga da vieŭmi ciomnaga. Ale niezaležna ad ich rasy, etničnaj prynaležnasci, gjenieŭčna pieradanych rečaŭ ad bac'ki i maci synam i dačkam, ich psichičnyja pavodziny adnoŭkavyja. Zgodna z pryncypam pialostkaŭ ramonki: «Ja lublu ciabie, trochi, mocna, paŭka, šalona, zusim nie», ludzi ŭznaŭłaje gety dyjapazon pačucciaŭ da žyvoga Boga, stvaraŭnika ŭsiago, kaŭ jon adkryvaje jago isnavannie. Taksama viaŭliki Suddzia bačyc' siarod tych, chto nazyvaje siabie jago pasladoŭnikami, viernych ludziej, jakija lubiac' i słučhajucca Jago, inšych, jakija scviardžajuc', što lubiac' Jago, ale nie słučhajucca Jago, inšych, jakija žyvuc' svajoj reŭigijaj u abyjakavasci, i jašče inšych, jakija žyvuc' joju z žorstkim i gorkim sercam, što robic' ich fanatykami, i ŭ krajniaj stupieni jany nie moguc' ciarpiec' supiarečnasciej i tym boŭš dakoraŭ i padtrymlivajuc' zabojsťva nievynosnaga praciŭnika. Takija pavodziny sustrakaŭsia siarod gabrejaŭ, jak i siarod ludziej pa ŭsioj płaniecie Zjmla i va ŭsich reŭigijach, jakija, adnak, nie adnoŭkavyja.

Małitwa Daniila zadaje vam pytanje: u jakoj z getych pavodak vy paznajecie siabie? Kali geta nie pavodka čaławieka, jaki lubić Boga i słuchajecca Jago Ź swiedčanni Jago wiernasci, sumniavajciesia Ź swaim ujaŹlenni pra vieru; pakajciesia i dajcie Bogu plon ščyraga i reałnaga pakajannia, jak geta zrobic Daniil.

Drugaja pryčyna prysutnasci getaj małitvy Ź getym 9-m rozdziele zaklučajecca Ź tym, što tam razgladajecca i razvivajecca pryčyna apošniaga zniščennia Izraila rymlanami Ź 70 godzie: pieršaje pryšescie Mjesii na ziamlu ludziej . I, adkinuŹy getaga Mjesiju, adzinymi niedachopami jakoga byli daskanatasc jago spraŹ, jakija asudziłi ich, rełigijnyja łidery padnali narod suprac jago paklopnickimi abvinawačwanniami, jakija Źsie abviaręaliŹia i supiarečyli faktam. Taksama jany zasnoŹwali swajo kančatkowaje abvinawačwannie na boskaj praŹdzie, abvinawaciŹy jago, čaławieka, u tym, što jon scviardęaŹ, što jon Syn Boęy. Duša getych rełigijnych łideraŹ byla čornaj, jak vugał pałajučaga agmieniu, jaki zniščyc ich u čas praviednaga gniewu. Ale najwiałikšaja vina gabrejaŹ zaklučajecca nie Ź tym, što jany zabiłi jago, u tym, što jany nie paznali jago pasla jago boskaga Źvaskresiennia. SutyknuŹysia z cudami i dobrymi spravami, zdziejsnienymi jago dvanaccacciu apostalaŹi, jany zacviardziłi, jak faraon u jago časy, i zaswiedčyli geta, zabiŹy wiernaga dyjakana Stefana, jakoga jany sami pabiłi kamianiami, nie zviartajučysia na gety raz da rymlan.

Treciaja pryčyna getaj małitvy zaklučajecca Ź tym, što jana vykonvaje rolu kančatkovaga, adčajnaga scviardęennia Ź kancy doŹgaga doswiedu, pieraęytaga Ź adnosinach da Boga ; swiedčannia, swojeasablivaga zapavietu, pakinutaga gabrejskim sajuzam astatniamu čaławiectvu. Bo mienavita Ź getaj departacyi Ź Vaviłon skančajecca demanstracyja, padrychtavanaja Bogam. PraŹda, gabrei viernucca na swaju nacyjanałnuju ziamlu, i što na niejki čas Bog budzie šanavacca i słuchacca Jago, ale viernasc chutka zniknie, da takoj stupieni, što ich vyęyvannie moęna budzie apraŹdac tołki dla ich apošniaga vyprabavannia viery, zasnavanaga na pieršym pryšesci Mjesii, bo jon pavinien byc, synam Izraila, gabrejem siarod gabrejaŹ.

Čacviortaja pryčyna getaj małitvy zaklučajecca Ź tym, što Źsie zajaŹlenija i pryznanyja grachi byli zdziejsnieni i paŹtorany chryscijanami Ź ich epochu, z momantu admovy ad suboty 7 sakavika 321 goda i da našaga času . Apošniaja aficyjnaja Źstanova, blaęasłaŹlonaja z 1873 goda i asobna z 1844 goda, nie pazbieęła praklonu času, bo Isus vyplunuŹ jago Ź 1994 godzie. Vyvučennie apošnich rozdzielaŹ knigi Daniila i knigi Adkryccia rastłumačyc getyja daty i apošnija tajamnicy.

A ciapier uvaęłiva pasłuchajem, jak Daniil zviartajecca da Usiemagutnaga Boga.

Dan 9:3 Ja zviarnuŹsia da Gospada Boga, kab šukac Jago Ź małitvie i malenni, u postach, u vałasianicy i popiele.

3a — Daniil Źęo stary, ale jago viera nie słabiej, i jago suviaz z Bogam zachoaŹvajecca, siłkujecca i padtrymliŹvajecca. U jago wypadku, kali jago serca głyboka ščyrage, post, vałasianica i popieł majuc sapraŹdny sens. Getyja praktyki swiedčac pra siłu jago řadannia byc pačutym i atrymac adkaz ad Boga. Post pakazvaje pieravagu Boęaga adkazu Ź paraŹnanni z zadavałnienniem ad jeęy. U getym padychodzie josc ideja skazac Bogu: «Ja bołš nie chaču řyc biez Tvajęo adkazu», nie zachodziačy tak daloka, kab skončyc řycio samagubstvam.

Dan 9:4 Tady ja pamatišsia Gospadu Bogu majmu i spaviadašsia, kažučy: Gospadzie, Boža viałiki i strašny, Jaki zachowuje zapaviet i miłasernasc' da tych, chto lubic' Cjapie i wykonuje Tvaje zapaviedzi.

4a — Gospad, viałiki i strašny Bog

Izraił' znachodzicca ũ vysyłcy ũ Vaviłon i takim čynam zapłaciŭ za toje, kab daviedacca, što Bog viałiki i strašny.

4b — Ty, Jaki zachowuješ zapaviet Tvoj i prajaŭlaješ miłasernasc' da tych, chto lubic' Cjapie i wykonuje zapaviedzi Tvaje!

Daniil pakazvaje, što viedaje Boga, bo čerpaje svaje argumenty z tekstu drugoj z dziesiaci Bożych zapaviedziaŭ, jakich niaščasnyja katoliki nie viedajuc' na praciagu stagoddziaŭ ciemry, bo papstva pa svajoj inicjatyvie vyklučyła jaje sa svajoj viersii dziesiaci zapaviedziaŭ, bo była dadadziena zapaviedz', prysviečanaja płoci, kab zachavac' łičbu dziesiac'; vydatny prykład nachabstva i padmanu, asudżanych u papiarednim rozdziele.

Dan 9:5 My zgrašyli, učynili biezakonne, pavodzili siabie biazbożna i buntavali, adstupili ad Tvaich zapaviedziaŭ i Tvaich sudoŭ.

5a — Geta nie magło byc' boł'sz praŭdzivym i vidavočnym, bo mienavita getyja praviny pryviałi Izraił' da departacyi, za vyklučenniem tago, što Daniil i troje jago spadarožnikaŭ nie byli vinavatyja ũ takich pravałach; geta nie pieraskadžaje jamu padtrymlivac' spravu svajgo naroda, niasučy z saboj ciażar svajoj viny.

Mjenavita tady my pavinny ũsviadowic' u 2021 godzie, što my, chryscijanie, taksama słužym getamu ũ Bogu, jaki nie zmianiajecca pavodle svajgo abviaščennia ũ Mał. 3:6: Bo Ja — Gaspodz', Ja nie zmianiajusia; i vy, dzieci Jakava, nie zniščany . Było b darečy skazac' «jašče nie zniščany». Bo z tago času, jak Małachija napisaŭ getyja słovy, Chrystos z'javišsia, dzieci Jakava adkinuli Jago i addali na smierc', i, zgodna sa słovam, praročanym u Dan. 8:23, jany ũ wyniku byli zniščany rymlanami ũ 70 godzie. A kałi Bog nie zmienicca, geta aznačaje, što niaviernyja chryscijanie, jakija parušajuc' Jago zapaviedzi, u tym łiku, pierš za ũsio, asviačonuju sobotu, buduc' pakaranyja jašče macniej, čym gabrei i nacyjanał'nyja gabrei ũ svoj čas.

Dan 9:6 My nie słuchałi Tvaich raboŭ, praroakaŭ, jakija pramaŭlałi ad Tvajgo imia da našych caroŭ, da našych kniazioŭ, da našych bac'koŭ i da ũsiago naroda ziamłi.

6a — Praŭda, gabrei vinavatyja ũ getych rečach, ale što nakont chryscijan, jakija navat u apošniaj instytucyi, stvoranaj im, vinavatyja ũ tych ũa dziejanniach?

Dan 9:7 Tvaja, Gospadzie, praviednasc', a ũ nas — soram na tvary sionnia, pierad mužami Judei, pierad žycharami Jerusallima i pierad usim Izrailem, błizkimi i dalokimi, va ũsich krainach, kudy Ty vygnaŭ ich za ichnija złačynstvy suprac' Cjapie.

7a — Pakarannie Izraila było ũachłivym, było šmat smierciaŭ, i toł'ki tym, chto vyżyŭ, paščasciła byc' departavanymi ũ Vaviłon, a adtuł' raskidanymi pa ũsich krainach Chałdejskaj impieryi i Pjersidskaj impieryi, jakaja pryjšła joj na zmienu. Jaŭrejski narod byŭ rastvarany ũ zamiežnych krainach, i ũsio ũ, zgodna sa svaim abiacanniem, Bog nieŭzabavie znoŭ ab'jadnaje gabrejaŭ na ich nacyjanał'naj ziamłi,

ziamtli ich bac'koŭ. Jakoj siły i jakoj toľki siły niama ŭ getaga żyvoga Boga! U svajoj malitvie Daniil vykazuje ŭsio pakajannie, jakoje gety narod pavinien prajavic', pierš čym viarnucca na svaju sviatuju ziamlu, ale toľki tady, kaŭ Bog budzie pobač z imi.

Daniil pryznajecca ŭ niaviernasci gabrejaŭ, pakaranych Bogam, ale jakoje Ź pakarannie čakaje chryscijan, jakija robiac' toje Ź samaje? Departacyja ci smierc'?

Dan 9:8 Gospadzie, soram nam za tvar, caram našym, kniaziam našym i bac'kam našym, bo my zgrašyli pierad Taboj.

8a — Pryvodzicca strašnajе słowa, słowa «grech». Chto moŹa pakłasci kaniec grachu, jaki pryčyniaje takija viaľikija pakuty? Gety razdzieľ dasc' adkaz. Adzin urok varta vyniesci i zapomnic': Izraiľ paciarpieŭ ad nastupstvaŭ vybaru i pavodzin caroŭ, pravadyroŭ i bac'koŭ, jakija kiravali im. Vos' prykłaď, dzie moŹna zaachvocić niepasłušenstva karumpavanym pravadyram, kab zastavacca ŭ BoŹym błaġasłaŭlenni. Geta vybar, jaki zrabili Daniil i jago try spadaroŹniki, i jany za jago błaġasłaŭlonyja.

Dan 9:9 U Gospada Boga našaga miłasernasc' i prabačennie, bo my paŭstałi suprac' Jago.

10a — U situacyi grachu zastajecca toľki adna nadzieja: spadziavacca na dobraġa, miłasernaga Boga, kab Jon mog daravac' nam svajo prabačennie. Praces biaskoncy; gabrej staroga zapavietu i chryscijanin novaga majuc' adnoľkavuju patrebu ŭ prabačenni. Tut znoŭ Bog rychtuje adkaz, za jaki Jamu daviadziecca doraga zapłacić.

Dan 9:10 My nie słuhałisia ġołosu Gospada Boga našaga, kab chadzic' pavodle zakonaŭ Jagonych, jakija Jon daŭ nam praz słuġ Svaich, prarokaŭ.

10a — Geta taksama tyčycца chryscijan u 2021 ġodzie.

Dan 9:11 Uvies' Izraiľ parušyŭ zakon Tvoj i adviarnušsia ad pasłuchmianasci ġołosu Tvajgo. Tamu na nas vyľivajucca praklony i praklony, napisanyja ŭ zakonie Majsieja, raba BoŹaga, bo my zgrašyli pierad Bogam.

11a — U zakonie Majsieja Bog sapraŭdy papiaredŹvaŭ Izraiľ ab niepasłušenstva. Ale pasla jago prarok Jezekiil', sučasnik Daniila, byŭ vystany praz 13 ġadoŭ pasla Daniila, geta značyc' praz 5 ġadoŭ pasla tago, jak car Joachim, brat Joakima, jakoga jon pierajemnik, apynušsia ŭ pałonie la raki Chjebar, razmiešćanaj pamiŹ Tygram i Jeŭfratam. Tam Bog natchniŭ jago i daručyŭ jamu napisac' pasłanni, jakija my znachodzim sionnia ŭ našaj Bibłii. I mienavita ŭ Jezekiila 26 my znachodzim pasladoŭnasc' pakaranniaŭ, madeľ jakich ŭżyvajecca ŭ duchoŭnym płanie, ale nie toľki, u siami trubach Apakaľipsisu ŭ Adkrycci 8 i 9. Geta dziŭnaje padabienstva pacviardŹaje, Źto Bog sapraŭdy nie zmianiajecca. Grachi karajucca ŭ novym zapaviećie, jak i ŭ starym.

Dan 9:12 I Jon vykanaŭ Svaje słovy, jakija kazaŭ suprac' nas i suprac' našych kniazioŭ, jakija sudziłi nas, i navioŭ na nas viaľikuju biadu, jakoj nie było ŭ Jerusałimie pad usim niebam.

12a — Bog nie asłabieŭ, Jon vykonvaje svaje abviaščenni, kab dabrasłavic' ci prakłinac', z adnoľkavaj dbajnasciu, i «biada», jakaja abrynułasia na narod Daniila, pryznačana dla papiaredŹannia narodaŭ, jakija daviedajucca pra geta. Ale Źto my bačym? Nġagledziačy na sviedčanni, zapisanyja ŭ Bibłii, gety ŭrok zastajecca ġgnaravanym navat tymi, chto jago čytaje. Pamiatajcie getaje pasłannie: Bog rychtuje

dla gabrejaŭ, a pasla ich i dla chryscijan jašče dzvie viaľikija biady , jakija buduc' raskryty ŭ astatniaj častcy knigi Daniila.

Dan 9:13 Jak napisana ŭ zakonie Majsiejevym, usio getaje biedstva pryjšło na nas; ale my nie maľiľisia Gospadu Bogu našamu i nie adviarnuľisia ad biez Zakonniaŭ našych i nie zrazumieli praŭdy Tvajoj.

13a — Pagarda da tago, što Bog napisaŭ u Biblii, taksama pastajannaja, i ŭ 2021 godzie chryscijanie taksama vinavatyja ŭ getaj vinie i vierac', što Bog nie budzie im supiarečyc'. Jany taksama nie advaročvajuca ad svaich biez Zakonniaŭ i nie boľš uvažlyvja da getaj biblejskaj praŭdy, ale nastoľki važnaj dla našaga apošniaga času, jaje prarockaj praŭdy, adkrytaj głyboka i zrazumiela, bo klučy da razumiennia znachodziacca ŭ samoj Biblii.

Dan 9:14 Gaspodz' piľ'navau getaje biedstva i navioŭ jago na nas, bo spraviadlyvy Gaspodz', Bog naš, va ŭsim, što Jon robic'; ale my nie pasľuchaľisia goľasu Jagonaga.

14a — Što jašče možna skazac'? Sapaŭdy! Ale viedajcie dobra, što značna boľšaja biada padrychtavana Bogam dla sučasnaga čaľaviečva i pa toj ža pryčynie. Jana adbudziecca pamiž 2021 i 2030 gadami ŭ vygladzie jadžiernaj vajny, jakaja maje boskuju misiju zabic' tracinu čaľaviečva, zgodna z Adkrycciom 9:15.

Dan 9:15 I sion'nia, Gospadzie Boža naš, Jaki vyvieŭ narod Svoj z' ziamľi Jegipieckaj mocnaj rukoj i zrabiu Sabie imia, jak geta bačna sion'nia, my zgrašyli, my ŭčynili biez Zakon'nie.

15a — Daniil nagadvaje nam, čamu niavier'je asudžana Bogam. Na ziamľi isnavannie gabrejskaga naroda sviedčyc' pra gety niezvyčajny fakt, vyklikany zvyšnaturaľnaj siľaj, — zychod gabrejskaga naroda z Jegipta. Usia ich gistoryja gruntujecca na getym cudoŭnym fakcie. U nas niama magčymasci stac' sviedkami getaga zychodu, ale nihto nie moža admaŭlac', što naščadki getaga dosviedu ŭsio jašče siarod nas sionnia. I kab lepš vykarystac' getaje isnavannie, Bog addau gety narod nianavisci nacystau padčas Drugoj susvietnaj vajny. Takim čynam, uvaga čaľaviečva byľa nakiravana na tych, chto vyžyŭ i jaki ŭ 1948 godzie atrymaŭ svajo pierasialennie na ziamľu svajoj staražytnaj radzimy, stračanaj z 70-ch gadoŭ. Bog toľki dazvoľiŭ, kab na ich gaľovy ŭpaľi sľovy ich bac'koŭ, jakija skazaľi rymskamu gubernataru Ponciju Pilatu pra Isusa, kab atrymac' jago smierc', cytuju: «Kroŭ Jago na nas i na dzieciach našych». Bog pačuŭ ich da ľitary. Ale chryscijanie ŭsich kanfiesij ganiebna praignaravaľi gety boski ŭrok, i možna zrazumiec', čamu, bo ŭsie jany padzialajuc' ich praklon. Gabrei adkinuľi Mjesiju, a chryscijanie pagardžaľi Jago zakonami. Tamu Božaje asudžennie abodvuch caľkam aprauďanaje.

Dan 9:16 Gospadzie, pavodle viaľikaj miľasernasci Tvajoj chaj advierniecca gnieŭ Tvoj i lutasć Tvaja ad gorada Tvajgo Jerusaľima, ad sviatoj gary Tvajoj, bo z-za grachou našych i biez Zakonniaŭ bac'koŭ našych Jerusaľim i narod Tvoj staľi pasmiešyščam dla ŭsich, chto vakoť nas.

16a — Daniil tut razgladaje argument, jaki Majsiej prastaviŭ Bogu: što skažuc' ludzi, jakija stanuc' sviedkami pakarannia Jago naroda? Bog viedaje pra prablemu, bo Jon sam zajaŭľaje pra gabrejaŭ vusnami Paŭľa ŭ Rym. 2:24: Bo imia Božaje zniewažajecca siarod jazyčnikaŭ z-za ciabie, jak napisana . Jon namiakaje na tekst Jez. 16:27: I vos', Ja praciagnuŭ ruku Maju na ciabie, Ja pamienšyŭ dolu, jakuju Ja pryznačyŭ tabie, Ja addau ciabie na volu voragaŭ tvaich, dočak Filistymľan, jakija saromiejucca tvaich zľaćnyh učynkaŭ . U svaím spačuvanni Daniil jašče šmat čamu navučycca pra sud, jaki Bog pryniasie jago goradu Ijerusaľimu. Ale kaľi jon kaža: « Ijerusaľim i tvoj narod — pagarda dla ŭsich,

chto vakoľ nas », jon nie pamyľajecca, bo kaľi b pakarannje Izraila vykľikaľa ũ jazyčnikaŭ karysny strach i Źadannje sľuŹyc' getamu sapraŭdnamu Bogu, pakarannje mieľa b reaľ'nuju cikavasc'. Ale gety sumny dosvied prynios maľa pľadoŭ, choc' i nie niaznačny, bo mienavita jamu my abaviazany naviartannjem cara Navuchadanosara i cara Daryja Midyjskaga.

Dan 9:17 Dyk vos', pačuj maľitvu i pros'by raba Tvajgo, BoŹa naš, i asviatľi abľičča Tvajo nad sviatyniaj Tvajoj, jakaja spustošanaja dzieła Gospada.

17a — Pros'ba Daniľa budzie vykanana, ale nie tamu, Źto Bog lubic' jago, a prosta tamu, Źto getaje viartannje ũ Izraiľ i adnaŭlennje chrama z'jaŭľajucca častkaj jago pľana. Adnak Daniľ nie viedaje, Źto chram, jaki sapraŭdy budzie adnoŭľeny, budzie znoŭ razburany rymlanami ũ 70 godzie. Vos' čamu infarmacyja, jakuju jon atrymaje ũ getym 9-m razdziele, vylečyc' jago ad tago samaga jaŭrejskaga značennja, jakoje jon usio jašče nadaje kamiennamu chramu, pabudavanamu ũ ljerusaľimie; chram Chrystovaj pľoci nieŭŹabavje zrobyć jago marnym, i pa getaj pryčynie jon budzie znoŭ razburany ũ 70 godzie rymskimi vojskami.

Dan 9:18 Prychiľi vucha Tvajo, BoŹa moj, i pačuj! Adkryj vočy Tvaje i pagladzi na našyja ruiny i na gorad, nad jakim nazyvajecca Tvajo imia! Bo my moľimsia da Cjable nie dzieła praviednasci našaj, a dzieła viaľikaj miľasernasci Tvajoj.

18a — Praŭda, Bog abraŭ ljerusaľim, kab zrobyć jago miescam, asviačonym svajoj sľaŭnaj prysutnasciu. Ale miesca sviatoje toľ'ki tady, kaľi tam josc' Bog, a z 586 goda geta ũŹo nie tak. Naadvarot, ruiny ljerusaľima i jago chrama sviedčyli pra bieśstaronnasc' Jago spraviadľivasci. Gety ũrok byŭ nieabchodny dla tago, kab ludzi ľičyli sapraŭdnaga Boga Źyvoj istotaj, jakaja bačyc', sudzić' i reaguje, u adrozniennje ad idaľapakľonnickich paganskich baŹastvoŭ, jakija majuc' adnosiny toľ'ki sa zľymi anioľami z ľagjera d'jabľa. Vjerny čaľaviek sľuŹyc' Bogu, ale niavierny čaľaviek vykarystoŭvaje Boga, kab dac' sabie religijnuju legitymnasc' pierad tymi, chto jago akruŹaje. Spačuvannje Boga, da jakoga zviartajecca Daniľ, reaľ'naje, i jon nieŭŹabavje dasc' najpryŹaŹejšy dokaz getaga ũ Isusie Chryscie.

Dan 9:19 Pačuj, Gospadzie; daruj, Gospadzie; uvaŹaj, Gospadzie; zraby geta i nie adkľadajsia dzieła Sjabie, BoŹa moj; bo Tvajo imia nazyvajecca nad goradam Tvaim i nad narodam Tvaim.

19a — PaŹyľy ũzrost Daniľa apraŭdvaje jago nastojľivasc', bo, jak i Majsiej, jago samym zapavietnym asabistym Źadannjem byľo viarnucca ũ svaju «sviatuju» ziamlu. Jon Źadaje stac' sviedkam uvaskašennja sviatoga chrama, jaki znoŭ pryniasie sľavu Bogu i Izrailu.

Dan 9:20 Pakuľ ja jašče gavaryŭ i maľiŭsia, i spaviadaŭsia ũ grachu maim i grachu narodu majgo Izraila, i ũznosiŭ malenni maje da Gospada Boga majgo za sviatuju garu Boga majgo,

20a — Njadziŭna, Źto Bog lubic' Daniľa; jon — uzor pakory, jakaja raduje Jago i adpaviadaje kryteryju sviatasci, jakoga Jon patrabuje. KoŹny čaľaviek schiľ'ny da pamyľak, pakuľ Źyvie ũ cieľe z pľoci, i Daniľ nie vykľučennje. Jon pryznajecca ũ svaich grachach, usviedamlajučy svaju krajniuju sľabasc', jak i ũsie my. Ale jago asabistaja duchoŭnaja jakasc' nie moŹa pakryć grachoŭ naroda, bo jon toľ'ki čaľaviek, sam niedaskaňaly. Rašennje pryjdzie ad Boga ũ Isusie Chryscie.

Dan 9:21 Kaľi ja jašče maľiŭsia, muŹ Gaŭryiľ, jakoga ja bačyŭ raniej u vidzieŹy, chutka padľacieŭ da mianie ũ čas viačerniaj achviary.

21a — Čas, abrany Bogam dla vizitu Gaŭryiła, — geta čas viačerniaj achviary, geta značyc' pastajannaj achviary jagniaci, jakaja pradjazvaje viečaram i ranicaj budučuju dobraachvotnuju achviaru całkam sviatoga i niavinnaga cieła Isusa Chrysta. Jon pamre ŭkryžavanym, kab adkupic' grachi svaich adzynych vybrannikaŭ, jakija składajuc' jago adziny sapraŭdny narod. Takim čynam, ustalohvajecca suviaz' z adkrycciom, jakoje budzie dadziena niżej Daniilu.

Kaniec maŭitvy: Boży adkaz

Dan 9:22 I jon vučyŭ mianie, i gavaryŭ sa mnoju, i skazaŭ mnie: «Daniil, ciapier Ja pryjšoŭ, kab dac' tabie razumiennie».

22a — Vyras «adkryj svoj rozum» aznačaje, što da tago času rozum byŭ začynieny. Anioł kaža pra temu Božaga zbaŭčaga plana, jakaja chavalasia da momantu jago sustrečy z prarokam, abranym Bogam.

Dan 9:23 I kali ty pačaŭ maŭicca, słowa razyšłosia, i ja pryjšoŭ abviascic' tabie, bo ty ŭlubiony. Uvažaj na słowa i zrazumiej vidannie.

23a — Kali ty pačaŭ maŭicca, słowa vyjšła

Bog niabiesny organizavaŭ usio, momant sustrečy ŭ gadzinu viečnaga, i anioł Gaŭryil abaznačaje Chrysta «Słovam», jak geta zrobit' Jan na pačatku svajgo Jevangiełla: słowa stałasja ciełam. Anioł prychozic', kab abviascic' jamu «Słova», što aznačaje, što jon prychozic', kab abviascic' jamu pryšescie Chrysta, pradjazanaga z časom Majsieja, zgodna z Drug. Zak. 18:15-19: Gaspodz', Bog tvoj, pastavic' tabie Praroka z asiaroddzia ciabie, z bratoŭ tvaich, jak mianie; ty budzieš słuchacca Jago! Jon adkaža na pros'bu, z jakoj ty zviartaŭsia da Gospada Boga tvajgo na Charebie ŭ dzien' schodu, kali ty skazaŭ: «Njachaj ja bołš nie čuju gołasu Gospada Boga majgo i nie baču bołš getaga viałikaga agniu, kab mnie nie pamierci». Gaspodz' skazaŭ mnie: «Dobraje getaje słowa. Ja pastaŭlu im z asiaroddzia bratoŭ ichnich». praroka, padobnaga da ciabie, układu ŭ vusny Maje słovy, i jon budzie gavaryc' im usio, što Ja zagadaju jamu. A chto nie pasłuchajecca sloŭ Maich, jakija jon budzie gavaryc' imiem Maim, tago Ja spaganiu z jago. A prarok, jaki advažycca gavaryc' imiem Maim słowa, čago Ja nie zagadaŭ jamu gavaryc', ał'bo jaki budzie gavaryc' imiem inšych bagoŭ, tago praroka treba pakarac' smierciu.

Gety tekst maje fundamentaŭnaje značennie dla razumiennia viny gabrejaŭ u ich admaŭlenni ad Mjesii Isusa, bo jon adpaviadaŭ usim prarockim kryterijam svajgo pryšescia. Uziaty z ludziej i pieradaviec boskaga słowa, Isus adpaviadaŭ getamu apisanniu, i cudy, jakija jon zdziejsniŭ, sviedčyli pra boskaje dziejannie.

23b — bo ty — kachany/ulubionka

Čamu Bog lubic' Daniila? Prosta tamu, što Daniil lubic' jago. Kachannie — geta pryčyna, pa jakoj Bog stvaryŭ žyccio svabodnych istot da siabie. Mjenavita jago patreba ŭ lubovi apraŭdała viełmi vysokuju canu, jakuju jamu daviadziecca zapłacic', kab atrymac' jaje ad niekatorych svaich ziamnych čaławiečych stvarenniaŭ. I canoj jago smierci, jakuju jamu daviadziecca zapłacic', tyja, kago jon abiare, stanuc' jago spadarožnikami na viečnasc'.

23v — Uvažľiva sľuchaj sľova i rozumiej vidannje!

Jakoje Ź geta sľova: sľova anioľa ci boskaje «Sľova», schavanaje ů Chryscie? Adnaznačna toje, Źto abodva magčymyja i dapaůniajuc' adno adnago, bo bačannje budzie tyčycca «Sľova», jakoje pryjdzje ů cieľe ů Isusie Chryscie. Tamu razumiennje paůlannja maje pierŹaradnaje značennje.

Prarocťva pra 70 tydniaů

Dan 9:24 Sjemdziesiat tydniaů vyznačany dla tvajgo naroda i dla tvajgo sviatoga gorada, kab skončyc' zľaćynstva, pakľasci kaniec gracham, zrabic' prymirennje za biezzakonnje, kab ustalavac' viečnuju praviednasc', zapiačatac' vidzienni i prarocťvy i pamazac' Sviatoje Sviatych.

24a — Sjemdziesiat tydniaů adrezany ad tvajgo naroda i ad tvajgo sviatoga gorada

Gabrejski dziejasťoů «chatak» u pierŹym sensie aznačaje rezac' abo narazac' ; i toľ'ki ů pieranosnym sensie — «vyznačac' abo fiksavac'». Ja zachouřvaju pierŹaje značennje, tamu Źto jano nadaje sens getamu dziejannju Abragama, jakoje kankreťyzuje jago sajuz z Bogam praz achviaru, u Byc. 15:10: Abram uziaů usich getych Źyvioľ, rassiek ich papaľam i pakľau koŹnuju častku nasuprac' adnoj; ale ptuŹak jon nie padziaťiů . Gety abrad ilustravaů sajuz, zakľučany pamiŹ Bogam i Jago sľugoj. Vos' čamu gety dziejasťoů «rezac'» nabudzie svajo poůnaje značennje ů «sajuzie, zakľučanym z mnogimi na adzin tydzien'» u vierŹy 27. Getyja «mnogija» — geta nacyjanaľ'nyja gabrei, dzieľa karysci jakich spačatku pradstaůľena karysc' viery ů raspiataga Chrysta. Drugaja cikavasc' getaga dziejasťova «rezac'» zakľučajecca ů tym, Źto 70 tydniaů gadoů getaga 9-ga razdzieľa adrezany «2300 viečaranica» z Dan. 8:14. I z getaj chraľaľogii vynikaje ůrok, jaki stavic' chryscijanskuju vieru vyŹej za gabrejskuju vieru. Takim čynam, Bog vučyc' nas, Źto ů Isusie Chryscie Jon addaje svajo Źyccio, kab prapanavac' jago jak vykup za koŹnaga viernika, godnaga Jago zbaůľennja va ůŹim čaťaviectvie. Takim čynam, stary zapaviet pavinien byů zniknuc', kaľi Isus praťiů svaju kroů, kab razarvac' svoj novy zapaviet z vybranyimi ůŹioj ziamťi.

Kniga Daniľa imkniecca navučyc' getamu ůsieaguľ'namu zbaůľennju, pradstaůľajučy nam naviartanni caroů, jakija Źyťi razam z Daniľam: Navuchadanosara, Daryja Midyja i Kira Pjersidskaga.

Getaje paůlannje — sur'joznaje papiaredŹannje, jakoje pagraŹaje gabrejskamu narodu i jago sviatomu goradu Ijerusaľimu, jakomu dajecca pieryjad u 70 tydniaů. I tut znoů Źa kod z Jezekiľija 4:5-6 pakazvaje adzin dzien' jak god; praciagľasc' skľadaje ů aguľ'naj skľadanasci 490 gadoů. Daniľu, napeůna, ciaŹka zrazumiec' značennje pagrozy suprac' jago gorada, jaki ůŹo laŹyc' u ruinach.

24b — pakľasci kaniec zľaćynstvam i pakľasci kaniec gracham

Ujavicie sabie, Źto adbyvajecca ů gaľavie Daniľa, kaľi jon čuje geta, toľ'ki Źto zakľikaůŹy Boga ů maľitvie atrymac' prabačennje za svaje grachi i grachi svajgo naroda. Jon chutka zrazumieje, pra Źto idzie gavorka. Ale my sami dobra rozumiejem vykazanuju boskuju potrebu. Bog choča atrymac' ad svaich vybranych, kab Jon vyratavaů ich, kab jany boľŹ nie graŹyťi, kab jany pakľali kaniec svaim paruŹennjam Jago zakonaů, tym samym pakľauŹy kaniec gracham u adpaviednasci z tym, Źto budzie napisana apostaľam Janam u 1-m Paůlanni Jana 3:4: KoŹny, čto graŹyc', paruŹaje zakon, i grech josc'

parušennje zakona . Getaja meta adrasavana ludziam, jakija pavinny zmagacca sa svajoj złoj pryrodaj, kab boľš nie grašyc'.

24c — kab adkupic' biezakonnje i dasiagnuc' viečnaj praviednasci

Dla gabreja Daniila getaje pašlannie vyklikaje asacyjacy z abradam «Dnia Ačyščennia», štogadovaga sviata, jakoje adznačaje zniaccie grachou praz achviaraprynašennje kazła. Gety typovy simvaľ grachu pradstaŭlaŭ Grecyju ŭ knizie Daniila 8, i jago prysutnasc' razmiaščala praroctva ŭ duchoŭnaj atmasfiery getaga «Dnia Ačyščennia». Ale jak smierc' kazła moža zniac' grachi, kaŭ smierc' inšych żyvioŭ, pryniesienych u achviaru na praciagu goda, nie zmagła ich wydaŭic'? Adkaz na getuju dylemu dajecca ŭ Pašlanni da Gabrejaŭ 10:3-7: Ale ŭ getych achviarach god za godam uspaminajecca pra grachi, bo niemagčyma, kab kroŭ vaŭoŭ i kazŭoŭ zniala grachi . Tamu Chrystos, uvachodzjačy ŭ sviet, skazaŭ: achviary i prynašennia Ty nie zachacieŭ, ale cieľa padrychtavaŭ Mnie ; ceľaspalenniaŭ i achviar za grech Ty nie znajšoŭ upadabannia. Tady Ja skazaŭ: vos', idu (u knizie napisana pra Mjanie), kab zrabic', O Boža, Tvaja vola . Tłumačenni, dadzienyja apostalam Paŭlam, vieľmi jasnyja i ľagičnyja. Z getaga vynikaje, što Bog pakinuŭ dla siabie, u Isusie Chrystcie, spravu adkuplennia za grachi, abvieščanyja aniołam Gaŭryiłam Daniilu. Ale dzie byŭ Isus Chrystos u getym abradzie «dnia adkuplennia»? Jago daskanałaja asabistaja niavinnasc', jakaja simvaľična zraŭla jago paschal'nym jagniom Božym, jaki biare na siabie grachi svietu, uziaŭ na siabie grachi svaich vybranych, simvaľizavanych kazłom abradu adkuplennia. Jagnia byŭ schavana kazłom, kab jagnia pamierła za kazła, jakoga jon uziaŭ na siabie. Pryniaŭšy svaju smierc' na kryży, kab adkupic' grachi svaich vybranych, grachi, jakija jon uziaŭ na siabie, u Chrystcie Bog daŭ im najprygažejšy dokaz svajoj lubovi da ich.

24d - i pryniasie viečnuju spraviadlivasc'

Geta ščastlivy vynik smierci Zbaŭcy Mjesii. Getaja praviednasc', jakuju čaľaviek, pačynajučy z Adama, nie mog stvaryc', zaľičvajecca vybrany, kab praz ich vieru ŭ getuju demanstracyju boskaj lubovi, pa čystaj ľascy, im zaľičvałasia daskanałaja praviednasc' Isusa Chrysta spačatku, pakuľ barac'ba viery nie pieramoža grech. A kaŭ geta całkam znikaje, kažuc', što praviednasc' Chrysta zaľičvajecca. Vučan' stanovicca padobnym da svajgo Nastaŭnika. Mjenavita na getych daktrynal'nych padmurkach byŭa pabudavana viera apostalaŭ Isusa. Da tago, jak čas i ciomnyja siły zmianiłi ich, tym samym pašyryŭšy vuzki šlach, jakomu vučyŭ Isus Chrystos. Getaja praviednasc' budzie viečnaj toľki dla viernych vybranych, tych, chto čuje i reaguje pašluchmianasciu na spraviadlivyja patrabavanni Boga.

24-y — zapiačatac' bačannie i praroka

Geta značyc', kab bačannie spraŭdziłasia z z'jaŭlenniem abvieščanaga praroka. Dziejasťoŭ «zapiačatac'» namiakaje na piačatku Boga, jakaja takim čynam nadaje praroctvu i praroku, jaki pradstavic' siabie, aŭtarytet i poŭnuju i biassprečnuju boskuju legitymnasc'. Praca, jakaja budzie vykanana, zapiačatana Jago boskaj karaleŭskaj piačatkaj. Simvaľičny łik getaj piačatki — «siem: 7». Jon taksama abznačaje paŭnatu, jakaja charaktaryzuje pryrodu Boga-stvaraľnika i Jago Ducha. U asnovie getaga vybaru lažyc' budaŭnictva Jago prajekta na praciagu siami tysiač gadoŭ, tamu Jon padziaŭ čas na tydni pa siem dzion, jak i siem tysiač gadoŭ. Praroctva pra 70 tydniaŭ, takim čynam, nadaje łik (7) piačatcy żyvoga Boga ŭ Adkrycci 7. Nastupnyja vieršy pacvierdziac' važnasc' getaga łiku «7».

Geta pamazannje Sviatoga Ducha, jakoje Isus atrymaje padčas svajgo chryščennia. Ale nie budziem pamyłacca, gołub, jaki spusciŭsia na jago z nieba, mieŭ toŭki adnu metu — pierakanac' Jana, što Isus sapraŭdy abvieščany Mjesija; nieba było sviedkam getaga. Na ziamli Isus zaŭsiody byŭ Chrystom, i ŭ formie asobnych pytanjaŭ, zadadziennych sviataram, jago vučennje ŭ sinagozie va ŭzroscie 12 gadoŭ z'jaŭlajecca dokazam getaga. Dla jago naroda, siarod jakoga jon naradziŭsia i vyras, jago aficyjnaja misija pavinna była pačacca z jago chryščennia vosienniu 26 goda, i jon pavinien byŭ addac' svajo žyccio viasnoj 30 goda. Tytuł Sviataja Sviatych godna abaznačaŭ jago, bo jon uvasablaje ŭ płoci żyvoga Boga, jaki žachaŭ gabrejaŭ u časy Majsieja. Ale żyvoje Sviataja Sviatych mieła na ziamli materyjałny simvał: najsviatiejšaje miesca abo sviaciłišča Ijerusalimskaga chrama. Geta byŭ simvał nieba, tago vymiarennia, niedastupnaga čaŭvietvu, dzie žyvuc' Bog i Jago anioły. Bog, jak Suddzia, jaki znachodziŭsia na miescy boskaga suda i na miescy svajgo trona, čakaŭ kryvi Chrysta, kab pacvierdзіć prabačennje grachoŭ vybranych na praciagu 6 tysiačagoddziaŭ, pryznačanych dla getaga adboru. Takim čynam, smierc' Isusa zdziejsniła kančatkovaje «sviata adkuplennia». Było atrymana prabačennje, i ŭsie starażytnyja achviary, uchvalenyja Bogam, byli pacvierdžany. Pamazannje Sviataja Sviatych adbyvałasja ŭ Dzień adkuplennia šlacham akraplennia kryvioju zabitaga kazła na miesca miłasernasci, achviarnik, razmieščany nad kaŭčegam, jaki zmiaščaŭ parušanyja Božyja zapaviedzi. Dla getaga dziejannia, adzin raz u god, pieršasviatar mieŭ prava ŭvachodzić za zaslonu addzialennia ŭ Sviataja Sviatych. Takim čynam, pasla svajgo ŭvaskresiennia Isus prynios na nieba adkuplennje svajoj kryvioju, kab atrymac' panavannje, prava vyratavac' svaich vybranych praz załičennje svajoj praviednasci i prava asudžac' nieraskajanych grešnikaŭ, u tym luku złych aniołaŭ i ich pravadyra Satanu, d'jabła. Sviataja Sviatych, jakaja taksama abaznačaŭ nieba, kroŭ, prałituju Isusam na ziamli, dazvolić jamu ŭ Michaile vygnac' d'jabła i jago demanaŭ z niabiosaŭ, što adkryvajecca ŭ Adkrycci 12:9. Takim čynam, pamyłkaj gabrejskich rełigijnych słužak było nie razumiennje prarockaga charakteru štogadovaga «dnia adkuplennia». Jany pamyłkova vieryli, što kroŭ żyvioły, prapanavanaja ŭ getym sviacie, moža pacvierdзіć značennje inšaj żyvioły, prałitaj na praciagu goda. Čaŭviek, stvorany pa vobrazu Božamu; żyvioła, stvoranaja ziamnym žycciom, jak my možam apraŭdac' roŭnasc' kaštoŭnasci dla dvuch vidaŭ?

Budučy Bogam, Isus Chrystos sam byŭ alejem pamazannia, jak Sviaty Duch, i, uzychodziačy na nieba, Jon prynosić z saboj pamazan'nie Svajoj legitymnasci, zdabytaj na ziamli.

Kluč da razlikaŭ

Dan 9:25 Dyk vos', viedaj i razumiej: ad tago času, kaŭ byŭ dadzienny zagad budavac' Jerusałim, da Pamazanika, Kniazia, projdzie siem tydniaŭ i šesc'dziesiat dva tydni: vułicy i ravy buduc' budavacca, ale ŭ niebiaspiečnyja časy.

25a — Dyk viedajcie geta i razumiejcie!

Anioł maje racyju, zviartajučy ŭvagu Daniila, bo toj maje spravu z dadziennymi, jakija patrabujuc' viałikaj duchoŭnaj i intelektual'naj kancetracyi; bo treba budzie rabić razliki.

25b — Z tago času, jak było skazana slova pra adbudovu Jerusałima, da prychođu Pamazanika, Pravadyra

Getaja častka vierša sama pa sabie maje pieršaradnaje značennie, bo jana koratka apisvaje metu bačannia. Bog daje svajmu narodu, jaki čakaje svajgo Mjesiju, srodki, kab daviedacca, u jakim godzie jon z'javicca pierad imi . I gety momant, kali słowa abviasciła, što ljerusałim budzie adnoŭleny, pavinien byc' vyznačany ŭ adpaviednasci z praciagłasciu prarockich 490 gadoŭ. Dla getaga ŭkaza ab adnaŭlenni ŭ knizie Ezdry my znachodzim try magčymyja ŭказы, pasladoŭna ŭparadkavanyja tryma piersidskimi carami: Kiram, Daryjem i Artaksierksam. Akazvajecca, što ŭkaz, ustalavany apošnim u 458 godzie, dazvalaje zaviaršyc' 490 gadoŭ u 26 godzie našaj ery. Takim čynam, mienavita gety ŭkaz Artaksierksa varta zachavac', uličvajučy paru goda, u jakuju jon byŭ napisany: viasna, zgodna z Ezdraj 7:9: jon vyjšaŭ z Vaviłona ŭ pieršy dzien' pieršaga miesiaca i prybyŭ u ljerusałim u pieršy dzien' piataga miesiaca, bo dobraja ruka jago Boga była na im . God carskaga ŭkaza paznačany ŭ knizie Ezdry 7:7: I mnogija z synoŭ Izrailevych, sviatary i levity, spievaki, bramniki i netyniei, pryjšli ŭ Jerusałim u siomy god cara Artakserksa .

Pakoŭki ŭkaz vyjšaŭ viasnoj, Duch vyznačaŭ dla svajgo praroctva viasnovuju Paschu, kaŭli Isus Chrystos pamior raspiatym. Razliki pryviaduc' nas da getaj mety.

25c — josc' siem tydniaŭ i šesc'dziesiat dva tydni, ploščy i ravy buduc' adnoŭleny, ale ŭ ciažkija časy.

Spačatku ŭ nas 70 tydniaŭ. Anioł zgadvaje 69 tydniaŭ, geta značyc'; 7 + 62. Pjeršyja 7 tydniaŭ viaduc' da času adnaŭlennia ljerusałima i chrama ŭ ciažkija časy, tamu što gabrei pracujuc' pad pastajannymi niagodami arabaŭ, jakija pryjšli pasiałicca ŭ terytoryi, vyzvalenaj pasla ich departacyi. Gety vierš z Neemii 4:17 dobra apisvaje situacyju: Tyja, chto budavaŭ scianu, i tyja, chto nios abciažarvaŭ ciažary, pracavali adnoj rukoj, a ŭ drugoj trymaŭli zbroju . Geta detał', jakaja ŭdaktładniajecca, ale gałoŭnaje znachodzicca ŭ 70-m tydni adliku.

70 -y tydzień

Dan 9:26 A praz šesc'dziesiat dva tydni pamazannik budzie zničany, i nie budzie ŭ jago pierajemnika ; i narod kniazia, jaki pryjdzie, zničyc' gorad i sviatyniu , i kaniec jago budzie jak patop; i vyznačana, što spustašenni buduc' praciagvacca da kanca vajny.

26a — Pasla šascidziesiaci dvuch tydniaŭ Pamazany budzie adrezany

Getym 62 tydnam papiaredničajuc' 7 tydniaŭ , što aznačaje, što sapraŭdnaje paślannie zaklučajecca ŭ tym, što «pasla 69 tydniaŭ» pamazanik budzie adsiečany , ale nie prosta niejki pamazanik, toj, chto abvieščany takim čynam, uvasablaje samo boskaje pamazannie. Vykarystoŭvajučy formułu « adzin pamazannik », Bog ryhtuje gabrejski narod da sustrečy z čaławiekam zvyčajnaga vygladu, dalokim ad boskich abmiežavanniaŭ. Zgodna sa svajoj prypaviesciu pra vinagradaraŭ, Syn Čaławiečy, syn Gaspadara vinagradnika, z'jaŭlajecca pierad vinagradarami pasla tago, jak paślaŭi svaich paślancoŭ, jakija papiaredničaŭi jamu i z jakimi jany drenna abyštisia. Z čaławiečaga punktu gładžannia, Isus — geta toŭki pamazannik , jaki z'jaŭlajecca pasla inšych pamazannikaŭ.

Anioł skazaŭ « pasla » aguŭnaj praciagłasci 69 tydniaŭ, tym samym pakazvajučy na 70-y . Takim čynam, krok za krokam, dadzienyja anioła nakiroŭvajuc' nas da viasnovaj Paschi ŭ 30-m godzie, jakaja budzie znachodzicca ŭ siaredzinie getaga 70-ga tydnia dzion-gadoŭ.

26b — i ů jago nie budzie pierajemnika

Gety pierakład tym boľš niesapraŭdny, ŝto jago aŭtar, Ł.Sjgon, na palach udakładniaje, ŝto łitaraľny pierakład taki: nikoga dla jago . I mnie łitaraľny pierakład caľkam padychodzić, bo jon pieradaje toje, ŝto sapraŭdy adbyľosia ů momant jago raspiaccia. Biblija sviedčyc' pra geta: sami apostaľy pierastaľ vieryć, ŝto Isus byľ čakanym Mjesijaj, bo, jak i astatnija jaŭrejskija narody, jany čakaľ vajara-miesiju, jaki vykinie rymlan z krainy.

26c — Narod pravadyra, jaki pryjdzie, zniŝčyc' gorad i sviatyniu — sviatasc'.

Geta i josc' adkaz Boga na naziranae gabrejskaje nacyjanaľnaje niedavier: nikoga dla jago . Zniavaga suprac' Boga budzie kančatkova aplačana razburenniem Ijerusaľima i jago faľšyvaj sviatasci ; bo z 30-ga goda na gabrejskaj ziamli boľš niama sviatasci ; sviatyni boľš niama. Dla getaga dziejannia Bog vykarystaľ rymlan, tych, praz kago gabrejskija reľigijnyja łidery raspiali Mjesiju, jakija nie advažyľisia i nie magľi zrabić geta sami, bo viedaľ biez ich, jak pabić kamianiami dyjakana Stefana «try gady i ŝesc' miesiacaŭ» pazniej.

26d — i kaniec jago budzie jak patop

Takim čynam, u 70 godzie, pasla niekaľkich gadoŭ rymaskaj abľogi, Ijerusaľim trapiŭ u ich ruki, i, napoŭnienyja razburaľnaj nianavisciu, natchnionyja boskim zapaľam, jany ŝalona zniŝčyľi, jak i byľo abvieŝčana, gorad i sviatasc' , jakoj ůžo nie byľo, pakuľ nie zastaŭsia kamien' na kamieni , jak abviasciŭ Isus pierad svajoj smierciu ů Jevangjeľi ad Matfiej 24:2: Ale Jon skazaŭ im: bačycie ůsio geta? Praŭdu kažu vam, ŝto nie zastaniecca tut kamienia na kamieni, jaki nie budzie razburany .

26-ga — vyraŝana, ŝto razburenni buduc' praciagvacca da kanca vajny

U Jevangjeľi ad Matfiej 24:6 Isus skazaŭ: « Vy pačujecie pra vojny i čutki pra vojny; nie biadziciesia, bo geta pavinna adbycca. Ale geta jaŝče nie kaniec». Pasla rymlan vojny praciagvaľsia na praciagu dvuch tysiać gadoŭ chryscijanskaj ery, i doŭgi pieryjad miru, jakim my karystajemsia z kanca Drugoj susvietnaj vajny, z'jaŭlajecca vykľučnym, ale zaprogramavanym Bogam. Takim čynam, čaľaviectva moŝa prynosić plon svajoj razbeŝčanasci da samaga kanca svaich fantazij, pierŝ čym zapłaćić smiarotnuju canu.

, i nieľga zabyvac', ŝto ich papskaja pierajemnasc' padoŭžyc' sprawy jazyčnickaga « spustaŝaľnika » i praciagniecca da kanca vajny, jakaja viadziecca suprac' vybrannikaŭ Chrysta Boga .

Dan 9:27 I zaklučyc' z mnogimi zapaviet na adzin tydzien' , a ů siaredzinie tydnia spynić achviary i achviarnyja prynaŝenni, i na ziamli buduc' agidy spustaŝennia i poŭnaje zniŝčennie, i jana budzie razburana pavodle raŝennia na pustuju ziamlu .

27a — Jon zaklučyc' mocny sajuz z mnogimi na tydzien'

Duch praročyc' ustalavannie novaga zapavietu ; jon tryvaľy, tamu ŝto stanovicca asnovaj zbaŭlennia, jakoje prapanujecca da kanca sviatu. Pad terminam «mnogija» Bog naceľvajecca na gabrejskich gramadzian, svaich apostaľaŭ i svaich pierŝych gabrejskich vučniaŭ, jakija ůstupiac' u jago zapaviet na praciagu apoŝnich siami gadoŭ pieryjadu, dadzienaga gabrejskamu narodu, kab aficyjna pryniac' abo adchiľić ukryŝavanaga Mjesiju. Mjenavita gety zapaviet «zaklučany » ů vierŝy 24 pamiŝ Bogam i pakajanyimi gabrejskimi greŝnikami. Vosienniu 33 goda kaniec getaga apoŝniaga tydnia

budzie adznačany inšym niespraviadlivym i agidnym učynkam — pabiccio kamianiami Stefana, novaga dyjakana. Jago adzynym złačynstvam było toje, što jon skazaŭ gabrejam praŭdu, jakuju jany nie magli čuć, u toj čas jak Isus układvaŭ svaje słovy ŭ jago vusny. Bačačy, jak zabivajuc' vučnia jago spravy, Isus zafiksavaŭ aficyjnaje nacyjanaŭ'naje adchilennje jago zastupnictva. Z vosieni 33 goda n. e. gabrejskija paŭstancy padsiŭkoŭvaŭi gnjeŭ Ryma, jaki masava vyŭišia na Ijerusalim u 70 godzie n. e.

27b — i ŭ siaredzinie tydnia jon spynic' achviaru i achviarnyja prynašenni

momant siaredziny tydnia — viasna 30-ga goda, na jakuju nakiravana praroctva pra 70 tydniaŭ. Geta momant, kaŭi zdziajsniajucca ŭsie dziejanni, zgadanyja ŭ vieršy 24: kaniec grachu, jago adkuplennie, prychoď praroka, jaki vykonvaje bačannie, ustaloŭvajučy svaju viečnuju spraviadlivasc', i pamazannie ŭvaskroślaga Chrysta, jaki ŭznosicca na nieba Pjeramožnym i Usiemagutnym . Adkupaŭ'naja smierc' Mjesii tut zgadvajecca ŭ aspiekcie nastupstvaŭ, jakija jana niasie: kančatkovaje spyniennje achviaraprynašenniaŭ žyvioŭ i achviaravanniaŭ, jakija prynosišisia viečaram i ranicaj u jaŭrejskim chramie, ale taksama z ranicy da viečara za grachi naroda. Smierc' Isusa Chrysta robic' sastarełymi žyvioŭ'nyja simvaŭy, jakija pradkazvaŭi jago ŭ starym zapaviecie, i geta istotnaja zmiena, vykŭlikanaja jago achviaraj. Razryŭ zasłony chrama Bogam u momant smierci Isusa pacvierdžaje kančatkovaje spyniennje ziamnych religijnych abraďaŭ, a razburennje chrama ŭ 70-m godzie padmacoŭvaje getaje pacvierdžannie. U svaju čargu, što gadovyja jaŭrejskija sviaty, usie praročyja pra jago prychoď, pavinny byŭi zniknuc'; ale ni ŭ jakim razie nie praktyka što tydniovaj suboty, jakaja atrymŭivaje svoj sapraŭdny sens u getaj smierci: jana pradkazvaje niabiesny spakoj siomaga tysiačagoddzia, jaki svajoj pieramogaj Isus Chrystos atrymŭivaje dla Boga i Jago sapraŭdnych vybrannikaŭ, jakim Jon prypisvaje svaju daskanatuju viečnuju spraviadlivasc', zgedanuju ŭ vieršy 24.

Pačatak getaga « tydnia » dzion-gadoŭ prypadaje na vosien' 26 goda z chryščennia Isusa, jakoga achrysciŭ Jan Chryscieŭ'.

27c — I [buduc'] na kryle agidy spustašennia

Prabačcie, ale getaja častka vierša niapraviŭ'na pierakładzienja ŭ Novym mižnarodnym pierakładzie, bo była niapraviŭ'na interpretavana. Uŭičvajučy adkrycci, dadzienyja ŭ Apakaŭlipsisie Jana, ja pradstaŭlaju svoj pierakład gabrejskaga tekstu, jaki pacvierdžajuc' inšyja pierakłady. Vyras « na kryle », simvaŭ niabiesnaga charakteru i panavannia, sviedčyc' pra religijnuju adkaznasc', jakaja niepasredna nakiravana na papski Rym, jaki « ŭznimajecca » ŭ Dan. 8:10-11, i jago religijnych sajuznikaŭ u apošnija dni. Kryŭy arŭa simvaŭizujuc' najvyšejšaje ŭzvyšennje impieratarskaga tytuŭa, naprykład, leŭ z arŭinymi kryŭami adnosna cara Navuchadanosara, abo samoga Boga, jaki nasiŭ na arŭinych kryŭach svoj gabrejski narod, jaki jon vyzvaŭiŭ z jegipieckaga rabstva. Usie impieryi pryniaŭi gety simvaŭ arŭa , u tym ŭliku ŭ 1806 godzie Napaleon I , što budzie pacvierdžana ŭ Adkrycci 8:13, zatym pruski i niamiecki impieratary, apošnim z jakich byŭ dyktatar A. Gitler. Ale z tago času ZŠA taksama majuc' getaga impieratarskaga arŭa na zialonaj maniecie svajoj nacyjanaŭ'naj valuty: doŭara.

Pakinuŭšy papiaredniuju temu, Duch viartajecca, kab naceŭicca na svajgo lubimaga voraga: Rym. Pasla ziamnoj misii Isusa Chrysta metavym dziejačam agidnasciej , jakija vykŭlikajuc' kančatkovaje spustašennje ziamŭi, sapraŭdy z'jaŭlajeccja Rym, čyja paganskaja impierskaja faza toŭ'ki što zniščyŭa Ijerusalim u 70 godzie ŭ vieršy 26. I dziejannie zdziajsniennia « agidnasciej spustašennia » budzie praciagvacca ŭ časie da kanca svietu. Takim čynam , agidnasci, u množnym ŭliku, adnosiacca, pa-pieršaje, da impierskaga Ryma, jaki budzie pierasledvac' viernych vybranych, zabivajučy ich u

vidoviščnych «pastanovačnych» spektaklach, kab zabaŭlac' kryvažerny rymski narod, što spynicca ŭ 313 godzie. Ale dalej idzie jašče adna agidnasc', i jana zaklučajecca ŭ tym, kab pakłasci kaniec praktycy siomaga dnia suboty 7 sakavika 321 goda; geta dziejannie znoŭ ŭ adnosiacca da Rymskaj impieryi i jaje impierskaga lidara Kanstancina I. Pry im Rymskaja impieryja trapiła pad ŭladu vizantyjskich impieratarau. U 538 godzie impieratar Justynijan I zdziejsniŭ jašče adnu agidnasc', ustalavaŭszy papski režym Vigilija I na jago rymskim tronie, i getaje padaŭžennie agidnasciej da kanca svietu treba adniesci da getaj papskaj fazy, jakuju Bog asudžaje z času Daniila 7. My pamiatajem, što nazva « mały rog » abaznačaje dzvie daminujučyja fazy Ryma ŭ Daniila 7 i Daniila 8. Bog bačyc' u getych dvuch pasladoŭnych fazach toŭki biespierapynnasc' toj ŭ agidnaj spravy.

Vyvučennie papiarednich razdziełaŭ dazvoliła nam vyznačyc' roznyja vidy agidnasci, jakija gety vierš prypisvaje jamu.

27d — i da poŭnaga zniščennia, i jano budzie razburana, [zgodna z] tym, što było vyznačana, na spustošanaj [ziamli].

" Jana budzie złamanaja " [zgodna z] tym, što było pastaŭlena i abvieščana ŭ Dan. 7:9-10 i Dan. 8:25: Z-za svajgo dabrabytu i pospiechu svaich chitrasciaŭ jon budzie ganarlivy ŭ svaim sercy i zniščyc' mnogich, chto żyŭ mirna, i paŭstanie suprac' kniazia kniazioŭ; ale jon budzie złamany bez namaganniaŭ čyjoj-niebudz' ruki.

Gabrejski tekst prapanuje getuju boskuju dumku inakš, čym sučasnyja pierakłady.

Gety niuans zasnauany na Božym płanie pierakłasci vinu ludziej na płanietu Zjamla, na jakoj jany żyvuc'; čamu vučyc' nas Adkryccio 20. Zviarnicie ŭvagu na toj fakt, što ižyvaja chryscijanskaja viera ignaruje gety boski płań, jaki budzie zaklučacca ŭ zniščenni ludziej z pavierchni ziarni padčas słaŭnaga viartannia Chrysta. Ignarujučy adkrycci, dadziennyja ŭ Adkrycci 20, jany daremna čakajuc' ustalavannia Carstva Chrysta na ziarni. Adnak tut i ŭ Adkrycci 20 zaprogramavana poŭnaje zniščennie jaje pavierchni. Słaŭnaje viartannie pieramožnaga Chrysta va ŭsioj Jago boskasci viernie ziarni jaje chaatyčny vyglad pačatku jaje gistoryi, apisanaj u Bycci 1. Giganckija ziemlatrusy pachisnuć jaje, i jana vierniecca pad nazvaj biezdan' u svoj pieršapačatkovy chaatyčny stan « biazformienny i pusty », «tochu va bochu». Nivodzin čaŭaviek nie zastaniecca żyvym na joj, ale jana budzie turmoj d'jabła, izalavanaga na joj na tysiaču gadoŭ da gadziny svajoj smierci.

Na getym etapie dasledavannia ja pavinien dac' dadatkovuju infarmacyju adnosna, pa-pieršaje, «70-ga tydnia», jaki toŭki što vyvučaušia. Jago vykanannie ŭ praročych dniach-gadach spaŭčana z ŭlitaral'nym vykananniem. Dziakujučy sviedčanniam jaŭrejskaga kalendara my viedajem kanfiguracyju vieŭlikodnaga tydnia 30 goda. Jago centram była sierada, napiaredadni vypadkovaj suboty, aprauđanaj jaŭrejskaj Paschaj, jakaja ŭ tym godzie prypała na čacvier. Takim čynam, my možam całkam rekanstruovac' chod getaj Paschi, u jakuju pamior Isus. Aryštavany ŭ aŭtorak viečaram, asudžany ŭnačy, Isus byŭ ukryžavany ŭ sieradu ranicaj a 9:00. Jon pamior a 3:00. Da 6:00 viečara Iosif Arymafiejski pakłaŭ jago cieła ŭ magiŭ i adkaciŭ kamien', jaki zapiačataŭ jaje. Vjeŭlikodnaja subota ŭ čacvier prajšla. U piatnicu ranicaj nabožnyja žančyny kupiŭ spiecyci, jakija jany padrychtavaŭ na praciagu dnia, kab baŭzamavac' cieła Isusa. U piatnicu viečaram a 6:00 pačynajecca štotydniovaja subota; adna noč, adzin dzien' prachodzić u adpačynku, asviačonym Bogam. I vos' u subotu ŭviečary

a 18-j gadzinie pačynajecca pieršy dzien' svieckaga tydnia. Noč minaje, i z pieršymi promniami svitannia žančyny iduc' da magiły ũ nadziei znajsci kago-niebudz', chto advaŭc' kamien'. Jany znachodziac', što kamien' advaleny, a magiła adčyniena. Uvajšoŭšy ũ magiłu, Maryja Magdalena i Maryja, maci Isusa, bačac' anioła, jaki siadzic' i paviedamlaje im, što Isus uvaskros. Anioł kaža im isci i raskazac' jago bratam, jago apostołam. Zatrymaŭšysia ũ sadzie, Maryja Magdalena bačyc' čaŭavieka, apranutaga ũ bieŭaje, jakoga jana prymaje za sadoŭnika; u abmien jana paznaje Isusa. I tut viełmi važnaja detał', jakaja razburaje viełmi raspaŭsiudžanaje mierkavannie, Isus kaža Maryi: « Ja jašče nie ũżyšoŭ da Ajca Majgo ». Złodziej na kryży i sam Isus nie ũvajšli ũ raj, Carstva Božaje, u samy dzien' svajgo raspiaccia, bo praz try cełyja dni Isus usio jašče nie ũżyšoŭ na nieba. Tamu ja magu skazac' u imia Gospada: niachaj maŭčac' tyja, kamu niama čago skazac' pra Jago! Kab kałi-niebudz' nie daviatoŭsia ciarpiec' kpiny ci soram.

Pa-drugoje, treba skarystacca dataj — 458 godam, jakaja spačatku aznačaje pačatak 70 tydniaŭ dzion-gadoŭ, vyznačanych dla jaŭrejskaga naroda, jakomu Bog daŭ dva asnoŭnyja vyznačał'nyja znaki: sobotu i abrazannie płoci.

Zgodna z Paślanniem da Rymlanaŭ 11, naviernutyja jazyčniki, jakija ũstupiłi ũ novy zapaviet, pryščepeny da gabrejskaga i gabrejskaga korania i stvała. Ale padmurak novaga zapavietu čyŭta gabrejski, i Isus imknušsia adznačyc' geta ũ Jevangjełi ad Jana 4:22: Vy pakłaniajeciesia tamu, čago nie viedajecie, a my pakłaniajemsia tamu, čago viedajem, bo zbaŭlennie ad gabrejaŭ. Sjonnia getaje paślannie nabyvaje żyvuju aktuał'nasc', tamu što Isus zviartajecca da iłżyva naviernutych jazyčnikaŭ va ũsie časy. Kab lepš stracic' ich, d'jabał padšturchnuŭ ich nienavidziec' gabrejaŭ i ich zapaviet; što adviarnuła ich ad zapaviedziaŭ Boga i Jago sviatoj soboty. Tamu my pavinny vypravic' getuju pamyłku i pagladziec' na novy zapaviet z gabrejskaj identyčnasciu . Apostały i novanaviernutyja gabrejskija vučni — geta tyja « mnogija », jakija zaklučajuc' tryvały sajuz z Isusam , u Dan. 9:27, ale ich asnova zastajecca gabrejskaj, jany taksama zaniepakojenyja pačatkam pieryjadu « 70 tydniaŭ », dadzienych Bogam gabrejskamu narodu, kab pryniac' abo adchiłic' standart novaga sajuza, zasnavanaga na čaŭaviečaj kryvi, dobraachvotna prałitaj Isusam Chrystom. Zychodziačy z getych razvažanniaŭ, data 458 goda stanovicca pačatkam «2300 viečara-ranicy» z Dan. 8:14.

Pavodle Daniila 8:13, pasła zakančennia getaga doŭgaga prarockaga pieryjadu, a mienavita 2300 gadoŭ, pavinny byłi spynicca try rečy.

- 1- viečnaje sviatarstva
- 2- razburał'ny grech
- 3- pierasled sviatasci i vojska.

Vyznačajucca try rečy:

- 1- viečnaje ziamnoje sviatarstva Papy
- 2- pieršy dzien' adpačynku pierajmienavany ũ niadzielu.
- 3- Pjerasled sviatasci i chryscijanskich sviatych, gramadzian Carstva Njabiesnaga.

Getyja zmeny byli nakiravany na:

- 1- Kab adnavic' Isusu Chrystu Jago sviatoje viečnaje niabiesnaje sviatarstva.
- 2- Adnavic' uvies' boski zakon, u tym fiku siomy dzien' subotniaga adpačynku .
- 3- Kab paklasci kaniec pierasledu chryscijanskaj sviatasci i sviatych.

Pavodle razliku dla «2300 viečara-ranicy», jaki pačynajecca z daty -458, kaniec getaga pieryjadu zakančvajecca viasnoj 1843 goda: $2300 - 458 = 1842 + 1$. U getym razliku my majem 1842 cetyja gady, da jakich my pavinny dadac' +1, kab paznačyc' viasnu pačatku 1843 goda, dzie zakančvajecca prarocki «2300 viečara-ranicy». Getaja data aznačaje pačatak viartannia ŭmiašannia Boga, jaki takim čynam choča vyzvatic' svaich sapraŭdnych sviatych ad religijnaj chłusni, atrymanaj u spadčynu ad papskaga rymaskaga katalicyzmu na praciagu 1260 gadoŭ. Takim čynam, uziaŭšy na siabie inicijatyvu stvaryč' duchoŭnaje adradžennie ŭ ZŠA, dzie pratestanty znajšli prytułak, Duch natchniŭ Uil'jama Milera zacikavicca prarocctvam Daniila 8:14, i dzvie pasladoŭnyja prapanavanyja daty abviasciłi viartannie Isusa Chrysta, pieršaja — viasnoj 1843 goda, drugaja — vosienniu 1844 goda. Dla jago ačyščennie sviatyni aznačala, što Isus viartajecca, kab ačyscič' ziamlu. Pasla dvuch rasčaravanniaŭ u pradkazanyja daty Duch daŭ znak samym nastojlivym, jakija pryniałi ŭdzieł u dvuch vyprabavanniach viery. Njabiesnaje bačannie było atrymana ranicaj 23 kastryčnika 1844 goda adnym sa sviatych, jaki pierachodziŭ pałi. Njeba adkryłasia i ŭbačyła scenu, jakaja pakazvała Isusa Chrysta jak Pjeršasviatara, jaki vykonvaŭ služennie ŭ niabiesnaj sviatyni. U bačanni jon pierajšoŭ sa sviatoga miesca ŭ sviatoje sviatych. Takim čynam, pasla 1260 gadoŭ ciemry Isus Chrystos adnaviŭ kontakt sa svaimi viernikami, abranymi dvuma pasladoŭnymi vyprabavanniami.

- 1- Adnaŭlennie viečnaga . Mjenavita praz getaje bačannie Bog aficyjna viarnuŭ sabie kontroľ nad svaim viečnym niabiesnym sviatarstvam 23 kastryčnika 1844 goda.
- 2- Vjartannie suboty . U tym ŭa miesiacy jašče adzin sviaty pačaŭ adznačac' subotu siomaga dnia pasla vizitu spadaryni Rejčal Oŭks, jakaja dała jamu brašuru sa svajoj carkvy: «Baptysty siomaga dnia». Adzin za adnym, z ciagam času, sviatyja, adabranyja dvuma testami, taksama pryniałi subotu siomaga dnia. Takim čynam, Bog paklaŭ kaniec razburał'namu grachu, ustalavanamu paganskim Rymam, ale legalizavanamu papskim Rymam pad nazvaj «niadziela».
- 3- Kaniec ganienniaŭ . Treciaja tema tyčyłasia sviatasci i chryscijan, jakich pierasledavali na praciagu 1260 gadoŭ. I znoŭ, u 1843 i 1844 gadach, va ŭsim zachodnim sviecie, zaniepakojenym getym prarocctvam, zapanavaŭ religijny mir. Geta adbyłasia tamu, što revalucyjnaja Francyja svajoj gil'jacinaj prymusiła zamoŭknuc' tych, chto adkazny za religijnyja złačynstvy. Takim čynam, pasla apošnich kryvavych gadoŭ pakarannia religijnych pieralubcaŭ , zgodna z Adkrycciom 2:22-23, u kancy 1260 gadoŭ, jakija pačaliŭsia ŭ 538 godzie, dacie, zviazanaj sa skasavanniem viečnaga režymu ŭstalavanniem papskaga režymu, geta značyc' u 1798 godzie, zapanavaŭ religijny mir. A ŭstalavanaja svaboda sumlennia dazvołiła sviatym služyc' Bogu pavodle svajgo vybaru i svaich viedaŭ, što Bog pamnažajecca. U 1843 godzie Sviatasc' i vojska sviatych , getyja gramadzianie Carstva Njabiesnaga, abranyja Isusam Chrystom, boľš nie pierasledujucca, jak abviaščala prarocstva Daniila 8:13-14.

Usie getyja pieražyvanni byli organizavany i kiravany Usiemagutnym Bogam, jaki ũ poŭnaj niabačnasci kiruje rozumami ludziej, kab jany vykonvali Jago zadumy, usiu Jago pragramu, da kanca svietu, dzie skončycca Jago adbor vybranych. Z usiago getaga vynikaje, što čaławiek nie wybiraŭ šanavac' subotu i jaje sviatło, geta Bog daje jamu getyja rečy, jakija naležač' jamu, jak znak jago adabrennia i jago sapraŭdnaj lubovi da jago, jak vučycca ũ Jezeirii 20:12-20: I daŭ Ja im Maje suboty, kab jany byli znakam pamiž Mnoju i imi, kab jany viedali, što Ja — Gaspodz', Jaki asviačaje ich... Asviačajcie Maje suboty, i chaj jany buduc' znakam pamiž Mnoju i vami, kab jany viedali, što Ja — Gaspodz', Bog vaš . Pakoŭki Jon toj, chto šukaŭ Svaich zgublenych aviečak, davajcie budziem upeŭnieny, što nivodzin vybrany nie prapadzie.

U knizie Daniila 8, u ũnikaŭnym adkazie, jaki Bog daje ũ vieršy 14 na pyttannie z vierša 13, słowa «sviatasc' » caŭkam darečnaje, tamu što sviatasc' tyčycca gŭbaŭna ũsiago, što z'jaŭlajecca ũŭasnasciu Boga, i što asabliva tyčycca Jago. Geta tyčyŭlasia Jago wiečnaga niabiesnaga sviatarstva , Jago asviačonaŭ suboty ad stvarennia svietu na nastupny dzien' pasla stvarennia Adama, i Jago sviatych , Jago viernych vybrannikaŭ.

Padziei, pra jakija pradzkaŭalasia ũ knizie praroka Daniila 8:13-14, spraŭdziŭlasia pamiž 1843 godam, dataŭ ustuplennia ũ siŭ boskaga ũkaza, i vosienniu 1844 goda, i abodva getyja padziei byli zasnavaŭna na čakanni viartannia Isusa Chrysta ũ getyja daty. Akramia tago, zychodziačy z idei pryšescia Isusa Chrysta , sučasniki getaga pieražyvannia dali ũdzieŭnikam, jakija prytrymŭlivalisja getych čakanniaŭ, nazvu «advientysty», ad łacinskaga «adventus», što aŭnačaje mienavita «pryšescie». My znojdziem gety «advientyski» pieražytak u 12-m razdziele getaj knigi praroka Daniila, dzie Duch padkresŭivaje vaŭnasc' getaga apošniaga aficyjna aformlenaga «sajuza».

Dan 10:1 U treci god Kira, cara Pjersidskaga, slova bylo adkryta Daniifu, imia jakoga bylo Valtasar. Slova bylo praudzivym i pradkazvala viafikaje zlo. I jon pasluchaŭ slova i zrazumieŭ vidannie.

1a — U treci god Kira, cara Pjersii, slova bylo adkryta Daniifu, imia jakoga bylo Valtasar

Kir II valadaryŭ z 539 goda. Takim čynam, data bačannia — 536 god.

1b — Getaje slova, jakoje praudzivaje, abviaščaje viafikuju biadu.

Gety termin, viafikaja biada, abviaščaje razniu ŭ viafikich maštabach.

1v — Jon zviarnuŭ uvagu na getaje slova i zrazumieŭ bačannie.

Kali Daniif zrazumieŭ sens, to i my zrazumiejem jago.

Dan 10:2 U toj čas ja, Daniif, plakaŭ try tydni.

Gety asabisty smutak, jaki ŭpłyŭ na Daniifa, pacviardžaje pachavaŭny charakter razni, jakaja adbudziecca, kali skončycca abvieščanaje viafikaje biedstva.

Dan 10:3 Ja nie jeŭ nijakich prysmakaŭ, i miasa, i vino nie ŭvachodziŭ ŭ rot maje, i ja nie namazvaŭsia, pakuŭ nie skončyŭsia try tydni.

Getaja padrychtoŭka Daniifa, jaki imkniecca da boŭšaj sviatasci, pradkazvaje dramatyčnuju situaciju, pra jakuju praročyc' anioŭ u Dan. 11:30.

Dan 10:4 U dvaccac' čacviorty dzien' pieršaga miesiaca ja byŭ kala viafikaj raki Chidekieŭ.

Chidekieŭ nazyvajecca Tygram. Geta raka, jakaja arašaŭ Mjesapatamiju Jeŭfratam, jakaja pierasiakaŭ i arašaŭ chaŭdziejski gorad Vavilon z-za pakaranaj gonaru cara Navuchadanosara. Daniif nie mog getaga zrazumieć, ale getaje ŭdakładniennie bylo pryznačana dla mianie. Tamu što toŭki ŭ 1991 godzie ja apublikavaŭ sapraŭdnyja tumačenni 12-ga razdzieŭa knigi Daniifa, dzie raka Tygr budzie gulac' rolu « tygra », jaki pažyraje čaŭaviečyja dušy. Vyprabavannie viery adlustroŭvajecca ŭ jaje niebiaspiečnym pierasiačenni. Toŭki vybranyja moguc' pierasiekčy jaje i praciagnuc' svoj šlach z Isusam Chrystom. Geta znoŭ ŭa vobraz, skapijavany z pierasiačennia Čyrvonaga mora gabrejami, niemagčymaga i smiarotnaga pierasiačennia dla jegipieckich grešnikaŭ. Ale toj, jaki vyklikaje Daniif 12, vybiraje apošniaga vybranaga «advientysta», misija jakoga budzie praciagvacca da viartannia Chrysta. Apošnija z ich pieražyvuc' apošniuju viafikuju biadu, jaje krajniuju formu, jakaja zapatrabuje ŭmiašannia Chrysta ŭ magutnym i słaŭnym vyratavaŭnym i pomslivym viartanni.

Pjeršaja biada, abvieščanaja Daniifu, zgadvajecca ŭ Dan. 11:30. Jana tyčycca gabrejskaga naroda staražytnasci, ale inšaja padobnaja biada budzie abvieščanaja padobnym vobrazam u Adkrycci 1. Geta adbudziecca pasla Trecijaj susvietnaj vajny, u jakoj zaginie tracina čaŭaviečtva. I gety kanflikt pradstaŭleny ŭ Adkrycci 9:13-21 simvaŭami, ale jon razgornuty zrazumieŭtaj movaj u getaj knizie Daniifa ŭ kancy 11-j gŭavy ŭ vieršach 40-45. Takim čynam, my pasladoŭna znojdzziem u getaj 11-j gŭavie viafikuju biadu gabrejaŭ, zatym u Dan. 12:1 viafikuju biadu, jakaja abiare ŭ jakasci mišeniaŭ vybranych chryscijanstva i viernych gabrejaŭ apošniaga času, jakija naviernucca da Chrysta. Getaja

biada vyklikana tam pad terminam «čas smutku», i gaŭoŭnaj mišenniu budzie praktykavannie suboty, asviačonaj Bogam.

Paraŭnannie dvuch bačanniaŭ abvieščanych biedstvaŭ

1- Dzieciam Daniilavaga naroda staroga zapavietu: Dan. 10:5-6.

2- Dzieciam Daniilavaga naroda novaga zapavietu: Adkr. 1:13-14.

Kab całkam acanic' važnasc' getych dvuch biedstvaŭ, my pavinny zrazumiec', što, choc' jany i adbyłisia adno za adnym u časie, pieršaje z'jaŭlajecca typam praroctva drugoga, jakoje pasla viartannia Isusa Chrysta budzie nakiravana na apošnich viernych dziaciej Bożych, takich jak Daniil i jago try spadarožniki. Pasla dziesiacigoddziaŭ miru, za jakimi rušyła űsled űudasnaja i vieł'mi razburał'naja atamnaja vajna, rymski niadzieł'ny dzien' adpačynku budzie űviedzieny űniversał'nym uradam, arganizavanim tymi, chto vyžyŭ u katastrofie. Zatym znoŭ smierc' pryjdzie, kab pagražac' űycciu viernych vybranych, jak u časy Daniila, Ananii, Misaila i Azarya; i jak u časy «Makaviejaŭ» u 168 godzie, na jakich nakiravana biedstva, abvieščanaje ű getym rozdziele Daniila; i, nareščie, apošnija advientysty, jakija zastałisia viernymi siomaga dnia, suboty, u 2029 godzie.

Ale pierad getym apošnim vyprabavanniem doűgaje papskaje praűlennie doűűyłasia 1260 gadoŭ, i ű imia Boga űžo zaginuła mnoštva istot.

Karaciej kažučy, razumiennie pasłannia, pieradadzienaga getym bačanniem Daniilu, dazvołic' nam zrazumiec' značennie tago, jakoje jon daje Janu ű Adkrycci 1:13-16.

Dan 10:5 I ja űzniaŭ vočy maje i űbačyŭ, i vos', čałaviek, apranuty ű ł'nianuju vopratku, i padpiarezany vakoł sciognaŭ svaich załatym pojasam z Ufaza.

5a — tam byŭ čałaviek, apranuty ű ł'nianoje adziennie

Dziejannie spraviadłivasci, simvalizavanaje ł'nianoj tkaninaj, budzie zdziejsniena Bogam praz čałavieka. U apisany vobrazie Bog prymaje vobraz grečaskaga cara Antyjocha IV, viadomaga jak Epifan. Jon budzie pieraslednikom gabrejaŭ pamiž 175 i 164 gadami, na praciagu űsiago svajgo praűlennia.

5b — na sciognach u jago byŭ załaty pojas z Ufaza

– Razmieščany na pajasnicy, pojas simvalizuje vymušanuju praűdu. Boł'sz za toje, zołata, z jakoga jon зробleny, pachodzic' z Ufaza, što ű Jeram. 10:9 pakazvaje na jago paganskaje idałapakłonstva.

Dan 10:6 Cjeła jago było padobnaje da chryzałitu, tvar jagony — jak małanka, vočy jagonyja — jak połymia agniu, ruki jagonyja i nogi jagonyja — jak pałiravanaja miedz', a gołas jagony — jak šum mnoštva ludziej.

6a — Jago cieła było padobnaje da chryzałitu

Bog — aŭtar bačannia, ale jon abviaščaje pryšescie paganskaga boga, adsiuŭ i gety cudoŭny zvyšnaturaŭny aspekt.

6b — jago tvar zziaŭ, jak maŭanka

Grečaskaja prynaležnasc' getaga boga pacvierdžana. Geta Zjeŭs, grečaski bog cara Antyjocha IV. Maŭanka — simvaŭ aŭlimpijskaga boga Zjeŭsa; bog aŭlimpijskich bagoŭ u grečaskaj mifaŭologii.

6c — jago vočy byŭi jak poŭymia agniu

Jon zniščyc' toje, na što gladzic', i što nie ŭchvalaje; jago vočy buduc' na gabrejach, jak skazana ŭ Dan. 11:30: ... jon pagladzic' na tych, chto pakinuŭ sviaty zapaviet. Bjada nie prychodzic' biez pryčyny, adstupnictva apagan'vaje narod.

6d — jago ruki i nogi byŭi padobnyja da paŭiravanaj bronzy

Kat, jakoga pašle Bog, budzie takim ŭa grešnym, jak i jago achviary. Jago razburaŭnyja dziejanni, simvalizavanyja rukami i nagami, зробleny z bronzy, simvaŭa grečaskaga grachu ŭ statui Dan. 2.

6-y — i guk jago goŭasu byŭ jak šum natoŭpu

Grečaski karoŭ nie budzie dziejničac' adzin. U jago za spinoj i pierad im budzie mnoŭtva saŭdat, takich ŭa jazyčnikaŭ, jak i jon sam, jakija buduc' vykonvac' jago zagady.

Kuŭminacyja i kuŭminacyja getaga prarockaga abviaščennia buduc' daŭiagnuty ŭ momant vykanannia Daniila 11:31: Pa jago zagadu z'javiacca vojski; jany apaganiac' sviatyniu, krepasc', jany spyniac' pastajannuju achviaru i ŭstalujuc' agidu spustašennia. Dziela biblejskaj sumlennasci ja vydaŭiŭ ŭ ŭsŭa «achviara», jakoga niama ŭ gabrejskim tekscie, tamu što Bog zapŭanavaŭ dla « pastajannaj » achviary dzvie roznyja pasladoŭnyja roŭi ŭ starym i novym zapavieacie. U starym jano zaklučajecca ŭ pryniasienni jagniaci ŭ jakasci ceŭaspalennia ŭviečary i ranicaj. U novym jano abaznačaje niabiesnaje zastupnictva Isusa Chryŭta, jakoje nagadvaje pra Jago achviaru, kab zastupicca za maŭitvy vybranych. U getym kanteksacie Daniila 11:31, kanteksacie staroga zapavietu, grečaski car spynic' pastajannyja achviary zakona Majsiejevaga. Takim čynam, toŭki kanteŭt času, u jakim jano vykŭikajecca, vyznačaje interpretacyju sŭŭennia pastajannaga zastupnictva ziamnoga sviatara abo niabiesnaga pieršasviatara: Isusa Chryŭta. Takim čynam, viečnaje pryviazana da čaŭviečaga sŭŭennia abo, u druguju čargu i kančatkova, da niabiesnaga boskaga sŭŭennia Isusa Chryŭta.

Dan 10:7 Toŭki ja, Daniil, bačyŭ getaje vidannie; a ludzi, jakija byŭi sa mnoju, nie bačyŭi jago, i vieŭmi ŭpaŭochaŭŭsia, uciakŭi i schavaŭŭsia.

7. Gety kalektyŭny strach — toŭki ŭlaby vobraz vykanannia bačannia. Bo ŭ dzien' abvieščanaj razni praviedniki dobra zrobiac', kaŭi ŭciakuc' i schavajucca, navat kaŭi geta budzie ŭ čeravie ziamli.

Dan 10:8 I zastaŭŭsia ja adzin i ŭbačyŭ getuju viaŭŭikuju z'javu; i siŭta maja pakinuŭa mianie, i tvar moj zmianiŭŭsia, i siŭta maja znikŭa.

8a — Daniil praz svaje pačucci praciagvaje praročyc' nastupŭtvy niaščascia, jakoje pryjdzie.

Dan 10:9 Ja pačuŭ gołas jago štoŭ; i kaŭi ja pačuŭ gołas jago štoŭ, ja ŭpaŭ nicma na ziamlu, ašaŭmleny.

9a — U dzien' niaščascia gołas cara-pieraslednika vykliča tyja ž zachŭivja nastupstvy: kaleni buduc' stukacca adno ab adno, a nogi sagnucca, nie ŭ stanie niesci cieŭ, jakija ŭpaduc' na ziamlu.

Dan 10:10 I vos', ruka dakranuŭasia da mianie i pachisnuŭa maje kaleni i maje ruki.

10a — Na ščascie dla jago, Daniil — toŭki prarok, jakomu daručana abviascić svajmu narodu pra nabližennie getaj viaŭikaj biady, i sam jon nie z'jaŭlajecca mišenniu spraviadŭivaga gnievu Boga.

Dan 10:11 I skazaŭ mnie: «Daniile, muž lubimy! uvažliwa sŭchaj slovy, jakija Ja kažu tabie, i stan' tam, dzie ty staiš, bo ciapier Ja paŭany da ciabie». I kaŭi jon skazaŭ mnie geta, ja ŭstaŭ i zadryžaŭ.

11a — Daniil, muž umiŭavany, uvažliwa sŭchaj slovy, jakija ja skažu tabie, i stan' prama na tym miescy, dzie ty staiš.

Ulubioniec Boga nie maje padstaŭ bajacca Jago niabiesnaga ŭmiašannia. Boży gnieŭ nakiravany suprac' agresiŭnych, biazbožnych i žorstkich buntaŭlivych grešnikaŭ. Daniil — suprac'legŭasc' getym ludziam. Jon pavinien zastavacca na nagach, bo geta samy znak roznicy ŭ losie, jaki ŭ rešcie rešt vypadzie na vybranych. Navat ležačy ŭ pyŭu ziamnoj smierci, jany buduc' prabudžany i pastaŭleny na nogi. Bjazbožnyja zastanucca lažac', a samyja biazbožnyja buduc' prabudžany dla kančatkovaga suda, kab byc' zniščanymi nazaŭždy. Anioŭ udakŭadniaje: «tam, dzie ty». A dzie jon? U pryrodzie, na bierazie raki «Chidekieŭ», pa-angjeŭsku, Jeŭfrat, jakaja budzie abaznačac' chryscijanskuju Jeŭropu novaga zapavietu ŭ Adkrycci. Pjeršy ŭrok zaklučajecca ŭ tym, što čaŭaviek moža sustrec' Boga dzie zaŭgodna i byc' bŭagastaŭlonym im. Gety ŭrok pieravaročvaje idaŭapakŭonnickija zababony, što dla mnogich ludziej Boga možna sustrec' toŭki ŭ cerkvach, sviatych budynkach, chramach, aŭtarach, ale tut getaga niama. U svoj čas Isus paŭtoryc' gety ŭrok, kažučy ŭ Jevangjeŭi ad Jana 4:21-24: «Žančyna, — skazaŭ joj Isus, — pavier Mnie, što nadychodzic' gadzina, kaŭi vy nie budziecie pakŭaniacca Ajcu ni na getaj gary, ni ŭ Jerusaŭimie. Vy pakŭaniajeciesia tamu, čago nie viedajecie, a my pakŭaniajemsia tamu, što viedajem, bo zbaŭlennie ad Judejaŭ». Ale nadychodzic' gadzina, i ŭžo nastaŭa, kaŭi sapraŭdnyja pakŭonniki buduc' pakŭaniacca Ajcu ŭ duchu i praŭdzie, bo takich pakŭonnikaŭ Ajciec šukaje Sabie. Bog josc' Duch, i tyja, čto pakŭaniajecca Jamu, pavinny pakŭaniacca ŭ duchu i praŭdzie.

Drugi ŭrok boŭš tonki; jon zasnnavany na race Chidekieŭ, bo Duch zadumaŭ adkryc' razumiennie svajoj knigi toŭki svaim apošnim viernym sŭugam, čyj vopyt i vyprabavannie, z dapamogaj jakoga pravodzicca ich adbor, ilustrujucca vobrazam niebiaspiečnaj pierapravy praz raku Chidekieŭ pa-francuzsku, Tygra, jak i żyvioŭ z getaj nazvaj, taksama ŭ vyprabavanni viery, jaki pažyraje dušy ludziej.

11b — bo ciapier ja paŭany da ciabie. Kaŭi jon zagavaryŭ sa mnoj, ja ŭstaŭ i zadryžaŭ.

Sustreča — geta ŭžo nie prosta bačannie; jana stanovicca dyjaŭlogam, abmienam pamiž dvuma Božymi stvarenniami, adno z jakich pachodzic' z niabiosaŭ, a drugoje — z ziamŭi.

Dan 10:12 Jon skazaŭ mnie: «Daniil, nie bojsia, bo z pieršaga dnia, jak ty pastaviŭ svajo serca, kab zrazumiec' i ŭpakorycca pierad Bogam tvaim, slovy tvaje byŭi pačutyja, i ja pryjšoŭ dziela štoŭ tvaich».

Nakont usiagio getaga vierša ja chaču skazac' toľki adno. Kaľi vy stracicie pamiac', chacia b uspomnicie gety vierš, jaki kaža nam, jak dagadzic' našamu Bogu-Tvorcu.

Gety vierš — prykład žanru; łagichnaja pasladoŭnasc', zasnawanaja na tym fakcie, što kožnaja pryčyna prynosic' svoj sled Bogu: praga razumiennia, jakaja supravadžajecca sapraŭdnaj pakoraj, čujecca i zadavaľniajecca.

Tut pačynajecca doŭgaje adkryccio, jakoje nie skončycca da kanca Knigi Daniila, rozdzieľa 12 .

Dan 10:13 I kniaz' carstva Pjersidskaga supraciŭlaŭsia mnie dvaccac' adzin dzien'; ale vos', Michaiľ, adzin z pieršych kniazioŭ, pryjšoŭ dapamagčy mnie; i ja zastavaŭsia tam z carami Pjersidskimi.

13a — i pravadyr Pjersidskaga carstva supraciŭlaŭsia mnie dvaccac' adzin dzien'

Anioľ Gaŭryiľ dapamagaje Kiru II, piersidskamu caru, i jago misija ad Boga — upłyvac' na jago rašenni, kab jago dziejanni nie supiarečyli jago viaľikamu pľanu. Prykład niaŭdačy getaga anioľa dakazvaje, što Božyja stvarenni sapraŭdy svabodnyja i niezaležnyja, i tamu adkaznyja za ũsie svaje vybary i dziejanni.

13b — ale vos', Michaiľ, adzin z gaťoŭnych kniazioŭ, pryjšoŭ mnie na dapamogu

Gety prykład taksama vučyc' nas, što ũ wypadku reaľnaj nieabchodnasci « adzin z gaťoŭnych pravadyroŭ, Michaiľ », moža ũmiašacca, kab prymusic' da rašennia. Getaja vyšejšaja dapamoga — boskaja dapamoga, bo Michaiľ aznačaje: «Chto padobny da Boga». Mjenavita jon pryjdzie na ziamlu, kab uvasobicca ũ Isusa Chrysta. Na niabiosach jon byŭ dla anioľaŭ pradstaŭnikom Ducha Božaga. U getym wypadku vyraz « adzin z gaťoŭnych pravadyroŭ » moža nas zakonna zdzivic'. Što Ź, geta nie dziŭna, bo pakora, łagodnasc', dzialennie i luboŭ, jakija Isus prademanstruje na ziamľi, ũžo byli ũžytyja na praktycy ũ jago niabiesnym žycci z jago viernymi anioľami. Zakony niabiosaŭ — geta tyja Ź zakony, jakija jon prademanstravaŭ padčas svajgo ziamnoga sľužennia. Na ziamľi jon zrabiŭ siabie sľugoŭ svaich sľug. I my daviedvajemsia, što na niabiosach jon zrabiŭ siabie roŭnym inšym anioľskim pravadyram.

13c — i ja zastavaŭsia tam z carami Pjersii

Takim čynam, panavannie dynastyi piersidskich caroŭ budzie praciagvacca jašče niekatory čas, pakuľ nie nastupic' grečaskaje panavannie.

Dan 10:14 Cjapier ja pryjšoŭ abviascic' tabie, što zdarycca z tvaim narodam u apošnja dni, bo geta vidannie taksama adnosicca da tych dzion.

14a — Da kanca svietu narod Daniila budzie kľapacicca, jak u starym, tak i ũ novym sajuzie, bo jago narod — geta Izraiľ', jaki Bog ratuje ad jegipieckaga grachu , ad grachu Adama praz Isusa Chrysta i ad grachu, ustalavanaga Rymam u chryscijanstvie, ačyščanym kryvioju Isusa.

Meta adkryccia, jakoje anioľ prynios Daniila, — papiaredzic' jago narod ab budučych tragjedyjach. Daniil ũžo rozumieje, što toje, što jamu adkryvajuc', boľš nie tyčycca jago asabista, ale

jon taksama ŹpeŹnieny, Źto getyja vučenni buduc' karysnymi Ź budučyni dla słuġ jago naroda, a značyc', i dla Źsich tych, da kago Bog zviartajecca i vyznačaje ich praz jago.

Dan 10:15 KaŹi jon kazaŹ mie getyja sływy, ja zirnuŹ na ziamlu i maŹčaŹ.

15a — U DŹona Źsio jaŹče Ź gaŹavie Źudasnaje vidoviŹŹa biady, i jon sprabuje zasiarodzicca na tym, Źto čuje, jon boŹŹ nie advaŹvajecca padniac' gaŹavu, kab pagladziec' na tago, čto z im razmaŹlaje.

Dan 10:16 I vos', niechta, Źto mieŹ padabienstva synoŹ čaŹaviečych, dakranuŹsia da maich vusnaŹ; i ja adkryŹ vusny maje, i zagavaryŹ, i skazaŹ tamu, čto stajaŹ pierada mnoju: Gospadzie moj, geta vidoviŹŹa napaŹochaća mianie, i ja zniasiŹiŹsia.

1a — I vos', toj, čto mieŹ vyġlad synoŹ čaŹaviečych, dakranuŹsia da maich vusnaŹ

U toj čas jak straŹnaje bačannie byŹo niereaŹnym, vydumanym vobrazam, stvoranym u sviadomasci DaniŹa, anioŹ, naadvarot, z'jaŹlajecca Ź čaŹaviečaj formie, identyčnej ziamnomu čaŹavieku. Pa-pierŹaje, jon taksama byŹ stvorany pa vobrazu BoŹamu, ale Ź niabiesnym cieŹe, svobodnym ad ziamnych zakonaŹ. Jago niabiesnaja pryroda daje jamu dostup da abodvuch vymiarenniaŹ, majučy aktyŹnuju zdoŹnasc' u koŹnym. Jon dakranajecca da vusnaŹ DaniŹa, jaki adčuvaje gety dotyk.

Dan 10:17 Jak moŹa słuġa gaspadara majgo gavaryc' z gaspadarom maim? Čjapier siŹa maja pakinuŹa mianie, i Ź mianie niama dychannia.

17a — Dla čysta ziamnoga čaŹavieka sytuacyja zusim inŹaja, panujuc' ziamnyja zakony, i strach prymusiŹ jago stracic' siŹy i dychannie.

Dan 10:18 Tady Toj, Čto mieŹ padabienstva čaŹavieka, znoŹ dakranuŹsia da mianie i ŹmacavaŹ mianie.

18a — Z dapamogaj Źagodnych pros'baŹ anioŹu Źdajecca adnavic' siŹy DaniŹa, supakoiŹŹy jago.

Dan 10:19 I skazaŹ jon mie: «Nje bojsia, moj kachany, mir tabie, budz' advaŹny, budz' advaŹny». I kaŹi jon gavaryŹ sa mnoj, ja ŹmacavaŹsia i skazaŹ: «Njachaj gavoryc' moj gaspadar, bo ty ŹmacavaŹ mianie».

19a — PaŹlannie miru! Identyčnaje tamu, jakoje Isus zviernie da svaich vučniaŹ! Njama ničoga lepŹaga, čym geta, kab supakoic' napaŹochany duch. Słyvy «muŹnasc'», «advaga» dapamagajuc' jamu pieraviesci dychannie i adnavic' siŹy.

Dan 10:20 Jon skazaŹ mie: «Ci viedajeŹ ty, čamu ja pryŹŹoŹ da ciabie? Čjapier ja viartajusia, kab vajavac' z kniazem Pjersii; i kaŹi ja pajdu, vos', pryjdzie kniaz' Javana».

20a — Čjapier ja viartajusia, kab zmagacca z pravadyrom Pjersii

Getym kiraŹnikom Pjersii z'jaŹlajecca Kir II VjaŹiki, jakoga Bog Źičyc' svaim pamazannikam; Źto nie pieraŹkadŹaje jamu zmagacca z im, kab kiravac' svaimi raŹenniami Ź svaim kirunku.

20b — i kaŹi ja adydu, vos', pryjdzie kniaz' Javana

Kaŕi anioł pakinie Kira II, napad grečaskaga pravadyra tago času adkryje ũsio boł'šuju varožasc' pamiž piersidskim i grečaskim panavanniami.

Dan 10:21 Ale Ja abviašču tabie, što napisana ũ knizie praŭdy; i niama mnie pamočnika suprac' ich, akramia Michaiła, kniazia tvajgo.

21a — Getaje adkryccio, jakoje atrymaje Daniil, nazyvajecca knigaj praŭdy. Sjonnia, u 2021 godzie, ja magu pacvierdzic' vykanannie ũsiago, što ũ joj adkryta, tamu što jago razumiennie było całkam dadziena biessmiarotnym Ducham našaga pravadyra Michaiła, dla Daniila ũ starym zapaviecie i dla mianie ũ novym zapaviecie, bo Isus Chrystos prysvojvaje getaje imia, kab sudzic' demanaŭ, jakija ũsio jašče aktyŭnyja da jago słaŭnaga viartannia.

Daniil 11

Uvaga! Njagledziačy na zmienu razdziela, rozmova pamiž aniołam i Daniilam praciagvajecca z apošniaga vierša 10-ga razdziela .

Dan 11:1 A ja, u pieršy god Daryja Midyjca, byŭ z im, kab dapamagac' jamu i ũmacoŭvac' jago.

1a — Stvorany Bogam dla viečnaga žyccia, anioł, jaki razmaŭlaje z Daniilam, kaža jamu, što jon dapamagaŭ i padtrymŭivaŭ Daryja, midyjskaga cara, jaki zachapiŭ Vaviłon va ũzroscie 62 gadoŭ i jaki ũsio jašče vaładaryŭ u Daniila.6 Gety car lubiŭ Daniila i svajgo Boga, ale, apynuŭšysia ũ pastcy, jon padviergnuŭ svajo žyccio niebiaspiecy, addaŭšy jago ł'vam. Tamu mienavita jon znoŭ umiašaŭsia, kab začynic' paščy ł'vam i vyratavac' svajo žyccio. Mjenavita jon dapamog getamu caru Daryju zrazumiec', što Bog Daniila — adziny sapraŭdny Bog, stvarał'nik usiago, što isnuje, što žyvie, i što niama inšaga, jak Jon.

Dan 11:2 Cjapier ja abviašču tabie praŭdu: vos', u Pjersii buduc' jašče try cary; čacviorty nabiare boł's bagaccia za ũsich astatnich; i kaŕi jon stanie magutnym dziakujučy bagacciu svajmu, jon padbudzic' usich suprac' carstva Javana.

2a — Cjapier ja raskažu vam praŭdu

Praŭda viadomaja toł'ki Sapraŭdnamu Bogu, i geta imia, jakoje Bog daje sabie ũ svaich adnosinach sa svaimi apošnimi vybranyimi ũ Chryscie, zgodna z Adkrycciom 3:14. Praŭda — geta nie

toľki boski zakon, jago pastanovy i zapaviedzi. Jana taksama achoplivaje ťsio, ťto Bog pľanuje i staranna vykonvaje ť svoj řas. My toľki adkryvajem kořny dzien' nařaga řyccia, řastku getaj viaľikaj pragramy, u jakoj my pragesujem da kanca nařaga řyccia i kalektyřna, da kanca kanřatkovaga zbařřaga prajekta, jaki dazvolic' vybrany atrymac' dostup da abiacanaj vieřnasci.

2b — Vos', u Pjersii budzie jařře try cary

Pjerřy car pasla Kira II: Kambiz II (– 528 – 521) zabiř svajgo syna Bardyju, jakoga greki prazvali Smierdzisam.

2-gi car: iřřyvy Smierdzis, řaradziej Gařmata, jaki ťzurpavař imia Smierdzis , kiravař niadořga.

3-ci car: Daryj I Pjersidski (– 521–486), syn Gistapa .

2c — řacviorty nazapasic' boľř bagaccia, řym usie astatnija

4-y car: Ksierks I (486–465). Adrazu pasla jago budzie vaľadaryc' Artaksierks I i vyzvalic' usich jařrejskich paľonnych na siomym godzie svajgo prařlennia, viasnoj — 458 goda, zgodna z Ezdraj 7:7-9.

2d — i kaľ jon stanie magutnym dziakujuřy bagacciu, jon padymie ťsio suprac' carstva Javana

Ksierks I padaviř i supakoiř pařstancki Jegipiet, zatym pařař vajnu suprac' Grecyi, uvarvařsia ť Atyku i razburyř Afiny. Ale jon byř razbity pry Saľaminie ť 480 g. da n.e. Grecyja zachavaľa kantroľ nad svajoj terytoryjaj. A piersidski car zastavařsia ť Azii, tym nie mienř zdziajsniař napady, jakija demanstravaľ jago řadannie zavajavac' Grecyju.

Dan 11:3 Ale pařstanie magutny car i budzie vaľadaryc' z viaľikaj siľaj i budzie rabic' pavodle svajoj voli.

3a — Pjeramořany na svajoj terytoryi piersidski car Ksierks I , pierasledavany, budzie zabity dvuma svaimi viaľmořami. Jon byř pieramořany maľadym řaľaviekam, jakoga padmanľiva vysmiejvař. Grecyja abraľa svaim carom Alaksandra Makiedonskaga, maľadoga makiedonca 20 gadoř (naradziřsia ť 356 g., vaľadaryř u 336 g., pamior u 323 g.). U praroctvie jon zgadvajecca jak zasnavaľnik 3-j impieryi , pra jakuju gavorycca ť statui Daniľa 2, treciaj zviera ť Daniľa 7 i drugoj zviera ť Daniľa 8.

Dan 11:4 I kaľ jon pařstanie, carstva jagonaje budzie razburana i padzielena pa řatyroch viatrach niabiesnych, i jano nie budzie naleřac' jago nařřadkam i nie budzie takim, jakim byľo raniej, bo jano budzie razarvana i budzie dastacca inřym, akramia ich.

4a — Tam my znachodzim dakľadnaje vyznařennie viaľikaga zľamanaga roga greřaskaga kazľa z Dan. 8:8 i tľumařennie jago vierřa 22: řatyry rogi, jakija pařstali zamiest getaga zľamanaga roga, — geta řatyry carstvy, jakija pařstanuc' z getaga naroda, ale jakija nie buduc' miec' takoj řa siľy .

Ja nagadvaju vam, řto simvalizujuc' « řatyry viaľikija rogi ».

1-y rog: greřaskaja dynastija Sjeleřkidař, zasnavanaja ť Siryi Sjeleřkam I Nikataram .

2-gi rog: grečaskaja dynastyja Łagidaŭ, zasnawanaja ŭ Jegipcie Ptałamiejem I Łagosam .

3-ci rog: grečaskaja dynastyja, zasnawanaja ŭ Trakii Łisimacham.

4-y rog: grečaskaja dynastyja, zasnawanaja ŭ Makiedonii Kasandram

Dan 11:5 I budzie mocny car poŭdnia, i adzin z jago kniazioŭ adoleje jago i budzie panavac'; jago ŭłada budzie magutnaj.

5a — Car poŭdnia stanie mocnym

Ptałamiej I Soter Łagos — 383–285 gg., car Jegipta abo « car poŭdnia ».

5b — Ale adzin z jago kniazioŭ budzie macniejšy za jago i budzie panavac'; jago panavannie budzie magutnym.

Sjeleŭk I Nikatar — 312–281 gg., car Siryi abo « car poŭnačy ».

Dan 11:6 I staniecca praz niekał'ki gadoŭ, što jany ab'jadnajucca, i dačka paŭdniovaga cara pryjdzie da paŭnočnaga cara, kab zaklučyc' mir, ale jana nie ŭtrymaje siły jagonaj ruki, i jon nie ŭstoic', ani jagonaja ruka; i budzie vydadziena jana i tyja, chto pryvioŭ jaje, i bac'ka jaje, i toj, chto dapamagaŭ joj u tyja dni.

6a — Praroctva prapuskaje praŭlennie Antyjocha I (–281–261), drugoga « cara poŭnačy », jaki ŭdzieł'ničaŭ u pieršaj «Siryjskaj vajnie» (-274–271) suprac' « cara poŭdnia » Ptałamieja II Fiładeł'fa (–282–286). Zatym idzie drugaja «Siryjskaja vajna» (-260–253) , u jakoj novy « car poŭnačy » Antyjoch II Teas (–261–246) suprac'staic' jegipcianam .

6b — Praz niekał'ki gadoŭ jany zaklučac' sajuz, i dačka paŭdniovaga cara pryjdzie da paŭnočnaga cara, kab adnavic' zgodu.

Pačynajucca sumniŭnyja pavodziny. Kab ažanicca z Bjeranikaj, Antyjoch II razvodzicca sa svajoj zakonnaj žonkaj Łaadykaj. Bac'ka supravadžaje dačku i zastajecca z joj u domie ziačia.

6c- Ale jana nie ŭtrymaje siły jagonaj ruki, i jon nie ŭstoic', ani ruka jagonaja; jana budzie vydana z tymi, chto pryvioŭ jaje, z bac'kam jaje i z tym, chto padtrymŭivaŭ jaje ŭ tyja dni.

Ale pierad samaj smierciu Antyjoch II pazbaŭlaje spadčyny Bjeraniki. Łaadykieja pomscic' i zabivaje jaje razam z bac'kam i malen'kaj dačkoj (ruka = dzicia). Zaŭvaga : u Adkrycci 3:16 Isus razvodzicca sa svajoj aficyjnaj žonkaj-advientystkaj, simvalična nazvanaj Łaadykiejaj; geta tym boł's praŭda, što Antyjoch II nazyvaje siabie «Teasam», Bogam. U Angłii karoł' Gjenrych VIII zrobic' lepš, jon razviadziecca, addziałiŭšysia ad religijnaj ułady Ryma, stvoryc' svaju anglikanskiju carkvu i zab'je adnu za adnoj svaich siem žonak. Zatym pačynajeccca treciaja « Siryjskaja vajna» (-246-241).

Dan 11:7 I zamiest jago vyrascie gałinka z jago karanioŭ, i pryjdzie da vojska, i ŭvojdzie ŭ krepasci cara poŭnačy, i budzie kiravac' imi, jak jamu zaŭgodna, i pieramoža.

7a — Parastak z jago karanioŭ vyrascie na jago miescy

Ptałamiej III Eŭjergjet -246-222 brat Bjeraniki.

7b — jon pryjdzie da vojska, jon uvojdzie ů krepasci cara poŭnačy

Sjeleŭk 2 Katinik -246-226

7c — jon rasparadzicca getym, jak jamu zaŭgodna, i zrobic' siabie magutnym

Panavannie naležyc' paŭdniovamu caru. Getaje jegipieckaje panavannie vygadnaje dla gabrejaŭ, u adrozniennie ad sieleŭkidskich grekaŭ. Treba adrazu zrazumiec', što pamiž dvuma suprac'ległymi ŭładarami lažyc' terytoryja Izraila, jakuju dva varagujučyja tagjery pavinny pierasiekčy ů svaich nastuplenniach abo adstuplenniach.

Dan 11:8 I voz'mie jon ichnich bagoŭ i ichnich łitych idałaŭ, i ichnija kaštoŭnyja rečy, srebnyja i załatyja, i zanasie ich u Jegipiet; i prabudzie jon niekał'ki gadoŭ daloka ad paŭnočnaga cara.

8a — U znak pryznannia jegipcianie dadaduc' da jago imia, Ptałamiej 3, imia «EviERGjetes» abo dabradzieja.

Dan 11:9 I pojdzie jon suproc' carstva paŭdniovaga cara i vierniecca ů svaju ziamlu.

9a — Adkaz Sjeleŭka II pravał'vajecca da pačatku 4-j «Siryjskaj vajny» (-219-217), u jakoj Antyjoch 3 suprac'staic' Ptałamieju 4 Fiłapataru.

Dan 11:10 Jago syny vyjduc' i zbیارuc' viałikuju koł'kasc' vojska; adzin z ich vyjdzie i razłijecca, jak patok, i razłijecca, i vierniecca; i jany abviaduc' vajnu suprac' krepasci paŭdniovaga cara.

10a — Antyjoch 3 Mjegas (-223-187) suprac' Ptałamieja 4 Fiłapatara (-222-205). Dadadzienyja mianuški sviedčac' pra stan vysmiejvannia łagidaŭ, bo Fiłapator pa-grečasku aznačaje luboŭ da bac'ki; bac'ka, jakoga zabiŭ Ptałamiej... Znoŭ ataki Sjeleŭkidaŭ cierpiac' niaŭdaču. Daminavannie zastaniecca za łagjeram łagidaŭ.

Dan 11:11 Car poŭdnia razgnievajecca i vyjdzie, i budzie zmagacca z carom paŭnočnym, i padymie viałikuju vojska, i vojski cara paŭnočnaga buduc' addadzieny ů jago ruki.

11a — Geta gorkaje paražennie Sjeleŭkidaŭ — dobraja padzieja dla gabrejaŭ, jakija addajuc' pieravagu jegipcianam, bo tyja dobra da ich staviacca.

Dan 11:12 Gety natoŭp budzie ganarłivy, i serca cara ŭzvysicca; jon skinie tysiačy, ale nie pieramoža.

12a — Situacyja zmienicca z 5-j «Siryjskaj vajnoj» (-202-200), u jakoj Antyjoch III suprac'stanie Ptałamieju V Epifanu (-205-181).

Dan 11:13 Bo paŭnočny car vierniecca i zbiare mnoŭstva, boł'saje za papiaredniaje, i praz niejki čas, navat praz niekał'ki gadoŭ, pryjdzie z viałikim vojskam i viałikaj majomasciu.

13a — Na žał' dla gabrejaŭ, greki-Sjeleŭkidy viarnułisia na svaju terytoryju, kab napasci na Jegipiet.

Dan 11:14 U toj čas mnogija paŭstanuc' suprac' cara poŭdnia, i siarod tvajgo naroda paŭstanuc' gvałtoŭnyja ludzi, kab spraŭdzicca vidannie, i jany zaginuc'.

14a — Novy car jegipieckaga poŭdnia, Ptałamiej V Epifan, abo Słaŭny (-205-181), piacigadovaga ŭzrostu, apynuŭsia ů ciažkaj situacyi z-za napadu Antyjocha III, jakoga padtrymłivałi praciŭniki. Ale

gabrei padtrymľivajuc' jegipieckaga cara, zmagajučysia z Sjeleŭkidami. Jany, nie toľki pieramagli i zabili, ale i zrabili siryjskich grekaŭ-Sjeleŭkidaŭ smiarotnymi voragami na ŭsio žyccio.

Jaŭrejskaje paŭstannie, pra jakoje gavorycca ŭ getym vieršy, apraŭdvajecca tym, što gabrei addajuc' pieravagu jegipieckamu łagjeru; tamu jany varoža nastrojeny da łagjera Sjeleŭkidaŭ, jaki adnaŭlaje kantroľ nad sytuacyjaj. Ale chiba Bog nie papiaredžvaŭ svoj narod ab sajuzach z jegipcianami? «Jegipiet, getaja tryscina, jakaja prakoľvaje ruku tago, chto na jaje abapirajecca», — gavorycca ŭ Is. 36:6: « Vos', Ty paklaŭ jaje ŭ Jegipcie, Ty zrabiŭ getuju nadłamanuju tryscinu aporaj, jakaja prakoľvaje i prakoľvaje ruku koźnaga, chto na jaje abapirajecca. Geta faraon, car Jegipiecki, dla ŭsich, chto spadziajecca na Jago ». Zdajecca, getaje papiaredžannie było praignaravana gabrejskim narodom, i ich adnosiny z Bogam najgoršyja; pakarannie nabliźajecca i nanosic' škodu. Antyjoch 3 prymušaie ich doraga płacic' za svaju varoźasc'.

Zaŭvaga : getaje jaŭrejskaje paŭstannie maje na mecie « vykanac' bačannie » ŭ tym sensie, što jano rychtuje i ŭmacoŭvaje nianavisc' siryjcaŭ da jaŭrejskaga naroda. Takim čynam, viaľikaja biada, abvieščanaja ŭ Dan. 10:1, pryjdzie, kab parazic' ich.

Dan 11:15 Pryjdzie car poŭnačy i nasypie vały i voz'mie ŭmacavanyja garady; paŭdniovyja vojski i vybranyja ludzi cara nie vystajac' i nie buduc' dastatkova mocnyja, kab vystajac'.

15a — Daminavannie kančatkova zmianiła bok, jano znachodzicca ŭ łagjery Sjeleŭkidaŭ. Nasuprac' jago jegipieckamu caru ŭsiago piac' gadoŭ.

Dan 11:16 Chto b ni vystupiŭ suprac' jago, toj budzie rabic' toje, što jon choča, i nichto nie ŭstoic' pierad im; jon budzie žyc' u dobraj ziamľi, zniščajučy ŭsio, što trapić pad ruku jagonuju.

16a — Antyjoch III usio jašče nie zdoleŭ zavajavac' Jegipiet, i jago praga zavajoŭ vyklikała ŭ jago razdraźniennie, gabrejski narod staŭ jago kaźlom adpuščennia. Jon vyľivaje ľiški svajgo gniewu na pakutnicki gabrejski narod, jaki nazyvajecca vyrizam « najprygaźejšaia z krain », jak u Dan. 8:9.

Dan 11:17 I jon pastavic' sabie za metu pryjsci z usim vojskam svajgo carstva i zaklučyc' mir z paŭdniowym carom, i dac' jamu svaju dačku za žonku, kab zagubic' jago; ale geta nie zbudziecca, i geta nie pryniasie jamu pospiechu.

17a — Pakoľki vajna nie akazaľasia niaŭdaľaj, Antyjoch III sprabuje zaklučyc' sajuz z łagjeram łagidaŭ. Getaja zmiena strategii maje svaju pryčynu: Rym staŭ abaroncam Jegipta. Tamu jon sprabuje ŭregulavac' roznagaľossi, vydaŭšy svaju dačku Kleopatru, pieršuju z imiem, zamuź za Ptaľamieja V. Šľub adbyvajecca, ale para choča zachavac' svaju niezaleźnasc' ad łagjera Sjeleŭkidaŭ. Pľan Antyjocha III pa zachopie Jegipta znoŭ pravaľiŭsia.

Dan 11:18 Jon pavierniecca na astravy i voz'mie mnogija z ich; ale kiraŭnik adbiare ŭ jago gan'bu, jakuju jon chacieŭ naviesci na jago, i viernie jaje na jago.

18a — Jon zavajuje ziemľi ŭ Azii, ale ŭ rešcie rešt sustrenie na svaim šľachu rymskaje vojska, jakoje tut, jak u Dan. 9:26, paznačana terminam « pravadyr »; geta tamu, što Rym usio jašče zastajecca respublikaj, jakaja pasyľaje svaje vojski ŭ apieracyi pa ŭcišenni pad kiraŭnictwam legataŭ, jakija pradstaľajuc' ŭľadu sienataraŭ i naroda, plebsu. Pjerachod da impierskaga reźymu nie zmienic' gety typ vajennaj organizacyi. Getaga pravadyra kľiuč' ľucyj Scypijon, jakoga nazyvajuc' Afrykanskim. Car

Antyjoch ryzyknuť sutyknucca z im, i jon paciarpieŭ parazu ŭ bitvie pry Magniezii ŭ 189 godzie i byŭ asudžany vyplacic' Rymu ŭ jakasci kampiensacyi za vajnu vielizarny doŭg u 15 000 talentaŭ. Akramia tago, jago małodšy syn, budučy Antyjoch (4 Epifan), ganicieľ gabrejaŭ, jaki ŭ vieršy 31 zdziejsnic' « biadu », prackazanuju ŭ Dan. 10:1, byŭ uziaty ŭ zakładniki rymlanami.

Dan 11:19 Tady jon pojdzie ŭ cviardyni svajoj ziamľi, i spatykniecca, i ŭpadzie, i jago nie znojduc'.

19a — Mary pra zavajovu zakančvajuca sa smierciu cara, jakoga zmianiŭ jago starejšy syn Sjeleŭk IV (-187-175).

Dan 11:20 I toj, chto zojmie jago miesca, pastavic' pabornika ŭ najlepšuju častku carstva; ale praz niekaľki dzion jon budzie złamany ni gnievam, ni vajnoj.

20a — Kab vyplacic' doŭg rymlanam, car pastaŭ svajgo ministra Gjetijadora ŭ Ijerusaľim, kab zachapic' skarby chrama, ale, paciarpieŭšy ad žudasnaga vidovišča ŭ chramie, jon u žachu admoviŭsia ad getaga prajekta. Getym pazykaľnikam byŭ Gjetijador, jaki potym zagadaŭ zabic' Sjeleŭka IV, jaki daručyŭ jamu misiju ŭ Ijerusaľim. Namier varty dziejannia, i Bog zrabiŭ getaje apagan'vannie svajgo sviatoga chrama plataj za smierc' svajgo pasviaciciela, jaki, budučy zabitym, nie pamior ni ad gnievu, ni ad vajny .

Antyjoch 4 — čaľaviek, namalavany ŭ bačanni vialikaj biady

Dan 11:21 Pagardžany čaľaviek zojmie svajo miesca i nie budzie apranuty ŭ carskuju slavu; jon z'javicca ŭ miry i atrymaje carstva z dapamogaj intryg.

21a — Geta Antyjoch, małodšy z synoŭ Antyjocha III. Paľonny i zakładnik rymlan, možna ŭjavic', jak geta paŭplyvaľa na jago charakter. Staŭšy carom, jon pavinien byŭ adpomscic' za žyccio. Boľš za toje, jago znachodžannie ŭ rymlan dazvoľiľa jamu dasiagnuc' peŭnaga parazumiennia z imi. Jago prychoď na siryjski tron gruntujecca na intrygach, bo inšy syn, starejšy za jago, Dzimitryj. Bačačy, što Dzimitryj zaklučaťe damovu z Pjersiejem, carom Makiedonii, voragam rymlan, apošniťa addajuc' pieravagu i pasadžajuc' na tron Antyjocha, svajgo siabra.

Dan 11:22 Paŭťot, jaki rynie, jak patok, budzie patopleny pierad Im i budzie zniččany, i pravadyr zapavietu.

22a — Vojski, jakija buduc' raspaŭsiudžvacca, jak patok, buduc' patopleny pierad im i zniččany

Varožasc' adnaviľasia z 6-j « Siryjskaj vajnoj » (-170-168) .

Na gety raz rymlanie dazvoľiľi Antyjochu IV adnavic' vajnu svajgo bac'ki suprac' ľagjera ľagidaŭ u Jegipcie. Jana nikoľi boľš nie zasľugoŭvaľa svajgo simvaľa grachu, što praŭda ŭ grečaskaj movie ŭ dadzienym kanteksie. Chutčej, acen'vajcie fakty, jak geta rabiŭ Bog u toj čas. U ľagjery ľagidaŭ Ptaľamiej VI byŭ kryvasmiesna ažanieny sa svajoj siastroj Kleapatraj II. Ich małodšy brat Ptaľamiej VIII, viadomy jak Fiskon, zviazany z imi. Tady my možam zrozumiec', čamu Bog dazvalaje Antyjochu razgramic' ich vojska.

22b — a taksama tidar aľjansu.

Mjenieľaj, pamagaty Sjeleŭkidaŭ, pragnie pasady zakonnaga pieršasviatara Onii, zagadvaje zabić jago Andronikam i zajmaje jago miesca. Ci geta ŭsio jašče Izraiľ Boży? U getaj dramie Bog pačynaje ŭspaminac' dziejanni, jakija Rym budzie zdziajsniac' na praciagu stagoddziaŭ. Saprady, impierski Rym zab'je Mjesiju, a papski Rym pragnie i adbiare ŭ jago wiečnaje sviatarstva, getak ŭa, jak Mjenieľaj zabiŭ Oniju, kab zamianic' jago.

Dan 11:23 A pasla tago, jak da jago daľučacca, jon budzie chitra pavodzic' siabie i, vyjšaŭšy, pieramoŭa niamnogich.

23a — Antyjoch zaklučaje sajuzy z usimi, gatovy razarvac' ich, kali geta ŭ jago intaresach. Gety piersanaŭ sam pa sabie z'jaŭlajecca vobrazam gistoryi karaloŭ Francyi i Jeŭropy: sajuzy, jakija zaklučalisia, sajuzy, jakija razryvalisia, i kryvavyja vojny, jakija pieramiaŭoŭvalisia z karotkimi pieryjadami miru.

Ale gety vierš taksama praciagvajecca, u padvojnym čytanni, kab dac' nam robotapadobny partret papskaga režymu, jaki pierasledavaŭ sviatych na praciagu 120 gadoŭ. Bo grečaski car i papizm vieľmi padobnyja: padman i chitrasc' u abodvuch vypadkach.

Dan 11:24 I jon uvojdzie ŭ mir u ŭradŭivyja miasciny krainy i budzie rabić toje, čago nie rabili jago bac'ki i bac'ki jago bac'koŭ: jon budzie dzialic' zdabyču, zdabyču i bagaccie i budzie chitravac' suprac' krepasciaŭ na peŭny čas.

24a — Vjeľizarny doŭg pierad rymlanami pavinien byc' vypláčany. Z getaj metaj Antyjoch IV abkładaŭ padatkami svaje pravincy, a značyc', i gabrejski narod, jakim jon kiruje. Jon biare tam, dzie nie siejaŭ, i pazbaŭlaje bagaccia paniavolenyja narody, jakija trapiłi pad jago ŭľadu. Jon nie admoviŭsia ad svajoj mety zavajavac' Jegipiet usimi praŭdami i niapraŭdami. A kab jago ŭšanauali jago saľdaty i zaručyli ich padtrymkaj, jon dzieľicca zdabyčaj sa svaimi vojskami i ščodra šanuje svaich grečaskich baŭastvoŭ, gaľoŭnym z jakich z'jaŭlajecca Zjeŭs Aľimpijski, bog bagoŭ u grečaskaj mifaľogii.

U padvojnym čytanni rymski papski režym budzie dziejničac' getak ŭa. Pakoľki jon słaby pa svajoj pryrodzie, jon pavinien spakušac' i ŭzbagačac' viaľikich karaleŭstvaŭ, kab byc' pryznanym i padtrymanym imi i ich uzbrojenymi siľami.

Dan 11:25 I jon budzie mocny i advaŭny z viaľikim vojskam suprac' cara poŭdnia; i car poŭdnia pojdzie na vajnu z viaľikim i vieľmi mocnym vojskam; ale jon nie ŭstoic', bo jany zadumajuc' suprac' jago ľichija padstupsty.

25a — U 170 godzie Antyjoch IV zachapiŭ Pjeľuzij i avaľodaŭ usim Jegiptam, akramia jago staticy Aleksandryi.

Dan 11:26 Tyja, što jaduc' z jago staľa, zagubiac' jago; vojska jagonaje rassiejecca, jak patok, i šmat zabitych upadzie.

26a — Ptaľamiej VI pačau pieramovy sa svaim dziadz'kam Antyjocham IV. Jon daľučyŭsia da ľagjera Sjeleŭkidaŭ. Ale, nie ŭchvalajučy geta z boku jegipcian, jon byŭ zamienieny ŭ Aleksandryi svaim bratom Ptaľamiejem VIII, jakoga zdradziła siam'ja, jakaja jeťa jeŭu z jago staľa. Vajna praciagvaľasia, i zaginuła šmat ludziej.

Dan 11:27 Dva cary buduc' šukac' licha ũ svaich sercach i buduc' siadziec' za adnym staŕom i kazac' chłusniu, ale geta nie dapamoža, bo kaniec pryjdzie ũ pryznačany čas.

27a — Intrygi Antyjocha IV znoŭ cierpiac' niaŭdaču. Jago adnosiny z plamiennikam Ptałamiejem VI, jaki da jago dałučyŭsia, zasnawanyja na padmanie.

27b — Ale geta nie atrymajecca, bo kaniec nie pryjdzie da pryznačanaga času.

jaki kaniec gavorycca ũ getym vieršy? Faktyčna, jon namiakaje na niekał'ki kancoŭ , pieršy z jakich — kaniec vajny pamiž Antyjocham III i jago jegipieckimi plamiennikami i plamiennicaj. Gety kaniec błizki. Inšyja kancy buduc' tyčycca praciagłasci 1260 gadoŭ papskaga praŭlennia, apisanych u knizie Daniila 12:6 i 7, i času zakančennia 40-ga vierša biagučaj głavy, kałi adbudziecca vykanannie Treciaj susvietnaj vajny, jakaja padrychtuje glebu dla apošniaj viałikaj susvietnaj katastrofy .

Ale ũ getym vieršy gety vyraz nie maje pramoj suviazi z « časam kanca », zgedanym u vieršy 40, jak my daviedajemsia i pakažam. Struktura getaj głavy vygladaje rozumna padmanlivaj.

Dan 11:28 Jon vierniecca ũ svaju ziamlu z viałikim bagacciem i budzie varoža stavicca da sviatoga zapavietu ũ svaim sercy i budzie dziejničac' nasupierak jamu, i vierniecca ũ svaju ziamlu.

28a — Jon vierniecca ũ svaju krainu z viałikim bagacciem

Nagružany bagacciami, zachoplenymi ũ jegipcian, Antyjoch IV viartajecca ũ Antyjochiju, pakinuŭšy Ptałamieja VI, jakoga jon pastaviŭ carom nad paŭovaj zavajavanaga Jegipta. Ale getaja častkovaja pieramoga razdražniaje niezadavolenaga cara.

28b — Rasčaravannie cara robic' gabrejaŭ ab'jektam jago gniewu. Tamu, prachodziačy praz ich damy, jon vył'je na ich častku getaga gniewu, ale nie supakoicca.

Dan 11:29 U vyznačany čas jon znoŭ pojdzie na poŭdzien', ale getym apošnim razam nie budzie tak, jak raniej.

29a — My ũstupajem u god viałikaj biady.

U 168 g. da n.e. Antyjoch daviedaŭsia, što jago plamienniki znoŭ pamiryłisia suprac' jago, Ptałamiej VI zaklučyŭ mir sa svaim bratom Ptałamiejem VIII. Zavajavanyja jegipieckija ziemłi viarnułisia ũ jegipiecki łagjer. Tamu jon znoŭ adpraviŭsia ũ pachod suprac' svaich plamiennikaŭ, poŭny rašučasci złamac' luby supraciŭ, ale...

Dan 11:30 Karabłi z Kitym pryjduc' suprac' jago; jon znasiłicca i pavierniecca nazad; tady, u gniewie svaim suprac' sviatoga zapavietu, jon nie budzie biazdziejny; kałi vierniecca, jon pagladzič' na tych, chto pakinuŭ sviaty zapaviet.

30a — Suprac' jago pojduc' karabłi z Kitym.

Takim čynam, Duch adnosicca da rymskaga flotu, jaki bazuvaŭsia na sučasnym vostravie Kipr. Aduł' jany kantralavali narody Mižziemnaga mora i prybiarežnyja narody Azii. Pasła svajgo bac'ki Antyjoch III sutyknuŭsia z rymskim vieta. Jon zviedaŭ prynižennie, jakoje raz'jušyła jago. Rymski legat Papiłij Łjenat namalavaŭ krug na ziamłi vakoł jago nog i zagadaŭ jamu sysci toł'ki z rašenniem zmagacca z Rymam abo padparadkavacca jamu. Antyjoch, były zakładnik, zasvoiŭ urok, jaki atrymaŭ

jago bac'ka, i byŭ vymuŭšany admovicca ad zavajavannia Jegipta, jaki byŭ całkam pieradadzienny pad rymskuju abaronu. U getym kantekscie vybuchovaga gniewu jon daviedaŭsia, ŭto, ŭiŭaŭy jago miortvym, gabrei radujucca i sviatkujuc'. Jany daviedajucca pra ŭudasnuju canu jago ŭyccia, ŭto jon usio jaŭŭe ŭyvy.

Dan 11:31 I pa jago zagadu pryjduc' vojski, i jany apaganiac' sviatyniu, krepasc', i spyniac' pastajannaje cełaspalennie , i pastaviac' agidu spustaŭšennia.

31a — Gety vierŭ pacviardŭaje fakty, apisanyja ŭ apakryfiŭnym apisanni 1 Mak. 1:43-44-45: Tady car Antyjoch napisau usim svaim carstvam, kab usie jany ŭtałi adnym narodam, i kab koŭny admoviŭsia ad svajgo ŭŭasnaga zakona. Usie narody pagadziłisia z getym zagadam cara Antyjocha, i mnogija ŭ Izraiłi pagadziłisia na getaje rabstva, prynosili achviary idałam i paruŭali (apaganiłi) subotu. U getym apisanni my znachodzim vyprabavanni, jakija pieraŭyli Daniil i jago try spadaroŭniki ŭ Vavilonie. I Bog pradstaŭlaje nam u 1 Mak. apisannie tago, ŭto budzie apoŭnim viałikim biedstvam, z jakim nam, ŭyvym u Chryscie, daviadziecca sutyknucca niepasredna pierad ŭlaŭnym viartanniem Isusa Chrysta. Pamiŭ naŭŭm ęasam i ęasam makaviejaŭ-gabrejaŭ adbyłosia jaŭŭe adno viałikaje biedstva, jakoje pryviał da smierci sviatych Isusa Chrysta na 120 gadoŭ.

31b — Jany apaganiac' sviatyniu, krepasc', spyniac' pastajannyja achviary i ŭŭalujuc' agidu spustaŭšennia (ci spustaŭšennia).

Getyja dziejanni buduc' pacvierdŭany ŭ getym gistaryŭnym sviedęanni, zapisanym gabrejskim i rymskim gistorykam Iosifam Flavijem. Vaŭnasc' getaga pytannia apraŭdvaje jago, tamu davajcie razgledzim geta sviedęannie, u jakim my znachodzim padrabiawnasci, identyŭnyja niadzieł'namu zakonu apoŭnich dzion, abvieŭęanamu ŭniviersał'nym reŭzymam, stvoranym tymi, chto vyŭyŭ u Treciaj susvietnaj vajnie.

Vos' ranniaja viersija 1 Mak. 1:41-64:

1 Mac 1:41 Tady car zagadaŭ usim u jago carstvie ŭtac' adnym narodam ,

1 Mac 1:42 usie musiłi admovicca ad svaich ŭvyęajaŭ. Usie jazyŭniki padparadkavalisia zagadam cara.

1 Ma 1:43 i navat u Izraiłi mnogija ludzi pryniałi jago pakłaniennia: jany prynosili achviary idałam i apagan'vali subotu.

1 Mac 1:44 Car paŭtaŭ paŭtoŭ u Jerusałim i ŭ garady Judei z zagadam, kab adgetuł' jany prytrymłivalisia ŭvyęajaŭ, jakija byli ęuŭzymi dla getaj ziamłi,

1 Ma 1:45 kab spynic' cełaspalenni ŭ chramie, achviary i vyłivan'ni. Jany pavinny byli apagan'vac' suboty i sviaty,

1 Mac 1:46 apagan'vajuc' sviatyniu i ŭsio sviatoje,

1 Ma 1:47 budavac' achviarniki, miescy pakłaniennia i kapiŭŭy dla idałau, prynosic' u achviaru sviniej i niaęystych ŭyviot.

1 Mac 1:48 Jany pavinny byli pakidac' svaich synoŭ nieabrezanymi i tym samym rabic' siabie agidnymi ŭŭialakaj niaęystasciu i gan'bij.

1 Mac 1:49 Adnym słovam, jany pavinny byli zabyc' Zakon i zaniadbac' usie jago abaviazki:

1 Mac 1:50 Toj, chto nie pastuchajecca zagadu cara, pavinien byc' pakarany smierciu.

1 Mac 1:51 Vos' slovy carskich tistoŭ da ũsiago svajgo carstva: jon pastaviŭ nagladčykaŭ nad usim narodam i zagadaŭ usim garadam Judei prynosic' achviary.

1 Mac 1:52 I mnogija z ludziej pastuchalisia, usie, chto adstupiŭsia ad zakona, i čynili zło ũ ziamli,

1 Ma 1:53 prymušajučy Izraił' šukac' prytułku.

1 Ma 1:54 Na piatnaccaty dzien' miesiaca Kisleva, u 145 godzie, car pastaviŭ agidu spustašennia na achviarniku cełaspalennia, i jany pastavili achviarniki ũ garadach vakoł Judei.

1 Mac 1:55 I pałili kadziła kala dzviej damoŭ i na vułicach,

1 Mac 1:56 I, znajšoŭšy knigi Zakonu, jany parvali ich i kinuli ũ agon',

1 Ma 1:57 I kałi ũ kago-niebudz' znachodziłasia kniga zapavietu, ał'bo kałi chtos'ci vykonvaŭ zakon Boży, toj pavinien byŭ byc' pakarany smierciu pavodle carskaga ũkaza.

1 Mac 1:58 Jany karałi izraił'cian, jakich miesiac za miesiacam łavili na złačynstvach u ich garadach,

1 Mac 1:59 i ũ dvaccac' piaty dzien' kožnaga miesiaca jany prynosili achviary na achviarniku, jaki byŭ pastaŭleny zamiest achviarnika cełaspalenniaŭ.

1 Mac 1:60 Pavodle getaga zakona karałi smierciu žančyn, u jakich abrazali dziaciej,

1Mk 1:61 z niemaŭlatami, jakija visieli ũ ich na šyi; ich svajakoŭ i tych, chto rabiŭ abrazan'nie, taksama pakarali smierciu.

1 Mac 1:62 Njagledziačy na ũsio geta, mnogija ũ Izraiłi zastavaliisia viernymi i byli dastatkova advažnymi, kab nie jesci niačystuju ježu.

1 Mac 1:63 Jany vyrašyli pamierci, kab nie apagan'vac' siabie stravami, jakija supiarečac' sviatomu zapavietu, i tamu jany byli pakaranyja smierciu.

1 Mac 1:64 Geta było viałikaje vyprabavannie dla Izraila.

U getaj gistoryi zvierniem uvagu na vieršy z 45 pa 47, jakija pacviardžajuc' spyniennie achviaravanniaŭ viečnaga zastupnictva , i vierš 54, jaki sviedčyc' pra apagan'vannie sviatyni: Car ustalavaŭ agidu spustašennia na achviarniku cełaspalennia.

U pačatku getych bied lažyc' adstupnictva Izraila : 1 Macvieja 1:11 Mjenavita ũ toj čas u Izraiłi ũznikła pakalennie adstupnikaŭ, jakija padtrymałi mnogich ludziej: «Davajcie zaklučym sajuz z navakoł'nymi narodami, — kazałi jany, — bo z tago času, jak my addziałiłisia ad ich, nas napatkała šmat niaščasciaŭ ». Getyja niaščasci ũžo byli vynikam ich niaviernasci Bogu, i jany zbirałisia nakłikac' na siabie jašče boł's niaščasciaŭ svaim buntarskim staŭlenniem.

U getaj kryvavaj tragjedyi grečaskaje panavannie dobra apraŭdała svoj usiudyisny simvał grachu ũ bronzavaj statui z Daniila 2 — leaparda . plamistaja z Dan.7; i smiardziučaja kaza z Dan.8. Ale

varta adznačyc' jašče adnu detaľ. Misijanier-karnik, pašany Antyjochem 4 u Ijerusaľim u 168 godzie, zaviacca Apaľonij, i geta grečaskaje imia, jakoje pa-francuzsku aznačaje «Zniščaľ'nik», budzie vybrana Ducham, kab asudzić' u Ap. 9:11 razburaľ'naje vykarystannie Sviatoj Bibľii faľšyvm pratestanckim chrystcijanstvam apošnich dzion; geta značyc' tych, chto arganizuje kančatkovuju viaľikuju katastrofu . Apaľonij pryjšoŭ u Ijerusaľim z 22 000 saľdat i ŭ subotu , padčas vidovišćnaga publićnaga pakazu zbroi, jon zagadaŭ zabic' usich gabrejskich gledačoŭ. Jany apaganiľi subotu getym biazbožnym intaresam, i Bog zagadaŭ ich zabic'. I jago gnieŭ nie scichaje, tamu što za getym kryvavym faktam zagadana eľinizacyja gabrejaŭ. Afinski Gjeroncij, carski delegat, naviazaŭ usiamu narodu eľinizacyju kuľtu i maraľi ŭ Ijerusaľimie , jak i ŭ Samaryi . Ijerusaľimski chram byŭ prysviečany Zjeŭsu Atimpijskamu , a chram na gary Garyzim — gascinnamu Zjeŭsu. Takim čynam, my bačym, jak Bog adkľikaŭ svaju abaronu ad svajgo ŭłasnaga chrama, ad Ijerusaľima i ad usiago naroda. Sviaty gorad pierapaŭniajecca aburenniami, koźnaje z jakich boľš agidnaje za papiaredniaje. Ale toľki vola Božaja dziejničaća, nastoľki viaľikaja byľa maraľ'naja i reľigijnaja rassľablenasc' pasla papiaredźannia ab vysyľcy ŭ Vavilon.

Dan 11:32 Jon budzie spakušac' tych, chto supraciŭlajecca zapavietu, řisľivasciu. Ale narod, jaki viedaje svajgo Boga, budzie dziejničac' cviorda,

32a — Jon budzie spakušac' zradnikaŭ sajuza řisľivasciu

Getaje ŭdakľadniennie pacviardźaje, što boskaje pakarannie byľo zasľuźanym i apraŭdanym. U sviatych miescach apagan'vannie staľa normaj.

32b — Ale tyja z ludziej, jakija viedajuc' svajgo Boga, buduc' dziejničac' cviorda,

U getaj tragjedyi šćyryja i godnyja vierniki vyznačyľisia svajoj viernasciu i addaľi pieravagu pamierci mućanickaj smierci, čym admovicca ad šanavannia Boga-Tvorcy i Jago sviatych zakonaŭ.

Znoŭ ŭa, u drugim čytanni gety kryvavy dosvied 1090 reaľ'nych dzion nagadvaje ŭmovy papskaga panavannia praciagľasciu 1260 dzion-gadoŭ, praroctva jakich pasladoŭna apisvaľasia ŭ roznych formach u Dan. 7:25, 12:7 i Adkr. 12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Azirajučysia na sućasnyja padziei ŭ kantekscie staraźytnasci

Kab zrazumiec', što adbyvajecca, ja vykarystaju vobraz apieratara, jaki zdymaje scenu, za jakoj jon uvaźľiva sačyŭ. U gety momant jon addalajecca, nabirajučy vyšyniu, i pole zroku stanovicca ŭsio boľš šyrokim. Takim čynam, kaľi prymianic' jago da reľigijnaj gistoryi, pozirk Ducha achoptľivaje ŭsiu reľigijnuju gistoryju chrystcijanstva, ad jago pieršych paćatkaŭ, gadzin pakut, času mućanikaŭ, da jago sľaŭnaga kanca, adznaćanaga viartanniem čakanaga Zbaŭcy.

Dan 11:33 I tyja, chto mudry siarod ich, nastaviac' mnogich, ale niekatoryja zaginuc' na čas ad mieća i poľymia, ad paľonu i ad rabavannia.

33a — i najmudrejšyja z ich navučac' natoŭp

Apostaľy Isusa Chrysta, a taksama Pavieľ z Tarsa, jakomu my abaviazany 14 pašanniami Novaga Zapavietu. Geta novaje reľigijnaje navučannie maje nazvu: «Jevangieľe», geta značyc'

Dobraja Vjestka pra zbaŭlennie, prapanavanaja Božaj łaskaj vybranym. Takim čynam, Duch viadzie nas napierad u časie, i novaj metaj dasledavannia stanovicca chrystcijanskaja viera.

33b — Josc' tyja, chto na niejki čas zaginie ad mieča i połymia, ad pałonu i ad rabavannia.

Na niejki čas, kaža Duch praz anioła, i gety čas budzie 1260 doŭgich prarockich gadoŭ, ale pry niekatorych rymskich impieratarach Kałigule, Njeronie, Damicyjanie i Dyjakletyjanie byc' chrystcijaninam aznačala smierc' pakutnikom. U Adkrycci 13:10 Duch uspaminaje časy rymskich papskich paboraŭ, kažučy: Chto viadzie ŭ pałon, toj u pałon pojdzie; chto zab'je miačom, toj pavinien byc' zabity miačom. U getym ciarplivasc' i viera sviatych .

Dan 11:34 I kaŭi jany ŭpaduc', im budzie krychu padtrymana, i mnogija dałučacca da ich u kryvadušnasci.

34a- Mjenavita ŭ gety čas žorstkaga panavannia papstva z'javiłisia kryvadušniki getaga vierša jak pamagatyja. Ich identyfikacyja zasnavana na pagardzie da kaštoŭnasciej i zapaviedziaŭ, jakim vučyŭ Isus Chrystos, i ŭ dadzienym wypadku dla getaj metavaj epochi - zabarony zabivac' miačom. Znoŭ azirajučysia na gistoryju, možna zrazumiec', što šyroki pratestancki ruch z XV stagoddzia da našaga času byŭ asudžany kryvadušnym praviednym Suddzioj Isusam Chrystom. Tamu ich poŭnaje admaŭlennie ad 1843 goda budzie lagčej zrazumiec' i pryniac'.

Dan 11:35 I niekatoryja z mudrych adpaduc', kab ačyscicca, vyciercisia i stac' biełymi da času kanca, bo jon jašče prydzie ŭ pryznačany čas.

35a — Njekatoryja z mudracoŭ upaduc', kab jany magli ačyscicca, stac' čystymi i adbielenymi da kanca času.

Mjarkujučy pa getym scviardženni, etałonom chrystcijanskaga žyccia z'jaŭlajecca vyprabavannie i adbor , zdoł'nasc' tryvac' i znosić pierasled da kanca svietu. Takim čynam, sučasny čaławiek, pryzvyčajeny da miru i ciarpimasci, boł'sz ničoga nie razumieje. Jon nie paznaje svajgo žyccia ŭ getych paślanniach. Vos' čamu tłumačenni pa getaj temie buduc' dadzieny ŭ Adkrycci 7 i 9:5-10. Doŭgi pieryjad religijnaga miru ŭ 150 reał'nych gadoŭ, geta značyc' «piac' praročych miesiacaŭ», byŭ zaprogramavany Bogam, ale z 1995 goda gety pieryjad skončyŭsia, i znoŭ pačaliŭsia rełigijnyja vojny. Islam zabivaje ŭ Francyi i ŭ inšych miescach svietu; i jago dziejannie asudžana ŭzmacniacca, pakuł' nie padpać u vies' sviet.

35b — tamu što jano prybudzie toł'ki ŭ pryznačany čas

Geta budzie kaniec svietu, i anioł kaža nam, što nijakija prykmiety miru ci vajny nie dazvalajuc' nikomu pradbačyc' jago nabližennie. Geta zaležyc' ad adnago faktaru: « času, vyznačanaga » Bogam, geta značyc' kanca 6000 gadoŭ, prysviečanych jago vybaru ziamnych vybrannikaŭ. I mienavita tamu, što da getaga kanca zastałasia mienš za dziesiac' gadoŭ, Bog daŭ nam łasku viedac' datu: 20 sakavika viasny, jakaja papiaredničaje 3 krasavika 2030 goda, geta značyc' praz 2000 gadoŭ pasla adkuplenčaj smierci Chrysta. Jon z'javicca magutnym i pieramožnym, kab vyratavac' svaich vybrannikaŭ i zniščyc' zabojač-paŭstancaŭ, jakija miełi namier ich zabić.

Katalicki papski režym «chryscijanskaga» Ryma: Vjaŭliki ganicieŭ u reŭigijnaj gistoryi Zachodniaga svietu.

Mjenavita da jago nas pavinien byŭ viesci ŭzorny Antyjoch 4. Typ padrychtavaŭ svoj antytyp, i što my možam skazac' pra getaje paraŭnannie? Bjezumoŭna, fienamienaŭnych maštabaŭ, grečaski ganicieŭ dziejničaŭ na praciagu 1090 reaŭnych dzion, ale papizm, sa svajgo boku, budzie lutavac' amaŭ 1260 reaŭnych gadoŭ, tym samym pieraŭzychodzjačy ŭsie ŭzory gistoryi.

Dan 11:36 Car budzie rabič', što jamu zaŭgodna; jon uzvysicca i budzie ŭzvyšacca vyšej za ŭsich bagoŭ i budzie gavaryc' dzivosnyja rečy suprac' Boga bagoŭ; jon budzie miec' pospiech, pakuŭ nie skončycca gnieŭ, bo vykanajecca vyznačana.

36a — Slovy getaga vierša zastajucca nieadnaznačnymi i ŭsio jašče moguc' byc' adaptavany da grečaskaga cara i rymaskaga papskaga cara. Adkryvaŭnaja struktura praroctva pavinna byc' schavana ad paviarchoŭnych čytačoŭ. Adnak nieviaŭlikaŭ detaŭ vyznačaŭ papskuju metu; geta dakładnasc': bo toje, što vyznačana, budzie vykanana. Getaja cytata pieragukajecca z Dan. 9:26: Pasla šascidziesiaci dvuch tydniaŭ Pamazany budzie zniščany, i ŭ jago ničoga nie zastaniecca. Narod pravadyra, jaki pryjdzie, zniščyc' gorad i sviatyniu, i ich kaniec pryjdzie, jak patop; vyznačana, što spustašenni (abo spustašenni) buduc' praciagvacca da kanca vajny.

Dan 11:37 Jon nie budzie šanavac' bagoŭ bac'koŭ svaich, ni bagoŭ žančyn, ni jakich-niebudz' bagoŭ, ale budzie ŭzvyšac' siabie vyšej za ŭsich.

37a — Jon nie budzie šanavac' bagoŭ svaich bac'koŭ

Vos' jana, malen'kaja detaŭ, jakaja ŭdaktadniaŭe naša razumiennie. Tut my majem farmaŭny dokaz tago, što car, na jakoga nakiravany jago slovy, nie mog byc' Antyjocham IV, jaki šanavaŭ bagoŭ svaich bac'koŭ, i siarod ich najviaŭliškaga — Zjeŭsa, boga bagoŭ Aŭlimpa, jakomu jon achviaravaŭ jaŭrejski chram u Ijerusaŭimie. Takim čynam, my atrymlivajem biassprečny dokaz tago, što carom, na jakoga nakiravany jago slovy, sapraŭdy z'jaŭlajecca rymski papski režym chryscijanskaj epochi. Adgetuŭ usie adkrytyja slovy buduc' tyčycca getaga cara, adroznaga ad Dan. 7, i nachabnaga i chitraga ad Dan. 8; dadaju, getaga razburaŭnaga abo spustašaŭnaga cara z Dan. 9:27. Usie «stupieni rakiety» padtrymlivajuc' gaŭavu. papskaga čaŭavieka, malen'kaga i ganartivaga, pastaŭlenaga na viaršyniu ŭłady.

Ci pavažaŭe papski Rym bagoŭ svaich bac'koŭ? Aficyjna — nie, bo pierachod u chryscijanstva pryvioŭ da admovy ad imionaŭ paganskich rymskich bažastvoŭ. Adnak jon zachavaŭ formy i styl' ich pakłaniennia: raz'bianyja, skuŭpturnyja abo lapnyja vyjavy, pierad jakimi jago vierniki schilajucca i stanoviacca na kaleni ŭ maŭlitvie. Kab zachavac' getuju pavodziny, asudžanju Bogam va ŭsich Jago zakonach, jon zrabiŭ Bibliju niedastupnaj dla zvyčajnych smiarotnych i zabaraniŭ druguju z Dziesiaci zapaviedziaŭ Žyvoga Boga, bo jana zabaraniaŭe getuju praktyku i raskryvaje pakarannie, zapłanavanaje dla jaje parušaŭnikaŭ. Chto ŭ mog by chavac' pakarannie, jakoŭe jon panios, kaŭi nie d'jabaŭ? Takim čynam, asoba papskaga režymu padpadaŭe pad vyznačennie, prapanavanaje ŭ getym vieršy.

37b — ni bostva, jakoŭe ciešyc' žančyn

Mjenavita z ulikam paganskaj rymuskaj reľigii, ad jakoj papstva admovitasia, Duch Boży ũzdymaje getuju agidnuju temu. Bo jana adviarnuľasia ad svajoj adkryta seksual'naj spadčyny, kab prademanstravac' kaštoŭnasci sviatasci. Getym mierkavanyim bažastvom z'jaŭlajecca Pryjap, muŭčynski faľas, jakoga paganskija ajcy Rymuskaj carkvy šanavali jak bažastvo. Geta ũsio jašče byľa spadčyna grečaskaga grachu. I kab parvac' z getaj seksual'naj spadčynaj, jana prazmierna abaraniaje čysciniu płoci i duchu.

Dan 11:38 Ale jon budzie šanavac' Boga krepasciaŭ na padnoŭŭy nog jagonym; jon budzie pakľaniacca Tamu, Kago nie viedali bac'ki jagonyja, zoľatam i srebram, kaštoŭnymi kamianiami i rečami kaštoŭnymi.

38a — Adnak jon budzie ũšanoŭvac' boga krepasciej na svaim pastamiencie

Naradŭajajecca novy paganski bog: bog krepasciej . Jago pastamient znachodzicca ũ čaľaviečych rozumach, i jago rost roŭny ũraŭnaniu, jakoje jon atrymľivaje.

Paganski Rym budavaŭ paganskija chramy, adkrytyja ũsim viatram; kapiteli, jakija padtrymľivalisia kaľonami, byli dastatkovymi. Ale, pryniaŭšy chryscijanstva, Rym imknuľsia zamianic' razburanju jaŭrejskuju madeľ. U jaŭrejaŭ byľ zakryty chram z magutnym vygladam, jaki byľ ich sľavaj i prestyŭžam. Tamu Rym budzie pierajmac' jago i budavac' u svaju čargu ramanskija cerkvy, padobnyja na ũmacavanyja zamki, tamu što panuje niaŭpeŭnienasc', i najbagaciejšyja ľordy ũmacoŭvajuc' svaje damy. Rym robic' toje ŭ samaje. Jon buduie svaje cerkvy ũ stroгим styľi da časoŭ saboraŭ, i tam ũsio zmianiajajecca. Krugľyja dachi stanoviacca špilami, nakiravanymi ũ nieba, i geta ũsio vyšej i vyšej. Zniešnija fasady nabyvajuc' vyglad karunki, jany ũprygoŭžany vitraŭami ũsich koleraŭ, jakija prynosiac' unutr pieraľiŭnaje sviaťto, jakoje ũraŭvaje cyrymonij, viernikaŭ i naviedvaľnikaŭ.

38b — Getamu bogu, jakoga nie viedali jago bac'ki, jon budzie pakľaniacca zoľatam i srebram, kaštoŭnymi kamianiami i kaštoŭnymi rečami.

Kab zrabic' ich jašče boľš spakusľivymi, unutranyja scieny ũprygoŭžany zoľatam, srebram, kaštoŭnymi ŭemčugami i daragimi rečami : raspusnica Vavilŭn Vjaľiki z Adkryccia 17:5 viedaje, jak pachvaľicca, kab pryciagnuc' i spakusic' svaich kľijentaŭ.

Praŭdzivy Bog nie dazvalaje siabie spakusic', bo getaja vielič nie idzie jamu na karysc'. U svaim prarocťvie jon asudŭaje gety papski Rym, z jakim nikoľi nie mieŭ ni najmienšych adnosin. Dla jago jago ramanskija ci gatyčnyja cerkvy — geta toľki čargovyja paganskija bažastvy, jakija sľuŭzac' toľki dla tago, kab spakusic' duchoŭnych ludziej, jakich jany advaročvajuc' ad jago: naradŭajajecca novy bog: bog krepasciej, i jon spakušaje natoŭpy ludziej, jakija vierac', što znojduc' Boga, uvajšoŭšy ũ jago scieny pad niepraparcyjna vysokimi stolami.

Dan 11:39 Geta z čuŭym bogam jon budzie dziejničac' suprac' umacavanych miescaŭ, i jon pracavaŭ nad umacavanniami krepasciej z čuŭym bogam, i jon napoŭnic' pašanaj tych, chto paznaje jago, jon zrobieć ich panavanniem nad mnogimi, jon razdac' im ziemľi ũ jakasci ũznagarody.

39a — I jon pracavaŭ nad umacavanniami krepasciej z zamieŭnym bogam

Dla Boga isnuje toľki adzin aktyŭny bog pierad Im, geta značyc' toj, chto jamu čuŭy : geta d'jabaľ, Satana, ad jakoga Isus Chrystos papiaredŭvaŭ svaich apostalaŭ i vučniaŭ. U gabrejskim tekscie

gavorka idzie nie pra «dziejničac' suprac'», a pra «rabic' dla». Toje ž pašannje budzie pračytana ũ Adkrycci 13:3 u nastupnym vygladzie: ... i cmok daŭ jamu svaju siłu, i svoj tron, i viaľikuju ũľadu . Cmok čto josc' d'jabať u Adkrycci 12:9, ale adnačasova impierski Rym zgodna z Adkrycci 12:3.

Boťš za toje, pierajšoŭšy ũ chryscijanskuju reľigiju, rymskaja ũľada pryniaťa sapraŭdnaga Boga, jaki byť joj čuŭy, bo pieršapačatkova jon byť Bogam gabrejaŭ, gabrejaŭ, naščadkaŭ Abragama.

39b- i jon budzie ũšanoŭvac' tych, čto jago paznaje

Getyja ũšanavanni majuc' reľigijny charakter. Papizm daje karalam, jakija pryznajuc' jago pradstaŭnikom Boga na ziamľi, piačatku boskaj ũľady dla ich ũľasnaj ũľady. Karaťi sapraŭdy stanoviacca karalami toťki tady, kaľi Čarkva asviačiať ich u adnoj sa svaich abagaŭlenych krepasciej u Francyi, Sjen-Deni i Rejmsie.

39c — jon prymusic' ich panavac' nad niekaťkimi

Papizm prysvojvaje impieratarski tytuť, jaki abaznačaje suvierennaga karala, jaki daminuje nad inšymi vasaťnymi karalami. Najboťš viadomyja: Karť Vjaľiki, Karť V, Napaleon I , Gitler.

39d — Jon razdasc' im ziemľi ũ jakasci ũznagarody.

Getaja svieckaja zvyšdziarŭava, jak ziamnaja, tak i niabiesnaja, dobra padychodziťa ziamnym karalam, zgodna z jaje pretenzijami. Bo jana ũregulavaťa ich roznagaťossi, asabľiva adnosna zavajavanych abo adkrytych ziamieľ'. Takim čynam, u 1494 godzie Alaksandr VI Bordŭyja, najgoršy z papaŭ, zaboja pry vykananni svajoj pasady, byť vymušany ũstalavac' mierydyjannuju ľiniju, kab padziaľic' pamiŭ Ispanijaj i Partugaľijaj razmierkavannie i vaľodannie terytoryjaj Paŭdniovej Amieryki, jakaja byťa znoŭ adkryta z časoŭ antyčnasci.

Treciaja susvietnaja vajna abo 6-ja truba Apo.9 .

Geta skaračaje čaľaviećva na tracinu jago nasieľ'nictva i, pakľaušy kaniec nacyjanaťnaj niezaleŭnasci, rychtuje ũniversaťny reŭym, jaki ũstaluje najviaťkšuju katastrofu, abvieščanju ũ Adkrycci 1. Sjarod agresijnych dziejačau josc' isľam musuľmanskich krain, tamu ja prapanuju vam biblejski pogľad na getuju temu.

Rola isľamu

Isľam isnuje tamu, što ũ im maje patrebu Bog. Nje dla vyratavannia, getaja roľa abapirajecca vykľučna na ľasku, pryniesienuju Isusam Chrystom, a dla tago, kab bic', zabivac', zniščac' svaich voragaŭ. Uŭo ũ Starym Zapaviećie, kab pakarac' Izraiť za niaviernasc', Bog zviarnuŭsia da «filistyľ'skaga» naroda. U Novym, kab pakarac' chryscijanskuju niaviernasc', Jon zakľikaje musuľman. U pačatku musuľman i arabaŭ staic' Izmaiť, syn Abragama, i Agar, jegipieckaj sľuŭžanki Sary, jago ŭonki. I ŭŭo ũ toj čas Izmaiť svaryŭsia z Isaakam, zakonnym synam. Dajšľo da tago, što, z Boŭaj zgody, pa pros'bie Sary, Agar i Izmaiť byťi vygnany z ľagjera Abagamam. I Bog pakľapaciŭsia pra vygnanych, čyje naščadki, zvodnyja braty, zachavaťi varoŭŭaje staŭlennje da naščadkaŭ Abragama: pieršyja — gabrei; drugija — u Isusie Chryscie — chryscijanie. Vos' stovy, jakimi Bog praročyť pra Izmaiťa i jago arabskich naščadkaŭ u Byc.

16:12: « Jon budzie jak dziki asioł; ruka jagonaja budzie suprac' usich, i ruka ũsich budzie suprac' jago; i jon budzie žyc' nasuprac' usich bratoŭ svaich ». Bog choča abviascic' svaje dumki i mierkavanni pra rečy. Vybrancy Chrysta pavinny viedac' i padzialac' gety pŕan Boga, jaki vykarystoŭvaje narody i siły ziamłi pavodle svajoj vyšejšaj voli. Varta adznačyc', što prarok Muchamad , zasnavał'nik iŕlamu, naradziŭsia ũ kancy VI stagoddzia pasla ũstalavannia rymska-katałickaga papizmu ũ 538 godzie. Iŕlam, zdavałasia, udaryŭ pa paganskim katałicyzmie i chryscijanach u cełym, kałi jany byłi ũraŭany Boŭym praklonam. I geta było z 7 sakavika 321 goda, kałi impieratar Kanstancin I admoviŭsia ad siomaga dnia adpačynku ũ subotu na karysc' jago pieršaga dnia, prysviečanaga «niepieramoŭnamu soncu» (Sol Invictvs), našaj ciapierašniaj niadziełi. Jak i mnogija chryscijanie sionnia, Kanstancin pamyłkova chacieŭ adznačyc' razryŭ pamiŭ chryscijanami i gabrejami. Jon dakaraŭ chryscijan svajgo času za iŭdaizm, jaki jany pryniali praz ŭanavannie sviatoj Boŭaj suboty. Gety niespraviadłivy prysud paganskaga cara byŭ ałłačany i budzie ałłačvacca da kanca pakaranniami « siami trub », vyjaŭlenymi ũ Adkrycci 8 i 9, geta značyc' bieŕpiapynnaj pasladoŭnasciu niaščasciaŭ i dram. Kančatkovaje pakarannie pryjdzie ũ vygladzie ŭdasnaga raščaravannia, kałi Isus Chrystos z'javicca, kab zabrac' svaich vybrannikaŭ z ziamłi. Ale tema, jakuju toł'ki što abmierkavałi, tema «Treciaj susvietnaj vajny», sama pa sabie z'jaŭlajecca ŭostaj z getych prarockich boskich pakaranniaŭ, u jakich iŕlam z'jaŭlajecca gałoŭnaj figuraj. Bo Bog taksama praročyŭ pra Izmaiłta, kaŭcy ũ Byc. 17:20: « Što da Izmaiłta, Ja pačuŭ ciabie. Vos', Ja dabrasłavlu jago i zrablu jago płodnym, i vieł'mi pamnoŭu jago; jon narodzić' dvanaccac' kniazioŭ, i Ja zrablu jago viałikim narodam ». Ja zakančvaju getuju duŭku, kab praciagnuc' vyvučennie Dan. 11:40.

Dan 11:40 I ũ čas kanca car poŭdnia napadnie na jago, i car poŭnačy pryjdzie na jago, jak vichura, z kalasnicami i vieršnikami i z mnogimi karablami; i jon pryjdzie na ziamlu i razłijecca, jak patok, i razłijecca.

40a — U čas kanca

Getym razam sapraŭdy kaniec čałaviečaj gistoryi; kaniec času ciapierašnich narodaŭ ziamłi. Isus abviasciŭ gety čas, kaŭcy ũ Jevangjełi ad Matfieja 24:24: Getaje Jevangjełe Carstva budzie prapaviedana pa ũsim sviecie na sviedčannie ũsim narodam. Tady pryjdzie kaniec.

40b — car poŭdnia ŭdaryc' pa im

Tut my pavinny zachapłacca viełizarnaj boskaj vytančanasciu, jakaja dazvalaje Jago sługam zrazumiec' toje, što zastajecca schavanym ad inšych ludziej. Na pavierchni, ale toł'ki na pavierchni, kanflikt pamiŭ carami Sjeleŭkaŭ i łagidaŭ, zdajecca, adnaŭlajecca i praciagvajecca ũ getym vieršy, što vieł'mi padmanłiva. Bo na samoj sprave my pakinułi gety kantekest u vieršach 34-36, i čas zakančennia getaga novaga suprac'stajannia tyčycca chryscijanskaj ery papskaga katałickaga reŭymu i ũniversał'naga pratestantyizmu, jaki ũstupiŭ u svoj ekumieničny sajuz. Getaja zmiena kantekestu abaviazvaje nas pierarazmierkavac' rołi.

U rołi « jago »: papskaja katałickaja Jeŭropa i sajuznyja joj chryscijanskija rełigii.

U rołi «cara poŭdnia »: zavajavannie iŕlamu, jaki pavinien zviarnuc' ludziej siłaj abo zaniavotič' ich, zgodna z dziejanniami jago zasnavał'nika Muchamieda.

Zviarniem uvagu na vybar dziejasłova: bic' ; na iŭrycie «nagah» aznačaje bic' ragami. Jak prymietnik, jano abaznačaje raz'jušanaga agresara, jaki pastajanna b'je. Gety dziejasłoh ideał na padychodzić da arabskaga islamu, jaki biespierapynna dziejničaje suprac' zachodniaga svietu z kanca Drugoj susvietnaj vajny. Magčymyja dziejasłovy « zmagacca, vajavac', bic' » pakazvajuc' na vieł'mi blizkuju blizkasc', adsiuť i ideja nacyjanał'naga susiedstva abo susiedstva garadoŭ i vułic. Abiedzvie magčymasci pacviardžajuc' islam, dobra ŭstalavany ŭ Jeŭropie z-za rełigijnaj niezacikaŭlenasci jeŭrapiejcaŭ. Barac'ba ŭzmacniłasia pasla viartannia gabrejaŭ u Palescinu ŭ 1948 godzie. Łjos palestyncaŭ suprac'pastaviŭ musuť'manskija narody zachodnim chryscijanskim kałanizatarom. A ŭ 2021 godzie islamiskaja agresija ŭzmacniajecca i stvaraje niaŭpeŭnienasc' siarod jeŭrapiejskich narodaŭ, u pieršuju čargu Francyi, byłoga kałanizatora paŭnočnaj i afrykanskaj narodaŭ. Ci adbudziecca boł'sz maštabnaje nacyjanał'naje sutykniennie? Magčyma, ale nie raniej, čym unutranaia situacija pagoršycca da takoj stupieni, što pryviadzie da žorstkich sutyknienniaŭ pamiž grupami na ziamłi samoj mietrapołii. U toj dzien' Francyja budzie znachodzicca ŭ stanie gramadzianskaj vajny; na samoj spravie, sapraŭdy rełigijnaj vajny: islam suprac' chryscijanstva abo biazbožnych niavierujučych.

40c — I car poŭnačy pryjdzie na jago , jak vichura , z kalasnicami i vieršnikami i z mnostvami karabloŭ

U knizie Jezeekiła 38:1 gety car poŭnačy nazyvajecca Magog, kniazem Roša (Rusii) , Mješecha (Maskvy) i Tuvała (Taboł'ska), i ŭ vieršy 9 my čytajem: I ty ŭzydzieš, ty pryjdzieš, jak vichura , ty budzieš jak vobłaka, kab pakryć ziamlu, ty i ŭsie tvaje połčyščy, i mnogija narody z taboju.

Pjerarazmierkavannie rolaŭ: u rołi « cara poŭnačy » pravastaŭnaja Rasija i jaje musuť'manskija sajuznyja narody . Tut znoŭ ža vybar dziejasłova « budzie viravac' » «jago » sviedčyc' pra raptoŭny masiravany niečakany ŭdar z pavietra. Maskva, stałica Rasii, sapraŭdy znachodzicca na značnaj adleŭtasci ad Brusela, jeŭrapiejskaj stałicy, i Paryža, jaje vajennaga avangardu. Jeŭrapiejski dabrabyt asłapiŭ jaje łidaraŭ da takoj stupieni, što jany niedaacen'vajuc' vajenny patencyjał magutnaj Rasii. Jana vypuscic' suprac' jaje agresii samaloty i tysiačy tankaŭ na naziemnych maršrutach, a taksama mnoštva vajenna-marskich i padvodnych karabloŭ. I kab zabiaspiečyc' raščuče pakarannie, getyja jeŭrapiejskija łidary nie pierastajuc' prynižac' Rasiju i jaje łidaraŭ, ad zapał'čyvaga Uładzimira Žyrynoŭskaga da ciapierašniaga novaga «cara» Uładzimira Pucina (Uładzimir: kniaz' svietu pa-rusku).

Pasla tago, jak buduc' vyznačany ŭdzieł'niki, try zacikaŭlenyja «cary» sutyknucca adzin z adnym u tym, što prymie formu 7-j « siryjskaj vajny», u jakoj budzie ŭciagnuty novy nacyjanał'ny Izraił'; što pacvierdzić nastupny vierš. Ale na dadzienny momant «carom» (jago), na jakoga napadaje Rasija, z'jaŭlajecca Jeŭropa Rymskaga dagavora.

40d — jana budzie prasoŭvacca ŭgłyb krainy, raspaŭsiudžvacca, jak patok, i pierapaŭniacca. Jaje pieravažnaja vajennaja pieravaga dazvalaje Rasii ŭvarvacca ŭ Jeŭropu i akupavac' usiu jaje terytoryju. Sutyknuŭšysia z joj, francuzskija vojski nie majuc' sabie roŭnych; jany razgromleny i zniščany.

Dan 11:41 Jon uvojdzie ŭ staŭnuju ziamlu, i mnogija buduc' zniščany; ale Edom i Maaŭ, i gałoŭnyja z synoŭ Amonavych buduc' vyratavany z jago ruki.

41a — Jon uvojdzie ŭ najprygažejšuju z krain, i mnogija zaginuc'

Rasijskaja ekspansija adbyvajecca na poŭdzien', dzie znachodzicca Izraił' , sajuznik zachodnich krain, jaki, u svaju čargu, padviargajecca akupacyi rasijskimi vojskami; gabrei ŭsio roŭna buduc' pamirac'.

41b — ale Edom, Maaŭ i gaŭoŭnyja syny Amona buduc' vyratavany z jago ruki

Geta vynik vajennych sajuzaŭ, jakija z rasijskaga boku buduc' pradstaŭlac' sučasnuju lardaniju, a getyja nazvy buduc' simvalizavac' sučasnuju lardaniju. U 2021 godzie Rasija ŭžo z'jaŭlajecca aficyjnym sajuznikom Siryi, jakuju jana ŭzbrojvaje i abaraniaje.

Dan 11:42 Jon praciagnie ruku Svaju na krainy, i ziamla Jegipieckaja nie ŭciače.

42a — Toŭki z 1979 goda getaja paŭityčnaja kanfiguracyja pacvierdziła praroctva. U tym godzie ŭ Kemp-Devidzie, ZŠA, prezident Jegipta Anvar Sadat aficyjna zaklučyŭ sajuz z prem'jer-ministram Izraila Mjenachiemam Bjezinam. Strategičnym i paŭityčnym vybaram, зробlenym u toj čas, było padtrymac' spravu najmacniejšych u toj čas, bo Izraiŭ mocna padtrymŭivaŭsia ZŠA. Mjenavita ŭ getym sensie Duch Boży prypisvaje jamu inicjatyvu sproby « pazbiegnuc' » razburennia i katastrofy. Ale z ciagam času guŭ'nia zmianiajecca, i Izraiŭ i Jegipiet akazvajucca amaŭ' pakinutymi ZŠA z 2021 goda. U rajonie Siryi Rasija ŭvodzic' svoj zakon.

Dan 11:43 I budzie jon miec' ŭladu nad skarbami zołata i srebra i nad usimi kaštoŭnymi rečami Jegipta; i ŭivijcy i efiopy pojduc' za im.

43a — Jon voz'mie pad kontroŭ skarby zołata i srebra i ŭsie kaštoŭnyja rečy Jegipta.

Dziakujučy dachodam ad zboraŭ za karystannie Sueckim kanałam, Jegipiet nadzvyčaj razbagacieŭ. Ale geta bagaccie kaštoŭnaje toŭki ŭ mirny čas, bo ŭ vajenny čas gandlovyja šlachi pustujuc'. Jegipiet razbagacieŭ dziakujučy turizmu. Z usich kutkoŭ ziamŭi ludzi pryjadzajuc' palubavacca jago piramidami, jago muziejami, jakija ŭzbagačajucca pastajannymi adkrycciami jegipieckich magiŭ'niaŭ, schavanych pad ziamloj z starażytnych časoŭ. U getych magiŭach, u magiŭ'ni maładoga cara Tutanchamona, byli znojdzieny pradmiety z čystaga zołata niavyznačanaŭ kaštoŭnasci. Takim čynam, Rasija znojdzie ŭ Jegipcie dastatkova, kab zadavoŭic' svaju pragu da vajennaj zdabyčy.

U kancy suboty 22 studzienia 2022 goda Duch prynios mnie argument, jaki biez jakich-niebudz' sprečak pacviardžaŭe tŭmačennie, jakoje ja daju Daniŭla 11. Zviarnicie ŭvagu ŭ dvuch vieršach 42 i 43 na važnasc' vyravnaga, nie zakadavanaga zgadvannia nazvy « Jegipiet », jakaja ŭ getym kanteckscie adroznivajecca ad toj, što nazyvajecca « carom poŭdnia ». Adnak u vieršach z 5 pa 32 ŭagidski «Jegipiet » Ptaŭmiejaŭ byŭ zamaskiravany, ale identyfikavany jak « car poŭdnia ». Takim čynam, zmiena gistaryčnaga kanteckstu nieabvieržna pacvierdžana i dakazana . Pačynajučy z kanteckstu starażytnasci, gistoryja Daniŭla 11 zakančvajecca « časam kanca » svietu, u jakim « Jegipiet », jaki z 1979 goda byŭ sajuznikom zachodniaga chryscijanskaga i agnostyčnaga ŭagjera, z'jaŭlajecca mišenniu novaga « cara poŭdnia », geta značyc' vajaŭničaga iŭlamu, i asabŭliva novaga « cara poŭnačy », ruskaga pravasŭaŭja.

43b — ŭivijcy i efiopy pojduc' za im

Pjerakŭadčyk praviŭ'na pierakŭaŭ slovy « Put i Kuš » u praroctvie, jakija abaznačajuc' «ŭvivijaj» musuŭ'manskija krainy, razmieščanyja na poŭnač ad Sachary, prybiarežnyja krainy afrykanskaga ŭzbiarežža, a Efiopijaj, čornaj Afrykaj, — usie krainy, razmieščanyja na poŭdzien' ad Sachary. Vjaŭkajaka koŭ'kasc' z ich taksama pryniaŭa iŭlam; u vypadku z Kot-d'Ivuarom — pry saŭdziele prezidenta Francyi Nikala Sarkazi, jakomu my taksama abaviazany ŭivijskim chaosam.

Takim čynam, paranieny Rasijaj, « Jegipiet » stanovicca zdabyčaj usich drapiežnikaŭ, i musuľmanskija gryfy, jago braty, nalatajuc' na jago, kab ačyscic' jago trup i zabrac' svaju dolu zdabyčy, jakaja zastałasja pasla rasijskaj rabaŭnickaj pracy.

Vyrazna zgadvajučy « Ĺiviju i Efiopiju », Duch maje na ŭvazie afrykanskich reľigijnych sajuznikaŭ « cara poŭdnia », jakich varta atajasamľivac' z Aravijaj, dzie prarok Muchamad z'javiŭsia ŭ 632 godzie, kab raspaŭsiudzić z Mjekki svaju novuju reľigiju pad nazvaj isľam. Jago padtrymľivaje magutnaja Turcyja, jakaja ŭ getym kančatkovym kanteksie viarnułasja da fundamentaľisckaj, zavajoŭnickaj i pomstľivaj musuľmanskaj reľigijnaj prychiľnasci pasla prynižennia ad časovaga padparadkavannia zachodnim svieckim kaštoŭnasciam. Ale inšyja musuľmanskija krainy, jakija nie znachodziacca na « poŭdni », takija jak Iran, Pakistan, Indaniezija, moguť daľučycca da « cara poŭdnia », kab zmagacca z zachodnimi narodami, čyje maraľnyja kaštoŭnasci nienavidziac' usie musuľmanskija narody. Getaja nianavisc' na samoj spravie toľki da sapraŭdnaga Boga Isusa Chrysta, jakoga pagardžajuc' zachodnija chryscijanie. Takim čynam, jon karaje praz isľam i pravasľaŭje iŭdziejskuju, katalickuju, pravasľaŭnuju, pratestanckuju i navat advientysckuju niaviernasc' zachodniaga svietu; usiu monateistyčnuju vieru vinavataj pierad im.

Dan 11:44 I viestki z uschodu i z poŭnačy ŭstryvožac' jago, i jon vyjdzie z viaľikaj lutasciu, kab zniščyc' i caľkam zniščyc' mnogich.

44a — Vjestki z uschodu i poŭnačy pryjduc', kab napaľochac' jago.

Getyja dva kardynaľnyja punkty « ŭschod i poŭnač » tyčacca toľki rasijskaj krainy, u zaležnasci ad tago, ci zgadvajecca jana z papskaj Jeŭropy, ci z Izraila, bo praroctva ŭ vieršach 40 i 41 pakazvaje na ich pasladoŭnyja napady Rasii. Geta aznačaje, što zgadany strach zychodzić z rasijskaj terytoryi, ale što moža napaľochac' takoga zavajoŭnika? Što zdaryľasia z jago krainaj, što tak jago napaľochať? Adkaz znachodziacca nie ŭ knizie Daniila, a ŭ Adkrycci 9, jakaja raskryvaje i nakiravana na pratestanckuju reľigiju, susvietnaja cytadeľ jakoj znachodziacca ŭ ZŠA. Tajamnica budzie rastľumačana z ulikam getaga isnavannia ZŠA. Z 1917 goda, kaťi paŭstaľajaja Rasija pryňaťa svoj sacyjaľistyčny i kamunistyčny režym, razryŭ nazaŭsiody addziaľiŭ jaje ad impieryjaľistyčnych kapitalistyčnych ZŠA. Čaľaviek nie moža ŭzbagačacca za košť svajgo bľižniaga, kaťi jon kamunist; vos' čamu getyja dva varyjanty niesumiasčaľnyja. Pad popieťam miru tlejuc' agni nianavisci i toľki čakajuc' svajgo vyražennia. Toľki kankurencyja i jadžiernaja pagroza zmagľi praduchiľic' goršaje. Geta byŭ baľans jadžiernaga teroru. Adnak, nie vykarystoŭvajučy jadžiernuju zbroju, Rasija zachopic' Jeŭropu, Izraiľ i Jegipiet. Kaťi raŭnavagi buduc' parušanyja, ZŠA adčujuc' siabie padmanutymi i pad pagrozaj, tamu, kab pamienšyc' koľkasc' svaich smierciaŭ, jany ŭstupiac' u vajnu, naniosšy pieršy magutny ŭdar. Jadžiernaje zniščennie Rasii vykľiča žach u rasijskich armijach, raskidanych pa akupavanych terytoryjach.

44b — i jon vyjdzie z viaľikaj lutasciu, kab zniščyc' i vyniščyc' mnostva ludziej.

Da tago času Rasija budzie pragnuc' zavajoŭ i rabavanniaŭ, ale raptam jaje nastroj zmienicca, u rasijskaj armii boľš nie budzie radzimy, na jakuju možna byľo b viarnucca, i jaje adčaj pieratvorycca ŭ žadannie « zniščyc' i zniščyc' mnostva ludziej »; geta budzie « trecina zabitych ludziej » u 6-j trubie Adkryccia 9. Takim čynam, usie krainy, abstaľavanyja jadžiernaj zbrojaj, buduc' vymušanyja faktami vykarystoŭvac' jaje suprac' svaich patencyjnych asabistych voragaŭ.

Dan 11:45 I pastavic' šatry svajgo pałaca pamiž morami, na sviatoj gary słavy; i pryjdzie jon da svajgo kanca, i nichto nie dapamoža jamu.

45a — Jon pastavic' namioty svajgo pałaca pamiž morami, nasuprac' staŭnaj i sviatoj gary

Namioty pamiž morami, bo jago pałacaŭ boľš niama na ziamli. Adčajnaje stanovišča ruskich vojskaŭ vyrazna apisana Ducham, jaki asudziŭ ich na gety los. Pad agniom svaich praciŭnikaŭ jany adcisnuty nazad u ziamlu Izraila. Njenavisnyja ŭsiami, jany nie majuc' ni padtrymki, ni ŭalu i zniščany na jaŭrejskaj ziamli. Takim čynam, Rasija zapłacic' vysokuju canu, jakuju Bog joj pryznačaje za padtrymku duchoŭnych voragaŭ Izraila ŭ starym sajuzie padčas jago departacyi ŭ Vaviŭlon. Jana pradavała koniej žycharam Tyra, gorada paganskaj raspusty. Ez. 27:13-14 pacviardžaje, što Bog kaža Tyru: Javan, Tuvaľ (Taboľ'sk) i Mješeč (Maskva) gandlavalı z taboj; jany davalı raboŭ i bronzavy posud u abmien na tvoj tavar. Tyja, čto z domu Tagarmy (Armienii), pastaŭlaťi tvaje rynki koniej, vieršnikaŭ i muťaŭ. Geta taksama byľo kamiercyjnaj pieraškodaj dla jaŭrejaŭ, jakija taksama gandlavalı z joj: Ez. 27:17: Juda i ziamla Izraila gandlavalı z taboj; Jany mianialı pšanicu Minickuju, ciesta, miod, alej i baľzam na tvoj tavar. Tak Tyr razbagacieŭ za ich košť. Dalej, u Jezekiľii 28:12 pad tytuľam « car Tyra » Bog zviartajecca niepasredna da Satany. My razumiejem, što mienavita jon nažyvaŭsia na raskoŭy i bagacci, nazapašanych u viaľikich paganskich garadach, jakija służyťi jamu pad vygladam šmatľikich paganskich bažastvoŭ, davolı niesviadoma, ale zaŭsiody i ŭsiody ŭ formach pakłaniennia, jakija Bog ličyc' agidnymi. Jon nosic' u svaim sercy ciažar rasčaravannia, nazapašanaga taksama na praciagu stagoddziaŭ i tysiačagoddziaŭ čaľaviečaj gistoryi. Geta rasčaravannie apraŭdvaje jago gnieŭ, jaki častkova vyľivajecca ŭ vygladzie getaga apošniaga žachľiva razburaľ'naga mižnarodnaga kanfliktu.

Ale gety boski gnieŭ suprac' mierkantyľ'naga gandlu staražytnaj epochi zakłikaje nas zrazumiec', što Bog mog by padumać pra sučasny mižnarodny gandaľ u mižnarodnym kantecksie, całkam pabudavany na rynkavaj ekanomicy. Ja dumaju, što razburennie viežaŭ Susvietnaga gandlovaga centra ŭ N'ju-Jorku 11 vierasnia 2001 goda z'jaŭľajecca adkazam. Tym boľš, što ŭ Adkrycci 18 praroctva padkresľivaje škodnuju rolu ŭzbagačennia z-za mižnarodnaga gandlu i kamiercyi, pierad jakim luboje praviťa ci boski religijny zakon razburajecca, nastol'ki viaľikaja biazbožnasc'.

U kancy 11-ga razdzieľa knigi Daniľa spadčynny praciŭnik ZŠA, Rasija, budzie zniščany. Geta dasc' im absalutnuju ŭľadu nad usiami, čto vyžyŭ u mižnarodnym kanfliktie. Gora pieramožany! Jany pavinny pakłanicca i padparadkavacca zakonu pieramožcy, dzie b jany ni znachodziľisia na ziamli, vyžyŭšy.

Daniľ 12

Dan 12:1 I ŭ toj čas paŭstanie Michail, viaľiki kniaz', jaki staic' za synoŭ tvajgo narodu; i budzie čas smutku, jakoga nie byľo z tago času, jak josc' narod, da tago času; i ŭ toj čas tvoj narod budzie vyratavany, kožny, čto budzie znojdzieny zapisany u knizie.

1a — U toj čas Michail ustanie,

Gety čas — čas kanca svietu, kaľi, majučy apošniaje sľova, Isus Chrystos viartajecca ŭ sľavie i sile svajoj boskasci, jakuju doŭga asprečvalı kankurujućyja religii. My pračytajem u Adkrycci 1:7: «

Vos', Jon idzie z abłokami, i ũbačyc' Jago koźnaje voka, navat tyja, chto praciaŭ Jago; i ũsie plamiony ziamnyja buduc' gałasic' pierad Im». Tak. Amin! My pavinny pryzvyčaićca da getaj dumki, bo dla koźnaj svajoj roli Bog daŭ sabie roznaje imia, tamu ũ Daniila i Adkrycci 12:7 Jon pradstaŭlaje siabie jak Michaił, viarchoŭny kiraŭnik anioł'skaga niabiesnaga ŭžycia, jaki daje jamu ŭladu nad d'jabłam i demanami. Jago imia, Isus Chrystos, pradstaŭlaje jago toł'ki dla vybranych ziamli, jakich Jon pryjšoŭ vyratavac' pad getym imiem.

1b — viałiki pravadyr,

getym viałikim pravadyrom z'jaŭlajecca JachveCh Michaił Isus Chrystos, i mienavita ũ jago, pa charakternaj dla jago nachabnasci, papski reŭym adabraŭ dzieła svajoj karysci jago misiju wiečnaga niabiesnaga zastupnika da 1843 goda, geta značyc' z 538 goda, daty pačatku papskaga reŭymu i jago ŭstalavannia ũ goradzie Rymie, u Łateranskim pałacy na gary Cefijan. Getaja tema razglaďasja ũ Daniila 8.

1v — abaronca dziaciej tvajgo naroda;

Abaronca ũmiešvajecca, kałi adbyvajecca napad. I geta budzie miec' miesca ũ apošnja gadziny ziamnoga ŭžycia vybranych, jakija zastavalisia viernymi, navat kałi byli asudŭžanyja na smierc' apošnimi paŭstancami. Tut my moŭam znajsci ũsie madełi, prapanavanyja ũ gistoryjach Daniila, tamu što jany zdziejsniłisia ũ kančatkovaj tragičnaj situacyi. U getym apošnim viałikim biedstvie my znoŭ pieraŭzyviem cudoŭnyja ũmiašanni, apisanyja ũ Dan. 3, pieč i jaje čatry żyvyja piersanaŭy, u Dan. 5, zachop viałikaga Vaviłona Bogam, u Dan. 6, biasškodnyja ł'vy, ale taksama kaniec viałikaga biedstva, pradvieščanaga tym, što abrynułasia na gabrejaŭ u 168 godzie, 15 Kisleva, geta značyc' 18 siečnia, u subotu.

1d — i budzie čas smutku, jakoga nie było z tago času, jak isnuje narod, i da tago času.

Mjarkujučy pa getym scviardŭženni, apošniaje viałikaje biedstva pieraŭžydzie toje, što organizavali greki, i jaŭrei. Sapraŭdy, greki biłi toł'ki tych jaŭrejaŭ, jakich jany znachodziłi na vułicach ci ũ ich damach. U kancy svietu ũsio zusim inakš, i sučasnyja technałogii dazvalajuć absalutna kantralavac' ludziej, jakija ŭyvuc' na ziamli. Dziakujučy mietadam vyjaŭlennia ludziej, moŭna znajsci luboga čaławieka dzie zaŭgodna, u jakim by miescy jon ni chavaŭsia. Takim čynam, moŭna dakładna ŭstalavac' spisy ludziej, jakija supraciŭlajućca ŭstanoŭlenym pastanovam. U getym kančatkovym kanteksie zniščennia vybranych stanie magčymym z gumannych pryčyn. Choc' jany poŭnyja viery i nadziei na svajo vyzvalennia, vybranyja pieraŭzyvuc' balučyja gadziny; tyja, chto ũsio jašče voł'ny, pazbaŭleny ũsiago, astatnija buduc' znachodzićca ũ paŭstanckich turmach u čakanni svajgo pakarannia smierci. U sercach vybranych budzie panavac' gora, z imi buduc' abychodzićca dziekvacca, kałi nie zabivac'.

1-je — U toj čas tyja z tvajgo naroda, jakija buduc' znojdzieny zapisanymi ũ knizie, buduc' vyratavany.

Getaj kniga ŭžycia, bo biez kamp'jutara Bog taksama skłaŭ spis usich istot, jakich sparadziłi Adam i Jeva i ich naščadki. U kancy ŭžycia koźnaga čaławieka kančatkovy los vyašaŭsia Bogam, jaki vioŭ dva spisy: spis vybranych i spis grešnych, u adpaviednasci z dvuma šlachami, pradstaŭlenymi čaławiečtvu ũ Drug. Zak. 30:19-20: Sjonnia zakłikaju nieba i ziamlu za sviedki suprac' vas, što Ja prapanavaŭ vam ŭžycio i smierc', dabrašavien'nie i praklon. Vybiery ŭžycio, kab ŭŭ ty i naščadki tvaje, lubic' Gospada Boga tvajgo, słućhacca gołas Jagonaga i trymacca Jago, bo ad getaga zaleŭčyć

žycio tvojo i praciagasc' dzion tvaich... Mjenavita z jago vybaram na karysc' zła nam adkryvajecca kančatkovy los rymaskaga papstva, spalenaga Ź agni , u Dan. 7:9-10; geta z-za jago pychlivych sloŹ u adras Boga bagoŹ, zgodna z Dan. 11:36.

U Adkrycci 20:5 viartannie Chrysta supravadžajecca Źvaskrasienniem miortvych u Chryscie, jakoje nazyvajecca pieršym Źvaskrasienniem : Ščastivy i sviaty toj, chto maje Ździeł u pieršym Źvaskrasienniu, bo nad im drugaja smierc' nie maje Źłady .

Dan 12:2 I mnogija z tych, što spiac' u pyle ziamnym, pračnucca, adny na žycio viečnaje, a inšyja na soram i viečnuju pagardu.

2a — Mnogija z tych, chto spic' u pyle ziamnym, pračnucca, niekatoryja da žycia viečnaga,

Spačatku adznačym, što Ź zvyčajnaj zvyčcy pamierłyja dobra spiac' u pyle ziamnym , a nie Ź cudoŹnym rai ci pałajučym piekle, jak vučac' i vierac' ilžechryscijanskija ci paganskija religii. Geta Źdaktadniennie adnaŹlaje sapraŹdny status pamierłych, jak vučycca Ź Ekkł. 9:5-6-10: « Josc' nadzieja dla Źsich žyvych; i navat sabaka žyvy lepšy za miortvaga Źva». Bo žyvyja viedajuc', što pamruc'; a miortvyja ničoga nie viedajuc', i niama im Źžo Źznagarody, bo pamiac' pra ich zabyłasia. I ichniaja luboŹ, i ichniaja nianavisc', i ichniaja zajzdrasc' Źžo znikli; i jany bołš nie buduc' miec' Ździełu ni Ź čym, što robicca pad soncam Usio, što moža ruka tvaja rabic', rabi pavodle siły tvajoj; bo Ź magile, kudy ty idzieš, niama ni pracy, ni razvažannia, ni viedaŹ, ni mudrasci. (Šeoł , jaki josc' pył ziamny).

Pasla smierci niama dumki, bo dumka žyvie Ź mozgu čaťavieka tołki tady, kali jon jašče žyvy i siłkujecca kryvioju, jakaja pasyłajecca bicciom jago serca. I getaja kroŹ sama pavinna byc' ačyščana logačnym dychanniem. Bog nikoli nie kazaŹ ničoga inšaga, bo skazaŹ Adamu, jaki staŹ grešnikam praz niepaslušestva, u Byc. 3:19: U pocie tvaru tvajgo budzieš jesci chleb, pakuł nie vierniešsia Ź ziamlu, z jakoj ty Źziaty, bo pył ty i Ź pył vierniešsia . Kab pacvierdzic' gety stan nikčemnasci miortvych, my čytajem u Ps. 30:9: Jakaja tabie karysc', što ty praliŹ kroŹ maju, što ty zvioŹ mianie Ź magiłu? Ci chvałic' Cjachie pył? Ci abviaščaje jon viernasc' Tvaju? Nje, bo nie moža, zgodna z Ps. 115:17: Nje miortvyja chvalac' Gospada, ani toj, chto sychodzic' u cišyniu. Ale geta nie pieraškadžaje Bogu miec' magčymasc' znoŹ Źvaskresic' žycio, jakoje isnavala raniej, i mienavita getaja tvorčaja siła robic' Jago Bogam, a nie aniołam ci čaťaviekam.

Abodva šlachi majuc' dva kančatkovyja vyniki, i Adkryccio 20 vučyc' nas, što jany padzielenyja tysjačaj gadoŹ siomaga tysjačagoddzia. Choc' usio čaťaviečaje žycio znikaje z tvaru ziamli Ź pačatku getaj tysjačy gadoŹ , tyja, chto zvaliŹsia, nie Źvaskresnuc', pakuł nie adbudziecca sud nad imi, jaki zdziejsnic' sviatyja i Isus Chrystos u Jago niabiesnym Carstvie. Getaje pašannie, dałučanaje da 7-j truby , pacviardžajecca Ź Adkrycci 11:18, kažučy: Narody razgnievałisia, i pryjšoŹ gnieŹ Tvoj , i čas sudzic' miortvych , kab Źznagarodzic' sług Tvaich, prarokaŹ, i sviatych, i tych, chto baicca imia Tvajgo, małych i viałikich, i zniščyc' tych, chto zniščaje ziamlu . U getym vieršy sud nad miortvymi prymušaje Boga Źvaskresic' spačatku svaich viernych pamierłych vybrannikaŹ, kab jany magli sudzic' biazbožnikaŹ, jakija znachodziacca Ź stanie smierci.

2b — a astatnija na soram, na viečny soram.

Vječnasc' budzie naležac' tołki žyvym. Pasla ich kančatkovaga zniščennia na Strašnym sudzie soram i gan'ba zaginułych zastanucca tołki Ź viečnaj pamiaci vybranych, aniołaŹ i Boga.

Dan 12:3 I tyja, chto mudry, buduc' zziac', jak zziannie niabiosaŭ, i tyja, chto mnogich naviarnie da praviednasci, — jak zorki, navieki i navieki.

3a — Tyja, chto byŭ razumnym, buduc' zziac', jak blask nieba

Intelekt uzvyšaje čaŭavieka nad żyvioŭami. Jon vyjaŭlajecca ŭ jago zdoŭ'nasci razvažac', rabić vysnovy, nazirajućy fakty abo űlacham prostaj dedukcyi. Kaŭi b ludzi nie byli buntaŭnićymi ŭ svabodzie, jakuju daje im Bog, intelekt pryvioŭ by űsio čaŭaviectva da takoga ű pryznannia isnavannia Boga i Jago zakonaŭ. Bo z časoŭ Majsieja Bog zapisvaŭ u pis'movaj formie najboŭš znaćnyja padziei svajgo adkryćcia ludziam. Vos' űlach razvažanniaŭ, jakoga treba prytrymŭivacca. Manateistyćnaja viera z'javiŭasia ŭ gistoryi gabrejskaga naroda. Tamu jaje sviedčanni i jaje pisanni majuc' pryjarytet nad usimi inšymi pisanniami, jakija prypisvajucca getamu ű adzinamu Bogu. Barac'ba z narodam Boŭym zastajecca narmaŭ'naj magčymasciu, ale barac'ba sa sviatymi pisanniami stanovicca d'jabaŭ'skaj spravaj. Vjera, ustalavanaja Isusam Chrystom, biare svaje krynicy i spasyŭki z gabrejskich pisanniaŭ Staroga Zapavietu, űto nadaje joj legitymnasc'. Ale rymska-kataŭlickaja daktryna nie pavaŭazuje gety pryncyp, tamu ni jana, ni Karan iűlamu nie moguc' pretendavac' na toje, kab być żyvym Bogam, stvaraŭ'nikam usiogo, űto űyvie i isnuje. Isus pacvierdziŭ gety pryncyp, uspomniŭšy ŭ Jevangieŭŭi ad Jana 4:22, űto vyratavannie prychozic' ad gabrejaŭ : Vy pakŭtaniajeciesia tamu, čago nie viedajecie; my pakŭtaniajemsia tamu, űto viedajem, bo zbaŭlennie ad judejaŭ .

U getaj pieršaj grupie vybranych Bog vyznaćaje ludziej, vyratavanych biez asabŭlivych viedaŭ dziakujućy ich viernasci, prajaŭlenaj z ryzykaj dla űyćcia z časoŭ Adama i Jevy; i tak da 1843 goda. Jany vyratavany, tamu űto ich sprawy sviedčyli pra ich intelekt i pryniaccie boskich zakonaŭ, prajaŭlenych praz ich pasŭchmianasc'. U getaj grupie najboŭš viernyja i najboŭš mirnyja pratestanty karystaŭisia ciarpienniem Boga da viasny 1843 goda, jaki toŭ'ki z getaj daty zrabiŭ abaviazkovym vykanannie svajoj sviatoj suboty. Adkryćcio 2:24-25 pacvierzic' getaje vykŭčennie: « Vam, usim, chto ŭ Fijatyry, chto nie maje getaga vućnennia i nie viedaje gŭbinaŭ satany, jak jany ich nazyvajuc' , kaŭu: Ja nie űskŭladaju na vas inšaga ciaŭaru;» toŭ'ki toje, űto maješ, trymaj geta, pakuŭ' Ja pryjdu.

3b — i tyja, chto vućyŭ narod praviednasci, buduc' zziac', jak zorki, na viaki viakoŭ.

Getaja drugaja grupa vyŭčajecca z-za vysokaga űzroŭniu asviaćnennia, jaki jana pradstaŭlaŭa na ziamŭi z 1843 goda. Abranaja űlacham vyprabavannia viery, zasnavanaga spaćatku na nadziei na viartannie Isusa Chrysta, pasladoŭna viasnoj 1843 goda i vosienniu 1844 goda, jaje asviaćennie Bogam aficyjna aŭűyćciaŭlajecca űlacham adnaŭlennia suboty, jakuju jana znoŭ praktykuje pasla doŭgich stagoddziaŭ ciemry, zabyćcia i pagardy da jaje.

U getym padziele na dzvie grupy toje, űto adroznivaje ich, — geta ich stanoviűća ŭ adnosinach da Boŭaj spraviadŭlivasci, geta znaćyc' ich status u adnosinach da Jago dziesiaci zapaviedziaŭ i Jago inšych pastanovaŭ, zviazanych sa zdaroŭjem i inšymi. U svaim pieršapaćatkovym tekscie Zych. 20:5-6 drugaja zapaviedz', skasavanaja Rymam, vyrazna pakazvaje vaŭznasc', jakuju Bog nadaje pasŭchmianasci Jago zapaviedziam, i jon nagadvaje pra dva űlachi i dva suprac'legŭtyja kanćatkovyja losy: ... Ja — Bog rupŭliviec, jaki karajućy biezzakonnie bac'koŭ na dzieciach da terciaga i ćacviortaga pakalennia tych, chto nienavidzic' Mjanie i paruűaje Maje zapaviedzi, i ćyniaćy miŭlasernasc' tysiaćam pakalenniaŭ tym, chto lubic' Mjanie i zachoŭvaje Maje zapaviedzi .

U getym vieršy Duch adkryvaje pryčynu isnavannia zorak u našym ziamnym stvarenni. Jany pavinny byli isnavac' toľki jak simvaľ ziamnych vybrannikaŭ Bogam; i mienavita ŭ Byc. 1:17 adkryvajecca ich pasłannie: Bog pastaviŭ ich na niabiesnaj cvierdzi, kab sviacic' na ziamlu. Zatym Bog vykarystoŭvaje ich, kab pakazac' Abragamu mnoŭstva jago naščadkaŭ u Byc. 15:5: Paľičy zorki na niebie, kaľi moŭšaš paľičyc' ich; takim budzie tvajo naščadstva.

Adnak status getych duchoŭnych zorak moŭža zmianiacca ŭ zaleŭžnasci ad spraŭ, jakija vykonvaje adkupleny viernik. Duchoŭna padajučy praz niepastušenstva, zorka padaje, jana padaje z nieba. Gety vobraz budzie vykľikany, kab adlustravac' padziennie pratestanckaj viery ŭ 1843 godzie, abvieščanaje reaľnym niabiesnym znakam u 1833 godzie, u 6-j piačatcy Adkryccia 6:13: i zorki z nieba ŭpaľi na ziamlu, jak smakoŭnica skidaje svaje niedaspietyja smokvy, kaľi jaje chistaje mocny viecier. I znoŭ u Adkrycci 12:4: Chvost jago zmiataŭ tracinu zorak z nieba i kinuŭ ich na ziamlu. Geta pasłannie adnaŭľaje pasłannie z Daniľa 8:10: Jon uŭyžoŭ na vojska niabiesnaje i skinuŭ častku vojska i zorak na ziamlu i pataptaŭ ich. Duch vinavacic' rymŭska-papski reŭŭym u duchoŭnym padzienni tracinu adkuplenych viernikaŭ; padmanutyja ludzi, jakija daremna buduc' vieryc' u vyratavannie Chryŭsta i pretendavac' na Jago praviednasc'.

Dan 12:4 Ale ty, Daniľ, zachavaj getyja sľovy i zapiačataj knigu da kanca času, i tady mnogija pračytajuc' jaje, i viedy pamnoŭzacca.

4a — Gety apošni čas maje niekaľki pasľadoŭnych faz, ale aficyjna jon pačauŭsia viasnoj 1843 goda, z uvachodŭžanniem u siľu boskaga ŭkaza, zagadzia zapisanaga ŭ Dan. 8:14: Da viečara-ranicy 2300 goda, i sviatasc' budzie aprauďdana. U 1994 godzie drugi apošni čas byŭ adznačany asudŭženniem univiersaľnaj advientysckaj ustanovy. Knigu praroka Daniľa čytajuc' z 1843 goda, ale jana nikoľi nie interpretavaľasia praviľna da getaj pracy, jakuju ja ŭŭio jašče rychtuju ŭ 2021 godzie, i getaj z 2020 goda. Takim čynam, mienavita getaja data aznačaje apagiej jaje paznannia i, takim čynam, sapraŭdny kančatkovy čas kanca, jaki skončycca sapraŭdnym viartanniem Isusa Chryŭsta, viadomym i čakanym, viasnoj 2030 goda. My bačym, ŭšto gety 2020 god uŭo dobra adznačany Bogam, bo ŭŭio čaľaviectva paciarpieľa ad smiarotnasci virusa Covid-19, jaki z'javiŭsia ŭ Kitai ŭ 2019 godzie, ale ŭ papskaj kataľickaj Jeŭropie — toľki z 2020 goda. U 2021 godzie virusy mutujuc' i praciagvajuc' paraŭzac' vinavataje i buntarskaje čaľaviectva.

Ilustravanaje advientysckaje vyprabavannie viery

Dan 12:5 I ja, Daniľ, zirnuŭ, i voŭ, dva inŭŭyja muŭŭy stajac', adzin pa gety bok raki, a drugi pa drugi bok raki.

5a — Pamiatajcie! Daniľ znachodziacca na bierazie raki «Chidekieľ», geta značyc' Tygra, ludajeda. Pa abodva baki raki znachodziacca dva čaľavieki, ŭšto aznačaje, ŭšto adzin uŭo zmog pierasiekčy jaje, a drugi voŭ'-voŭ' geta zrobic'. Uŭo ŭ knizie Daniľa 8:13 zgadvajecca dyskusija pamiŭŭ dvuma sviatymi.

Dan 12:6 I adzin z ich skazaŭ čaľavieku, apranutamu ŭ iľ'nianoje adziennie, jaki stajaŭ na vadzie raki: kaľi ŭ skončacca getyja cudy?

6a — U Dan. 8:14 pytanni sviatych atrymali ad Boga adkaz pra 2300 viečar-ranicu, jaki vyznačyŭ datu 1843 goda. Padychod paŭtarajecca tut, i na gety raz pytannie tyčycca kanca svietu; momantu, kaŭi praroctva pierastanie byc' karysnym. Pytannie zadajecca Chrystu, jakoga ŭvasablaje gety čaŭaviek, apranuty ŭ ŭ'nianoje adziennie, jaki staic' nad rakoj i naziraje za tym, jak ludzi pierasiakajuc' jaje. Bog biare na siabie vobraz pierachodu praz Čyrvonaje mora, jaki vyratavaŭ gabrejaŭ, ale patapiŭ ich jegipieckich voragaŭ.

Dan 12:7 I pačuŭ ja čaŭavieka, apranutaga ŭ ŭ'nianoje adziennie, jaki stajaŭ na vadzie raki, jak jon padniaŭ pravuju i levuju ruku da nieba i prysiagnuŭ Tym, Chto žyvie viečna, što geta budzie na čas, i časy, i paŭčasu, i kaŭi siła sviatoga naroda budzie całkam złamanaja, tady ŭsio geta skončycca.

7a — I ja pačuŭ čaŭavieka, apranutaga ŭ ŭ'nianoje adziennie, jaki stajaŭ nad vodami raki; jon padniaŭ pravuju i levuju ruku da nieba,

U pazicyi Suddzi-arbitra, Isus Chrystos uznosic' da nieba svaju błağasłaŭlajučuju pravuju ruku i karajučuju levuju, kab zrabic' uračystuju zajavu.

7b — i paklaŭsia Tym, Chto žyvie viečna, što geta budzie na čas, časy i paŭčasu

Spasyłajučysia na prarockuju praciagłasc' papskaga panavannia, Chrystos pakazvaje i nagadvaje pra svoj sud, jaki ŭ minułym asudziŭ Jago carkvu na pakuty papskaga režymu i praklony varvarskich našesciaŭ, jakija papiaredničaŭi jamu; geta z-za admovy ad suboty z 7 sakavika 321 goda. Takim čynam, vierniki časoŭ advientysckich vyprabavanniaŭ atrymłivajuc' papiaredžannie. Ale drugaja pryčyna prymušaŭe Boga vykłikac' getaje papskaje panavannie; geta data jago pačatku, a mienavita 538 god n. e. Vybar razumny, bo getaja data 538 budzie słužyc' asnovaj dla razłikaŭ, jakija praroctva prapanuje nam, pradstaŭlajučy nam novyja prarockija praciagłasci ŭ vieršach 11 i 12.

7c — i što ŭsio geta skončycca, kaŭi siła sviatoga naroda budzie całkam złamanaja

Geto karotkaje skazannie dobra padsumoŭvaje sapraŭdny momant kanca: toj, kaŭi ŭ kancy apošniaj viałikaj biady abranija apynucca na miažy zniščennia, vykaraniennia z pavierchni ziamłi; zviarnicie ŭvagu na dakładnasc': całkam złamanija .

Dan 12:8 Ja čuŭ, ale nie zrazumieŭ; i skazaŭ ja: «Gospadzie moj, jakim budzie kaniec getaga?»

8a — Bjedny Danił! Kaŭi razumiennie jago knigi ŭsio jašče zastajecca zagadkaj dla tych, chto žyvie ŭ 2021 godzie, nakołki ŭ dalokaj pa-za jago dasiažnasciu i bieskarysnaj dla jago ŭłasnaga vyratavannia była getaja łogika!

Dan 12:9 I skazaŭ jon: idzi, Danił, bo słovy getyja zapiačatany i schavanyja da kanca času.

9a — Adkaz anioła pakinie Daniła gałodnym, ale jon pacviardžaŭe pozniaŭe vykanannie praroctva, jakoŭe adnosicca da kanca chryscijanskaj ery.

Dan 12:10 Mnogija ačysciacca, stanuc' biełymi i vytančanyimi; biazbožniki buduc' čynic' biazbožnasc', i nichto z biazbožnikaŭ nie zrazumieŭe, a tyja, chto maje rozum, zrazumiejuć.

10a — Mnogija buduc' ačyščanyja, зробленыja biełymi i vytančanyimi

Paŭtarajučy tut dasłoŭna cytatu z Dan. 11:35, anioł pacviardža papskuju asobu pychlivaga i despatyčnaga cara , jaki ŭzvyšajecca nad usimi bagami i navat nad adzynym sapraŭdnym Bogam (vierš 36).

10b — Bjazbožniki buduc' rabić zło, i nichto z biazbožnikaŭ nie zrazumieje,

Anioł vyklikaje ŭ pamiać pryncyp, jaki budzie dziejničac' da kanca svietu, praciag zła adlustroŭvajecca ŭ praroctvach Daniila praz praciag «miedzi» grečaskaga grachu i «žaleza» rymaskaj siły da viartannia Chrysta. Bjazbožniki buduc' padvojna pazbaŭleny razumiennia: pa-pieršaje, z-za asabistaj abyjakavasci, a pa-drugoje, z-za mocnaj iluzii, dadzienaj Bogam, jakaja dazvalaje im vieryć u chłusniu, zgodna z 2 Fjes. 2:11-12: Tamu Bog pasyła im mocnuju iluziju, kab jany pavierŭli chłusni , kab usie byli asudžanyja, chto nie pavierŭ praŭdzie, a znajšoŭ zadavaŭniennie ŭ niapraŭdzie .

10c — ale tyja, chto maje razumiennie, zrazumiejuc'.

Gety prykład dakazvaje, što duchoŭny intelekt — geta asablivy dar, dadzienny Bogam, ale jamu papiaredničaje dobraje vykarystannie bazavaga intelektu , dadzienaga ŭsim narmaŭnym ludziam. Tamu što navat u getaj normie ludzi blytajuc' adukacyju i jaje dyplomy z intelektam . Tamu ja nagadvaju vam pra getuju roznicu: adukacyja dazvalaje ŭvodzić dadziennyja ŭ pamiać čalavieka, ale toŭki intelekt dazvalaje ich dobra i mudra vykarystoŭvac'.

Dan 12:11 A z taho času, jak budzie spyniena pastajannaje cełaspalennie i pastaŭlena agida spustašennia, projdzie tysiača dzviescie dzievianosta dzion.

11a — Z taho času, kali spynicca pastajannaja achviara

Mušu jašče raz adznačyc', što slova « achviara » nie sustrakajecca ŭ aryginaŭnym gabrejskim tekscie. I getaja dakładnasc' maje vyrašać značennie, tamu što geta viečnaje tyčycca niabiesnaga sviatarstva Isusa Chrysta. Uznaŭlaje jago zastupnictva na ziamli, papizm pazbaŭlaje Isusa Chrysta jago roli zastupnika za grachi svaich vybrannikaŭ.

Getaje ŭzurpavanaje paraleŭnaje ziamnoje słuženjie pačaloŭsia ŭ 538 godzie; u datu, kali Vigili j , pieršy kirujučy Papa, pasiaŭsia ŭ Rymie, u Łateranskim pałacy, na gary Ceŭijan (niabiesnaj).

11b — i dzie budzie ŭstanoŭlena agidnaje spustašennie

Geta značyc', z 538 goda, daty pačatku papskaga rymaskaga panavannia, zgađanaj u Dan. 9:27: i budzie na kryle agidy spustašennia, navat da zniščennia, i jano budzie razburana [zgodna z] tym, što było pastanoŭlena, na [ziamlu] spustošanuju .

U getym vieršy, jaki tyčycca 538 goda, Duch Sviaty maje na ŭvazie toŭki papski Rym, što tłumačyc' adzinkavuju formu slova «agidnasc'». Getaga nie było ŭ Dan. 9:27, dzie gavorka išła pra abiedzvie fazy Ryma — paganskiju i papskuju.

Zviarniom uvagu na cikavasc' i važnasc' ab'jadnannia ŭ getym vieršy dvuch rečaŭ: « adsutnasc' štodzionnaga » ad Chrysta ŭ Dan. 8:11 i papskaje «kryło», jakoje niasie « agidnaje spustašennie », zgađanaje ŭ Dan. 9:27. Zviazvučy getyja dva dziejanni z adnoj i toj ža dataj 538 goda i z adnoj i toj ža sutnasciu, Duch pacviardža i dakazvaje, što aŭtaram getych złačynstvaŭ sapraŭdy z'jaŭlajecca rymski papizm.

U Dan. 11:31 učinak, jaki prypisvajecca grečaskamu caru Antyjochu IV, pradstaŭlaje nam typovuju madeľ tago, što Bog nazyvaje « agidaj spustašennia ». Papizm uznaŭlaje geta, ale na praciagu 1260 doŭgich, kryvavych gadoŭ.

11c — budzie tysiača dzviescie dzievianosta dzion.

Kab zrabic' praročyja praciagłasci, pryviedzienyja adnosna času kanca, niepadrobnymi, adzinka vymiarennia stavicca pierad ličbaj va ŭsich praroctvach Daniila: dni 1290 ; dni 1335 (nastupny vierš); Dan. 8:14: viečar-ranica 2300 ; i ŭžo ŭ Dan. 9:24: tydni 70.

Nam treba vykanac' toľki vieľmi prosty razlik: $538 + 1290 = 1828$.

Značnasc' getaj daty, 1828 goda, zaklučajecca ŭ tym, što jana nadaje advientysckaj padziei ŭniversaľny charakter, bo jana adznačaje treciuju z piaci gadoŭ praviadziennia advientysckich kanfierencyj, jakija pravodziacca ŭ Oľbier-parku ŭ Łondanie ŭ prysutnasci angľijskaj karaleŭskaj siam'i.

Dan 12:12 Ščastlivy toj, chto čakaje i dažyvie da tysiačy trochsot tryccaci piaci dzion.

12a — Toľki gety vierš daje nam značennie getych dvuch praročych praciagłasciaŭ. Tema — čakannie viartannia Chrysta, ale kankretnaje čakannie, zasnavanaje na fikavych prapanovach, dadziennyh Biblijaj. Njeabchodny novy razlik: $538 + 1335 = 1873$. Anioľ pakazvaje nam dzvie daty, jakija adpaviedna adznačajuc' pačatak i kaniec advientysckaga vyprabavannia viery, jakoje adbyľosia pamiž 1828 i 1873 gadami. Takim čynam , naša ŭvaga skiroŭvajecca na daty 1843 i 1844 gady, jakija byli mienavita pryčynami dvuch pasladoŭnych čakanniaŭ słaŭnaga viartannia Isusa Chrysta ŭ ZŠA, a značyc', i ŭ pratestanckija ziemli.

U vobrazie pierapravy praz raku «Tygr», tygr, jaki pažyraje čaľaviečyja dušy, — geta daty 1843-1844 gadoŭ, jakija pieravodziac' niaviernych pratestantaŭ z duchoŭnaga žyccia ŭ duchoŭnuju smierc'. Z inšaga boku, toj, chto vytrymaŭ vyprabavannie, vychodzic' žyvym i błağastaŭlonym Bogam z getaj niebiaspiečnaj pierapravy. Jon atrymľivaje ad Boga asabľivaje błağaviennie: « Błağaviony toj, chto dasiagnie 1873 goda! »

Dan 12:13 Idzi da kanca svajgo; ty supakoišsia i budzieš stajac' u spadčynie svajoj u apošnija dni.

13a — Pasla pieršaga ŭvaskresiennia, u jakim jon uvaskresnie, Daniil adkryje sens usiago, što jon pieradaŭ nam. Ale dla advientysta, jaki ŭsio jašče žyvie, jago vučennie budzie dapoŭniena adkrycciami, jakija zmiaščajucca ŭ Apakaľipsisie Jana.

Kniga Daniila dobra chavaje svajo vieľizarnaje bagaccie. My adznačyli ŭroki padbadziornannia, jakija Gaspodz' daje svaim vybranyh u samyja apošnija dni, tamu što getyja apošnija dni viernucca da normy strachu i niaŭpeŭnienasci, jakaja panavała na praciagu ŭsioj gistoryi čaľaviečtva na ziamli. Znoŭ ža, ale ŭ apošni raz, vybranyja buduc' vyľučany i adkaznyja za niaščasci, jakija spaduc' na tych, chto pieražyŭ buntaŭničych u Treciaj susvietnaj vajnie, abvieščanaj u Daniila 11:40-45 i Adkrycci 9:13. Jezekiila 14 pradstaŭlaje typovyja ŭzory viery: Noj, Daniil i Joŭ. Padobna Noju, my pavinny ŭciačy i supraciŭlacca pľyni svieckich dumak, budujučy svoj kaŭčeg viernasci Bogu. Padobna Daniilu, my pavinny zastavacca cviorda pryviazanymi da vykanannia svajgo abaviazku jak vybranyh,

admaŭlajučysia ad standartu, ustanouŭlenaga iŭžyvaj reŭigijaj. I, jak Joŭ, my pavinny budziem prymac' fizičnyja i psichičnyja pakuty, kali Bog dazvalaje geta, majučy pieravagu pierad Jovam: praz jago vopyt my daviedaŭisia, čamu Bog dapuskaje getyja vyprabavanni.

Kniga Daniila taksama dazvoŭiła nam lepš zrazumiec' niabačnaje niabiesnaje žyccio. Geta adbyłosia dziakujučy adkrycciu piersanaža pa imieni Gaŭryił, imia jakoga aznačaje «toj, čto bačyc' abličča Boga». Jon prysutničaje va ŭsich važnych misijach płana boskaga zbaŭlennia. I my pavinny ŭsviedamlac', što ŭ niabiesnym carstvie Božym jon i ŭsie dobryja anioły byli pazbaŭleny prysutnasci Michaiła, anioł'skaga prajaŭlennia Boga, padčas svajgo ziamnoga ŭvasablennia, geta značyc', 35 gadoŭ. U viaľikaj lubovi Michaił taksama dzieľicca svajoj uładaj, prymajučy byc' toľki « adnym z gałounych pravadyroŭ ». Ale Gaŭryił taksama pradstaviŭ jago Daniilu, vybranamu siarod vybranych, jak « Pravadyra tvajgo naroda ». I Dan. 9 vieľmi vyrazna adkryvaje nam usio, što Isus prychoďzić' zdziejsnic', kab vyratavac' svaich viernych vybrannikaŭ. Takim čynam, boski projekt zbaŭlennia vyrazna abvieščany, a zatym zavieřany 3 krasavika 30 goda raspiacciem Isusa Chrysta.

Kniga Daniila pakazała nam, što vieru moža prajavic' toľki darosły. I što, pavodle Boga, dzicia stanovicca darosły, kali ŭvachodźić' u trynaccaty god žyccia. Tamu my možam nazirac' toľki gorki plon chryščennia niemaŭlat i reŭigijnuju spadčynu va ŭsich iŭžyvych reŭigijach. Isus abviasciŭ u Jevangjeľi ad Marka 16:16: Čto pavieryc' i budzie achryščany, budzie vyratavany; a čto nie pavieryc', budzie asudžany . Takim čynam, geta aznačaje, što pierad chryščenniem pavinna prysutničac' i prajaŭlacca viera. Pasla chryščennia Bog vypraboŭvaje jaje. Taksama jašče adna žamčužyna, adkrytaja ŭ Daniilu, pacviardžajecca: Uvachodźcie praz vuzkuju bramu , bo šyroka ja brama i prastorny šlach, jaki viadzie ŭ pagiebieľ. i šmat tych, čto prachodźić' mima ; a taksama ŭ Mc. 22:14: Bo šmat pakłikanych, ale mała vybranych ; zgodna z Dan. 7:9, dziesiac' miľjardaŭ pakłikany da adkazu pierad Bogam toľki za adzin miľjon adkuplenych vybranych buduc' vyratavany, tamu što jany sapraŭdy dobra pasłužac' Bogu-Tvorcu ŭ Chryscie ŭ Sviatym Duchu.

U razdziele 12 toľki što zakładzieny padmurak struktury knigi Adkryccia, dzie zgadvajucca schavanyja i namioknutyja, ale fundamentaľnyja dla padzieťu času ŭ Adkrycci daty 538, 1798, 1828, 1843-1844, a taksama 1873 god. Tam budzie pabudavana jašče adna data, 1994 god, dla niaščascia adnych i ščascia inšych.

Uvodziny ŭ prarocki simvaľizm

Va ŭsich biblejskich prypaviesciach Duch vykarystoŭvaje ziamnyja elementy, niekatoryja z kryteryjaŭ jakich mogul' simvaľizavac' ananimnyja sutnasci, jakija pradstaŭlajuc' aguľnyja kryteryi. Tamu kožny vykarystany simvaľ pavinien byc' razgledžany z usich bakoŭ, kab vyniac' z jago ŭroki, schavanyja Bogam. Voz'miem, naprykład, słowa « mora ». Zgodna z Bycciom 1:20, Bog nasialaje jago žyviołami ŭsich vidaŭ, niezłičonymi i ananimnymi. Jago asiaroddzie zgubnaje dla čaľavieka, jaki žyvie, dychajučy pavietram. Takim čynam, jano stanovicca simvaľam smierci dla čaľavieka, jaki, słuřna, taksama moža bajacca jago salonasci, jakaja robic' ziamlu biaspłodnaj. Vidavočna, što gety simvaľ nie spyraľny dla čaľaviećta, i z-za jago značennia smierci Bog dasc' svajo imia gabrejskamu abmyvaľnamu basiejnu,

jaki pradviescic' vadu chryščennia. Cjapier chryscic' aznačaje apuskac', geta značyc' pamirac' patanuŭšym, kab znoŭ žyc' u Isusie Chryscie. Stary nieapraŭdany čaŭaviek paŭstaje, niasučy praviednasc' Chrysta. Tut my bačym bagaccie adnago elementa boskaga stvarennia: mora . Zgodna z getym vučenniem, my lepš zrazumiejem sens, jaki Bog nadaje getamu vieršu z Daniila 7:2-3: «... i vos', čatry viatry niabiesnyja nachłynuli na viaŭikaje mora , i čatry viaŭikija zviary vyjšli z mora , roznyja adzin ad adnago ». Vjedajcie, što « čatry viatry niabiesnyja » aznačajuc' susvietnyja vojny, jakija pryvodziac' pieramožnyja narody da daminujučaj ułady. Tut « viaŭikaje mora » simvalizuje čaŭaviečyja masy paganskich narodaŭ, jakija, nie šanujučy Boga, u Jago vačach roŭnyja žyvioŭam « marskim ». U vyrazie « čatry viatry niabiesnyja » « čatry » pradstaŭlajuc' 4 baki svietu: poŭnač, poŭdzien', uschod i zachad. « Njabiesnyja viatry » prynosiac' zmieny ŭ zniešni vyglad nieba, razganiajučy chmary, vykŭikajuc' bury i prynosiac' doždž; razganiajučy chmary, jany spryjajuc' soniečnamu sviatłu. Padobnym čynam, vojny vykŭikajuc' viaŭikija paŭityčnyja i gramadskija zmieny, vielizarnyja ŭzrušenni, jakija dajuc' panavannie novamu pieramožnamu narodu, abranamu Bogam, ale nie atrymŭlivajučy Jago bŭlagašćuŭlennia. Pakoŭki jany paznačany jak « žyvioŭy », jany nie majuc' prava na dabrašćavien'ni, pryznačanyja dla sapraŭdnych ludziej; Jago viernych vybranych, jakija chodziać u boskim sviatle z časoŭ Adama i Jevy i tak da kanca svietu. A čto Jago vybranyja? Tyja, u kim Jon paznaje svoj vobraz, bo čaŭaviek byŭ stvorany pa vobrazu Božamu, zgodna z Bycciom 1:26. Zviarnicie ŭvagu na getuju roznicu: čaŭaviek stvorany Bogam pa svaim vobrazu , u toj čas jak žyvioŭa stvorana svaim asiaroddziem — marskim, naziemnym abo niabiesnym — pa zagadu, dadzienym Bogam. Vybar dziejašćova adznačaje roznicu ŭ statusie.

U jakasci drugoga prykładu voz'miem sŭlova « ziamla ». Zgodna z Bycciom 1:9-10, getaja nazva « ziamla » dadziena sušy, jakaja vyjšła z « mora »; vobraz, jaki Bog vykarystaje ŭ Adkrycci 13, kab simvalizavac' pratestanckuju vieru, jakaja vyjšła z katalickaj viery. Ale davajcie razgledzim inšyja aspiekty «ziamli » . Jana spryjaŭ'naja dla čaŭavieka, kaŭi siŭkuje jago, ale niespryjaŭ'naja, kaŭi prymaje vyglad zasušŭlivaj pustyni. Tamu dobraje paŭivannie z niabiosaŭ zaležyc' ad tago, kab byc' dabrašćavienniem dla čaŭavieka. Geta paŭivannie moža taksama pastupac' z rek i ručajoŭ, jakija pierasiakajuc' jaje; vos' čamu samo sŭlova Božaje paraŭnoŭvajecca z « krynicaj žyvoj vady » ŭ Bibŭlii. Mjenavita prysutnasc' abo adsutnasc' getaj « vady » vyznačaje pryrodu « ziamli » i ŭ duchoŭnym pŭlanie — jakasc' viery čaŭavieka, jakaja skŭladajecca na 75% z vady.

U jakasci terciaga prykładu voz'miem zorki nieba. Pa-pieršaje, « sonca », z stanoŭčaga boku, jano asviatlaje; zgodna z Bycciom 1:16, jano z'jaŭlajeecca sviaciŭam « dnia », jano sagravaje i spryjaje rostu rašćin, jakija čaŭaviek vykarystoŭvaje ŭ ježu. Z admoŭnaga boku, jano spaŭ'vaje ŭradžaj prazmiernym ciapŭlom abo adsutnasciu daždžu. Gaŭŭilej mieŭ racyju, jano znachodzicca ŭ centry našaga Susvietu, i ŭsie pŭlaniety jago sistemy kruciacca vakoŭ jago. I, pierš za ŭsio, jano samaje viaŭikaje, Bibŭlija nazyvaje jago « najviaŭikšym » u Byc. 1:16, samaje garačaje, i jano niedastupnaje. Usie getyja kryteryi robiac' jago ideaŭ'nym vobrazam Boga, u jakim znachodziacca ŭsie getyja charaktarystyki. Nichto nie moža bačyc' Boga i zastacca žyvym, i nichto nie moža stupic' nagoj na « sonca »; adzinaja mužčynskaja zorka, astatnija — usie pŭlaniety abo žanočyja zorki. Pasla jago « miesiac », « najmienšy »: zgodna z Bycciom 1:16, jano z'jaŭlajeecca sviaciŭam nočy, ciemry, nad jakoj jano panuje. Takim čynam, « miesiac » maje toŭki negatyŭnaje pašćannie. Njagledziačy na toje, što getaja zorka znachodzicca bližej za ŭsio da nas, jana doŭga zachouŭvaŭa tajemnicu svajgo schavanaga abŭličča. Jana nie sviecić sama pa sabie, a, jak i ŭsie inšyja pŭlaniety, pašćlaje nam nazad, u pragresiŭnym cykle, sŭlaboje sviatŭlo, jakoje atrymŭlivaje ad «sonca». Pavodle ŭsich getych kryterijaŭ, «miesiac» — ideaŭ'ny simvaŭ dla pradstaŭlennia, pa-pieršaje, iŭdaisckaj reŭligii, a pa-drugoje, iŭžyvaj chryscijanskaj reŭligii rymska-

katalickaga papizmu z 538 goda da našych dzion, a taksama luteranskaga, kaŭvinistyčnaga i anglikanskaga pratestantyzmu z 1843 goda. Na niebie taksama josc' « zorki », jakija, zgodna z Bycciom 1:14-15-17, vykonvajuc' dzvie roli, jakija jany padzialajuc' z « soncam i miesiacam ». Rolu « paznačac' pory goda, dni i gady » i rolu « asviatlač' ziamlu ». U boŭšasci svajoj jany svieciac' toŭki ŭ ciemry, unačy. Geta ideaŭny simvaŭ dla pradstaŭlennia sŭlug Boŭžych, sapraŭdnych, pakuŭ praroctva nie prypiša im grechapadziennie; što sviedčyc' pra zmienu ŭ ich duchoŭnym statusie. Geta budzie paŭslannie, jakoje Bog vykarystaje, kab vykŭlikac' padziennie chryscijanstva, achviary rymskaj chŭlsni ŭ Dan. 8:10 i Adkr. 12:4; i padziennie ŭsieaguŭnaga pratestantyzmu ŭ Adkr. 6:13 i 8:12. Izalavanaja «zorka» abaznačaŭe katalicki papstva ŭ Adkr. 8:10-11, pratestanckuju vieru ŭ Adkr. 9:1; i ab'jadnanyja ŭ viancy, ŭlikam 12, pieramoŭžny Vybrany schod u Adkr. 12:1. Dan. 12:3 abaznačaŭe ich jak simvaŭ « tych, chto navučyc' praviednasci mnoŭstva », geta značyc' « tych, chto asviatlaje ziamlu » sviatŭlom, dadziennym Bogam.

Getyja piac' simvaŭlaŭ buduc' adygryvac' važnuju rolu ŭ praroctvie Apakalipsisu. Takim čynam, vy možacie praktykavacca ŭ adkrycci schavanych paŭslanniaŭ, jakija niasuc' kryteryi pradstaŭlenych simvaŭlaŭ. Ale niekatoryja z ich budzie ciaŭŭka adkryč', akramia tago, sam Bog pakazvaje kluč da tajamnicy ŭ vieršach Biblii, jak słovy « gaŭlava i chvost », jakija možna zrazumiec' toŭki ŭ tym značenni, jakoje Bog im daje ŭ Is. 9:14, dzie my čytajem: « načaŭnik abo starejšyna — geta gaŭlava, a prarok, jaki vučyc' chŭlsni, — geta chvost ». Ale ŭ vieršy 13 paraleŭna prapanavany, takim čynam, tyja ŭ značenni, « paŭmavaja gaŭlina i trysniog »; « trysniog », jaki budzie pradstaŭlač' rymski papski ŭŭlad u Adkrycci 11:1.

ŭičby i ŭičby taksama majuc' simvaŭličnaje značennie. Jak praviŭa, jany razmieščany ŭ paradku ŭzrastannia:

Dla ŭičby «1»: unikaŭnasc' (boskaja abo ŭikavaja)

Dla ŭičby «2»: niedaskaŭaŭasc'.

Dla ŭičby «3»: daskaŭaŭasc'.

Dla ŭičby «4»: univiersaŭnasc' (4 baki svietu)

Dla ŭičby «5»: muŭčŭyna (muŭčŭyna ci ŭančŭyna).

Dla ŭičby «6»: niabiesny anioŭ (niabiesnaja istota abo paŭslannik).

Dla ŭičby «7»: paŭnata. (Taksama: piačatka Boga-stvaraŭnika)

Vyšej za gety ŭik my majem kombinacyi skŭladanniaŭ pieršych siami asnoŭnych ŭikaŭ; prykŭlady: $8 = 6 + 2$; $9 = 6 + 3$; $10 = 7 + 3$; $11 = 6 + 5$ i $7 + 4$; $12 = 7 + 5$ i $6 + 6$; $13 = 7 + 6$. Gety vybar maje duchoŭnaje značennie ŭ suviasi z temami, jakija razgladajucca ŭ getych rozdzielach Adkryccia. U knizie Daniŭla my znachodzim prarockija paŭslanni adnosna miesijanskaj chryscijanskaj ery ŭ rozdzielach 2, 7, 8, 9, 11 i 12.

U knizie Adkryccia, adkrytaj apostatu Janu, simvaŭličny kod numaroŭ rozdzielau nadzvyčaj pakazaŭny. Chryscijanskaja epocha padzialajecca na dzvie asnoŭnyja gistaryčnyja častki.

Pjeršy, daľučany da ľičby «2», achopľivaje boľšuju častku daktrynaľ'naj «niedaskanaľasci» chryscijanskaj viery, pradstaŭlenaj z 538 goda rymška-kataľickim papizmam, spadčynnikaŭ religijnaj normy, ustanovľenaj z 7 sakavika 321 goda paganskim rymskim impierataram Kanstancinam I. Razdzieľ 2 achopľivaje ŭvies' čas pamiž 94 i 1843 gadami.

Drugaja častka, pradstaŭlenaja ľičbaj «3», tyčycca 1843 goda, «advientysckaga» času, času, kaľi Bog patrabuje adnovľenaj apostaľ'skaj daktrynaľ'naj «daskanaľasci» ŭ adpaviednasci z pragramaj, pradkazanaj boskim ukazam, cytavanym u Dan. 8:14. Getaja daskanaľasc' budzie dasiagacca pastupova da viartannia Chrysta, jakoje čakajecca viasnoj 2030 goda.

Nad ľičbaj 7 ľičba 8, abo 2+6, simvalizuje čas niedaskanaľasci (2) d'jabaľ'skich spraŭ (6). Łičba 9, abo 3+6, pakazvaje čas daskanaľasci (3) i getak ža d'jabaľ'skija spravy (6). Łičba 10, abo 3+7, pradkazvaje čas daskanaľasci (3), paŭnatu (7) boskaj pracy.

Łičba «11», abo pieravažna 5+6, adnosicca da časou francuzskaga ateizmu, u jakim čaľaviek (5) asacyjujecca z d'jabľam (6).

Łičba «12» abo 5+7 pakazvaje suviaz' čaľavieka (5) z Bogam-stvaraľ'nikam (7 = paŭnata i jago karaleŭskaja piačatka).

Łičba «13» abo 7+6 abaznačaje paŭnatu (7) chryscijanskaj religii, zviazanaj z d'jabľam (6); papskaja spačatku (mora) i pratestanckaja (ziarnia) u apošniaj dni.

Łičba «14» abo 7+7 tyčycca advientysckaj pracy i jaje ŭniversaľ'nych pastanniaŭ (Vječnaje Jevangieľle).

Łičba «15», abo 5+5+5, abo 3x5, simvalizuje čas čaľaviečaj daskanaľasci (3) (5). Jana aznačaje kaniec času taski. Duchoŭnaja « pšanica » saspieľa dla žniva i zachovannia ŭ niabiesnych svirnach. Padrychtoŭka vybranych zavieraŭ, tamu što jany dasiagnuľi ŭzroŭniu, patrabavanaga Bogam.

Łičba «16» u Adkrycci adnosicca da času, kaľi Bog vyľ'je « siem apošnich čas gnievu svajgo » na svaich religijnych voragaŭ, niaviernych chryscijan, pra jakich gavorycca ŭ 13-m razdziele.

Łičba «17», jak i papiaredniaja, maje svajo značennie ŭ temie, jakuju Bog daje joj u svaim prarocťvie, geta značyc' u Adkrycci 17, simvaľ «sudu vialikaj raspusnicy » Bogam. U Biblii pieršaje vykarystannie getaga simvaličnaga ľiku tyčycca viefikodnaga tydnia, jaki pačynaiecca 10-ga dnia pieršaga miesiaca goda i zakančvajecca 17-ga dnia . Pascha, jakaja caľkam spraŭdziľasia z dniami smierci «Jagniaci Božaga » Isusa Chrysta, pradkazana ŭ dniach-gadach u 70-m godzie « 70 tydniaŭ » gadoŭ z Dan. 9:24-27. Takim čynam, prarocťva 70-ga tydnia z 27-ga vierša achopľivaje čas siami gadoŭ pamiž datami 26 i 33. Meta, ukazanaja prarocťvam, — geta Pascha, razmiešćanaja viasnoj, « pasiaredzinie » getych siami gadoŭ praročaga tydnia, zganadaga ŭ Dan. 9:27.

Dla apošnich sapraŭdnych «advientystaŭ» ľičba 17 budzie tyčycca 17 stagoddziaŭ praktykavannia Rymškaj niadzieľi, grachu, ustanovľenaga 7 sakavika 321 goda. Gadavina kanca getych 17 stagoddziaŭ, 7 sakavika 2021 goda, adkryľa «čas kanca », praročany ŭ Dan. 11:40. Gety « čas » spryjaľ'ny dla vykanannia getaga apošniaga papiaredžannia ab pakaranni, jakoje, abaznačajučy Treciuju susvietnuju vajnu, taksama praročana Bogam « šostaj truboj », vyjaŭlenaj u Adkrycci 9:13-

21. Ekanamičnaja razrucha, vyklikanaja virusam Covid-19, adznačaje 2020 god (z 20 sakavika 2020 goda pa 20 sakavika 2021 goda) jak god pačatku boskich pakaranniaŭ.

U 18-m razdziele gavorycca pra pakarannje « Vjaŭikaga Vaviŭona ».

Razdzieł 19 prysviečany kanteckstu słaŭnaga viartannia Isusa Chrysta i jago suprac'stajanniu z paŭstancami-ludźmi.

U 20-m razdziele gavorycca pra siomaje tysiačagoddzie: na spustošanaj ziamli, dzie d'jabat znachodzicca ŭ paŭtonie, i na niabiosach, dzie vybranyja sudziac' žycci i spravy biazbožnych buntaŭnikoŭ, jakija pamierli adkinutymi Bogam.

U razdziele «21» sustrakajecca simvalizm 3x7, geta značyc' daskanafasc' (3) boskaga asviačennia (7), uznagarodžanaja ŭ svaich vybrannikach, adkuplenych ad ziamli.

Takim čynam, my bačym, što temaj praroctva z Adkryccia 3, 7, 14 = 2x7 i 21 = 3x7 (rost da daskanafasci asviačennia).

Razdzieł 22 adznačaje čas, kaŭ na adnoŭlenaj i abnoŭlenaj ziamli Bog ustalouŭvaje svoj tron i vybrannikaŭ svajgo wiečnaga carstva.

Advientyzm

Chto Ź tady getyja syny i dočki Božyja? Treba adrazu skazać, bo gety dakumient dasc' usie nieabchodnyja dokazy: geta boskaje Adkryccio adrasavana Bogam chrystcijanam-«advientystam». Bo padabajecca nam geta ci nie, vola Božaja suvierennaja, i z viasny 1843 goda, daty vykanannia ŭkaza, praročkaga ŭ knizie Daniila 8:14, standart «advientystaŭ siomaga dnia» byŭ vyklučnym kanaŭam, jaki dagetuŭ' zlučaje Boga i Jago słuŭg-ludziej. Ale budźcie ŭvažliwyja! Gety standart pastajanna razvivajecca, i admova ad getaj evalucyji, žadanaj Bogam, zasłużyła svajo aficyjnaje instytutcyjnaje pradstaŭlennje, jakoje z 1994 goda adrygnuŭ Isus Chrystos. Što takaje advientyzm? Getaje slova pachodzic' ad łacinskaga «adventus», što aznačaje: pryšescie. Vjartannie Isusa Chrysta ŭ stávie Ajca čakafasja viasnoj 1843 goda, vosienniu 1844 goda i vosienniu 1994 goda. Getyja ižyvyja čakanni, pradugledžanyja Božym pŭanam, tym nie mienš mieŭi tragičnyja duchoŭnyja nastupstvy dla tych, chto

pagardžaŭ getymi prarockimi ab'javami i ich čakanniami, tamu što jany byŭi arhanyzavany suvierenna viaŭikim Bogam-stvaraŭ'nikam. Takim čynam, toj, chto raspaznaje ŭ getym dakumiencie sviatŭo, prapanavanaje Isusam Chrystom, stanie, jak pramoje sledstva, «advientystam», «siomaga dnia», kaŭi nie z ludz'mi, to z Bogam; geta, jak toŭ'ki jon admovicca ad reŭigijnaga adpačynku pieršaga dnia, kab praktykavac' astatni siomy dzien', jaki nazyvajecca subotaj, asviačonaj Bogam z momantu stvarennia svietu. Prynaležnasc' da Boga maje na ŭvazie dadatkovyja boskija patrabavanni; z subotaj advientyscki abrawy paviniien budzie ŭsviađomic', što jago fizičnaje cieŭa taksama z'jaŭlajecca ŭŭasnasciu Boga, i jak takaje, jon paviniien budzie karmic' i kŭpacicca pra jago jak pra kaštoŭnuju boskuju majomasc', pra cialesnuju sviatyniu. Bo Bog pradpisaŭ čaŭavieku ŭ Byc. 1:29 ideaŭ'nuju dyjetu: « I skazaŭ Bog: vos', Ja daŭ vam usialakuju travu, što sieje nasiennie, jakaja josc' na ŭsioj ziamŭi, i ŭsialakaje dreva, u jakoga josc' pŭod dreva, što sieje nasiennie; geta budzie vam ježaj ».

Advientysckaja dumka nieaddzieŭ'naja ad chryscijanskaga prajekta, ab'jaŭlenaga Bogam. Vjartannie Isusa Chrysta zgadvajecca ŭ šmatŭikich biblejskich cytatych: Ps. 50:3: «Vos' Bog naŭ idzie, Jon nie budzie maŭčac'; pierad Im agon' pažyraŭ'ny, i vakoŭ Jago mocnaja bura »; Ps. 96:13: « ... pierad Gospadam! Bo Jon idzie, bo Jon idzie sudzic' ziamlu; Jon budzie sudzic' sviet pavodle spraviadŭivasci i narody pavodle viernasci Svajoj ».; Is. 35:4: « Skažycie tym, chto zasmučany sercam: Budz'cie advažnyja, nie bojciesia; vos' Bog vaŭ! Pryjdzie pomsta, adpŭata Božaja; Jon Sam pryjdzie i vyratuje vas »; As. 6:3: « Dajcie nam viedac', budziem ŭkac' paznannia Gospada; Jago prychođ niepazbiežny, jak svitanak. Jon pryjdzie da nas, jak doždž, jak pozni doždž, što napojvaje ziamlu »; U Pisanni Novaga Zapavietu my čytajem: Mc. 21:40: « Kaŭi ŭ pryjdzie gaspadar vinogradnika, što jon zrobic' z getymi vinogradarami? »; 24:50: « ... pryjdzie ŭ gaspadar tago sŭugi ŭ dzien', kaŭi nie čakaje, i ŭ gadzinu, u jakuju nie viedaje »; 25:31: « Kaŭi ŭ pryjdzie Syn Čaŭaviečy ŭ sŭavie Svajoj i ŭsie sviatyja Anioŭy z Im, tady Jon siadzic na tronie sŭavy Svajoj ».; Jan 7:27: « My viedajem Jago, adkuŭ Jon; a kaŭi pryjdzie Chrystos, nihto nie viedaje, adkuŭ Jon ».; 7:31: « Mnogija z ludziej pavieryli ŭ Jago i kazali: « Ci ŭ Chrystos, kaŭi pryjdzie, ŭčynic' boŭš cudaŭ, čym Jon ŭčyniŭ? »; Jaŭr. 10:37: « Jaŭče trochi, i Toj, Chto paviniien pryjsci, pryjdzie i nie zamarudzicca ». Apoŭniaje svieđčannie Isusa: Jak. 14:3: « I kaŭi pajdu i padrychtuju vam miesca, znoŭ pryjdu i vaz'mu vas da Sjabie, kab i vy byŭi tam, dzie Ja ». Svieđčannie anioŭaŭ: Dziei 1:11: « I skazali jany: Mužy Gaŭilejskija! Čago vy stacie i ŭzirajeciesia ŭ nieba? Gety Isus, Jaki ŭzniaŭsia ad vas na nieba, pryjdzie getak ŭa, jak vy bačyli Jago ŭzychodziačym na nieba ». Advientyscki prajekt Mjesii z'jaŭlajecca ŭ: Is. 61:1-2: « Duch Gospada Jachve na Mnie, bo Jachve pamazaŭ Mjanie abviaščac' dobruju viestku pakutnikom; Jon pasŭaŭ Mjanie acalac' zŭamanych sercam, abviascic' paŭonnym vyzvalennie i vyzvalennie viazniam; abviascic' god ŭaski Jachve... » Tut, čytajučy gety tekst u sinagozie Nazaretu, Isus pierastaŭ čytac' i zakryŭ knigu, tamu što nastupnaje, adnosna « dnia pomsta » nie pavinna byŭa spraŭdzicca da 2003 gadoŭ praz, padčas jago sŭaŭnaga boskaga viartannia: « i dzien' pomsty naŭaga Boga; kab sucieŭyc' usich, chto smutkuje »;

Advientyzm sionnia maje ŭmat abŭičaŭ, pierŭ za ŭsio aficyjny instytutcyjny aspiekt, jaki ŭ 1991 godzie adchitiŭ apoŭniaje sviatŭo, prapanavanaje jamu Isusam praz sciptaga čaŭaviečaga instrumenta, jakim ja z'jaŭlajusia. Padrabiaznasci buduc' z'jaŭlacca ŭ getym dakumiencie tam, dzie geta darečy. Pa ŭsioj ziamŭi isnuje mnoŭstva dysidenckich advientysckich grup. Geta sviatŭo adrasavana im jak pryjarytet. Jano skŭadaje «viaŭikaje sviatŭo», da jakoga naŭa starejšaja duchoŭnaja siasra, Elen Uajt, chacieŭa viesci advientyscki narod. Jana pradstaviŭa svaju pracu jak «malen'kaje sviatŭo», jakaje viadzic da «viaŭikaga sviatŭa». I ŭ svaim apoŭnim publičnym pasŭanni, trymajučy Sviatuju Bibŭiju ŭ pavietry abieđzviuma rukami, jana abviasciŭa: «Braty, ja rekamienduju vam getuju knigu». Jaje ŭadannie ciapiet vykanana; Daniŭ i Adkryccio byŭi caŭkam rasŭyfravany strogim vykarystanniem biblejskich

kodaŭ. Ideaľnaja garmonija adkryvaje vialikuju mudrasc' Boga. Čytač, chto b vy ni byli, ja zakľikaju vas nie rabič' pamyľak minulaġa. Geta vy pavinny prystasavacca da boskaga pľana, tamu što Usiemagutny nie prystasujecca da vašaga punktu gledžannia. Admova ad sviatľa — geta smiarotny grech biez jakoga-niebudz' vypraŭlennia; Kroŭ, pralitaja Isusam Chrystom, nie zakryvaje getaga. Ja začyniaju getuju važnuju dužku i viartajusia da abvieščanaj « biady ».

Pjerš čym pierajsci da gistoryi Adkryccia, ja pavinien rastľumačyc', čamu ŭ celym praroctvy, natchnionyja Bogam, žycciova važnyja dla nas, ludziej, bo ich viedannie abo ignaravannie pryviadzie da wiečnaga žyccia abo kančatkovaj smierci. Pryčyna ŭ nastupnym: ludzi lubiac' stabiťnasc' i, jak takija, bajacca zmien. Takim čynam, jany abaraniajuc' getuju stabiťnasc' i pieratvarajuc' svaju reľigiju ŭ tradyciju, adkidajučy ŭsio, što pradstaŭlaje siabie ŭ aspiekcie navizny. Mjenavita tak pavodziŭi siabie gabrei staroga boskaga zapavietu, što pryviało da ich zniščennia, pierš za ŭsio, tych, kago Isus nie saromiejecca asudžac' jak « sinagogu satany » ŭ Adkrycci 2:8 i 3:9. Trymajučysia tradycyi bac'koŭ, jany vieryŭi, što takim čynam im udasca abaranic' svaje adnosiny z Bogam. Ale što adbyvajecca ŭ getym wypadku? Čaľaviek boľš nie sľuchaje Boga, kaŭi Jon gavoryc' z im, ale jon prosic' Boga sľuchac' jago sľovy. U getaj situacyi Bog boľš nie znachodzic' svajoj adkaznasci, tym boľš što, kaŭi praŭda, što Jon sam nie zmaniajecca ŭ svaim charaktary i svaim mierkavanni, jakoje zastajecca wiečna niazmiennym, taksama praŭda, što Jago pľan pastajanna rascie i zmaniajecca. Adnago vierša dastatkova, kab pacvierdzic' getuju ideju: « Sciežka praviednych — jak sviatło zziajučaje, jakoje zziaje ŭsio macniej i macniej aź da daskaŭaġa dnia » (Pryp. 4:18). « Sciežka » getaga vierša ekvivalentnaja « šlachy », uvasoblenamu ŭ Isusie Chrystie. Geta dakazvaje, što praŭda viery ŭ Chrysta taksama razvivajecca z ciagam času, pa Božaj voli, u adpaviednasci z Jago pľanam. Kandydaty na wiečnasc' pavinny nadac' sľovam Isusa toje značennie, jakoje im naležyc', kaŭi jon kaža im: « Tamu, chto zachouŭvaje Maje spravy da kanca, tamu dam... » (Adkr. 2:26). Mnogija dumajuc', što dastatkova zachavac' toje, što my nabyŭi ad pačatku da kanca; i geta ŭžo była pamyľka nacyjanaŭnych gabrejaŭ i ŭrok Isusa ŭ Jago prypaviesci pra talenty. Ale geta aznačaje zabyvac', što sapraŭdnaja viera — geta pastajannyja adnosiny z Ducham žyvoga Boga, jaki garantuje, što getaja ježa, jakaja vychodzic' z Jago vusnaŭ, dajecca Jago dzieciam zaŭsiody i va ŭsie časy. Sľova Božaje nie abmiažouŭvajecca sviatymi pisanniami Bibľii; pasla jago pastajanna zastajecca žyvy « Łogas », Sľova, jakoje na imgniennie staľasia cieľam, Chrystos, jaki dziejničaje ŭ Sviatym Duchu, kab praciagvac' svoj dyjaľog z tymi, chto lubic' Jago i šukaje Jago ŭsioj dušoj. Ja magu zasviedčyc' pra geta, bo asabista atrymaŭ karysc' ad getaga ŭniosku novaga sviatľa, jakim ja dzialusia z tymi, chto lubic' Jago getak ŭa mocna, jak i ja. Navizna, atrymanaja z niabiosaŭ, pastajanna palapšaje naša razumiennie Jago adkrytaġa pľana, i my pavinny viedac', jak razabracca i admovicca ad sastareŭlych interpretacyj, kaŭi jany sastarejuc'. Bibľija zakľikaje nas dziejničac' tak: « Usio vypraboŭvajcie, dobraġa trymajciesia » (1 Fjes. 5:21).

Božy sud pastajanna prystasoŭvajecca da getaj pastupovaj evalucyi natchnionaga sviatľa, adkrytaġa vybranym, zachavaŭnikam jago praroctvaŭ. Takim čynam, strogaje prytrymľivannie tradycyi pryvodzic' da strat, bo pieraškadžaje ludziam prystasavacca da evalucyi vyratavaŭnaj pragramy, jakaja pastupova adkryvajecca da kanca sviatu. Isnuje vyraz, jaki nabyvaje svaju poŭnuju kaštoŭnasc' u reľigijnaj sfiery: praŭda sučasnaga času abo sučasnaja praŭda . Kab lepš zrazumiec' getuju dumku, my

pavinny zirnuć u minuťaje, dzie ũ časy apostataŭ my mieli daskanataje vučennie viery. Pazniej, u pradkazanyja časy krajnija ciemry, vučennie apostataŭ było zamieniena vučenniem dvuch «Rymaŭ»; impierskaga i papskaga, dvuch faz adnago i tago ž boskaga prajekta, padrychtavanaga dla d'jabła. Z tago času sprava reformy apraŭdvaje svaju nazvu, bo gavorka idzie pra vykaraniennie ižyvyh vučenniaŭ i paŭtornaje pasieŭvannie znišćanaga dobraha nasiennia apostat'skaga vučennia. Z viaľikim ciarpienniem Bog daŭ čas, šmat času, kab Jago sviatło było adnoŭlena da poŭnaj zaviaršennia. U adrozniennie ad paganskich bagoŭ, jakija nie reagujuc', bo ich nie isnuje, Bog-Tvorca żyvie wiečna, i Jon pakazvaje, što isnuje, svaimi niepaŭtornymi reakcyjamy i dziejanniami; na žal' dla čaľavieka, u vygladzie žorstkich pakaranniaŭ. Toj, čto zagadvaje pryrodaj, čto kiruje maľankamy, gromam i maľankamy, čto abudžaŭe vuľkany i prymušaŭe ich vyviargac' agon' na vinavataje čaľaviečstva, čto vykľikaje ziemplatrusy i pravakuje razburaťnyja pryľiŭnyja chvaľi, z'jaŭlajecca taksama tym, čto prychoďzic', kab šaptac' u rozumach svaich vybrannikaŭ pra pragres svajgo prajekta, pra toje, što Jon rychtujecca zrabic', jak Jon zagadzia, daŭno abviasciŭ. « Bo Gaspodz' Bog ničoga nie robic', nie adkryvajučy Svajoj tajemnicy rabam Svaim, prarokam », — zgodna z Amosam 3:7.

Pjeršy poglad na Apakałipsis

U svaim vystupie Jan, apostoł Gospada Isusa Chrysta, apisvaje vobrazy, jakija Bog daje jamu Ź bačanniach, i pasłanni, jakija jon čuje. Na pavierchni, ale tołki na pavierchni, Adkryccio, pierakład grečaskaga «apakałupsisu», ničoga nie raskryvaje, bo zachouŹvaje svoj tajamničy aspjeht, niezrozumieły dla mnoštva viernikaŹ, jakija jago čytajuc'. Tajamnica adbivaje Ź ich zniavagu, i jany zvodziacca da ignaravannia adkrytych tajamnic.

Bog nie dziejničaje tak biez pryčyny. Robiačy geta, Jon vučyc' nas, nakołki sviatoje Jago Adkryccio i što, jak takaje, jano pryznačana tołki dla Jago vybrannikaŹ. I tut važna Źdakaładnic': Jago vybranniki — geta nie tyja, čto imi z'jaŹlajacca, a vyklučna tyja, kago Jon Sam pryznaje svaimi słuhami, bo jany adroznivajucca ad iłževiernych svajoj viernasciu i pasłuchmianasciu.

« Adkryccio Isusa Chrysta, jakaje daŹ Jamu Bog, kab pakazac' słuham Svaim, što pavinna nieŹzabavie adbycca . I Jon pastaŹ jago praz anioła Svajgo słuže Svajmu Janu, jaki zasviedčyŹ słowa Božaje i sviedčannie Isusa Chrysta va Źsim, što jon bačyŹ. (Adkr. 1:1-2)»

Takim čynam, toj, čto abviasciŹ u Jevangjełi ad Jana 14:6: « Ja josc' šlach i praŹda i Źyccio; ničto nie prychodzic' da Ajca , jak tołki praz Mjanie», prychodzic' praz svoj Apakałipsis, svajo Adkryccio, kab pakazac' svaim słuham šlach praŹdy, jaki dazvalaje im atrymac' viečnaje Źyccio, prapanavanaje i

prapanavanaje ũ Jago imia. Tamu atrymajuc' jago toŕki tyja, kago Jon ličyc' godnymi jago atrymannia. Pasla tago, jak Isus kankretna pakaža praz svajo ziamnoje služennje, što składaje ũzor sapraŭdnaj viery, jon raspaznaje tych, chto godny Jago i Jago dobraachvotnaj achviary adkupilennia, bo jany sapraŭdy prysviacili siabie getamu ũzornamu ţlachu, pa jakim Jon iŝoŭ pierad imi. Jago poŭnaje i absalutnaje prysviacennje služenniu Bogu — geta prapanavanaja norma. Kaŕi Nastaŭnik skazaŭ Piŕatu: « ...Ja pryjŝoŭ u sviet, kab zasviedčyc' ab praŭdzie...» (Jan 18:37)», u getym ŝa sviecie Jago vybranyja pavinny rabic' toje ŝ samaje.

Koŝnaja tajamnica maje svajo tŭmačennje, ale kab atrymac' jago, treba vykarystoŭvac' klučy, jakija adkryvajuc' i zakryvajuc' dostup da sakretaŭ. Ale, na ŝaŕ' dla paviarchoŭna cikaŭnych, gaŭoŭnym klučom z'jaŭlajecca sam Bog, asabista. U voŕny čas i zgodna sa svaim biezdakornym i caŭkam spraviadŭlywym mierkavanniem jon adkryvaje abo zakryvaje čaŭaviečy rozum. Getaja pierŝaja pieraŝkoda robic' adkrytuju knigu niezrozumieŭaj, i Sviataja Bibŕija ũ ceŭym stanovicca, kaŕi jaje čytajuc' iŝevierujučyja, zbornikam reŕigijnych aŕibi. I getych iŝevierujučych vieŕmi ŝmat, tamu na ziamŕi Isus pamnoŝyŭ svaje papiaredŝanni ab iŝechrystach, jakija z'javiacca da kanca svietu, zgodna z Matŕieja 24:5-11-24 i Matŕieja 7:21-23, dzie jon papiaredŝvaje ab iŝyvych scviardŝenniach tych, chto gučna scviardŝaje, ŝto z'jaŭlajecca jago pasladoŭnikami.

Takim čynam, Apakaŕipsis — geta adkryccio gistoryi sapraŭdnaj viery, pryznanaj Isusam Chrystom jak Ajcom i jak Sviatym Ducham, jaki pachodzic' ad Ajca, adzinaga Boga-Tvorcy. Getaja sapraŭdnaja viera kvaŕifikuje Jago vybranych, jakija prachodziac' praz ciomnyja stagoddzi časoŭ krajniaj reŕigijnaj bŭltaniny. Getaja sytuacyja apraŭdvaje simvaŭ zorak , jaki Bog prypisvaje vybrany, jakich Jon pryznaje, navat na imgniennje, tamu ŝto , jak i jany, zgodna z Bycciom 1:15, jany zziajuc' u ciemry, « kab asviatlac' ziamlu ».

Drugi kluč da Apakaŕipsisu schavany ũ knizie praroka Daniŕa, adnoj z knig Staroga Zapavietu, jakaja ũjaŭlaje saboj pierŝaga z « dvuch sviedkaŭ » Boga, zgadanych u Adkryccu 11:3; drugi — geta Apakaŕipsis i knigi Novaga Zapavietu. Padčas svajgo ziamnoga služennia Isus zviarnuŭ uvagu svaich vučniaŭ na getaga praroka Daniŕa, sviedčannje jakoga kŕasifikujecca jak adno z gistaryčnych knig u sviatoj jaŭrejskaj «Torie».

Boskaje Adkryccio maje formu dvuch duchoŭnych kaŕon. Geta nastoŕki praŭda, ŝto knigi Daniŕa i Apakaŕipsis, dadzienyja Janu, uzajemazaleŝnyja i dapaŭniaŭnyja, niasučy, jak dzvie kaŕony, staŕicu boskaga niabiesnaga adkryccia.

Takim čynam, Adkryccio — geta gistoryja sapraŭdnaj viery, jakuju Bog vyznačaje ũ getym vierŝy: « Ŝčastŕivy toj, chto čytaje, i tyja, chto ţluchaje ţlavy getaga praroctva i zachouŭvaje toje, ŝto ũ im napisana, bo čas bŕizki » (Adkr. 1:3).

Dziejasŭoŭ «čytac'» maje dla Boga kankretnaje značennje, jakoje asacyjujecca z razumienniem pračytanaga paŝannia. Getaja dumka vykazana ũ Is. 29:11-12: « Usiakoje adkryccio dla vas — jak ţlavy zapiačatanaj knigi, jakuju dajuc' čaŭavieku, jaki ũmieje čytac', i kaŝuc': "Pračytaj geta!" A jon kaŝa: "Nje magu, bo jana zapiačatanaja; abo jak kniga, jakuju dajuc' čaŭavieku, jaki nie ũmieje čytac', i kaŝuc': "Pračytaj geta!" A jon kaŝa: "Ja nie ũmieju čytac'" ». Getymi paraŭnanniami Duch pacviardŝaje

niemagčymasc' razumiennia zakadavanych boskich pasłanniaŭ dla tych, chto « šanuje Jago vusnami svaimi i jazykom svaimi, a serca ich daloka ad Jago », zgodna z Is. 29:13: « I skazaŭ Gaspodz': "Kaŭi gety narod nabližajecca da Mjanie, jon šanuje Mjanie vusnami svaimi i jazykom svaimi; ale serca jago daloka ad Mjanie, i strach jago pierad Mnoju — geta toŭki zapaviedz' čaŭaviečaj tradycyi». «.

Da pieršaga daŭučajecca treci kluč. Jon taksama znachodzicca ŭ Bogu, jaki suvierenna vybiraje sa svaich vybranych tago, kago jon zrobit' zdoŭnym «čytać» praroctvy, kab prasviateŭ svaich bratoŭ i siascior u Isusie Chryscie. Bo Pavieŭ uspomniŭ pra geta ŭ 1 Kar. 12:28-29: « I Bog pastaviŭ u carkvie spačatku apostalaŭ, pa-drugoje, praroakaŭ, pa-treciaje, nastaŭnikaŭ, potym cudatvorcaŭ, potym dary acalennia, dapamogi, kiravannia i roznych moŭ. Ci ŭsie apostaly? Ci ŭsie praroki? Ci ŭsie nastaŭniki? »

U paradku, ustanoulenym Bogam, čaŭaviek nie impravizuje jak prarok pa asabistym čaŭaviečym rašenni. Usio adbyvajecca tak, jak vučyŭ Isus u prypaviesci, my nie pavinny spiašacca zajmac' pieršaje miesca na piarednim płanie sceny, a naadvarot, my pavinny siadzieć u zadniaj častcy pakoja i čakac', kaŭi geta pavinna zdarycca, pakuŭ Bog zaprosić nas vyjsci ŭ pieršy rad. Ja nie imknušsia da jakoj-niebudz' kankretnaj roŭi ŭ Jago pracy, i ŭ mianie byŭa toŭki viaŭlika praga zrazumieć sens getych dziŭnych pasłanniaŭ, jakija ja pračytaŭ u Adkryccii. I geta Bog, pierš čym ja zrazumieŭ ich sens, pakŭlikaŭ mianie ŭ bačanni. Tamu nie zdziŭlajciesia vyklučna svietłamu charakteru tvoraŭ, jakija ja pradstaŭlaju; geta plon sapraŭdnaj apostal'skaj misii.

Imgniennaja niazdoŭnasc' zrazumieć Jago tajamnicy, adkrytyja zakadziravanim čynam, tamu narmaŭnaja i pradugledžanaja ŭ paradku, ustanoulenym Bogam. Njevuctva nie z'jaŭlajecca vinoj, pakuŭ jano nie z'jaŭlajecca vynikam admovy ad dadzienaga sviatła. U vypadku admovy ad tago, što Jon adkryvaje praz praroakaŭ, jakim Jon daručaje getuju zadaču, boski prysud nieadkładny: geta razryŭ adnosin, abarony i nadziei. Takim čynam, adzin pasłany prarok, Jan, atrymaŭ zakadavanaje bačannie ad Boga ŭ čas kanca, inšy pasłany prarok sionnia pradstaŭlaje vam rasšyfravanyja bačanni Daniila i Adkryccia, prapanoŭvajučy vam usie garantyi boskaga bŭlagaštaŭlennia praz ich uzniostuju jasnasc'. Dla getaga rasšyfravannia josc' toŭki adna krynica: Biblija, ničoga, akramia Biblii, ale ŭsia Biblija, pad asviateŭlenniem Sviatoga Ducha. Uvaga Boga i Jago luboŭ zviernuty na samych prostych čaŭaviečych istot, takich jak pasłuchmianyja dzieci, jakija staŭi redkasciu ŭ čas kanca. Zrazumieć boskuju dumku možna toŭki praz ciesnaje i intensiŭnaje supracounictva pamiž Bogam i Jago sŭgoj. Praŭdu nieŭga ukrasci; jaje treba zasłużyć. Tyja, chto lubić jago, usprymajuć jago jak boskuju emanacyju, płod, sutnasc' kachanaga i pakłanianaga Gospada.

Usia struktura viaŭliakaga Adkryccia, dapaŭniaŭnaj vyjavaj jakoj z'jaŭlajucca knigi Daniila i Adkryccia, gigantkaja i padmanŭliva składanaja. Bo na samoj spravie Bog časta zŭadvaje ŭ ich adny i tyja ŭ temy ŭ roznych i dapaŭniaŭnych aspiektach i detalach. Na tym uzroŭni vaŭłodannia getym pradmietam, jaki ja maju sionnia, gistoryju religijnaga adkryccia nasamreč vieŭmi prosta koratka apisac'.

Zastajecca čacviorty kluč: my sami. My pavinny być abranymi, bo naša duša i ŭsia naša asoba pavinny padzialać z Bogam usie Jago ŭjaŭlenni pra dabro i zło. Kaŭi chtości nie naležyc' da Jago, jon abaviazkova asprečyc' Jago vučennie pa tym ci inšym punkcie. Słaŭnaje Adkryccio jasna bačycca toŭki ŭ asviačonych rozumach abranых. Praŭda takaja, što za jaje nieŭga gandlavacca, pra jaje nieŭga viesci pieramovy; my pavinny pryniac' jaje takoj, jakaja jana josc', abo pakinuc' jaje. Jak vučyŭ Isus, usio vyrašajecca «tak» abo «nie». A toje, što čaŭaviek dadaje da getaga, pachodzic' ad Złoga.

Zastajecca adzin fundamentaľny kryterij, jakoga patrabuje Bog: poľnaja pakora. Gonar za spravu zakonny, ale gonar nikoľi nie budzie takim: « Bog ganarľivym supraciľlajecca». ale pakornym daje łasku (Jak. 4:6). Pakoľki gonar — koran' zła, jaki staľ pryčynaj padziennia d'jabła z jago Źachťivymi nastupstvami dla jago samoga i dla űsich niabiesnych i ziamnych stvarenniaľ BoŹych, gonaru niemagčyma atrymac' abranie ű Chryscie.

Sapraľdnaja pakora zakľučajecca ű pryznanni naľaj čaľaviečaj słabasci i viery ű słovy Chrysta, kaľi Jon kaŹa nam: « Bjez Mjanie vy ničoga nie moŹacie zrabic' » (Jan 15:5). U getym « ničoga » zakľučajecca, pierľ za űsio, magčymasc' zrazumiec' sens Jago zakadziravanych praročych pasłanniaľ. Ja skaŹu vam, čamu, i dam vam tľumačennie. U svajoj mudrasci , svajoj boskaj mudrasci, Gaspodz' natchniľ Daniĩła napisac' svaje praroctvy častkami, padzielenymi dziesiacigoddziami. Pjerľ čym Jon natchniľ mianie na ideju zrabic' paraľnaľny sintez usich getych praroctvaľ, padzielenych na razdziely, nihto nie rabiľ getaga da mianie. Bo toľki dziakujučy getaj technicy abvinavačvanni, prad'jaľlenyja Bogam, nabyvajuc' dakľadnasc' i jasnasc'. Sakret sviatľa zakľučajecca ű sintezie űsich prarockich tekstaľ, paraleľnym vyvučenni dadzienych z jago asobnych razdzielaľ i, pierľ za űsio, u pošuku pa űsioj Biblii duchoľnaga sensu sustretych simvaľaľ. Pakuľ gety mietad nie vykarystoľvaľsia, kniga Daniĩła, biez jakoj praroctva Adkryccia zastajecca caľkam niezrozumieľym, zgadanyja boskija abvinavačvanni nie zanadta chvalavaľ tych, kago jany tyčyľsia. Mjenavita dla tago, kab zmianic' getuju sytuacyju, Sviaty Duch Isusa Chrysta natchniľ mianie rastľumačyc' toje, řto dagetuľ zastavaľasia niezrozumieľym. Takim čynam, vyznačennie čatyroch gaľoľnych ab'jektaľ boskaga gniewu nieasprečna. Bog nie pryznaje nijakaj inľaj uľady, akramia svajgo pisanaga słowa, i mienavita jano asudŹaje i abvinavačvaje, jak svaich « dvuch sviedkaľ », zgodna z Adkrycciom 11:3, ziamnych i niabiesnych greľnikaľ. Davajcie ciapier koratka razgľedzim getuju prarockuju gistoryju, raskrytuju.

Častka pierľaja : Gistoryja Izraila ű departacyi z 605 goda

Daniĩľ prybyvaje ű Vaviľon (-605) Dan.1

Bačanni Daniĩła pra pasladoľnych kiraľnikoľ

1-Čaľdejskaja impieryja: Dan.2:32-37-38; 7:4.

2. Midyjskaja i Pjersidskaja impieryja: Dan. 2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Greckaja impieryja: Dan.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Rymskaja impieryja: Dan.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5. Jeľrapiejskija karaleľstvy: Dan. 2:33; 7:7-20-24.

6-Papski reŹym: Dan.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Častka drugaja : Daniĩľ + Adkryccio

Prarocstva pra pieršaje pryšescie Mjesii, adkinutaje gabrejami: Daniil 9.

Pjerasled jaŭrejaŭ grečaskim carom Antyjochem IV Epifanam (-168): abviaščennje viaľikaj biady : Dan. 10:1. Vykanannje: Dan. 11:31. Rymskija pierasledy (70): Dan. 9:26.

Pasla chaľdziejaŭ, midyjcaŭ i piersaŭ, grekaŭ, z 538 goda pačynajecca panavannje Ryma, impierskaje, a potom papskaje. U Rymie chryscijanskaja viera sustrakaje svajgo smiarotnaga voraga ŭ dvuch pasladoŭnych fazach — impierskaj i papskaj: Dan. 2:40–43; 7:7-8-19–26; 8:9–12; 11:36–40; 12:7; Adkr. 2; 8:8–11; 11:2; 12:3–6-13–16; 13:1–10; 14:8.

Z 1170 g. (P'jer Vaľdo), sprava Refarmacyi da viartannia Chrysta: Adkr. 2:19-20-24-29; 3:1-3; 9:1-12; 13:11-18.

Pamiž 1789 i 1798 gadami, karnyja dziejanni francuzskaga revalucyjnaga ateizmu: Adkr. 2:22; 8:12; 11:7–13.

Impieryja Napaleona I : Adkr. 8:13.

Z 1843 goda, vyprabavannje advientysckaj viery i jago nastupstvy: Daniil 8:14; 12:11-12; Adkr. 3. Padziennje tradycyjnaga pratestantyzmu: Adkr. 3:1-3 ; jago pakarannje: Adkr. 9:1-12 (5-je truba). Advientysckija pijaniery bľagastaŭlaŭ: Adkr. 3:4-6.

Z 1873 goda aficyjnaje bľagastaŭlennje űniviersaľnaj ustanovy advientystaŭ siomaga dnia: Daniil 12:12; Adkr. 3:7; piačatka Boga : Adkr. 7; jaje űniviersaľnaja misija abo try anioľskija pasľanni: Adkr. 14:7–13.

Z 1994 goda, padviergnuŭšysia vyprabavanniu praročaj viery, instytutynaja advientysckaja viera űpaľa: Adkr. 3:14-19. Nastupstva: jana daľučyľasia da pratestanckaga łagjera, adkinutaga z 1844 goda: Adkr. 9:5-10. Jaje pakarannje: Adkr. 14:10 (jon taksama budzie pic' , ...).

Pamiž 2021 i 2029 gadami, Treciaja susvietnaja vajna: Daniil 11:40–45; Adkryccio 9:13–19 (6-ja truba).

U 2029 godzie, kaniec času kalektyŭnaj i indyviduaľnaj łaski: Adkr. 15.

Usieaguľnaje vyprabavannje viery: naviazany niadzieľny zakon: Adkr. 12:17; 13:11-18; 17:12-14; siem apošnich pošasciaŭ: Adkr. 16.

Vjasnoj 2030 goda, « Armagjedon »: dekret pra smierc' i sľaŭnaje viartannje Chrysta: Daniil 2:34-35-44-45; 12:1; Adkryc'cio 13:15; 16:16. Sjomaja truba : Adkryc'cio 1:7; 11:15-19; 19:11-19. Sjomaja apošniaja pošasc' : Adkryc'cio 16:17. Źnivo abo űzniasiennje vybranych: Adkryc'cio 14:14-16. Zbor abo pakarannje iľženastaŭnikaŭ: Adkryc'cio 14:17-20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

Z vjasny 2030 goda, siomaga tysiačagoddzia abo viaľikaj suboty dla Boga i Jago vybranych: pieramožany, satana prykavany na spustošanaj ziamľi na tysiaču gadoŭ : Adkr. 20:1-3. Na niabiosach vybranyja sudziac' paŭšych: Daniila 7:9; Adkr. 4; 11:18; 20:4-6.

Kala 3030 goda, Apošni sud: sława vybranych: Adkr. 21. Drugaja smierc' na ziamłi: Daniila 7:11; 20:7-15. Na abnoŭlenaj ziamłi: Adkr. 22; Daniila 2:35-44; 7:22-27.

Simvały Ryma ŭ praroctvach

Njezrozumieły aspekt praroctvaŭ zaklučajecca ŭ vykarystanni roznych simvałaŭ, navat kaŭi jany tyčacca adnoj i toj ŭa sutnasci. Takim čynam, jany stanoviacca dapaŭniał'nymi, a nie ŭzajemavyklučal'nymi. Geta dazvalaje Bogu zachavac' tajemničy aspekt tekstaŭ i stvaryč' składany partret roznych aspektuŭ ab'jekta praroctva. Mjenavita geta tyčacca jago gałoŭnaj mety: Ryma.

U knizie Dan. 2, u bačanni statui, geta čacviortaja impieryja z simvałam « žaleznyja nogi ». « Žaleza » — geta vobraz jaje cviordaga charakteru i jaje łacinskaga deviza «DVRA LEX SED LEX», što pierakładajecca jak: «zakon ŭorstki, ale zakon josc' zakon». Boł's za toje, « žaleznyja nogi » nagadvajuc' zniešni vyglad rymskich legijanieraŭ, apranutych u žaleznyja nagrudniki na tułava, gałavie, plačach, rukach i nagach , jakija prasoŭvalisia pieššu ŭ doŭgich, organizavanych i dyscyplinavanych kałonach.

U knizie Daniila 7 Rym u svaich dvuch paganskich fazach, respublikanskim i impierskim, usio jašče z'jaŭlajecca čacviortaj impieryjaj, jakaja apisvajecca jak « žachlivaja pačvara z žaleznymi zubami ». Žaleza jago zuboŭ zlučaje jago z žaleznymi nagami Daniila 2. U jago taksama josc' « dziesiac' ragoŭ », jakija simvalizujuc' dziesiac' niezaležnych jeŭrapiejskich karaleŭstvaŭ, jakija ŭtvoracca pasla padziennia Rymskaj impieryi. Geta vučennie, dadzienaje ŭ Daniila 7:24.

U Dan. 7:8 apisvajecca z'jaŭlennie adzinaccataga « roga », jaki, pavodle praroctva, stanie gaŭoŭnaj mišenniu ŭsiago boskaga gnievu. Jon nazyvajecca « małym rogam », ale, jak ni paradaksaŭna, u Dan. 7:20 jon « vygladaje boľšym za inšyja ». Tłumačennie budzie dadziena ŭ Dan. 8:23-24: « gety nachabny i chitry car... dasiagnie pospiechu ŭ svaich pradpryjemstvach; jon zničyc' magutnych i narod sviatych ». Geta toľki častka dziejanniaŭ, jakija Bog prypisvaje getamu drugomu rymskamu panavanniu, jakoje ażycciaŭlajecca z 538 goda, z ustalavanniem papskaga režymu, jaki naviazvaje rymska-kataŭlickuju vieru impierskaj ŭtadaj Justynijana I. Nam treba adznačyc' usie abvinavačvanni, jakija Bog vyłučaje ŭ asobnych abstavinach pa ŭsim praroctvie suprac' getaga aŭtakratyčnaga i despatyčnaga, ale religijnaga režymu, jaki pradstaŭlaje rymski papizm. Kali ŭ Dan. 7:24 jago nazyvajuc' « adroznym ad pieršaga », to geta mienavita tamu, što jago ŭlada religijnaja i gruntujecca na davierlivasci magutnych, jakija bajacca jago i bajacca jago ŭplyvu na Boga; što Dan. 8:25 prypisvaje « pospiechu jago chitrasciaŭ ». Njekatoryja moguc' paŭčyc' niezvyčajnym, što ja zviazvaju cara z Daniila 7 z carom z Daniila 8. Tamu ja pavinien prademanstravac' abgruntavannie getaj suviazi.

U knizie Daniila 8 my boľš nie znachodzim čatyroch impierskich pierajemnasciej z Daniila 2 i 7, a toľki dzvie z getych impieryj, boľš za toje, vyrazna vyznačanyja ŭ tekscie: Mida-Pjersidskaja impieryja, paznačanaja « baranom », i Grečaskaja impieryja, pradstaŭlenaja « kazłom », jakaja papiaredničaje Rymskaj impieryi. U 323 godzie viaŭliki grečaski zavajoŭnik Alaksandr Makiedonski pamiraje, « viaŭliki rog kazła złamaŭsia ». Ale biez spadčynnika jago impieryja padzielena pamiž jago gjenieratami. Pasla 20 gadoŭ vajny pamiž imi zastajucca toľki 4 carstvy, « čatyry rogi padniaŭsia da čatyroch viatroŭ niabiesnych, kab zamianic' jago ». Getyja čatyry rogi — Jegipiet, Siryja, Grecyja i Frakija. U getym 8-m razdziele Duch pradstaŭlaje nam naradžennie getaj čacviortaj impieryi, jakaja spačatku z'jaŭlajecca toľki zachodnim goradam, spačatku manarchičnym, a potym respublikanskim z 510 goda. Mjenavita ŭ svaim respublikanskim režymie Rym pastupova nabiraje ŭladu, pieratvarajučy ŭ rymskija kaŭonii narody, jakija zaklikajuc' jago na dapamogu. Takim čynam, u vieršy 9 pad nazvaj « mały rog », jakaja ŭžo abaznačaje rymski papski režym u Dan. 7, prychoď respublikanskaga Ryma ŭ gistoryju Uščodu, dzie znachodzicca Izraiľ, ażycciaŭlajecca praz jago ŭmiašannie ŭ Grecyju, « adzin z čatyroch ragoŭ ». Jak ja toľki što skazaŭ, jon byŭ sklikany ŭ 214 godzie, kab uregulavac' sprečku pamiž dvuma grečaskimi ŭigami, Achiejskaj ŭigaj i Etaľijskaj ŭigaj, i vynikam dla Grecyi stała strata niezaležnasci i kaŭanijaŭnaje padparadkavannie rymlanam u 146 godzie. Vjerš 9 vyklikaje ŭjaŭlenni pra pasladoŭnyja zavajovy, jakija zrobiac' gety nieviaŭliki gorad Itaľii čacviortaj impieryjaj, pradstaŭlenaj « žalezam » u papiarednich praroctvach. Gjeagrafičnaje miescznachodžannie razvažanniaŭ — geta Itaľija, dzie znachodzicca Rym. Naradžennie jago zasnavaŭnikaŭ Roma i Rema zgadvaje vaŭčycu, jakaja pavinna była ich vykarmic'. Pa-ŭlaciŭsku slova « łuŭ » — « lupa », što aznačaje vaŭčyca, ale taksama i raspusnica. Takim čynam, z momantu svajgo stvarennia gety gorad byŭ adznačany Bogam svaim padvojnym praročym losam. My znojdziam jago jak vaŭka ŭ aŭčarni Isusa, jaki paraŭnaje jago z raspusnicaj u Adkrycci 17. Zatym jago pašyrennie na « poŭdzien' » było dasiagnuta šlacham zavajavannia paŭdniovaj Itaľii (z -496 pa -272), a zatym šlacham vychadu pieramožcam z vojnaŭ, jakija viaŭli suprac' Karfagjena, sučasnaga Tunisa, z 264 g. da n.e. Nastupny etap jago na « ŭschod » — geta jago ŭmiašannie ŭ Grecyju, jak my toľki što bačyli. Mjenavita tam jon apisvajecca jak « ŭznikšy z adnago z

čatyroch ragoŭ » rozdroblenaj Grečaskaj impieryi, atrymanaj u spadčynu ad Alaksandra Makiedonskaga. Usio boľš magutny, u -63, Rym u rešcie rešt naviazvaje svaju prysutnasc' i svaju kaľanijaľnuju ũľadu ludziei, jakuju Duch nazyvaje « najprygažejšaj z krain », tamu što geta jago sprava z momantu jaje stvarennia pasla zychodu jaje naroda z Jegipta. Gety vyraz paŭtarajecca ũ Jezekiľija 20:6-15. Gistaryčnaja dakľadnasc': znoŭ Rym byŭ pakľikany Girkanam u barac'bie suprac' svajgo brata Arystabuľa. Try rymskija zavajovy, apisanyja ũ toj ũa gjeagrafičnaj formie, što i mida-piersidski « avien » u tym ũa razdziele, adpaviadajuc' gistaryčnym sviedčanniam. Takim čynam, meta, pastaŭlenaja Bogam, dasiagnuta: vyraz « maľy rog » u Dan. 7:8 i Dan. 8:9 tyčyc'ca ũ abiedzviuch spasyľkach rymskaj identyčnasci. Geta dakazana i biassprečna. Na getaj upeŭnienasci boski Duch zmoŕa zaviaršyc' svajo vučennie i svaje abvinavačvanni suprac' getaga papskaga reľigijnaga reŕymu, jaki kancentruje na sabie ũsie niabiesnyja maľanki. Pasla tago, jak pierajemnasc' papskaga Ryma da impierskaga Ryma byľa prademanstravana ũ Dan. 7, tut, u Dan. 8, Duch prapuskaje stagoddzi, jakija ich addzialajuc', i z vierša 10 jon biare svajoj mišenniu papskuju sutnasc', svajgo lubimaga smiarotnaga voraga; i nie biez pryčyny. Bo jana daľučajecca da chryscijanskaj reľigii gramadzian Carstva Njabiesnaga, sabranych Isusam Chrystom: « ũzniaŭsia da niabiesnaga vojska ». Geta byľo dasiagnuta ũ 538 godzie impieratarskim ukazam Justynijana I, jaki daŭ Vigiliju I reľigijnuju ũľadu i papski tron Vatykana. Ale, uzbrojeny getaj ũľadaj, jon dziejničaŭ suprac' sviatych Boŕŕych, jakich pierasledavaŭ u imia chryscijanskaj reľigii, jak geta rabiľi jago gistaryčnyja pierajemniki amaľ 1260 gadoŭ (pamiŕ 538 i 1789-1793 gadami). Gistaryčnaje ũdakľadniennie pacviardŕaje dakľadnasc' getaj praciagľasci, viedajučy, što ũkaz byŭ napisany ũ 533 godzie. Takim čynam, 1260 gadoŭ, u getym padľiku, skončyliasia ũ 1793 godzie, godzie, u jakim padčas revalucyjnaga «Teroru» byŭ abvieščany dekret ab skasanni Rymskaj Carkvy. « Jana prymusiľa niekatoryja z zorak upasci na ziamlu i rastaptaľa ich ». Gety vobraz budzie znoŭ zgadoany ũ Adkrycci 12:4: « Jago chvost zmiataŭ tracinu zorak z nieba i kinuŭ ich na ziamlu ». Kľučy dadzieny ũ Bibľii. Što da zorak, to jany zgadvajucca ũ Byc. 1:15: « Bog pastaviŭ ich na niabiesnaj cvierdzi, kab sviacic' na ziamlu »; u Byc. 15:5 jany paraŭnoŭvajucca z naščadkami Abagama: « Pagľadzi na nieba i paľičy zorki, kaľi moŕaš ich paľičyc'; takim budzie tvajo naščadstva »; u Dan. 12:3: « Tyja, čto mnogich naviarnie da praviednasci, buduc' zziac', jak zorki, na viaki viakoŭ ». Sľova « chvost » budzie miec' viaľikaje značennie ũ Apakalipsisie Isusa Chrysta, bo jano simvaľizuje i abaznačaje « praroka, jaki vučyc' čľusni », jak adkryvaje nam Isaja 9:14, tym samym adkryvajučy naša razumiennie boskaga zakadavanaga pasľannia. Takim čynam, papski reŕym Ryma na praciagu stagoddziaŭ svajgo panavannia i z momantu svajgo ũznikniennia kirujecca iŕŕeparokami, zgodna sa sviatym i spraviadľivym sudom, adkrytym Bogam.

U Dan. 8:11 Bog abvinavačvaje papstva ũ paŭstanni suprac' Isusa Chrysta, adzinaga « Gaľoŭnaga kniazioŭ », jak budzie ũdakľadniena ũ vieršy 25, taksama zgadvanaga jak « Car caroŭ i Gaspodz' gaspadaroŭ » u Adkrycci 17:14; 19:16. My čytajem: « Jana ũzvysiľasia da pravadyra vojska i zabraľa ũ jago štodzionnaje prynašennie, i razburyľa padmurak jagonaj sviatyni ». Gety pierakľad adrozniavajecca ad raspaŭsiudŕanych pierakľadaŭ, ale jon maje pieravagu ũ strogaj pavazie da aryginaľnaga gabrejskaga tekstu. I ũ getaj formie Boŕŕaje pasľannie nabyvaje pasľadoŭnasc' i dakľadnasc'. Termin « štodzionny » tut nie adnosicca da «achviary», tamu što getaje sľova nie napisana ũ gabrejskim tekscie, jago prysutnasc' niezakonnaja i nieapraŭdanaja; boľš za toje, jano skaŕaje sens praroctva. Sapaŕdy, praroctva nakiravana na chryscijanskuju epochu, u jakuju, zgodna z Dan. 9:26, achviary i prynašenni byľi admienieny. Gety termin « viečny » adnosicca da vykľučnaj ũľasnasci Isusa Chrysta, jakoj z'jaŭľajecca Jago sviatarstva, geta značyc' Jago ũľada zastupnika na karysc' Jago adzinaga vybranaga, jakoga Jon vyznačaje i vybiraje. Cjapier, zachoptivajučy getaje prava,

papski režym dabrasťaŭlaje praklatych i prakľinaje bľagasťaŭlonych Bogam, jakich jon iťžyva abvinavačvaje ũ jerasi, pazicyjanujučy siabie jak uzor boskaj viery; prava, caľkam asprečana je Bogam u Jago praročym adkrycci, jako je abvinavačvaje Jago ũ Dan. 7:25 u « zadumie zmianić časy i zakon ». Takim čynam, jeras' prysutničaje va ũsioj dziejnasci papskaga režymu, i tamu jana stanovicca niavartaj vynosic' jaki-niebudz' religijny asudžennje. Tamu viečnaje prava, u adpaviednasci z vučenniem Gabr. 7:24, z'jaŭlajecca « niazmiennym sviatarstvam » Isusa Chrysta. Takim čynam, papstva nie moŭa scviardŭac', ťšto jago ũľada i aŭtarytet pieradadzienyja ad Boga ũ Isusie Chryscie; jano magľo toľki niezakonna ukrasci ich u Jago z usimi nastupstvami, jakija takaja kradzieŭ budzie miec' dla jago samoga i tych, kago jano spakuŭaje. Getyja nastupstvy vyjaŭleny ũ Dan. 7:11. Na Strašnym sudzie jano pacierpic' « druguju smierc', ŭyvym budzie ũkinuta ũ voziera vogniennaje i siernaje », jakoj jano zdaŭna pagraŭaje manarcham i ũsim ludziam, kab jany sľuŭyli jamu i bajaľisia jago: « I ja bačyŭ, z-za viaľikich sľoŭ, jakija kazaŭ rog, i pakuľ ja bačyŭ, zvier byŭ zabity, i cieľa jago byľo zniťčana, addadziena agniu na spalennje ». U svaju čargu, Adkryccio Apakaľipsisu pacvierdzic' gety prysud spraviadľivaga suda sapraŭdnaga Boga, aburanaga i rasčaravanaga, u Adkrycci 17:16; 18:8; 19:20. Ja vyraŭsy pierakľasci jak « i pierakuľiŭ padmurak Jagonaj sviatyni » z-za duchoŭnaga charakteru abvinavačvanniaŭ suprac' papskaga režymu. Sapaŭdy, gabrejskaje sľova « mecon » moŭna pierakľasci jak: miesca abo padmurak . I ũ dadziennym wypadku sapaŭdy pierakuľiŭsia padmurak duchoŭnag sviatyni . Gety termin « padmurak » tyčycca, zgodna z Ef. 2:20-21, sam Isus Chrystos, « gaľoŭny vugľavy kamien' », ale taksama i ũvies' apostal'ski padmurak u paraŭnanni z duchoŭnym budynkam, geta značyc' « sviatyniaj », jakaja naleŭzyc' Isusu Chrystu, pabudavanaj Bogam na im. Takim čynam, mierkavanaja spadčyna sviatoga Pjatra supiarečyc' samomu Bogu. Dla papizmu adzinaj spadčynaj Pjatra z'jaŭlajecca praciag spravy jago kataŭ, jakija ũkryŭzaľi jago pasla jago boskaga Nastaŭnika. Jago režym inkvizicii dakľadna ũznaviŭ pierŭšapačatkovuju paganskaju madeľ. « Zmianiŭŭy časy i zakon », jakija ũstalavaŭ Bog, gety nieciarpimy i ŭorstki režym, niekatoryja z papskich kiraŭnikoŭ jakoga byľi zabojcami, viaďomymi zľáčyncami, takimi jak Alaksandr VI Bordŭyja i jago syn Cezar, kat i kardynaľ, sviedčyc' pra niead'jemnuju d'jabaľ'skuju pryrodu rymŭka-kataľickaj papskaj ustanovy. Getaja religijnaja ũľada ũčyniaľa vieľizarnyja razni mirnych ludziej ŭľacham prymusovaga naviartannia pad pagrozaj smiarotnaga pakarannia i religijnych ordenaŭ kryŭzovych pachodaŭ, jakija pravodziľisia suprac' musuľman, jakija akupavaľi ziamlu Izraila; ziamla, prakľataja Bogam z 70 goda, kudy rymlanie pryŭŭŭi, kab zniťčyc' « gorad i sviatyniu », zgodna z tym, ťšto abvieťčana ũ Dan. 9:26, jak vynik admaŭlennia Mjesii gabrejami. « Padmurak Jago sviatyni » tyčycca ũsich daktrynaľnych iscin, atrymanyh apostalaľmi, jakija pieradaľi ich budučym pakalenniam praz Pisanni Novaga Zapavietu; drugi z « dvuch sviedkaŭ » Boga, zgodna z Adkr. 11:3. Z getaga maŭkľivaga sviedki papizm zachavaŭ toľki imiony gjerojaŭ biblejskaj viery, jakim jago mnoŭstva pasladoŭnikaŭ pakľaniajecca i sľuŭzyc' u natoŭpach. Praŭda, pavodle Ryma, častkova zapisana ũ jago « misale » (kiraŭnictvie pa Imŭy), jaki zamianiaje « dvuch sviedkaŭ » Boga; pisanni Staroga i Novaga Zapavietaŭ, jakija razam skľadajuc' Sviatuju Bibľiju, suprac' jakoj jon zmagaŭsia, karajučy svaich viernych pasladoŭnikaŭ smierciu.

Vjerŭ 12 z knigi Daniľa, 8, adkryje nam, čamu sam Bog byŭ vymuŭšany ũzniac' getuju agidnuju i agidnuju religiju. « Vojska byľo vydadziena razam z ťŭodzionnym za grech ». Takim čynam, ŭachľivyja i agidnyja dziejanni getaga režymu isnavali, pa Boŭŭaj voľi, kab pakarac' « grech », jaki, zgodna z 1 Jana 3:4, z'jaŭlajecca paruŭšenniem zakona. I geta dziejannje ũŭo prypisvajecca Rymu, ale ũ jago paganskaj impierskaj fazie, tamu ťšto grech nastoľki ciaŭŭki, ťšto zasľugoŭvaje takoga pakarannia, zakranuŭ Boga ũ dvuch nadzvyčaj adčuvaľnych punktach: Jago sľavie jak Boga-stvaraľnika i jak Pjeramoŭcy ũ Chryscie. My ũbačym u Adkrycci 8:7-8, ťšto ũstanaŭlennje papskaga režymu ũ 538 godzie ũjaŭľaje saboj drugoje

pakarannie, nakładzienaje Bogam i pradkazanaje papieradża'nym simvałam « drugoj truby ». Jamu papiaredničaje inšaje pakarannie, ażyccioŭlenaje varvarskimi ŭvarvanniami ŭ Jeŭropu, jakija staŭi niavierna chryscijanskimi. Getyja dziejanni adbyvaŭisia pamiž 395 i 476 gadami, ale pryčyna pakaranniaŭ usio jašče isnuje da 395 goda. Takim čynam, pacviardžajecca data 7 sakavika 321 goda, kaŭi paganski rymski impieratar Kanstancin I , jaki prapanavaŭ mir chryscijanam impieryi, zagadaŭ svaim ukazam admovicca ad praktyki suboty, jakuju jon zamianiŭ astatniaj častkaj pieršaga dnia. Cjapier gety pieršy dzien' byŭ prysviečany paganskamu pakłanienniu niepieramožnamu abagaŭlenamu soncu. Bog paciarpieŭ padvojnaje zniavažannie: strata jago suboty, uspaminu pra jago pracu jak stvaraŭnika i pra jago kančatkovuju pieramogu nad usimi jago voragami, ale i, zamiest getaga, pašyrennie paganskaj gonaru, addadzienaj pieršamu dniu, u samych šeragach vučniaŭ Isusa Chrysta. Maŭa chto zrazumieje važnasc' getaj viny, bo my pavinny ŭsviadowic', što Bog nie toŭki stvaraŭnik žyccia, jon taksama stvaraŭnik i arganizatar času, i toŭki dla getaj mety jon stvaryŭ zorki na niebie. Sonca z'jaŭlajecca na čacviorty dzien', kab adznačyc' dni, miesiac — noč, i znoŭ sonca i zorki — gady. Ale tydzien' nie adznačajecca zorkami, jon abapirajecca vyklučna na suvierennaje rašennie Boga-stvaraŭnika. Tamu jon budzie ŭjaŭlac' saboj znak jago ŭłady, i Bog pakłapocicca pra geta.

Sviatlo ũ subotu

Unutranaja arganizacyja tydnia taksama z'jaŭlajecca vyrazam Jago boskaj voŭi, i Bog nagadaje vam pra geta ũ svoj čas u tekscie svajoj čacviortaj zapaviedzi: « Pamiataj dzien' subotni, kab sviatic' jago. Šesc' dzion u ciabie, kab rabic' usie tvaje spravy, a siomy — dzien' Gospada, Boga tvajgo. U gety dzien' nie rabi nijakaj pracy ni ty, ni žonka tvaja, ni dzieci tvaje, ni żyvioŭa tvaja, ni pryhadzien', jaki ũ bramach tvaich, bo za šesc' dzion stvaryŭ Gospad nieba i ziamlu, i mora, i ũsio, što ũ ich; tamu Jon dabrasŭaviŭ siomy dzien' i asviaciŭ jago». «.

Uvažliwa pagladzicie, u getaj cytacie gavorka idzie toŭki pra ličby « šesc' i siem »; slova «Subota» navat nie zgadvajecca. A ũ svajoj formie « siomy », paradkavym ličebniku, Tvorca-Zakanadaŭca nastojvaje na tym, što gety siomy dzien' zajmaje. Čamu takaja nastojŭlivasc'? Ja dam vam pryčynu zmianic', kaŭi nieabchodna, vaš poglad na getuju zapaviedz'. Bog chacieŭ abnavic' paradak času, jaki Jon ustalavaŭ ad stvarennia svietu. I kaŭi Jon tak nastojvaje, to geta tamu, što tydzien' pabudavany pa vobrazu poŭnaga času Jago zbaŭčaga pŭana: 7000 gadoŭ, ci, dakŭladniej, 6000 + 1000 gadoŭ. Za toje, što Majsiej skaziŭ svoj pŭan vyratavannia, dvojčy ũdaryŭšy pa skale Chareb, jamu byŭo zabaroniena ũvajsci ũ ziamny Chanaan. Geta byŭ urok, jaki Bog chacieŭ dac' pra jago niepasŭušenstva. Z 1843-44 gadoŭ astatniaja častka pieršaga dnia maje tyja ŭ nastupstvy, ale na gety raz jana pierasŭkadŭaje ũvachodu ũ niabiesny Chanaan, uznagarodu za vieru vybranych, prapanavanuju adkuplaŭnaj smierciu Isusa Chrysta. Gety boski sud vypadaje na paŭstancaŭ, tamu što, jak i dziejanni Majsieja, astatniaja častka pieršaga dnia nie adpaviadaje pŭanu, zaprogramavanamu Bogam. Imiony moŭna zmianiac' bez asabŭlivych nastupstvaŭ, ale charakter ličbaŭ zaklučajecca ũ ich niazmiennasci. Dla Boga-Tvorcy, jaki nagladaje za svaim stvarenniem, pastupovaje razgortvannie času adbyvajecca praz pasladoŭnasc'

siamidzionnych tydniaŭ. Njazmienna pieršy dzien' zastaniecca pieršym dniom, a « siomy » — « siomym ». Kožny dzien' budzie wiečna zachoŭvac' tuju kaštoŭnasc', jakuju Bog daŭ jamu z samaga pačatku. I Kniga Byccia ŭ drugoj głavie vučyc' nas, što siomy dzien' — geta ab'jekt asablivaga losu: jon « asviačony », geta značyc' addzieleny. Da getaga času čaŭaviectva ignaravała sapraŭdnuju pryčynu getaj asablivaj kaštoŭnasci, ale sionnia ŭ Jago imia ja daju Božaje tłumačennie. U getym sviatle Božy vybar stanovicca zrazumiełym i apraŭdanym: siomy dzien' pradkazvaje siomaje tysiačagoddzie boskaga głabaŭ'naga prajekta praciagłasciu 7000 soniečnych gadoŭ, z jakich apošniaja « tysiača gadoŭ », zgdanaja ŭ Adkrycci 20, ubačyc' vybranych Isusa Chrysta ŭ radasci i prysutnasci svajgo lubimaga Nastaŭnika. I getaja ŭznagaroda budzie atrymana dziakujučy pieramozie Isusa nad grachom i smierciu. Asviačonaja subota — geta ŭžo nie toŭ'ki ŭspamin pra stvarennie Bogam našaga ziamnoga susvietu, jana taksama kožny tydzien' adznačaje pragres da ŭvachodu ŭ Carstva Njabiesnaje, dzie, zgodna z Jevangieŭm ad Jana 14:2-3, Isus « rychtuje miesca » dla svaich umiŭavanych vybrannikaŭ. Vos' vieŭ'mi dobraja pryčyna lubic' i šanavac' gety sviaty siomy dzien', kaŭ jon prychodzić, kab adznačyc' kaniec našych tydniaŭ, na zachadzie sonca, u kancy šostaga dnia .

Adgetuŭ', kaŭ vy čytajecie ci čujecie słovy getaj čacviortaj zapaviedi, vy pavinny pačuc' za słovami tekstu, jak Bog kaža čaŭavieku: «U vas josc' 6000 gadoŭ, kab rabić sprawy viery vybranych, bo kaŭ pryjdie kaniec getaga času, čas 1000 gadoŭ siomaga tysiačagoddzia boŭš nie budzie naležac' vam; jon budzie padoŭžany toŭ'ki dla maich vybranych, jakija ŭvajšli ŭ maju niabiesnuju wiečnasc' praz sapraŭdnuju vieru, pryznanuju Isusam Chrystom».

Takim čynam, subota paŭstaje jak simvaličny i praročy znak wiečnaga žyccia, pryznačanaga dla adkuplenych ziamŭ. Isus taksama ŭ svajoj prypaviesci, cytavanaj u Jevangieŭi ad Matfieja 13:45-46, adlustroŭvaŭ jaje praz « kaštoŭnuju žamčužynu »: « Padobnaje taksama Carstva Njabiesnaje da kupca, jaki šukaje prygožych žamčužyn. Jon znajšoŭ adnu kaštoŭnuju žamčužynu , pajšoŭ, pradaŭ usio, što mieŭ, i kupiŭ jaje ». Gety vierš možna tłumačyc' dvuma advarotnymi sposabami. Vyraz « Carstva Njabiesnaje » abaznačaje Božy pŭan vyratavannia. Ujaŭlajučy sabie svoj pŭan, Isus Chrystos paraŭnoŭvaje siabie z « kupcom » « žemčužyn », jaki šukaje žamčužynu — najprygažejšuju, najdaskanalejšuju i, takim čynam, tuju, jakaja maje najvyšejšuju canu. Kab znajsci getuju reduku i tamu kaštoŭnuju žamčužynu , Isus pakinuŭ nieba i svaju słavu i na ziamŭ koštam svajoj straŭnaj smierci adkupiŭ getyja duchoŭnyja žamčužyny, kab jany staŭ jago ŭłasnasciu na wiečnasc'. Ale naadvarot, kupiec — geta vybrany, jaki pragnie absalutu, boskaj daskaŭaŭasci, jakaja budzie ŭznagarodaj za sapraŭdnuju vieru. I znoŭ, kab atrymac' gety pryz niabiesnaga pakŭkannia, jon admaŭlajecca ad marnych i niespraviadŭlivych ziamnych kaštoŭnasciej, kab prysviacić siabie pakŭanienniu Bogu-Tvorcu, jakoje jamu padabajecca. U getaj viersii kaštoŭnaj žamčužynaj z'jaŭlajecca wiečnaje žyccio, prapanavanaje Isusam Chrystom svaim vybrannikam viasnoj 2030 goda.

Getaja kaštoŭnaja žamčužyna, takim čynam, moža tyčyc'ca toŭ'ki apošniaj ery advientyzmu; toj, čyje apošnija pradstaŭniki buduc' žyc' da sapraŭdnaga viartannia Isusa Chrysta. Vos' čamu getaja kaštoŭnaja žamčužyna ab'jadnoŭvaje subotu, viartannie Chrysta i sviatasc' apošnich vybranych. Daktrynaŭ'naja daskaŭaŭasc', znojdzienaja ŭ getuju apošniuju epochu, daje sviatym vobraz žamčužyny . Ich kankretny vopyt uvachodu ŭ wiečnasc' žyvymi pacviardžaje gety vobraz žamčužyny . A ich prychiŭ'nasc' da siomaga dnia, suboty, jakaja, jak jany viedajuc', praročyc' siomaje tysiačagoddzie, daje subocie i siomamu tysiačagoddziu vobraz unikaŭ'naj kaštoŭnaj kaštoŭnasci, z jakoj nieŭ'ga paraŭnac' ničoga, akramia « kaštoŭnaj žamčužyny ». Getaja ideja z'javicca ŭ Adkrycci 21:21: « Dvanaccac' bramaŭ byŭi dvanaccac' žamčužyn ; kožnaja brama byŭa z adnoj žamčužyny . Vuŭica gorada

była z čistaga zołata, padobnaga da prazrystaga škła ». Gety vierš padkreslivaje űnikał'nasc' standartu asviačennia, patrabavanaga Bogam, i ű toj űa čas unikał'nuju űznagarodu atrymannia viečnaga űyccia praz ich uvachod u subotu siomaga tysiačagoddzia praz simvaličnyja « bramy », jakija adlustroűvajuc' advientysckija vyprabavanni viery. Apošnija adkuplenyja nie lepšyja za tych, chto byű papiarednik im. Toł'ki daktrynał'naja praűda, jakuju Bog adkryű im, apraűdvaje ich vobraz űamčuűyn , jaki zmianiaje vobraz agramionych kaštoűnych kamianoű . Bog nikołi nie robic' vyklučenniaű dla ludziej, ale, u zaleűnasci ad času, Jon pakidaje za saboj prava rabic' vyklučenni sa standartu sviatasci, nieabchodnaga dla zbaűlennia. Chryscijanskaja epocha, jakaja razgladajecca, tyčycca ű pieršuju čargu času, adznačanaga viartanniem rełigijna aficyjna aformlenaga grachu z momantu űstanaűlennia rymaskaga papskaga reűymu, geta značyc' z 538 goda. Akramia tago, pačatak Refarmacyi achopleny Jago spačuvanniem i miłasernasciu, i parušennie suboty nie było załičana da űkaza Daniila. 8:14 ustupiű u siłu, geta značyc' z viasny 1843 goda. U Adkrycci 3:18 Isus prapanuje kupic' űamčuűynu, jak tonki namiok: « Raju tabie kupic' u Mjanie zołata, agniom ačyščanaje, kab ty razbagacieű, i biełuju vopratku, kab ty apranušsia i kab nie vidac' było soramu tvajoj galizny, i maz' dla vačej tvaich, kab ty bačyű ». Getyja rečy, jakija Isus prapanuje tym, chto ich nie maje, składajuc' elementy, jakija nadajuc' vybranamu simvaličny vyglad « űamčuűyny » ű vačach i na sudzie Gospada Isusa Chrysta. « űamčuűyna » pavinna byc' « kuplena » ű Jago; jana nie atrymłivajecca biaspłatna. Cana — geta samaadmaűlennie, asnova barac'by viery. U adpaviednym paradku Isus prapanuje pradac' vieru, pravieranuju vyprabavanniem, jakaja daje vybranamu jago duchoűnaje bagaccie; jago čystuju i biezdakornuju praviednasc', jakaja pakryvaje duchoűnuju galiznu pamłıavanaga grešnika; dapamoga Sviatoga Ducha, jaki adkryvaje vočy i rozum grešnaga čalavieka dla płana, adkrytaga Bogam u Jago sviatych Pisanniach Bibłii.

Na praciagu 6000 gadoű chryscijanskaj ery Bog čakaű kanca getaga ziamnoga cykłu, kab adkryc' svaim apošnim vybranyim viełič svajgo sviatoga siomaga dnia abo asviačonaj suboty dla ich adpačynku. Vybranyja, jakija razumiejuc' jaje značennie, ciapier majuc' usie padstavy lubic' i šanavac' jaje jak dar ad Isusa Chrysta. Što tyčycca tych, chto nie lubic' jaje i zmagajecca z joj, jany majuc' i buduc' miec' usie padstavy nienavidziec' jaje, tamu što jana budzie aznačac' kaniec ich űyvioł'naga ziamnoga isnavannia.

Ukaz Daniila 8:14

U Dan. 8:12 praciagvajecca: « Rog skinuŭ praŭdu i mieŭ pospiech u tym, ţto rabiŭ ». « Praŭda », zgodna z Ps. 119:142, — geta « zakon ». Ale geta taksama absalutnaja suprac'legŭasc' « chŭsni », jakaja, zgodna z Is. 9:14, charaktaryzuje papskaga « łžepraroŭka » terminam « chvost », jaki niepasredna abvinavačvaje jago ũ Adkr. 12:4. Faktyčna, jon skidaje praŭdu, kab ustalavac' na jaje miesca svaju reŭigijnuju « chŭsniu ». Jago « zadumy » magli toŭki « ũdacca », bo sam Bog vykŭlikaŭ jago z'jaŭlennie, kab pakarac' chryscijanskuju niaviernasc', jakaja praktykavaŭasia z 7 sakavika 321 goda.

Vjerŝy 13 i 14 buduc' miec' ŝycciova važnaje značennie da kanca svietu. U 13-m vierŝy sviatyja zadajucca pytanniem pra toje, koŭki času budzie praciagvacca vymagaŭnictva « ţtodzionnaga » i « razburaŭnaga grachu »; rečy, jakija my toŭki ţto vyznačyli. Ale davajcie krychu spynimsia na getym « razburaŭnym grachu ». Gavorka idzie pra spustaŝennie čaŭaviečych duŝ abo ŝycciaŭ. U reŝcie reŝt, usio zniŝčanaje čaŭaviečtva pakinie, na praciagu « tysiačy gadoŭ » siomaga tysiačagoddzia, pŭlanietu Zjamla ũ jaje pierŝapačatkovym vygladzie « biazformiennaj i pustoj », ţto i pryniasie joj, u Adkrycci 9:2-11, 11:7, 17:8 i 20:1-3, nazvu « biezdan' » z Byccia 1:2.

« Sviatyja » taksama pytajucca, jak doŭga chryscijanskaja « sviatasc' i vojska » buduc' « taptany »? U getaj scenie getyja « sviatyja » pavodziac' siabie jak viernyja ŭŭugi Boga, natchnionyja, jak Daniil, jaki pryviedzieny ũ jakasci prykŭladu ũ Dan. 10:12, zakonnym ŝadanniem « ... zrazumiec' « boski pŭan ». Jany atrymŭlivajuc' na try ŭzniatyja temy adziny adkaz, dadzieny ũ vierŝy 14.

Zgodna z vypraŭlenniami i ŭdaskanalenniami, jakija Bog prymusiŭ mianie zrabic' u aryginaŭnym jaŭrejskim tekscie, dadzieny adkaz taki: « Da viečara i ranicy dzvie tysiačy trysta, i sviatasc' budzie

apraŭdana ». Geta ŭžo nie toj niezrozumieły tekst tradycyi: « Da dvuch tysiač trochсот wiečaroŭ i ranic, i sviatynia budzie ačyščana ». Gavorka idzie ŭžo nie pra sviatyniu , a pra sviatasc' ; boľš za toje, dziejasťoŭ « ačyscić » zamienieny na « apraŭdac' ». «, a treciaja zmiena tyčycca vyrazu « wiečar-ranica », jaki sapraŭdy ŭ adzinočnym űiku ŭ gabrejskim tekscie. Takim čynam, Bog pazbaŭlaje űsialakaga apraŭdanna tych, chto sprabuje zmianic' aguľny űik, padziaľuŭšy jago na dva, scviardžajučy, što addzialaje wiečary ad ranic. Jago padychod zaklučajecca ŭ pradstaŭlenni adzinki vyľičennia « wiečar-ranica », jakaja vyznačaje 24-gadzinny dzień u Byc. 1. Toľki tady Duch adkryvaje űik getaj adzinki: «2300». Takim čynam, aguľnaja koľkasc' cytavanych praročych dzion abaroniena. Dziejasťoŭ « apraŭdany » maje ŭ jakasci korania ŭ gabrejskaj movie sľova «spraviadľivasc'» «cedek». Takim čynam, pierakład, jaki ja prapanuju, sam pa sabie apraŭdany. Zatym pamylka adnosna gabrejskaga sľova «kodieš» pierakładaje gety termin jak « sviatynia », što ŭ gabrejskaj movie aznačaje «mikdaš». Sľova « sviatynia » praviľna pierakładziena ŭ vieršy 11 knigi Daniĭla 8, ale jano nie maje miesca ŭ vieršach 13 i 14, dzie Duch vykarystoŭvaje sľova «kodieš», jakoje pavinna pierakładacca jak « sviatasc' ».

Kali my viedajem, što « razburaľny grech » kankretna nakiravany na admovu ad suboty, jakaja sama pa sabie z'jaŭlajecca ab'jektam asablivaga boskaga asviačennia , getaje sľova « sviatasc' » značna asviatľaje sens prarockaga pasľannia. Bog abviaščaje, što pasła zakančennia zɡadanych « 2300 viačernich ranic » Jon budzie patrabavac' pavagi da astatniaj častki Jago sapraŭdnaga « siomaga dnia » ad koźnaga, chto pretenduje na sviatasc' i « wiečnuju spraviadľivasc' », atrymanyja Isusam Chrystom. Kaniec « razburaľnaga grachu » aznačaje admovu ad reľigijnaga kuľtu niadzieľi, byľoga dnia sonca, ustanouľenaga Kanstancinam I , paganskim impierataram. Takim čynam, Bog adnaŭlaje, u svaju čargu, daktrynaľnyja normy zbaŭlennia, jakija panavali ŭ časy apostolaŭ. Gety termin « sviatasc' » adzin achopľivaje űsie daktrynaľnyja isciny asnoŭ chryscijanskaj viery. Majučy za űzor i pačatak vučennie, dadzienaje gabrejam, chryscijanskaja viera nie prynosic' ničoga novaga, akramia zamieny achviaraprynašenniaŭ žyvioľ kryvioju, pralitať Isusam Chrystom na miescy achviaraprynašennia, schavanym u padziemnaj piačory, razmieščanaj pad jago nagami na Gaľgofie, jak geta byľo zaűgodna našamu Zbaŭcu adkrycca i pakazac' svajmu sľuzie Ronu Uajatu ŭ 1982 godzie. Adkryccio tem, jakija tyčacca sľova « sviatasc' », z'jaŭlajecca pastupovym i raspaŭsiudžvajecca na praciagu žyčcia, ale z 2018 goda gety čas vyľičvajecca i abmiežavany, i sionnia, u 2020 godzie, zastaľosia toľki 9 gadoŭ, kab adnavic' usie aspiekty.

Daniĭl 8:14 — geta űkaz, jaki zabivaje dušu, bo zmiena Božaga suda pryvodzić da straty prapanovy Chrysta pra vyratavannie dla űsich praktykujučych rymska-kataľickich niadzieľnych chryscijan. Takim čynam, duch spadčynnaj tradycyi pryviadzie da wiečnaj smierci mnoštva ludziej, jakija časta nie űsviedamlajuć svajgo asudžennia Bogam. Mjenavita tut prajava lubovi da praŭdy dazvalaje Bogu adznačyc' « roznicu » adnosna losu, jaki űpľyvaje na « tych, chto sľužyc' Jamu, i tych, chto nie sľužyc' Jamu (Maľ. 3:18)».

Njekatoryja buntarskija duchi zachoćuc' asprečyc' samu ideju zmiany, jakuju možna prypisac' Bogu, jaki sam zajaŭlaje: « Ja nie zmianiajusia » ŭ Maľ. 3:6. Mjenavita tady my pavinny űsviadic' , što zmiena, jakaja adbyľasia ŭ 1843-44 gadach, zaklučajecca toľki ŭ adnaŭlenni pieršapačatkovaj normy, daŭno skažonaj i transfarmavanaj . Vos' čamu bľagašľaŭlennie vybranych Refarmacyi, jakoje im prypisvajecca, niagledziačy na ich niedaskaŭaľnyja spravy, pradstaŭlaje vyklučny charakter, čyť daktrynaľny aspekt nieľga pradstavic' jak uzor sapraŭdnaj viery. Gety kankretny sud dla pieršych refarmataraŭ nastoľki vyklučny, što Bog adznačaje jago i adkryvaje ŭ Adkrycci 2:24, dzie jon kaža

pratestantam da 1843 goda: « Ja nie ũskładaju na vas inšaga ciažaru, toľki toje, što majecie, zachouřvacie, pakuľ Ja pryjdu ».

« Gora », zviazanaja z uvachodžanniem u siľu getaga ũkaza z Dan. 8:14, nastoľki « viaľikaja », što Bog abviasciũ pra geta, abviasciũšy try « viaľikija gora » ũ Adkr. 8:13. I z takimi sur'joznymi nastupstvami terminova treba viedac' datu jago ũstuplennia ũ siľu. Mjenavita geta chvalavaľa « sviatych » z Dan. 8:13. Praciagľasc' ciapier vyjaũľajecca jak « 2300 praročych dzion » abo 2300 reaľnych soniečnych gadoũ, zgodna z kodam, dadzienym Jezekiilu, sučasnamu praroku Daniila (Jez. 4:5-6). Gety 8-y razdzieľ, tema jakoga — pakľasci kaniec rymskamu « grachu », znojdzie elementy, jakich jamu nie chapaje ũ Dan. 9, dzie taksama budzie gavorka pra « pakľadannie kanca grachu », ale na gety raz pra pieršarodny « grech », jaki pryvioũ da straty viečnaga žyccia, pačynajučy z Adama i Jevy. Apieracyja budzie gruntavacca na ziamnym sľuženni Mjesii Isusa i na dobraachvotnym achviaraprynašenni Jago daskanataga žyccia ũ jakasci achviary, kab adkupic' grachi Jago vybrannikaũ, i ja padkrešćivaju, toľki ich. Čas Jago pryšescia siarod ludziej vyznačany praroctvam u praročyja dni. Pašlannie tyčycca gabrejskaga naroda jak pryjarytetu, pakoľki jany znachodziacca ũ sajuzie z Bogam. Jano daje gabrejskamu narodu, kab « pakľasci kaniec grachu », pieryjad « siemdziesiat tydniaũ », što składaje 490 reaľnych dzion-gadoũ. Ale jano taksama pakazvaje sposab datavannia pačatkovaj kropki vyľičennia. « Ad tago času, jak byľo abvieščana, što Iľerusaľim budzie adnoũleny, da pamazanika josc'... (7 + 62 = 69 tydniaũ) ». Try piersidskija cary dali gety dazvoľ, ale toľki treci, Artaksierks I, vykanaũ jago całkam u adpaviednasci z Ezdraj 7:7. Jago carski ũkaz byũ abvieščany viasnoj 458 g. da n.e. Termin u 69 tydniaũ adnosic' pačatak sľužennia Isusa Chrysta da 26 goda. Aryjentujučysia asabľiva na apošnija «siem gadoũ», pryznačanyja dla pracy Isusa, jaki svajoj adkuplaľnaj smierciu ũstanaũtivaje padmurak novaga zapavietu, Duch pradstaũľaje ũ 27-m vieršy z knigi Dan. 9 gety « tydzien' » dzion-gadoũ, « pasiarod jakoga » svajoj dobraachvotnaj smierciu « Jon spyniaje achviaru i prynašennie »; rečy, pryniesienyja Isusu Chrystu dla adkuplennia grachoũ. Ale Jago smierc' prychodzie pierš za ũsio, kab « pakľasci kaniec grachu ». Jak nam rozumiec' getaje pašlannie? Bog prapanuje demanstracyju svajoj lubovi, jakaja zavajuje seryc Jago vybranych, jakija ũ adkaz na luboũ i ũdziačnasc' buduc' zmagacca z Jago dapamogaj suprac' grachu. 1-je Pašlannie Jana 3:6 pacviardžaje, kažučy: « Chto zastajecca ũ Im, toj nie čynic' grachu; chto grašyc', toj nie bačyũ Jago i nie paznaũ Jago ». I Jon padmacoũvaje svajo pašlannie mnogimi inšymi cytatami.

Na daktrynaľnym uzroũni novy zapaviet, zakładzieny Isusam Chrystom, toľki zamianiaje stary. Takim čynam, abodva zapaviety gruntujucca na adnoj i toj ũa prarockaj asnovie, vyjaũlenaj u Dan. 9:25. Data — 458 moža sľužyc' asnovaj dla razľiku 70 tydniaũ, vyznačanych dla jaũrejskaga naroda, ale taksama i dla 2300 reaľnych dzion-gadoũ z Dan. 8:14, jakija tyčacca chryscijanskaj viery. Dziakujučy getaj dakładnaj dacie my možam ustalavac' smierc' Mjesii ũ 30-m godzie i ũstuplennie ũ siľu ũkaza z Dan. 8:14 u 1843 godzie. Abodva pašlanni prychodziac', kab « pakľasci kaniec grachu » z viečnymi smiarotnymi nastupstvami dla tych, chto praciagvaje ignaravac' ich, adno jak drugoje, pakuľ ich nie napatkaje smierc', abo pasla zakančennia času kalektyũnaj i indyviduaľnaj ľaski, jaki budzie papiaredničac' sľaũnamu viartanniu Isusa Chrysta. Da getaga momantu žyccio dazvalaje šćyryja naviartanni, jakija dazvalajuc' atrymac' dostup da statusu vybranaga.

Ramont dla Apakałipsisu

Napisannje knigi całkam ażycciaŭlajecca Bogam. Mjenavita Jon vybiraje słovy, i ŭ Adkrycci 22:18-19 Jon papiaredžvaje pierakładčykaŭ i knižnikaŭ, jakija buduc' adkazvac' za pieradaču abo transkrypcyju aryginał'naj gistoryi z pakalennia ŭ pakalennie, što najmienšaja zmiena ŭ słovach pryviadzie da tago, što jany straciac' vyratavannje. Takim čynam, my majem pierad saboj vieł'mi asablivy tvor vieł'mi vysokaj sviatasci. Ja magu paraŭnac' jago z gigantkim «pažlam», zborka jakoga nie magła b byc' zavierašana, kałi b była zmieniena chacia b samaja malen'kaja aryginał'naja detał'. Takim čynam, tvor boski kałasał'ny, i pavodle svajoj pryrody ŭsio, što Bog kaža ŭ im, praŭda, ale praŭda dla vyniku Jago vyrataval'naga prajekta; tamu što Jon adrasuje getaje praroctva svaim «sługam», dakładniej, « svaim rabam », pra kaniec svietu. Praroctva možna budzie interpretavac' toł'ki tady, kałi pradkazanyja elementy buduc' nabližany da vykanannia abo, u boł'sasci svajoj, vykanany.

Łjudzi zaŭsiody ignaravali praciagłasc' aguł'naga času, na jaki pavinien byŭ doŭžycca boski prajekt vyratavannia. Takim čynam, va ŭsie časy sługa Boży mog spadziavacca stac' sviedkam kanca svietu, i Pavieł sviedčyc' pra geta svaimi słovami: « Kažu vam, braty, što čas karotki . Adgetuł' tyja, chto maje žonak, niachaj buduc' jak tyja, chto ich nie maje; chto płača, jak tyja, chto nie płača; chto radujecca, jak tyja, chto nie radujecca; chto kuplaje, jak tyja, chto nie maje; chto karystajecca svietam, jak tyja, chto nie karystajecca, bo minaje vyglad getaga svietu (1 Kar. 7:29-31)».

U nas josc' pieravaga pierad Paŭłam, bo my žyviem u gety čas, kałi Bog zbiraiecca zaviaršyc' svoj adbor viečnych vybrannikaŭ. I sionnia Jago natchnionaja parada pavinna byc' realizavana sapraŭdnymi vybrannikami našaga apošniaga času. Svet minie, i toł'ki viečnaje žyccio vybranych budzie praciagnuta. Taksama słovy Boga ŭ Chryscie: « Ja pryjdu chutka » ŭ Adkrycci 1:3, praŭdzivyja, całkam apraŭdanyja i darečnyja dla getaga našaga apošniaga času; praz dzieviac' gadoŭ pasla Jago viartannia, kałi ja pišu gety tekst.

U knizie Dan. 7:25 my bačyli, što Rym mieŭ namier « zmianic' časy i boski zakon». Razumiennje tajamnic Apakałipsisu Isusa Chrysta, dadzienaga apostau Janu, jaki znachodziŭsia pad vartaj na vostravie Patmas, pa sutnasci gruntujecca na viedanni sapraŭdnaga času, ustanoulenaga Bogam. Takim čynam, tema času z'jaŭlajecca fundamentał'naj dla razumiennia Apakałipsisu, jaki Bog buduje na getym paniacci času. Tamu Jon budzie gulac' na niedakładnasci getych dadzienych, kab kniga zachavała svoj biaskryŭdny tajamničy charakter, jaki dazvolic' joj pierasiekčy 20 stagoddziaŭ našaj

ery, nie budučky zničanej abvinavačanyimi i asudžanyimi asobami. Zmienienyja časy, i asabliwa kalendar, ustalavany Rymam na ižyvjuju datu, zviazanuju z naradženniem Isusa, nie dazvoľili vybrany byč' padmanutymi pry interpretacyi boskich prarocťvaŭ; geta tamu, što Bog pradstaŭlaje ŭ svaich prarocťvach praciagłasci, pačatak i kaniec jakich zasnauany na gistaryčnych padziejach, jakija logka identyfikujucca i datujucca spiecjalistami-gistorykami.

Ale ŭ Adkrycci paniaccie času z'jaŭlajecca pieršasnym, bo na im gruntujecca ŭsia struktura knigi. Takim čynam, jago razumiennie zaležała ad praviľnaj interpretacyi suboty, patrabavanaj i adnoŭlenaj Bogam u 1844 godzie. Majo słužen'nie, pačataje ŭ 1980 godzie, było nakiravana na raskryccio važnasci prarockaj roli suboty, jakaja pradkazvaje viaľiki adpačynak siomaga tysiačagoddzia Boga i Jago vybrannikaŭ, temu Adkryccia 20. Zgodna z 2 Pjat. 3:8, « adzin dzien' jak tysiača gadoŭ, i tysiača gadoŭ jak adzin dzien' », toľki suviaz', ustalavanaja pamiž vobrazam siami dzion stvarennia, vyjaŭlenym u Byc. 1 i 2, i siamiu tysiačami gadoŭ aguľnaga času boskaga prajekta, zrabiťa magčymym majo razumiennie struktury knigi. Z getym viedanniem prarocťva asviatlajecca i raskryvaje, pierłina za pierłinaj, usie svaje sakrety.

Takim čynam, prarocťva stanovicca žyvym i efektyŭnym toľki tady, kaľi pasłannie možna zviazac' z dataj u gistoryi chryscijanskaj epochi. Mjenavita getaga mnie dazvoľiła dasiagnuc' natchniennie Sviatoga Ducha Božaga ŭ Isusie Chryscie. Tamu ja magu abviascic' getuju « malen'kuju knižku adkrytaj », pacviardžajučy vykanannie boskaga plana, abvieščanaga ŭ Adkrycci 5:5 i 10:2.

Pavodle svajoj struktury, bačannie Apakaľipsisu achopľivaje pieryjad chryscijanskaj ery pamiž kancom apostaf'skaj ery, kala 94 goda, i kancom siomaga tysiačagoddzia, jakoje adbudziecca pasla kančatkovaga viartannia Isusa Chrysta ŭ 2030 godzie. Takim čynam, jano padzialaje z rozdzielami 2, 7, 8, 9, 11 i 12 knigi Daniľa aglad chryscijanskaj ery. Dla chryscijan gaľoŭnym vučenniem, atrymanym z vyvučennia getaj knigi, z'jaŭlajecca klučavaja data viasny 1843 goda, ustanoulenaja ŭ Dan. 8:14, ale taksama vosien' 1844 goda, kaľi skončyľasia vyprabavannie viery. Taksama vosienniu 1844 goda Bog zakłaŭ padmurak viery advientystaŭ siomaga dnia. Getyja dzvie daty nastoľki važnyja, što Bog vykarystaje ich dla strukturavannia svajgo bačannia Apakaľipsisu. Kab caľkam zrazumiec' značennie getych dvuch blizkich dat, my pavinny zviazac' 1843 god z pačatkam vyprabavannia viery ŭ prarockaje slova. Pjeršyja duchoŭnyja achviary ŭpaľi ŭ getuju datu praz svajo pagardľivaje adchilennie pieršaj advientysckaj praklamacyi Uiľjama Milera. Ale čas vyprabavanniaŭ daŭ im drugi šaniec z jago drugim abviaščenniem viartannia Isusa 22 kastryčnika 1844 goda. 23 kastryčnika sud skončyľsia, i takim čynam mog byč' sfarmulavany i vyjaŭleny Boży sud. Kalektyŭnaje vyprabavannie skončyľasia, ale indyviduaľnaje naviartannie było ŭsio jašče magčyma. Boľš za toje, na praktycy ŭsie advientysty vykonvali rymski niadzieľny adpačynak, jaki jašče nie byŭ identyfikavany jak grech. I subota pastupova pryniata advientystami indyviduaľna, ale jaje gaľoŭnaja rola nie była ŭsviedamlena ŭsiami advientystami. Getaje razvažannie prymušaťe mianie addavac' pieravagu viasnie 1843 goda jak dacie kanca ižyvaj pratestanckaj viery, a vosien'skaj dacie 23 kastryčnika 1844 goda — jak pačatkam advientyzmu, błaťasłaŭlonaga Bogam. Užo siarod gabrejaŭ viasna i vosien' byli zviazany, sparadžajučy sviaty, jakija sviatkavali dapaŭniaľnyja, dyjamietraľna suprac'legľyja temy: viečnuju spraviadľivasc' achviarnaga « jagniaci » viasnovaj «Paschi», z adnago boku, i kaniec grachu « kazľa », zabitaga ŭ «dzien' adkuplennia» grachoŭ, vosienniu, z drugoga. Abodva reľigijnyja sviaty znajšli svajo vykanannie ŭ Paschu 30 goda, kaľi Mjesija Isus addaŭ svajo žyccio. Vjasna 1843 goda i 22 kastryčnika 1844 goda

taksama zviazany pa sensie, bo metaj vyprabavannia viery sapraŭdy z'jaŭlajecca « pakŭasci kaniec grachu », zgodna z Dan. 7:24; toje, što ŭjaŭlaje saboj agidnuju praktyku štytydniowaga adpačynku ŭ pieršy dzien', u toj čas jak Bog zagadaŭ geta na siomy, jaki Jon navat asviaciŭ dla getaga vykarystannia , z kanca pieršaga tydnia ziamnoga stvarennia; u 2021 godzie, za 5991 god da nas.

My taksama možam addac' pieravagu dacie ŭkaza Daniila 8:14, jaki vyznačaje datu viasny 1843 goda. Kab apraŭdac' gety vybar, my pavinny ŭličvac', što gety momant razryvaje ŭsie adnosiny, ustanoŭlenyja da tago času pamiž Bogam i Jago stvarenniami; Bog, jaki z getaj daty pravodzič' kančatkovy vybar, zasnawany na dwuch pasladoŭnych advientyskich ab'javach. Z viasny 1843 goda patrabujecca sviatkavannie suboty, ale Bog dasc' jaje pieramožcam vyprabavannia toľki z vosieni 1844 goda jak bŭlagašlaŭlony i asviačony znak tago, što jany naležac' Jamu, u adpaviednasci z biblejskim vučenniem z Jezekiija 20:12-20, jak my bačyli raniej.

U getaj knizie piaty razdzieľ maje na mecie nagadac' nam, što biez pieramogi, tak doraga zapłačanaj Isusam Chrystom, « Jagniom Božym », usialakaja boskaja dapamoga, usio ab'jaŭlenaje sviaćto byli b niemagčymyja, i tamu nivodnaja čaławiečaja duša nie magła b byč' vyratavana. Jago prarockaje sviaćto ratuje Jago vybrannikaŭ getak ža, jak i Jago dobraachvotna pryniataje raspiaccie. Vjera ŭ Jago achviaru prypisvaje nam Jago « wiečnuju spraviadliwasc' » zgodna z Dan. 7:24, ale Jago Adkryccio aswiatlaje naš šlach i pakazvaje nam duchoŭnyja pastki, rasstaŭlenyja d'jabłam, kab prymusič' nas padzialič' jago žudasny los. U getym wypadku vyratavannie prymaje kankretnuju formu.

Vos' prykład takich vytančanych pastak. Biblija spraviadliwa ličycca pisanyim Słovam Božym. Adnak getaje słowa było napisana ludźmi, jakija znachodziłisia ŭ kanteksie swajgo času. Cjapier, kaŭ Bog nie zmienicca, jago vorag d'jabał, satana, z časam zmienic' svaju strategiju i pavodziny ŭ adnosinach da vybrannikaŭ Božych. Vos' čamu d'jabał, jaki dziejničaŭ jak « cmok », vobraz jago adkrytaj vajny pierasledu, u svoj čas, ale toľki dla getaga času, Jan mog zajavic' u 1-m Pałanni Jana 4:1-3: « Ulubionyja, nie koźnamu duchu viercie, ale vypraboŭvajcie duchaŭ, ci ad Boga jany, bo šmat ižeparokaŭ vyjšła ŭ sviet. Pa getym paznajcie Ducha Božaga: koźny duch, jaki vyznaje Isusa Chrysta, što pryjšoŭ u cieľe, josc' ad Boga; a koźny duch, jaki nie vyznaje Isusa, nie josc' ad Boga, ale geta duch antychrysta, pra pryšescie jakoga vy čući, i jaki ciapier užo ŭ sviećie ». Pavodle svaich słoŭ, Jan udakładniaje « pryjšoŭ u cieľe » toľki dla tago, kab vyznačyc' Chrysta pavodle sviećčannia swajgo vidavočca. Ale jago scviardžennie « koźny duch, jaki vyznaje Isusa Chrysta, što pryjšoŭ u cieľe, josc' ad Boga » straciła svaju kaštoŭnasc' z tago času, jak chryscijanskaja religija ŭpała ŭ adstupnictva i grech z 7 sakavika 321 goda, admoviŭšysia ad praktyki sapraŭdnaj suboty sapraŭdnaga siomaga dnia, asviačonaga Bogam. Praktyka grachu da 1843 goda znižała kaštoŭnasc' « vyznannia Isusa Chrysta, jaki pryjšoŭ u cieľe », i z tago ž dnia jano straciła ŭsiu svaju kaštoŭnasc'; apošnija voragi Isusa Chrysta pretendujuc' na Jago « imia », jak Jon abviasciŭ u Jevangjełli ad Matfieja 7:21-23: « Nje koźny, chto kaža Mnie: «Gospadzie, Gospadzie», uvojdzie ŭ Carstva Njabiesnaje, ale toj, chto vykonvaje volu Ajca Majgo, Jaki josc' na niabiosach. Mnogija skažuc' Mnie ŭ toj dzien': «Gospadzie, Gospadzie! chiba nie Tvaim imiem my praročyli?» Chiba nie Tvaim imiem my vyganiałi demanaŭ i nie Tvaim imiem šmat cudaŭ rabiłi ? Tady skažu im: Ja nikoli nie viedaŭ vas ; adydzicie ad Mjanie, vy, chto čynic' biezakonnie . « Nikoli nie viedałi »! Takim čynam, getyja « cudy » byłi zdziejsnieny d'jabłam i jago demanami.

Apokalipsis koratka

U praŕogu pieršaga razdziela, pačatku svajgo słaŭnaga Adkryccia, Duch pradstaŭlaje nam mieniu padrychtavanaga sviata. Tam my znachodzim temu abviaščennia słaŭnaga viartannia Isusa Chrysta, organizavanaga ũžo ũ 1843 i 1844 gadach, kab vyprabavac' univiersaľnuju i pieravažna amerykanskuju pratestanckuju vieru; getaja tema ũsiudyisnaja: vierš 3: Bo čas blizki ; vierš 7: Vos', Jon idzie z abłokami... ; vierš 10: Mjanie achapiŭ Duch u dzien' Gaspodni, i ja pačuŭ za saboj gučny gołas, byccam guk truby . Pjeraniesieny Ducham, Jan apynuŭsia ũ dni słaŭnaga viartannia Isusa, u dni Gaspodnija , « viaľikim i strašnym dniem » pavodle Maľ. 4:5, i ũ jago za plačyma gistaryčnaje minutaŭje chryscijanskaj epochi, pradstaŭlenaje pad simvaľam siami nazvaŭ, zapazyčanych z siami garadoŭ Azii (sučasnaj Turcyi). Zatym, jak i ũ knizie Daniia, try temy — pasłanni, piačatki i truby — buduc' paraleľna achopľivac' usiu chryscijanskuju epochu, ale kožnaja z ich padzielena na dva razdziely. Padrabiaznaje vyvučennje pakaža, što gety padziel' aźycciaŭlajecca ũ klučavuju datu 1843 goda, ustanoŭlenuju ũ Daniia 8:14. Unutry kožnaj temy pasłanni, adaptavanyja da duchoŭnych normaŭ, ustanoŭlenych u Daniia, dla metavych epoch, adznačajuc' 7 momantaŭ achoplenaga času; 7 — łik boskaga asviačennia , jaki słuźyc' jago « piačatkaj » i jaki budzie temaj Adkryccia 7.

Nastupnaje tľumačennje nikoľi nie byľo efektyŭnym, bo paniaccie času raskryvajecca toľki značenniem nazvaŭ «siami cerkvaŭ», zgaďanych u pieršym razdziele. U temie pasłanniaŭ z Adkryccia 2 i 3 my nie znachodzim dakľadnasci ũ formie: «pieršy anioľ, drugi anioľ... i g.d.»; jak budzie ũ wypadku z « piačatkami, trubami i siamiu apošnimi pošasciami gnjevu Božaga ». Takim čynam, niekatoryja zmagľi pavieryc', što pasłanni byli adrasavany, sapraŭdy i łitaraľna, chryscijanam, jakija žyli ũ getych garadach staražytnaj Kapadokii, u sučasnaj Turcyi. Paradak, u jakim praroctva pradstaŭlaje getyja nazvy garadoŭ, chraľnagična adpaviadaje paradku, u jakim reľigijnyja gistaryčnyja fakty vykonvaľisia na praciagu chryscijanskaj epochi. I mienavita ũ adpavjednasci z adkrycciami, ũžo atrymanymi z knigi Daniia, Bog vyznačaje charakter, jaki Jon nadaje kožnaj eposie, praz značennje nazvy svajgo gorada. Pasladoŭna adkryty paradak pierakľadajecca nastupnym čynam:

1. Efies : značennje: zapusk (Schodu abo sviatyni Boga).
2. Smirna : značennje: mira (pryjemny pach i baľzamavannje pamierľych dla Boga; rymskija pierasľedy viernych vybranych pamiž 303 i 313 gadami).
3. Pjergam : značennje: pieralub (z momantu admovy ad suboty, 7 sakavika 321 g. U 538 g. papski reľym reľigijna aficyjaľizavaŭ astatniuju častku pieršaga dnia, pierajmienavaŭšy jaje ũ niadzielu).
4. Tyjatyr : značennje: agidnasc' i smiarotnyja pakuty (aznačaje epochu pratestanckaj Refarmacyi, jakaja adkryta asudžaľa d'jabaľskuju pryrodu kataľickaj viery; epochu XVI stagoddzia , kaľi dziakujučy miechaničnamu drukarstvu zaachvočvaľasia raspaŭsiudźvannje Biblii).

5. Sardy : dvajnyja i suprac'ległyja značenni: sutargavy i kaštoŭny kamien'. (Jano pakazvaje sud, jaki Bog vynosić na vyprabavanni viery 1843-1844 gg. : sutargavaje značennie tyčycca adkinutaj pratestanckaj viery: « Ty pamior », a kaštoŭny kamien' abaznačaje abraných, jakija pieramagli vyprabavannie: « jany buduc' chadzic' sa Mnoj u biełym adzienni, bo jany getaga vartyja ».)

6. Fiładeľfija : značennie: Braterskaja luboŭ (kaštoŭnyja kamiani Sardys zbirajucca ŭ advientysckaj ustanovie z 1863 goda; pasłannie prysudžajacca za 1873 god, vyznačany ŭ Dan. 12:12. Błagastaŭlonaja ŭ toj čas, jana, adnak, papiaredžana ab niebiaspiecy byc' « zabranaj u jaje karonaj »).

7. Łaadykija : značennie: ludzi byli asudžanyja: « ni chałodnyja, ni garačyja, ale ciopłyja » (geta Fiładeľfija : ŭziała svoj vianok »: « Ty niaščasny, niaščasny, biedny, slapy i goły ». Instytut nie ŭjaŭlaŭ, što pamiž 1980 i 1994 gadami jon budzie vypraboŭvacca i vyprabavany vyprabavanniem viery, identyčnym tamu, jakoje pryniesła jago pijanieram 1844 goda ich boskaje błagastaŭlennie: u 1994 godzie instytut upaŭ, ale pasłannie praciagvałasja praz rassiejanych advientystaŭ, jakich Bog vyznačyŭ i vybraŭ za ich luboŭ da Jago adkrytaga prarockaga sviatła, a taksama za łagodnuju i pakorlivuju pryrodu, jakaja charaktaryzuje sapraŭdnych vučniaŭ Isusa Chrysta va ŭsie epochi).

« U praciag » ziamnoga času, jaki skončyŭsia słaŭnym viartanniem Chrysta Boga, u Adkrycci 4 simvałam «24 tronaŭ» budzie apisana scena niabiesnaga suda (na niebie), dzie Bog zbiare svaich vybranych, kab jany sudziłi pamierłych biazbožnikaŭ. Paraleľna z Adkrycciem 20 gety razdzieł achoplivaje «tysiaču gadoŭ» siomaga tysiačagoddzia. Udakładniennie: čamu 24, a nie 12 tronaŭ? Z-za padziełu chryscijanskaj ery na dzvie častki pa datach 1843-1844 gg. pačatku i kanca vyprabavannia viery tago času.

Zatym, u jakasci važnaga zaŭvagi, u Adkrycci 5 budzie padkreslena važnasc' razumiennia knigi prarocstvaŭ; što stanie magčymym toľki dziakujučy pieramozie, atrymanaj našym boskim Gospadam i Zbaŭcam Isusam Chrystom.

Čas chryscijanskaj ery budzie znoŭ razgledžany ŭ Adkrycci 6 i 7 pad prycełam novaj temy: temy «siami piačatak». Pjeršyja šesc' prastaviac' gałoŭnych dziejučych asob i znaki času, jakija charaktaryzujuc' dzvie častki padziełu chryscijanskaj ery: da 1844 goda, dla Adkrycci 6; i z 1844 goda, dla Adkrycci 7.

Zatym z'jaŭlajacca tema « trub », jakija simvalizujuc' papieradžaľnyja pakaranni za pieršyja šesc' razdziełaŭ Adkryccia 8 i 9, i kančatkovaje pakarannie za « siomuju tubu », jakaja zaŭsiody vyłučajacca asobna ŭ Adkrycci 11:15-19.

Pasla 9-ga razdzieła Adkryccia, 10-y razdzieł zasiarodžvajacca na kancy svietu, apisvajučy duchoŭnuju situacyju dvuch viałikich voragaŭ Isusa Chrysta, jakija nazyvajuc' siabie jago pasladoŭnikami: katalickaj viery i pratestanckaj viery, da jakich dałučyŭsia aficyjny advientyzm, jaki zaginuŭ z 1994 goda. Razdzieł 10 zaviaršaje pieršuju častku adkrycciaŭ knigi. Ale važnyja asnoŭnyja temy buduc' razgledžany i raspracavany ŭ nastupnych razdziełach.

Takim čynam, Adkryccio 11 znoŭ viernie agład chryscijanskaj epochi i razgledzić', gałoŭnym čynam, važnuju rolu Francuzskaj revalucyi, čyj ustalavany nacyjanaľny ateizm vykarystoŭvajacca Bogam pad simvałičnaj nazvaj « zvier, jaki vychodzić' z biazdonnaj jamy », kab zniščyc' ŭladu katalickaga režymu « zviaera , jaki vychodzić' z mora » ŭ Adkrycci 13:1. Uniersaľny religijny mir, pra jaki gavorycca ŭ Adkrycci 7, budzie takim čynam dasiagnuty i adznačany ŭ 1844 godzie. Zatym, prymajučy gety revalucyjny režym jak vobraz niepazbiežnaj Treciaj susvietnaj vajny abo « 6-j truby » z Adkrycci 9:13,

jakaja ŭjaŭlaje saboj sapraŭdnaje « drugoje gora » pavodle abviaščennia Adkrycci 8:13, pradstaŭlajecca zaklučnaja tema « siomaj truby », jakaja vykonvajecca viartanniem u słavie Isusa Chrysta.

U Adkrycci 12 Duch daje nam jašče adzin aglad chryscijanskaj epochi. Jon dapaŭniaje svaju infarmacyju, asabŭiva adnosna situacyi z d'jabłam i jago anioł'skimi pasladoŭnikami. Jon kaža nam, što pasla svajoj pieramogi na kryży, u niabiesnaje imia Michaiła, jakoje ŭžo zgadvaŭasia ŭ Dan. 10:13, 12:1, imia, jakoje jon nasiŭ na niabiosach da svajgo čaŭaviečaga ŭvasablennia ŭ Isusie, naš Gaspodz' ačysciŭ niabiosy ad ich złoga prysutnasci i što jany nazaŭždy straciłi dostup da niabiesnych vymiarenniaŭ, stvoranych Bogam. Geta dobraja navina! Pjeramoga Isusa mieła ščasliwyja niabiesnyja nastupstvy dla našych niabiesnych bratoŭ, jakija byłi vyzvaleny ad spakus i dumak demanaŭ. Pasla getaga vygnannia jany byłi abmiežavanyja našym ziamnym vymiarenniem, dzie jany buduć zabityja razam z ziamnymi voragami Boga ŭ 2030 godzie padčas słaŭnaga viartannia Chrysta Boga. U getym agladzie Duch apisvaje pierajemnasc' « cmoka » i « zmieja », jakija adpaviedna abaznačajuc' dzvie strategii barac'by d'jabła: adkrytuju vajnu asudžanaga impierskaga abo papskaga Ryma i padmanŭivaje religijnaje spakušennie vykrytaga, amał' гуманistyčnaga rymaskaga vatykanskaga papstva. U tonkich vobrazach, zapazyčanych z dosviedu gabrejaŭ, « ziamla adkryvaje svaje vusny », kab pragŭtnuc' papskuju agresiju katalickich łig. Jak my toł'ki što bačyli, pracu buduć vykonvac' ateistyčnyja francuzskija revalucyjaniery. Ale jaje taksama pačnuc' pratestanckija vojski fał'syvaga, agresiiŭnaga, vajaŭničaga chryscijanstva. Aglad zavieršycca ŭzgadvanniem « reštki nasiennia žančyny ». Zatym Duch daje svajo vyznačennie sapraŭdnych sviatych apošniaga času: « Tut ciarplivasc' sviatych, jakija zachouŭvajuc' zapaviedzi Božyja i trymajucca sviedčannia Isusa ». Getymi słovami Duch abaznačaje tych, čto, jak i ja, trymajecc a Jago prarockaga Adkryccia i nie dazvalaje nikomu adarvac' jago ad siabie, zbirajučy da kanca žamčužyny, dadzienyja niebam.

U 13-m razdziele pradstaŭleny dva agresiiŭnyja religijnaja voragi, jakija z'jaŭlajucca nos'bitami chryscijanskaj viery. Takim čynam, jany adlustroŭvajucca jak dzvie « zviary », drugaja z jakich uznikła z pieršaj, jak vynikaje z suviazi pamiž słovami « mora i ziamla » ŭ apisanni Knigi Byccia, jakija vyznačajuc' ich u getym 13-m razdziele. Pjeršaja dziejničata da 1844 goda, a drugaja z'javicca toł'ki ŭ apošni god ziamnoga času, tym samym adznačajučy kaniec času łaski, prapanavanaga čaŭaviečtvu. Getyja dzvie « zviary » — geta, dla pieršaj, katalickaja carkva, maci-carkva, a dla drugoj — pratestanckija refarmackija cerkvy, jakija ŭznikli z jaje, jaje dački.

Achopŭivajučy toł'ki druguju častku chryscijanskaj ery z 1844 goda, Adkryccio 14 vykŭikaje try paŭstanni adventyŭskich iscin siomaga dnia z viečnymi ŭmovami: słaŭa Boga, jakaja patrabuje adnaŭlennia praktyki Jago sviatoj suboty, Jago asudžennie rymaskaga katalicyzmu i Jago asudžennie pratestantyzmu, jaki šanuje svaju niadzielu, jakuju Jon vyznačaje jak « znak » čaŭaviečaj i d'jabał'skaj ułady jak impierskaga, tak i papskaga Ryma. Kałi čas padrychtoŭčaj misii skončycca pasladoŭna z uzniasieniem vybranych sviatych, jakija ŭvasablajucca « žnivom », i zniščenniem buntaŭničych nastaŭnikaŭ i ŭsich niavierujučych, dziejanniami, jakija ŭvasablajucca « vinogradam », ziamla znoŭ stanie « biezdanniu » pieršaga dnia stvarennia, pazbaŭlenaj usialakaj formy ziamnoga žyccia. Adnak jana budzie zachouŭvac' u žyvych « tysiaču gadoŭ » vybranaga žychara, Satanu, samoga d'jabła, jaki čakaje svajgo zniščennia na Strašnym sudzie, a taksama ŭsich inšych buntaŭničych ludziej i aniołaŭ.

U Adkrycci 15 gavorka idzie pra čas zakančennia vyprabavał'naga terminu.

U Adkryccii 16 raskryvajucca « siem apošnich pošasciaŭ gniewu Božaga », jakija pasla zakančennia vyprabavaŭ naga terminu ŭražvajuc' apošnich niavierujučych buntaroŭ, što stanoviacca ŭsio boŭš i boŭš agresijnymi, aŭ da tago, što pierad siomaj pošasciu asudžajuc' tych, chto sviatkuje boskuju subotu.

17-y razdzieł Adkryccia caŭkam prysviečany vyznačenniu « viaŭlikaj raspusnicy », jakaja nazyvajecca « Vjaŭliki Vaviŭton ». Mjenavita tak Duch nazyvaje impierski i papski « viaŭliki gorad » — Rym. Takim čynam, jasna vyjaŭlajecca Božy sud nad joj. Razdzieł taksama abviaščaje pra jaje budučy sud i zniščennie agniom, bo Jagnia i jago viernyja vybranniki pieramoguc' jaje.

Adkryccio 18 apisyvaje čas « vintažnaga zboru » abo pakarannia « Vjaŭlikaga Vaviŭtona ».

U Adkryccii 19 apisyvajecca słaŭnaje viartannie Isusa Chrysta i jago suprac'stajannie z teraryzavanyimi paŭstanckimi siłami na ziamli.

U Adkryccii 20 razgladajecca tysiačagadovy pieryjad siomaga tysiačagoddzia, jaki pieražyvajecca vieŭmi pa-roznamu: na niabiosach — vybranyimi, a na spustošanaj ziamli — u izalacyi ad satany. U kancy tysiačy gadoŭ Bog organizuje kančatkovy sud: zniščennie niabiesnym i padziemnym ziamnym agniom usich ziamnych ludziej i niabiesnych aniołaŭ-buntaroŭ.

U Adkryccii 21 apisyvajecca słaŭa schodu, utvoranaga zboram vybranych, adkuplenych kryvioju Isusa Chrysta. Daskanataŭsc' vybranych ilustrujecca paraŭnanniami z samymi kaštoŭnymi rečami na ziamli: zoŭlatam, srebram, žemčugam i kaštoŭnymi kamianiami.

Adkryccio 22 vobrazna apisyvaje viartannie ŭ stračany Edem, znojdzieny i ŭstalavany na viečnasc' na ziamli grachu, adrodžanaga i pieraŭtvoranaga, kab stac' univiersaŭnym tronam adzinaga viaŭlikaga Boga, stvaraŭnika, zakanadaŭcy i zbaŭcy, jaki panuje nad usimi svaimi susvietami razam sa svaimi ziamnymi zbaŭlenymi.

Na getym zaviaršajecca karotki aglad knigi Adkryccia, padrabiaznaje vyvučennie jakoj pacvierdzic' i ŭmacuje toŭki što skazanaje.

Ja dadaju getaje vieŭmi duchoŭnaje tłumačennie, jakoje raskryvaje schavanyja dumki Božaga rozumu. Jon pieradaje niečakanaja pasłaŭni praz tonkija namioki, jakija Biblija asviaŭlić dla nas. Vykonvajučy pry pabudovie Apakaŭlipsisia tyja ŭ pracedury, jakija Jon vykarystaŭ dla pabudovy svaich adkrycciaŭ, dadzienych Daniilu, Bog pacviardžaje, što Jon « nie zmianiajecca » i što Jon budzie « viečna tym samym ». Akramia tago, ja znajšoŭ u Apakaŭlipsisie toj ŭa mietad paralelizacyi troch tem, jakija z'jaŭlajucca « listami da Cerkvaŭ », « piačatkami » i « trubami ». Zgodna z Ap. 5, dzie Apakaŭlipsis pradstaŭleny knigaj, zakrytaj « siami piačatkami », toŭki adkryccio « siomaj piačatki » dazvoŭić dostup da dokazaŭ, jakija pacvierdziac' u razdziełach z 8 pa 22 interpretacyi i padazrenni, vykŭlikanyja vyvučenniem razdziełaŭ z 1 pa 6. Takim čynam, razdzieł 7 z'jaŭlajucca klučom da razumiennia adkrytych tajamnic. I nie zdiŭlajciesia, bo temaj getaga dakumentu ŭaŭlajucca mienavita subota, jakaja z 1843 goda robic' roznicu pamiž sapraŭdnaj i faŭšyŭaj sviatasciu. Takim čynam, u Adkryccii 7 my znachodzim viaŭlikuju iscinu, jakaja achapiła pratestanckuju reŭligiju viasnoj 1843 goda. Apakaŭlipsis toŭki pacvierdzic' getaje fundamentaŭnaje vučennie, adkrytaje Daniilu. Ale dla advientyzmu, jaki vyjšaŭ z jago ŭ toj dzien' pieramožcam, Apakaŭlipsis adkryje ŭ 1994 godzie vyprabavannie, jakoje, u svaju čargu, achapic' jago. Geta novaje sviatło znoŭ « znoŭ » zrobit' « roznicu pamiž tymi, chto słuŭžyc' Bogu, i tymi, chto Jamu nie słuŭžyc' », ci navat boŭš.

Častka drugaja: Padržabiaznaže vyvučennie Adkryccia

Adkryccio 1: Prałog – Vjartannie Chrysta –

advientysckaja tema

Prezientacyja

Vjerš 1: « Adkryccio Isusa Chrysta, jakoje daŭ Jamu Bog, kab pakazac' rabam Svaim toje, što pavinna chutka zbycca; i Jon pakazaŭ geta praz anioła Svajgo rabu Svajmu Janu, ... »

Jan, apostal, jakoga lubiŭ Isus, z'jaŭlajecca zachavaŭ'nikam getaga boskaga Adkryccia, jakoje jon atrymŭivaje ad Ajca ŭ imia Isusa Chrysta. Jan, pa-gabrejsku «Jochan», aznačaje: Bog daŭ; i geta taksama majo imia. Ci nie skazaŭ Isus: « tamu, chto maje, budzie dadziena boŭš »? Getaje pasłannie « dadziena » « Bogam » Ajcom, tamu z nieabmiežavanim zmiestam. Bo pasla svajgo ŭvaskrasiennia Isus Chrystos pryniaŭ svaje boskija jakasci, i mienavita jak niabiesny Ajciec jon moža z niabiosaŭ dziejničac' na karysc' svaich słuŭ, ci, dakładniej, svaich « raboŭ ». Zgodna z prykazkaj, «papiaredžany — uzbrojeny». Bog prytrymŭivajecca getaj dumki, i jon dakazvaje geta, zviartajučysia da svaich słuŭ z adkrycciami pra budučyniu. Vyras « što pavinna adbycca chutka » moža vykŭikac' niečakanasc', kaŭ my viedajem, što pasłannie było dadziena ŭ 94 godzie našaj ery, i što sionnia my znachodzimsia ŭ 2020-2021 gadach, časie napisannia getaga dakumenta. Ale, adkryŭšy dla siabie jago pasłanni, my zrazumiejem, što geta « chutka » nabyvaje ŭitaraŭ'naje značennie, bo ich atrymaŭ'niki buduč' sučasnikami słaŭnaga viartannia Isusa Chrysta. Getaja tema budzie ŭsiudyisnaj u Apakaŭlipsisie, bo Apakaŭlipsis adrasavany apošnim «advientystam», abranym Bogam, praz vieru, prademanstravanuju ŭ kančatkowym vyprabavanni, zasnavanym na dadzienych z Adkryccia 9:1-12, jakija tyčacca temy « piataj truby ». U getym razdziele, vieršy 5 i 10, cytujuc' prarocki pieryjad « piaci miesiacaŭ », jaki da mianie niapraviŭ'na interpretavaŭsia. U maim vyvučenni getaj temy getaja praciagŭasc' vyznačyła novuju datu, jakaja pavinna byŭ abviascić viartannie Isusa ŭ 1994 godzie, sapraŭdnym 2000 godzie sapraŭdnaga naradžennia Chrysta. Geta vyprabavannie viery ŭ apošni raz pranizala aficyjny advientyzm, jaki staŭ ciopłym i farmalistyčnym i jaki rychtavaŭsia zaklučyc' damovu z tymi, kago Bog adkryvaje jak svaich voragaŭ u svaim Apakaŭlipsisie. Z 2018 goda ja viedaju datu sapraŭdnaga viartannia Isusa Chrysta, i jana nie zasnavana na jakich-niebudź dadzienych z prarocтваŭ Daniila i Adkryccia, čyje ŭikavyja praciagŭasci byŭi vykanany ŭlacham vykanannia ich roli prasiejvannia ŭ pryznačany čas. Sapraŭdnaje viartannie Isusa možna zrazumiec' z apisannia Knigi Byccia, vierujučy, što siem dzion našych tydniaŭ pabudavanyja na vobrazie 7000 gadoŭ usiogo projekta, zadumanaga Bogam, kab ŭlikvidavac' grech i grešnikaŭ i pryviesci ŭ svaju viečnasc' svaich umiŭavanych vybrannikaŭ, abranых na praciagu pieršych 6000 gadoŭ. Padobna praporcyjam gabrejskaj sviatyni abo skinii, čas 6000 gadoŭ składajecca z troch tracin 2000 gadoŭ. Pačatak apošniaj traciny byŭ adznačany 3 krasavika 30 goda adkuplenčaj smierci našaga Zbaŭcy Isusa Chrysta. Gabrejski kalendar pacviardžaje getuju datu. Takim čynam, jago viartannie pryznačana na viasnu 2030 goda, geta značyc' praz 2000 gadoŭ. Vjedajučy, što viartannie Chrysta ŭžo napieradzie, tak blizka, slova « nieadkładna » «Slovy Isusa caŭkam apraŭdanyja. Takim čynam, choc' kniga Adkryccia i zastavaŭasia viadomaj i čytanaj na praciagu stagoddziaŭ, jana zastavaŭasia zakrytaj, zamarožanaj, zapičatanaj da kanca času, jaki tyčycca našaga pakalennia.

Vjerš 2: «... jaki zasviedčyŭ słowa Božaje i sviedčannje Isusa Chrysta, i ūsio, što bačyŭ ».

Jan sviedčyc', što atrymaŭ svajo bačannje ad Boga. Bačannje, jakoje składaje sviedčannje pra Isusa Chrysta, jakoje ŭ Adkrycci 19:10 vyznačajecca jak « duch praroctva ». Paślannje zasnavana na « ŭbačanych » vobrazach i pačutyh słovach. Jan byŭ vyrwany z ziamnych niepradbačanych abstavin Ducham Božym, jaki adkryŭ jamu ŭ vobrazach viaŭkija temy reŭigijnaj gistoryi chrystcijanskaj epochy; geta skončycca jago słaŭnym i groznym viartanniem dla jago voragaŭ.

Vjerš 3: « Ščasliwy toj, chto čytaje, i tyja, chto słuchaje słovy getaga praroctva i zachouŭaje toje, što ŭ im napisana, bo čas bližki ».

Ja biaru sabie dolu, jakaja naležyc' mnie, ščasie dla « tago, chto čytaje » słovy praroctva, bo Gaspodz' nadaje dziejasłovu «čytac'» dakładnaje ŭagičnaje značennje. Jon tłumačyc' geta ŭ Is. 29:11-12: « Usio adkryccio dla vas — jak słovy zapiačatanaj knigi, jakuju dajuc' čaŭavieku, jaki ŭmieje čytac', i kažuc': «Pračytaj geta!» A jon adkazvaje: «Nje magu, bo jana zapiačatana». Abo jak knigu, jakuju dajuc' čaŭavieku, jaki nie ŭmieje čytac', i kažuc': «Pračytaj geta!» A jon adkazvaje: «Nje ŭmieju čytac'» .» Nastupny 13-y vierš raskryvaje pryčynu getaj niemagčymasci: « Gaspodz' skazaŭ: kaŭi gety narod nabližajecca da Mjanje, jany šanujuc' Mjanje vusnami svaimi i jazykom svaimi, ale serca ich daloka ad Mjanje, i strach, jaki jany majuc' pierad Mjanje, — geta toŭki zapaviedz' čaŭaviečaj tradycyi» . Termin « zapiačatany » abo «zapiačatany» apisvaje aspjeht Apakaŭlipsis, niečyteŭny, tamu što zapiačatany. Tamu ja, jašče adzin Jan apošniaga času, byŭ pakŭlikany Bogam adkryc' i caŭkam raspiačatac' jago; geta dla tago, kab usie Jago sapraŭdnja vybranyja « čuŭi i zachouŭaŭi » isciny, adkrytyja ŭ słovach i vobrazach praroctva. Getyja dziejasłovy aznačajuc' «rozumiec' i prymianiac' na praktycy». U getym vieršy Bog papiaredžvaje svaich vybranych, što jany atrymajuc' ad adnago sa svaich bratoŭ u Chryscie, « tago, chto čytaje », sviatło, jakoje tłumačyc' tajemnicy praroctva, kab jany, u svaju čargu, magŭi radavacca jamu i prymianiac' jago vučennje na praktycy. Jak i ŭ časy Isusa, viera, davier i pakora buduc' vieŭmi nieabchodnyja. Takim čynam, Bog prasiejvaje i adsiejvaje ludziej, zanadta ganarŭlivych, kab ich vučyŭi. Tamu ja kažu vybrany: «Zabudz' ciesia pra čaŭavieka, getaga malen'kaga dziaŭžaŭnaga słužačaga, pierakładčyka i pieradatčyka, i pagladzicie na sapraŭdnaga Aŭtara: Usiemagutnaga Boga Isusa Chrysta».

Vjerš 4: « Jan — siami cerkvam, jakija ŭ Azii: łaska vam i mir ad Tago, Chto josc', i Chto byŭ, i Chto pryjdzie, i ad siami duchaŭ, jakija pierad Jago tronam ...»

Vykŭkajaje padazrennie zgadvannje « siami schodaŭ », bo schod z viaŭkaj ŭitary «A» — geta adzin, viečny. Takim čynam, « siem schodaŭ » abaviazkova abaznačaje adziny schod Isusa Chrysta ŭ siami paznačanych i pasladoŭnych epochach. Geta budzie pacvierdžana, i my ŭžo viedajem, što Bog padzialaje chrystcijanskuju eru na 7 kankretnych časoŭ. Spasyŭka na Aziju karysnaja i apraŭdanaja , bo nazvy, pradstaŭlenyja ŭ vieršy 11, — geta nazvy garadoŭ, jakija isnujuc' u Maŭloj Azii, u staražytnaj Anatolii, razmieščanaj na zachad ad sučasnaj Turcyi. Duch užo pacviardžaje miažu Jeŭropy i pačatak azijackaga kantynienta. Ale słowa Azija , jak i słowa Anatolija, chavaje duchoŭnaje paślannje. Jany aznačajuc': uzychodziačaje sonca na akadskaj i grečaskaj movach i, takim čynam, nagadvajuc' pra ŭagjer Boga, jaki naviedaŭ Isus Chrystos, « uzychodziačaje sonca » ŭ Jevangjeŭŭi ad Łuki 1:78-79: « Pa miŭlasernasci Boga našaga, jakim naviedaŭ nas sonca, jakoje ŭżyŭło z vyšyni, kab asviatŭlic' tych, chto siadzic' u ciemry i ŭ cieniu smiarotnym, kab nakiravac' nogi našyja na šlach miru». Jon taksama « sonca praviednasci » z Maŭ. 4:2: « Ale dla vas, chto baicca imia Majgo, uzydzie sonca praviednasci i acalennje ŭ kryŭlach Jagonych; i vyjdziecie i padskočycie, jak cialaty z chlava». Formuŭa pryvitannja

adpaviadaje listam, jakimi chryscijanie abmien'valisia ũ časy Jana. Adnak Bog paznačajecca novym, dagetuľ' nieviadomym vyrazam: « ad Tago, Chto josc', i Chto byŭ, i Chto pryjdzie ». Gety vyraz toľ'ki pieradaje ũ aryginaľ'naj grečaskaj movie i inšych pierakładach značennie gabrejskaga imia Boga: «Jachve». Geta dziejasťoŭ «byc'», spradžany ũ trecij asobie adzinočnaga ťiku niaskončanaga času gabrejskaj movy. Gety čas, jaki nazyvajecca impierfiektam, vyražaje toje, što ũžo adbyťosia, i raspaŭsiudžvajecca ũ časie, bo ciapierašniaga času niama ũ spradženni iŭrytu. « I jaki prychoďzić' » jašče boľ'sz pacviardžaje temu viartannia Isusa Chrysta, advientyzmu. Takim čynam pacviardžajecca adkryccio chryscijanskaj viery dla jazyčnikaŭ; dla ich Bog adaptuje svajo imia. Zatym z'jaŭlajecca jašče adna navinka dla abaznačennia Sviatoga Ducha: « siem duchaŭ, jakija pierad Jago tronam ». Getaja cytata z'javicca ũ Adkrycci 5:6. Łičba 7 abaznačaje asviačennie, u dadzienym wypadku asviačennie boskaga Ducha, vylitaga ũ Jago stvarenniach, tamu « pierad Jago tronam ». U Adkrycci 5:6 « zabitaje jagnia » zviazana z getymi simvaľami, takim čynam praroctva pacviardžaje boskuju ũsiemagutnasc' Isusa Chrysta. « Sjem duchaŭ Božych » simvaľizujucca « siamigaľinnym sviaciť'nikam » iŭrytskaj skinii, jaki praročyc' pľan vyratavannia Božaga prajekta. Takim čynam, Jago pragrama byľa vyrazna akreslena. Z časov Adama, 4000 gadoŭ, i svajoj smierciu Isus adkupľaje grachi vybranych 3 krasavika 30 goda, tym samym jon razryvaje zasťonu grachu i adkryvaje dostup da niabiosaŭ adkuplenym vybranyh na praciagu apošnich dvuch tysiač z šasci tysiač gadoŭ, zaprogramavanych dla vybaru vybranych, raskidanych, da kanca sviatu, siarod narodaŭ usioj ziamľi.

Vjerš 5: « ...i ad Isusa Chrysta, viernaga sviedki, pieršynca z miortvych i kniazia caroŭ ziamnyh, Jaki palubiŭ nas i abmyŭ nas ad grachov našych Kryvioju Svajoju » .

Imia « Isus Chrystos » zviazana z ziamnym sľuženniem, jakoje Bog pryjšoŭ zdziejsnic' na ziamľi. Gety vierš nagadvaje nam pra Jago spravy, jakija Jon zdziejsniŭ, kab atrymac' vyratavannie pa ľascy, jakoje Jon prapanuje toľ'ki svaim vybranyh. U svajoj daskanaj viernasci Bogu i Jago kašťoŭnasciam Isus byŭ « viernym sviedkam », prapanavanyh u jakasci ũzoru dla pierajmannia Jago apostoľami i vučniami ũsich časov, u tym ťiku i našym. Jago smierc' byľa pradkazana smierciu pieršaj žyvioťy, zabitaj, kab apranuc' Adama i Jevu ũ ich agolenasc' pasla ich grachu. Takim čynam, praz Jago Jon byŭ sapraŭdy « pieršyncom z miortvych ». Ale taksama, z-za Jago boskaj važnasci, Jago adna toľ'ki smierc' mieľa siľu i efektyŭnasc' asudzić' d'jabľa, grech i grešnikaŭ. Jon zastajecca « pieršyncom » nad usimi «pieršyncami» religijnaj gistoryi. Mjenavita majučy na ũvazie Jago smierc', jakaja staťa nieabchodnaj dla adkuplennia grachu Jago vybranych, Bog pakaraŭ smierciu ũsich ludziej i žyviot « pieršyncoŭ » miaciežnaga Jegipta, vobrazu grachu, kab « vyzvaľic' » Svoj gabrejski narod z rabstva, jakoje ũžo byľo simvaľam i vobrazam « grachu ». Jak « pieršyniec », jamu naležyc' duchoŭnaje prava pieršarodstva. Pradstaŭľajučy siabie « kniazem caroŭ ziamnyh », Isus robic' siabie sľugoj svaich adkuplenych. « Cary ziamnyja » — geta tyja, chto ũvachodzić' u Jago Carstva, adkuplenija Jago Kryvioju; jany atrymajuc' u spadčynu abnoŭlenuju ziamľu. Dziŭna adkryc' dla siabie ũzrovien' pakory, spačuvannia, siabroŭstva, braterstva i lubovi niabiesnych istot, jakija zastavalisia viernymi boskim standartam niabiesnaga žyccia. Na ziamľi Isus abmyŭ nogi svaim apostoľam, pacvierdziŭšy, što jon « Nastaŭnik i Gaspodz' ». Na niabiosach jon viečna budzie « kniazem » svaich « caroŭ » . Ale « cary » taksama buduc' sľugami svaich bratoŭ. Akramia tago, daŭšy sabie tytuľ « kniazia », Isus stavic' siabie na adzin uzrovien' z d'jabľam, svaim pieramožanyh praciŭnikom i kankurentam, jakoga jon nazyvaje « kniazem getaga sviatu ». Uvasablennje Boga ũ Isusie byľo matyvavana sustrečaj tvaram da tvaru dvuch « kniazioŭ »; Łjos sviatu i jago stvarenniaŭ zaležyc' ad siľy viaľikaga pieramožcy, Isusa Michaiľa Jachve. Ale svajoj pieramogaj Isus abaviazany toľ'ki častkova svajoj boskasci, bo jon zmagaŭsia z d'jabľam na roŭnych umovach, u cieľe z pľoci, identyčnaj našaj, praz 4000 gadoŭ pasla bitvy,

prajgranaj pieršym Adamam. Jago stan rozumu i raščasc' pieramagčy, kab vyratavac' toľki svaich vybranych, daľi jamu pieramogu. Jon adkryš šlach dla svaich vybranych, pakazaušy, što pasľuchmianaje « jagnia » moža pieramagčy « vaŭkoŭ », jakija pažyrajuc' pľoc' i duchaŭ, z dapamogaj viernaga i praŭdzivaga Boga.

Vjerš 6: « I zrabiŭ nas Carstvam i sviatarami Bogu i Ajcu Svajmu: Jamu sľava i ŭľada na vieki viečnyja. Amin! »

Mjenavita Jan vyznačaje, što skľadaje Schod Vybranych. U Isusie Chryscie staražytny Izraiľ praciagvaje duchoŭnyja formy, pradjazanyja ŭ abradach Staroga Zapavietu. Sľužačy « Caru caroŭ i Gospadu gaspadaroŭ », sapraŭdy vybranyja padzialajuc' Jago Carstva, i razam z im jany skľadajuc' gramadzian Carstva Njabiesnaga. Jany taksama z'jaŭlajucca duchoŭnymi « sviatarami », bo jany vykonvajuc' sľužennie ŭ chramie svajgo cieľa, u jakim jany sľužac' Bogu, achviarujučy siabie ŭ sviatasci dla Jago sľužennia. I praz svaje maľitvy da Boga jany pieradajuc' ľadan, prapanavany na achviarniku ľadanu ŭ staražytnym Ijerusaľimskim chramie. Padzieľ pamiž Isusam i Ajcom z'jaŭlajucca pamyľkovym, ale jon adpaviadaje ŭjaŭlenniu mnogich iľzechryscijanaŭ pra getuju temu. Geta dachodzić da tago, što scviardžajucca, što « šanujucca » Syn za košť Ajca. Geta byľa vina, abo grech, chryscijanskaj viery z 7 sakavika 321 goda. Dla mnogich subotni adpačynak — geta pastanova, jakaja tyčyľasia toľki gabrejaŭ Staroga Zapavietu, damoŭlenasci Ajca. Pakoľki Ajciec i Isus — adna asoba, jany pacierpiac' gnieŭ Isusa, jakoga, jak jany dumali, šanujuc'. U svajoj boskaj pryrodzie Ajca Isus maje i navieki maje « sľavu i siľu na viaki viakoŭ! Amin! ». « Amin », što aznačaje: geta praŭda! Sapraŭdy!

Advientyskaja tema

Vjerš 7: « Vos', Jon idzie z abľokami, i ŭbačyc' Jago kožnaje voka, i tyja, chto praciaŭ Jago. I ŭsie plamiony ziamnyja buduc' gaľasic' pierad Im. Tak. Amin! »

Mjenavita tady, kaľi Isus vierniecca, jon prademanstruje svaju sľavu i moc. Zgodna z Dziejamy 1:11, jon vierniecca « tak, jak i ŭzniossia na nieba », ale viartannie adbudziecca ŭ nadzvyčajnaj niabiesnaj sľavie, jakaja napaľochaje jago voragaŭ; « tych, chto pranizaŭ Jago », suprac'stajačy Jago sapraŭdnamu pľanu. Bo gety vyraz tyčycca toľki ludziej, jakija sučasavali Jago pryšescie. Kaľi Jago sľugam pagražaje smierc' abo ich pakarannie smierciu, Isus padzialaje ich los, tamu što Jon atajasamľivaje siabie z imi: « I Car skaža im u adkaz: “Sapraŭdy kažu vam: tak jak vy zrabiľi geta adnamu z getych Maich mienšych bratoŭ, vy zrabiľi Mnie ” » (Mc. 25:40). Gabrei i rymskija saľdaty, jakija raspiati Jago, nie majuc' dačyniennia da getaga pasľannia. Duch Božy prypisvaje getaje dziejannie ŭsim ludziam, jakija pieraškadžajuc' Jago spravie zbaŭlennia i pieraškadžajuc' sabie i inšym ažycciavic' Jago prapanovu ľaski i viečnaga zbaŭlennia. Spasyľajučysia na « plamieny ziamnyja », Isus maje na ŭvazie iľzechryscijanaŭ, praz jakich plamiony Izraila pavinny praciagvac' svoj šlach u novym zapaviecie. Daviedaŭšysia pasla svajgo viartannia, što jany rychtavalisia zabic' Jago sapraŭdnych vybrannikaŭ, jany buduc' miec' padstavu dla škadavannia, bo vyjaviac', što jany voragi Boga, jaki pavinien byŭ ich vyratavac'. Padrabiaznasci pragramy apošnich dzion buduc' raskrytyja ŭ roznych razdzieľach knigi Adkryccia. Ale ja magu skazac', što Adkryccio 6:15-16 apisvaje getuju scenu nastupnymi slovami: « Cary ziamnyja, i viaľmožy, i tysiačniki, i bagatyja, i magutnyja, i kožny rab, i

kožny voľny schavalisia ť piačorach i ť skaťach gor. I skazaťi jany goram i skaťam: upadziecie na nas i schavajcie nas ad abľičča Tago, Chto siadzic' na tronie, i ad gniewu Jagniaci ;

Vjerš 8: « Ja — Aľfa i Amiega, — kaža Gaspodz' Bog, Jaki josc', i Jaki byŭ, i Jaki pryjdzie, Usiemagutny » .

Toj, chto tak kaža, — geta łagodny Isus, jaki znajšoŭ svaju boskuju słavu na niabiosach, Jon — « Usiemagutny » . Dastatkova zviazac' gety vierš z vieršami z Adkryccia 22:13-16, kab atrymac' dokaz: « Ja josc' Aľfa i Amiega, pieršy i apošni, pačatak i kaniec... /... Ja, Isus, pasłaŭ anioła Majgo zasviedčyc' vam geta ť cerkvach. Ja — koran' i naščadak Davida, zorka jarkaja i ranišniaja » . Jak i ť vieršy 4, Isus pradstaŭlaje siabie pad atrybutami Boga-stvaraľnika, siabra Majsieja, čyjo gabrejskaje imia — «Jachve» pavodle Zych. 3:14. Ale ja ťdakładniaju, što imia Boga zmianiajecca ť zaležnasci ad tago, ci Jon sam siabie nazyvaje, ci ludzi nazyvajuc' Jago: «Ja josc'» stanovicca «Jon josc'» u formie «Jachve».

Zaŭvaga dadadziena ť 2022 godzie: Vyras « aľfa i amiega » abaguľniaje ťsio adkryccio, prapanavanaje Bogam u jago Bibľii, ad Knigi Byccia 1 da Adkryccia 22. Adnak z 2018 goda praročaje značennie «šasci tysiač» gadoŭ, prysvojenaje šasci dniam tydnia, byľo pacvierdžana biez sumnievu ť ich kaštoŭnasci jak šasci reaľnych dzion, na praciagu jakich Bog stvaryŭ ziamlu i žyccio, jakoje jana pavinna byľa niesci. Ale, zachavaŭšy svajo praročaje značennie, getyja šesc' dzion abo «6000» gadoŭ dazvoľiľi vyznačyc' viasnoj 2030 goda kančatkovaje pieramožnaje viartannie Isusa Chrysta i ťzniasienne Jago viernych sviatych. Vyrasam « aľfa i amiega » Isus daje svaim sviatym apošnich dzion kluč, jaki dazvoľic' im adkryc' reaľny čas Jago drugoga pryšescia. Ale toľki viasnoj 2018 goda my zrazumieľi, jak vykarystoŭvac' getyja 6000 gadoŭ, i toľki 28 studzienia 2022 goda — zviazvac' ich z getymi vyrazami: « aľfa i amiega », « pačatak i kaniec ».

Vjerš 9: « Ja, Jan, brat vaš i supoľnik u gory, u Carstvie i ť ciarplivasci Isusa, byŭ na vostravie, jaki nazyvajecca Patmos, dziela słowa Božaga i dziela sviedčannia Isusavaga » .

Dla sapraŭdnaga raba Isusa Chrysta getyja try rečy zviazanyja: udzieľ u pakutach, udzieľ u Carstvie i ťdzieľ u ciarplivasci ť Isusie. Jan sviedčyc' pra kantekest, u jakim jon atrymaŭ svajo boskaje bačannie. Łičačy jago, zdavaľasia b, niezniščaľnym, rymlanie ť rešcie rešt izalavaľi jago, vygnaľi na vostraŭ Patmas, kab abmiežavac' jago sviedčannie ludziam. Na praciagu ťsiago svajgo žyccia jon nikoľi nie pierastavaŭ sviedčyc' pra słowa Božaje, kab prasaľuľac' Isusa Chrysta. Ale my taksama možam zrazumiec', što Jan byŭ pryviedzieny na Patmas, kab u spakoi atrymac' sviedčannie Isusa, jakoje składaje Adkryccio, jakoje jon atrymaŭ tam ad Boga.

Zaŭvažym mimachodz', što dva aŭtary dvuch prarocťvaŭ, Daniila i Adkryccia, byľi cudoŭnym čynam abaronieny Bogam; Daniil byŭ vyratavany ad zuboŭ ľvoŭ, a Jan byŭ vyratavany ceľym i niepaškodžanym z čana z kipiačym alejem. Ich vopyt vučyc' nas uroku: Bog adroznivaje svaich sľug, abaraniajučy magutnym i zvyšnaturaľnym čynam tych, chto najboľš prasaľuľaje Jago i pradstaŭlaje saboj uzor, jaki Jon asabľiva choča zaachvočvac'. Takim čynam, prarockaje sľužennie paznačana ť 1 Kar. 12:31 jak « najlepšy šlach » . Ale josc' praroki i praroki. Nje ťsie praroki pakľikany atrymľivac' bačanni abo prarocťvy ad Boga. Ale ťsie vybranyja zakľikany praročyc', geta značyc' sviedčyc' pra praŭdy Gospada svaim bľižnim, kab pryviesci ich da zbaŭlennia.

Bačannje Janam časů advientystaů

Vjerš 10: « U dzien' Gaspodni ja byŭ u duchu i pačuŭ za saboj gučny gołas, byccam truby , jaki

Vyraz « dzien' Gaspodni » budzie spryjac' tragičnym interpretacyjam. U svaim pierakładzie Biblij Dž. N. Darbi nie vagajecca pierakłasci jago słovam «niadziela», jakoje Bog ličyc' zniščaŭnym « znakam » « zvia » , jakoga viadzie d'jabaŭ u Adkrycci 13:16; geta prama suprac'legła Jago karaleŭskaj « piačaci », Jago siomamu dni u asviačonaga adpačynku. Etymałogična słowa «niadziela» sapraŭdy aznačaje «dzien' Gaspodni», ale problema ŭznika ŭ tym, što jano prysviačaje pieršy dzien' tydnia adpačynku, čago Bog nikoŭ nie zagadvaŭ, sa svajgo boku, nazaŭsiody asviaciŭšy siomy dzien' dla getaj mety. Dyk što ŷ nasamreč aznačaje « dzien' Gaspodni », zžadany ŭ getym vieršy? Ale adkaz ŭžo dadzieny ŭ 7-m vieršy, dzie gavyrycca: « Vos', Jon idzie z abłokami». Vos' « dzien' Gaspodni », na jaki nakiravany Bog: « Vos', Ja pašlu vam lflu praroka pierad nadychodam viatlika i strašnaga dnia Jachve (Mał. 3:5)»; toj, čto stvoryŭ advientyzm i jago try «čakanni» viartannia Isusa, jakija ŭžo spraudziŭsia z usimi dobrymi i drennymi nastupstvami getych troch vyprabavanniaŭ, u 1843, 1844 i 1994 gadach. Takim čynam, ŷyvučy ŭ 94 godzie, Jan pieranosicca Ducham u samy pačatak siomaga tysiačagoddzia, dzie Isus viartajecca ŭ svajoj boskaj slavie. Što ŷ tady ŭ jago « za »? Usio gistaryčnaje minulaŭe chryscijanskaj ery; z momantu smierci Isusa, 2000 gadoŭ chryscijanskaj religii; 2000 gadoŭ, na praciagu jakich Isus stajaŭ siarod svaich vybranych, dapamagajučy im u Sviatym Duchu pieraadolec' zło, jak jon sam pieramog d'jabła, grech i smierc'. « Gučny gołas », jaki čujecca « za » im, — geta gołas Isusa, jaki ŭmiašajecca, jak « truba », kab papiaredzić' svaich vybranych i adkryc' im pryrodu d'jabaŭ'skich religijnych pastak, z jakimi jany sutyknucca ŭ svaim ŷycci va ŭsie «siami» epochach, jakija buduc' nazvany ŭ nastupnym vieršy.

Vjerš 11: « Jon skazaŭ: «Što bačyš, napišy ŭ knigu i pašli siami cerkvam: u Efies, i ŭ Smirnu, i ŭ Pjergam, i ŭ Tyjatyru, i ŭ Sardy, i ŭ Filadelfiju » .

Zdavaŭsia, što vidavočnaja forma tekstu pradstaŭlaje ŭ jakasci litarat'nych adrasataŭ nazvanyja garady Azii časů Jana; koŷny sa svaim ŭłasnym pašlanniem. Ale geta byŭ toŭki padmanŭivy aspjeht, pryznačany dla tago, kab zamaskiravac' sapraŭdny sens, jaki Isus nadaje svaim pašlanniam. Na praciagu ŭsioj Biblij ŭłasnyja imiony, jakija prypisvajucca ludziam, majuc' schavany sens u svaim korani, niachaj geta budzie gabrejski, čaŭdziejski ci grečaski. Gety pryncyp taksama datyčycca grečaskich nazvaŭ getych siami garadoŭ. Koŷnaja nazva raskryvaje charakter epochi, jakuju jana pradstaŭlaje. I paradak, u jakim pradstaŭleny getyja imiony, adpaviadaje paradku prasoŭvannia ŭ časio, zaprogramavanamu Bogam. My ŭbačym u vyvučenni Adkryccia 2 i 3, dzie paradak getych imionaŭ pavaŷajecca i pacviardŷajecca, značennie getych siami imionaŭ, ale toŭki pieršy i apošni, « Efies i ŭadykieja », raskryvajuc' vykarystannje, jakoje Duch vykarystoŭvaje z imi. Značennie, adpaviedna, «kidac'» i «asudŷany narod», my znachodzim « Aŭfu i Amiegu, pačatak i kaniec » epochi chryscijanskaj laski. Nje dziŭna, što Isus pradstaviŭ siabie ŭ 8-m vieršy pad takim vyznačenni: « Ja josc' Aŭfa i Amiega ». Takim čynam, Jon zapisvaje svaju prysutnasc' sa svaimi viernymi rabami na praciagu ŭsiago chryscijanskaga pieryjadu.

Vjerš 12: « Ja azirnušsia, kab ubačyc' gołas, jaki gavyryŭ sa mnoj. I, azirnuššysia, ubačyŭ siem zaŭatych s'vietnikaŭ » .

Dziejannje « pavarotu » prymušaŭ Jana zirnuc' na ŭsiu chryscijanskuju epochu z tago času, jak jon sam byŭ pieraniesieny ŭ momant slaŭnaga viartannia Isusa. Pasla dakładnaga « zradu » my majem

tut « ja paviarnušsia » i znoŭ « i, paviarnuššysia »; Duch nastojliwa nastojvaje na getym pogladzie ŭ minulaŭ, kab my prytrymŭvalisia jago łogiki. I što tady bačyc' Jan? « Sjem załatych sviacił'nikaŭ ». Tut znoŭ usio padazrona, jak i « siem schodaŭ » . Bo ŭzorny « sviacił'nik » byŭ u gabrejskaj skinii, i jon mieŭ siem gaŭin, jakija ŭžo razam simvaŭlizavali asviačennie Ducha Božaga i Jago sviaćło. Geta nazirannie aznačaje, što, jak i « siem « Schody », « siem padsviećnikaŭ » simvaŭlizujuć asviačennie sviaćłom Božym, ale ŭ siem admietnych momantaŭ na praciagu ŭsioj chrystianskaj epochi. Padsviećnik simvaŭлізуje vybranych epochi , jon atrymŭvaje alej Ducha Božaga, ad jakoga zaležyc', kab asviaćlic' vybranych svaim sviaćłom.

Ab'java pra viaćliku biadu

Vjerš 13: « I pasiarod siami sviacił'nikaŭ padobny da Syna Čaławiečaga, apranuty ŭ doŭgi płašč i padpierazany załatym pojasam vakoł grudziej » .

Tut pačynaŭcecca simvaŭličnaje apisannie Gospada Isusa Chrysta. Getaja scena ilustruje abiacanni Isusa: Łk. 17:21: « Nje skažuc': "Gladzicie tut" ci "tam". Bo vos', Carstva Božaje ŭnutry vas josc' » .; Mc. 28:20: « I vučycie ich vykonvac' usio, što Ja zagadaŭ vam. I vos', Ja z vami va ŭsie dni da skančennia veku ». Geta bačannie vieł'mi padobnaje da bačannia z Daniila 10, dzie ŭ vieršy 1 jano pradstaŭlena jak ab'java pra « viaćliku biadu » dla Jago jaŭrejskaga naroda. Takim čynam, bačannie z Adkryccia 1 taksama ab'jaŭlaje « viaćliku biadu », ale na gety raz dla Chrystianskaj Asamblei. Paraŭnannie dvuch bačanniaŭ vieł'mi pavučał'naje, tamu što detaŭi adaptavany da kožnaga z dvuch vieł'mi roznych gistaryčnych kanteŭstaŭ. Simvaŭličnyja apisanni, jakija buduc' pradstaŭleny, tyčacca Isusa Chrysta ŭ kanteŭksie Jago kančatkovaga słaŭnaga viartannia. Getyja dva « biady » majuć aguł'naje toje, što jany vykonvajuca ŭ kancy dvuch zapavietaŭ, pasladoŭna ŭstanoŭlenych Bogam. Davajcie paraŭnajem dva bačanni: «... syn čaławiečy » ŭ getym vieršy byŭ « čaławiekam » u Daniila, tamu što Bog jašč nie ŭvasobiŭsia ŭ Isusie. Naadvarot, u « synie čaławiečym » my znachodzim « syna čaławiečaga », jakoga Isus pastajanna nazyvaje, kaŭi gavoryc' pra siabie ŭ Jevangjełach. Kaŭi Bog tak nastojvaŭ na getym vyrazie, to geta tamu, što jon uzakon'vaje Jago zdoł'nasc' ratavac' ludziej. Tut Jon «apranuty ŭ doŭgi płašč » , « apranuty ŭ lon » u Daniila. Kluč da značennia getaga doŭgaga płašča dadzieny ŭ Adkrycci 7:13-14. Jago nosiac' tyja, chto pamiraje jak mučaniki za sapraŭdnuju vieru: « Adzin sa starejšyn skazaŭ mnie ŭ adkaz: chto geta, apranutyja ŭ bieł'ja šaty? i adkuł' jany pryjšli? Ja skazaŭ jamu: «Gospadzie moj, ty viedaješ». I jon skazaŭ mnie: geta tyja, chto pryjšoŭ ad viaćikaj skruchi i abmyŭ svaje šaty, i adbieł' ich u kryvi Jagniaci. Isus nosic' załaty pojas vakoł grudziej , geta značyc' na sercy, ale taksama i na pajasnicach , simvały siły, u Daniila. A załaty pojas simvaŭлізуje praŭdu pavodle Ef. 6:14: Dyk stan'cie, padpierazaŭšy pajasnicy vašyja praŭdaj i apranuŭšysia ŭ broniu praviednasci . Jak i Isus, praŭda šanujecca toł'ki tymi, chto lubic' jaje.

Vjerš 14: « Gałava Jagonaja i vałasy Jagonyja byli bieł'ja, jak voŭna, bieł'ja, jak snieg; a vočy Jagonyja — jak połymia agniu » .

Bjeły koler, simvał daskanalaŭ čyscini, charaktaryzuje Boga Isusa Chrysta, jaki, adpaviedna, nienavidzic' grech. Čjapier abviaščennie « viaćikaj biady » moža miec' toł'ki metu pakarannia

grešnikaŭ. Getaja pryčyna tyčycca abiedzviuch biad, tamu my znachodzim tut i ŭ Daniila Boga, viaľikaga Suddziu, čyje « vočy — jak poľymia agniu ». Jago pozirk pagłyńaje grech abo grešnika, ale vybrannik Isusa vyrašaje admovicca ad grachu, u adrozniennie ad faľšyvaga gabreja i faľšyvaga buntaŭničaga chryscijanina, jakich u rešcie rešt zniščyc' sud Isusa Chrysta. I kančatkovy kantekest getaj « biady » abaznačaje jago gistaryčnych voragaŭ, usich jakich vyznačyli ŭ rozdzielach getaj knigi i ŭ knizie Daniila. Adkryccio 13 pradstaŭlaje ich nam u aspiekcie dvuch « zviaroŭ », jakija vyznačajucca svaimi nazvami « mora i ziamla », što abaznačaje katalickuju vieru i pratestanckuju vieru, jakaja z jaje vyjšta, jak vynikaje z ich nazvaŭ pavodle Byccia 1:9-10. Pasla jago viartannia dzvie sajuznyja zviary staŭi adnoj, ab'jadnanaj, kab zmagacca suprac' jago suboty i jago viernych. Jago voragi buduc' žachľivija, zgodna z Adkrycciom 6:16, i nie vystajac'.

Vjerš 15: « Nogi Jagonyja byŭi padobnyja da čystaj miedzi, byccam raspalenyja ŭ piečy; a gołas Jagony — jak šum mnogich vodaŭ » .

Nogi Isusa takija ž čystyja, jak i astatniaje jago cieľa, ale ŭ getym vobrazie jany apagan'vajuca tym, što topčuc' kroŭ buntoŭnych grešnikaŭ. Jak u Dan. 2:32, « ľatun' », niačysty spľaŭ mietalu, simvalizuje grech. U Adkrycci 10:2 my čytajem: « U ruce ŭ Jago byŭa raskrytaja knižka; i Jon pastaviŭ pravuju nagu svaju na mora , a levuju na ziamlu » . Adkrycci 14:17-20 daje getamu dziejanniu nazvu « zbor vinu », tema, razvitaja ŭ Isai 63. « Šmatľikija vody » simvalizujuc' u Adkrycci 17:15 « narody, i mnostva ludziej, i plamiony, i movy », jakija zaklučajuc' sajuz z « ľudnicaj Vaviľonam Vjaľikim », nazva, jakaja adnosićca da papskaj Rymska-katalickaj carkvy. Gety sajuz u apošniuju chviľinu ab'jadnaje ich u suprac'stajanni subocie, asviačonaj Bogam. Jany navat vyrašac' zabic' jago viernych sviataroŭ. Takim čynam, my možam zrazumiec' simvaľy jago praviednaga gnievu. U bačanni Isus pakazvaje svaim vybrannikam, što jago asabisty boski « gołas » adzin macniejšy za gołas usich narodaŭ ziamľi razam uziatych.

Vjerš 16: « U pravaj ruce Jagonaj byŭo siem zorak, i z vusnaŭ Jagonych vychodziŭ vostry dvuchsiečny mieč; i abľičča Jagonaje byŭo jak sonca, što zziaje ŭ sile Svajoj » .

Simvaľ « siami zorak », jakija jon trymaje « ŭ pravaj ruce », nagadvaje pra jago pastajannaje panavannie, jakoje toľki i magľo dac' dabrasľavien'nie Božaje; tak časta i masava pamyľkova scviardžajuc' jago niaviernyja voragi. Zorka — geta simvaľ religijnaga pašlanca, bo, jak i zorka z Byccia 1:15, jago rola — « asviaťlic' ziamlu », u jago wypadku, z boskaj spraviadľivasciu. U dzien' svajgo viartannia Isus uvaskrasic' (znoŭ padymie abo znoŭ padymie pasla poŭnaga imgniennaga zniščennia, jakoje nazyvajecca smierciu) svaich vybrannikaŭ z usich epoch, simvalizavanych nazvami siami Asamblej . U getym sľauňym kantekestie, dla jago i jago viernych vybrannikaŭ jon pradstaŭlaje siabie jak « Sľova Božaje », simvaľ jakoga « vostraga dvusiečnaga miača » cytujecca ŭ Pašlanni da Gabrejaŭ 4:12. Geta gadzina, kaŭi gety mieč dasc' žyccio i smierc', zgodna z vieraj, prajaŭlenaj da getaga boskaga sľova, napisanaga ŭ Biblii, jakoje Adkryccio 11:3 simvalizuje jak « dvuch sviedkaŭ » Boga. U ludziej toľki zniešni vyglad tvaru identyfikuje ich i dazvalaje ich adroznic'; Takim čynam, geta element identyfikacyi par excellence. U getym bačanni Bog taksama adaptuje svoj tvar da metavaga kantekestu. U Daniila, u bačanni, Bog simvalizuje svoj tvar « maľankaj » — typovym simvaľam grečaskaga boga Zjeŭsa, tamu što voragam praroctva budzie grečaski narod Sjeleŭkidaŭ cara Antyjocha IV, jaki spraŭdziŭ praroctva ŭ 168 godzie. U bačanni Apakaľipsisu tvar Isusa taksama prymaje abľičča jago voraga, jakim na gety raz z'jaŭľajecca « sonca, kaŭi jano zziaje ŭ svajoj sile ». Praŭda, što getaja apošniaja sprobja vykaranic' z ziamľi luboga naziraľnika sviatoj boskaj suboty

ŭjaŭlaje saboj apagjej paŭstanckaj barac'by za pavagu da «dnia niepieramožnaga sonca», ustanoŭlenaga 7 sakavika 321 goda impierataram Kanstancinam I. Gety paŭstancki łagjer znojdzie pierad saboj « sonca boskaj spraviadlivosci » va ŭsioj jago boskaj sile, i geta ŭ pieršy dzien' viasny 2030 goda.

Vjerš 17: « Kaŭi ja ŭbačyŭ Jago, ja ŭpaŭ da Jago nog, jak miortvy. Jon paktaŭ na mianie pravuju ruku i skazaŭ: "Nje bojsia! " »

Reagujučy takim čynam, Jan toľki pradbačyc' los tych, chto sustreniecca z im u momant jago viartannia. Danił pavodziŭ siabie getak ža, i ŭ abodvuch vypadkach Isus supakojvaje i ŭmacoŭvaje svajgo sľugu, svajgo viernaga raba. « Jago pravica » pacviardžaje jago błağastaŭlennie, i ŭ jago viernasci, u adrozniennie ad buntaŭnikoŭ z inšaga łagjera, vybrany nie maje padstaŭ bajacca Boga, jaki prychođizic', kab vyratavac' jago z lubovi. Vyras « nie bojciesia » pacviardžaje kančatkovy kantekst, jaki charaktaryzujecca z 1843 goda getym advientysckim paślanniem pieršaga anioła z Adkryccia 14:7: « I jon skazaŭ gučnym gołasam: bojciesia Boga i addajcie Jamu sľavu , bo nastała gadzina suda Jagonaga; i pakłaniciesia Tamu, Chto stvaryŭ nieba i ziamlu, i mora i krynicy vodaŭ »; geta značyc' Bogu-Tvorcu.

Vjerš 18: « Ja — pieršy i apošni, i žyvy. Byŭ miortvy, i vos', žyvy na viaki viakoŭ. Maju kľučy smierci i piekła » .

Get a sapraŭdy Isus, pieramožca nad d'jabłam, grachom i smierciu, gavoryc' takimi sľovami. Jago sľovy « pieršy i apošni » pacviardžajuc' paślannie pra pačatak i kaniec času, achoplenaga prarocťvam, ale ŭ toj ža čas Isus pacviardžaje svaju boskasc', jakaja dała žyccio ad pieršaga da apošniaga z Jago čaľaviečych stvarenniaŭ. Toj, chto « trymaje kľučy smierci », maje ŭľadu vyrašac', chto pavinien žyc', a chto pavinien pamierci. Gadzina Jago viartannia — geta kaŭi Jago sviatyja ŭvaskresnuc' u « pieršym ŭvaskresienni », pryznačany dla « błaślavionych pamierłych u Chryscie », zgodna z Adkrycciom 20:6. Davajcie pazbavimsia ŭsich mifaŭ tradycij faľšyvaga chryscijanstva grečaskaj i rymskaj spadčyny i zrazumiejem, što « žytľo miortvych » — geta prosta ziamla, jakaja sabrała miortvych, pieratvoranych u pyľ, zgodna z tym, što napisana ŭ Byc. 3:19: « U pocie tvaru tvajgo budzieš jesci chleb, pakuľ nie vierniešsia ŭ ziamlu, z jakoj ty ŭziaty, bo ty pyľ, i ŭ pyľ vierniešsia ». Getyja reštki boľš nikoli nie buduc' karysnymi, bo ich Tvorca ŭvaskrasic' ich z usioj ich asobaj, zapisanaj u jago boskaj pamiaci, u niatlennym niabiesnym cieľe (1 Kar. 15:42), identyčnym cieľu aniołaŭ, jakija zastaľisia viernymi Bogu: « Bo va ŭvaskresienni jany nie ženiacca i nie vychodziac' zamuž, ale buduc' jak anioły Božyja na niabiosach. Mc. 22:30».

Prarockaje paślannie pra budučyniu pacviardžajecca

Vjerš 19: « Dyk vos', napišy, što ty bačyŭ, i što josc', i što budzie pasła » .

U getym vyznačenni Isus pacviardžaje prarockaje achopľivannie ŭsiago času chryscijanskaj ery, jakaja skončyc'ca jago viartanniem u sľavie. Apostal'ski čas achopľivajecca vyrazam « jaki ty bačyŭ », i takim čynam Bog abaznačaje Jana jak sapraŭdnaga sviedku apostal'skaga sľužennia. Jon byŭ sviedkam « pieršaj lubovi » Vybranaga, zgađanaga ŭ Adkrycci 2:4. «... tyja, što josc' » tyčyc'ca kanca getaga apostal'skaga času, u jakim Jan zastajecca žyvym i aktyŭnym. «... i tyja, što pryjduc' pasła ich »

abaznačaje reŕigijnyja padziei, jakija buduc' vykanany da času viartannia Isusa Chrysta i dalej, da kanca siomaga tysiačagoddzia.

Vjerš 20: « Tajamnica siami zorak, jakija ty bačyŭ u majoj pravaj ruce, i siami zaŕatych sviaciŭnikaŭ. Sjem zorak — geta anioŭy siami cerkvaŭ, a siem sviaciŭnikaŭ — geta siem cerkvaŭ » .

« Anioŭy siami schodaŭ » — geta vybranyja ŭsich getych siami epoch. Bo słowa « anioŭ » ad grečaskaga «aggelos» aznačaje paŕłaniec i abaznačaje niabiesnych anioŭaŭ toŭki tady, kaŕi słowa «niabiesny» ŭdakŕadniaje jago. Sapraŭdy getak ŭa « siem sviaciŭnikaŭ » i « siem schodaŭ », pra jakija ja kazaŭ u svaim kamientaryi, tut ab'jadnany. Takim čynam, Duch pacviardŭaje maju interpretacyju: « siem sviaciŭnikaŭ » pradstaŭlajuc' asviačennie ŭiatŕa Boŭaga ŭ siami epochach, paznačanych nazvami « siami schodaŭ ».

Adkryccio 2: Zbor Chrysta

z momantu zapusku da 1843 goda

Što da temy pasłanniaŭ, to ŭ Adkrycci 2 my znachodzim čatyry pasłanni, jakija adnosiacca da času pamiž 94 i 1843 gadami, a ŭ Adkrycci 3 — try pasłanni, jakija achoplivajuc' čas z 1843-44 pa 2030 god. Z cikavasciu adznačym getuju adkryvaľnuju dakładnasc' adnosna nazvaŭ pieršaga i apošniaga pasłanniaŭ: « Efies i Łaadykieja », što aznačaje adpaviedna: zapuskać i sudzić ludziej; pačatak i kaniec epochy chryscijanskaj łaski. U Adkrycci 2, u kancy razdzieła, Duch vykľikaje pačatak «advientysckaj temy viartannia Chrysta», jakaja adnosicca da daty 1828 goda, pradugledžanaj u Dan. 12:11. Taksama, u pasladoŭnasci času, pačatak 3-ga razdzieła Adkrycci možna zakonna zviazac' z dataj 1843 goda, jakaja paznačyła pačatak advientysckaga vyprabavannia viery. Adaptavanaje pasłannie prychodzić, kab pacvierdzić vyprabavanuju pratestanckuju vieru: « Ty pamior ». Getyja tłumačenni byli nieabchodnyja dla pacvierdžannia suviazi pasłanniaŭ z datami, ustanoulenymi ŭ knizie Daniila. Ale bačannje Adkryccia prynosić adkrycci pra pačatak chryscijanskaj ery, jakija Daniil nie raspracavaŭ. Pasłanni ci pasłanni, jakija Isus adrasuje svaim sľugam na praciagu našaj ery, razviejvajuc' reľigijnaje nieparazumiennje faľšyvyh i padmanľivyh iluzij, jakija chvalujuc' mnoštva chryscijanskich viernikaŭ. My znachodzim tam sapraŭdnaga Isusa z jago zakonnymi patrabavanniami i zašľody apraŭdanymi dakorami. Čatyry pasłanni z Adkryccia 2 pasladoŭna achoplivajuc' čatyry pieryjady, razmieščanyja pamiž 94 i 1843 gadami.

1-y pieryjad : Efies

U 94 godzie apošni sviedka pačatku pracy Asamblei Chrysta

Vjerš 1: « Aniołu carkvy ŭ Efiesie napišy : «Vos' što kaža Toj, Chto trymaje siem zorak u pravaj ruce Svajoj, Chto chodzić siarod siami zaľatyh sviaciľnikaŭ: »

Pad nazvaj Efies, z pieršaga pierakľadu grečaskaga «Efies», što aznačaje zapuskać, Bog zviartajecca da svaich sľug u momant pačatku Saboru Chrysta, u časy rymaskaga impieratara Damicyjana (81-96). Takim čynam, Duch Sviaty zviartajecca da času, kaľi Jan atrymľivaje ad Boga adkryccio, jakoje Jon apisvaje nam. Jon apošni apostal, jaki cudoŭnym čynam zastaŭsia žyvym, i sam pradstaŭlaje saboj apošniaga vidavočcu pačatku Saboru Isusa Chrysta. Bog uspaminaje svaju boskuju siľu; toľki Jon « trymaje ŭ pravaj ruce » simvaľ svajgo bľagastaŭlennia žyccio svaich vybrannikaŭ, « zorki », čyje spravy Jon acen'vaje, pľady ich viery. U zaležnasci ad vypadku Jon bľagastaŭlaje abo prakľinaje. Bog « chodzić », rozumiejcie, što Jon prasoŭvajecca ŭ časie Svajgo prajekta, supravadžajučy, pakalennie za pakalenniem, žyccio svaich vybranych i padziei svietu, jaki Jon arganizuje abo zmagajecca: « i vučycie ich vykonvac' usio, što Ja zagadaŭ vam. I vos', Ja z vami va ŭsie dni da skančennia vieku. Mc. 28:20. Da skančennia vieku Jago vybranyja pavinny buduc' vykonvac' spravy, jakija Jon padrychtavaŭ zagadzia

dla ich: « Bo my — Jagonaje stvarenne, stvoranyja ŭ Chryscie Isusie na dobryja sprawy, jakija Bog padrychtavaŭ zagadzia, kab my rabiŭi ŭ ich. Ef. 2:10». I im treba budzie prystasavacca da kankretnych umoŭ, nieabchodnych u koŭnaj z siami epoch. Bo ŭrok, dadzieny ŭ « Efiesie », aktual'ny dla siami epoch; « siem zorak, jakija trymaje ŭ pravaj ruce », Jon moŭa apuskac' i apuskac' na ziamlu, tyja, ŭto tyŭacca buntaŭliwych chryscijan. Majcie na ŭvazie ideju, ŭto « sviaciŭ'nik » karysny toŭ'ki tady, kaŭi jon garyc', i kab zapalić, jon pavinien być napoŭnieny alejem, simvaŭam boskaga Ducha.

Vjerš 2: « Vjedaju tvaje sprawy, tvaju pracu i tvaju ciarplivasc'. Vjedaju, ŭto ty nie moŭaš ciarpieć biazboŭnikaŭ; ty vyprabavaŭ tych, chto nazyvaje siabie apostalaŭmi, a imi nie z'jaŭlajucca, i vyprabavaŭ ich». znajšŭi chŭusoŭ; »

Uvaga! Časy dziejasŭtovaŭ nadzvyčaj važnyja, bo jany vyznačajuc' metavy čas apostal'skaj ery. U getym vieršy dziejasŭtoŭ u ciapierašnim časie adnosicca da 94 goda, a ŭ minuty — da času pierasledu rymskim impierataram Njeronam, pamiŭ 65 i 68 gadami.

U 94 godzie chryscijanie lubiac' praŭdu, jakaja zastajecca niekranutaj i nieskaŭzonaj, i nienavidziac' « biazboŭnych » jazyčnikaŭ, asabŭliva siarod ich despatyčnych rymlan tago času. Dla getaga josc' pryčyna: apostal Jan usio jašče ŭyvy, jak i mnogija inšyja staraŭžytnyja sviedki praŭdy, jakoj vučyŭ Isus Chrystos. Takim čynam, « chŭusoŭ » logka vykryc'. Bo ŭ koŭny viek nienaviernuty kukaŭ' sprabuje zmiašacca z dobrym ziarniem, tamu ŭto strach Boŭy ŭsio jašče viaŭiki, a pašlannie zbaŭlennia spakustlivaje i pryvabnaje. Jany ŭvodziac' u vučennie iŭŭyvyja idei. Ale ŭ vyprabavanni lubovi da praŭdy jany ciarpiac' niaŭdaču i ich vykryvajuc' sapraŭdy asvietlenyja vybranyja. Padobnym čynam, adnosna minutaŭga apostal'skaj epochi, « vy vyprabavaŭi », Duch nagadvaje, jak vyprabavannie smierci zbiŭa padmanŭlyvaja maski iŭŭyvych chryscijan, sapraŭdnych « chŭusoŭ », na jakich spasyŭajacca gety vierš, pamiŭ 65 i 68 gadami, kaŭi Njeron addaŭ vybrannikaŭ Chrysta dzikim zviaram u svaŭim Kaŭiziei, kab jany pradstaviŭi kryvavaje vidovišča ŭycharam Ryma. Ale zaŭvažym, ŭto Isus abudŭaje getuju zapal minutaŭga epochi.

Vjerš 3: « ŭto vy majecie ciarplivasc', ŭto vy ciarpieŭi dzieŭa imia Majgo i nie stamiŭsia » .

Tut znoŭ ŭa zviarnicie ŭvagu na časy spradženniaŭ dziejasŭtovaŭ!

Kaŭi sviedčannie ciarplivasci ŭsio jašče zachouvajacca, to sviedčannie pakut uŭo nie isnuje. I Bog abaviazany ŭspomnić pra pryniaccie pakut, jakoje prajaviŭasia i byŭo ŭzniosta ŭšanavana kala 30 gadoŭ tamu, pamiŭ 65 i 68 gadami, kaŭi kryvaŭžerny rymlanin Njeron addaŭ chryscijan na smierć, prapanavaŭšy ich jak vidovišča svajmu razbeščanamu i razbeščanamu narodu. Toŭ'ki ŭ toj čas Vybrany ŭagjer « paciarpieŭ » u Jago « imia » i «nie stamiŭsia ».

Vjerš 4: « Adnak maju suprac' ciabie toje, ŭto ty pakuŭ pieršuju luboŭ tvaju » .

Prapanavanaja pagroza stanovicca boŭš dakŭadnaj i pacviardŭajacca. U gety čas chryscijanie viernyja, ale ruŭlivasc', prajaŭlenaja pry Njeronie, asŭabŭa abo boŭš nie isnuje; toje, ŭto Isus nazyvaje « strataj pieršaga kachannia », tym samym namiakajućy na čas 94 pra isnavannie drugoga kachannia, značna niŭejšaga za pieršaje.

Vjerš 5: « Uspomni, adkuŭ ty ŭpaŭ, i pakajsia, i rabi raniejšyja ŭčynki; inakš pryjdu da ciabie i zrušu sviaciŭ'nik tvoj z jago miesca, kaŭi ty nie pakaješsia » .

Prostaja pavaga ci pryznannje praŭdy nie prynosić zbaŭlennia. Bog patrabuje boŭšaga ad tych, kago Jon ratuje, kab zrabić ich svaimi spadarožnikami na wiečnasc'. Vjera ŭ wiečnaje žyccio aznačaje abiascen'vannje pieršaga žyccia. Paślannie Isusa zastajecca niazmiennym, zgodna z Jevangjeľem ad Matfieja 16:24-26: « Tady Isus skazaŭ svaim vučniam: "Kaŭi chto choča isci za Mnoju, niachaj adračecca ad siabie i voz'mie kryž svoj i idzie za Mnoju. Bo chto choča dušu svaju vyratavac', toj stracić jaje, a chto stracić dušu svaju dziela Mjanie, toj znojdzie jaje. Bo jakaja karysc' čaľavieku, kaŭi jon uvies' sviet zdabudzie, a dušu svaju stracić? Abo što dasc' čaľaviek uzamien za dušu svaju? "»

Pagroza zabrac' Jago Duch, simvalizavanaja « svečnikam », pakazvaje, što dla Boga sapraŭdnaja viera daloka nie z'jaŭlajecca prosta nalepkaj na duży. U časy Efiesa simvaličny sviaciľnik Božaga Ducha znachodziŭsia na Uschodzie, u Ijerusalimie, dzie naradziľasia chryscijanskaja viera, i ŭ cerkvach, zasnanych Paŭľam u Grecy i sučasnej Turcyi. Reľigijny centr nieŭzabavie pieramiasciŭsia na Zachad, gaľoŭnym čynam u Rym, Italija.

Vjerš 6: « Ale geta ŭ ciabie josc', što ty nienavidziš spravy nikaľaitaŭ, jakija i Ja nienavidžu » .

U getym łiscie rymlanie simvalična nazvanyja ŭ gonar « biazbožnikaŭ »: « nikaľaity », što aznačaje pieramožny narod abo narod Pjeramogi, geta značyc' uľadary tago času. Pa-grečasku termin «Nika» — geta ŭvasablennje nazvy pieramogi. Što Ź tady takaje « spravy nikaľaitaŭ », nienavisnyja Bogu i Jago vybrannikam? Paganstva i reľigijny sinkretyzm. Jany šanujuc' mnoŭstva paganskich bažastvoŭ, najviaľikšym z jakich prysviečany ceľy dzien' tydnia. Naš ciapierašni kalendar, jaki prypisvaje siami dniam tydnia nazvy siami zorak, pľaniet abo zorki našaj Soniečnaj sistemy, z'jaŭlajecca pramoj spadčynaj rymskaj reľigii. A kuľ't pieršaga dnia, prysviečanaga «niepieramožanamu soncu», z časam, z 321 goda, dasc' Bogu-stvaraľniku asablivuju padstavu nienavidzieć reľigijnyja «spravy » rymlan.

Vjerš 7: « Chto maje vucha, niachaj čuje, što Duch kaža cerkvam: Pjeramožcu dam jesci ad dreva žyccia, jakoje siarod raju Božaga » .

Dva paślanni ŭ getym vieršy kažuc' pra ziamny čas pieramogi, « toj, chto pieramoža », i niabiesny čas jago ŭznagrody.

Getaja formuľa — apošniaje paślannie, jakoje Isus adrasuje svaim sľugam adnoj z siami epoch, na jakija raspaŭsiudžvajecca praroctva. Duch prystasoŭvaje jaje da kankretnych umoŭ kožnaj epochi. Epocha Efiesa adznačaje pačatak času, achopenaga praroctvam, tamu Bog pradstaŭlaje jamu wiečnaje zbaŭlennje ŭ vygladzie pačatku ziamnoj gistoryi. Vobraz Isusa byŭ vykľikany tam pad drevam žyccia ziamnoga sadu, jaki Bog stvaryŭ, kab zmiascić tam niavinnaga i čystaga čaľavieka. Adkryccio 22 praročyc' getaje adnaŭlennje abnoŭlenaga Edema dla ščascia pieramožnych vybranych na novaj ziamľi. Pradstaŭlenaja formuľa kožny raz tyčyc'ca aspiektu wiečnaga žyccia, prapanavanaga Isusam Chrystom toľki svaim vybranim.

2-gi pieryjad : Smirna

Pamiž 303 i 313 gadami adbyľosia apošniaje rymskaje «impieratarskaje» pierasledavannje.

Vjerš 8: « Anioľu carkvy ŭ Smirnie napišy : «Vos' što kaža Pjeršy i Apošni, Jaki byŭ miortvy i ażyŭ: »

Pad nazvaj « Smirna » z drugoj litary, što pierakładajecca z grečaskaga słowa «smurna», što aznačaje « mira », Bog maje na ŭvazie čas žudasnych pierasledaŭ, jakija ŭznačaŭvaŭ rymski impieratar Dyjakletyjan. « Mir » — geta parfuma, jakoj byli nasychany nogi Isusa niezadoŭga da jago smierci i jakuju pryniesli jamu ŭ achviaru pry naradženni wieščuny z Uschodu. U getym vyprabavanni Isus znoŭ adkryvaje zapaŭ sapraŭdnaj viery, jakoga jon boŭš nie znachodziŭ u 94 godzie. Tyja, chto zgadžajecca pamierci ŭ Jago imia, pavinny viedač, što Isus pieramog smierc' i što, žyvučy znoŭ, Jon zmoža ŭvaskrasič ich, jak Jon zrabiŭ dla siabie. Praroctva adrasavana toŭki chryscijanam, « pieršym » pradstaŭnikom jakich z'jaŭlajecca sam Isus. Pryraŭnoŭvajučy svaju asobu da žyccia svaich sług, Jon taksama budzie pradstaŭleny « apošnim » chryscijaninam.

Vjerš 9: « Vjedaju tvaju pakutu i biednasc' (chacia ty i bagaty), i bluznierstva tych, chto nazyvaje siabie judejami, a imi nie z'jaŭlajucca, a z'jaŭlajecca sinagogaj satany » .

Chryscijanie, pierasledavanyja rymlanami, byli pazbaŭleny svajoj majomasci i časciej za ŭsio pakarany smierciu. Ale getaja materyjaŭnaja i cialesnaja biednasc' rabiŭa ich duchoŭna bagatymi ŭ kryteryjach viery ŭ Božy sud. Z inšaga boku, jon nie chavaŭ svajgo mierkavannia i vieŭmi vyrazna pakazvaŭ kaštoŭnasc', jakuju jon nadaŭ iŭdziejskaj religii, jakaja adkinuŭa boski standart zbaŭlennia, nie pryznaŭšy Isusa Chrysta Mjesijaj, praročany u Sviatym Pisanni. Pakinutyja Bogam, iŭdziei byli zachopleny d'jabłam i jago demanami, i jany staŭi dla Boga i Jago sapraŭdnych vybrannikaŭ « sinagogaj satany ».

Vjerš 10: « Nje bojciesia tago, što vam nakanavana paciarpiec'. Vos', d'jabaŭ ukinie niekatorych z vas u viaznicu, kab vy byli vyprabavany, i budziecie miec' pakuty dziesiac' dzion. Budz'cie viernyja da smierci, i Ja dam vam vianiec žyccia » .

U getym vieršy d'jabaŭ nazyvajecca Dyjakletyjanam, getym žorstkim rymskim impierataram, razam z zviazanymi z im «tetrarchami», jakija luta nianavidzieŭi chryscijan, jakich jany chacieŭi zniščyc'. Abvieščanyja pierasledy abo « pakuty » praciagvaŭsija « dziesiac' dzion », geta značyc' «dziesiac' gadoŭ» pamiž 303 i 313 gadami. Njekatorym z ich, chto byŭ « viernym da smierci » jak vieŭmi błağastaŭlonyja mučaniki, Isus dasc' « vianok žyccia »; viečnaje žyccio, znak ich pieramogi.

Vjerš 11: « Chto maje vucha, chaj čuje, što Duch kaža cerkvam: chto pieramoža, toj nie pacierpic' ad drugoj smierci » .

Temaj paŭlannia kanca epochi z'jaŭlajecca smierc'. Na gety raz Duch zaklikaje da vyratavannia, nagadvajučy nam, što tyja, chto nie prymie pieršuju smierc' mučnictva za Boga, buduc' vymušany ciarpiec', nie majučy magčymasci pazbiegnuc' jaje, « druguju smierc' » u «vognistym voziery » Apošniaga suda. « Druguju smierc' », jakaja nie zakranie vybranych, bo jany ŭvojduc' u viečnaje žyccio nazaŭždy.

3-ci pieryjad : Pjergam

U 538 godzie ŭ Rymie byŭ ustalavany papski režym.

Vjerš 12: « Anioŭu Pjergamskaj carkvy napišy : Vos' što kaža Toj, chto maje vostry dvuchsiečny mieč :

Imiem Pjergam Bog asacyjuje čas duchoŭnaga pieralubu . U imieni Pjergam dva grečaskija korani, «pérao» i «gamos», pierakładajucca jak «parušač' šlub». Geta losavyznačał'naja gadzina pačatku niaščasciaŭ , jakija buduć pierasledvac' chryscijanskija narody da kanca svietu. Vyznačajučy datu 313 goda, papiaredniuju epochu myśliłi pra dostup da ŭłady i paganskaje panavannie impieratara Kanstancina I , syna tetrarcha Kanstancyja Chłora i pieramožcy suprac' Maksiencija. Impieratarskim ukazam ad 7 sakavika 321 goda jon admoviŭsia ad štytydniovaga adpačynku sviatoj suboty siomaga boskaga dnia, našaj ciapierašniaj suboty, addaŭšy pieravagu pieršamu dniu, prysviečanamu ŭ toj čas paganskamu pakłanienniu bogu sonca, «Sol Invictus», Njepieramožnamu Soncu.

Padparadkoŭvajučysia jamu, chryscijanie zdziejsniłi «duchoŭny pieralub», jaki z 538 goda stanje aficyjnym standartam rymaskaga papizmu, prymacavanaga da epochi Pjergama . Njaviernyja chryscijanie iduć za Vigiliem, novym reŭigijnym ŭidaram, pryznačany impieratarom Justynijanom I. Gety intrygan skarystaŭsia svaimi adnosinami z Fjeadoraj, prastytutkaj, na jakoj aźaniŭsia impieratar, kab pavialičyc' getuju papskuju pasadu svajoj novaj univiersał'naj reŭigijnaj ŭładaj, geta značyc' katalickaj. Takim čynam, pad imiem Pjergam Bog asudžaje praktyku «niadziełi», novuju nazvu i pryčynu duchoŭnaga pieralubu , pad jakim byłi «dzień sonca», atrymany ŭ spadčynu ad Kanstancina, praciagvaje šanavacca rymaskaj chryscijanskaj carkvoj. Jana scviardžaje, što geta Isus Chrystos, i nazyvaje jago, pa tytule svajgo papskaga ŭidara, «namiesnikam Syna Božaga» (zamiena abo namiesnik Syna Božaga), na łacinskaj movie «VICARIVS FILII DEI», koŭkasc' ŭitar jakoga « 666 »; ŭik, jaki adpaviadaje tamu, jaki Adkryccio 13:18 prypisvaje reŭigijnamu elemientu « zviaŕa ». Takim čynam, epocha pad nazvaj Pjergam pačynajecca z nieciarpimaga i ŭzurpatarskaga papskaga panavannia, jakoje adbiraje ŭ Isusa Chrysta, uvasoblenaga ŭsiemagutnaga Boga, jago tytuł Gaŭavy Cerkvy, zgodna z Dan. 8:11; Ef. 5:23: « bo muŭ josc' gaŭava ŭonki, jak i Chrystos josc' gaŭava Carkvy, jakaja josc' Jago ciełam, i Jon josc' Zbaŭcam ». Ale budźcie asciaŕoŭnyja! Geta dziejannie natchnionaje samim Bogam. Nasamreč, mienavita Jon admaŭlaje i pieradaje papskamu reŭymu chryscijanskuju vieru, jakaja aficyjna stała niaviernaj. Nachabstva getaga reŭymu, asudžanaje ŭ Dan. 8:23, zachodzić tak daloka, što prymuŭšaje jago brac' na siabie inicjatyvu « zmianić časy i zakon », ustanoulenyja Bogam asabista, zgodna z Dan. 7:25. I bołš za toje, pagardžajučy jago papiaredžanniem nie nazyvac' duchoŭna nikoga čaŭavieka «ajcom», jon sam siabie pakłaniaŭsia jak «Najsviatiejšy Ajciec», tym samym uzvyšajučy siabie nad Bogam-stvarał'nikom-zakanadaŭcam, i adnojčy jon adkryje geta, uznagarodziŭšy: «I nie nazyvajcie nikoga svaim bac'kam na ziamłi, bo adzin u vas Ajciec, Jaki na niabiosach» (Mc. 23:9)». Gety čaŭaviečy car maje pierajemnikaŭ, praz jakich reŭym i jagonyja ekscesy buduć praciagvacca da dnia suda, zaprogramavanaga najviałikšym, najmacniejšym i najspraviadliviejšym, sapraŭdnym «Najsviatiejšym Njabiesnym Ajcom».

Tamu impieratar Justynijan I ustalavaŭ reŭigijny reŭym, jaki Bog ŭičyŭ «pialubnym» u adnosinach da jago. Tamu važnasc' getaga złačynstva pavinna była być adznačana i zakarbavana ŭ gistoryi. U 535 i 536 gadach, padčas jago praŭlennia, byłi zafiksavany dva giganckija vyviarženni vułkanaŭ, jakija zaciarniłi atmasfieru i vyklikałi smiarotnuju epidemiju čumy ŭ 541 godzie, jakaja scichła tołki ŭ 767 godzie, z pikam napadu ŭ 592 godzie. Boski praklon nie mog pryniac' bołš ŭachłivuju formu, i padrabiaznasci pa getaj temie buduć pradstaŭleny ŭ nastupnym vieršy.

Vjerš 13: « Vjedaju, dzie ty žyvieš, što tam tron satany; ty trymaješsia imia Majgo i nie adroksia ad viery Majoj navat u dni Antypy, viernaga sviedki Majgo, jaki byŭ zabity ŭ vas, dzie žyvie satana » .

Praroctva padkresłivaje « tron » i jago miescznachodžannie z-za jago słavy i pašany, jakuju grešniki dagetuť akazvajuc' jamu. Geta znoŭ «Rym» adnaŭlaje svajo panavannie, na gety raz pad getym

itžyva-chryscijanskim i całkam paganskim religijnym aspiektam. Toj, chto scviardžaje, što z'jaŭlajecca jago «zamienaj» (ci vikaryjem), Papa, navat nie atrymlivaje ad Boga, kab toj zviartaŭsia da jago asabista. Atrymaŭ'nik praroctva — geta vybrannik, a nie grešnik i nie ŭzurpatar, jaki ŭstaŭlaje paganskija abrazy. Getaje vysokaje miesca rymska-katalickaj viery maje svoj papski tron u Rymie, u Łateranskim pałacy, jaki Kanstancin I ščodra prapanavaŭ biskupu Ryma. Gety Łateranski pałac razmieščany na gary Celija, adnym z «siami pagorkaŭ Ryma», jaki znachodzicca na paŭdniovy ŭschod ad gorada; nazva Celija aзначае: nieba. Gety pagorak — samy doŭgi i samy viaŭliki z siami pa płoščy. Kala Łateranskaj carkvy, jakaja i sionnia z'jaŭlajecca dla papstva i jago duchavienstva najvažniejšaj katalickaj carkvoj u sviecie, staic' najbujniejšy abieŭisk u Rymie, dzie ich 13, vyšynia jakich dasiagaje 47 mietraŭ. Jon byŭ znojdzieny pad 7 mietrami ziamŭi i razbity na try častki, i byŭ ustalavany ŭ 1588 godzie Papam Sikstam V, jaki adnačasova arganizavaŭ panavannie dziaŕžavy Vatykan u nastupnuju prarockuju epochu pad nazvaj Tyjatyr . Gety simvaŭ jegipieckaga soniečnaga kuŭtu maje na stele, na jakoj jon znachodzicca, viaŭliki nadpis, jaki nagadvaje pra prapanovu Kanstancina. Nasamreč, mienavita jago syn Kanstancyj II pasla smierci bac'ki pryvioz jago z Jegipta ŭ Rym, kab častkova vykanac' žadannie svajgo bac'ki, jaki chacieŭ pryviezci jago ŭ Kanstancinopaŭ'. Geta prysviačennie słavie Kanstancina I boŭš abumoŭlena žadanniem Boga, čym synam Kanstancina. Tamu što ŭvies' abieŭisk z jago vysokim pastamientam pacviardžaje pradkazanuju suviaz', jakaja robic' Kanstancina I gramadzianskaj ŭładaj, jakaja ŭstanaŭlivaje astatniuju častku «dnia sonca», a Papu, u toj čas prostaga biskupa chryscijanskaj carkvy Ryma, religijnaj ŭładaj, jakaja religijna ŭviadzie gety paganski dzien' pad nazvaj «niadziela» abo dzien' Gaspodni. Na viaršyni getaga abieŭiska znachodziacca čatyry simvaŭy, jakija iduc' adzin za adnym u takim uzychodziačym paradku: 4 ŭvy, jakija siadziac' na jago kancy, aryjentavanyja na čatyry baki svietu, nad jakimi znachodziacca čatyry gory, uviančanyja soniečnymi pramianiami, i nad getym ansamblem daminuje chryscijanski kryŭž. Skiravany na čatyry baki svietu, simvaŭ ŭvoŭ abaznačaе karaleŭskuju ŭładu ŭ svajoj univiersaŭ'naj sile; što pacviardžaje jago apisannie, vyjaŭlenaje ŭ Dan. 7 i 8. Adkr. 17:18 pacvierdzic' vysłoŭje pra Rym: « A žančyna, jakuju ty bačyŭ, — geta viaŭliki gorad, jaki maje carstva nad carami ziamnymi ». Boŭš za toje, jegipiecki kartuš, vygraviravany na abieŭisku, vykŭikaje ŭjaŭlennje pra «niačystuju klatvu, jakuju car daje Amonu», bogu sonca. Usio geta raskryvaje sapraŭdnuju pryrodu chryscijanskaj viery, jakaja daminuje ŭ Rymie z časou Kanstancina I, geta značyc' z 313 goda, daty jago pieramogi. Gety abieŭisk i simvaŭy, jakija jon niasie, sviedčac' pra « pospiech » słuži d'jabŭa, praročaga ŭ Dan. 8:25, jaki praz Kanstancina I zdoleŭ nadac' chryscijanskaj viery vyglad religijnaga sinkretyzmu, rašuča asudžanaga Bogam u Isusie Chryscie. Ja koratka pierakazvaju pasłannie getych simvaŭaŭ: «kryŭž»: chryscijanskaja viera; «soniečnyja pramiani»: soniečnaje pakłaniennje; «gory»: ziamnaja ŭłada; «čatyry ŭvy»: univiersaŭ'naja karaleŭskaja ŭłada i siła; «abieŭisk»: Jegipiet, grech, z časou paŭstannia faraona padčas Zychodu, i za grech, jaki ŭjaŭlaje saboj idaŭapakłonnickaje pakłaniennje bogu sonca Amonu. Bog prypisvaje getyja kryteryi rymska-katalickaj viery, raspracavanaj Kanstancinam I. I da getych simvaŭaŭ, z dapamogaj jegipieckaga kartuša, jon dadaje svoj asudžennje religijnaj prychiŭ'nasci rymskich biskupaŭ, jakich jon ŭičyc' niačystymi; religijnaja braty gorada ŭžo nazyvajuc' ich «papami». Zlučennje chryscijanskaj viery z soniečnym kuŭtam, jaki ŭžo praktykavaŭ i šanavaŭ sam Kanstancin, laŭc' u asnovie strašnaga praklonu, jaki čaŭvietva budzie biespierapynna płacic' da kanca svietu. Gety Łateranski tron nie moŭa paraŭnacca z rymskimi impieratarami, bo z časou Kanstancina I jany boŭš nie žyvuc' u Rymie, a na ŭschodzie impieryi, u Kanstancinopaŭi. Takim čynam, ignarujučy praročaje adkryccio, dadzienaje Isusam Chrystom Janu, mnoštva ludziej stanoviacca achviarami najviaŭliškaga religijnaga padmanu ŭsich časou. Ale ich nievuctva vinavataje, bo jany nie lubiac' praŭdu i tamu samim Bogam addadzieny chŭfusi i chŭfusi usich vidaŭ. Njedachop adukacyi nasieŭ'nictva epochi

Pjergama tłumačyc' pospiech papskaga režymu, naviazanaga i padtrymanaga pasladoŭnymi rymskimi impieratarami tago času. Geta nie pieraškadžaŭ niekatorym sapraŭdnym vybrannikam admaŭlacca i adkidac' getuju novuju niezakonnuju ŭtadu; što pryvodzić Isusa da pryznannia ich svaimi sapraŭdnymi sługami. Pasla tago, jak rymskaje miescznachodźannie vybranych było vyznačana, varta adznačyc', što Duch znachodzić tam 538 sług, jakija zachavali vieru ŭ imia Isusa, šanujučy niadzielu. Adnak u getym miescy Ryma apošnija mučaniki abo «viernyja sviedki» byli zaŭvažanyja toŭki ŭ časy Njerona, u 65-68 gadach, i Dyjakletyjana pamiž 303 i 313 gadami. Zviartajučysia da gorada Rym, Duch nagadvaje pra viernasc' « Antypy », jago « viernaga sviedki » minułych časů. Geta grečaskaje imia aznačaje: suprac' usich. Zdajecca, jano abaznačaje apostala Paŭła, pieršaga prapaviednika Jevangieŭla Isusa Chrysta ŭ getym goradzie, dzie jon pamior mučanickaj smierciu, abiezgaŭŭleny, u 65 godzie pry impieratory Njeronie. Takim čynam, Bog asprečvaje fałšyvy i padmanlivy tytuł «namiesnika Syna Božaga» papaŭ. Sapraŭdnym namiesnikam byŭ vierny Pavieł, a nie niavierny Vigiliij i nie chto-niebudz' z jago pierajemnikaŭ.

Usiemagutny Bog-Tvorca zapisaŭ u pryrodzie važnyja momanty reŭigijnaj gistoryi chryscijanskaj epochy; momanty, kali praklon nabyvaje intensiŭny charakter z ciažkimi nastupstvami dla chryscijanskaga naroda. Užo padčas svajgo ziamnoga služennia Isus Chrystos daŭ svaim dvanaccaci zdiŭženym i ašaŭmlenym apostalam dokaz svajoj ŭłady nad buraj na Gaŭilejskim mory; buraj, jakuju jon imgnienna supakoiŭ pa svaim zagadzie. U našu eru pieryjad pamiž 533 i 538 gadami nabyŭ gety asabliwa praklaty charakter, bo, ustalavaŭšy papski režym impierataram Justynijanam I, Bog chacieŭ pakarac' chryscijan, jakija padparadkoŭvalisia ŭkazu, abvieščanamu impierataram Kanstancinam I, jaki zrabiŭ abaviazkovym astatni «dien' Njepieramožnaga Sonca» pieršaga dnia tydnia, pačynajučy z 7 sakavika 321 goda. U gety praklaty im pieryjad Bog vyklikaŭ abudźennie dvuch vulkanaŭ, jakija zadušyli paŭnočnaje paŭšar'je planiety i pakinuŭli slady ŭ paŭdniovyj paŭšar'i aŭ da Antarktydy. Z roznicaj u niekaŭki miesiacaŭ, razmieščanyja na antypodach adzin adnago na ekvatory, raspaŭsiudźvannie ciemry było viełmi efiektynym i viełmi smiarotnym. Mił'jardy ton pyłu raspaŭsiudziŭlisia ŭ atmosferu, pazbaŭlajučy ludziej sviatła i ich zvyčajnych charčovych kułtur. Sonca ŭ zienicie prapanoŭvala takaje ŭ sviatło, jak i poŭny miesiac, jaki sam całkam znik. Gistoryki adznačali getaje sviedčannie, zgodna z jakim vojski Justynijana adbiŭli Rym u ostgotaŭ dziakujučy sniežnaj bury ŭ siaredzinie tipienia. Pjeršy vulkan pad nazvaj «Kakatau» znachodziŭ ŭ Indaniezii i abudziŭsia ŭ kastryčniku 535 goda z niejnaviernaj viełčynioj, pieratvaryŭšy 50-kiłamietrovuju gornuju miascovasc' u marskuju zonu. A drugi, pad nazvaj «Iłapanga», znachodziŭ ŭ Centralnaj Amierycy i vyviargaŭsia ŭ lutym 536 goda.

Vjerš 14: « Ale maju niekaŭki pretenzij suprac' ciabie, bo josc' u ciabie tyja, chto prytrymŭlivaŭ jecca vučennia Vaŭaama, jaki navučyŭ Vaŭaka stavic' spakusu pierad synami Izrailevymi, kab jany jeŭi achviary idaŭam i bŭdziŭi » .

Duch apisvaje duchoŭnuju sytuacyju ŭ Rymie. Z 538 goda viernyja vybranniki tago času stali sviedkami ŭstanaŭlennia reŭigijnaj ŭłady, jakuju Bog paraŭnoŭvaje z prarokam « Vaŭaamam ». Gety čalaviek służyŭ Bogu, ale dazvoliŭ sabie spakusić pryvabnasc' nažyvy i ziamnych dabrot; usio geta było aguŭnaje dla rymskaga papskaga režymu. Bołš za toje, « Vaŭaam » staŭ pryčynaj padziennia Izraila, adkryŭšy « Vaŭaku » srodki, z dapamogaj jakich jon mog jago zniščyc': usio, što jamu treba było zrabic', geta padšturchnuć jago da pryniaccia šlubaŭ pamiž gabrejami i jazyčnikami; rečy, jakija Bog rašuča asudziŭ. Paraŭnoŭvajučy jago z « Vaŭaamam », Bog daje nam składany partret papskaga režymu. Tady vybrannik rozumieje sens dziejanniaŭ, jakija sam Bog zagadvaje d'jabłu i jago

niabiesnym i ziamnym partnioram vykonvac'. Praklon chryscijanskaj carkvy gruntujecca na pryniacci paganskaga «dnia niepieramožnaga sonca», jaki adznačajecca z 321 goda niaviernymi chryscijanami. I papski režym, jak i « Vałaam », budzie pracavac' na ich padziennie i Źzmacnic' ich boskaje praklon. « Achviarnaje miasa idałam » — geta toľki vobraz u paraŹnanni z paganskim «dniom sonca». Rym pryŹnosic' paganstva Ź chryscijanskuju religiju. Ale vy pavinny rozumiec', što jany majuc' takuju Ź pryrodu i niasuc' pad sudom BoŹym tyja Ź sur'joznyja nastupstvy... Tym boľš, što praklony, sparodŹanyja «Vałaamam » chryscijanskaj epochi, buduc' praciagvacca da kanca svietu, adznačanaga słaŹnym viartanniem Isusa Chrysta. Njaviernasc' chryscijan taksama paraŹnoŹvajecca z niaviernasciu gabrejaŹ, jakija addaľi siabie « niačystasci » pasla tago, jak Bog daŹ im pačuc' svaje dziesiac' zapaviedziaŹ. PamiŹ 321 i 538 gadami niaviernyja chryscijanie pavodŹili siabie padobna da ich. I geta dziejannie praciagvajecca navat sionnia.

Vjerš 15: « Taksama i Ź vas josc' tyja, chto prytrymľivajecca vučennia nikaľaitaŹ » .

U getym pasľanni imia « nikaľaitaŹ », zġadanaje Ź Efiesie, znoŹ z'jaŹľajecca Ź getym ľiscie. Ale « spravy », jakija tyčacca ich u Efiesie , tut stanoviacca « daktrynaj ». Njekatoryja rymlanie, pačynajučy z Efiesa , staľi chryscijanami, potym niavierujučymi chryscijanami z 321 goda, i geta aficyjna religijnym čynam z 538 goda, šanujučy « daktrynu » rymska-kataľickaga papstva.

Vjerš 16: « Pakajsia, bo kaľi nie, to nieŹzabavie pryjdu da ciabie i budu zmagacca z imi miačom vusnaŹ Maich » .

KaŹučy pra « bitvu », jakuju viadzie Jago «Sľova», « mieč Jago vusnaŹ », Duch rychtuje kantekest dla čacviortaj viestki, jakaja maje adbycca Ź XVI stagoddzi , kaľi Biblija, Jago sviatoje pisanaje sľova, Jago « dva sviedki », zġodna z Adkrycciom 11:3, buduc' raspaŹsiudŹvac' boskuju praŹdu i vykryvac' faľšyvuju rymska-kataľickuju vieru.

Vjerš 17: « Chto maje vucha, niachaj čuje, što Duch kaŹa cerkvam: pieramoŹcu dam manny schavanaj i dam jamu bieľy kamien', i na kamieni napisana novaje imia, jakoga nichto nie viedaje, akramia tago, chto jago prymaje » .

Jak zaŹsiody, Duch Sviaty Źspaminaje aspiekt viečnaga Źyccia. Tut Jon pradstaŹľaje jago nam u vobrazie, prackazanym mannaj, dadzienaj ġaľodnym gabrejam u zasuŹľivaj, biaspľodnaj i suchoj pustyni. Zatym Bog vučyŹ, što moŹa abaranic' i padoŹŹyc' Źyccio svaich vybranych svajoj tvorčaj siľaj; geta Jon dasiagnie, daŹšy viečnaje Źyccio svaim adkuplenym vybranim. Geta budzie kuľminacyjaj usiago Jago zbaŹčaga pľana.

Abrany čas budzie ŹznagarodŹany viečnym Źycciom, jakoje Duch apisvaje Ź vobrazach. « Manna », vobraz niabiesnaj jeŹy, schavana Ź Carstvie Njabiesnym, i sam Bog z'jaŹľajecca jaje vytvorcam. U staraŹytnaj simvolicy manna znachodŹilaŹ Ź Sviatym Sviatych, jakoje ŹŹo simvalizavaľa nieba, dzie Bog vaľadaryc' na svaim tronie. U rymskaj praktycy « bieľy kamien' » uvasablaŹ ġoľas «tak», čorny kamien' — «nie». « Bjely kamien' » taksama abaznačau čyscinu Źyccia vybranaga, jaki staŹ viečnym. Jago viečnaje Źyccio — geta boskaje «tak», što pierakľadajecca jak zachopenaje i Źyrokaje pryvitannie ad Boga. Pakoľki vybrany Źvaskrasaje Ź niabiesnym cieľe, jago novy stan paraŹnoŹvajecca z « novym imiem ». I getaja niabiesnaja pryroda dla jago vybranych zaŹsiody tajamničaja i indyviduaľnaja: « nichto jaje nie viedaje ». Tamu nieabchodna budzie nasledavac' getuju pryrodu i Źvajsci Ź jaje, kab adkryc', što jana saboj ujaŹľaje.

4-ja epocha : Tyjatyry

Pamiž 1500 i 1800 gadami reŭigijnyja vojny

Vjerš 18: « Anioŭ carkvy ŭ Tyjatyry napišy : vos' što kaža Syn Boży, u jakoga vočy, jak poŭymia agniu, i nogi padobnyja da čystaj miedzi: »

Čacviorty list pad nazvaj « Fijatyra » nagadvaje pra čas, kaŭi chryscijanskaja viera katoŭickaj i pratestanckaj ŭig prapanuje agidnaje vidovišča praz svaje kryvavyja sutyčki. Ale getaje pastannie pakidaje vielizarnyja siurpryzy. U nazvie «Fijatyra» dva grečaskija korani «thuao, téiro» pierakładajucca jak «agidnasc' i smierc' z pakutami». Grečaski termin, jaki aprauđvaje getuju interpretacyju agidnasci, u grečaskim sloŭniku Baji abaznačaŭe svinniu abo dzika padčas ciečki. I tut nieabchodnyja ŭdakładnienni. XVI stagoddzie adznačaŭecca abudženniem pratestantaŭ, jakija asprečvajuc' ŭładu rymškaga papskaga reŭymu. Akramia tago, kab umacavac' svaju svieckuju ŭładu, papstva, pradstaŭlenaje Papam Sikstam V, stvaraje svaju dziaŭžavu Vatykan, jakaja nadaje jamu gramadzianskuju legitymnasc', zviazanuju z jago reŭigijnaj ŭładaj. Vos' čamu z XVI stagoddzia papski reŭym pieranios svajo miesczachodžannie, jakoŭe da tago času znachodziłasia ŭ Łateranskim pałacy, u svaju ŭłasnasc' u Vatykanie, jaki ŭžo ŭjaŭlaŭ saboj niezaležnuju papskuju dziaŭžavu. Ale getaja pieradača — toŭki padman, bo toj, chto scviardžaŭe, što z'jaŭlajecca častkaj Vatykanskej dziaŭžavy, usio jašče siadzic' u Łateranskim pałacy; bo mienavita tam, u Łateranskim pałacy, papy vitajuc' pastannikaŭ zamiežnych dziaŭžaŭ, jakija naviedvajuc' jago. I vos', u 1587 godzie adramantavany abielisk, znoŭ ustalavany kala Łateranskaga pałaca z 3 žniŭnia 1588 goda, byŭ znojdzieny pad 7 mietrami ziamłi i ŭ troch častkach. Dziaŭžava Vatykan razmiešćana za miežami Ryma, na Vatykanskim uzgorku, na zachodnim bierazie Tybra, jaki miažuŭe z goradam z poŭnačy na poŭdzien'. Kaŭi my razgladali plan getaga Vatykana, ja byŭ zdziŭleny, vyjaviŭšy formu svinoj gałavy, z vušami na poŭnač i pysaj na paŭdniovy zachad. Pastannie grečaskaga «thuao» takim čynam padvojna pacvierdžana i aprauđana Bogam, arganizataram getych rečaŭ. Katoŭickaja viera, atrymanaja ŭ spadčynu ad Pjergama, dasiagaje viaršyni svaich agidnasciej. Jano reaguŭe žorstka, z nianavisciu i žorstkasciu na tych, chto, asvietleny Bibłijaj, narešcie raspaŭsiudziŭšysia dziakujučy drukarskamu stanku, vykryvaje jago grachi i pabory. Jašče lepš, što da tago času, zachavał'nik Sviatoga Pisannia, jakoŭe jago manachi pieradrukoŭvali ŭ manastyrach i abactvach, jon pierasleduje Bibłiju, jakaja vykryvaje jago biezzakonnie. I jon zagadvaje pakarac' smierciu vykryvał'nikaŭ ŭładaj slapych i samazdavolenych manarchaŭ; pastuchmianych vykanaŭcaŭ jago vołi. Vyrazy, pad jakimi pradstaŭlajae siabie Isus, cytujučy: « toj, u kago vočy, jak poŭymia agniu » i nogi jakoga padobnyja da čystaj miedzi », raskryvajuc' jago karnyja dziejanni ŭ dačynienni da jago reŭigijnych voragaŭ, jakich jon zniščyc' pasla viartannia na ziamłi. Geta mienavita tyja dzvie chryscijanskija ideałogii, jakija zmagaliŭsia da smierci «miačom» i agniastreł'naj zbrojaj u getym gistaryčnym kantekscie epochi Tyjatyry. « Jago nogi » tady stanuc' na « mory i na ziamłi », simvał katoŭickaj viery i pratestanckaj viery ŭ Adkrycci 10:5 i Adkrycci 13:1-11. Katoŭicyzm i pratestantyzm, abodva grešnyja (grech = miedz'), nieraskajanyja, apisvajucca jak « čystaja miedz' », jakaja pryciagvaje gnieŭ suda Boga Isusa Chrysta. Vykarystoŭvajuc' gety vobraz, z dapamogaj jakoga jon abviašćaje viałikuju « biadu » ŭ Adkrycci 1:15, Bog adkryvaje gadzinu, kaŭi apošnija ganicieli, ab'jadnanyja suprac' jago viernych dziaciej, zmagaliŭsia da smierci, jak dzikija «zviary», jakija buduc' simvalizavac' ich na praciagu ŭsiago praroctva. Ad Franciška I da Łjudovika XIV reŭigijnyja vojny išli adna za adnoj. I nieabchodna adznačyc', jak Bog adkryvaje praklon francuzskaga

naroda, uzbrojenych prychiľnikaŭ papstva z tago času. Chľodvig, pieršy karoľ frankaŭ. Kab adznačyc' apagjej getaga praklonu, Bog pasadziŭ na francuzski tron maľadoga Łjudovika XIV, jakomu było «piac' gadoŭ». Gety vierš z Biblii, Ekkľ. 10:16, wykazvaje jago paślannie: « Gora tabie, ziamla, karoľ jakoj — dzicia, i kniazi jakoj jaduc' ranicaj! » Łjudovik XIV razburyŭ Francyju svaimi Ńćodrymi vydatkami ũ Vjersaľ'skim paľacy i daragimi vojnamy. Jon pakinuŭ pasla siabie Francyju, pagruŭzanuju ũ galeču, a jago pierajemnik, Łjudovik XV, ŭŭŭ toľ'ki dziela raspusty, jakuju dziaľiŭ sa svaim nierazľučnym spadaroŭnikom u raspustie, kardynaľam Dziubua. Agidny piersanaŭ, Łjudovik XV byŭ caľkam abyjakavy da losu svajgo naroda, i narodny gnieŭ, jaki vykľikaŭ, pavinien byŭ abrynucca na jago pierajemnika, karala-pracoŭnika, mirnaga Łjudovika XVI. Abrynuŭšy gety gnieŭ na ľagodnaga i mirnaga ćaľavieka, Bog vyjaviŭ svoj namier udaryc' pa spadčynnym manarchičnym reŭzymie za slapuju vieru, jakuju jon niespraviadľiva ũŃklaŭ na papskija religijnyja pretenzii z ćasoŭ Chľodviga.

Vjerš 19: « Vjedaju tvaje ũčynki, tvaju miľasernasc', tvaju viernasc', tvaju ciarplivasc'; i tvaje apoŃnija ũčynki boľšyja za pieršyja » .

Getyja ślavy Bog adrasuje svaim śľugam, « viernym da śmierci », jakija achviarujuc' siabie pavodle vobraza svajgo Gospada; ich « sprawy » prymajucca Bogam, tamu Ńto jany śviedćac' pra ich sapraŭdnuju « luboŭ » da svajgo Zbaŭcy. Ich « viera » budzie apraŭdana, bo jana supravadŭajecc a viernym śľuŭżenнием ». Ślavy « pastajannasc' », cytavanaje tuť, nabyvaje znaćnaje gistoryćnaje znaćnienie. Mjenavita ũ «vieŭŭ Kanstanca» gorada Eg-Mort Maryja Dziuran praŭŭŭa ũ paľonie 40 doŭgich i ciaŭkich gadoŭ, jak uzor viery. Mnogija inšyja chryscijanie daľi takaje ŭ śviedćannie, ćasta zastajućysia nieviadomymi gistoryi. Geta tamu, Ńto koľ'kasc' mućanikaŭ z ciagam ćasu raśla. ApoŃnija sprawy adnosiacca da ćasu praŭľennia (1643–1715) karala Łjudovika XIV, pry jakim «drakonady» ćieľa, stvoranaga dla getaga dziejannia, pierasľedvali viernych pratestanćkich chryscijan, jakija adŭŭŭi ũ lasy i pustynnyja mieścy. Zviarnicie ũvagu na pakazaľ'nuju roľu imia « cmok », jakaje abaznaćaje «d'jabľa», i adkryťyja agresioŭnyja dziejanni impierskaga Ryma i papskaga Ryma ũ Adkr. 12:9-4-13-16. Toj, chto nazyvauŭ siabie «carom-soncam», davioŭ da apagjeju barac'bu kataľicyzmu, abaroncu «dnia sonca», atrymanaga ũ spadčynu z ćasoŭ Kanstancina I. Adnak , kab zasviedćyc' suprac' jago, Bog pagruziŭ ũvies' pieryjad jago doŭgaga panavannia ũ ciemru, admoviŭšy jamu ũ ciaple i poŭnym śviate sapraŭdnaga sonca, Ńto mieľa sur'joznyja nastupśty dla jeŭŭ francuzskaga naroda.

Vjerš 20: « Adnak maju niekaľ'ki pretenzij suprac' ciabie, bo ty dazvalajeŃ ŭanćynie ljezavieľi, jakaja nazyvaje siabie praroćycaj, vućyc' i zvodzic' maich śľug, kab jany ćyniľi raspustu i jeľi achviary idaľam » .

U 1170 godzie Bog pierakľaŭ Bibliju na pravansaľ'skuju movu praz P'jera Vodesa. Jon byŭ pieršym chryscijaninom, jaki znoŭ adkryŭ dla siabie vućennie ab ćeľasnaj apostaľ'skaj praŭdzie, u tym ľiku pavagu da sapraŭdnaj suboty i pryniaccie viegjetaryjanśtva. Vjadomy jak P'jer Vaľ'do, jon staic' la vytokaŭ «vodua», jakija pasiaľiľisia ũ itaľ'janskim Aľ'pijskim P'jemencie. Sprava Refarmacyi, jakuju jany pradstaŭľali, śutyknuľasia z supraciŭľenнием papizmu, i paślannie znikľa. Nastoľ'ki, Ńto Bog addaŭ usiu Jeŭropu śmiarotnamu mangoľ'skamu naŃesciu, za jakim ruŃŭŭa ũśled ŭdasnaga epidemija ćumy, vykľikanaga mangoľami, jakaja zniŃćŭŭa z 1348 goda tracinu i amaľ' paľovu jaje nasieľ'nictva. Paślannie getaga vierša « ty pakin' ŭanćynu ljezavieľ'... » — geta dakor, adrasavany refarmataram, jakija nie nadaľi pracy P'jera Vaľ'do tago znaćennia, jakoga jana zasľugoŭvaľa, tamu Ńto jana byľa daskaňaľaj. Pamiŭ 1170 i 1517 gadami jany ignaravali daskaňaľaje vućennie ab praŭdzie chryscijanskaga

zbaŭlennia, i ich Refarmacyja, raspačataja ŭ kancy getaga pieryjadu, z'jaŭlajecca častkovaj i vieľmi niapoŭnaj.

Zaŭvaga : Daktrynaľnaja daskanaľasc', zrazumietaja i ŭžytaja Piteram Uoľda, pakazvaje, što ŭ im Bog prastaviŭ poŭnuju pragramu Refarmacyi, jakaja pavinna byľa byc' ażyccioŭlena. Faktyčna, usio byľo зробlena ŭ dva etapy, patrabavannie suboty pačaľosia toľki ŭ 1843-1844 gadach, u adpaviednasci z časam, paznačany ukazam z Daniila 8:14.

Kab adlustravac' papskuju rymska-kataľickuju vieru, Bog paraŭnoŭvaje jaje z žonkaj-čužaziemkaj cara Achava, žachľivaj « Jezavieľlu », jakaja zabivaľa Božych prarokaŭ i praľivaľa niavinnuju kroŭ. Kopija dakľadna adpaviadaje madeľi, ale jana taksama maje niedachop u tym, što praisnavaľa značna daŭžej. Nazvaŭšy jaje « praročycaj », Bog maje na ŭvazie nazvu novaga miescaznachodžannia svajgo «trona»: Vatykan, što ŭ pierakľadzie z starafrancuzskaj i ľacinskaj moŭ aznačaje «vaticinare»: praročyc'. Gistaryčnyja padrabiaznasci pra getaje miesca nadzvyčaj pakazaľnyja. Pjeršapačatkova getaje miesca byľo adznačana najaŭnasciu rymskaga chrama, prysviečanaga bogu-« zmieju » Eskuľapu. Gety simvaľ budzie abaznačac' d'jabľa i papski režym u Adkrycci 12:9-14-15. Impieratar Njeron razmiasciŭ tam svaje gonačnyja trasy na kalasnicach, i «Symon Mag» byŭ pachavany na tamtejšych mogliľkach. Zdajecca, geta jago pareštki, jakija buduc' šanavacca jak pareštki apostala Pjatra, raspiaťaga ŭ Rymie. Tut znoŭ ža baziľika, prapanavanaja Kanstancinam, sviatkavaľa chryscijanskuju sľavu. Pjeršapačatkova getaja miascovasc' byľa baľocistaj. Takim čynam pabudavanaja chľusnia apraŭdaje novuju nazvu getaj vatykanskej baziľiki, jakaja, pašyranaja i ŭprygožanaja ŭ XV stagoddzi, atrymaje pamyľkovuju nazvu «baziľika Sviatoga Pjatra Rymskaga». Gety gonar, jaki byŭ nasamreč addadžieny čaradzieju i «zmieju» Eskuľapu, apraŭdaje nazvu « magija » , jakuju Duch prypisvaje rymska-kataľickim reľigijnym abrađam u Adkrycci 18:23, dzie biblejskaja viersija Darbi kaža nam: « I sviatľo lampy boľš nie zaziaje ŭ tabie, i goťas žanicha i niaviesty boľš nie budzie čutny ŭ tabie, bo tvaje kupcy byľi viaľikimi ziamľi, bo tvaim čaradziejstvam usie narody byľi zviedžieny z šľachu ». Mjenavita zaviaršennie pracy nad getaj baziľikaj «Sviaty Pjotr Rymski», jakaja patrabavaľa vieľizarnych sum grošaj, pryviadzie da tago, što preľat Tecel' budzie pradavac' svaje «induľgjeny». Bačacy prabačennie grachoŭ, jakija pradajuca za grošy, nastaŭnik-manach Marcin Łjuter adkryŭ sapraŭdnuju pryrodu svajoj rymska-kataľickaj carkvy. Takim čynam jon asudzić jaje d'jabaľskuju pryrodu i niekatoryja z jaje pamyľak, vyviesiŭšy ŭ 1517 godzie svaje znakamityja 95 tezisaŭ na dzviarach niamieckaj carkvy Aŭgsburga. Takim čynam jon farmaľizavaŭ pracu Refarmacyi, prapanavanuju Bogam Piteru Vaľdo z tago času. 1170 god.

Zviartajučysia niepasredna da svaich refarmavanych sľug tago času, sapraŭdnych, pakorľivych mirnych achviar, Duch dakaraje ich za toje, što jany dazvalajuc' ľjezavieľi vučyc' i spakušac' svaich sľug . U getym dakory my možam pračytac' usiu daktrynaľnuju niedaskanaľasc' getaga pačatku reformy. Jana « vučyc' i spakušaje » svaich « sľug », sľug Isusa, što robic' jaje chryscijanskaj carkvoj. Ale jaje vučennie — geta vučennie epochi Pjergama , dzie abvinavačvannie ŭ « niačystasci » i vobraz « ježy » achviary idaťam " užo byľi asudžanyja. Njagľedziačy na padmantivuju zniešnasc', u getym vieršy važnaj asobaj z'jaŭlajecca nie « žančyna ľjezavieľ' », a sam pratestancki chryscijanin. Z samaga pačatku, kažučy jamu: « Pakin' žančynu ľjezavieľ'... », Duch namiakaje na niedachopy, jakija padziaľali pieršyja pratestanty. Zatym Jon raskryvaje charaktar getaga niedachopu: paganskaje idaľapakľonstva. Robiačy geta, Jon raskryvaje pryrodu «ciažaru » , jaki Jon jašče nie ŭskľadaje na Jago ŭ toj čas, ale jaki Jon budzie patrabavac' z 1843 goda. I ŭ getym paśľanni Bog-stvaraľnik naceľvajecca na rymskuju «niadzielu», praktyka jakoj u Jago vačach z'jaŭlajecca paganskim idaľapakľonstvam, jakoje šanuje faľšyvaje soniečnaje bažastvo najstarejšaga paganstva ŭ gistoryi čaľaviećva. Z 1843 goda Jon

pavinien budzie admovicca ad «niadzieŭ» abo svaich adnosin z Isusam Chrystom, adzinym Zbaŭcam ziamnych grešnikaŭ.

Vjerš 21: « Ja daŭ joj čas pakajacca, i jana nie pakajałasia ŭ svaim raspuscie » .

Gety čas byŭ adkryty z Daniila 7:25 i paccvierdžany ŭ troch formach u Apakalipsisie ŭ rozdzielach 11, 12 i 13. Geta vyrazy: « čas časou i paŭčasu; 1260 dzion, abo 42 miesiacy », jakija abaznačajuc' nieciarpimaje papskaje panavannie, jakoje dziejničała pamiž 538 i 1798 gadami. Raspaŭsiudžvannie praŭdy praz Bibliju i propaviedzi sapraŭdnych refarmataraŭ daŭi kataŭickaj viery apošni šaniec pakajacca i admovicca ad svaich grachoŭ. Jana ničoga nie zrabiła, pierasledavała i katavała ŭ imia svajoj inkvizitarskaj ułady mirnych paŭtancoŭ žyvoga Boga. Takim čynam, jana ŭznaviła buntarskija spravy jaŭrejskaga naroda, daŭšy prypaviesci Isusa drugoje vykanannie: geta prypaviesć pra vinagradaraŭ, jakija zabivajuc' pieršych paŭtancoŭ Boga, a potym zabivajuc', kaŭi jon z'jaŭlajecca pierad imi, syna gaspadara vinogradnika, kab skrasci jago spadčynu.

Vjerš 22: « Vos', Ja kinu jaje na łožak, i tych, chto čynić pieralub z joju, — u viaŭikaju skruchu, kaŭi jany nie pakajucca ŭ svaich učynkach » .

Bog budzie stavicca da jaje jak da « prastytutki » , « kinutaj na łožak », što dazvalaje nam zviazac' « žančynu ljezavieŭ » getaj temy z « viaŭikaj prastytutkaj Vaviŭon » z Adkryccia 17:1. Abvieščanaja « viaŭikaja smutak » nastupić pasła pravaŭu biblejskaga abviaščennia. Geta ž paŭtannie pacvierdzić identyfikacyju getaj « viaŭikaj smutku » sa « zvieram, jaki vychodzić z biazdonnaj jamy » ŭ Adkrycci 11:7. Jana ŭznikaje pasła pracy « dvuch sviedkaŭ » Boga, jakimi z'jaŭlajucca tvory staroga i novaga boskich zapavietau Sviatoj Biblji. Duchoŭnaje « pieralubstva » pacvierdžana i nazvana, i « tyja », kago Bog abvinavačvaje ŭ jago zdziajsnienni razam z « ljezavieŭu », — geta francuzskija manarchy. Razam z kataŭickimi sviatarami manarchy stanuc' gaŭoŭnymi mišeniami gniewu revalucyjnaga nacyjanaŭnaga ateizmu, jaki byŭ toŭki vyrazam gniewu Usiemagutnaga Boga Isusa Chrysta. Jany nie pakajałasia, tamu padvojny gnieŭ abrynušsia na ich u pryznačany Bogam čas u kancy papskaga praŭlennia pamiž 1793 i 1798 gadami.

Słowa « smutak » adnosicca da nastupstvaŭ boskaga praklonu pavodle Paŭtannia da Rymlanaŭ 2:19: « Smutak i pakuty na kožuju dušu čaŭavieka, jakaja robic' zło , najpierš na Judeja, a potym i na Greka! » Ale « smutak », jaki karaje za grachi kataŭickaj manarchii i jaje sajuznicy Rymska-kataŭickaj carkvy, simvalizavany ŭ Adkrycci 17:5 nazvaj « Vaviŭon » « viaŭikaja » — geta, ŭagična kažućy, « viaŭikaja smutak ».

Vjerš 23: « Jaje dziaciej pakaraju smierciu, i ŭsie cerkvy daviedajucca, što Ja Toj, Chto vypraboŭvaje sercy i nutro, i adpłaću koŭnamu z vas pavodle učynkaŭ jagonych » .

« Pamierci smierciu » — geta vyraz, jaki Duch vykarystoŭvaje, kab vykŭlicac' u pamiaci dva «žachi» revalucyjnaga režymu 1793 i 1794 gadoŭ. Getym vyrazam jon adchilaje lubuju ideju prostaj duchoŭnaj smierci, jakaja budzie turbavac' pratestantaŭ u 1843 godzie ŭ paŭtanni, pieradadziennem anioŭu tago času « Sardysu » ŭ Adkrycci 3:1. Čaŭaviečva nikoŭi nie viedała takoj kryvavaj pracy, jakuju vykonvaŭi mašyny dla zabojsťva, vynajdzienyja doktaram Łui, ale acenienyja doktaram Giŭ'jacinam, čyjo imia byŭo dadziena samoj pryŭadzie, jakaja z tago času nazyvałasia: giŭ'jacina. Zatym byli vyniesieny šmatlikija rašenni ab pakaranni smierciu , akramia tago, byŭ vydadzienny pryncyp zabojsťva smierciu suddziaŭ i abvinavaŭcaŭ papiaredniaga dnia. Zgodna z getym pryncypam, čaŭaviečva,

zdavafasia, pavinna byto zniknuc', i mienavita tamu Bog nazvaŭ gety zniŝčaŭny revalucyjny režym « biezdanniu ». U reŝcie reŝt, jon zrabiŭ by ziamlu « biezdanniu » biez jakoj-niebudz' formy žyccia ŭ pieršy dzien' stvarennia, zgodna z Bycciom 1:2. Ale toŭki na niabiosach, padčas niabiesnaga suda, jaki ażycciaŭlajecca sabranymi vybranymi, « usie Cerkvy (ci Asamblei)», geta značyc' vybranyja siami epoch, adkryjuc' dla siabie getyja gistaryčnyja fakty ŭ tym značenni, jakoje im nadaŭ Bog. Božaja spraviadlivasc' daskaŭaŭaja; tyja, chto sudziŭ iŭžyva, byli pakaranyja Jago spraviadlivasciu « pavodle svaich ułasnych» učynkaŭ . Jany niespraviadliwa pryčynili smierc' i, u svaju čargu, byli pakaranyja smierciu daskaŭaŭaj boskaj spraviadlivasciu: « i Ja adpłaču koŭnamu z vas pavodle vašych učynkaŭ ».

Vjerš 24: « Ale vam, usim tym, chto ŭ Tyjatyry, chto nie maje getaga vučennia i nie paznaŭ głybini satany, jak kažuc', kažu: inšaga ciažaru nie ŭskładaju na vas ;

Tyja, chto asudžaje katalickuju vieru i nazyvaje jaje religijnyja abraŭdy « głybinioj satany », mogul' byc' toŭki refarmatarami, jakija z'javiŭsia prykładna z 1200 goda da Francuzskaj revalucyi 1789 goda. Jakimi b ni byli ich pavodziny, ich vučennie byto vieŭmi dalokim ad čystaj praŭdy, jakoj Duch vučyŭ apostalaŭ i vučniaŭ Isusa Chrysta. Adznačajucca toŭki try stanoŭčyja rečy na ich karysc': viera ŭ adzinuju achviaru Isusa, davier toŭki Biblii i dar svajoj asoby i svajgo žyccia; usie astatnija daktrynaŭnyja punkty byli atrymany ŭ spadčynu ad katalicyzmu i tamu magli byc' pastaŭleny pad sumnieŭ. Takim čynam, choc' i byli niedaskaŭaŭnymi ŭ vučenni ab praŭdzie chryscijanskaj viery, abrazyja refarmatary viedali, jak pryniesci svajo žyccio Bogu ŭ jakasci żyvoj achviary, i, čakajučy 1844 goda, daty ŭstuplennia ŭ siŭu ŭkaza z Daniila 8:14, Bog časova pryniaŭ ich słužennie. Geta toje, što Jon vieŭmi vyrazna wykazvaje, kaŭ kaža: « Ja nie ŭskładaju na vas inšaga ciažaru ». Situacyja vyklučnaga boskaga suda vyrazna bačnaja ŭ getych słovach.

Vjerš 25: « Toŭki toje, što maješ, trymaj, pakuŭ Ja pryjdu » .

Pryčyny, jakija dazvalajuc' Bogu bŭlagaŭlaŭac' niedaskaŭaŭuju pratestanckuju vieru, pavinny zachouvacca i praktykavacca vybranymi da viartannia Isusa Chrysta.

Vjerš 26: « A chto pieramoža i budzie zachouvac' Maje sprawy da kanca, tamu dam uŭladu nad narodami » .

Gety vierš raskryvaje, što pryviadzie da straty vyratavannia z getaga času Refarmacyi i da viartannia Chrysta. Vybranyja pavinny buduc' da kanca zachouvac' sprawy, padrychtavanyja i adkrytyja Isusam Chrystom, bieŭpierapynna da kanca sviatu. Paklikanyja padajuc', admaŭlajučysia ad novych patrabavanniaŭ Boga. Tym nie mienš, Jon nikoli nie chavaŭ svajgo namieru pastupova paviaŭličvac' svajo sviatŭo da času svajgo pryšescia ŭ ŭŭŭie. « Sciežka praviednikaŭ padobnaja da zziajučaga sviatŭa, jakoje sviecić usio macniej i macniej da poŭnaga dnia (Pryp. 4:18)»; gety vierš Biblii dakazvaje geta. I tamu ŭ ramkach Jago pŭana, z 1844 goda, boskija patrabavanni buduc' z'jaŭlaccia ŭ daty, pradkazanyja i praročanyja Jago unikaŭnym biblejskim praročkim słovam. Toŭki jak niabiesny suddzia vybranyja atrymajuc' ad Boga «uŭladu nad narodami».

Vjerš 27: « Jon budzie pasvic' ich ŭaleznym kijem, jak razbivajecca posud gančara, jak Ja atrymaŭ uŭladu ad Ajca Majgo » .

Gety vyraz aznačaje prava asudžac' na smierc'. Prava, jakoje vybranyja padzialac' z Isusam Chrystom u sudzie nad biazboŭnikami, ustanouŭlenym dla Strašnaga suda, padčas « tysiačy gadoŭ » vialikaj suboty siomaga tysiačagoddzia.

Vjerš 28: « I dam jamu ranišniuju zorku » .

Bog dasc' jamu počnaje boskaje sviatło, simvalizavanaje na našaj ciapierašniaj ziamli sviatłom sonca. Ale Isus skazaŭ: «Ja josc' sviatło». Takim čynam Jon abviaščaje sviatło niabiesnaga žyccia, dzie sam Bog z'jaŭlajecca krynicaj sviatła, jakoje boľš nie zaležyc' ad niabiesnaj zorki, jak naša sonca.

Vjerš 29: « Chto maje vucha, niachaj čuje, što Duch kaža cerkvam » .

Kanstrukcyja Apakałipsisa padobnaja da wiežy, jakaja składajecca z siami pavierchaŭ, siomy z jakich budzie časam sustrečy z Bogam. U getaj kanstrukcyi rozdzieły 2 i 3 składajuc' asnoŭnuju strukturu ŭsioj chryscijanskaj epochi pamiž 94 i 2030 gadami. Usie temy, uzniatyja ŭ Apakałipsisie, znachodziac' svajo miesca ŭ getaj asnoŭnaj struktury. Ale ŭ getaj struktury pieršyja pavierchi vykonvajuc' toľki rolu lesvicy, jakaja viadzie na vierchni pavierch. Važnasc' adkryccia prajaŭlajecca na 3-m uzroŭni pad nazvaj Pjergam . Getaja važnasc' jašče boľš padkreslivajecca na 4-m uzroŭni pad nazvaj Tyjatyr . Mjenavita ŭ getuju epochu chryscijanskaja viera stanovicca zabłytanaj i zmanlivaj. Božy sud nad duchoŭnaj sytuacyjaj getaj epochi budzie miec' nastupstvy da kanca svietu. Tamu, kab umacavac' vaša razumiennie getaga suda, ja koratka raskažu pra getaje pašlannie, skiravanaje Bogam da svaich pratestanckich vybrannikaŭ padčas praŭlennia Łjudovika XIV.

Karotki zmiest : Padčas Refarmacyi pavodziny chryscijan byli raznastajnymi. Byli sapraŭdnyja sviatyja, jakich pierasledavali, ale jany zaŭsiody byli mirnymi, i ludzi, jakija blytali rełigiju i pałityku, jakija ŭzbrojvalisia i adkazvali ŭdar za ŭdaram karaleŭskim katalickim vojskam. U Daniila 11:34 Duch nazvaŭ ich «kryvadušnikami». Mała chto z rełigijnych ludziej rozumieŭ, što byc' chryscijaninam aznačaje pierajmac' Isusa va ŭsim, vykonvac' jago zagady i padparadkoŭvacca jago zabaronam; vykarystannie zbroi było adnym z ich, i geta byŭ jago apošni ŭrok, dadzieny padčas aryštu. Paprok Isusa byŭ apraŭdany tym, što, praciagvajučy praktykavac' katalickuju spadčynu, pratestanty sami svaim prykładam spryjali vučenniu i spakušenniu, jakija naležali katalickaj ljezavieľi . Ich niedaskanaľaja rełigijnaja praktyka dyskredytavaľa ich na sudzie Boga, jakoga jany zniavažyli pierad jago voragami. Gety etap rannij Refarmacyi prymušaje jago rabić vyklučnyja mierkavanni; što jon padkreslivaje, kažučy: « Ja nie ŭskładaju na ciabie inšaga ciažaru, toľki toje, što maješ, zachovvaj, pakuľ Ja nie pryjdu » . Ale daktrynaľnaja niedaskanaľasc' na getym pačatku zakonnaja, i Bog prymaje služennie tych, chto prymaje pierasled i smierć u Jago imia. Jany nie magli dac' boľš, addaŭšy maksimum: svajo žyccio. Bog padkreslivaje gety duch achviarnasci, jaki Jon nazyvaje « spravami, boľšymi za pieršyja » (vierš 19). Paganstva rymaskaga katalicyzmu paraŭnoŭvajuc' z miasam, achviaravanym idaľam . Vykryccio rymaskaga padmanu pačalošia z daskanaľa asvietnickich prac P'jera Vaľdo (Vade), jaki jašče ŭ 1170 godzie napisaŭ viersiju Bibľii na movie, adroznaj ad łacinskaj, — pravansaľskaj. Jago viedy i razumiennie boskich patrabavanniaŭ byli dziŭna počnymi, i pasla jago pratestanckaja viera degradavaľa. Pad natchnienniem Žana Kaľvina pratestanckaja viera navat zaviardziela, pryniaŭšy vobraz svajgo katalickaga praciŭnika. A vyraz «rełigijnyja vojny» sviedčyc' pra agidu pierad Bogam, tamu što vybranniki Isusa Chrysta, sapraŭdnyja, nie adkazvajuc' na ŭdary, naniesienyja im. Ich pomsta pryjdzie ad samoga Gospada. Uzbroiŭšysia, pratestanty, devizam jakich było «sola scriptura» — «toľki Pisannie», prademanstravali pagardu da Bibľii, jakaja zabaraniaľa im gvaľt. Isus zajšoŭ vieľmi daloka ŭ getaj gaľinie, vučyŭšy svaich vučniaŭ, što jany pavinny padstaŭlac' «druguju ščaku» tamu, chto ich udaryc'.

Gety čas, kali katalickija pierasledy staľi pryčynaj smierci viernych sług Isusa, trojčy padkreslivajecca ŭ Apakałipsisie: tut, u gety pieryjad Tyjatyry , a taksama ŭ 5-m piačatka 6-j gľavy i ŭ 3-j truba z 8-ga

razdziela. Tut, u 22-m vieršy, Isus padbadziornaje svaich slug-mučanikaŭ, abviaščajučy im svoj namier adpomscic' za ich smierc' abo pakuty, pryčynienyja Rymam i jago karaleŭskimi slugami. Klučavoje slova, schavanaje ŭ nazvie Pjergam, vyrazna prajaŭlajecca: katalickaja religija vinavataja ŭ pieralubie suprac' Boga, i tyja, chto zdziajsniaje jago razam z joj, katalickija manarchi, ich sajuzy i ich fałšyvaja šlachta, zapłaciac' pad gił'jacinaj francuzskich revalucyjanieraŭ za niespraviadłiva prałituju kroŭ. Adkr. 2:22-23: « Vos', Ja kinu jaje na tožak, i tych, chto zdziajsniaje pieralub z joju, — u viałikuju skruchu, kaŭi nie pakajucca ŭ svaich učynkach. Ja zab'ju dziaciej jaje smierciu; i ŭsie cerkvy daviedajucca, što Ja Toj, Chto vypraboŭvaje sercy i vantroby, i Ja adpłaču koźnamu z vas pavodle učynkaŭ vašych ». Ale budźcie asciarožnyja! Pakoŭki pasla 1843 goda « tyja, chto čynic' z joj pieralub », taksama buduć pratestantami, tamu Bog padrychtuje jadžiernuju « treciuju susvietnuju vajnu », novaje pakarannje za pieralub katałikoŭ, pravasłaŭnych, anglikan, pratestantaŭ i advientystaŭ. Paralełna Duch kaža ŭ 5-m piačatka: Adkryccio 6:9-11: « Kaŭi Jon adkryŭ piatuju piačatku, ja ŭbačyŭ pad achviarnikam dušy zabitych za slova Božaje i za sviedčannie, jakoje jany miełi. I jany zakryčali gučnym gołasam, kažučy: « Dakuł, Gospadzie sviaty i praŭdzivy, Ty nie budzieš sudzić i adpomscic' za kroŭ našu tym, chto żyvie na ziamłi? » I dałi im biełyja šaty, i skazana im, kab jany adpačyli jašče krychu, pakuł nie dapoŭniacca koŭkasc' ichnich tavarýšaŭ pa služenni i bratoŭ, jakija pavinny byc' zabityja, jak i jany ».

Getaja scena z 5-j piačatki moža zabłytač' i ŭviesci ŭ zman nieasviečanaga rozumu. Chaj budzie zrazumiela, gety vobraz adkryvaje nam tajemnuju dumku Boga, bo, zgodna z Ekkł. 9:5-6-10, pamierłyja ŭ Chryscie spiac' u stanie, kaŭi ich pamiać zabytaja, nie ŭdziełničajučy ni ŭ čym, što robicca pad soncam. Bibłija nadaje pieršaj smierci značennie zniščennia ŭsioj istoty; pamierłyja niby nikoŭi nie isnavali, z getaj roznicaj, što, isnavaŭšy, usio ich isnavannie zastajecca vygraviravanym u dumcy Boga. Tamu Bog zviartajecca da svaich żyvych slug z getym paślanniem suciašennia, kab padbadzioryc' ich. Jon nagadvaje im, što, zgodna z Jago abiacanniami, pasla smiarotnaga snu josc' čas dla ich abudžennia, kaŭi jany buduć Im uvaskresnuc'. Tady ŭ ich budzie magčymasc' sudzić pad pozirkam i sudom Boga ŭ Isusie Chryscie svaich kataŭ, jakija taksama byli ŭvaskresłyja, ale ŭ kancy tysiačy gadoŭ. U paślanni z Tyjatyry smierc', abvieščanaja tym, chto zdziajsniaje pieralub z katalickaj Jezavielaj, budzie miec' padvojnaje vykanannie. Na ziamłi praca revalucyjanieraŭ — geta pieršaja faza, ale pasla jaje pryjdzie, u svoj čas i ŭ drugoj fazie, drugaja smierc' apošniaga suda, gadzina, kaŭi « ŭsie schody » chryscijan, niaviernych ci viernych, usich pieryjadaŭ chryscijanskaj ery ŭbačac' spraviadłivy sud Boży, užyty suprac' duchoŭnaga pieralubu.

U svaim simvaličnym vobrazie, 4-y Truba ŭ 8-m rozdiele pacviardžaje dziejannje « viałikaj smutku », zaprogramavanaj dla pakarannia pieralubu papizmu i manarchistaŭ, jakija jago padtrymłivali. Sonca, boskaje sviaťło, miesiac, ciomnaja katalickaja religija i zorki, religijnaja ludzi, paciarpiełi častkova abo častkova ad pierasledu ateizmu francuzskimi revalucyjanierami ŭ 1793 i 1794 gadach.

U kancy paślannia, adrasavanaga mirnym pratestantom, Duch pacviardžaje svajo asudžennje vykarystannia zbroi, nagadvajučy, što toŭki dla apošniaga suda, padrychtavanaga padčas niabiesnaga suda siomaga tysiačagoddzia, budzie adpomščany vybrany. Tamu jon nie maje prava adpomscic' za siabie pierad getym niabiesnym sudom, dzie jon budzie sudzić svaich ganicielaŭ razam z Isusam Chrystom i budzie ŭdziełničac' u vyniasienni prysudu ab ich asudženni na smierc'. « Jon budzie pasvic' ich žaleznym kijem, jak razbivajucca posud gančara ». Meta getaga suda budzie vyznačyc' čas pakut vinavatyh, asudžanych na druguju smierc' apošniaga suda. Vjerš 29 vykłikaje ŭ pamiać nastupnaje: ranišniaja zorka. « I dam jamu ranišniuju zorku ». Gety vyraz abaznačaje sonca, vobraz boskaga sviaťła. Pjeramožca ŭvojdzie naviečna ŭ boskaje sviaťło. Ale pierad getym wiečnym

kantekstam gety termin padrychtoŭvaje piatuju litaru, jakaja idzie dalej. Ranišniaja zorka zgadvajecca ŭ 2 Pjet. 1:19-20-21: « I my majem prarockaje słowa boŭš peŭnaje , i vy dobra robicie, što ŭvažajecie jago, jak da sviaciŭni, jakaja sviecić u ciomnym miescy, pakuŭ nie razvidnieje i nie ŭzydzie ŭ sercach vašych ranišniaja zorka . Vjedajučy najpierš toje, što nijakaje praroctva ŭ Pisanni nie moŭža być tłumačana asobna, bo praroctva nikoli nie było pa voŭi čaŭaviečaj, ale pramaŭlati jago sviatyja ludzi Boŭžyja, natchnionyja Ducham Sviatym ». Gety vierš padkresŭivaje važnascʹ prarockaga słowa, tamu što kantekst budučaj epochy budzie duchoŭna abumoŭleny vykananniem boskaga zagadu, praročanaga ŭ Dan. 8:14. « Da 2300 viečara i ranicy, i sviatascʹ apraŭdajecca ». Ale ŭ toj čas gety vierš byŭ viadomy toŭki ŭ pierakładzie: « Da 2300 viečara i ranicy, i sviatynia ačyscicca ». Navat u getym pierakładzie Boŭžaje paŭlannie było tym samym, ale mienš dakładnym; u getaj formie jago moŭŭna było interpretavacʹ jak abviaščennie kanca svietu słaŭnym viartanniem našaga Gospada i Zbaŭcy Isusa Chrysta. Bog vykarystaŭ amerykanskaga pratestanta Uilʹjama Milera dla praviadziennia dvuch advientyskich vyprabavanniaŭ viery viasnoj 1843 goda i vosienniu 1844 goda. Jak vučycʹ nas Daniil 12:11-12, pamiŭ getymi dvuma datami, u 1843 godzie, boski ŭkaz pazbaviŭ zniasilenych pratestantaŭ vyratavaŭnaj praviednasci, prapanavanaj Isusam Chrystom, tamu što jany boŭš nie adpaviadali standartu novaj sviatasci, patrabavanaj Bogam. Praviednascʹ Isusa viečnaja, ale jana prynosicʹ karyscʹ toŭki sapraŭdnym vybranyj, abranym samim Isusam, i geta va ŭsie časy i da kanca svietu.

Tut, pamiŭ Tyjatyrami i Sardami , u pieršy dzienʹ viasny 1843 goda ŭstupiŭ u siŭ ŭkaz z Daniila 8:14, i my daviedajemsia pra jago nastupstvy ŭ paŭlanniach, skiravanych Ducham da chryscijan tago času.

Adkryccio 3: Asambleja z 1843 goda –

adnoŭlenaja apostalʹskaja chryscijanskaja viera

5-ja epocha : Sardy

Sud, vyniesieny Isusam Chrystom pasla advientyskich sudoŭ viasnoj 1843 goda i 22 kastryčnika 1844 goda

Vjerš 1: « Anioŭ carkvy ŭ Sardy napišy : «Vosʹ što kaŭza Toj, Chto maje siem duchaŭ Boŭžych i siem zorak: viedaju tvaje spravy; ty zdajecca ŭyvym, a nasamreč miortvy » .

Epocha « Sardys » , tema piataga paŭlannia, padkreslicʹ dzvie supracʹlegŭyja pavodziny pratestanckich chryscijan, jakija im prypisvajucʹ: grešnyja, jakim Isus abviaščaje: « Vy ŭličyciesia ŭyvymi, a vy miortvyja »; i vybranyja, u vieršy 4: « Jany buducʹ chadzicʹ sa Mnoj u bieŭym adzienni, bo jany godnyja ». Jak i zmiest jago dvuch paŭlanniaŭ, imia « Sardys » maje dvajnoje značennie, sensy jakoga absalutna supracʹlegŭyja. Ja zachouŭaju asnoŭnyja idej getaga grečaskaga korania: sutargavy i kaštoŭny kamienʹ, geta značycʹ smiercʹ i ŭžycio. «Grymasa» i «sutargavy» vyznačajucʹ sardaničny smiech; pa-grečasku sardonion — geta vierchniaja viaroŭka palaŭničaj sietki; sardzina — geta ryba; i ŭ procilegŭym sensie sardoniks i sardoniks — kaštoŭnyja kamiani; sardoniks — geta raznavidnascʹ karyčnievaga chaŭcedonu. U pačatku getaga paŭlannia Isus pradstaŭlaje siabie jak « toj, chto maje siem duchaŭ

Božych i siem zorak », geta značyc' asviačennie Ducha i sud nad svaimi sługami siami epoch. Jak i ũ Dan. 12, jon staic' nad rakoj-zabojcam, vyprabavanniem advientysckaj viery, i vynosic' tut svoj vierdykt. Zviarnicie ũvagu na vykarystannie zvykľaj formy zvarotu, jakaja pakazvaje, što jago surazmoŭca — adzin u kalektyŭnym sensie. Gavorka idzie pra ũsiu pratestanckuju normu. Isus kľadzie kaniec pratestanckamu vykľučenniu, adznačanamu ũ pasľanni Fijatyry . Novy « ciažar » (pavodle ũjaŭlennia buntaŭlivych viernikaŭ) ciapier naviazany i zapatrabavany. Praktyka rymckaj niadzieŭi pavinna byc' admieniena i zamieniena subotniaj subotaj. Gety ũkaz z Dan. 8:14 zmianiaje situacyju, jakaja skľaľasia z 7 sakavika 321 goda impierataram Kanstancinam I. U 1833 godzie, za 11 gadoŭ da 1844 goda, praz biespierapynny doždž z padajučych zorak, jaki doŭžyŭsia z poŭnačy da 5-j ranicy i byŭ bačny pa ũsioj terytoryi Amieryki, Bog prailustravaŭ i pradkazaŭ masavaje padziennie pratestanckich chrystcijan. Kab pierakanac' vas u getym tľumačenni, Bog pakazaŭ Abragamu zorki na niebie, kažučy jamu: « Tak budzie tvajo naščadstva ». Takim čynam, padziennie zorak u 1833 godzie pradkazaľa masavaje padziennie getaga naščadka Abragama. Gety niabiesny znak zgadvajecca ũ temie 6 -j piačatki. u Adkrycci 6:13 Isus kaža: « Pra ciabie kažuc', što ty žyvy, a ty miortvy ». Tamu toj, pra kago jon gavoryc', maje reputacyju pradstaŭnika Boga, i getaja detaľ adpaviadaje pratestantyzmu, jaki, vierujučy ũ svaju Refarmacyju, ličyc', što jon pamiryŭsia z Bogam. Božy vierdykt gučyc' tak: « Ja viedaju tvaje spravy », « i ty miortvy ». Gety sud pachodzić ad samoga Boga, viaľikaga Suddzi. Pratestant moža ignaravac' gety sud, ale jon nie moža pazbiegnuc' jago nastupstvaŭ. U 1843 godzie ũstupiŭ u siľu ũkaz z Daniľa 8:14, i nivodzin chrystcijanin nie pavinien ignaravac' zakon žyvoga Boga. Geta niaviedannie zviazana z pagardaj da biblejskaga prarockaga sľova, jakomu apostal Pjotr zakľikaje nas zviarnuc' usiu našu ũvagu ũ 2-m Pasľanni da Pjatra. 1:19-20: « I my majem prarockaje sľova boľš peŭnaje, i vy dobra robicie, što ũvažajecie jago, jak da s'viaciľnika, što sviecić u ciomnym miescy, pakuľ nie razvidnieje i nie ũzydzie ranišniaja zorka ũ vašych sercach. Vjedajučy najpierš toje, što nijakaje praroctva Pisannia nie paddajecca asabistamu tľumačenniu ». Zastajučysia niezaŭvažanymi siarod usich tekstaŭ Bibľii Novaga Zapavietu, getyja vieršy, asabľiva z 1843 goda, robiac' roznicu pamiž žycciom i smierciu.

Vjerš 2: « Čuvajcie i ũmacoŭvajcie astatniaje, što chutka pamierci, bo ja nie znajšoŭ vašych spraŭ daskanaľymi pierad Bogam maim » .

Kali jany nie ũvojduc' u novy standart sviatasci, « astatnija » pratestantyzmy « pamruc' ». Bo Bog asudžaje jago pa dzviuch pryčynach. Pjeršaja — geta praktyka rymckaj niadzieŭi, asudžanaja vykananniem dekreta z Daniľa 8:14; drugaja — geta abyjakavasc' da prarockaga sľova, bo, nie ũličvajučy ũrok, dadzienny Bogam praz vopyt advientystaŭ, pratestanckija naščadki buduc' niesci vinu, atrymanuju ũ spadčynu ad svaich bac'koŭ. Pa abodvuch punktach Isus kaža: « Ja nie znajšoŭ tvaich spraŭ daskanaľymi pierad Bogam Maim ». Kažučy « pierad Bogam Maim », Isus nagadvaje pratestantom pra standart Dziesiaci zapaviedziaŭ, napisanych paľcam Boga, Ajca, jakim jany pagardžajuc' na karysc' Syna, jaki pavinien ich vyratavac'. Jago ideaľna pasľuchmianaja viera, jakuju jon daŭ jak uzor, nie maje ničoga aguľnaga z pratestanckaj vieraj, spadčynnicaľ mnogich kataľickich grachoŭ, u tym tľiku, pierš za ũsio, štotydniovaga adpačynku ũ pieršy dzien'. Dzviery vyratavannia nazaŭždy začyniajucca za kalektyŭnaj pratestanckaj reľigijnaj normaj, padajuc' « zorki » « šostaj piačatki ».

Vjerš 3: « Dyk vos', uspomni, jak ty pryniaŭ i čuŭ, i trymajsia i pakajsia. Kali nie budzieš čuvac', to Ja znajdu na ciabie, jak zľodziej, i ty nie budzieš viedac', u jakuju gadzinu znajdu na ciabie » .

Gety dziejasťoŭ « pamiatac' » maje na ŭvazie krytyčnaje razvažannje nad spravami minuta. Ale toľki sapraŭdy abranjja dastatkova pakorľivjja, kab krytykavac' svaje ŭłasnyja sprawy. Boľš za toje, getaja zapaviedz' « pamiatac' » vykľikaje ŭjaŭlennie pra « pamiatac' » u pačatku čacviortaj zapaviedzi, jakaja zagadvaje asviačony adpačynak siomaga dnia. Tut znoŭ, padvojna, aficyjny pratestantyzm zaprošany pieragledziec' svajo ŭsprymannje prarockich paślanniaŭ, abvieščanych Uiľ'jamam Mileram viasnoj 1843 goda i vosienniu 1844 goda, a taksama tekstu 4-j z 10 zapaviedziaŭ Božych, jakija jon parušaje ŭ smiarotnym grachu z 1843 goda. Najboľš sur'joznym nastupstvam jago razryvu z Isusam Chrystom sfarmulavana tak: « Kaŭi nie budzieš čuvac', Ja pryjdu, jak złodziej, i ty nie budzieš viedac', u jakuju gadzinu znajdu na ciabie ». My ŭbačym, jak z 2018 goda getaje paślannje nabyťo žyvuju reaľ'nasc'. Bjez čuvannja, pakajannja i pľadoŭ pakajannja pratestanckaja viera kančatkova miortvaja.

Vjerš 4: « Ale ŭ ciabie ŭ Sardach josc' niekaľki čaľaviek, jakija nie apaganiťi svajgo adziennja; jany buduc' chadzic' sa Mnoj u bieľym, bo jany godnyja » .

Z'javicca novaja sviatasc'. U getym paślanni Isus zadavoleny tym, što sviedčyc' pra isnavannje « niekaľkich mužčyn ». Zgodna z padrabiaznasciami, adkrytymi Elen G. Uajť, jakaja byťa siarod ich, toľki 50 mužčyn atrymaťi Božaje adabrennie. Getyja « niekaľki mužčyn » adnosiacca da mužčyn i žančyn, jakija indyviduaľ'na adobranj i bľagastaŭlony za sviedčannje svajoj viery ŭ adpaviednasci z čakanniami Gospada. Isus kaža: « Tym nie mienš, u ciabie ŭ Sardys josc' niekaľki mužčyn, jakija nie apaganiťi svajgo adziennja; i jany buduc' chadzic' sa Mnoj u bieľym, bo jany godnyja ». Chto moža asprečyc' godnasc', pryznanuju samim Isusam Chrystom? Pjeramožcam vyprabavanniaŭ viery 1843 i 1844 gadoŭ Isus abiacaje viečnaje žyccio i poŭnaje ziamnoje pryznannje, jakoje prymie aficyjnuju formu ŭ budučym paślanni ŭ Fiľadeľ'fii . Apagan'vannje « adziennja » prypisvajecca svabodnym pavodzinam ludziej. « Adziennje » — geta praviednasc', pryznanaja Isusam Chrystom, u dadzienym wypadku « bieľaje », jago apagan'vannje aznačaje stratu getaj praviednasci dla tradycijnaga pratestanckaga ŭagjera. Tut, naadvarot, adsutnasc' apagan'vannja aznačaje praciag zaľičennja « viečnaj praviednasci » Isusa Chrysta, zgodna z Dan. 9:24. Njeŭzabavie viedannje i praktykavannje suboty daduc' im sapraŭdnuju sviatasc', pľod i znak praviednasci, jakuju daŭ Isus Chrystos. Gety razumny i intelektuaľ'ny vybar nieŭzabavie zrobic' ich viečnymi ŭ asviačenni i niabiesnym prasaŭlenni, što adlustravana ŭ « bieľym adzienni » budučaga 5-ga vierša. Duch ab'javic' ich « biezzagannymi »: « i ŭ vusnach ich nie znajšľosja chľusni, bo jany biezzagannyja (Adkr. 14:5) ». Jany znojduc' « mir z usimi i sviatasc', biez jakoj nijakaje ciela nie ŭbačyc' Gospada », pavodle Paŭťa ŭ Paślanni da Gabrejaŭ 12:14. Kankretna, getaje « bieľaje adziennje » prymie formu zniaccia grachu, što skľadaje praktyku Rymskaj niadzieťi. Pakoľki jany vierna čakaťi getaga dvojčy, zamiest getaga, jak znak jago adabrennia, piačatka Boga dajecca im praz subotu, jakaja prychoďic', kab adbalić vybranych Gospadam, jakija zachouľvajuć Jago praviednasc'. Tak dasiagajecca « ačyščennje sviatyni », forma, u jakoj u toj čas byť pierakľadzieny Daniľ 8:14. U suviazi z getym, z 23 kastryčnika 1844 goda, Isus daŭ u niabiesnym bačanni pieramožnamu vybranamu vobraz svajgo pierachodu sa sviatoga miesca ŭ sviatoje sviatych ziamnoga sviatyni. Takim čynam, Jon nagadaŭ u jakasci ilustracyi momant, kaťi, pamirajućy na kryžy, grech jago vybranaga byť adkupľeny, tym samym vykanaŭšy « Dzien' adkupľennja », gabrejski « Jom-Kipur ». Pakoľki getaja padzieja ŭžo adbyťasia, adnaŭlennie dziejannja ŭ bačanni mieťa toľki metu pastavic' pad sumnieŭ pieršaje nabyccio viečnaj praviednasci, atrymanaj smierci Isusa. Geta ŭlitať'na spraŭdźiľasia dla grešnych z Sardy, čyja prajaŭlenaja viera nie zadavať'niaje Boga-Tvorcu. Pa dzviuch pryčynach Bog moža adkinuc' ich z-za niedachopu ľubovi da abvieščanaj im prarockaj praŭdy i za parušennje suboty, jakaja staťa abaviazkovym z 1843 goda z ustuplenniem u siľu ŭkaza Daniľa 8:14.

Vjerš 5: « Pjeramožca budzie apranuty Ź biełaje adziennie; i nie satru imia jago z knigi žyccia, ale vyznaju imia jago pierad Ajcom Maim i pierad aniołami Jagonymi .

Vybraniec, adkupleny Isusam Chrystom, — geta pasłuchmianaja istota, jakaja Źsviedamlaje, što abaviazana svaim žycciom i wiečnasciu Bogu-Tvorcu, dobru, mudramu i spraviadlivamu. U getym sakret jago pieramogi. Jon nie moža spraćacca z Im, bo Źchvalaje Źsio, što toj kaža i robic'. Akramia tago, jon sam josc' radasciu svajgo ZbaŹcy, jaki paznaje jago i nazyvaje jago svaim imiem ad stvarennia svietu, dzie jon ubačyŹ jago svaim pradbačanniem. Gety vierš pakazvaje, nakoł'ki marnymi i padmantivymi z'jaŹlajucca iŹyvyja scviardženni fałšyvyh rełigijnych viernikaŹ navat dla tych, chto ich farmuluje. Apošniaje słova budzie naležac' Isusu Chrystu, jaki kaža Źsim: « Ja viedaju vaŹy sprawy ». Zgodna z getymi spravami jon dziełic' svoj statak, staviačy pravaruč siabie aviečak , a levaruč — buntaŹlivych kažoŹ i drapiežnych vaŹkoŹ, pryznačanych dla agniu drugoj smierci apošniaga suda .

Vjerš 6: « Chto maje vucha, niachaj čuje, što Duch kaža cerkvam » .

Choc' łitaral'na koŹny moža pačuc' praročyja słovy Ducha, toł'ki Jago vybranyja, jakich Jon natchniaje i adukoŹvaje, moguč' zrazumiec' ich značennie. Duch adnosicca da kankretnych padziej, jakija adbyłisia Ź gistaryčny čas, tamu vybrany pavinien cikavicca rełigijnaj i svieckaj gistoryjaj, a taksama Źsioj Bibłijaj, jakaja składajecca z sviedčanniaŹ, chvały i praroctvaŹ.

ZaŹvaga : U vieršy 3 Isus Chrystos skazaŹ zniavažanamu pratestantu: « Dyk vos', uspomni, jak ty pryniaŹ i čuŹ, i trymajsia mocna i pakajsia. Kałi nie budzieš čuvac', Ja pryjdu, jak złodziej, i ty nie budzieš viedac', u jakuju gadzinu Ja pryjdu da ciabie ». I naadvarot, dla spadčynnikaŹ pieramožcaŹ, pačynajučy z viasny 2018 goda, getaje pašlannie pieratvaryłasia Ź: «Kałi budzieš čuvac', Ja nie pryjdu, jak złodziej, i ty budzieš viedac', u jakuju gadzinu Ja pryjdu da ciabie». I Gaspodz' strymaŹ svaje abiacanni, bo sionnia, u 2020 godzie, Jago vybranniki viedali pra datu Jago sapraŹdnaga viartannia, abviečanju na viasnu 2030 goda. Ale pratestanckaja viera asudžana ignaravac' getuju dakładnasc', jakuju Isus zareziervavaŹ toł'ki dla Jago vybrannikaŹ. Bo Ź adrozniennie ad Jago pavodzin u adnosinach da biazbožnych słuŹ, « Gaspodz' ničoga nie robic', nie papiaredziŹŹy Svaich słuŹaŹ, praroakaŹ » (Am. 3:7).

6-ja epocha : Fiładeł'fija

Advientyzm vykonvaje Źniviersal'nuju misiju

Pamiž 1843 i 1873 gadami boskaja subota, sapraŹdny siomy dzien', ustanoułeny Bogam, była adnoułena i pryniata pijanierami advientyzmu siomaga dnia, jakija pryniali formu aficyjnaj amierykanskaj chryscijanskaj rełigijnaj ustanovy pad nazvaj z 1863 goda: «Carkva advientystaŹ siomaga dnia». U adpaviednasci z vučenniem, padrychtavanym u Dan. 12:12, pašlannie Isusa adrasavana Jago vybrany, asviečany subotnim adpačynkam, u 1873 godzie. U toj Źa čas getyja vybranyja karystajucca błaŹasłaŹlenniem z Dan. 12:12: « Ščastivy toj, chto čakaje da 1335 dzion! »

Novyja standarty, ustanoułenyja z 1843 goda, stali Źsieaguł'nymi Ź 1873 godzie.

Vjerš 7: « I aniołu carkvy ũ Fiładeľfii napišy : geta kaža Sviaty, Praŭdzivy, Jaki maje kluč Davidaŭ, Jaki adčyniaje, i nichto nie začyniaje, i začyniaje, i nichto nie adčyniaje : »

Imiem « Fiładeľfija » Isus pakazvaje svajgo Vybranaga. Jon abviasciŭ: « Pa getym usie paznajuc', što vy Maje vučni, kaŭi budziecie miec' luboŭ adzin da adnago » (Jan 13:35). I geta vypadak Fiładeľfii , grečaskija karani jakoj aznačajuc': braterskaja luboŭ. Jon vybraŭ vybranych, jakija składajuc' jaje, vypraboŭvajučy ich vieru, i dla getych pieramožcaŭ Jago luboŭ pierapaŭniajecca. Jon pradstaŭlaje siabie ũ getym paśtanni, kažučy: « Vos' što kaža Sviaty, Praŭdzivy ». Sviaty , tamu što geta čas, kaŭi asviačennie suboty i vybranych patrabujecca ũkazam Dan. 8:14, jaki ũstupiŭ u siłu viasnoj 1843 goda. Praŭdzivy , tamu što ũ getuju prarockuju gadzinu adnaŭlajecca zakon praŭdy; Bog znachodzić' sviatasc' svajoj 4-j zapaviedzi pataptanaj chryscijanami z 7 sakavika 321 goda. Jon taksama kaža: « toj, chto maje kluč Davidaŭ ». Geta nie klučy, jakija sviaty Pjotr scviardžaŭ jak ũlasnasc' Ryma. « Kluč Davida » naležyc' « synu Davida », samomu Isusu asabista. Nichto inšy nie moža daravac' viečnaje zbaŭlennie, bo jon atrymaŭ gety kluč, nasiŭšy jago « na plačy » ũ vygladzie kryža, zgodna z Is. 22:22: « Ja pakładu na jago plečy kluč domu Davida; kaŭi jon adčynić', nichto nie začynić'; kaŭi jon začynić', nichto nie adčynić' ». Gety kluč, jaki abaznačaje kryž jago katavanniaŭ, u vykanannie getaga vierša, my čytajem tut: « chto adčyniaje, i nichto nie začynić'; chto začyniaje, i nichto nie adčynić' ». Dzviery vyratavannia byŭi adčynieny dla advientyzmu siomaga dnia, jaki znachodziŭsia ũ stadyi budaŭnictva, i začynieny dla pasladoŭnikaŭ rymskich niadzieľ'nych reľigijnych arganizacyj z viasny 1843 goda. Pakoľ'ki jany pagadziľisia padparadkavacca pradstaŭlenym daktrynaľ'nym iscinam i šanavaŭi Jago prarockaje sľova svajoj vieraj, Duch Isusa skazaŭ sviatym fiładeľ'fijskaj epochi : « Ja viedaju tvaje sprawy. Vos', jak što ty maješ nieviaľikuju siľu i zachavaŭ sľova Majo, i nie adroksia ad imia Majgo, Ja adčyniŭ pierad taboj dzviery, jakija nichto nie moža začynić' ». Getaja nieviaľikaja reľigijnaja grupa aficyjna byŭa toľ'ki amieriĳanskaj z 1863 goda. Ale ũ 1873 godzie, padčas gjenieraľ'naj kanfierencyi, jakaja adbyľasia ũ Batľ-Kryku, Duch adčyniŭ dla jaje dzviery ũniversaľ'naga misijanierskaga ruchu, jakija pavinny byŭi praciagvacca da sapraŭdnaga viartannia Isusa Chrysta. Nichto nie mog getamu pieraškodzić', i Bog pakłapocicca pra geta. Važna adznačyc', što ũsio dobraje, na što Isus zviartaje ũvagu ũ sapraŭdnych sviatych, taksama vyznačaje pryčyny, pa jakich pratestanckaja viera ũpaŭa ũ 1843 godzie. Getaje paśtannie caľkam suprac'legľaje tamu, jakoje Isus adrasuje paŭšym u Sardy ũ vieršy 3, tamu što sami metavyja sprawy z'jaŭlajucca advarotnymi.

12 plamionaŭ z Adkryccia 7 rastuc'

Vjerš 8: « Vjedaju tvaje sprawy. Vos', jak što ty maješ nieviaľikuju siľu i zachavaŭ sľova Majo, i nie adroksia ad imia Majgo, dyk Ja adčyniŭ pierad taboju dzviery, i nichto nie moža ich začynić' » .

Abraniec času acen'vajecca stanoŭča pa svaich spravach, jakija Isus zaličvaje jamu jak praviednasc'. Jago « maľaja siľa » pacviardžaje naradžennie grupy, zasnavanaj na « niekaľ'kich mužčynach » z 4-ga vierša. U 1873 godzie Isus abviaščaje advientystam pra ich prasoŭvannie da Jago viartannia simvaľam niabiesnych adčynienych dzviarej, jakija adčyniacca viasnoj 2030 goda, geta značyc' praz 157 gadoŭ. U nastupnym paślanni, adrasavany m ładykii, Isus stanie pierad getymi dzviaryma, tym samym pakazvajučy na chutkuju bľizkasc' Jago viartannia: « Vos', staju la dzviarej i stukaju. Kaŭi chto pačuje goľas Moj i adčynić' dzviery, uvajdu da jago i budu viačerac' z im, i jon sa Mnoju. Adkr. 3:20 ».

Dostup da chryscijanskaj viery dazvoleny jaŕejam

Vjerš 9: « Vos', Ja zrablu z tych, chto z sinagogi satany, chto nazyvaje siabie judejami, a imi nie z'jaŭlajecca, a chŭsiec'; vos', Ja zrablu tak, što jany pryjduc' i pakŭloniacca pierad nagami vašymi i paznajuc', što Ja palubiŭ vas » .

Spasyŭajučysia na ŭvachodžannje sapraŭdnych gabrejaŭ pavodle rasy i płoci ŭ advientysckuju grupu, gety vierš pacviardžaje adnaŭlennie subotniaga adpačynku; niadziela boŭš nie z'jaŭlajecca pieraškodaj dla ich naviartannia. Bo z 321 goda jago admova taksama pryviaŭ da tago, što ščyryja gabrei nie magli pryniac' chryscijanskuju vieru. Jago mierkavannje pra gabrejaŭ roznaj rasy nie było asabistym mierkavannjem Paŭła, viernaga sviedki; geta mierkavannje Isusa Chrysta pacviardžaje jago ŭ getym Adkrycci, užo ŭ Adkrycci 2:9, u paŭlanni, adrasavanym jago słuham, jakich ačarniŭ gabrei i pierasledavali rymlanie epochi Smirny . Zaŭvažym, što gabrei roznaj rasy pavinnj buduc' pryznac' chryscijanskaje zbaŭlennie ŭ advientysckaj normie, kab skarystacca Božaj łaskaj. Toŭki ŭniversaŭny advientyzm niasie boskaje sviatło, vyklučnym aficyjnym schoviščam jakoga jon staŭ z 1873 goda. Ale budz'cie ŭvažlivja! Getaje sviatło, jago vučennje i jago paŭlanni z'jaŭlajuca vyklučaj ŭłasnasciu Isusa Chrysta; ni adzin čaŭviek i nivodnaja ŭstanova nie moguć admovicca ad jago evalucyi, nie pastaviuŭšy pad pagrozu svajo zbaŭlennie. Nareščie, u getym vieršy Isus udakładniaje: « što Ja palubiŭ vas ». Ci aznačaje geta, što pasla getaga času bŭlagaŭlennia jon boŭš nie zmoža lubic' getaje miesca? Tak, i geta budzie sens paŭlannia, prysviečanaga « Łaadykiei ».

Božyja zapaviedzi i viera Isusa

Vjerš 10: « Jak ty zachavaŭ słowa ciarplivasci Majoj, tak i Ja zachavaju ciabie ad gadziny vyprabavannia, jakaja chutka pryjdzie na viadomaj ziamli, kab vyprabavac' tych, chto žyvie na ziamli » .

Termin «ciarpiennje» pacviardžaje kantekest čakannia advientystaŭ, zŭdanaga ŭ Daniŭa 12:12: « Ščastlivy toj, chto čakaje i dasiagnie tysiačy trochсот tryccaci piaci dzion! » Vyprabavannje tyčycca viery « žycharoŭ ziamli », tych, chto žyvie na « viadomaj ziamli », geta značyc' pryznanaj Isusam Chrystom, Bogam-Tvorcam. Jano prychozic', kab pravieryc' čaŭviečuju volu i vykryc' buntarski duch «ekumieničnaga» łagjera, jaki grečaskim «oikomené» abaznačaje « viadomuju ziamlu » getaga vierša.

Getaje abiacannje abaviazvaje Isusa toŭki pry ŭmovie, što instytut zachavaje jakasc' viery pačatku. Kaŭ advientysckaje paŭlannje budzie praciagvacca da času kančatkovaga ŭsieagu'naga vyprabavannia viery, praročanaga ŭ getym vieršy, jano nie abaviazkova budzie ŭ instyucyjnaj formie. Bo pagroza łunaje nad getym paŭlannjem u nastupnym 11-m vieršy, da tago času caŭkam stanoŭčaja i bŭlagaŭlonaja Bogam. Abiacannje Isusa budzie tyčycca tago, što jago naščadki zastanucca žyvymi ŭ 2030 godzie. U toj čas sapraŭdnyja vybranyja 1873 goda zasnuć « u Gospadzie », zgodna z Adkrycciom 14:13: « I pačuŭ ja gołas z nieba, jaki kazaŭ: napišy: adgetuŭ ščastlivyja miortvyja, jakija pamirajuć u Gospadzie! Tak, kaža Duch, kab jany supakoŭlisia ad prac svaich, bo sprawy ich iduć za imi ». Takim čynam, geta drugaja zapaviedz' bŭlazenstva, daravanaja Isusam Chrystom getamu ŭzornamu Vybranamu. Ale toje, što Isus bŭlagaŭlaja, — geta pavodziny, prajaŭlenyja spravami. Spadčynniki « Fiŭdeŭfii » buduc' vierna ŭznaŭlac' u 2030 godzie jago tvory, jago vieru, jago pryniacie

iscin, dadzienych Bogam niabiesnym u apošnich formach, jakija jon im dasc'; tamu što jany zviedajuc' značnyja zmieny da kanca, kaŭi razumiennie boskaga pŭana budzie daskanaŭm.

Advientysckaje abiacannie Isusa Chrysta i Jago papiaredžannie

Vjerš 11: « Vos', pryjdu chutka ; trymaj mocna toje, što maješ, kab nihto nie mog uziac' vianca tvajgo » .

Pašlannie « Ja chutka pryjdu » — geta advientyscki typ. Takim čynam, Isus pacviardžaje admovu ad usich inšych religijnych kanfiesij. Čakannie jago viartannia ŭ sŭlavie zastaniecca da kanca svietu, adzin z gaŭoŭnych kryterijaŭ, jakija identyfikujuc' jago sapraŭdnych vybrannikaŭ. Ale astatniaja častka pašlannia niasie ciažkuju pagrozu: « Trymaj toje, što maješ, kab nihto nie ŭziaŭ tvajgo vianca ». I chto moža ŭziac' jagony vianok, kaŭi nie jagonyja voragi? Tamu jagonym naščadkam spačatku daviadziecca vyznačyc' ich, i mienavita tamu, što jany getaga nie zrobiac', achviary ich gumanistyčnaga duchu, jany zaklučac' z imi sajuz, pačynajučy z 1966 goda.

Vjerš 12: « Pjeramožcu zrablu sŭpom u chramie Boga Majgo, i jon užo nie vyjdzie vonki; napišu na im imia Boga Majgo i imia gorada Boga Majgo, novaga Jerusaŭima, jaki sychodzic' z nieba ad Boga Majgo, i novaje imia Majo » .

U svaich apošnich sŭlovach bŭlagašŭlennia, prysviečanych pieramožcam, Isus ab'jadnoŭvaje ŭsie atrymanyja vobrazy zbaŭlennia. « Sŭp u chramie Boga majgo » aznačaje: cviordaja apora, kab niesci maju praŭdu ŭ maim Sabory, Vybranaga. « ...i jon nie pakinie jago » boŭš »: jago vyratavannie budzie viečnym. « ...; Ja napišu na im imia Boga Majgo »: Ja vygraviruju na im vobraz charakteru Boga, zgublenaga ŭ Edemie. « ... i imia gorada Boga Majgo »: jon budzie ŭdzieŭničac' u prasaŭlenni Vybranaga, apisanaga ŭ Adkrycci 21. «... novaga Jerusaŭima, jaki sychodzic' z nieba ad Boga Majgo »: « Novy Jerusaŭim » — geta nazva zboru prasaŭlenych vybranych, jakija staŭi caŭkam niabiesnymi, jak niabiesnyja anioŭy Boga. Adkryc'cio 21 apisivaje jago simvaličnym vobrazam kaštoŭnych kamianoŭ i žemčugu, jaki sviedčyc' pra siŭlu lubovi, jakuju Bog adčuvaje da svaich adkuplenych z ziamŭi. Jana sychodzic' na abnoŭlenuju ziamlu, kab žyc' tam viečna ŭ prysutnasci Boga, jaki ŭstaloŭvaje tam svoj tron. «... i majo novaje imia »: Isus zviazvaje zmienu svajgo imia z pierachodam ad ziamnoj pryrody da niabiesnaj. Vyratavanyja vybranyja, žyvyja ci ŭvaskroštyja, pieražyvuc' toj ŭa vopyt i atrymajuc' niabiesnaje, prasaŭlenaje, niatlennaje i viečnaje cieta.

U getym vieršy nastojŭivaje paraŭnannie z Bogam apraŭdvajecca tym faktam, što sam Isus pradstaŭleny vybranyimi ŭ svaim boskim aspiekcie.

Vjerš 13: « Chto maje vucha, niachaj čuje, što Duch kaža cerkvam » .

Abrany zrazumieŭ urok, ale toŭki jon moža jago zrazumiec'. Praŭda, getaje pašlannie bŭŭo padrychtavana toŭki dla jago. Getaje pašlannie pacviardžaje toj fakt, što tŭmačennie i razumiennie adkrytych tajamnic zaležyc' vyklučna ad Boga, jaki vypraboŭvaje i vybiraje svaich sŭŭg.

Aficyjny advientyzm kanca času nie vučyŭ i nie asudžaŭ Isus, jon bŭŭ adkinuty pasla admovy ad pašlannia čakannia Trečiaga advientyzmu

« Ja chutka pryjdu ; trymaj mocna, što maješ, kab nichto nie ŹziaŹ vianca tvajgo ». Na ŹaŹ, dla aficyjnaga advientyzmu tago času kaniec byŹ jašče daloka, i z ciagam času, praz 150 gadoŹ, viera Źžo nie budzie raniejšaj. PapiaredŹannie Isusa byŹ apraŹdanym, ale jago nie pryslučaliŹia i nie zrazumieli. I Ź 1994 godzie advientysckaja Źstanova sapraŹdy straciŹa svoj « vianok », adkinuŹŹy apošniaje «viaŹikaje sviatŹo», pra jakoje praročyŹa Elen G. Uajt, paŹlannica Isusa Chrysta, u svajoj knizie «Rannija tvory» Ź rozdiele «Majo pieršaje bačannie» na staronkach 14 i 15: Nastupny tekst z'jaŹlajecca Źryvkam z getych staronak. Ja taksama chacieŹ by adŹnačyc', Źto jon praročyc' los advientysckaj pracy i padsumoŹvaje Źsio vučennie, pradstaŹlenaje tryma Asamblejami z Adkryccia 3: 1843-44 Sardy , 1873 FiŹadeŹfija , 1994 Łaadykieja .

Łjos advientyzmu

vyjaŹlena Ź pieršym bačanni Elen G. Uajt

«Padčas siamiejnaj sŹuŹby, kali ja maliŹsia, na mnie syšoŹ Sviaty Duch, i mnie zdavaŹasia, Źto ja Źsio vyšej i vyšej uznimajusia nad getym ciomnym svietam. Ja adviarnuŹsia, kab ubačyc' svaich bratoŹ-advientystaŹ, jakija Źsio jašče byli Ź getym sviecie, ale nie mog ich znajsci. Tady goŹas skazaŹ mnie: «Pagladzi znoŹ, ale krychu vyšej». Ja padniaŹ vočy i ŹbačyŹ stromkujy i vuzkujy scieŹku vysoka nad getym svietam. Mjenavita tam advientysty prasoŹvaŹsia da sviatoga gorada. Za imi, u pačatku scieŹki, byŹo jarkaje sviatŹo, jakoje, jak skazaŹ mnie anioŹ, byŹo paŹnočnym krykam. Geta sviatŹo asviatŹaŹa scieŹku na Źsim praciagu, kab ich nogi nie spatyknuŹia. Isus išoŹ pierad imi, kab viesci ich; i pakuŹ jany gladzieli na Jago, jany byli Ź biaspiecy».

Ale nieŹzabavie niekatoryja stamiŹia i skazaŹi, Źto gorad jašče daloka, i Źto jany dumali, Źto prybuduc' tudy raniej. Tady Isus padbadzioryŹ ich, uzniaŹŹy svaju ŹaŹnuju pravuju ruku, z jakoj zychodziŹa sviatŹo, Źto razlivaŹasia na advientystaŹ. Jany ŹŹklikuŹi: «AŹiŹuja!» Ale niekatoryja z ich nachabna adkinuŹi getaje sviatŹo, kaŹučy, Źto geta nie Bog vioŹ ich. SviatŹo, jakoje byŹo za imi, nareŹcie zgasta, i jany apynuŹia Ź gŹbokaj ciemry. Jany spatyknuŹia i straciŹi z vačej i metu, i Isusa, potym zbiŹia sa Źlachu i apusciŹia Ź biazboŹny sviet unizie.

Apaviadannie pra getaje pieršaje bačannie, dadzienaje Bogam maŹadoj Elen GuŹd-Charman, ujaŹlaje saboj zakadavanaje praroctva, takoje Ź kaŹtoŹnaje, jak i praroctvy DaniŹa ci Adkryccia. Ale kab atrymac' z jago karysc', my pavinny praviŹna jago interpretavac'. Tamu ja rastŹumaču geta.

Vyraz «paŹnočny pŹač» adnosicca da abviaŹčennia pra pryŹescie Źanicha Ź «prypaviesci pra dziesiac' dzieŹ» ad MatŹieja 25:1-13. Vyprabavannie čakannia viartannia Chrysta viasnoj 1843 goda i vosienniu 1844 goda ŹaŹa pieršym i drugim vykananniem; razam getyja dva čakanni ŹjaŹlajuc' saboj «pieršaje sviatŹo» gistoryi, razmieŹčanaj «za» grupaj «advientystaŹ siomaga dnia», jakija ručaliŹia napierad u časie, pa Źlachu abo Źlachu, bŹagastaŹlonym Isusam Chrystom. Dla advientysckich pijanieraŹ 1844 god pradstaŹlaŹ daty kanca svietu i apoŹniuju biblejskujy daty, jakuju prarockaje Źlova magŹo

prapanavac' vybrany taho času. Minuŭšy getuju kančatkovuju datu, jany čakali viartannia Isusa, dumajučy, što jano niepazbiežnaje. Ale čas išoŭ, a Isus usio jašče nie viartaŭsia; toje, što vykŭkaje bačannie, kali skazac': «jany vyjaviŭ, što gorad byŭ vieŭmi daloka, i što jany dumali prybyc' tudy raniej»; geta značyc', u 1844 godzie abo nieŭzabavie pasla getaj daty. Akramia taho, rasčaravannie apanavaŭ ich prykładna da 1980 goda, kali ja z'javiŭsia na scenie, atrymaŭšy getaje novaje i słaŭnaje sviaŭtło, jakoje buduie treciaje advientysckaje čakannie. Na gety raz viartannie Isusa pryznačana na vosien' 1994 goda. Bjezumoŭna, abviaščennie getaga paślannia tyčyŭsia toŭki mikrakosmasu ŭniversaŭnaga advientyzmu, razmieščanaga ŭ Francyi ŭ Vaŭans-siur-Ron. Božy vybar dla getaga nieviaŭkaga miastečka na paŭdniovym uschodzie Francyi maje svajo tłuŭmačennie. Mjenavita tam Papa Pij VI pamior u zniavolenni ŭ 1799 godzie, spraŭdziŭšy fakt, pradkazany ŭ Adkrycci 13:3. Boŭš za toje, Vaŭans byŭ goradam, dzie Bog zasnavaŭ svaju pieršuju advientysckuju carkvu na ziamli Francyi. Mjenavita tudy jon prynios svajo boskaje słaŭnaje apošniaje sviaŭtło, i ŭ kancy 2020 goda ja pacviardžaju, što pastajanna i vierna atrymŭlivaŭ ad jago jago apošnija najkaštoŭniejšyja adkrycci, jakija ja pradstaŭlaju ŭ getym dakumencie. Valensijski advientyscki mikrakosm słužyŭ univiersaŭnaj scenaj dla vykanannia častki, jakaja tyčycca apošniaga słaŭnaga sviaŭtła ŭ bačanni našaj siastry Elen. Getaje bačannie adkryvaje nam mierkavannie, jakoje Isus vynosic' pra pierazyty ŭ Valensii dosvied, geta značyc' treciaje vykanannie prypaviesci pra dziesiac' dzieŭ. Isus paznaje sapraŭdnaga advientysta pa jago pavodzinach u adnosinach da pradstaŭlenaga sviaŭtła. Saproŭdny advientyst vykazvaje svaju radasc' słovami «Aŭiŭŭja!»; bŭlagaŭlony Ducham, jon napoŭniŭ svaju pasudzinu alejem. I naadvarot, iŭžeadvientysty «nachabna adkidajuc' getaje sviaŭtło». Getaje admaŭlennie boskaga sviaŭtła fataŭnaje dla ich, bo Bog papiaredziŭ ich ab takoj negatyŭnaj reakcyi ŭ natchnionych paślanniach, pryznačanych dla ich, svajmu paŭstancu; jany stanuc' pustymi pasudzinami, pazbaŭlenymi aleju, jaki vyrablaje «sviaŭtło» lampy. Abvieščany niepazbiežny vynik: «sviaŭtło, jakoje byŭo za imi, u reŭcie reŭt patuchnie»; jany admaŭlajuc' asnovy advientyzmu. Isus ŭžyvaje svoj pryncyp: « Bo chto maje, tamu dadziena budzie, i budzie miec' prybambasu, a chto nie maje, u taho i toje, što maje, budzie adniata. Mc. 25:29». «...jany ŭ reŭcie reŭt zgubiŭi z vačej i metu, i Isusa», jany ŭstali nieŭsprymaŭnymi da advientysckich paślanniaŭ, jakija abviaščajuc' viartannie Chrysta, abo admaŭlajuc' metu advientysckaga ruchu, napisanuju ŭ samoj nazvie «advientysty»; «tady jany zbiŭisia sa ŭlachu i apuŭciŭisia ŭ biazbožny sviet nižej», u 1995 godzie jany aficyjna prysviciŭi siabie pratestanckamu aŭjansu i ekumienizmu. Takim čynam jany straciŭi Isusa i ŭvachod u raj, jaki byŭ metaj advientysckaj viery. Jany daŭčuŭisia, zgodna z Dan. 11:29, da « kryvaduŭnikaŭ » i « p'janic », jak abviasciŭ Isus u Mc. 24:50; rečy, prademanstravanyja na pačatku pracy.

Sjonnia getyja praročyja słovy spraŭdziŭisia. Jany spraŭdziŭisia pamiž 1844 godam, dataj pieršaga sviaŭtła «za imi», i 1994 godam, dataj viaŭkaga prarockaga sviaŭtła, adkinutaga pieršaj advientysckaj carkvoj, zasnavanaj u Francyi, u goradzie Vaŭans-siur-Ron, jakuju Bog vykarystaŭ dla svajoj demanstracyi. Sjonnia aficyjny advientyzm znachodzicca ŭ «gŭlbokaj ciemry» ekumienizmu razam z voragami praŭdy, pratestantami i katolikami.

Kaniec instytucijnaga advientyzmu — admove ad terciaga advientysckaga čakannia.

Vjerš 14: « Aniołu Łaadykijskaj carkvy napišy : «Vos' što kaža Amin, vierny i praŭdzivy sviedčannie, pačatak stvarennia Božaga: »

Łaadykieja — geta nazva siomaj i apošniaj epochi; epochi kanca błagasłaŭlennia instytucijnaga advientyzmu. Getaja nazva maje dva grečaskija korani «laos, dikeia», što aznačaje: «sudžanyja ludzi». Da mianie advientysty pierakładali jaje jak «ludzi suda», ale ŭstanova nie wiedała, što gety sud pačniecca z jaje, jak vučyc' 1 Pjatra 4:17: « Bo nastaŭ čas pačac' sud z domu Božaga. Kaŭ ž jon spačatku pačynaŭ z nas, to jaki kaniec tych, chto nie sluchajecca Jevangeļa Božaga? » Isus pradstaŭlaje siabie, kažučy: « Vos' što skazaŭ Amin, vierny i praŭdzivy sviedka, pačatak stvarennia Božaga: » Slova «Amin» pa-gabrejsku aznačaje: u praŭdzie. Pavodle sviedčannia apostala Jana, Isus časta vykarystoŭvaŭ jago (25 разоŭ), paŭtarajučy dvojčy, na pačatku, pierad svaimi abviaščenniami. Ale ŭ tradycijnaj reŭigijnaj praktycy jano stała punktuacyjnym terminam dla zakančennia maŭitvaŭ abo abviaščenniaŭ. Tady jago časta interpretujuc' u značenni «chaj budzie tak», uspadkavanym ad kataŭlicyzmu. I Duch vykarystoŭvaje getaje paniaccie « ŭ praŭdzie », kab nadac' slovu Amin jago całkam apraŭdanaje padvojnaje značennie. Łaadykieja — geta čas, kaŭ Isus prapanuje viaŭikaje sviaćło, kab całkam asviaćlic' praroctvy, padrychtavanyja dla kanca času. Kniga, jakuju vy čytajecie, z'jaŭlajecca dokazam getaga. Razryŭ pamiž Isusam i aficyjnaj advientysckaj ustanovaj stanie vynikam admovy ad Jago sviaćła. Łaagichnym i apraŭdanym vybaram Bog padvierg advientyzm pamiž 1980 i 1994 gadami vyprabavanniu viery, uzornamu pa madeŭi, jakaja pryviała da straty pratestantaŭ i dabrasławiennia advientysckich pijanieraŭ. Vyprabavannie ŭžo było zasnavana na viery ŭ viartannie Isusa, abvieščanaje viasnoj 1843 goda, a zatym na vosien' 1844 goda. U svaju čargu, z 1983 goda, ja pačaŭ raspaŭsiudžvac' ab'javu ab viartanni Isusa ŭ 1994 godzie, vykarystoŭvajučy « piac' miesiacaŭ », zgadanyja ŭ paślanni « piataj truby » ŭ Adkrycci 9:5-10. Prypisyvajučy getuju temu praklonu pratestantyzmu ŭ 1844 godzie, zgadany pieryjad « piaci miesiacaŭ », geta značyc' 150 reaŭnych gadoŭ, pryvioŭ da 1994 goda. Bačačy toŭki viartannie Isusa Chrysta jak kaniec getaga pieryjadu i častkova aslepleny Bogam adnosna detaŭi tekstu, ja abaranaŭ toje, što ličyŭ boskaj praŭdaj. Paśla aficyjnych papiaredžanniaŭ ustanova abviasćila ab maim vyklučenni ŭ ŭstapadzie 1991 goda; geta było jašće try gady, kab dakazac' i abviergnuc' maje zajavy. Toŭki pazniej, kala 1996 goda, sapraŭdny sens getaga dosviedu staŭ dla mianie zrazumiety. Slovy, skazanyja Isusam u jago paślanni da « Łaadykiei », toŭki što sprauđziŭsia i ciapier nabyŭi dakładny sens. U 1991 godzie advientysty, jakija staŭi ciopłymi, boŭš nie lubiŭi praŭdu tak mocna, jak u 1873 godzie. Sučasny sviet taksama asłabiŭ ich, spakusiŭšy i zavajavaŭšy ich sercy. Jak i ŭ epochu « Efiesa », aficyjny advientyzm straciŭ svajo « pieršaje kachannie ». I Isus « zniaŭ z jago sviaciŭnik i vianok », bo i jon boŭš nie byŭ varty. U sviaćle getych faktaŭ paślannie stanovicca jasnym i zrazumiety. Slova « Amin» pacviardžaŭe patrabavannie poŭnaj praŭdy i kaniec błagasłaŭlonych adnosin. « Sviedka » vierny i praŭdzivy » adkidaje niaviernaga i chłustlivaga Vybranaga. « Pryncyp Božaga stvarennia », takim čynam, stvaraŭnik, prychođic', kab kalektyŭna zakryc' intelekt niavartych i indyviduaŭna adkryc' intelekt svaich vybranych dla iscin, jakija zmiaščajucca i schavany ŭ gistoryi Byccia. U toj ŭa čas, vykŭikajučy « pryncyp Božaga stvarennia » jakoje jon zviazvaje sa slovam « Amin », Duch pacviardžaŭe kančatkovaje viartannie Isusa Chrysta vieŭmi bližka: « nieŭzabavie ». Tym nie mienš, pamiž 1994 i 2030 gadami, dataj kanca čaŭvietva na ziamŭi, projdzie jašće 36 gadoŭ.

Smiarotnaja ciopłasc'

Vjerš 15: « Vjedaju tvaje účynki; viedaju, što ty nie chałodny i nie garačy. O, kaŭi b ty byŭ chałodny ci garačy! »

Vykarystannie niefarmaŭnaga «ty» adrasavana ŭstanowie. Geta plon religij, jakija pieradajucca ŭ spadčynu ad baćki da syna i dački, dzie viera stanovicca tradycyjnaj, farmaŭnaj, rucinnaj i baicca ŭsiago novaga; stan, u jakim Isus boŭš nie moža dabrašćavic' jaje, kaŭi maje stoŭki novaga sviatła, kab padzialicca z joj.

Vjerš 16: « Dyk voś, jak ty ciopły, a nie garačy i nie chałodny, dyk vyplunu ciabie z vusnaŭ Maich » .

Getaje nazirannie Isus zrabiŭ u liŭtapadzie 1991 goda, kaŭi prarok, jaki nios jago paŭstannie, byŭ vygnany aficyjnaj ustanovaj. Vjasnoj 1994 goda jana budzie vykinuta, jak i abviasciŭ Isus. Jana sama dasc' dokaz getaga, ustupiŭšy ŭ 1995 godzie ŭ ekumieničny aŭjans, organizavany Katalickaj Carkvoj, dzie daŭčyŭšasia da paŭstanckich pratestantaŭ, bo ciapier jana padzialała ich praklon.

Padmantlivyja iluzii, zasnnavanyja na duchoŭnaj spadčynie

Vjerš 17: « Bo ty kažaś: “Ja bagaty i razbagacieŭ i ni ŭ čym nie maju patreby”, a nie viedajeś, što ty niaščasny, i niaščasny, i biedny, i slapy, i goŭy » .

«... bagataja », — byŭla Vybranaja adventystka ŭ 1873 godzie, i ŭmatlikija adkryccy, dadziennyja Elen G. Uajt, jaŭšce boŭš uzbagaciŭ jaje duchoŭna. Ale na praročym uzroŭni interpretacyi tago času chutka sastareŭi, jak słuŭna dumaŭ Džejms Uajt, muŭ paŭlanca Gospada. Isus Chrystos, ŭyvy Bog, zadumaŭ svaje prarocctvy dla ich kančatkovaga, daskanaŭaga i biez dakornaga vykanannia. Voś čamu pŭyn' času, jaki prynosić u sviet vielizarnyja zmieny, apraŭdvaje pastajannaje sumniennie ŭ atrymanyh i navučanyh interpretacyjach. Błačasŭaŭlennie Gospada zachavana; Isus skazaŭ: « tamu, čto zachošvaje Maje spravy da kanca ». Adnak u 1991 godzie, dacie jaje admovy ad sviatła, kaniec byŭ jaŭšce daloki. Tamu joj treba byŭo być uvažŭivaj da luboga novaga sviatła, prapanavanaga Gospadam praz srodki, jakija Jon sam vybraŭ. Jaki kantrast pamiŭ iluzijami ŭstanovy i stanam, u jakim Isus bačyc' i asudŭaje jaje! Z usich pryviedziennyh terminaŭ slova « goŭy » z'jaŭlajecca najboŭš sur'joznym dla ŭstanovy, bo jano aznačaje, što Isus adchiŭiŭ ad jaje svaju viečnuju spraviadŭlivaŭšć, geta ŭ Jago vusnach, asudŭennie na smierć i na druguju smierć apoŭniaga suda; zgodna z tym, što napisana ŭ 2 Kar. 5:3: « Tamu my stogniem u getaj chacinie, ŭadajučy apranucca ŭ niabiesnaje ŭyŭŭo našaje, kab toŭki znajsci nas apranutymi , a nie goŭymi » .

Parada viernaga i praŭdzivaga sviedki

Vjerš 18: « Raju tabie kupić u Mjanie zoŭata, agniom ačyščanaje, kab ty razbagacieŭ; i bieŭuju vopratku, kab apranucca i kab nie byŭo vidac' soramu tvajoj gaŭizny; i mazziu dla vačej pamaŭ vočy tvaje, kab bačyc' » .

Pasla acenki 1991 goda ŭstanova mieŭa jaŭšce try gady, kab vypravicca i pryniesci plon pakajannia, jakoga tak i nie adbyŭosia. I naadvarot, jaje suviazi z pratestantami, jakija zaginuŭi, byli nastoŭki ŭmacavany, što ŭ 1995 godzie byŭ apubŭlikavany aficyjny sajuz. Isus pradstaŭlaje siabie jak vyklučny gandlar sapraŭdnaj viery, « zoŭata, vyprabavanaje agniom » vyprabavannia. Dokaz jago asudŭennia

carckvy z'jaŭlajecca ŭ adsutnasci « biełaj vopratki », jakoj byli « godnyja » jago pijaniery ŭ Adkrycci 3:4. Getym paraŭnanniem Isus ilustruje toj fakt, što da 1994 goda jon sapraŭdy padparadkoŭvaje advientystaŭ « Łaadykii » advientysckim čakanniam, identyčnym tym, jakija papiaredničali datam 1843 i 1844 gadoŭ; kab pravieryć vieru ŭ troch pierażyvanniach, jak vučycca ŭ paślanni, adrasavanym u 1844 godzie advientystam « Sardys ». U zamknionaj, buntarskaj pazicyi ŭstanova nie magła zrazumieć, za što Isus dakaraje jaje; jana była « slapaja », jak farysiei ziamnoga służeńnia Isusa. Tamu jano nie magło zrazumieć zaprašennia Chrysta kupić « kaštoŭnuju žamčužynu » ŭ prypaviesci z Jevangjełła ad Matfieja 13:45-46, jakaja vyznačaje vobraz standartu wiečnaga žyčcia, patrabavanaga Bogam, vyjaŭlenaga ŭ getym 18-m vieršy Adkryccia 3.

Miłoserny zakłik

Vjerš 19: « Tych, kago Ja lublu, Ja vykryvaju i karaju. Dyk budź rupliwy i pakajsia » .

Pakarannie pryznačana dla tych, kago Isus lubić da takoj stupieni, što vyviargaje ich. Zakłik da pakajannia nie byŭ pačuty. A luboŭ nie pieradajecca pa spadčynie; jana zdabyvajecca praz godnasc'. Pakoł'ki instytut zacviardzieŭ, Isus zviartajecca z indyviduał'nym zakłikam da kandydataŭ na niabiesnaje pakłikannie:

Universał'ny zakłik

Vjerš 20: « Vos', staju la dzviarej i stukaju: kałi chto pačuje gołas Moj i adčynić dzviery, uvajdu da jago i budu viačerać z im, a jon sa Mnoju ».

U Adkrycci słowa « dzviery » sustrakajecca ŭ Adkrycci 3:8, tut u Adkrycci 3:20, u Adkrycci 4:1 i ŭ Adkrycci 21:21. Adkrycci 3:8 nagadvaje nam, što dzviery adčyniajuc' i začyniajuc' dostup. Takim čynam, jany stanoviacca simvałam vyprabavanniaŭ viery, jakija adčyniajuc' abo začyniajuc' dostup da Chrysta, Jago praviednasci i Jago łaski.

U getym 20-m vieršy słowa « dzviery » maje try roznyja, ale ŭzajemadapaŭniał'nyja značenni. Jano abaznačaje samoga Isusa: « Ja josc' dzviery » (Jan 10:9); dzviery niabiosaŭ adčyniłisia ŭ Adkrycci 4:1: « Dzviery byli adčynieny na niebie »; i dzviery čaławiečaga serca, u jakija Isus prychoďzić pastukac', kab zaprasić vybranaga adkryć jamu svajo serca i dac' dokaz svajoj lubovi.

Usio, što patrabujecca Jago stvarenniu, — geta adkryć svajo serca dla Jagonaj adkrytaj praŭdy, kab stała magčymaj blizkaja jednasc' pamiž im i jago boskim stvarał'nikom. Vjačera adbyvajecca ŭviečary, kałi nadychodźić noč, kab pakłasci kaniec spravam dnia. Čaławiečtva chutka ŭvojdzie ŭ takuju noč, « kałi nihto nie moža pracavac' » (Jan 9:4). Kaniec vyprabavał'naga času nazaŭždy zamarozić apošni rełigijny vybar ludziej, mužčyn i žančyn, adnoł'kava adkaznych i stroga dapaŭniał'nych na ŭzroŭni cieła.

U paraŭnanni z paślanniem z Fiładeł'fii, vybrany znachodźicca ŭ Łaadykijskuju epochu , u niepazbiežnasci viartannia Isusa Chrysta. « Adčynienyja dzviery » « na niabiosach » adkryjecca ŭ adpaviednasci z getym paślanniem u Adkrycci 4:1.

Apošni zaklik Ducha

Asobnamu pieramožcu Isus abviaščaje:

Vjerš 21: « Pjeramožcu dam siesci sa Mnoju na tronie Maim, jak i Ja pieramog i sieŭ z Ajcom Maim na tronie Jagonym » .

Takim čynam, Jon abviaščaje pra dziejannie niabiesnaga suda, jaki idzie pasla getaga pasłannia i jaki budzie temaj Adkryccia 4. Ale geta abiacannie pryviazvaje Jago toŭki da sapraŭdy abranaga pieramožcy.

Vjerš 22: « Chto maje vucha, niachaj čuje, što Duch kaža cerkvam » .

Tema « listoŭ » zakančvajecca getym novym instytucyjnym pravaŭam. Apošnim, bo adgetuŭ sviatło budzie niesci natchniony čaławiek, a potym nieviaŭkaja grupa. Jano budzie pieradavacca indyviduaŭna ad čaławieka da čaławieka i praz Internet, jakim sam Isus nakiruje svaich vybrannikaŭ da krynicy raspaŭsiudžvannia svaich apošnich iscin, takich ŭa sviatych, jak i jago boskaja asoba. Takim čynam, dzie b jon ni byŭ na ziamli: « Chto maje vucha, niachaj čuje, što Duch kaža cerkvam! »

Nastupnaja tema budzie razgledžana ŭ niabiesnym tysiačagoddzi, kaŭi sviatyja buduć sudzić biazboŭnikaŭ. Usia tema gruntujecca na vučenniach, raskidanych pa Adkrycci 4, 11 i 20. Ale Adkryc'cie 4 vyrazna pacviardžaie niabiesny kantekest getaj dziejnasci, jaki chraŭaŭagična idzie za apošniaj epochaj ziamnoga Vybranaga.

Adkryccio 4 : Njabiesny sud

Vjerš 1: « Pasla getaga ja zirnuŭ, i voŭ, dzviery adčynieny ŭ niebie . Pjeršy gołas, jaki ja čuŭ, byccam truba , jaki gavyryŭ sa mnoju, skazaŭ: « Uzydzi siudy , i Ja pakaŭu tabie, što maje byc' pasla ».

Kaŭučy: « Pjeršy gołas, jaki ja pačuŭ, byŭ jak guk truby », Duch vyznačaie pasłannie getaj « łaadykijskaj » ery jak tuju, u jakuju Jon pieranios Jana ŭ Adkrycci 1:10: « Ja byŭ u Duchu ŭ dzien' Gaspodni i pačuŭ za saboj gučny gołas, jak guk truby ». Takim čynam, łaadykija — geta era, kaniec jakoj adznačajecca « dniom Gaspodnim », dniom Jago viaŭkaga słaŭnaga viartannia.

Pavodle jago sloŭ, Duch mocna padtrymŭivaje ideju pierajemnasci getaj temy z pasłanniem łaadykii . Getaja dakładnasc' važnaja, tamu što instytut nikoŭi nie mog dakazac' svaim praciŭnikom svaje vučenni pra niabiesny sud. Sjonnia ja pryvodŭu dokaz getaga, jaki staŭ magčymym dziakujučy praviŭnamu vyznačenniu dat, zviazanych z pasłanniami ŭ listach Adkryccia 2 i 3. Pamiŭ łaadykijaj i Adkrycciom 4, z « siomaj truboj » Adkryccia 11, Isus zabraŭ u d'jabŭa i buntaŭničych ludziej ich «

panavannje carstva svietu » na ziamli. Z « žnivom » Adkryccia 14 jon uziaŭ svaich vybranych na nieba i daručyŭ im sudzic' razam z im minujaŭ ziamnoje žyccio biazbožnych pamierlych. Mjenavita tady « toj, chto pieramoža, budzie kiravac' narodami žalezny m žažłom », jak abvieščana ŭ Adkrycci 2:27. Kaŭi b ganicieŭi, jak i ja, mieŭi ŭpeŭnienasc' u losie, jaki im pryznačany, niama sumnienniaŭ, što jany zmianili b svaje pavodziny. Ale mienavita ich lutaja vola ignaravac' luboje papiaredžannje pryvodzić ich da najgoršych učynkaŭ, i takim čynam jany ryhtujuc' sabie najgoršaje pakarannje, jakoje niemagčyma ŭžnavic' u ciapierašnych ziamnych umovach. Davajcie vierniemsia da tekstu getaga 4-ga razdzieła. « Pjeršy gołas, jaki ja pačuŭ, byŭ padobny da guku truby, jaki gavaryŭ sa mnoj, i skazaŭ: "Uzydzi siudy, i Ja pakažu tabie, što pavinna być pasła "». Jan spasyłajecca na 10-y vierš z Adkryccia 1: « Ja byŭ u Duchu ŭ dzien' Gaspodni, i pačuŭ za saboj gučny gołas, padobny da guku truby ». Getaja tema viartannia Chrysta ŭ słavie ŭžo zgadvajecca ŭ 7-m vieršy, dzie napisana: « Vos', Jon idzie z abłokami, i ŭbačyc' Jago kožnaje voka, navat tyja, chto praciaŭ Jago; i ŭsie plamiony ziamli buduc' gałasic' pierad Im. Tak. Amin! » Prapanavanaja suviaz' getych troch tekstaŭ pacviardžaŭe kančatkovy słaŭny kantekest dnia viartannia Gospada Isusa, jakoga taksama nazyvajuc' Michaiłam Jago pasviečanyja vybranyja i Jago viernyja anioły. Kaŭi gołas Isusa paraŭnoŭvac' z truboju, to geta tamu, što, jak gety gučny instrument vojskaŭ, na čale svaich niabiesnych anioł'skich vojskaŭ, Isus trubic' svaje vojski, kab pačac' bitvu. Boł'sz za toje, jak truba, Jago gołas nie pierastaje papiaredžvac' svaich vybranych, kab jany byli napagatovie, kab padrychtavac' ich da pieramogi, jak Jon sam pieramog grech i smierć. Vyklikajučy getaje słaŭa « truba », Isus pakazvaje nam najboł'sz tajemničuju i važnuju temu ŭsiago Jago Adkryccia. I geta praŭda, što dla Jago apošnych słuŭ getaja tema chavała vyklučny test. Tut, u Adkrycci 4:1, apisanaŭe scena niapoŭnaja, tamu što jana nakiravana na toł'ki svaich vybranych, jakich Jon prychozic' vyratavac' ad smierci. Pavodziny biazbožnikaŭ u getym ža kantekestie buduc' apisanu ŭ Adkrycci 6:16 nastupnymi adkryvał'nymi słaŭami: « I skazaŭi jany goram i skałam: Upadziecie na nas i schavajcie nas ad abličča Tago, Chto siadzic' na tronie, i ad gnjevu Jagniaci, bo pryjšoŭ viałiki dzien' gnjevu Jagonaga, i chto moža ŭstajac'? » Na getaje pyttanie, jakoje, vidac', adkłażiena biez adkazu, Bog pradstavic' u 7-m razdziele tych, chto moža supraciŭlacca: zapiačatanych vybranych, simvalizavanych łičbaj 144 000, mnostvam 12 u kvadracie, abo 144. Ale geta toł'ki vybranyja, jakija zastałisia żyvymi pasła viartannia Chrysta. Cjapier, u getym kantekestie Adkrycci 4, ŭzniasienne na nieba taksama tyčycca vybranych, jakija pamierli pasła Avieła, jakoga Isus ŭvaskrašaje, kab dac' im taksama abiacanuju ŭžnagarodu za ich vieru: viečnaje žyccio. Taksama, kaŭi Isus kaža Janu: « Uzydzi siudy! » «, Duch toł'ki pradbačyc' getym vobrazam ŭzychodžannje ŭ niabiesnaje Carstva Božaje ŭsich vybranych, adkuplenych kryvioju Isusa Chrysta. Geta ŭzychodžannje na nieba aźnačaje kaniec ziamnoj čaławiečaj pryrody, vybranyja ŭvaskrasajuc', jak viernyja anioły Božyja, u adpaviednasci z vučenniem Isusa ŭ Jevangjełi ad Matfjeja 22:30. Płoc' i jaje praklon skončany, jany pakidajuc' ich biez škadavannia. Gety momant u gistoryi čaławiectva nastoł'ki žadany, što Isus pastajanna ŭspaminaje jago ŭ svaім adkrycci z časoŭ Daniila. Padobna ziamli, praklataj z-za čaławieka, sapraŭdy vybranyja pragnuc' svajgo vyzvalennia. Vjerš 2 zdajecca skapijavanym z Adkryccia 1:10; na samoj spravie, Duch macniej pacviardžaŭe suviaz' pamiž imi, jakija adnosiacca da adnoj i toj ža padziei ŭ gistoryi Božaga plana, jago viartannia ŭ jago « viałiki dzien' », pradkazany ŭ Adkrycci 16:16.

Vjerš 2: « I adrazu ž ja byŭ u Duchu. I vos', na niebie stajaŭ tron, i na tronie siadzieŭ Toj, Chto siadzieŭ ».

Jak i ũ dosviedzie Jana, uzychodźannje vybranych na « niabiosy » « zachaplaje ich ducham », i jany prajecyrujucca ũ niabiesnaje vymiarennje, jakoje zastajecca wiečna niedastupnym dla ludziej, tamu što tam vaładaryć i bačny Bog.

Vjerš 3: « A Toj, Chto siadzieŭ, wygladaŭ jak kamien' jaspis i sard; i viasiołka vakoł trona, padobnaja da smaragda ».

Tam jany apynajucca pierad tronam Boga, na jakim słaŭna siadzić adziny Bog-Tvorca. Getaja nieapisal'naja niabiesnaja słaŭa, tym nie mienš, vyražajecca kaštoŭnymi kamianiami, da jakich ludzi adčuval'nyja. « Jašma » nabyvaje viełmi roznyja aspiekty i kolery, tym samym pradstaŭlajućy mnoźnasc' boskaj pryrody. Čyrvonaga koleru, « sardys » padobny na jago. « Vjasiołka » — geta pryrodnaja z'java, jakaja zaŭsiody zdziŭlała ludziej, ale my pavinny pamiatac' pra jaje pachodźannje. Geta byŭ znak zapavietu, jakim Bog abiacau čaŭvietvu nikoli bołš nie zniščac' jago vodami patopu, zgodna z Bycciom 9:9-17. Taksama koźny raz, kaŭi doždź sustrakajecca z soncam, simvaličny vobraz Boga, viasiołka, z'jaŭlajecca, kab supakoic' Jago ziamnyja stvarenni. Ale, uzgadvujućy patop vod, Pjotr nagadvaje nam, što «patop agniu i siery » josc' u boskim płaŭie (2 Pjatra 3:7). Mjenavita z ulikam getaga zniščal'naga « patopu agniu » Bog arganizuje na svaim niabiosach sud nad biazboźnikami, suddziami jakoga buduc' adkuplenyja vybranyja i Isus, ich Zbaŭca.

Vjerš 4: « Vakoł trona ja ũbaćyŭ dvaccac' čatyry trony , a na tronach dvaccac' čatyry starcy, jakija siadzieli, apranutyja ũ biełaje adziennje, i na gałovach ichnich — załatyja vianki ».

Takim čynam, tut, simvalizavanyja 24 starcami , znachodziacca vykupylenyja z dvuch prarockich epoch, adkrytyja zgodna z nastupnym pryncypam: pamiž 94 i 1843 gadami — zasnavaŭnie 12 apostalaŭ; pamiž 1843 i 2030 gadami — «advientyscki» duchoŭny Izraił' z « 12 plamionaŭ », zapiačatanych « piačatciu Boga », subotaj 7-ga dnia , u Adkrycci 7. Getaja konfiguracyja budzie pacvierdźana ũ Adkrycci 21 u apisanni « Novaga Ijerusałima, jaki sychodzić z nieba », kab pasiałicca na abnoŭlenaj ziamli; « 12 plamionaŭ » tam pradstaŭleny « 12 varotami » pad wygladam 12 « žamčuźyn ». Tema suda vyznačana ũ Adkrycci 20:4, dzie my čytajem: « I ja ũbaćyŭ trony, i tym, chto siadzieŭ na ich, dadzienu była ũłada sudzić' . I ja ũbaćyŭ dušy tych, chto byŭ abiezgaŭleny za sviedčannie Isusa i za słaŭa Božaje, i tych, chto nie pakłaniŭsia zvieru i jago vobrazu, i chto nie atrymaŭ klajma na łob svoj i na ruku svaju. Jany aźyli i vaładaryli z Chrystom tysiaču gadoŭ . Vaładarstva vybranych — geta vaładarstva suddziaŭ. Ale chto sudzimy? Adkaz daje Adkrycci 11:18: « Jazyki razgnievałisia, i pryjšoŭ gnieŭ Tvoj, i čas sudzić' miortvych , kab uznagarodzić słuž Tvaich, prarokaŭ, i sviatych, i tych, chto baicca imia Tvajgo, małych i viałikich, i zniščyc' tych, chto zniščaje ziamlu ». U getym vieršy Duch nagadvaje pra try pasladoŭnasci tem, adkrytych dla času kanca: « šostaja truba » dla « razgnievanych narodaŭ », čas « siami apošnich pošasciaŭ », bo « pryjšoŭ gnieŭ Tvoj », i niabiesny sud « tysiačy gadoŭ », bo « nastaŭ čas sudzić' miortvych ». Kaniec vierša vyznačaje kančatkovuju pragramu, jakaja budzie vykanana apošnim sudom voziera agniu i siery , jaki zniščyc' biazboźnikaŭ. Usie jany prymuc' udzieł u drugim mierkavanaje ũvaskrasiennje ũ kancy « tysiačy gadoŭ », zgodna z Adkrycciom 20:5: « Astatnija miortvyja nie aźyli, pakuł' nie skončyłasia tysiača gadoŭ ». Duch daje nam svajo vyznačennje biazboźnikaŭ: « tyja, chto zniščaje ziamlu ». Za getym dziejannjem staic' « razburał'ny abo spustašał'ny grech », zgdany ũ Dan. 8:13; grech , jaki vyklikaje smierc' i spustašennje ziamli; jaki prymusiŭ Boga addac' chryscijanstva žorstkamu rymskamu papskamu režymu pamiž 538 i 1798 gadami; jaki addaje tracinu čaŭvietva jadziernamu agniu pasla abo ũ 2021 godzie. Nichto nie mog by ũjavic', što z 7 sakavika 321 goda parušennje sviatoj suboty sapraŭdnaga siomaga dnia pryviadzie da

stoľkich žudasnych i tragičnych nastupstvaŭ. 24 starcy adroznivajucca toľki na ŭzroŭni ŭkaza z Daniila 8:14, tamu što ich ab'jadnoŭvaje toje, što jany vyratavany adnoj i toj ŭa kryvioju Isusa Chrysta. Takim čynam, godnyja, zgodna z Adkrycciem 3:5, usie jany nosiac' « biełaje adziennie » i « vianok žyccia », abiacany pieramožcam u barac'bie viery, u Adkrycci 2:10. «Zołata » viankoŭ simvalizuje vieru, ačyšćanju vyprabavanniem, zgodna z 1 Pjatra 1:7.

U getym čacviortym rozdziele słowa « siadziačy » sustrakajecca trojčy. Pakoľki ličba 3 z'jaŭlajecca simvalam daskanalaŭsci, Duch razmiaščaje getuju temu suda siomaga tysiačagoddzia pad znakam daskanalaŭga spakaju pieramožcaŭ, zgodna z napisanym: « Sjadz' pravaruč Mjanie, pakuť pakładu voragaŭ Tvaich padnožžam nog Tvaich » (Ps. 110:1 i Mc. 22:44). Jon i tyja, chto siadziac', znachodziacca ŭ spakoi, i getym vobrazam Duch pradstaŭlaje siomaje tysiačagoddzie jak viaľikuju subotu abo spakoj, prackazany z momantu stvarennia asviačonym spakojem siomaga dnia našych tydniaŭ.

Vjerš 5: « Ad trona zychodziłi małanki, gałasy i grymoty. I pierad tronam gareła siem agnistych sviacilen', jakija josc' siem duchaŭ Bożych ».

Prajavy, jakija « vychodziac' z trona », niepasredna prypisvajucca samomu Bogu-Tvorcu. Zgodna z Zychodam 19:16, getyja z'javy ŭžo adznačali, u ŭachu gabrejskaga naroda, prysutnasc' Boga na gary Sinaj. Takim čynam, getaja dumka nagadvaje pra rolu, jakuju Dziesiac' Bożych zapaviedziaŭ buduć gulac' u getym dziejanni suda nad pamierłymi biazbožnikami. Geta napamin taksama nagadvaje pra toje, što niabačny dla ryzyki niepazbiežnaj smierci dla svaich stvarenniaŭ u minułym, Bog, jaki nie zmianiŭ svajoj pryrody, bačny biez niebiaspieki svaimi adkuplenymi vybrannikami, uvaskroŭty i prasłaŭleny. Uvaga! Geta karotkaje skazannie, ciapier interpretavanaje, stanie viachoj u struktury knigi Adkryccia. Kožny raz, kaŭi jano z'jaŭlajecca, čytač pavinien rozumiec', što praroctva vykľikaje kantekest pačatku suda siomaga tysiačagoddzia, jaki budzie adznačany pramym i bačnym umiašanniem Boga ŭ Michaile, Isusie Chrystie. Takim čynam, struktura ŭsioj knigi prapanuje nam pasladoŭnyja aglady chryscijanskaj epochy pa roznych temach, padzielenych getym klučavym vyrazam: « byli małanki, gałasy i grymoty ». My znoŭ znojdzim geta ŭ Adkrycci 8:5, dzie da tanaľnasci dadajecca « ziemlatrus ». Geta addzialaje temu niaspynnaga niabiesnaga zastupnictva Isusa Chrysta ad temy trub. Zatym, u Adkrycci 11:19, da tanaľnasci budzie dadadzienny « viaľiki grad ». Tłumačennie z'javicca ŭ Adkrycci 16:21, dzie gety « viaľiki grad » zaviaršaje temu siomaj z siami apošnich pošasciaŭ Bożych. Padobnym čynam, « ziemlatrus » stanovicca ŭ Adkrycci 16:18 « viaľikim ziemlatrusam ». Gety kluč z'jaŭlajecca fundamentaľnym dla vyvučennia vučenniaŭ knigi Adkryccia i razumiennia pryncypu jaje struktury.

Vjartajučysia da našaga vierša 5, my adznačajem, što na gety raz « pierad tronam » stajac' « siem paľajučych łampad ». Jany simvalizujuc' « siem duchaŭ Bożych ». Ličba « siem » simvalizuje asviačennie, tut asviačennie Ducha Božaga. Mjenavita svaim Ducham, jaki zmiaščaje ŭsio žyccio, Bog kiruje ŭsiami svaimi stvarenniami; jon znachodziacca ŭ ich i stavic' ich « pierad svaim tronam », tamu što jon stvaryŭ ich svabodnymi, nasuprac' siabie. Vobraz « siami paľajučych łampad » simvalizuje asviačennie boskaga sviatła; jago daskanalaŭaje i intensiŭnaje sviatło likviduje ŭsialakuju magčymasc' ciemry. Bo ŭ wiečnym žycci adkuplenych niama miesca ciemry.

Vjerš 6: « A pierad tronam było šklanoje mora, padobnaje da kryštalu; i pasiarod trona i vakoľ trona čatry żyvyja istoty, poŭnyja vačej spieradu i zradu ».

Duch gavoryc' z nami svajoj simvaličnaj movaj. Što josc' « da tago, jak « tron » adnosicca da Jago niabiesnych stvarenniaŭ, jakija prysutničajuc', ale nie ŭdzieł'ničajuc' u sudzie. U viaľikaj koľ'kasci jany nabyvajuc' vyglad mora , čyscinia jakoga nastoľ'ki čystaja, što Jon paraŭnoŭvaje jago z kryštalem . Geta asnoŭnaja charaktarystyka niabiesnych i ziamnych stvarenniaŭ, jakija zastaľisia viernymi Bogu-stvaraľ'niku. Zatym Duch zaklikaje inšy simvaľ, jaki tyčycca Boga pasiaredzinie trona i Jago niabiesnych stvarenniaŭ z inšych svietaŭ i inšych vymiarenniaŭ vakoľ trona ; «vakoľ» adnosicca da istot, raskidanych pad pozirkam Boga, jaki siadzic' na tronie . Vyras « čatyry żyvyja istoty » adnosicca da ŭniversaľ'naga standartu żyvych istot. Mnostva vačej apraŭdvajecca sľovam «množnasc'», a ich stanovišča « spieradu i zzadu » simvalizuje niekaľ'ki rečaŭ. Pa-pieršaje, jano nadaje getym żyvym istotam šmatbakovy abo šmatmierny pozirk. Ale boľš duchoŭna vyras « spieradu i zzadu » adnosicca da boskaga zakonu, vygraviravanaga paľ'cam Boga na gary Sinaj, na čatyroch bakach dzviuch kamiennych skryžalaŭ. Duch paraŭnoŭvaje ŭniversaľ'nae žyccio z universaľ'nym zakonom. Abodva z'jaŭlajucca spravaj Boga, jaki vygraviruje na kamieni, na płoci abo ŭ... rozumy, etaľon daskanaľaga žyccia dla ščascia Jago stvarenniaŭ, jakija rozumiejuc' i lubiac' Jago. Getyja mnostva vačej z zapaľam i spačuvanniem nazirajuc' i sočac' za tym, što adbyvajecc na ziamľi. U 1 Kar. 4:9 Pavieľ zajaŭlaje: « Bo mnie zdajecca, što Bog zrabiŭ nas apostalaŭmi apošnimi, asudžanyŭmi na smierc', bo my staľi vidoviščam dla svietu, dla anioľaŭ i dla ludziej» . Sľova « sviet » u getym vieršy — geta grečaskaje «kosmas». Mjenavita gety kosmas ja vyznačaju jak šmatmiernyja sviety. Na ziamľi za vybranyŭmi i ich barac'boj sočac' niabačnyja gľedačy, jakija lubiac' ich toj ža boskaj luboŭju, jakuju adkryŭ Isus Chrystos. Jany radujucca svajoj radasci i płačuc' z tymi, chto płača, tamu što barac'ba takaja ciažkaja i pakutľivaja. Ale gety kosmas taksama abaznačaje niavierujučy sviet, jak rymski narod, gľedačoŭ zabojsťva viernych chrystijan na ich arenach.

U Adkrycci 5 my paznajomimsia z tryma grupami niabiesnych gľedačoŭ: čatyрма żyvymi istotami, anioľami i starcami , jakija pieramožna ab'jadnany pad lubiačym pozirkam viaľikaga Boga-stvaraľ'nika na viečnasc'.

Suviaz', jakaja zľučaje « mnostva vačej » z boskim zakonom, zaklučajecca ŭ nazvie « sviedčannie », jakoje Bog daje svajmu zakonu dziesiaci zapaviedziaŭ. My pamiatajem, što gety zakon zachouvaŭsia ŭ «sviatym sviatych», vykľučna pryznačanyŭ dla Boga i zabaronienym dla ludziej, za vykľučenniem sviata «Dnia adkuplennia». Zakon zastavaŭsia ŭ Boga jak «sviedčannie», i jago « dzvie skryžali » nadaduc' drugoje značennie simvaličnym « dvum sviedkam », zgaďanyŭ u Adkrycci 11:3. U getym uroku « mnostva vačej » adkryvaje isnavannie mnostva niabačnych sviedkaŭ, jakija byľi sviedkami ziamnych padziej. U boskaj dumcy sľova sviedka nieaddzieľ'nae ad sľova viernasc'. Grečaskaje sľova «martus», jakoje pierakľadajecca jak «mučanik», ideaľ'na vyznačaje jago, tamu što viernasc', jakoj patrabuje Bog, nie maje miežaŭ. I, prynamsi, «sviedka» Isusa pavinien šanavac' boski zakon jago dziesiaci zapaviedziaŭ, z jakimi Bog paraŭnoŭvaje i sudzic' jago.

BOŽAJE ZAKON praročyc'

Tut ja adkryvaju dužku, kab uspomnic' boskaje sviatło, atrymanaje viasnoj 2018 goda. Jano tyčycca dziesiacy zapaviedziaŭ Božych. Duch pryvioŭ mianie da ūsviedamlennia važnasci nastupnaj dakładnasci: « Majsiej viarnuŭsia i syšoŭ z gary, trymajučy ū ruce svajoj dzvie skryžaŭi sviedčannia; skryžaŭi byŭi napisany z abodvuch bakoŭ, z adnago i z drugoga boku. Skryžaŭi byŭi spravaj Božaj, i pis'mo byŭo pis'mom Božym, vygraviravanym na skryžalach (Zych. 32:15-16)». Spačatku ja byŭ zdziŭleny, što nihto nikoŭi nie ūličvaŭ getuju dakładnasc', zgodna z jakoj pieršapačatkovyja skryžaŭi zakona byŭi napisany na čatyroch svaich bakach, geta značyc' « spieradu i zzadu », jak « vočy čatyroch żyvyh istot » z papiaredniaga vyvučanaga vierša. Getaja dakładnasc', jakaja nastojliwa cytavaŭsia, mieŭa pryčynu, jakuju Duch dazvoliŭ mnie adkryc'. Uvies' tekst pieršapačatkova byŭ razmierkavany regularna i zbaŭsavana na čatyroch bakach dzviuch kamiennych skryžalaŭ. Na piaredniaj častcy pieršaj skryžaŭi byŭa namalavana pieršaja zapaviedz' i paŭova drugoj; Na advarotnym boku staŭa byŭa drugaja častka drugoj i ūsia treciaja. Na drugim stale, na piarednim boku, byŭa namalavana ūsia čacviortaja zapaviedz'; na advarotnym — apošnija šesc' zapaviedziaŭ. U takoj konfiguracyi dva bačnyja piarednija baki pradstaŭlajuc' nam pieršuju i druguju zapaviedzi, padzielenyja napaŭovu, i čacviortuju, jakaja tyčycca asviačonaga adpačynku siomaga dnia. Poglady na getyja rečy padkrestivaje getyja try zapaviedzi, jakija byŭi znakami sviatasci ū 1843 godzie, kaŭi subota byŭa adnoŭlena i patrabavana Bogam. U toj čas pratestanty stali achviarami spadčynnaj rymaskaj niadzieŭi. Takim čynam, nastupstvy vybaru advientystaŭ i vybaru pratestantaŭ buduc' pakazany na advarotnym boku abiedzviuch staŭoŭ. Zdajecca, što biez pavagi da suboty, z 1843 goda, parušaŭsia i treciaja zapaviedz': « Imia Boga ūžyvajecca daremna », ŭtaraŭna « iŭžyva », tymi, čto zaklikaje jago biez praviednasci Chrysta abo pasla tajo, jak straciŭ jaje. Takim čynam, jany paŭtarajuc' vinu, ūčynienuju gabrejami, čyjo scviardžennje ab prynaležnasci da Boga byŭo raskryta jak chŭsnia Isusam Chrystom u Adkryccy 3:9: « tyja z sinagogi satany, jakija kažuc', što jany gabrei, i nie z'jaŭlajucca imi, ale chŭsiac' ». U 1843 godzie geta byŭo tak dla pratestanckich spadčynnikaŭ katoŭikaŭ. Ale pierad treciaj zapavieddziu, drugaja častka drugoj raskryvaje sud, jaki Bog vynosić nad dvuma asnoŭnymi suprac'ległymi ŭagjerami. Pratestanckim spadčynnikaŭ rymaskaga katalicyzmu Bog kaža: « Ja — Bog ruptyvy, Jaki karaje dziaciej za vinu bac'koŭ da treciaga i čacviortaga pakalennia tych, čto nienavidzić Mjanie »; na žaŭ dla jago, aficyjny advientyzm, « vyrwany » ū 1994 godzie, padziaŭ ich los; ale jon taksama kaža, naadvarot, sviatym, jakija buduc' sviatkavac' Jago sviatuju subotu i Jago prarockaje sviatło z 1843 pa 2030 god: « i Jaki akazvaje miŭsasnasc' tysiačam pakalenniaŭ tym, čto lubić Mjanie i vykonvaje Maje zapaviedzi ». Ličba « tysiača », jakaja zgadvajecca, tonka nagadvaje « tysiaču gadoŭ » siomaga tysiačagoddzia z Adkryccia 20, jakoje stanje ūznagorodaj dla pieramožnych vybranych, jakija ūvajšli ū viečnasc'. Z getaga vynikaje jašče adzin urok. Pazbaŭlenyja dapamogi Sviatoga Duchu Isusa Chrysta, pratestanty i advientysty, pakinutyja Bogam pasladoŭna ū 1843 i 1994 gadach, nie zmoguc' šanavac' apošnija šesc' zapaviedziaŭ, napisanych na advarotnym boku tablicy 2, piaredniaja častka jakoj prysviečana boskamu adpačynku siomaga dnia. Naadvarot, tyja, čto vykonvaje gety adpačynak, atrymajuc' dapamogu ad Isusa Chrysta vykonvac' getyja zapaviedzi, jakija tyčacca abaviazkaŭ čaŭavieka pierad jago bližnimi. Božyja sprawy, pačynajučy z pieradačy skryžalaŭ zakona Majsieju, nabyvajuc' dziŭnaje i niečakanaje značennje, rolu i vykarystannje ū kancy času 2018 goda. I tym samym pasłannje ab adnaŭlenni suboty ūmacoŭvajecca i pacviardžajecca Usiemagutnym Bogam Isusam Chrystom.

Vos' u jakoj formie pradstaŭleny Dziesiac' zapaviedziaŭ.

Tablica 1 – Pjaredniaja častka: recepty

Bog pradstaŭlaje siabie

« Ja — Jachve, Bog tvoj, Jaki vyvieŭ ciabie z ziamli Jegipieckaj, z domu rabstva ». (Sjudy ŭvachodziac' usie vybranyja, vyratavanyja ad grachu i zbaŭlenyja adkuplaŭnaj kryvioju, praŭitaj Isusam Chrystom; dom rabstva — geta grech; imitacyja płodu d'jabła).

1-ja zapaviedz': katoliki grašac' z 538 goda, pratestanty z 1843 goda i advientysty z 1994 goda) .

« Nje maj inšych bagoŭ aprača Mjanie ».

2-ja zapaviedz': 1-ja častka : katalicki grech z 538 goda.

Nje rabi sabie kumira i nijakaj vyjavy tago, što na niebie ŭviersie, i što na ziamli ŭnizie, i što ŭ vadzie pad ziamloj. Nje pakłaniajsia im i nie służy im .

Tablica 1 – Spina: Nastupstvy

2- ja zapaviedz': 2-ja častka .

«... bo Ja, Jachve, Bog tvoj, — Bog rupliviec, Jaki karaje dziaciej za vinu bac'koŭ da terciaga i čacviortaga pakalennia tych, chto nienavidzić Mjanie (katoliki z 538 goda; pratestanty z 1843 goda; advientysty z 1994 goda) i prajaŭlaje miłasernasc' tysiačam tych, chto lubić Mjanie i zachoŭvaje Maje zapaviedzi » (advientysty siomaga dnia z 1843 goda; apošnija z 1994 goda).»

3-ja zapaviedz': parušanaja katolikami z 538 goda, pratestantami z 1843 goda i advientystami z 1994 goda) .

« Nje ŭżywaj imia Gospada, Boga tvaigo, niapraŭdaj, bo Gaspodz' nie pakinie biez viny tago, chto ŭżywaje imia Jagonaje niapraŭdaj ».

Tablica 2 – Pjaredniaja častka: recept

4- ja zapaviedz': parušennie jaje chryscijanskaj asamblejaj z 321 goda robic' jaje « razburaŭnym grachom » z Daniila 8:13; katalickaja viera parušaje jaje z 538 goda, a pratestanckaja — z 1843 goda. Ale advientysty siomaga dnia šanujuc' jaje z 1843 i 1873 gadoŭ.

« Pamiataj dzien' subotni, kab sviata šanavac' jago. Šesc' dzion pracuj i rabi ŭsie svaje spravy. A siomy dzien' — subota Gospada, Boga tvaigo. Nje rabi nijakaj pracy ni ty, ni syn tvoj, ni dačka tvaja, ni rab tvoj, ni rabynia tvaja, ni žyviota tvaja, ni pryhadzien', jaki ŭ bramach tvaich. Bo za šesc' dzion stvaryŭ Gaspodz' nieba i ziamlu, i mora, i ŭsio, što ŭ ich, a ŭ siomy dzien' adpačyŭ. Tamu Gaspodz' dabrastaviŭ dzien' subotni i asviaciŭ jago ».

Tablica 2: Advarotny bok: Nastupstvy : Getyja apošnja šesc' zapaviedziaŭ parušajucca chryscijanskaj vieraj z 321 goda; katalickaj vieraj z 538 goda; pratestanckaj vieraj z 1843 goda , a advientysckaj vieraj « vyrvana » ŭ 1994 godzie. Ale jany pavažajucca ŭ viery advientystaŭ siomaga dnia, błačasłaŭlonych Sviatym Ducham Isusa Chrysta, z 1843 i 1873 gadoŭ; «apošnja» z 1994 goda da 2030 goda.

5-ja zapaviedz'

« Šanuj bac'ku tvajgo i maci tvaju, kab padoŭžylisia dni tvaje na ziamli, jakuju daje tabie Gaspodz', Bog tvoj » .

6-ja zapaviedz'

« Nje zabivaj . Nje zabivaj » . (žachlivaga typu złačynstva, zabojsťva abo zabojsťva ŭ imia iłžyvaj religii)

7-ja zapaviedz'

« Nje čyni pieralubu » .

8-ja zapaviedz'

« Nje kradzi » .

9-ja zapaviedz'

« Nje sviedčy fałšyva suprac' bližniaga tvajgo ».

10-ja zapaviedz'

« Nje pažadaj doma bližniaga tvajgo; nie pažadaj žonki bližniaga tvajgo, ni słuži jago, ni słužanki jago, ni vała jago, ni asła jago, ničoga, što ŭ bližniaga tvajgo » .

Ja zaviaršaju getuju ŭzniosťuju i žycciova važnuju dužku.

Vjerš 7: « Pjeršaja žyvaja istota była padobnaja da l'va, drugaja žyvaja istota była padobnaja da cialaci, treciaja žyvaja istota mieła tvar, padobny da čaławiečaga, a čacviortaja žyvaja istota była padobnaja da arła, jaki latic' ».

Skažam adrazu, geta toľki simvały. Toje ž pašłannie pradstaŭlena ŭ Jezeķijał 1:6 z varyjacyjami ŭ apisanni. Tam my znachodzim čatyroch adnoł'kavych žyvioł, kožnaja z čatyрма roznymi tvarami. Tut my ŭsio jašče majem čatyroch žyvioł, ale ŭ kožnaj toľki adzin tvar, jaki adroznivajecca ŭ čatyroch žyvioł. Takim čynam, getyja pačvary nie reał'nyja, ale ich simvaličnaje pašłannie ŭzniosťaje. Kožnaja z ich pradstaŭlaje saboj etałon viečnaga ŭniviersał'naga žyccia, jaki tyčycca, jak my bačyli, samoga Boga i Jago šmatmiernych univiersał'nych stvarenniaŭ. Toj, chto ŭvasobiŭ u svajoj boskaj daskanafasci getyja čatyry kryteryi ŭniviersał'naga žyccia, — geta Isus Chrystos, u jakim znachodziacca carskaja ŭłada i siła l'va pavodle Suddziaŭ 14:18; duch achviarnasci i słužennia ciala ; vobraz Boga čaławieka; i panavannie najvyšejšaga niabiesnaga ŭzvyšennia latučaga arła . Getyja čatyry kryteryi sustrakajucca va ŭsim viečnym univiersał'nym niabiesnym žycci. Jany składajuc' standart, jaki tłumačyc' pospiech

boskaga prajekta, jakomu suprac'stajac' buntarskija duchy. I Isus pradtaviiu daskanafuju made' svaim apostalam i vučniam padčas svajgo karotkaga ziamnoga služennia; navat abmyušy nogi svaim vučniam, pierš čym addac' svajo cieła na pakuty raspiaccia, kab zamiest ich, jak « ciala », adkupic' grachi ũsich svaich vybranych. Taksama niachaj kožny dasleduje siabie, kab viedac', ci adpaviadaje admaŭlennie ad getaga standartu viečnaga žyccia jago pryrodzie, jago pamknienniam i jago žadanniam. Taki standart prapanovy vyratavannia treba pryniac' abo adchilić'.

Vjerš 8: « U čatyroch žyvych istot pa šesc' krytaŭ, i jany byli poŭnyja vačeŭ vakoŭ i ũnutry. Jany nie mieli spakoju ni ũdzien', ni ũnačy, kažučy: «Sviaty, sviaty, sviaty Gaspodz' Bog Usiemagutny, Jaki byŭ i josc', i pryjdzie!» »

Na fonie niabiesnaga suda getaja scena ilustruje pryncypy, jakija niazmienna ũžyvajucca na niebie i na ziamli istotami, jakija zastajucca viernymi Bogu.

Njabiesnyja cieły istot z inšych svietaŭ nie majuc' potreby ũ kryłach dla ruchu, bo jany nie padparadkoŭvajucca zakonam ziamnoga vymiarennia. Ale Duch prymaje ziamnyja simvały, jakija čalaviek moža zrazumiec'. Prypisvajučy im « šesc' krytaŭ », jon adkryvaje nam simvałičnaje značennie łiku 6, jaki stanovicca łikam niabiesnaga charakteru i aniołaŭ. Geta tyčycca svietaŭ, jakija zastałisia biez grachu, i aniołaŭ, pieršym z jakich stvaryŭ Satana, buntarski anioł. Pakoŭki Bog prypisaŭ sabie łik «siem» jak svaju asabistuju karaleŭskuju «piačatku», łik 6 moža łičyc' «piačatkaj» abo, u wypadku z d'jabłam, «znakam» jago asoby, ale jon padzialaje gety łik 6 sa svietami, jakija zastałisia čystymi, i ũsimi aniołami, stvoranymi Bogam, dobrymi i drennymi. Nižeŭ za anioła znachodzičca čalaviek, łik jakoga budzie «5», jaki apraŭdvajecca svaimi 5 pačucciami, 5 paŭcami ruki i 5 paŭcami nagi. Nižeŭ znachodzičca łičba 4 univiersaŭnaga charakteru, paznačanaja čatyrma kardynaŭnymi kropkami: poŭnačču, poŭdnem, uschodam i zachadam. Pad joj znachodzičca łičba 3 daskanafasci, zatym 2 niedaskanafasci i 1 adzinstva, abo daskanafaga sajuza. Vočy čatyroch žyvych istot — « vakoŭ i ũnutry », i, boŭš za toje, « spieradu i zzadu ». Ništo nie moža schavacca ad pozirku getaga niabiesnaga šmatmiernaga univiersaŭnaga žyccia, jakoje boski Duch dasleduje ũ poŭnaj miery, bo jago pačatak u im. Geta vučennie karysnaje, tamu što na ciapierašniaj ziamli, z-za grachu i biazbožnasci grešnikaŭ, trymajučy ich « ũnutry » siabie, čalaviek moža chavac' ad inšych ludziej svaje tajemnyja dumki i svaje złyja płany, nakiravanyja suprac' bližniaga. U niabiesnym žycci takija rečy niemagčymyja. Njabiesnaje žyccio prazrystaje, jak kryštaŭ, bo z jago było vygnana biazbožnasc' razam z d'jabłam i jago złyimi aniołami, skinutymi na ziamlu, zgodna z Adkrycciem 12:9, pasla pieramogi Isusa nad grachom i smierciu. Abviaščennie sviatasci Boga ażycciaŭlajecca ũ jago daskanafasci (3 razy: sviaty) žycharami getych čystych svietaŭ. Ale geta abviaščennie nie dasiagajecca słovami; geta daskanafasc' ich indyviduaŭnaj i kalektyŭnaj sviatasci abviaščaje ũ pastajannych spravach daskanafasc' sviatasci Boga, jaki ich stvaryŭ. Bog adkryvaje svaju pryrodu i svajo imia ũ formie, cytavanaj u Adkrycci 1:8: « Ja — Aŭfa i Amiega, — kaža Gaspodz' Bog, Jaki josc', Jaki byŭ i Jaki pryjdzie, Usiemagutny ». Vyras « Jaki josc', Jaki byŭ i Jaki pryjdzie » daskanafa vyznačaje viečnuju pryrodu Boga-stvaraŭnika. Admaŭlajučysia nazyvac' jago imiem, jakoje jon sam sabie daŭ, «Jachve», ludzi nazyvajuc' jago «Vječnym». Praŭda, što Bogu nie potrebna było imia, bo, budučy ũnikaŭnym i biez boskaga kankurenta, jamu nie potrebna imia, kab adroznivac' jago ad inšych bagoŭ, jakich nie isnuje. Tym nie mienš, Bog pagadziŭsia adkazac' na pros'bu Majsieja, jakoga jon lubiŭ i jaki lubiŭ jago. Tamu jon daŭ sabie imia «Jachve», što pierakładajecca dziejasłovam «być», spražanym u treciaj asobie adzinočnaga łiku gabrejskaga impierfiekta. Gety «nieskončany» čas abaznačaje zdziejsnienaje, što raspaŭsiudžvajecc a časie, takim čynam, čas šyrejšy za našu budučyniu, forma «chto josc', chto byŭ i

chto budzie» ideal'na pierakładaje značennie getaga gabrejskaga nieskončanaga času. Formuła « toj, chto josc', chto byŭ i chto pryjdzie » — geta, takim čynam, Boży sposab pierakładu Jago gabrejskaga imia «Jachve», kali Jamu davodzicca adaptavac' jago da zachodnich moŭ abo luboj inšaj, akramia gabrejskaj. Častka «i chto pryjdzie» abaznačaje apošniuju advientysckuju fazu chrystijanskaj viery, ustanoŭlenuju ŭ Božym płanie ŭkazam z Daniila 8:14 z 1843 goda. Takim čynam, mienavita ŭ ciele vybranych advientystaŭ zdziajsniajecca abviaščennie trajnoj sviatasci Boga. Boskasc' Isusa Chrysta časta asprečvałasja, ale jana biassprečnaja. Biblija kaža na getuju temu ŭ Paślanni da Gabrejaŭ 1:8: « A Synu skazaŭ: Tron Tvoj, Boža, navieki wiečnyja; žažto praviednasci — žažto Carstva Tvajgo ». I Filipu, jaki prosić Isusa pakazac' jamu Ajca, Isus adkazvaje: « Stoŭki času Ja z vami, i ty nie viedaješ Mjanie, Filip? Chto bačyŭ Mjanie, bačyŭ Ajca ; jak ža ty kažaš: “Pakažy nam Ajca”?” (Jan 14:9)».

Vjeršy 9-10-11: « Kali žyvyja istoty addajuc' słavu i gonar i padziaku Tamu, Chto siadzic' na tronie, Chto žyvie na viaki viakoŭ, tady dvaccac' čatyry starcy padajuc' pierad Tym, Chto siadzic' na tronie, i pakłaniajucca i pakłaniajucca Tamu, Chto žyvie na viaki viakoŭ, i ŭskładajuc' vianki svaje pierad tronam, kažućy: Ty godny, Gospadzie naš i Boža naš, pryniac' słavu i gonar i siŭ, bo Ty stvaryŭ usio, i pa Tvajoj voľi ŭsio isnuje i byŭo stvorana ».

Razdzieľ 4 zakančvajecca scenaj prasaŭlennia Boga-Tvorcy. Getaja scena pakazvaje, što boskaje patrabavannie « bojciesia Boga i addajcie Jamu słavu ...», vykazanaje ŭ pieršym anioŭskim paślanni z Adkryccia 14:7, byŭo pačuta i dobra zrazumieta apošnimi vybranymi z 1843 goda; ale pierš za ŭsio vybranymi, jakija zastalisia žyvymi ŭ čas słaŭnaga viartannia Isusa Chrysta; tamu što toŭki dla ich Adkryccio Apakalipsis byŭ padrychtavany i caŭkam asvietleny ŭ čas, abrazy Bogam, geta značyc' z viasny 2018 goda. Takim čynam, adkuplenija vykazvajuc' u pakłanienni i chvale ŭsiu svaju ŭdziačnasc' Isusu Chrystu, formie, u jakoj Usiemagutny naviedaŭ ich, kab vyratavac' ad grachu i smierci, svajoj płaty. Njavierujučaje čaŭvietva vieryć toŭki tamu, što bačyc', jak apostal Tamaš, i, pakoŭki Bog niabačny, jano asudžana ignaravac' svaju krajniuju słabasc', jakaja robic' jago toŭki cackaj, jakoj jon manipuluje pavodle svajoj boskaj voľi. Prynamsi, u jago josc' apraŭdannie, jakoje nie apraŭdaje jago, — niaviedannie Boga, apraŭdannie, jakoga niama ŭ Satany, bo, viedajućy Boga, jon vyrašyŭ ustupic' u barac'bu z Im; geta ciažka pavieryc', ale praŭda, i geta tyčycca taksama złych anioŭ, jakija pajšli za im. Paradaksaŭna, ale mnoštva roznych i navat suprac'ległych pładoŭ svobodnaga vybaru sviedčac' pra sapraŭdnuju i poŭnuju svobodu, jakuju Bog daŭ svaim niabiesnym i ziamnym stvarenniam.

Adkryccio 5: Syn Čaŭaviečy

Kali Pilat prastaviu Isusa natoupu, jon skaza: « Vos' Čalaviek ». Samomu Bogu treba bylo pryjsci i pryniac' vobraz cieta, kab « Čalaviek » pavodle svajgo serca i žadannia mog z'javicca. Smierc' paraziła pieršych ludziej z-za grachu niepastušenstva Bogu. Jak znak ich novaga ganiebnaga stanu, Bog prymusił ich adkryc' svaju fizičnuju agolenasc', jakaja była toł'ki zniešnim znakam ich unutanaj duchoŭnaj agolenasci. Z getaga pačatku pieršaje abviaščennie ich adkuplennia było зробlena praz toje, što im dali vopratku sa škur žyviał. Tak była zabita pieršaja žyviała ŭ gistoryi čalaviečva; možna padumac', što geta był małady baran abo jagnia z-za simvalizmu. Praz 4000 gadoŭ Jagnia Božaje, jakoje biare na siabie grachi svietu, pryjšoŭ, kab prapanavac' svajo jurydyčna daskanaje žyccio, kab adkupic' vybranych siarod čalaviečva. Getaje zbaŭlennie, prapanavanaje Bogam u čystaj łascy, tamu całkam zasnavana na smierci Isusa, jakaja dazvalaje jago vybranim karystacca jago daskanaj spraviadlivasciu; i ŭ toj ža čas jago smierc' adkuplaje ich grachi, dobraachvotnym nos'bitam jakich jon zrabii siabie. Z tago času Isus Chrystos stał adzinym imiem, jakoje moža vyratavac' grešnika na ŭsioj našaj ziamli, i Jago zbaŭlennie dziejničaje z časom Adama i Jevy.

Pa ŭsich getych pryčynach gety 5-y razdziel, jaki zmiaščajecca pad numaram « Čalaviek », prysviečany jamu. Isus nie toł'ki ratuje svaich vybrannikaŭ svajoj adkuplańnaj smierciu, ale i ratuje ich, abaraniajučy na praciagu ŭsiago ich ziamnoga šlachy. I mienavita z getaj metaj jon papiaredžvaje ich pra duchoŭnyja niebiaspieki, jakija d'jabal pastaviu na ich šlachy. Jago technika nie zmianila: jak i ŭ časy apostalaŭ, Isus razmaŭlaje z imi ŭ prypaviesciach, kab sviet čuŭ, ale nie rozumieŭ; što nie tyčycca jago vybranych, jakija, jak i apostaly, atrymlivajuc' jago tumačenni niepasredna ad jago. Jago adkryccio «Adkryccio» zastajecca pad getaj niepierakładzienaj grečaskaj nazvaj, getaj gigancnaj prypaviesciu, jakuju sviet nie pavinien zrozumiec'. Ale dla jago vybranych geta praroctva sapraŭdy z'jaŭlajecca jago « Adkrycciom ».

Vjerš 1: « I ja ŭbačyŭ u pravaj ruce Tago, Chto siadzieŭ na tronie, knigu, napisanuju ŭnutry i zvonku, zapiačatanuju siamiu piačatkami ».

Na tronie staic' Bog, i ŭ pravaj ruce, i tamu pad Jago błağasłaŭlenniem, Jon trymaje knigu, napisanuju « ŭnutry i zvonku ». Toje, što napisana « ŭnutry », — geta rasšyfravanaje pasłannie, zachavanaje dla Jago vybranych, jakoje zastajecca zakrytym i niezrozumiełym ludźmi svietu, jakija z'jaŭlajucca voragami Boga. Toje, što napisana « ŭnutry », — geta zašyfravany tekst, bačny, ale niezrozumieły dla čalaviečaj mnoštva. Kniga Adkryccia zapiačatana « siamiu piačatkami ». U getym udakładnienni Bog kaža nam, što toł'ki adkryccio « siomaj piačatki » dazvolic' jaje całkam adkryc'. Pakuť zastajecca piačatka, kab zapiačatac' jaje, knigu nieł'ga adkryc'. Takim čynam, poŭnaje adkryccio knigi budzie zaležyc' ad času, vyznačanaga Bogam dla temy « siomaj piačatki ». Geta budzie zgadana jak « piačac' žyvoga Boga » ŭ Adkrycci 7, dzie, abaznačajučy astatni čas siomaga dnia, Jago sviatuju subotu, Jago adnaŭlennie budzie zviazana z dataj 1843 goda, jakaja, takim čynam, taksama budzie časam adkryccia « siomaj piačatki », što ŭnosić u piedagagičnuju asnovu knigi temu « siamiu trub », takuju važnuju dla nas, Jago vybranych.

Vjerš 2: « I ja ŭbačyŭ mocnaga anioła, jaki abviaščal gučnym gołasam: chto godny adkryc' knigu i zniac' z jaje piačatki? »

Getaja scena z'jaŭlajecca ŭstaŭkaj u mantaž praroctva. Nje na niabiosach, u kanteksie papiaredniaga 4-ga razdziela, treba budzie adkryc' knigu Adkryccia. Vybranyja majuc' patrebu ŭ joj pierad viartanniem Isusa Chrysta, pakuť jany padviargajucca pastkam d'jabła. Ułada ŭ łagjery Boga, i magutny anioł — geta anioł Jachve, geta značyc' Bog u svaim anioł'skim vobrazie Michaiła.

Zapiačatanaja kniga nadzvyčaj važnaja i sviataja, bo patrabuje vieľmi vysokaj godnasci, kab złamac' jaje piačatki i adkryc' jaje.

Vjerš 3: « I nichto ni na niebie, ni na ziamľi, ni pad ziamloj nie mog adkryc' knigu i zirnuc' u jaje » .

Napisanaja samim Bogam, kniga nie moža byc' adkryta nivodnym z Jago niabiesnych ci ziamnych stvarenniaŭ.

Vjerš 4: « I ja mocna płakaŭ, bo nie znajštosia nikoga godnaga adkryc' i pračytac' knigu, ani zirnuc' u jaje » .

Jan, jak i my, ziamnaja istota, i jago slozy wykazvajuc' žach čaľaviectva pierad pastkami, rasstaŭlenymi d'jabłam. Jon niby kaža nam: «Bjez adkryccia chto moža byc' vyratavany?» Takim čynam jon pakazvaje vysokuju tragičnuju stupien' niaviedannia jago zmiestu i jago fataľny vytnik: padvojnuju smierc'.

Vjerš 5: « Adzin sa starejšyn skazaŭ mnie: «Nje płáč; vos', leŭ z kalena Judavaga, koran' Davidaŭ, pieramog, kab adkryc' knigu i zniac' siem piačatak jaje » .

« Starejšyny », adkuplenyja z ziamľi Isusam, majuc' usie magčymasci ŭzvysic' imia Isusa Chrysta nad usimi žyvyimi istotami. Jany pryznajuc' u im panavannie, jakoje jon sam abviasciŭ atrymanym ad Ajca i niabiesnych istot u Jevangieľi ad Matfieja. 28:18: « Isus padyšoŭ i skazaŭ im: dadzienia Mnie ŭsia ŭłada na niebie i na ziamľi ». Mjenavita praz svajo ŭvasablennie ŭ Isusie Bog natchniŭ Jakava, jaki, praročacy pra svaich synoŭ, skazaŭ pra ludu: « luda — maľady leŭ. Ty viarnuŭsia z zaboju, synie moj! Jon schiľiŭ kaleni svaje, lažaŭ, jak leŭ, jak ľvica: chto padymie jago? Nje adydzie skipietr ad ludy i kij vaľadarski ad nog jagonych, pakuľ nie pryjdzie Siłom, i narody nie pasľuchajucca jago. Jon pryviaža asła svajgo da vinogradnika i maľadoga asła svajgo da lepšaj vinogradnaj łazy; Jon pamyje vopratku svaju ŭ vinie i vopratku svaju ŭ kryvi vinogradu. Vočy jago čyrvonyja ad vina, i zuby jago bieľtyja ad maľaka (Byc. 49:8-12). Kroŭ vinogradu budzie temaj « vinogradnaga zboru », abvieščanaga ŭ Adkrycci 14:17-20, pra jaki taksama praročana ŭ Isai 63. Adnosna « « Koran' Davidaŭ », — čytajem my ŭ Is. 11:1-5: « Tady vyrascie parastak z pnia Jesejevaga, i gaľinka pryniasie płod ad karanioŭ jagonych. Na Im spačnie Duch Gaspodni, duch mudrasci i rozumu, duch parady i siľy, duch paznannia i strachu Gaspodniaga. Jon budzie dychac' stracham Gaspodnim; nie budzie sudzić pavodle abľičča i nie budzie adkazvac' pavodle čutak, ale pa praŭdzie budzie sudzić biednych i spraviadľiva vyrašac' spraviadľiva dla pakornych ziamľi. Jon budzie bic' ziamlu słovam Svaim, jak kijam, i dychanniem vusnaŭ Svaich zab'je biazbožnych». « Praviednasc' budzie pojasam jago sciognaŭ, i viernasc' — pojasam jago sciognaŭ ». Pjeramoga Isusa nad grachom i smierciu, jago ŭznagaroda, daje jamu zakonnaje i legitymnaje prava adkryc' knigu Adkryccia, kab jago vybranyja magľi byc' papiaredžany i abaronieny ad smiarotnych reľigijnych pastak, jakija jon rasstaviŭ praz d'jabła, kab spakusic' niavierujučych. Takim čynam, kniga budzie caľkam adkryta ŭ toj čas, kaľi ŭstupic' u siľu ŭkaz z Daniila 8:14, geta značyc' u pieršy dzien' viasny 1843 goda; navat kaľi jaje niedaskanaľaje razumiennie zapatrabuje pieragladu z ciagam času, da 2018 goda.

Vjerš 6: « I ŭbačyŭ ja Jagnia siarod trona i čatyroch žyvyh istot i siarod starcaŭ, jakoje stajała, byccam zabita, i mieľa siem ragoŭ i siem vačej, jakija josc' siem duchaŭ Božych, pasľanych na ŭsiu ziamlu » .

Njeabchodna adznačyc' prysutnasc' Jagniaci « pasiarod trona » , bo Jon josc' Bog u Svaim šmatgrannym asviačenni, adnačasova adziny Bog-Tvorca, Archangieľ Michaiľ, Isus Chrystos, Jagnia

Božaje, i Sviaty Duch abo « siam' duchaŭ Božych, paŭlanych na ũsiu ziamlu ». Jago « siem ragoŭ » simvalizujuc' asviačennie Jago siły, a Jago « siem vačej » — asviačennie Jago pozirku, jaki głyboka vyvučaje dumki i dziejanni Jago stvarenniaŭ.

Vjerš 7: « I padyšoŭ Jon i ũziaŭ skrutak z pravaj ruki Tago, Chto siadzieŭ na tronie » .

Getaja scena ilustruje słovy z Adkryccia 1:1: « Adkryccio Isusa Chrysta, jakoje daŭ Jamu Bog, kab pakazac' rabam Svaim, što maje nieŭzabavie adbycca . I Jon abviasciŭ geta, paŭlaŭšy anioła Svajgo rabu Svajmu Janu ». Getaje paŭlannie maje na mecie skazac' nam, što zmiest Adkryccia budzie nieabmiežavany, bo jano dadziena samim Bogam Ajcom; i geta dziakujučy tamu, što Jon uskłaŭ na jago ũsio svajo błağastaŭlennie, pakazanaje Svajoj « pravicaj ».

Vjerš 8: « I kaŭ Jon uziaŭ knigu, čatyry žyvyja istoty i dvaccac' čatyry starcy ũpaŭ pierad Jagniom, majučy koŭny gus' i zaŭatyja čašy, poŭnyja pachoščaŭ, jakija josc' maŭitvami sviatych » .

Davajcie ũspomnim z getaga vierša gety simvaličny kluč: « zaŭatyja čašy, napoŭnienyja ładanam, jakija josc' maŭitvami sviatych ». Usie niabiesnyja i ziamnyja stvarenni, vybranyja svajoj viernasciu, padajuc' nicma pierad «Jagniom » Isusam Chrystom, kab pakłanicca Jamu. « Gu'ni » simvalizujuc' univiersaľnuju garmoniju chvaŭ i kalektyŭnaga pakłaniennia.

Vjerš 9: « I jany spiavali novuju piesniu, kaŭučy: Ty varty ũziac' knigu i adkryc' piačatki jaje, bo Ty byŭ zabity i adkupiŭ nas Bogu kryvioju Svajoj z koŭnaga plemia, i movy, i naroda, i plemieni » .

Getaja « novaja piesnia » sviatkuje vyzvalennie ad grachu i časovaje znikniennie padbuchtorščykaŭ paŭstannia. Bo jany zniknuć nazaŭsiody toľki pasla Strašnaga suda. Adkuplenyja Isusam Chrystom pachodziac' z usich karanioŭ, usich koleraŭ skury i čaŭaviečych ras, « z koŭnaga plamiona, movy, naroda i plemia »; što dakazvaje, što prajekt vyratavannia prapanujecca vyklučna ũ imia Isusa Chrysta , u adpaviednasci z tym, što abviaščaje Dziei 4:11-12: « Isus — kamien', jaki vy, budaŭniki, adkinuŭ, ale jaki staŭsia gaŭavoj vugła. I niama ni ũ kim inšym vyratavannia; bo niama inšaga imia pad niebam, dadzienaga ludziam, jakim naleŭała b nam vyratavacca » . Takim čynam, usie inšyja religii z'jaŭlajucca niezakonnymi i d'jabaľskimi iluzornymi padmanami. U adroziennia ad iŭŭyvych religij, sapraŭdnaja chryscijanskaja viera arganizavana Bogam łagična łagična zviaznym čynam. Napisana, što Bog nie gladzic' na asoby; Jago patrabavanni adnoľ'kavyja dla ũsich Jago stvarenniaŭ, i vyratavannia, jakoje Jon prapanavaŭ, mieła canu, jakuju Jon sam pryjšoŭ zapłaćic'. Paciarpieŭšy dzieła getaga adkuplennia, jon vyratuje toľki tych ludziej, jakich paŭičyc' godnymi skarystacca jago mučanicťvam.

Vjerš 10: « Ty zrabiŭ ich carstvam i sviatarami Bogu našamu, i jany buduc' vaŭadaryc' na ziamli ».

Njabiesnaje Carstva, pra jakoje prapaviedavaŭ Isus, nabyŭlo formu. Atrymannie « prava na Pavodle Adkryccia 20:4, vybranyja paraŭnoŭvajucca z carami. U svajoj dziejnasci ũ Starym Zapaviećie « sviatary » prynosili simvaličnyja žyvioľ'nyja achviary za grech. Padčas « tysiačy gadoŭ » niabiesnaga suda vybranyja taksama praz svoj sud padrychtujuc' apoŭnija achviary viaŭikaj univiersaľnaj achviary, jakaja zniščyc' adrazu ũsich grešnych niabiesnych i ziamnych stvarenniaŭ. Agon' «voziera vogniennaga drugoj smierci » zniščyc' ich u dzien' apoŭniaga suda. Toľki pasla getaga zniščennia adnoŭlenaja Bogam ziamla prymie adkuplenych vybranych. Toľki tady z Isusam Chrystom, Carom caroŭ i Gospadam gaspadaroŭ z Adkryccia 19:16, « jany buduc' vaŭadaryc' na ziamli ».

Vjerš 11: « I ja zirnuŭ i pačuŭ gołas mnogich aniołaŭ vakoŭ trona i żyvych istot i starcaŭ, i koŭkasc' ich była dziesiac' tysiač разоŭ dziesiac' tysiač i tysiačy tysiač ».

Gety vierš pradstaŭlaje nam try grupy gledačoŭ, jakija nazirajuc' ziamnyja duchoŭnyja bitvy. Na gety raz Duch vyrasna zgdavaje aniołaŭ jak asobnuju grupu, koŭkasc' jakich vieŭmi viaŭlikaja: « miryjady miryjadaŭ i tysiačy tysiač ». Anioŭy Gospada ŭ ciapierašni čas z'jaŭlajucca bŭlžkimi bajcami, adviedzienymi na słuŭžbu Jago adkuplenym, Jago ziamnym vybrannikam, jakich jany achoŭvajuc', abaraniajuc' i navučajuc' u Jago imia. Na pieradavoj getyja pieršyja sviedki Boga zapisvajuc' indyviduaŭnuju i kalektyŭnuju gistoryju žyccia na ziamŭi.

Vjerš 12: « Kažučy gučnym gołasam: "Varty Jagnia, Jakoje byŭo zabita, pryniac' siŭu i bagaccie, i mudrasc', i moc, i gonar, i sŭavu, i dabrasŭavien'nie " » .

Anioŭy dapamagaŭi na ziamŭi ŭ słuŭženni svajmu pravadyru Michaiŭu, jaki pazbaviŭ siabie ŭsich svaich boskich siŭ, kab stac' daskaŭatym Čaŭaviekam, jaki prapanavaŭ siabie ŭ kancy svajgo słuŭžennia jak dobraachvotnuju achviar, kab adkupic' grachi, ŭčynienyja jago vybranyimi. Pasla zakančennia jago achviary ŭski vybranyja ŭvaskresŭi i, uvajšoŭšy ŭ abiacanuju viečnasc', anioŭy adnaŭlajuc' boskamu Chrystu Bogu ŭsie rysy, jakija jon mieŭ u Michaiŭe: « siŭu, bagaccie, mudrasc', moc, gonar, sŭavu i chvaŭu » .

Vjerš 13: « I koŭnaje stvarennie, jakoje na niebie i na ziamŭi, i pad ziamloj, i na mory, i ŭsio, što ŭ ich, čuŭ ja, jakoje kazaŭa: «Bŭagasŭaŭlennie i gonar, i sŭava i ŭŭada Tamu, Chto siadzic' na tronie, i Jagniaci, na viaŭi viakoŭ! »

Boŭyja stvarenni adnadušnyja. Usim im spadabaŭasia prajava Jago lubovi, jakaja prajaviŭasia ŭ dary Sjabie ŭ Isusie Chryscie. Boŭy pŭan — geta sŭaŭny pospiech. Jago vybar lubiačyich istot zavierašny. Gety vierš prymaje formu pieršaga anioŭ'skaga pasŭannia ŭ Adkryccu 14:7: « I jon skazaŭ gučnym gołasam: bojciesia Boga i addajcie Jamu sŭavu, bo nastaŭa gadzina suda Jagonaga; i pakŭaniciesia Tamu, Chto stvaryŭ nieba i ziamlu, i mora, i krynicy vodaŭ ». Apošni vybar, зробleny z 1843 goda, byŭ zasnavaŭny na razumienni getaga vierša. I vybranyja pačuŭi i adguknuŭisia, adnaviŭšy ŭ chryscijanskaj viery praktyku adpačynku siomaga dnia, jakuju praktykavaŭi apostaty i vučni Isusa da jaje admieny z 7 sakavika 321 goda. Bog-Tvorca byŭ ušanavaŭny pavagaj da čacviortaj zapaviedzi, jakaja daragaja Jago sercu. Vynikam z'jaŭlajeccu scena niabiesnaj sŭavy, dzie ŭsie Jago stvarenni, dakŭadna prytrymŭlivajučysia pasŭannia pieršaga anioŭa z Adkryccia 14:7, kažuč': « Tamu, Chto siadzic' na tronie, i Jagniaci — chvaŭa, gonar, sŭava i siŭa na viaŭi viakoŭ! » Zviarnicie ŭvagu, što sŭovy paŭtarajuc' u advarotnym paradku sŭovy, cytavaŭnyja anioŭami ŭ vieršy 13 vyšej. Pasla svajgo ŭvaskresiennia Isus viarnuŭ sabie niabiesnaje žyccio: « svaju siŭu, svajo bagaccie i svaju boskuju mudrasc' ». Na ziamŭi Jago apošnja voragi admoviŭi Jamu ŭ « chvale, gonaru, sŭavie i sile », jakija naleŭaŭi Jamu jak Bogu-stvaraŭniku. Zakŭikajučy « jago siŭu », Jon narešcie pieramog ich usich i razdušyŭ ich pad svaimi nagami. Taksama, napoŭnienyja luboŭju i ŭdziačnasciu, razam Jago sviatyja i čystyja stvarenni zakonna viartajuc' Jamu Jago paddanyh sŭavy.

Vjerš 14: « I čatyry żyvyja istoty skazaŭi: Amin! I starcy padyšŭi i pakŭaniŭisia ».

Žychary čystych svietaŭ uchvalajuc' getaje adnaŭlennie, kažučy: «Sapraŭdy! Geta praŭda!» I ziamnyja vybranniki, adkuplenyja ŭzvyšanaj luboŭju, padajuc' nicma pierad svaim Usiemagutnym Bogam-Tvorcam, jakija prychoziač' uvasobicca ŭ Isusie Chryscie.

Adkryccio 6: Dziejcy, Božyja pakaranni

i prykmiety časou chryscijanskaj ery

Ja ūspaminaju ūrok, dadzieny ū Adkrycci 5: knigu možna adkryc' toľki tady, kaľi budzie zniata « siomaja piačatka ». Kab adkryc' knigu, vybrannik Chrysta pavinien caľkam uchvaľic' praktyku siomaga dnia, suboty; i gety duchoŭny vybar dazvalaje jamu atrymac' ad Boga, jaki ūchvalaje geta, jago mudrasc' i jago duchoŭnaje i prarockaje raspaznavannie. Takim čynam, biez ukazannia getaga ū samym tekscie, vybrannik atajasamľic' « piačatku Boga », zgedanuju ū Adkrycci 7:2, z « siomaj piačatkaj », jakaja ūsio jašče zakryvaje knigu Adkryccia, i jon zviaža z getymi dvuma « piačatkami » siomy dzien', asviačony Bogam dla adpačynku. Vjera prychoďic', kab adroznivac' sviatľo ad ciemry. Takim čynam, dla tago, chto nie ūchvalaje asviačonuju subotu, praroctva zastaniecca zakrytaj, gjermetyčnaj knigaj. Jon moža dobra raspaznavac' niekatoryja vidavočnyja temy, ale žycciova važnyja i vyrašaľnyja adkrycci, jakija robiac' roznicu pamiž žycciom i smierciu, jon nie zrazumieje ich. Važnasc'

« siomaj piačatki » budzie raskryta ũ Adkrycci 8:1-2, dzie Duch daje joj rolu adkryccia temy « siami trub ». Cjapier mienavita ũ pasłanniach getych « siami trub » stanie zrozumiełym Boży plan. Bo tema trub z Adkrycci 8 i 9 paralelna dapaŭniaje isciny, praročanyja ũ temach « listoŭ » z Adkrycci 2 i 3; i « piačatak » z Adkrycci 6 i 7. Boskaja strategija identyčnaja toj, jakuju Jon vykarystaŭ dla pabudovy svajgo prarockaga adkryccia, dadzienaga Daniilu. Budučky kvaľifikavany dla getaj funkcyi dziakujućy majmu pryniaciu praktyki asviačonaŭ suboty i Svajmu suvierennamu vybaru, Duch adkryŭ mnie knigu svaich Adkrycciaŭ, zniaŭšy « siomuju piačatku ». Davajcie cja pier daviedajemsia, što takaje jaje « piačatki ».

Vjerš 1: « Ja bačyŭ, jak Jagnia adkryła pieršuju z siami piačatak, i čuŭ adnu z čatyroch żyvych istot, jakaja kazała, byccam grymotnym gołasam: «Pryjdz! »»

Getaja pieršaja « żyvaja istota » abaznačaŭ karaleŭskuju siłu i siłu « l'va » z Adkryccia 4:7, zgodna z Suddziami 14:18. Gety gołas gromu boski i zychodzic' ad trona Božaga ũ Adkrycci 4:5. Takim čynam, geta Usiemagutny Bog gavoryć. Adkryccio koźnaj « piačatki » — geta zaprašennie, jakoje Bog skiroŭvaje da mianie, kab ja ũbačyŭ i zrozumieŭ pasłannie bačannia. Isus užo skazaŭ Fiľipu: « Idzi i pagladzi », kab zaachvocic' jago isci za Im.

Vjerš 2: « Ja zirnuŭ, i vos', bieły kon'; i toj, chto siadzieŭ na im, mieŭ łuk, i dadzieny byŭ jamu vianok; i jon vyjšaŭ pieramoźcam i kab pieramagćy ».

Bjeły koler sviedčyc' pra jago daskanatuju čyscinu; kon' — geta vobraz vybranaga naroda, jakim jon kiruje i navučaje, zgodna z Jak. 3:3: « Kaŭ my ũkładajem vudžiła ũ rot koniam, kab jany słučaliŭsia nas, my taksama panujem nad usim ciełam ichnim »; jago « łuk » simvalizuje streły jago boskaga słowa; jago « vianok » — geta « vianok žyccia », atrymany praz jago mučanickuju smierć, jakuju jon dobraachvotna pryniaŭ; jago pieramoga była vyrašana z momantu jago stvarennia tvaram da tvaru; niesumnienna, geta apisannie adpaviadaŭ Usiemagutnamu Bogu Isusu Chrystu. Jago kančatkovaja pieramoga niepazbieźnaja, tamu što jon užo na Gaľgofie pieramog d'jabła, grech i smierć. Zacharyja 10:3-4 pacviardźaje getyja vobrazy, kaźućy: « Gnieŭ Moj zagareŭsia na pastyraŭ, i Ja pakaraju kaźtoŭ, bo Gaspoz' Savaof naviedaje statak Svoj, dom Judy, i zrobieć ich padobnymi da słaŭnaga kania Svajgo ũ bitvie; z Jago vyjdzie kut, z Jago cvik, z Jago bajavy łuk ; z Jago vyjduc' usie kiraŭniki razam ». Pjeramoga boskaga Chrysta była abvieščana « asviačenniem siomaga dnia » našych tydniaŭ, ad stvarennia svietu; subota, jakaja praročyc' astatniuju častku « siomaga » tysiačagoddzia, nazvanaga « tysiačaj gadoŭ » u Adkrycci 20:4-6-7, u jakoje svajoj pieramogaj Isus pryviadzie svaich vybrannikaŭ na viečnasc'. Ustanaŭlennie suboty ad zasnavaŭnia ziamnoga svietu pacviardźaje gety vyraz: « vyjšaŭ pieramoźcam ». Subota — geta praročki znak, jaki abviaščaje getuju boskuju i čalaviečuju pieramogu nad grachom i d'jabłam, i jak takaja, mienavita na joj Bog gruntuje ũsiu svaju pragramu « asviačennia », geta značyc' tago, što naleźyc' Jamu i što Jon vychoptivaje ũ d'jabła.

Vjerš 3: « Kaŭ Jon adkryŭ druguju piačatku, ja pačuŭ druguju żyvaju istotu, jakaja kazała: “Pryjdz! ” »

« Drugaja żyvaja istota » adnosicca da « cialaci » z achviar, pra jakija gavorycca ũ Adkrycci 4:7. Duch achviarnasci natchniaŭ Isusa Chrysta i jago sapraŭdnych vućniaŭ, jakim jon skazaŭ: « Kaŭ chto choča isci za Mnoju, niachaj adraćecca ad siabie, voz'mie kryź svoj i idzie za Mnoju ».

Vjerš 4: « I vyjšaŭ inšy kon' ryźy; i dadziena była tamu, chto siadzieŭ na im, uziać mir z ziamli i zabivac' adzin adnago; i dadzieny byŭ jamu viaľiki mieč ».

« Čyrvony », abo « vognienna-čyrvony », abaznačaje grech, jaki padbuchtovaje gałoŭny Zniščaŭnik, Satana, pa vobrazu «Avadona Apaŭijona » z Adkryccia 9:11; « agon' » — geta srodak i simvał zniščennia. Jon taksama ŭznačaŭvaje svoj ŭagjer zła, jaki składajecca sa złych paŭnych aniołaŭ i spakušanych i manipulavanych ziamnych sił. Jon toŭki istota, jakaja « atrymŭlivaje » ad Boga « ŭřadu zabrac' mir z ziamli, kab jany zabivaŭi adzin adnago ». Geta dziejannie budzie zaŭčana Rymu, « viaŭikaj raspusnicy Vaviŭonu » ŭ Adkrycci 18:24: « i tamu, ŭto ŭ im byŭa znojdziena kroŭ praroŭaŭ i sviatych i ŭsich, chto byŭ zabity na ziamli ». Takim čynam, identyfikujecca « Zniščaŭnik » viernych chryscijan, a taksama jago achviary. « Mječ », jaki jon atrymŭlivaje, abaznačaje pieršaje z čatyroch strašnych boskich pakaranniaŭ, zgadanych u Jezekii. 14:21-22: « Tak kaŭa Gaspodz' Bog: choc' Ja i pařlu na Jerusaŭim čatyry Maje strařnyja kary : mieč, goŭad, dzikich zviaroŭ i pořasc', kab vyniřčyc' u im ludziej i ŭyvioŭu, usio ŭ zastaniecca reřta, jakaja vyratujecca, jakaja vyjdzie z jago, syny i dočki ...».

Vjerř 5: « Kaŭi Jon adkryŭ treciuju piačatku, ja pačuŭ treciuju ŭyvaju istotu, jakaja kaŭaŭa: «Idzi i pagladzi». I ja zirnuŭ, i vos', čorny kon', i vierřnik jagony mieŭ u ruce svajoj řaŭi ».

« Treciaja ŭyvaja istota » — geta « čaŭaviek », stvorany pa vobrazu Boŭamu ŭ Adkrycci 4:7. Gety piersanaŭ vydumany, ale jon ujaŭŭaje saboj drugoje boskaje pakarannie za grech, zgodna z Jezekiŭijaj 14:20. Dziejničajučy suprac' jeŭy ludziej, na gety raz geta goŭad . U nařu eru jon budzie nakŭadzieny jak ŭitaraŭna, tak i duchoŭna. U abodvuch vypadkach jon maje smiarotnyja nastupřty, ale ŭ svaim duchoŭnym sensie pazbaŭlennia boskaga sviatŭa jago pramym nastupřtvam z'jaŭŭajecca smierc' « drugoj smierci », pryznačanaŭ dla greřnikaŭ na Strařnym sudzie. Pařlannie getaga treciaga vierřnika moŭna koratka apisac' nastupnym čynam: pakoŭki čaŭaviek boŭř nie pa vobrazu Boŭamu, a pa vobrazu ŭyvioŭu, ja pazbaŭŭaju jago tago, řto robic' jago ŭyvym: jago cialesnaŭ jeŭy i jago duchoŭnaŭ jeŭy. řaŭi — geta simvał spraviadŭlivasci, tut Boga, jaki sudzic' spravy viery chryscijan.

Vjerř 6: « I pačuŭ ja goŭas siarod čatyroch ŭyvioŭu, jaki kaŭaŭ: «Mjera přanicy za dynar, i try miery jačmieniu za dynar; ale aleju i vinu nie řkodz' ».

Gety goŭas — goŭas Chryřta, pagardŭzanaŭa i rařčaravanaga niaviernasciu iŭŭevierujučych. Za tuju ŭ canu my bačym mienřuju koŭkasc' přanicy , čym jačmieniu . Za getaj řčodraj prapanovaj jačmieniu chavaŭjecca pařlannie vieŭmi vysokaga duchoŭnaga ŭzroŭniu. Sapařdy, u ŭičbach 5:15 zakon prapanuje achviaru « jačmieniu », kab vyrařyc' problemu reŭnasci , jakuju muŭ adčuŭaŭ da svajoj ŭonki. Tamu pračytajcie ŭŭaŭŭiva, caŭkam, getuju praceduru, apisanuju ŭ vierřach z 12 pa 31, kaŭi chočacie zrazumiec'. U getym sviatŭe ja zrazumieŭ, řto sam Bog, ŭanich u Isusie Chryřcie Cerkvy, Jago niaviesta , tut padaŭe skargu na « padazrennie ŭ reŭnasci »; řto budzie pacvierdŭana zgadakaj pra « gorkija vody », zgadanyja ŭ « treciaj trubie » ŭ Adkrycci 8:11. U pracedury ŭičbaŭ 5 ŭančyna pavinna byŭa pic' pyŭnuju vadu, biez nastupřtvaŭ, kaŭi jana nievinavataja, ale, stanoviačysia gorkaj, kaŭi jana vinavataja, jana budzie pakarana praklonam. Pjeralubřta niaviesty byŭo asudŭana ŭ Adkrycci 2:12 (zamaskiravanaje nazvaj Pjergam: paruřennie řlubu) i Adkrycci 2:22, i takim čynam jano budzie znoŭ pacvierdŭana suviazziu, ustalavanaj pamiŭ 3-j piačatkaj i 3 -j truboj . Uŭo ŭ knizie Daniŭŭa toj ŭa padychod «pacvierdziŭ» u 8-m razdziŭe rymskuju identyčnasc' « maŭoga roga » z 7-ga razdziŭa Daniŭŭa, pradřaŭŭenuju jak «gipoteza». Geta paraleŭizm z 2, 7 i 8-m razdziŭami Daniŭŭa byŭ naviznoj, jakaja dazvoŭŭa mnie dakazac' rymskuju identyfikacyju; geta ŭpierřyniu z časoŭ isnavannia advientyzmu. Tut, u Apakaŭipsisie, usio pradřaŭŭena adnoŭkava. Ja demanřuju paraleŭny aglad troch asnoŭnych tem chryscijanskaj epochi: řistoŭ, piačatak i trub. A ŭ Adkrycci tema « trub » vykonvaje tuju ŭ rolu, řto i 8-ja čařtka Daniŭŭa dla knigi Daniŭŭa. Getyja dva elementy dajuc' dokazy,

biez jakich praroctva prapanoŭwała b toŭki « padazrennie », jakoje ja nazvaŭ «gipotezaj» u vyvučenni Daniila. Takim čynam, getyja słovy « padazrennie ŭ reŭnasci », vyjaŭlenyja ŭ Łičbach 5:14, adnosiacca da Boga i Schodu z Adkryccia 1 pa Adkryccio 6; zatym, z adkrycciom knigi, jakoje stała magčymym dziakujučy atajasamlenniu « siomaj piačatki » z siomym dniom, subotaj, temaj Adkryccia 7, «padazrennie Schodu ŭ pieralubie » budzie «pacvierdžana» ŭ temie « trubaŭ » i rozdzielach z 10 pa 22, jakija iduc' za joj. Takim čynam, Duch nadaje ŭ rozdiele 7 rolu mytnaga pasta, dzie treba atrymac' dazvoł na ŭvachod. U wypadku z Adkrycciom getaj uładaj z'jaŭlajecca sam Isus Chrystos, Usiemagutny Bog i Sviaty Duch. Dzviery adčynieny dla tago, kaža jon, chto « čuje gołas moj » , chto adčyniaje mnie, kaŭ ja stukaju ŭ jago dzviery (dzviery serca), i chto viačeraje sa mnoj, a ja z im », zgodna z Adkrycciom 3:20. « Vino i alej » — geta adpaviedna simvały kryvi, praŭitaj Isusam Chrystom, i Ducha Božaga. Boŭš za toje, jany abodva vykarystoŭvajucca dla gajennia ran. Zagad « nie škodzić im » aznačaje, što Bog karaje, ale Jon usio jašče robic' geta z sumiessiu svajoj miłasernasci. Getaga nie budzie ŭ wypadku z « siami apošnimi pošasciami » Jago « gniewu » apošnich ziamnych dzion zgodna z Adkrycciom 16:1 i 14:10.

Vjerš 7: « Kaŭ Jon adkryŭ čacviortuju piačatku, ja pačuŭ gołas čacviortaj żyvoj istoty, jakaja kazała: «Idzi!» »

« Čacviortaja żyvaja istota » — geta «aroł » najvyšejšaga niabiesnaga ŭzvyšša. Jana abviaščaje z'jaŭlennie čacviortaj Božaj kary: smiarotnasci.

Vjerš 8: « I ja zirnuŭ, i vos', kon' bledny, i imia tago, chto siadzieŭ na im, — smierc', i piekła išło za im. I dadžiena im ułada nad čverciu ziamłi, zabivać miačom i goładam, i smierciu, i zviarami ziamnymi ».

Ab'java pacviardžajecca, geta sapraŭdy « smierc' », ale ŭ svaim sensie smiarotnasci, nakładzienaj u vygladzie abstavinnych pakaranniaŭ. Smierc' zakranuła ŭsio čaŭvietva z časou pieršarodnaga grachu, ale tut toŭki « čverc' ziamłi » paciarpieła ad jaje, « mieča, goładu, smiarotnasci » z-za epidemičnych chvarob i « dzikich zviaroŭ » jak żyvioł, tak i ludziej. Getaja « čverc' ziamłi » nacelena na niavierna chryscijanskiju Jeŭropu i magutnyja nacyi, jakija z'javiacca z jaje kala XVI stagoddzia : dva amerykanskija kantynienty i Aŭstraliju.

Vjerš 9: « Kaŭ Jon adkryŭ piatuju piačatku, ja ŭbačyŭ pad achviarnikam dušy zabitych za słowa Božaje i za sviedčannie, jakoje jany mieli ».

Get achiary «zvierskich» učynkaŭ, učynienych u imia iŭžyvaj chryscijanskaj viery. Jaje vučyc' rymśka-kataŭicki papski režym, jaki ŭžo simvalizavany ŭ Adkrycci 2:20 žančynaj Ijezaveflu , jakoj Duch prypisvaje dziejannie navučannia svaich sług abo ŭitaraf'na: « svaich rabou ». Jany padparadkoŭvajucca « pad ałtar », takim čynam, pad egidaj kryža Chrystovaga, jaki dazvalaje im karystacca Jago « wiečnaj spraviadlivasciu » (gł. Dan. 9:24). Jak pakazvaje Adkr. 13:10, vybranyja — geta achiary-mučaniki, a nie katy i nie zaboicy ludziej. Vybranyja, pra jakich idzie gavorka ŭ getym vieršy, pryznanyja Isusam, pierajmaŭ Jamu navat u smierci jak mučaniki: « za słowa Božaje i za sviedčannie, jakoje jany daŭ »; tamu što sapraŭdnaja viera dziejsnaja, a nie prostaja fałšyva abnadziejlivaja etykietka. Ich « sviedčannie » zaklučalasja mienavita ŭ tym, kab addac' svajo žyccio dziela słavy Božaj.

Vjerš 10: « I jany zakryčali gučnym gołasam, kažučy: Dakuŭ, Gospadzie sviaty i praŭdzivy, nie budzieš sudzić i adpomscić za kroŭ našu tym, chto żyvie na ziamłi? »

Njachaj gety vobraz nie padmanvaje vas, bo toľki ich kroŭ, pralitaja na ziamľi, zaklikaje da pomsty ů vušach Boga, jak i kroŭ Aviela, zabitaga jago bratam Kainam, zgodna z Bycciom 4:10: « I skazaŭ Bog: što ty zrabiŭ? gołas kryvi brata tvajgo kliča da Mjanie z ziamľi ». Sapräudny stan pamierťych raskryvajecca ů Ekkľ. 9:5-6-10. Akramia Enocha, Majsieja, Iľhi i sviatych, jakija ůvaskresťi ů momant smierci Isusa Chrysta, astatnija «nie majuc’ nijakaga ůdzieťu ni ů čym, što robicca pad soncam, bo ich rozum i ich pamiac’ zaginuťi ». « U magile niama ni mudrasci, ni razvažanniaŭ, ni viedaŭ ». bo pamiac’ pra ich zabytaja ». Geta kryteryi, natchnionyja Bogam adnosna smierci . Iľžyvyja vierniki — achviary iľžyvych vučenniaŭ, atrymanych u spadčynu ad paganstva grečaskaga fiľosafa Pľatona, čyjo mierkavannie pra smierc’ nie maje miesca ů chryscijanskaj viery, viernaj Bogu praŭdy. Davajcie vierniem Pľatonu toje, što naležyc’ jamu, i Bogu toje, što naležyc’ jamu: praŭdu pra ůsio, i davajcie budziem ľagičnymi, bo smierc’ — geta absalutnaja suprac’ľeğľasc’ žyccia, a nie novaja forma isnavannia.

Vjerš 11: « Kožnamu z ich byľa dadziena bieľaja vopratka, i skazana im, kab jany adpačyťi jašče karotki čas, pakuť nie dapoŭnicca koľkasc’ ichnich tavyryšaŭ pa sľuženni i bratoŭ, jakija pavinny byc’ zabityja, jak i jany ».

« Bjeľaja vopratka » — geta simvaľ čyscini mučanikaŭ, jakich Isus upieršyniu nasiŭ u Adkrycci 1:13. « Bjeľaja vopratka » — geta vobraz Jago ůtičanať praviednasci ů časy reľigijnych pierasleđaŭ. Čas mučanikaŭ achopľivaje časy Isusa i achopľivaje 1798 god. U kancy getaga pieryjadu, zgodna z Adkrycciem 11:7, « zvier, jaki vychodzic’ z biazdonnaj jamy », simvaľ Francuzskaj revalucyi i jaje ateistyčnych teroraŭ 1793 i 1794 gadoŭ, pakľadzie kaniec pierasledam, arganizavanym manarchijaj i kataľickim papizmam, jakija sami paznačany jak « zvier, jaki vychodzic’ z mora » ů Adkrycci 13:1. Pasla revalucyjnaj razni ů chryscijanskim sviecie budzie ůstalavany reľigijny mir. My znoŭ čytajem: « I skazana im byľo, kab jany adpačyťi jašče karotki čas, pakuť nie napoŭnicca koľkasc’ ichnich tavyryšaŭ pa sľuženni i bratoŭ, jakija pavinny byc’ zabityja, jak i jany ». Spačyn pamierťych u Chryscie budzie praciagvacca da Jago kančatkovaga sľaŭnaga viartannia. Kali vykazac’ zdagadku, što pasľannie getaj « piatať piačatki » adrasavana pratestantam, jakich pierasledavaľa kataľickaja papskaja inkvizicyja epochi « Fijatyr », to čas pakarannia smierciu vybranych spynicca z-za francuzskich revalucyjnych dziejanniaŭ, jakija nieůzabavie, pamiž 1789 i 1798 gadami, zniščac’ agresiŭnuju moc kaľicyi papstva i francuzskaj manarchii. Takim čynam, « šostaja piačatka », jakaja adkryjecca, budzie tyčycca getaga francuzskaga revalucyjnaga režymu, jaki ů Adkrycci 2:22 i 7:14 nazyvajecca « viaľikaj smutkam ». Z-za daktrynaľnaj niedaskaňasci, jakaja jaje charaktaryzuje, pratestanckaja viera taksama stanie achviaraj nieciarpimasci ateistyčnaga revalucyjnaga režymu. Mjenavita jago dziejanniami budzie dasiagnuta koľkasc’ tych, chto pavinien byť byc’ pakarany smierciu.

Vjerš 12: « Ja ůbačyŭ, kali Jon adkryŭ šostuju piačatku, i staŭsia viaľiki ziemľatrus; i sonca staľa čornym, jak vaľasianaja vaľasianica, i ůvies’ miesiac staŭ jak kroŭ » .

« Zjemľatrus », padadzieny jak znak gadziny « 6-j piačatki », dazvalaje nam adniesci dziejannie da suboty, 1 ľistapada 1755 goda , kala 10-j gadziny ranicy. Jago gjeagrafičnym centram byť vysokakataľicki gorad Łisabon, u jakim znachodziľasia 120 kataľickich cerkvaŭ. Takim čynam, Bog pakazaŭ mety svajgo gnievu, što gety « ziemľatrus » taksama pradkazvaŭ u duchoŭnym vobrazie. Praročanaťe dziejannie spoŭnicca ů 1789 godzie z paŭstanniem francuzskaga naroda suprac’ svajoj manarchii; Bog asudziŭ jago, a taksama jago sajuznika rymska-kataľicki papizm, abodvuch zabitych u 1793 i 1794 gadach; daty revalucyjnych «dvuch teroraŭ». U Adkrycci 11:13 francuzskija revalucyjnyja

dziejanni paraŭnoŭvajucca z « ziemplatrusam ». Magčymasc' datavac' zgdanyja dziejanni robic' praroctva boľš dakładnym. «... sonca stała čornym, jak vałasianaja vałasianica » «, 19 maja 1780 goda, i getaja z'java, jakaja naziratasia ŭ Paŭnočnaj Amierycy, atrymała nazvu «ciomny dzien'». Geta byŭ dzien' bez soniečnaga sviatła, jaki taksama pradkazvaŭ dziejanni francuzskaga revalucyjnaga ateizmu suprac' sviatła pisanaga słowa Božaga, simvalizavanaga tut «soncam » ; Sviataja Biblija była spalena ŭ aŭtadafie. « Uvies' miesiac staŭ padobny da kryvi », u kancy getaga ciomnaga dnia gustyja chmary adkryli miesiac u vyrazna čyrvonym kolery. Getym vobrazam Bog pacvierdziŭ los, pryznačany papska-karaleŭskamu ŭagjeru ciemry pamiž 1793 i 1794 gadami. Ich kroŭ pavinna była bagata praficca vostrym lazom revalucyjnaj giľjaciny.

Zaŭvaga : U Adkrycci 8:12, udarajučy « treciuju častku sonca, tracinu miesiaca i tracinu zorak », pasłannie « čacviortaj truby » pacvierdzić toj fakt, što achviarami revalucyjaniarŭ stanuc' sapraŭdnyja vybranyja i tyja, chto byŭ adkinuty Bogam u Isusie Chryscie. Geta taksama pacviardžaje značennie pasłannia « piataj piačatki », jakoje my toľki što bačyli. Mjenavita praz dziejannie ateizmu buduc' zdziensnieny kančatkovyja zabojsťvy viernych vybranych.

Vjerš 13: « I zorki z nieba ŭpaŭi na ziamlu, jak smakoŭnica skidaje svaje niespieľtyja smokvy, kaŭi jaje pachisnuŭ mocny viecier » .

Gety treci znak času, na gety raz niabiesny, ŭitaraf'na spraŭdziŭsia 13 listapada 1833 goda, bačny z usich kutkoŭ ZŠA pamiž poŭnačču i 5-j ranicaj. Ale, jak i papiaredni znak, jon abviasciŭ pra duchoŭnuju padzieju niejmaviernaga maštabu. Chto mog by padličyc' koľkasc' getych zorak, jakija ŭpaŭi ŭ formie parasona pa ŭsioj prastory nieba z poŭnačču da 5-j ranicy? Geta vobraz, jaki Bog daje nam pra padziennie pratestanckich viernikaŭ u 1843 godzie, datu, kaŭi jany staŭi achviarami ŭkaza z Daniila 8:14, jaki ŭstupiŭ u siľu. Pamiž 1828 i 1873 gadami dziejannie raki «Tygr» (Dan. 10:4), imia zviera, jaki zabivaje ludziej, takim čynam pacviardžajucca ŭ Daniila 12:5-12. U getym vieršy « figavaje dreva » pradstaŭlaje viernasc' Božaga naroda, za vyklučenniem tago, što getaja viernasc' stavicca pad sumnieŭ z-za vobraza « zialonych smokŭ », kinutych na ziamlu. Padobnym čynam, pratestanckaja viera była pryniata Bogam z agavorkami i časovymi ŭmovami, ale pagarda da praročych pasłanniaŭ Uil'jama Milera i admova ad adnaŭlennia suboty pryviaŭi da jaje padziennia ŭ 1843 godzie. Mjenavita z-za getaj admovy « figa » zastaľasia « zialonaj », admaŭlajučysia paspiec', prymajučy Božaje sviatło, jana pamre. Jana zastaniecca ŭ getym stanie, adpaŭšy ad łaski Gospada, da času Jago słaŭnaga viartannia ŭ 2030 godzie. Ale budz'cie asciarožnyja, praz admovu ad najnoŭšaga sviatła, z 1994 goda aficyjny advientyzm staŭ « i im taksama », « zialonaj figaj », jakoj nakanavana pamierci dvojčy.

Vjerš 14: « Njabiosy znikli, jak skrutak, i kožnaja gara i vostraŭ zrušyliŭsia z miesca svajgo » .

Gety ziemplatrus na gety raz univiersaľny. U gadzinu svajgo słaŭnaga z'jaŭlennia Bog pachisnuje ziamlu i ŭsio, što na joj znachodzicca, ludziej i žyvioľ. Geta dziejannie adbudziecca ŭ čas « siomaj z siami apošnich pošasciaŭ gniewu Božaga », zgodna z Adkrycciom 16:18. Geta budzie gadzina ŭvaskresiennia sapraŭdy vybranych, « pieršaga », « błaŭlavionych » , zgodna z Adkrycciom 20:6.

Vjerš 15: « Cary ziamľi, viaľ'možy, pravadyry, bagatyja, magutnyja, kožny rab i kožny voľ'ny čaľaviek schavaliŭsia ŭ piačorach i ŭ skaľach gor » .

Kali Bog-Tvorca z'jaŭlajecca va ŭsioj svajoj słavie i mocy, nijakaja čaŭaviečaja siła nie moža vystajac', i nijaki prytułak nie moža abaranic' Jago voragaŭ ad Jago praviednaga gniewu. Gety vierš pakazvaje: Božaja spraviadliwasc' teraryzuje ŭsie vinawatyja kategoryi čaŭaviectwa.

Vjerš 16: « I skazałi jany goram i skałam: upadziecie na nas i schavajcie nas ad abličča Tago, Chto siadzić' na tronie, i ad gniewu Jagniaci! »

Geta sam Jagnia siadzić' na boskim tronie, ale ŭ getuju gadzinu im pradstaŭlajecca ŭžo nie zabity Jagnia, a « Car caroŭ i Gaspodz' gaspadaroŭ », jaki prychoďzić', kab zniščyc' swaich voragaŭ apošnich dzion.

Vjerš 17: « Bo nastaŭ wiaŭiki dzien' gniewu Jagonaga, i chto zmoža vystajac'? »

Zadača — « isnavac' », geta značyc' wyžyc' pasła spraviadliwaga ŭmiašannia Boga.

Tyja, chto zmoguc' « vystajac' » u getuju strašnuju gadzinu, — geta tyja, chto pavinien byŭ pamierci ŭ adpawiednasci z płanam niadzieł'naga ŭkaza, zgaďanaga ŭ Adkrycci 13:15, zgodna z jakim tyja, chto šanuje swiatuju boskuju subotu, pavinny byli byc' zniščany na ziamli. Tłumačycca žach tych, chto zbiraŭsia ich zabic', apisany ŭ papiarednim vieršy. I takim čynam tyja, chto zmoža vystajac' u dzien' słaŭnaga wiartannia Isusa Chrysta, stanuc' temaj Adkrycci 7, u jakim Bog adkryje nam častku swajgo płana adnosna ich.

Advientyzm siomaga dnia

zapiačatany piačatkaj Boga: subota

Vjerš 1: « Pasla getaga ja ũbačyŭ čatyroch aniołaŭ, jakija stajali na čatyroch kutach ziamłi i trymałi čatry viatry ziamnyja, kab viecier nie dz'muŭ ni na ziamlu, ni na mora, ni na jakoje dreva » .

Getyja « čatry anioły » — niabiesnyja anioły Boga, jakija ũdzieł'ničajuc' u ũniversał'nym dziejanni, simvalizavanim « čatyrma kutami ziamłi » . « Čatry viatry » simvalizujuc' univiersał'nyja vojny, kanflikty; takim čynam jany « strymłivajucca », praduchilajucca, błakujucca, što pryvodzić da ũniversał'naga rełigijnaga miru. « Mora », simvał katalicyzmu, i « ziamla », simvał refarmavanaj viery, znachodziacca ũ miry adno z adnym. I gety mir taksama tyčycca « dreva », vobrazja čaławieka jak asoby. Gistoryja vučyc' nas, što gety mir byŭ naviazany aślablenniem papskaj ũłady, razdušanaj francuzskim nacyjanał'nym ateizmam, pamiž 1793 i 1799 gadami, dataj, kałi Papa Pij VI pamior, znachodziacysia ũ zniavolenni ũ turmie Cytadeł' u Vałans-siur-Ron, dzie ja naradziŭsia i žyvu. Geta dziejannie prypisvajecca « zvieru, jaki vychodzić z biazdonnaj jamy » ũ Adkrycci 11:7. Jaje taksama nazyvajuc' « čacviortaj truboj » u Adkrycci 8:12. Pasla getaga ũ Francyi impierski režym Napaleona I , simvalizavany « arołam » u Adkrycci 8:13, zachavaje svaju ũladu nad katalickaj rełigijaj, reabilitavanaj Kankardatam.

Vjerš 2: « I ũbačyŭ ja inšaga anioła, jaki ũzychodziŭ z uschodu, mieŭšy piačatku Boga žyvoga. I jon zakryčaŭ gučnym gołasam da čatyroch aniołaŭ, jakim dadzienu było škodzić ziamłi i moru, i skazaŭ :

« ũzychodziacaje sonca » adnosicca da tago, što Bog naviedvaje ũ Isusie Chrystie svoj ziamny statak u Jevangjełi ad Łuki 1:78. « Pjačatka žyvoga Boga » z'jaŭlajacca ũ niabiesnym łagjery Isusa Chrysta. « Gučnym gołasam », jaki pacviardžaje jago ũladu, anioł addaje zagad univiersał'nym demaničnym anioł'skim siłam, jakija atrymałi ad Boga dazvoł « čynić škodu », « ziamłi » i « moru », geta značyc' pratestanckaj viery i rymaska-katalickaj viery. Getyja duchoŭnyja interpretacyi nie vyklučajuc' łitarat'naga prymianiennia, jakoje budzie tyčycca « ziamłi, mora i dreŭ » našaga stvarennia; čago było b ciažka pazbiegnuc' pry vykarystanni jadžiernaj zbroi padčas « šostaj truby » z Adkryccia 9:13-21.

Vjerš 3: « Nje škodzićcie ziamłi, ni moru, ni drevam, pakuł' my nie paznačym piačatkaj słuŭ Boga našaga na ichnich łbach » .

Getaja detał dazvalaje nam razmiascić pačatak zapiačatvannia vybranych z viasny 1843 goda pa vosien' 1844 goda. Mjenavita pasla 22 kastryčnika 1844 goda pieršy advientyst, kapitan Džozef Bejts, byŭ zapiačatany, indyviduał'na pryniaŭšy siomy dzien' adpačynku ũ subotu. Njeŭzabavie jamu pastupova pačałi pierajmac' usie jago braty i siostry-advientysty tago času. Zapiačatvannie pačałosia pasla 22 kastryčnika 1844 goda i praciagvałosia na praciagu « piaci miesiacaŭ », praročanych u

Adkrycci 9:5-10; « piaci miesiacaŭ » abo 150 reaľnych gadoŭ zgodna z kodam dnia i goda z Ezekilija 4:5-6. Getyja 150 gadoŭ byľi praročany dla religijnaga miru. Ustanoŭleny mir spryjaŭ abviaščenniu i ũsieaguľnamu razvicciu paľannia «advientystaŭ siomaga dnia», jakoje sionnia pradstaŭlena va ũsich zachodnich krainach i ũsiudy, dzie geta byľo magčyma. Misija advientystaŭ univiersaľnaja, i tamu jana zaleŭyć vykľučna ad Boga. Takim čynam, jano nie maje čago atrymľivac' ad inšych chryscijanskich kanfiesij i, kab być ščastivym, pavinna spadziavacca vykľučna na natchniennie, dadzienaje Isusam Chrystom, jago niabiesnym Gaľavoj gaľovaŭ, jaki daje razumiennie čytannia «sviatoj Bibľii»; Bibľii, pisanaga slova Boŭaga, jakoje pradstaŭlaje jago « dvuch sviedkaŭ » u Adkrycci 11:3. Pačaušysia ũ 1844 godzie, čas miru, garantavany Bogam, skončycca vosienniu 1994 goda, jak pakaŭa vyvučennie Adkrycci 9.

Vaŭnaja zaŭvaga adnosna «piačaci Boga»: adnoj toľki suboty niedastatkova, kab apraŭdac' jaje rolu jak « piačaci Boga ». Zapiačatvannie aznačaje, što jana supravadžajecca spravami, padrychtavanymi Isusam dla jago sviatych: luboŭju da praŭdy i praročaj praŭdaj , a taksama sviedčanniem pľadoŭ, pradstaŭlenych u 1 Kar. 13. Mnogija, chto zachoŭvaje subotu, nie adpaviadajućy getym kryteryjam, admoviacca ad jaje, kaľi z'javicca pagroza smierci za jaje zachavannie. Subota nie pieradajecca ũ spadčynu; geta Bog daje jaje vybranym jak znak tago, što jana naleŭyć im . Zgodna z Jez. 20:12-20: « I daŭ Ja im suboty Maje, kab jany byľi znakam pamiŭ Mnoju i imi, kab jany viedaľi, što Ja — Gaspodz', Jaki asviačaje ich... /...Asviačajcie suboty Maje, i chaj jany buduc' znakam pamiŭ Mnoju i vami, kab jany viedaľi, što Ja — Gaspodz', Bog vaš ». Nje supiarečacy toľki što skazanamu, a chutčej pacviardŭajućy geta, my čytajem u 2 Cim. 2:19: « Adnak cviordy padmurak Boŭy staic' i maje getuju piačatku : « Gaspodz' viedaje tych, chto Jagony ; i: chto nazavie imia Gospada, niachaj adstupic' ad biezzakonnia » .

Vjerš 4: « I ja pačuŭ koľkasc' papiačatanych: sto sorak čatyry tysiaćy z usich plamionaŭ synoŭ Izrailevych » .

Apostaľ Pavieľ u Paľanni da Rymlanaŭ 11 vobrazna pakazaŭ, što naviernutyja jazyčniki pryščeplenyja da korania patryjarcha Abrugama, ad jakoga gabrei pachodziac'. Vyratavanyja vieraj, jak i jon, getyja naviernutyja jazyčniki duchoŭna praciagvajuc' 12 plamionaŭ Izraila. Cjalesny Izraiľ, znakam jakoga byľo abrazan'nie, upaŭ, addadzienny d'jabľu, za admaŭlennie ad Mjesii Isusa. Chryscijanskaja viera, jakaja adstupiľa ad viery z 7 sakavika 321 goda, — geta taksama duchoŭny Izraiľ, jaki ũpaŭ z getaj daty. Tut Bog pradstaŭlaje nam sapraŭdny duchoŭny Izraiľ, dabrasťaviony Im z 1843 goda. Geta toj, chto niasie ũniviersaľnuju misiju advientyzmu siomaga dnia. I ũŭžo zgdanaja ľičba « 144 000 » zasľugoŭvaje tľumačennia. Jaje nieľga ũsprymac' ľitaraľna, bo, paraŭnaŭšy naščadkaŭ Abrugama z « zorkami niabiesnymi », ľičba zdajecca zanadta maľoj. Dla Boga-Tvorcy ľičby gavorac' getak ŭa, jak i ľitary. Tady my pavinny zrazumiec', što termin « ľik » u getym vieršy nie varta interpretavac' jak ľikavuju viefičyniu, a jak duchoŭny kod, jaki abaznačaje religijnaja pavodziny, jakija Bog bľagastaŭlaje i vyľučaje (jakija Jon asviačaje). Takim čynam, « 144 000 » tľumačycca nastupnym čynam: $144 = 12 \times 12$, a $12 = 7$, ľik Boga + 5, ľik čaľavieka = zapaviet pamiŭ Bogam i čaľaviekam. Kub getaga ľiku z'jaŭľajecca simvaľam daskanatasci, a jago kvadrat — jago pavierchni. Getyja praporcyi buduc' simvaľam Novaga Ijerusaľima, apisanaga ũ Adkrycci 21:16 u duchoŭnym kodzie. Termin « tysiaća », jaki idzie dalej, simvaľizuje niezľiçonuju koľkasc'. Faktyčna, « 144 000 » aznačaje mnostva daskanatych adkuplenych ludziej, jakija zakľučajuc' zapaviet z Bogam. Getaja spasyľka na plamiony Izraila nie pavinna nas zdiŭľlac', bo Bog nie admoviŭsia ad svajgo prajekta, niagľedziaćy na pasľadoŭnyja niaŭdaćy svaich sajuzaŭ z ludz'mi. Jaŭrejskaja madeľ, pradstaŭlenaja pasľa zychodu z

Jegipta, nie raspaŭsiudŭvałasia na Chrysta biez pryčyny. I praz chrystijanskuju praŭdu i pavagu da ŭsich zapaviedziaŭ, u tym ŝiku da zapaviedzi suboty, a taksama adnoŭlenyja maraŭnyja, miedycynskija i inšyja pastanovy, Bog znachodzić u viernym dysidenckim advientyzmie apoŭnich dzion madeŭ Izraila, jakaja adpaviadaje Jago ideału. Dadamo, što ŭ tekscie 4-j zapaviedzi Bog kaŭa pra subotu Svajmu Vybranamu: « Šesc' dzion u ciabie, kab rabić usie tvaje sprawy ... a siomy — dzien' Jachve, Boga tvajgo ». Atrymŭlivajecca, što 6 dzion pa 24 gadziny składajuc' 144 gadziny. Takim čynam, my možam zrabic' vysnovu, što 144 000 zapiačatanych z'jaŭlajucca viernymi vykanaŭcami getaga boskaga pastanovy. Ich ŭŭcio adznačana getaj pavagaj da ŝasci dzion, dazvolenych dla ich svieckich spraŭ. Ale na 7-y dzien' jany ŝanujuc' asviačony ab'jekt adpačynku getaj zapaviedzi. Duchoŭny charakter getaga «advientysckaga» Izraila budzie prademanstravany ŭ nastupnych vieršach z 5 pa 8. Imiony zgadanych gabrejskich patryjarchaŭ — geta nie tyja, chto składaŭ cialesny Izraiľ. Tyja, kago Bog vybraŭ, isnujuc' toŭki dla tago, kab niesci schavanaje paŭannie ŭ abgruntavanni svajgo pachodŭannia. Jak i nazvy « siami schodaŭ », nazvy « dvanaccaci plamionaŭ » niasuc' padvojnaŭ paŭannie. Najprasciejŝaje vyjaŭlajecca praz ich pierakład. Ale najbagaciejŝaje i najboŭŝ składanaje gruntujecca na zajavach, зробlenych koŭnaj maci, kaŭi jana apraŭdvaje imia svajmu dziciaci.

Vjerŝ 5: « Z plemia Iudavaga dvanaccac' tysiać papiačatanych; z plemia Ruvimavaga dvanaccac' tysiać; z plemia Gadavaga dvanaccac' tysiać » ;

Dla koŭnaga imia ŭičba « dvanaccac' tysiać zapiačatanych » aznačaje: mnoŭta ludziej, jakija ŭadnaŭsia z Bogam i zapiačatany subotaj.

Juda : Chvaŭa Jachve; maćčyny ŭlovy z Byccia 29:35: « Ja budu ŭlavić Jachve ».

Ruvim : baćč' syna; maciarynskija ŭlovy z Byccia 29:32: « Jachvie ŭbaćčyŭ majo pryŭiŭnienie »

Gad : Ŗčascie; maćčyny ŭlovy z Byccia 30:11: « Jakoŭe ŝčascie! »

Vjerŝ 6: « z plemia Aŝyravaga dvanaccac' tysiać; z plemia Neftaŭimavaga dvanaccac' tysiać; z plemia Manasiinaga dvanaccac' tysiać »

Dla koŭnaga imia ŭičba « dvanaccac' tysiać zapiačatanych » aznačaje: mnoŭta ludziej, jakija ŭadnaŭsia z Bogam i zapiačatany subotaj.

Asir : Ŗčastŭvy; maciarynskija ŭlovy z Byccia 30:13: « Jaki ja ŝčastŭvy! »

Neftaŭi : Zmagajecca; maciarynskija ŭlovy z Byccia 30:8: « Ja zmagalaŭsia z majoj siastroj i pieramagŭa ».

Manasija : Zabudž': bac'koŭskija ŭlovy z Byccia 41:51: « Bog daŭ mnie zabyc' usie majo pakuty ».

Vjerŝ 7: « z kalena Simiaona dvanaccac' tysiać; z kalena Łjevija dvanaccac' tysiać; z kalena Isachara dvanaccac' tysiać; » Dla koŭnaga imia ŭičba « dvanaccac' tysiać zapiačatanych » aznačaje: mnoŭta ludziej, jakija ŭadnaŭsia z Bogam, zapiačatanych subotaj.

Simiaon : Paćucie; Maciarynskija ŭlovy z Byccia 29:33: « Gaspodz' paćuŭ, što mianie nie lubiac' ».

Łlevij : Pryviazany; maciarynskija ŭlovy z Byccia 29:34: « Na gety raz muŭ moj pryviaŭacca da mianie ».

Isachar : Zarobak: maciarynskija słovy z Byccia 30:18: « Bog daŭ mnie zarobak ».

Vjerš 8: « Z kalena Zavuŭona dvanaccac' tysiač; z kalena Iosifa dvanaccac' tysiač; z kalena Vjen'jamina dvanaccac' tysiač zapiacatanych » .

Dla kožnaga imia ličba « dvanaccac' tysiač zapiacatanych » aznačaje: mnoštva ludziej, jakija žadnališia z Bogam i zapiacatany subotaj.

Zavuŭon : Žyŭto: matčyny słovy z Byccia 30:20: « Na gety raz muž moj budzie žyc' sa mnoj ».

Iosif : Jon prybiraje (ci dadaje): maciarynskija słovy z Byccia 30:23-24: « Bog zniaŭ z mianie gan'bu... / (...chaj Jachve dadasc' mnie jašče adnago syna) »

Vjen'jamin : Syn pravaj ruki: matčyny i bac'koŭskija słovy z Byccia 35:18: « A kaŭ jana pamirała, dyk nazvała jago Ben-Oni (Syn gora majgo) ; ale bac'ka nazvaŭ jago Vjen'jaminam (Syn pravaj ruki).»

Getyja 12 imionaŭ, a taksama maciarynskija i bac'koŭskija słovy adlustroŭvajuc' dosvied, jaki pierażyła apošniaja zbornia advientystaŭ, abraných Bogam; « niaviesta, padrychtavanaja » dla svajgo Muža Chrysta ŭ Adkrycci 19:7. Pad apošnim imiem, pradstaŭlenym jak « Vjen'jamin », Bog praročyc' kančatkovuju sytuaciju svajgo Vybranaga, jakomu pagražaje smierc' z boku buntaŭnikaŭ. Zmiena imia, naviazanaja bac'kam, Izrai', praročyc' umiašannie Boga na karysc' Jago vybrannikaŭ. Jago słaŭnaje viartannie zmianiaje sytuaciju. Tyja, chto pavinien byŭ pamierci, prastaŭlajuca i ŭznosiacca na nieba, dzie jany daŭčajuca da Isusa Chrysta, usiemagutnaga i słaŭnaga Boga-Tvorcy. Vyras «Syny pravaj ruki» nabyvaje svajo poŭnaje prarockaje značennie: pravaj rukoj byŭ Vybrany, abo apošni duchoŭny Izrai', i jaje syny, adkuplenyja vybranyja, jakija składajuc' jago. Akramia tago, jany — aviečki, razmieščanyja pravaruč ad Gospada (Mc. 25:33).

Vjerš 9: « Pasla getaga ja ŭbačyŭ, i vos', viaŭliki natoŭp, jakoga nihto nie mog paŭčyc', z kožnaga naroda, i z kožnaga plamiona, i z kožnaga plemieni, i z kožnaj movy, stajaŭ pierad tronam i pierad Jagniom, apranutyja ŭ bieŭyja šaty, i z paŭmavyjmi gaŭlinami ŭ rukach svaich » .

Geta « viaŭlikaje mnoštva, jakoje nihto nie mog paŭčyc' », pacviardžaje duchoŭna zakadavany simvaličny charakter « ličbaŭ » «144 000» i «12 000», pryviedzienych u papiarednich vieršach. Akramia tago, vyras « nihto nie mog paŭčyc' ich » namiakaje na naščadkaŭ Abagama ; jak i « zorki na niebie », jakija Bog pakazaŭ jamu, kažučy: « takoje budzie tvajo naščadstva ». Ich pachodžannie šmatfikaje, z kožnaga naroda, kožnaga plamiona, kožnaga naroda i kožnaj movy, i z kožnaj epochi. Adnak tema getaga razdziela asabŭliva skiravana na apošniaje advientysckaje paŭstannie z jago ŭniviersaŭnym charaktaram, dadzienym Bogam. Jany nosiac' « bieŭyja adziennia », tamu što byŭi gatovyja pamierci jak mučaniki, budučy asudžanyjmi na smierc' pavodle ŭkaza, abvieščanaga apošnimi buntarami, zgodna z Adkrycciom 13:15. « Paŭmavyja gaŭliny », jakija jany trymajuc' u rukach, simvalizujuc' ich pieramogu nad ŭagjeram grešnikaŭ.

Vjerš 10: « I jany zakryčaŭi gučnym gołasam, kažučy: Zbaŭlennie Bogu našamu, Jaki siadzic' na tronie, i Jagniaci! »

Dziejannie vyklikaje ŭ pamiaci kantekest słaŭnaga viartannia Isusa Chrysta, paraleŭna z apisanniem reakcyi paŭstancckaga ŭagjera, apisanaŭ u Adkrycci 6:15-16. Tut słovy, skazanyja vyratavanyjmi vybranyjmi, absalutna suprac'ległyja słovam paŭstancaŭ. Vjartannie Chrysta nie toŭki nie paŭochaje

ich, ale i raduje, supakojvaje i ratuje. Pytannje, zadadzienaje paŭstancami: « Chto moža ūstajac’? », atrymŭivaje tut svoj adkaz: advientysty, jakija zastalisia viernymi misii, daručanaj im Bogam, da kanca sviatu, ryzykujučy svaim žycciom, kali spatrebicca. Getaja viernasc’ gruntujecca na ich prychiŭnasci da pavagi da sviatoj suboty, asviačonaj Bogam ad stvarennia sviatu, i na ich lubovi, prajaŭlenaj da Jago prarockaga słowa. Geta tym boľš aktuaľna, bo ciapier jany viedajuc’, što subota pradkazvaje viaľiki adpačynak siomaga tysiačagoddzia, u jaki, pieramožnyja pasla Isusa Chrysta, jany zmoguc’ uvajsci, atrymaŭšy wiečnaje žyccio, abiacanaje ū Jago imia.

Vjerš 11: « I ūsie anioły stajali vakoľ trona i starcaŭ i čatyroch żyvych istot, i ūpaľi nicma pierad tronam pierad Bogam » .

Pakazanaja nam scena nagadvaje ūvachodžannje ū viaľiki niabiesny spakoj Boga. My znachodzim vyjavy ū rozdzielach 4 i 5, jakija prysviečany getaj temie.

Vjerš 12: « Amin! Błagasaŭlennje i sľava, i mudrasc’, i padziaka, i gonar, i siľa, i moc Bogu našamu na viaki viakoŭ. Amin! »

Ščastlivyja getym prygožym zaviaršenniem dosviedu ziamnoga zbaŭlennia, anioły wykazvajuc’ svaju radasc’ i ūdziačnasc’ Bogu dabryni, jaki z’jaŭlajecca našym Tvorcem, ichnim, našym, tym, chto ūziaŭ na siabie inicjatyvu ū adkuplenni grachou ziamnych vybrannikaŭ, uvasobiŭšysia ū sľabasci čataviečaj płoci, kab paciarpiec’ tam žachlivuju smierc’, patrabavanuju Jago spraviadlivasciu. Getyja mnostva niabačnych vačej sačyli za ūsiami etapami getaga pľana zbaŭlennia i zdziŭlalisia ūzniosľaj demanstracyi Božaj lubovi. Pjeršaje słowa, jakoje jany vymaŭlajuc’, — « Amin! Saprady! Geta praŭda! Bo Bog josc’ Bog praŭdy, niachaj Jon Praŭdzivy». Drugoje słowa — « ... « Chvaľa » taksama była pieršaj nazvaj 12 plamionaŭ: « Iuda » = « Chvaľa ». Trecijaje słowa — « toj, chto sľava », i Bog spraviadliwa pryviazany da svajoj sľavy, tamu što Jon uspomnic’ pra jaje ū Adkrycci 14:7, kab zapatrabavac’ jaje, jak adziny Bog-stvaraľnik, ad tych, chto pretendavaŭ na Jago vyratavannje z 1843 goda. Čacviortaje słowa — « mudrasc’ ». Vyvučennje getaga dakumenta maje na mecie zrabic’ jago dastupnym dla ūsich Jago vybranych. Getaja boskaja mudrasc’ pieraŭzychodzic’ naša ūjaŭlennje. Tonkasc’, guľni rozumu, usio josc’ u boskim farmacie. Na piatym idzie « padziaka ». Geta reľigijnaja forma padziaki, jakaja ażycciaŭlajecca ū sviatych słovach i spravach. Na šostym idzie « gonar ». Geta toje, čym paŭstancy najboľš rasčaravaľi Boga. Jany stavilisia da Jago z pagardaj, asprečvajučy Jago adkrytuju volu. Naadvarot, vybranyja addaľi Jamu, nakoľki geta byľo magčyma, gonar, jaki Jamu zakonna naležyc’. Na siomym i voš’mym idzie « siľa i moc ». Getyja dzvie pierakanaŭčyja rečy byľi nieabchodnyja, kab zrynuć tyranaŭ ziamľi, kab razdušyc’ pychľivych paŭstancaŭ, pakuľ jany jašče kiravaľi ziamloj. Bjez getaj siły i mocy apošnja vybranyja zaginuľi b, jak i mnogija inšyja mučaniki ū chryscijanskuju epochu.

Vjerš 13: « Adzin sa starejšyn, adkazvajucy, skazaŭ mnie: chto geta, apranutyja ū bieľtyja šaty, i adkuľ jany pryjši? »

Pastaŭlenaje pytannje maje na mecie raskryć nam asablivasc’ simvaľa « bieľtych adzienniaŭ » u suviazi z « bieľtymi » ūborami z Adkryccia 3:4 i « tonkaga visonu », jaki ū Adkrycci 19:8 abaznačaje « spraviadlivyja sprawy sviatych » « padrychtavanaj niaviesty » apošnich časoŭ, geta značyc’ viernaga advientyzmu apošniaga času, gatovaga da svajgo ūzniasiennia na nieba.

Vjerš 14: « Ja skazaŭ jamu: “Gospadzie moj, Ty viedaješ”. I jon skazaŭ mnie: “Geta tyja, što pryjši ad viaľikaj smutku i abmyľi vopratku svaju, i adbieľi jaje ū kryvi Jagniaci ” » .

Pakoŕki niekatoryja staryja apranutyja ũ « bietyja šaty », Jan moŕa spadziavacca na adkaz ad adnago z ich. I čakany adkaz prychodzic': « Geta tyja, chto pryjdzie ad viaŕikaj smutku », geta značyc' vybranyja, achviary i pakutniki reŕigijnych vojnaŭ i ateizmu, jak adkryŭ nam « 5-y piačatka ». U Adkrycci 6:9-11: « Koŕnamu z ich byŭ dadzieny biety chaŕat, i skazana im, kab jany adpačyli jaŕŕe krychu, pakuŕ nie buduc' dapoŭnieny ichnija tavaryŕy-sŕugi i braty, jakija pavinny byli byc' zabityja, jak i jany ». U Adkrycci 2:22 « viaŕikaja smutak » adnosicca da razni ateistyčnaga francuzskaga revalucyjnaga reŕymu, jakaja byla zdziejsniena pamiŕ 1793 i 1794 gadami. U pacviardŕennie ũ Adkrycci 11:13 my čytajem: « ...siem tysiač čaŕaviek zaginuŭi ũ ziemplatrusie »; « siem » dla reŕigijnych asob i « tysiača » dla mnostva. Francuzskaja revalucyja padobnaja da ziemplatrusu, jaki taksama zabivaje sŕug Boŕych. Ale geta « viaŕikaja smutak » byla toŕki pierŕaj formaj getaga daŕiagniennia. Jaje drugaja forma budzie daŕiagnuta « 6-j truboj » z Adkrycci 9, tonkasc' mantaŕu ũ Adkrycci 11 adkryje gety fakt. Mnostva niaviernych chryscijan buduc' zabityja padčas Treciaj susvietnaj vajny, ŕto simvaŕizuje i pacviardŕaje « 6-ja truba ». Ale z 1843 goda Bog vybiraje vybranych, jakich asviačaje, i apoŕnija, kago Jon addzialaje, zanadta kaŕtoŭnyja ũ Jago vačach, kab byc' zniŕčany. Jon rychtuje ich da apoŕniaga sviedčannia ũ gistoryi ziamnoga zbaŭlennia; sviedčannia viernasci, jakoje jany daduc' Jamu, zastajučysia viernymi Jago siomamu dniu, Subocie, navat kaŕi im pagraŕaje smierc' z boku paŭŕtanckaga ŕagjera. Geta apoŕnaje vyprabavannie Boŕaga pŕana raskryvajecca ũ paŕanni, pramoŭlenym u « Fiŕadeŕfii » ũ Adkrycci 3:10 i Adkrycci 13:15 (ukaz ab smierci). Dla Boga namier varty dziejannia, i ũ toj stupieni, u jakoj, padviergnutyja vyprabavanniu, jany prymajuc' ryzyku smierci, jany asimilujucca Im u grupu mučanikaŭ i takim čynam atrymŕivajuc' « bieŕuju vopratku » sapraŭdnych mučanikaŭ. Jany pazbiegnuc' smierci toŕki dziakujučy zbaŭčamu ũmiaŕanniu Isusa Chrysta. U getym apoŕnim vyprabavanni, pasla drugoj « viaŕikaj smutku », praz sviedčannie svajoj viernasci jany, u svaju čargu, « abmyjuc' svaje adziennia i vybielac' ich u kryvi Jagniacy », zastajučysia viernymi da smierci, jakaja im budzie pagraŕac'. U kancy getaga apoŕniaga vyprabavannia viery koŕkasc' tych, chto pavinien byŭ pamierci jak mučaniki, budzie poŭnaj, i smiarotny « spakoj » sviatych-mučanikaŭ « piataj piačatki » skončycca ich uvaskraŕienniem. Z 1843 goda i asabŕiva z 1994 goda praca asviačennia, raspačataja Bogam, zraŕiŕa bieŕkarysnaj smierc' sapraŭdnych vybranych, jakija zastavaŕisia ŕyvymy i viernymi da gadziny Jago viartannia, a kaniec času ŕaski, jaki papiaredničaje joj, robic' jaje jaŕŕe boŕŕ bieŕkarysnaj.

Vjerŕ 15: « Tamu jany pierad tronam Boga i sŕuŕac' Jamu dzien' i noč u chramie Jagonym; i Toj, Chto siadzic' na tronie, budzie ŕyc' siarod ich » .

My razumiejem, ŕto dla Boga gety vid vybranych pradŕaŭŕaje asabŕiva vysokuju elitu. Jon dasc' im asabŕivuja ŭŕanavanni. U getym vierŕy Duch vykarystoŭvaje dva časy, ciapieraŕni i budučy. Dziejaŕŕovy, spraŕanyja ũ ciapieraŕnim čacie « jany » i « sŕuŕac' Jamu », pakazvajuc' bieŕpierapynnasc' ich pavodzin u ich cieŕe z pŕoci, jakoje z'jaŭŕajecca chramam Boga, jaki ŕyvie ũ ich. I geta dziejannie budzie praciagnuta na niabiosach pasla ich uzniaŕiennia Isusam Chrystom. U budučym čacie Bog daje svoje adkaz na ich viernasc': « Toj, Chto siadzic' na tronie, raskinie nad imi svoje namiot » na viečnasc'.

Vjerŕ 16: « Jany boŕŕ nie buduc' adčuvac' goŕadu i smagi, i sonca nie budzie asviatlac' ich, ani nijakaja spioka » .

Getyja ŕŕovy označajuc' dla vybranych advientyŕtaŭ kanca, ŕto jany byli « gaŕodnyja », tamu ŕto byli pazbaŭŕeny jeŕy, i « smagŕyja », tamu ŕto ich katami i turemŕčykami byla pazbaŭŕena vady. « Agon' sonca », čyŕ « ŕar » uzmacniajecca ũ čacviortaj z siami apoŕnich poŕasciaŭ Boŕych, apiok ich i prymusiŭ pakutavac'. Ale mienavita agniom papskich vogniŕčaŭ, inŕym vidam « ŕaru », byli spaleny

abo katavany mučaniki « piataj piačatki ». Słowa « žar » taksama adnosicca da agniu zvyčajnaj i atamnaj zbroi, jakaja vykarystoŭvałasja ũ kanteksie šostaj truby . Tyja, chto vyžyŭ u getym apošnim kanflikcie, projduc' praz agon'. Getaga boľš nikoli nie paŭtorycca ũ wiečnym žycci, u jakoje ũvojduc' toľki vybranyja.

Vjerš 17: « Bo Jagnia, jakoje siarod trona, budzie pas'vic' ich i vadic' ich da žyvyh krynic vady, i Bog vytra kožnuju slazu z vačej ichnich » .

« Jagnia » — geta, pa sutnasci, taksama Dobry Pastyr, jaki budzie pasvic' svaich lubimych aviečak. Jago boskasc' znoŭ pacviardžajecca tut Jago stanoviščam « pasiarod trona ». Jago boskaja siła viadzie svaich vybrannikaŭ « da krynic vodaŭ žyccia », simvaličnaga vobraza wiečnaga žyccia. I, majučy na ũvazie kančatkovy kantekest, u jakim pasla Jago viartannia Jago apošni vybrannik budzie ũ slazach, Jon « vytraje kožnuju slazu z ich vačej ». Ale slozy taksama byli dolaj usich Jago vybrannikaŭ, z jakimi abychodziłisia i jakija pierasledvałasja, na praciagu ũsioj gistoryi chryscijanskaj epochi, časta da ich apošniaga ũzdychu.

Zaŭvaga : Njagledziačy na padmantivuju zniešnasc', jakaja nazirajecca ũ naš čas 2020 goda, kaŭi sapraŭdnaja viera, zdajecca, znikła, Bog praročyc' naviartannie i vyratavannie «množstvaŭ» z usich rasavych, etničnych i moŭnych karanioŭ ziamti. Geta sapraŭdny pryvilej, jaki Jon daje svaim vybranyj — viedac', što, zgodna z Adkrycciom 9:5-10, čas usieaguľnaga reľigijnaga razumiennia i miru byŭ zaprogramavany Im toľki na «150» gadoŭ (abo piac' praročych miesiacaŭ) pamiž 1844 i 1994 gadami. Gety admietny kryterij sapraŭdnych vybranych cytujecca Ducham u Jago pasłanni ũ Adkrycci 17:8: « Zvier, jakoga ty bačyŭ, byŭ i niama jago; jon pavinien vyjsci z biezdan i pajsci ũ pagiebieľ. I tyja, chto žyvie na ziamti, čyje imiony nie zapisany ũ knizie žyccia ad stvarennia svietu, buduc' zdziŭleny, kaŭi ũbačac' zviaza , bo jon byŭ i niama, i jašče nie budzie. Sapraŭdy vybranyja nie buduc' zdziŭleny, kaŭi ũbačac', što sprauďžvajecca toje, što Bog abviasciŭ im praz svajo praročkaje słowa» .

Adkryccio 8: Pjeršyja čatyry truby

Pjeršyja čatyry pakaranni Boga

Vjerš 1: « Kaŕi Jon adkryŭ siomuju piačatku, na niebie zapanavała cišynia kala paŭgadziny » .

Adkryccio « siomaj piačatki » nadzvyčaj važnaje, bo jano dazvalaje całkam adkryc' knigu Adkryccia, « zapiačatanuju siamiu piačatkami » pavodle Adkryccia 5:1. Cišynia, jakaja adznačaje getaje adkryccio, nadaje dziejanniu vyklučnuju ŭračystasc'. Geta maje dva apraŭdanni. Pjeršaje — geta ideja razryvu suviazi pamiž niebam i ziamloj, vykŕikanaga admovaj ad suboty 7 sakavika 321 goda. Drugoje tŕumačycca nastupnym čynam: vieraj ja atajasamŕivaju getuju « siomuju piačatku » z « piačatciu žyvoga Boga » z 7-j gŕavy, jakaja, na maju dumku, abaznačaje sviatuju subotu, asviačonuju Bogam ad stvarennia sviatu. Jon nagadaŭ pra jaje važnasc', zrabiuŭšy jaje pradmietam čacviortaj z dziesiaci svaich zapaviedziaŭ. I tam ja znajšoŭ dokazy, jakija pakazvajuc' jaje nadzvyčajnuju važnasc' dla Boga, našaga ŭznioŕstaga Tvorcy. Ale ŭžo ŭ apisanni Knigi Byccia ja zaŭvažyŭ, što siomy dzien' byŭ pradstaŭleny asobna ŭ razdziele 2. Pjeršyja ŕesc' dzion razgladajucca ŭ razdziele 1. Boŕš za toje, siomy dzien' nie zaviaršajecca, jak papiarednija, formuŕaj « byŭ viečar i ranica ». Getaja asabŕivasc' apraŭdvajecca jago prarockaj rolaj siomaga tysiačagoddzia Božaga zbaŭčaga pŕana. Razmieščanaje pad znakam viečnasci vybranych, adkuplenych kryvioju Isusa Chrysta, siomaje tysiačagoddzie samo pa sabie padobnaje da dnia biez kanca. U pacviardžennie getaga, u svajoj prezientacyi ŭ gabrejskaj Biblii, Tory, tekst čacviortaj zapaviedzi addzieleny ad inšych i papiaredničaje znaku, jaki patrabuje času pavaŕŕivaga maŭčannia. Gety znak — gabrejskaja ŕitara «Pje», i takim čynam izalavany, paznačajučy razryŭ u tekscie, jon prymaje nazvu «pietuchot». Takim čynam, subotni adpačnyak siomaga dnia maje ŭsie padstavy byc' adznačany Bogam asabŕivym čynam. Z viasny 1843 goda jon staŭ pryčynaj straty tradycyjnaj prateŕtanckaj viery, spadčynnicy kataŕickaj «niadzieŕi». I pasla tago ŭ vyprabavannia, ale vosienniu 1844 goda, geta znoŭ stała znakam prynaleŕnasci da Boga, pra jaki gavorycca ŭ knizie praroka Jezekiŕla 20:12-20: « Ja taksama daŭ im Maje suboty jak znak pamiž Mnoju i imi, kab jany viedaŕi, što Ja — Gaspodz', Jaki asviačaje ich... /...Asviačajcie Maje suboty, i chaj jany buduc' znakam pamiž Mnoju i vami, kab jany viedaŕi, što Ja — Gaspodz', Bog vaŕš ». Toŕki praz jago vybrany moŕa ŭvajsci ŭ tajamnicu Boga i adkryc' dakŕadnuju pragramu Jago adkrytaga prajekta.

Tym nie mienš, u 8-m razdziele Bog vykŕikaje ŕancugi praklonaŭ. Geta prymuŕaje mianie zirnuč' na praŭdu pra subotu z punktu gŕedŕannia praklonaŭ, jakija jaje admova ad chryscijan z 7 sakavika 321 goda sparadziŕa ŭ ŕancugi ŭ chryscijanskuju epochu. Mjenavita geta pacvierdzic' nastupny vierš, zviazvajucy temu suboty z « siami trubami », simvaŕami «siami boskich pakaranniaŭ», jakija ŭdarac' pa chryscijanskaj niaviernasci 7 sakavika 321 goda.

Vjerš 2: « I ja ŭbačyŭ siem anioŕaŭ, jakija stajaŕi pierad Bogam, i dadzieny im siem trub » .

Pjeršaja z pryvilejaŭ, atrymanyh asviačenniem siomaga dnia, suboty , jakaja sama asviačona Bogam, — geta razumiennie tago značennia, jakoje jana nadaje temie « siami trub ». Dziakujučy padychodu da jaje, getaja tema całkam adkryvaje rozum vybranych. Bo jana daje dokaz abvinavačvannia ŭ « grachu », zgadanym u Dan. 8:12 suprac' chryscijanskaj asamblei, Bogam. Sapaŕdy, getyja «siem pakaranniaŭ» nie byŕi b nakŕadzieny Bogam, kaŕi b getaga grachu nie isnavaŕa. Boŕš za toje, u sviatle ŕjevita 26 getyja pakaranni apraŭdvajucca nianavisciu da Jago zapaviedziaŭ. U Starym Zapaviecie Bog uŭžo pryniaŭ toj ŭa pryncyp, kab pakarac' biezzakonnie niaviernaga i razbeŕčanaga cialesnaga Izraŕla. Bog-stvaraŕnik i zakanadaŭca, jaki nie zmianiajecca, daje nam tut cudoŭny dokaz. Abodva zapaviety padparadkoŭvajucca adnoŕkavym patrabavanniam paŕŕuchmianasci i viernasci.

Zviartajučysia da temy « trub », my zmoŕam prademanŕtravac' paŕladoŭnaje asudŕžennie ŭsich chryscijanskich reŕigij: kataŕickaj, pravasŕaŭnaj, prateŕtanckaj z 1843 goda, a taksama advientystaŭ z

1994 goda. Geta taksama pakazvaje ũniversaľnaje pakarannie « šostaj truby », jakaja pratrubic' u ich razam pierad zakančenniem času łaski. Takim čynam, my možam acanic' jaje važnasc'. « Sjomaja truba », zviazanaja z viartanniem Chrysta, geta značyc' z niepasrednym dziejanniem Boga, budzie razgledžana asobna, jak i subota, u 11-m razdziele, a zatym budzie šyroka razvita ũ rozdzielach 18 i 19.

Z apošnich 17 stagoddziaŭ, pačynajučy z 321 goda, ci, dakładniej, z 1709 gadoŭ, 1522 gady byli adznačany praklonami, vykľikanyimi parušenniem suboty, aŭ da jaje adnaŭlennia, zapľanavanaga na 1843 god zgodna z ukazam Daniia 8:14. I z getaj daty adnaŭlennia i da viartannia Isusa Chrysta ũ 2030 godzie subota prapanoŭwała svajo bľagasaŭlennie toľki 187 gadoŭ. Takim čynam, subota prynosila boľš škody niaviernym ludziam, čym karysci viernym vybranim. Praklon pieravaŭžaje, i tamu getaja tema maje svajo miesca ũ getym 8-m razdziele, jaki pradstaŭlaje boskija praklony.

Vjerš 3: « I inšy anioľ, majučy zaľatuju kadziľniu, pryjšoŭ i staŭ pierad achviarnikam; i dadziena jamu šmat kadziľa, kab jon z maľitvami ũsich sviatych pakľaŭ jago na zaľaty achviarnik, jaki pierad tronam »

U Daniia 8:13, pasla cytavannia « grechu spustašennia », sviatyja ũ bačanni zgadaľi « štodzionny », jaki tyčyŭsia « niazmiennaga » niabiesnaga « sviatarstva » Isusa Chrysta, zgodna z Pašlanniem da Gabrejaŭ 7:23. Na ziamľi, z 538 goda, papski reŭym adabraŭ jago ũ Jago, zgodna z Pašlanniem da Daniia 8:11. U 1843 godzie prymirennie z Isusam Chrystom patrabuje jago adnaŭlennia. Geta meta temy, jakuju my razgladajem u getym trecim vieršy, jaki adkryvaje nieba i pakazvaje nam Isusa Chrysta ũ Jago simvaľičnaj roľi niabiesnaga pieršasviatara-chadajnika za grachi svaich vybrannikaŭ, i toľki ich. Majcie na ũvazie, što na ziamľi, pamiŭ 538 i 1843 gadami, getaja scena i getaja rola parodzirujucca i ũzurpujucca dziejnasciu rymska-kataľickich papaŭ, jakija zmianiaľi adzin adnago ũ časie, pastajanna padmanvajučy Boga ũ Jago zakonnym viarchoŭnym suvierennym pravie.

Pakoľki jana pradstaŭlena ũ getym 8-m razdziele i pakoľki jana spyniľasia adnačasova z admovaj ad suboty, getaja tema zastupnictva Isusa Chrysta taksama pradstaŭlena nam u aspieckie praklonu spyniennia getaga zastupnictva za chryscijanskija natoŭpy, jakija byli niesviadomymi achviarami paganskaga rymskaga «dnia sonca»; navat i asabľiva pasla jago padmantľivaj i spakustľivaj zmieny nazvy: «niadziela»: dzien' Gospada. Tak, ale jakoga Gospada? Na ŭaľ! Tago, što ũnizie.

Vjerš 4: « Dym kadziľa z maľitvami sviatych uzniaŭsia z ruki anioľa pierad Bogam » .

« Pachi », jakija supravadŭajuc' « maľitvy sviatych », simvaľizujuc' pryjemny pach achviary Isusa Chrysta. Mjenavita Jago prajava ľubovi i viernasci robic' maľitvy Jago vybrannikaŭ pryjemnymi Jago boskamu sudu. Vaŭna adznačyc' u getym vieršy važnasc' suviazi sľoŭ « dym » i « maľitvy sviatych ». Getaja detaľ budzie vykarystana ũ Adkrycci 9:2 dla abaznačennia maľitvaŭ iľžepretestanckich chryscijan, pačynajučy z novaj situacyi, jakaja ũstalaľasia ũ 1843 godzie.

U getym vieršy Bog maje na ũvazie situacyju, jakaja skľaľasia pamiŭ apostaľskaj epochaj i praklataj dataj 7 sakavika 321 goda. Pjerad tym, jak subota byľa admieniena, Isus prymaŭ maľitvy vybranych i zastupaŭsia za ich. Geta piedagagičny vobraz, jaki aznačaje, što viertykaľnyja adnosiny pamiŭ Bogam i Jago vybranimi zachoŭvajucca. Geta budzie tak da tago času, pakuľ jany buduc' sviedčyc' pra viernasc' Jago asobie i Jago vučenniu praŭdzie, geta značyc' da 321 goda. U 1843 godzie sviatarstva Isusa adnavic' usiu svaju bľagasaŭlonuju dziejnasc' na karysc' advientysckich vybranych sviatych.

Adnak pamiž 321 i 1843 gadami refarmatary, jak i tyja, chto žyŭ u časy Fijatyry , skarystalisia Jago łaskaj .

Vjerš 5: « I ŭziaŭ anioł kadziła, napoŭniŭ jago agniom z achviarnika i kinuŭ na ziamlu. I stalisia gałasy, i grymoty, i małanki, i ziemplatrus » .

Apisanaje dziejannie vidavočna gvałtoŭnaje. Geta dziejannie Isusa Chrysta ŭ kancy jago zastupnickaga słužennia, kałi čas łaski zakančvajecca. Rola « altara » zakančvajecca, i « agon' », vobraz adkuplenčaj smierci Isusa Chrysta, « skinuty na ziamlu », spaganiajučy pakarannie z tych, chto niedaacen'vaŭ jago, a niekatoryja i pagardžałi im. Kaniec svietu, adznačany niepasrednym umiašaniam Boga, tut vykłikany klučavoj formuła, vyjaŭlenaj u Adkrycci 4:5 i Zychodzie 19:16. Aglad chryscijanskaj epochi zakančvajecca getym «advientysckim» pryšesciem Isusa Chrysta.

Jak i ŭ wypadku z subotaj, tema niabiesnaga zastupnictva Isusa Chrysta pradstaŭlena ŭ kanteckscie praklonu Jago suda pamiž 321 i 1843 gadami. Sviatyja, jakija sumniavajucca ŭ Duchu pra Jago ŭ Dan. 8:13, mieli važkija padstavy žadac' viedac' čas, kałi Isus Chrystos prymie « wiečnaje » sviatarstva.

Zaŭvaga : Nje padviargajučy sumnievu papiaredniuju interpretacyju, drugoje tłumačennie maje sens. U getaj drugoj interpretacyi kaniec temy zastupnictva Isusa Chrysta možna zviazac' z dataj 7 sakavika 321 goda, momantam, kałi admova chryscijan ad suboty pryviała da tago, što Bog abrušyŭsia na gnieŭ, jaki budzie adkupleny zachodnim chryscijanstvam z dapamogaj « siami trub », jakija pachodziac' z nastupnaga 6-ga vierša. Geta padvojnaje tłumačennie tym boł'sz apraŭdanaje, što admova ad suboty maje nastupstvy da kanca svietu, u 2030 godzie, godzie, kałi svaim staŭnym bačnym viartanniam Isus Chrystos nazaŭždy pazbavic' rymškaga papskaga režymu i jago apošniaga amierykanskaga pratestanckaga prychiŭnika ich iłžyvaj pretenzii słužyc' jamu i pradstaŭlac' jago. Tady Isus vierniecca da svajgo tytuła « Gałavy » Carkvy, uzurpavanaga papstvam. Sapraŭdy, u adrozniennie ad viernych vybranych, grešnyja niaviernyja chryscijanie buduc' ignaravac' ukaz z Dan. 8:14 i jago nastupstvy da kanca svietu; što apraŭdvaje ich žach, kałi Isus vierniecca, zgodna z vučenniam Adkryccia 6:15-16. Da 2030 goda pieršyja šesc' « trubaŭ » spraŭdziacca pamiž 321 i 2029 gadami. « Šostaj truboj », apošnim pakaranniam pierad kančatkovym zniščenniam, Bog vieł'mi surova karaje buntaŭnych chryscijan. Pasla getaga šostaga pakarannia jon arganizuje ŭmovy apošniaga ŭsieaguŭnaga vyprabavannia viery, i ŭ getym kanteckscie ab'jaŭlenaje sviaťło budzie abvieščana i viadoma ŭsim, chto vyžyŭ. Mjenavita pierad abliččam dakazanaj praŭdy vybranyja i grešnyja tady, pa svaim svabodnym vybary, buduc' ruchacca napierad pierad pagrozaj smierci da svajgo kančatkovaga losu, jakim budzie: wiečnaje žyccio dla vybranych, kančatkovaja i absalutnaja smierc' dla grešnych.

Vjerš 6: « I siem aniołaŭ, jakija mieli siem trub, padrychtavałisia trubic' » .

Z getaga vierša Duch prapanuje nam novy aglad chryscijanskaj ery, biaručy za temu « siem trub » abo «siem pasladoŭnych pakaranniaŭ», razmierkavanych na praciagu ŭsioj chryscijanskaj ery z 7 sakavika 321 goda, goda, kałi « grech » byŭ aficyjna i gramadzianski ŭstanoŭleny. Ja pamiataju, što ŭ prałogu Adkryccia 1 « gołas » Chrysta ŭžo paraŭnoŭvajecca z gukam « truby ». Gety instrument, jaki vykarystoŭvaŭsia dla papiaredžannia naroda Izraila, niasie ŭ sabie ŭvies' sens adkryccia Adkryccia. Papiaredžannie papiaredžvaje ab pastkach, rasstaŭlenych voragam.

Vjerš 7: « Pjeršy guk zatrubieŭ, i pryjšoŭ grad i agon', zmiašanyja z kryvioju, i jany byli kinutyja na ziamlu; i tracina ziamłi zgařeła, i tracina dreŭ zgařeła, i ŭsia zialonaja trava zgařeła » .

Pjeršaje pakarannie : jano było vykanana pamiž 321 i 538 gadami Ź vynuiku roznych našesciaŹ na Rymskuju impieryju tak zvaných «varvaskich» narodaŹ. Mnie asabliva zapomniŹsia narod «gunaŹ», pravadyr jakich Atyła spraviadliwa nazyvaŹ siabie «bičom BoŹym». Bič, jaki spaŹiŹ častku JeŹropy: paŹnočnuju GaŹiju, paŹnočnuju Italiju i Panoniju (Charvatyja i zachodniaja Vjengryja). Jago deviz, o, jaki znakamity! «Dzie moj kon’ pojdzie, trava boŹš nie rascie». Jago dziejanni vydatna abaguŹnieny Ź getym 7-m vieršy; ničoga nie znikŹa, usio josc’. « Grad » — simvaŹ spustašennia pasievaŹ, a « agon’ » — zniščennia raschodnych materyjaŹaŹ. I, viadoma Ź, « kroŹ, praŹitaja na ziamlu », — simvaŹ čaŹaviečyč ŹycciaŹ, zabitych gvaŹtam. DziejastoŹ « kinuc’ » pakazvaje na gnieŹ Boga-stvaraŹnika, zakanadaŹcy i zbaŹcy, jaki natchniaje i kiruje dziejanniem pasla « kidannia agniu z aŹtara » Ź 5-m vieršy.

ParaleŹna Ź Łjevit 26:14-17 my čytajem: « Ale kaŹi vy nie pasŹuchajeciesia Mjanie i nie budziecie vykonvac’ usich getyč zapaviedziaŹ, i budziecie pagardŹac’ Maimi pastanovami i brydzicca Maimi sudami, tak Źto nie budziecie vykonvac’ usich Maich zapaviedziaŹ i budziecie parušač’ Moj zapaviet, dyk voŹ Źto Ja zrablu z vami: paŹlu na vas Źach, suchoty i Źichamanku, tak Źto vočy vaŹy zniasilač’, i duŹa vaŹa budzie baleč’. I vy budziecie siejac’ nasiennie svajo daremna, i voragi vaŹy buduc’ jesci jago. Ja paviarnu abličča Majo suprac’ vas, i vy budziecie razbityja pierad voragami vaŹyymi; tyja, chto nienavidzič’ vas, buduc’ panavac’ nad vami, i vy budziecie Źciakac’, kaŹi ničto nie budzie pierasledvac’ vas » .

Vjerš 8: « ZatrubiŹ drugi guk, i nieŹta padobnaje da viaŹikaj gary, Źto paŹaŹa agniom, było kinuta Ź mora; i tracina mora pieratvaryŹasia Ź kroŹ » .

Drugoje pakarannie : kluč da getyč vobraziaŹ znachodzicca Ź Jeramii 51:24-25: « Ja adpŹaču VaviŹonu i Źsim Źycharam ChaŹdei za Źsio zŹo, jakoje jany zraŹiŹi na Sijonie pierad vaŹyymi vačyma, — kaŹa Gaspodz’. — Vos’, Ja na ciabie, gara razburaŹnaja, — kaŹa Gaspodz’, — ty, Źto razburajeŹ usiu ziamlu! Ja praciagnu ruku Maju na ciabie, skinu ciabie sa skaŹ i zrablu ciabie paŹajučaj garoj ». Mjenavita Ź getym 8-m vieršy Duch vykŹikaje Ź pamiaci rymski papski reŹym pad jago simvaličnaj nazvaj « VaviŹon », jaki budzie z’jaŹlaccia Ź formie « VaviŹon... viaŹiki » u Adkrycci 14:8, 17:5 i 18:2. «Agon’» adpaviadaje jaje asobie, vykŹikajučy ŹjaŹlenni jak pra toj, jaki zniščyc’ jaje pry viartanni Chrysta i StraŹnym sudzie, tak i pra toj, jaki jana vykarystoŹvaje, kab raspaŹic’ nianavisciu tych, chto Źchvalaje i padtrymŹivaje jaje: jeŹrapiejskich manarchaŹ i ich kataŹickija narody. Tut, jak i Ź DaniŹa, « mora » Źvasablaje čaŹaviečtva, jakoga tyčycca praroctva; čaŹaviečtva ananimnych narodaŹ, jakija pa sutnasci zastavaŹisia jazyčnikami, niagledziačy na vidavočnyja chryscijanskija pieraŹtvarenni. Pjeršym nastupstvam ustalavannia papskaga reŹymu Ź 538 godzie z’jaŹlajecca napad na narody z metaj ich pieraŹtvarennia Źzbrojenaj vajennaj siŹaj. SŹova « gara » abaznačaje magutnuju gjeagrafičnuju ciaŹkasc’. Mjenavita jana padychodzic’ dla vyznačennia papskaga reŹymu, jaki, vorag Boga, tym nie mienŹ Źzniaty pa jago boskaj voŹi; geta dla tago, kab zagartavac’ reŹigijnaje Źyccio niavierujučyč chryscijan, Źto vyŹiŹasia Ź pierasledy, pakuty i smierč’ siarod ich i inŹyč narodaŹ roznych reŹigij. Prymusovaja reŹigija — geta navinka z-za paruŹennia sviatoj BoŹaj suboty. Geta adkazny za niepatrebnyja razni prymusovaga naviartannia Ź inŹuju vieru, zdziejsnienyja KaŹlam VjaŹikim, i zagady ab kryŹovyč pachodach suprac’ musuŹmanskich narodaŹ, raspačatyja Papam Urbanam II; usio geta było prackazana Ź getaj « drugoj trubie ».

Vjerš 9: « I tracina istot, jakija byli ũ mory, jakija mieli žyvju istotu, pamierła, i tracina karabloŭ była zniščana » .

Nastupstvy ũniviersaľnyja i buduc' praciagvacca da kanca svietu. Slovy « mora » i « karabli » znojduc' svajo značennie ũ sutykniennjach z musuľmanami Mižziemnaga mora, a taksama z afrykanskim i paŭdniovaamierykanskim narodami, dzie naviazanaja zavajoŭnickaja kataľickaja viera pryviadzie da žachľivych razniaŭ karennaga nasieľnictva.

Adnačasova ũ łjev. 26:18-20 my čytajem: « Kaľi i tady nie pasľuchajeciesia Mjanie, dyk Ja pakaraju vas siamikroc' boľš za grachi vašyja. Zlamaju gonar vašaj siľy, zrablu nieba vašaje padobnym da žaleza , a ziamlu vašu — da miedzi. Daremna vyčarpajecca siła vaš, i ziamla vaš, nie dasć uradzaju svajgo, i drevy ziamľi nie daduc' pľadoŭ svaich ». U getym vieršy Bog abviaščaje reľigijnaje zacviardziennie, jakoje ũ chryscijanskuju epochu dasiagajecca pierachodam Ryma ad paganstva da papizmu. Zviarniem uvagu na toje, što z nagody getaj zmieny rymskaje panavannie pakidaje «Kapitoľij», kab ustalavac' papstva ũ łateranskim paľacy, razmieščanym mienavita na «Celii», geta značyc' na niebie. Žorstki papski režym pacviardžaje pradjazanaje reľigijnaje zacviardziennie. Pľod chryscijanskaj viery zmianijecca. Łagodnasc' Chrysta zamianijecca agresijaj i žorstkasciu; a viernasc' praŭdzie pieratvarajecca ũ niaviernasc' i ruptivasc' da reľigijnaj chľusni.

Vjerš 10: « Trecijaja zorka zatrubila, i ũpała z nieba viaľikaja zorka, jakaja paľala, jak pachodnia, i ũpała na tracinu rek i na krynicy vodaŭ » .

Trecijaje pakarannie : Zło, jakoje ũznika, uzmacnijaecca i dasiagaje svajgo piku da kanca Sjarednoviečča. Pragres mašynadrukavannia spryjaje vydanniu Sviatoj Bibľii. Čytajučy jaje, vybranyja adkryvajuc' dla siabie isciny, jakim jana vučyc'. Takim čynam, jana apraŭdvaje rolu « dvuch sviedkaŭ », jakich Bog daje joj u Adkrycci 11:3: « Ja dam dvum sviedkam Maim siľu praročyc', apranutyja ũ vaľasianicu, tysiaču dzviescie šesc'dziesiat dzion ». Addajučy pieravagu ũľasnym reľigijnym dogmam, kataľickaja viera abapirajecca na Bibľiju toľki dla tago, kab apraŭdac' imiony sviatych, jakim jana prymuša je pakľaniacca svaich paddanych. Bo vaľodannie Bibľijaj asudžajecca joju i padviargaje ũľadaľnika katavanniam i smierci. Mjenavita adkryccio biblejskaj isciny apraŭdvaje vobraz, dadzienny ũ getym vieršy: « I ũpała z nieba viaľikaja zorka, jakaja gareła, jak pachodnia ». Agon' usio jašče trymajecca na vobrazie Ryma, simvaľizavany na gety raz « viaľikaj paľajučaj zorkaj », jak « viaľikaja paľajučaja gara ». Slova « zorka » raskryvaje jaje pretenziju « asviatlac' ziamlu » reľigijna, zgodna z Bycciom 1:15; i geta ũ imia Isusa Chrysta, jakomu jana scviardžaje, što z'jaŭlajecca vobrazam sapraŭdnaga « pachodni », nos'bita sviatła, z jakim jana paraŭnoŭvajecca ũ Adkrycci 21:23. Jana ũsio jašče takaja ž « viaľikaja », jak i ũ pačatku, ale jaje agon' pierasledu ũzmacniŭsia, pierajšoŭsy sa stanu « paľajučaga » da stanu « paľajučaga ». Tľumačennie prostaje, asudžanaje Bibľijaj, jaje gnieŭ tym boľšy, čym jana vymušana adkryta suprac'stajac' vybrannikam Boga. Što, zgodna z Adkrycciem 12:15-16, prymuša je pierajsci ad strategii chitraga i padmantlivaga « zmieja » da strategii adkryta pierasledujučaga « cmoka » . Jaje praciŭnikami z'jaŭlajucca nie toľki mirnyja i pasľuchmianyja vybranniki Boga, ale i, pierš za ũsio, pierad joj staic' faľšyvy pratestantyzm, boľš paľityčny, čym reľigijny, tamu što jon ignaruje zagady Isusa Chrysta i, biaručy ũ ruki zbroju, zabivaje i zniščaje getak ž, jak i kataľicki łagjer. « Trecijaja častka rek », geta značyc' častka nasieľnictva chryscijanskaj Jeŭropy, pakutuje ad kataľickaj agresii getak ž, jak i « krynicy vady ». Uzoram getych krynic vady z'jaŭlajecca sam Bog, zgodna z Jeram. 2:13: « Bo dva grachi ũčyniŭ narod Moj: pakinuľi Mjanie, krynicu žyvoj vady, i vysiekli sabie vadajomy, vadajomy razburanyja, jakija nie mogul' utrymac' vady

». U množnym ľiku ů getym vieršy Duch abaznačaje « krynicami vady » vybranych, stvoranych pavodle vobrazu Božaga. Jan 7:38 pacviardžaje: « Chto vieryc' u Mjanie, jak skazana ů Pisanni, reki žyvoj vady paciakuc' z jago čerava». Gety vyraz taksama pakazvaje na praktyku chryščennia niemaŭlat, jakija ad naradžennia, bez kansul'tacyj, atrymľivajuc' religijnuju etykietku, jakaja zrobiec' ich sub'jektami nieabranaj religijnaj spravy. Pa miery tago, jak jany vyrastuc', jany adnojčy voz'muc' u ruki zbroju i buduc' zabivac' praciŭnikaŭ, tamu što getaga patrabuje ich religijnaja etykietka. Biblija asudžaje gety pryncyp, bo ů joj gavorycca: « Chto pavieryc' i achryscicca, budzie vyratavany, a chto nie pavieryc', budzie asudžany » (Marka 16:16).

Vjerš 11: « Imia toj zorki — Paľyn; i tracina vady zrabifasia paľynom; i mnogija ludzi pamierli ad vady, bo jana stała gorkaj » .

U adrozniennie ad čystaj vady, jakaja zdavoľvaje smagu i abaznačaje Bibliju, pisanaje slova Božaje, kataľickaje vučennie paraŭnoŭvajecca z « paľynom » — gorkim, taksičnym i navat smiarotnym napojem; geta apraŭdana, bo kančatkovym vynikam getaga vučennia budzie agon' « drugoj smierci apošniaga suda » . Častka, « treciaja častka » ludziej, pieraŭtvarajecca pryňiatym kataľickim abo iľžepřestancim vučenniem. « Vady » — geta i ludzi, i biblejskaje vučennie. U XVI stagoddzi ůzbrojenyja přestancija grupoŭki niapřaviľna vykarystoŭvali Bibliju i jaje vučennie, i, jak geta pakazana ů getym vieršy, ludzi ginuc' ad ludziej i ad iľžereligijnaga vučennia. Geta tamu, što i ludzi, i religijnaje vučennie staľi gorkimi. Zajaŭľajučy, što « vady staľi gorkimi », Bog daje adkaz na abvinavačvannie ů « padazrenni ů reŭnasci », jakoje zastajecca nierazgledžanym z časoŭ Adkryccia 6:6 u 3-j piačatcy . Jon pacviardžaje, u toj čas, kaľi jago pis'movaje slova prychoďzic' da getaga, abvinavačvannie ů pieralubie, jakoje jon vylučaje supřac' Asamblei z 7 sakavika 321 goda, što papiaredničala času religijnaga pieralubu pad nazvaj Pjergam u Adkrycci 2:12 za 538 god.

Adnačasova my čytajem u Łjevie 26:21-22: « Kaľi vy budziecie supřaciŭlacca Mnie i nie budziecie sľuchacca Mjanie, dyk Ja pakaraju vas siem razoŭ boľš za grachi vašyja. Pašľu na vas dzikich zviařoŭ, jakija pazbaviac' vas dziaciej, zniščac' statak vaš i zrobiec' vas mienšymi, i vašy šľachi buduc' pustyja » . Paraleľnaje vyvučennie Łjevie 26 i treciaj truby Adkryccia adkřyvaje sud, jaki Bog vynosic' na pačatku časoŭ Refarmacyi. Jago sapřaŭdnyja vybranniki zastajucca mirnymi i pakorľivymi, pryľajučy smierc' abo paľon jak sapřaŭdnyja mučaniki. Ale akramia ich uzniosľaga pryľadu, Jon bačyc' toľki žorstkich « zviařoŭ », jakija supřac'stajac' adzin adnamu, časciej za ůsio z asabistaga gonaru, i jakija zabivajuc' ludziej z ľutasciu drapiežnych dzikich zviařoŭ. Getaja ideja nabudzie formu ů Adkrycci 13:1 i 11. Geta kuľminacyja času, kaľi ů normie pakut Vybranaga viaduc' « ů pustyniu » (= vyprabavannie) u Adkrycci 12:6-14 z biblejskimi « dvuma sviedkami », napisanymi pra Boga ů Adkrycci 11:3. Njeciarpimaje panavannie papstva, praročana je na 1260 gadoŭ, skončycca.

Vjerš 12: « Zatrubiŭ čacviorty guk, i ůdaryľi tracinu sonca, i tracinu miesiaca, i tracinu zorak, tak što tracina ich paciamnieta, i dzien' nie sviaciŭ tracinu svajoj daŭžyni, i noč taksama » .

Čacviortaje pakarannie : Duch tut apisvaje « viaľikuju smutak », abvieščanju ů Adkrycci 2:22. U simvaľach jon pakazvaje nam jaje nastupstvy: častkova paraniena « sonca », simvaľ Božaga sviatľa. Taksama častkova paranieny « miesiac », simvaľ religijnaga ľagjera ciemry, jaki ů 1793 godzie chvalavaŭ kryvadušnych katoľikaŭ i přestantaŭ. Pad simvaľam « zorak » taksama indyviduaľna paraniena častka chryscijan, pakľikanych asviatľic' ziamľu . Chto ž tady moža takim čynam udaryc' pa sapřaŭdnym i faľšyvim chryscijanskim religijnym sviatľe? Adkaz: idealogija ateizmu, jakaja ľičycca viaľikim sviatľam tago času. Jago sviatľo zaciemňaje ůsie astatnija. Pis'mienniki, jakija pišuc' knigi na

getuju temu, vysoka ceniacca i sami nazyvajuca «asvietnikami », takija jak Va'ler i Mantesk'jo. Adnak getaje sviatlo spačatku zničaje čaľaviečyja žycci ũ łancugu, praľivajučy kroŭ patokami. Pasla gaťoŭ karala Łjudovika XVI i jago Źonki Maryi-Antuaniety, pad gi'jaciny revalucyjaniařaŭ pa čarzie traplaťi praktykujučyja katoliki i pratestanty. Gety akt boskaj spraviadľivasci nie apraŭdvaje ateizm; ale meta apraŭdvaje srodki, i Bog moŹa zrynuc' tyranaŭ, toťki suprac'stajaŭšy im vyšejšaj tyranijaj, boťš magutnaj i macniejšaj. « Siła i moc » naleŹac' Gospadu ũ Adkrycci 7:12.

Adnačasova ũ Łjev. 26:23-25 my čytajem: « Kaľi getyja pakaranni nie papraviac' vas i vy budziecie supraciŭlacca Mnie, dyk i Ja budu supraciŭlacca vam i siamikroc' pakaraju vas za grachi vašyja. Ja naviadu na vas mieč pomsty za Moj zapaviet ; kaľi vy zbiareciesia ũ vašych garadach, Ja pašlu na vas pošasc', i vy budziecie addadzieny ũ ruki voraga ». « Mječ pomsty za Moj zapaviet » — geta sapraŭdy rola, jakuju Bog daŭ francuzskamu nacyjanaľ'namu ateistyčnamu reŹymu, addaŭšy jamu gaťovy vinavaty u duchoŭnym pieralubie, učynienym suprac' jago. Padobna pošle ũ vieršy, gety ateistyčny reŹym pryvioŭ u dziejannie pryncyp masavych pakaranniaŭ smierciu, tak što katy papiaredniaga dnia staľi achviarami nastupnaga dnia. Zgodna z getym pryncypam, gety piakieľ'ny reŹym, zdavaľasia, pavinien byŭ pagľynuc' usio čaľaviečtva smierciu. Vos' čamu Bog dasc' jamu nazvu « biezdan' », « zvier, jaki vychodzic' z biezdan' » ũ Adkrycci 11:7, dzie Jon razvivaje svaju temu. Geta tamu, što ũ Byc. 1:2 getaje imia abaznačaje ziamlu biez Źyccia, biez formy, chaatyčnuju, jakuju ũ doŭgaterminovaj pierspiektyvie systematyčnaje zničennje, jakoje aŹycciaŭľaje ateistyčny reŹym, paŭtaryc'. U jakasci prykľadu my bačym los kataľickaj i manarchičnaj Vandej, pierajmienavanaj u «Apomščanju» revalucyjaniarami, čyj pľan skľadaŭsia ũ tym, kab zrabic' jaje pustynnaj i niezasielenaj ziamloj.

Vjerš 13: « I ja zirnuŭ i pačuŭ ařľa, jaki lacieŭ pasiarod nieba i kryčaŭ gučnym goľasam: «Gora, gora, gora Źycharam ziamľi ad inšych gaľasoŭ trub troch anioľaŭ, jakija majuc' zatrubic'! »

Francuzskaja revalucyja mieľa svaje zaboŹyja nastupstvy, ale jana dasiagnuľa mety, Źadanaj Bogam. Jana pakľala kaniec reľigijnaj tyranii, i pasla jaje byľa ũviedziena talerantnasc'. Geta toj momant, kaľi, zgodna z Adkrycciom 13:3, kataľicki «zvier marski » byŭ « smiarotna paranieny, ale vylečany » dziakujučy magutnaj uľadzie napaleonaŭskaga «ařľa », pradstaŭlenaga ũ getym vieršy, jaki reabilitavaŭ jago svaim kankardatom. «... aroľ, jaki ladic' siarod nieba » simvaľizuje pik panavannia impieratara Napoleona I. Jon raspaŭsiudziŭ svajo panavannje na ũsie jeŭrapiejskija narody i paciarpieŭ niaŭdaču suprac' Rasii. Gety vybar daje nam viaľikuju dakľadnasc' u datavanni padziej, takim čynam, prapanujecca pieryjad z 1800 pa 1814 god. Vjelizarnyja nastupstvy getaga panavannia z'jaŭľajuca cviordym aryjenciram, jaki, takim čynam, apraŭdvaje nastuplennie vyrašaľ'naj daty z Daniila 8:14, 1843. Gety vaŹny reŹym u gistoryi krajny Francyja stanovicca dla Boga nos'bitam strašnaj ab'javy, bo pasla jago ũsieaguľ'naja chryscijanskaja viera ũstupic' u čas, kaľi jana budzie ũraŹana Bogam tryma viaľikimi « gora ». Paŭtoranaje trojčy, geta daskaňasć sľova « gora »; geta tamu, što, uvachodzjačy ũ 1843 god, jak vučyc' Adkr. 3:2, Bog patrabuje ad chryscijan, jakija scviardŹajuc', što jany zbaŭľeny Isusam Chrystom, nareščie zaviaršyc' Refarmacyju, pačatuju ũ 1170 godzie, datu, kaľi P'jer Vaľ'do caľkam adnaviŭ biblejskuju praŭdu, i zdziejsnic' « daskaňalyja spravy »; getaja daskaňasć patrabujecca ũ Adkr. 3:2 i ũkazam Daniila 8:14. Nastupstvy jago ũstuplennia ũ siľu tut prajaŭľajuca ũ vyľadzie troch viaľikich « gora », jakija my zaraz budziem vyvučac' asobna. Ja chacieŭ by taksama adznačyc', što toje, što robic' gety pieryjad reľigijnaga miru, jak ni paradaksaľ'na, viaľikim « goram », — geta spadčyna francuzskaga nacyjanaľ'naga ateizmu, jakaja pranizvaje i budzie pranizvac' da kanca svietu zachodnija čaľaviečyja rozumy. Geta nie dapamoŹa im aŹycciavic' reformy, patrabavanyja Bogam z 1843 goda. Ale ũŹo « šostaja piačatka » z Adkryccia 6:13 ilustravaľa pieršaje z

getych « gor » vobrazam « padziennia zorak » u paraŭnanni z « zialonymi inžyrami », takim čynam nie pryniaŭšy poŭnaga duchoŭnaga stalennia, patrabavanaga Bogam z 1843 goda. A niabiesny znak Božaga papiaredžannia byŭ dadzieny 13 listapada 1833 goda, paraleľna z mieračkanym časam abviaščennia troch viaľikich « gora » vyvučana vierša.

U svaim adkrycci Duch užyvaje vyraz « žychary ziamľi », kab abaznačyc' ludziej, na jakich naceľ'vajucca try viaľikija praročyli « gora ». Budučy adľučanymi ad Boga i addzielenymi svaim niavier'jem i grachom, Duch zviazvaje ich z « ziamloj ». Naadvarot, Isus nazyvaje svaich sapraŭdnych, viernych vybrannikaŭ « gramadzianami Carstva Njabiesnaga »; ich radzima — geta nie « ziamla », a « nieba », dzie Isus « prygatavaŭ im miesca », zgodna z Jevangieľem ad Jana 14:2-3. Takim čynam, koždy raz, kaľi ŭ Adkrycci vykarystoŭvajecca vyraz « žychary ziamľi », geta aznačaje buntarskaje čaľaviectva, addzielenaje ad Boga ŭ Isusie Chryscie.

« Pjeršaje » i « drugoje viafikaje niaščascie »

Pjataja truba : « Pjeršaje viafikaje gora »

dla pratestantaŭ (1843 g.) i advientystaŭ (1994 g.)

Zaŭvaga : Pry pieršym čytanni getaja tema « 5-j truby » simvalična pradstaŭlaje sud, jaki Bog navodzić na pratestanckija religii, što trapiŭ ŭ niaŭasku z viasny 1843 goda. Ale jana prynosić dadatkovyja vučenni, jakija pacviardžajuc' praročyja abviaščenni, dadzienyja našaj siastry advientystaŭ siomaga dnia, spadaryni Elen Guŭd Uajt, jakuju Isus abraŭ svaim paślannikam. Jaje prarockaja praca asabŭiva asviaŭiŭla čas apošniaga vyprabavannia viery; jaje pradkazanni buduc' pacvierdžany ŭ getym paślanni. Ale naša siastra nie viedaŭ, što treci pieryjad čakannia advientystaŭ byŭ zaprogramavany Bogam, kab pravieryć samu Carkvu advientystaŭ siomaga dnia. Vjadoma, gety treci pieryjad čakannia nie pryniaŭ publičnaga razvicia dvuch papiarednich, ale maštab novych adkrytych iscin, zviazanych z im, kampiensuje getuju vidavočnuju słabasc'. Vos' čamu, pasla vyprabavanniaŭ Isusam Chrystom pamiž 1983 i 1991 gadami ŭ Vaŭans-siur-Ron, Francyja, i na vostravie Maŭrykij, pasla admovy ad apošnich praročych agnioŭ, aficyjnaje instytucyjnaje vučennie advientyzmu byŭ « vyrvana » Zbaŭcam duš u 1994 godzie, data, pabudavanaja z vykarystanniem prarockich « piaci miesiacaŭ » z vieršaŭ 5 i 10 getaga 9 razdzieŭ. Vos' čamu ŭ drugim čytanni gety vobrazny sud, vyniesieny Gospadam suprac' rozných aspiektaŭ pratestanckaj viery, adnosicca da instytucyjnaga advientyzmu siomaga dnia, jaki, u svaju čargu, adstupiŭ ad viery, admoviŭšysia ad boskaga prarockaga sviatŭa; geta, niagledziačy na papiaredžanni, dadzienyja Elen G. Uajt u razdziele «admova ad sviatŭa» jaje knigi, adrasavanaj advientysckim nastaŭnikam «Jevangjeľ'skaje słužennie». U 1995 godzie aficyjny sajuz advientyzmu z pratestantyzmam pacvierdziŭ praviedny sud, pradkazany Bogam. Varta adznačyc', što abodva padzienni majuc' adnu i tuju ŭ pryčynu: adchilennie i pagardu da prarockaga słowa, prapanavanaga Bogam, słuŭgoj, jakoga Jon abraŭ dla getaj zadačy.

« Gora » — geta gadzina zŭla, padbuchtorščykam i natchniaľnikam jakoga z'jaŭlajecca satana, vorag Isusa i Jago vybranych sviatych. Duch adkryje nam u vobrazach, što stanovicca vučniem Isusa Chrysta, kaŭ jon adrynaje jago, kab addac' d'jabŭ; što tady składaje sapaŭdy viafikaje « gora ».

Vjerš 1: « Pjataja zatrubila, i ja ŭbačyŭ zorku, jakaja ŭpaŭa z nieba na ziamlu; joj byŭ dadzieny kluč ad biezdani » .

« Pjataje », ale važnaje papiaredžannie adrasavana vybranyim Chrystom z 1844 goda. « Zorka, jakaja ŭpaŭa z nieba », — geta nie « zorka Absent z papiaredniaga razdzieŭa, jaki nie « ŭpaŭ », na tam ziamla ", ale " na THE reki I THE krynicy «vod ». Geta eposa « Sardys » , kaŭ Isus uspaminaje, što jon « trymaje ŭ rukach siem zorak ». Za toje, što jago « spravy » byŭi abvieščanyja « niedaskanaŭymi », Isus kinuŭ na ziamlu «zorku » pratestanckaga paślanca.

Vyprabavannie advientystaŭ viasnoj 1843 goda byŭo adznačana zakančenniem pieršaga čakannia viartannia Isusa Chrysta. Drugoje čakannie getaga viartannia skončyŭlasia 22 kastryčnika 1844 goda.

Toľki ů kancy getaga drugoga vyprabavannia Bog daŭ pieramožcam viedy i praktyku svajoj sviatoj suboty. Getaja subota tady ůziała na siabie rolu «piačaci Boga », jakaja cytujecca ů vieršy 4 getaga 9-ga razdzieła. Takim čynam, zapiačatvannie Jago slug pačatosa pasła zakančennia drugoga vyprabavannia, vosienniu 1844 goda. Ideja nastupnaja: vyraz « jakoje ůpała » adnosicca da daty viasny 1843 goda, kanca ůkaza Daniila. 8:14 i kaniec pieršaga suda nad advientystami, u adrozniennie ad suda vosienniu 1844 goda, jaki aznačaje pačatak zapiačatvannia pieramožnych vybranych, i temy getaj « piataj truby », metaj jakoj dla Boga z'jaŭlajecca adkryccio padziennia pratestanckaj viery i viery advientyzmu, jaki zaklučyc' z im sajuz pasła 1994 goda, kaniec « piaci miesiacaŭ », praročanych u vieršach 5 i 10. Takim čynam, choc' «piac' miesiacaŭ» getaj temy pačynajucca vosienniu 1844 goda, kantekest pačatku zapiačatvannia, jak gałoŭnaja tema, viera pratestantyzmu « ůpała » da getaj daty, viasnoj 1843 goda. Takim čynam, my možam bačyc', jak mienavita boskaje adkryccio adpaviadaje dasiagnutym gistaryčnym faktam. Dzvie daty, 1843 i 1844, majuc' svaju peŭnuju rolu.

Pakinutaja Isusam, jaki addaje jaje d'jabłu, pratestanckaja viera ůpała ů katalickuju « biezdan' » abo « głybini Satany », jakija sami refarmatary asudžaŭi ů časy Refarmacyi ů Adkrycci 2:24. Njeŭprykmet, kažučy, što jana padaje « na ziamlu », Duch pacviardžaje identyčnasc' pratestanckaj viery, simvalizavanaj słovam « ziamla », jakoje nagadvaje pra jaje vychad z katalicyzmu pad nazvaj « mora » ů Adkrycci 13 i 10:2. U pasłanni « Fiładeľfii » Isus pradstaŭlaje « dzviery », jakija adčynieny abo začynieny. Tut kluč adkryvaje dla ich zusim inšy šlach, bo daje im dostup da « biezdan' », jakaja simvalizuje znikniennie žyčcia. Geta gadzina, kaŭi dla ich « sviatło stanovicca ciemraj » i « ciemra stanovicca sviatłom ». Prymajučy ů spadčynu pryncypy respublikanskaj fiłasofskaj dumki, jany gublajuc' z pola zroku sapraŭdnuju sviatasc' viery, ačyščanaj kryvioju Isusa Chrysta. Zviarnicie ůvagu na dakładnasc' « była dadziena Jamu ». Toj, Chto takim čynam daje kožnamu pavodle jago ůčynkaŭ, — geta Isus Chrystos, boski Suddzia. Bo jon taksama z'jaŭlajecca zachavaľnikam klučoš; « kluča Davida » dla błačasłaŭlonych vybranych u 1873 i 1994 gadach, zgodna z Adkrycciom 3:7, i « kluča ad biezdan' » dla tych, chto ůpaŭ u 1843 i 1994 gadach.

Vjerš 2: « I adčyniła jana biazdonnuju jamu, i z jamy padniaŭsia dym, jak dym z viaľikaj piečy; i sonca i pavietra paciamnieli ad dymu z jamy » .

Pratestanckaja viera mianiaje gaspadara i los, i jaje sprawy taksama mianiajucca. Takim čynam, jana zgodnaja z niezajzdrosnym losam — byc' vymušanaj pieražyc' zniččennie apošniaga suda « agniom » « drugoj smierci », pra jakuju budzie skazana ů Adkrycci 19:20 i 20:10. Prymajučy vobraz «voziera agniu i siery », gety « agon' » apošniaga suda budzie « viaľikaj pieču », jakaja pagražaje parušaľnikam Božych zapaviedziaŭ z momantu ich abviaščennia na gary Sinaj, zgodna z Zych. 19:18: « Gara Sinaj usia dymiľasia, bo Gaspodz' syšoŭ na jaje ů agni; dym padymaŭsia, jak dym z piečy , i ůsia gara mocna tresľasia ». Zatym Duch vykarystoŭvaje kiniematagrafičnuju techniku pad nazvaj «fleşbek», viartannie ů časie, jakoje pakazvaje sprawy, zdziejsnienija, pakuľ jašče žyvyja grešniki služyli d'jabłu. Słova « dym » tut maje dvajnoje značennie: značennie agniu « viaľikaj piečy », pra jakuju my čytajem u Adkrycci 14:11: « I dym ad ich pakut uzychodzic' na viaki viakoŭ; i nie majuc' spakoju ni dniom, ni ůnačy tyja, chto pakłaniajecca zvieru i vobrazu jagonamu i prymaje klajmo imia jagonaga », ale taksama značennie « maľitvaŭ sviatych », zgodna z Adkrycciem 5:8, tut — maľitvaŭ faľšyvyh sviatych. Bo bagataja religijnaja aktyŭnasc', jakaja prajaŭlajecca ů maľitvach, apraŭdvaje słovy, jakija Isus zviartaje da jago ů Sardach u 1843 godzie: « Ty zdaješsia žyvym, a ty miortvy ». Mjortvy, i dvojčy miortvy, bo mierkavanaja smierc' — geta « drugaja smierc' » « apošniaga suda ». Getaja religijnaja aktyŭnasc' padmanvaje ůsich, akramia Boga i Jago vybranych, jakich Jon asviatlaje. Gety raspaŭsiudžaŭny padman

— «ap'janiennie», jak kaž a sučasny sviet. I mienavita ideju ap'janiennia Duch namiakaje vobrazam « dymu », jaki raspaŭsiudžvajecca ŭ « pavietry » da takoj stupieni, što zaciarniaje « sonca ». Kali apošniaje z'jaŭlajecca simvaŭam sapraŭdnaga boskaga sviatła, to « pavietra » abaznačaje zapaviednuju terytoryju d'jabła, jakoga ŭ Paŭlanni da Efiesianaŭ 2:2 nazyvajuc' « kniazim pavietranaga », i jakoga Isus nazyvaje « kniazim getaga svietu » ŭ Jevangjeŭ ad Jana 12:31 i 16:11. U sviecie meta ap'janiennia — zamaskiravac' isciny, jakija pavinny zastavacca ŭ sakrecie. Na reŭigijnym uzroŭni toje ž samaje: praŭda toŭki dla vybranych. Pamnažennie pratestanckich grup sapraŭdy efektyŭna maskiravaŭa isnavannie viery advientystaŭ siomaga dnia; da 1995 goda, kali jany pryniaŭi jaje ŭ svaje űeragi za jaje « viaŭikuju biadu ». U getaj novaj duchoŭnaj situacyi jany stanuc' achviarami drugoj smierci, jakaja pieratvoryc' pavierchniu ziamli ŭ paŭajučuju pieč. Getaja viestka űachtŭvaja, i zrazumiela, što Bog nie prapanavaŭ jaje prostaj movaj. Jana zapaviedana dla vybranych, kab jany zrazumieli los, jakoga jany pazbiegli.

Vjerš 3: « I z dymu vyjšŭa saranča na ziamlu, i dadziena joj byŭa ŭŭada, jak majuc' ŭŭadu skarpijony ziamnyja ».

, simvalizavanyja « dymam », vychodziac' z vusnaŭ i rozumaŭ zaniapaŭtych pratestantaŭ, tamu muűčyny i űančyny simvalizavany « sarančaj » z-za ich viaŭikaj koŭkasci. Geta sapraŭdy byŭo mnoűtva ludziej, jakija ŭpaŭi ŭ 1843 godzie, i ja nagadvaju vam, što ŭ 1833 godzie, dziesiaciu gadami raniej, Gaspoz' daŭ ujaŭlennie pra getaje mnoűtva praz « padziennie zorak », jakoje adbyŭosia ŭ noč na 13 űistapada 1833 goda pamiű poŭnačču i 5-j ranicaj, pavodle gistaryčnych sviedčanniaŭ vidavočcaŭ. Znoŭ űa, vyraz « na ziamli » maje dvajnoje značennie ziamnoga paűyrennia i pratestanckaj identyčnasci. Chto cenic' spustaűaŭnuju i razburaŭnuju « saranču »? Nje ziemlaroby, i Bog nie cenic' viernikaŭ, jakija zdradűvajuc' Jamu i supracoŭničajuc' z praciŭnikom, kab zniűčyc' Jago űradűaj vybranych, tamu gety simvaŭ ŭűyvajecca da ich. Zatym, u Jezekiila 2, getym karotkim razdziele z 10 vierűaŭ, űlova « buntar » cytujecca 6 ragozaŭ, kab abaznačyc' gabrejskich « buntaroŭ », jakich Bog traktuje jak « cierni, astap i skarpijony ». Tut termin « skarpijon » adnosicca da pratestanckich buntaroŭ. U trecim vierűy namiok na jago siŭu padrychtoŭvaje vykaryűtannie vieŭmi vaűnaga tonkaga simvaŭa. Siŭa « skarpijonaŭ » zaklučajecca ŭ tym, kab smiarotna dűaŭlic' svaich achviar dűaŭam svajgo « chvasta ». I getaje űlova « chvost » nabyvaje ŭ boskaj dumcy fundamentaŭnaje značennie, adkrytaje ŭ Isai 9:14: « prarok, jaki vučyc' chŭlusni, — geta chvost ». űyvioŭy vykaryűtoŭvajuc' svaje « chvasty », kab pierasledvac' i bic' much i inűyű parazityčnych nasiakomych, jakija ich razdraűniajuc'. Tut my znachodzim vobraz iűűyvaj « praročycy ljezavieŭi ». chto pravodzic' svoj čas, bičujučy i prymuűajucy pakutavac' Boga i Jago padmanutyű niaviernych űlug. Boŭű za toje, praktyka dobraachvotnaga bičavannia dla adkuplennia grachoŭ z'jaŭlajecca častkaj vučennia katalickaj viery. U Adkrycci 11:1 Duch pacviardűaje getaje paraŭnannie, vykaryűtoŭvajucy űlova « trysniog », jakomu klučavy tekst Isai 9:14 nadaje toje ž značennie, što i űlovu « chvost ». Gety vobraz papskaj carkvy taksama ŭűyvajecca, z 1844 goda, da greűnyű pratestanckich viernikaŭ, jakija űali prarokami Boga, jakija vučac' chŭlusni, geta značyc' iűűepraroakaŭ. Prapanavanaje űlova « chvost » budzie vyrazna cytavana ŭ vierűy 10.

Budaŋnictva 3-j adventysckaj zaŷy čakannia

(na gety raz, z siomaga dnia)

Vjerš 4: « I było im zagadana nie škodzić trawie ziamnoj, nijakaj zielaninie i nijakamu drevu, a toľki tym ludziam, jakija nie majuc' piačatki Božaj na łbach svaich » .

Getaja « saranča » nie pažyraje zielaninu, ale jana škodnaja dla ludziej, jakija nie abaronieny «piačatciu Božaj» . Geta zgadka pra « piačatc' Božuju » pacviardžaje kantekest pieryjadu, jaki ŷžo apisany ŷ Adkrycci 7. Takim čynam, paślanni paraleľnyja: rozdziel 7 tyčycca zapiačatanych vybranych, a rozdziel 9 — pakinutych grešnikaŷ. Ja pamiataju, što, zgodna z Mc. 24:24, niemagčyma spakusic' sapraŷdnaga vybranaga. Tamu iŷžeparoki spakušajuc' adzin adnago.

Dakładnasc' « piačatka Boga na łbie » pakazvaje na pačatak zapiačatvannia vybranych Bogam adventysckich sľug, a mienavita na 23 kastryčnika 1844 goda. Padrabiaznasc' zgadvajecca niepasredna pierad cytataj praročaga pieryjadu « piaci miesiacaŷ » u nastupnym vieršy; praciagľasc' 150 reaľnych gadoŷ, jakaja budzie zasnavana na getaj dacie.

Vjerš 5: « I dadziena im była ŷłada nie zabivac' ich, ale mučyc' ich piac' miesiacaŷ ; i muki ich byli, jak muki ad skarpijona, kali jon ukusic' čaľavieka » .

Božaje paślannie ab'jadnoŷvaje ŷ svaim vobrazie dziejanni, zdziejsnienyja ŷ roznyja časy; što bľytaje i ŷskładniaje vyjaŷlenčuju interpretacyju. Ale kali gety pryjom zrazumiely i pryniaty, paślannie stanovicca vieľmi jasnym. Gety 5-y vierš byľ asnovaj majgo abviaščennia ab viartanni Isusa Chrysta ŷ 1994 godzie. Tam my znachodzim kaštoŷnyja prarockija « piac' miesiacaŷ », jakija, pačynajučy z 1844 goda, dazvalajuc' ustalavac' datu 1994 goda. Adnak, kab realizavac' Božy pľan, ja abaviazkova pavinien byľ zviazac' z getaj dataj sľaŷnaje viartannie Isusa Chrysta. Takim čynam, častkova aslepleny dakładnasciu tekstu, jakaja zrabiła b getuju nadzieju niemagčymaj, ja nastojvaŷ na tym, kab ruchacca ŷ kirunku, zadumanym maim Tvorcam. Sapaŷdy, tekst udakładniaje: « dadziena im nie zabivac' ich, ale mučyc' ich piac' miesiacaŷ ». Dakładnasc' « nie zabivac' ich » nie dazvoľiła ŷkľučyc' temu « 6-ga truba », ŷachťivaja zabojećaja vajna ŷ časy, achoplenyja « 5-j truba »; čaľ 150 reaľnych gadoŷ. Ale ŷ svoj čaľ Uiľjam Miler ŷžo byľ častkova aslepleny, kab zdziejsnic' dziejannie, zadumanaje Bogam: vyjavic' pamyťku, jakaja dazvoľiła adradzić nadzieju na viartannie Chrysta vosienniu 1844 goda; iŷžyvju pamyťku, bo pieršapačatkovyja razľiki, jakija ŷstanaŷľivaťi viasnu 1843 goda, sionnia pacviardžajucca ŷ našych apošnich razľikach. Vola i siła Boga suvierennyja, i, na ščascie dla Jago vybrannikaŷ, ništo i nichto nie moža pieraškodzić Jago prajektu. Sprava ŷ tym, što getaja pamyťka ŷ ab'ľjavie pryviaťa da tago, što aficyjny adventyzm u 1991 godzie zasviedčyľ pagardu da nadziei na viartannie Isusa Chrysta, abvieščanaje na 1994 god. I najgoršaje dla adventystaŷ — geta toje, što jany byli pazbaŷleny apošniaga prarockaga sviatľa, jakoje caľkam asvialaje 34 rozdziety knig Daniľa i Adkryccia, u čym kožny moža pierakanacca sionnia, pračyťaŷy gety dakumient. Robiačy geta, jany taksama pazbaŷleny inšych novych razumienniaŷ, jakija Bog daŷ mnie z viasny 2018 goda adnosna Jago zakona i adnosna viartannia Chrysta, jaki vierniecca, jak my ciapier viedajem, viasnoj 2030 goda; i geta na novych padstavach, asobnych ad prarockaj kanstrukcyi Daniľa i Adkryccia. Pamiž 1982 i 1991 gadami dla mianie piac' miesiacaŷ byli zviazany z dziejnasciu iŷžeparokaŷ, jakaja pavinna była praciagvacca da viartannia Isusa Chrysta. Pjerakanany ŷ getym razvažanni, jakoje, akramia tago,

apraŭdanaje, ja nie bačyŭ abmiežavannia času, nakładzienaga zabaronaj « na zabojsťva ». I ŭ toj čas data 1994 goda pradstaŭlała 2000 god sapraŭdnaga naradžennia Isusa Chrysta. Dadam, što nihto da mianie nie vyznačyŭ pryčynu majoj pamylki; što pacviardžaje dasiagnienne ŭ adpaviednasci z volaj Boga. Davajcie ciapier zvierniem uvagu na dakładnasc' « ale mučyc' ich piac' miesiacaŭ ». Formuła nadzvyčaj pamylkovaja, tamu što zgadanyja « muki » nie cierpiac' achviary na praciagu prarockich « piaci miesiacaŭ ». « Muki », pra jakija kaža Duch, buduc' naniesieny ŭpaŭšym na kančatkovym sudzie, dzie jany buduc' vyklikany spalenniem «voziera vogniennaga », pakaranniem « drugoj smierci ». Getyja « muki » «abviaščajecca ŭ trecim anioł'skim pašanni z Adkryccia 14:10-11, jakoje papiaredni vierš vyklikaŭ, spasyłajučysia na « dym » «ich pakut »; pašannie, jakoje advientysty dobra viedajuc', bo jano składaje elemient ich univiersaľnaj misii. Vjedajučy zagadzia padziennie getaga aficyjnaga advientyzmu, Duch niaŭtoŭna kaža ŭ getym pašanni: « Jon taksama budzie pic' vino gniewu Božaga, nalitaje biez dadannia ŭ kielich gniewu Jagonaga, i budzie mučany ŭ agni i siercy pierad sviatymi aniołami i Jagniom ». Getaje dakładnaje « taksama i jago » pasladoŭna tyčycca pratestanckaj viery, a zatym aficyjnaga niaviernaga advientyzmu, adkinutaga ŭ 1994 godzie samim Isusam Chrystom. Z getaj daty, u pacvierdžannie svajgo praklonu, gety novy « buntar » daŭčuŭsia da ekumieničnaga aľjansu, jaki ab'jadnoŭvaje katolikaŭ i pratestantaŭ, užo adrezanych ad Boga. Ale da padziennia aficyjnaga advientyzmu formuła « taksama jago » ŭžyvaľasia da pratestantaŭ, jakija ŭpaľi, tamu što, upaŭšy ŭ 1844 godzie, jany adgetuľ padzialaľi los Kataľiki, pravasłaŭnyja i iľžejudei. Faktyčna, « i jago » tyčycca ŭsich niekatolikaŭ, jakija šanujuc' Rymska-kataľickuju carkvu, ustupajučy ŭ jaje ekumieničny sajuz i šanujučy pastanovy Kanstancina I : jago niadzielu i dzien' naradžennia «sonca» (Kalady 25 sniežnia). Vybirajučy adzinočny łik « i jago », a nie množny łik «jany taksama», Duch nagadvaje nam, što reľigijny vybar — geta indyviduaľny vybar, jaki robić čaľavieka adkaznym, apraŭdanym abo vinavatym pierad Bogam, a nie pierad gramadstvam; jak « Noj, Daniil i Ioŭ, jakija nie ratavali ni synoŭ, ni dačok » pavodle Jezekilija 14:18.

Pakuty drugoj smierci Strašnaga suda

Vjerš 6: « U tyja dni ludzi buduc' šukac' smierci, ale nie znojduc' jaje; jany buduc' žadac' pamierci, ale smierć uciače ad ich » .

Getyja idei vieľmi łagična vynikajuc' adna za adnoj. Toľki što zgadaŭšy pra « pakuty drugoj smierci », Duch praročyc' u getym 6-m vieršy pra dni jaje prymianiennia, jakija nastupiac' u kancy 7-ga tysiačagoddzia , na jakija spasyłajecca vyraz « u tyja dni ». Zatym Jon adkryvaje nam asabľivasci getaga kančatkovaga pakarannia, strašnaga da najvyšejšaj stupieni. « Łjudzi buduc' šukac' smierci, ale nie znojduc' jaje; jany buduc' žadac' smierci, ale smierć uciače ad ich ». Čago ludzi nie viedajuc', dyk geta tago, što ŭvaskrešaje cieľa biazbožnikaŭ budzie mieć charaktarystyki, vieľmi adroznyja ad charaktarystyk ciapierašnich cialesnych cieľaŭ. Dla ich kančatkovaga pakarannia Bog-Tvorca ŭžnavic' ich žyccio, zrabiŭšy jago zdoľnym praciagvacca ŭ sviadomym stanie da zniščennia ich apošniaga atama. Boľš za toje, praciagľasc' pakut budzie adaptavana indyviduaľna dla kožnaga čaľavieka, u adpaviednasci z prysudam, vyniesienym pa ich asabistaj vinie. Marka 9:47-48 pacviardžaje geta nastupnymi slovami: «... buduc' ukinutyja ŭ piekła, dzie čarviak ich nie pamiraje, i agon' nie zgasaje ». Varta taksama adznačyc', što pratestanckaja viera padzialaje z Kataľickaj Carkvoj šmat iľžyvyh reľigijnych dogmaŭ. Akramia niadzieľi, pieršaga dnia, prysviečanaga adpačynku, isnuje viera ŭ biessmiarotnasc' dušy, jakaja pryvodzic' pratestantaŭ da viery ŭ isnavannie piekła, pra jakoje vučac'

katolíki. Takim čynam, katafickaja pagroza piekłam, dzie viečna praklatyja buduć pakutavac' u agni, pagroza, jakaja padparadkavała jamu ũsich manarchaŭ chryscijanskich ziamieł', mieła dolu praŭdy, ale, pierš za ũsio, šmat chłusni. Bo, pa-pieršaje, piekła, padrychtavanaje Bogam, nabudzie formu toł'ki ũ kancy « tysiačy gadoŭ » niabiesnaga suda sviatych nad biazbožnikami. A pa-drugoje, pakuty nie buduć wiečnymi, choc' i praciagłymi, u paraŭnanni z ciapierašnimi ziamnymi ũmovami. Sjarod tych, chto ũbačyc', jak smierc' uciakaje ad ich, buduć pasladoŭniki i zaŭziatyja abaroncy paganskaj grečaskaj dogmy pra biessmiarotnasc' dušy. Takim čynam, Bog prapanuje im ujavic' sabie, jakim byŭ by ich los, kałi b ich duša była sapraŭdy niesmiarotnaj. Ale najboł'sz prychił'niki «dnia niepieramožnaga sonca» sustrenuc' svaju boskasc'; samu ziamlu, jakaja naradziła ich, staŭšy «soncam» praz złiccio magmy agniu i siery.

Smiarotna padmanłivy vyglad

Vjerš 7: « Saranča była padobnaja da koniej, padrychtavanych da bitvy; na gałovach u ich byli viancy, padobnyja da zołata, i tvary ich byli padobnyja da tvarau ludziej » .

Z dapamogaj svaich simvałaŭ vierš 7 ilustruje płań dziejanniaŭ zaniapałaga pratestanckaga łagjera. Religijnyja grupy (koni) sabrałisia dla duchoŭnaj « bitvy », jakaja budzie zavierašana toł'ki ũ kancy vyprabavał'naga času, ale kančatkovaja meta ũžo josc'. Getaja bitva nazyvajecca « Armagjedonam » u Adkrycci 16:16 . Tady darečy adznačyc' nastojlivasc' Ducha na paraŭnanni z reał'nasciu rečaŭ; što jon robic', pamnažajučy vykarystannie termina « jak ». Geta jago sposab admaŭlac' iłžyvyja scviardženni zacikaŭlenych religijnych ludziej. Usio — toł'ki padmantivaja zniešnasc': « vianok », abiacany pieramožcu viery, i sama viera (zołata), jakaja maje toł'ki « padabienstva » da sapraŭdnaj viery. « Tvary » getych iłževierujučych sami pa sabie padmanłivyja, bo ũ ich zastaŭsia toł'ki čaławiečy vyglad. Toj, chto wykazvaje gety sud, dasleduje lejcy i sercy. Jon viedaje tajemnyja dumki ludziej i dziełicca svaim bačanniem reał'nasci sa svaimi vybrannikami.

Vjerš 8: « U ich byli vałasy, jak u žančyn, a zuby ich byli jak u ł'voŭ » .

Zgodna z 1 Kar. 11:15, Vałasy žančyn słužac' im velumam. A rola veluma — chavac' tvar, geta značyc' asobu zavualavanaga sub'jekta. Gety 8-y vierš svaimi simvałami asudžaje padmanłivy vyglad chryscijanskich religijnych grup. Takim čynam, jany majuc' zniešni vyglad (vałasy) cerkvaŭ (žančyny , u Ef. 5:23-32), ale ich duch ażyłłajecca lutasciu (zuby) « ł'voŭ ». My lepš razumiejem, čamu ich tvary majuc' toł'ki čaławiečy vyglad. Njezdarma Isus paraŭnoŭvaje ich z ł'vami. Takim čynam, Jon nagadvaje stan rozumu rymskaga naroda, jaki pažyraŭ pieršych chryscijan ł'vami na svaich arenach. I geta paraŭnannie apraŭdanaje, bo ũ kancy svietu jany znoŭ zachočuc' zabic' apošniaga sapraŭdnaga vybrannika Isusa Chrysta.

Vjerš 9: « U ich byli pancyry, padobnyja da žaleznych, a šum kryłaŭ ich byŭ padobny da šumu kalasnic z mnoštvam koniej, što biaguc' na bitvu » .

Gety vierš nakiravany suprac' padroblenaga ryštunku sapraŭdnaga voina Isusa Chrysta, jaki nosic' « braniu » praviednasci (Ef. 6:14), ale tut getaja praviednasc' cviordaja, jak « žaleza », ũžo simvał Rymskaj impieryi ũ knizie Daniila. « Saranča » šumic' « kryłami svaimi », kałi jana aktyŭnaja. Takim čynam, paraŭnannie, jakoje idzie dalej, tyčycca dziejannia. Nastupnaje ũdakładniennie pacviardžaje suviaz' z Rymam, čyje gonki na kalasnicach z « mnogimi koniami » ciešyli rymlan padčas ich pajezdak.

U getym vobrazie « mnogija koni » aznačaje: niekaŭki religijnych grup sabraŭsia, kab ciagnuc' rymskuju « kalesnicu », geta značyc' prasaŭlac' uładu Ryma; Rym, jaki viedaŭ, jak manipulavac' inšymi religijnymi liderami, kab padparadkavac' ich svaimi spakusami. Vos' jak Duch abaguŭniaje dziejanni paŭstanckaga ŭagjera. I gety mityng na karysc' Ryma rychtuje ich da finaŭnaj « bitvy Armagjedon », nakiravanaj suprac' praciŭnikaŭ niadziei, viernych šanavaŭnikaŭ suboty, asviačonaj Bogam, i niesviadoma suprac' Chrysta, ich Abaroncy.

Vjerš 10: « Jany mieli chvasty, jak u skarpijonaŭ, i džaŭa, a ŭ chvastach ich byŭa siŭa škodzić ludziom piac' miesiacaŭ » .

Gety vierš pryadkryvaje zasłonu z 3-ga vierša, dzie słowa « chvost » byŭo prapanavana jak «siŭa skarpijonaŭ » . Jano cytujecca vyrazna, choc' jago značennie niezrozumieŭa tym, chto nie šukaje jago ŭ Isai 9:14. Geta nie moj vypadak, tamu ja nagadvaju gety važny kluč: « prarok, jaki vučyc' chŭusni, — geta chvost ». Ja ŭdakaŭdniaju zakadavanaje pasłannie nastupnymi słovami: u getych grup byŭi chŭuslivyja praroki (chvasty) i buntary (skarpijony) i chŭuslivyja jazyki (džaŭa), i mienavita ŭ getych iŭžeprarokach (chvastach) byŭa siŭa škodzić ludziom , geta značyc' spakušac' ich i pierakonvac' ich šanavac' rymskuju niadzieju na praciagu 150 gadoŭ (piaci miesiacaŭ) religijnaga miru, garantavanaga Bogam; što niepapraŭna padviargaje ich «pakutam drugoj smierci » apošniaga suda ŭ kancy 7-ga tysiačagoddzia . Kaŭi ja dumaju, što mnoŭta ludzi nie bačac' važnasci dnia adpačynku! Kaŭi b jany pavieryli ŭ getaje rasšyfravanaje adkrytaje pasłannie, jany b zmianili svajo mierkavannie.

Vjerš 11: « I mieli jany nad saboj cara anioŭa biezdan, imia jakoga pa-jaŭrejsku byŭo Avadon, a pa-grečasku — Apatijon » .

Usio boŭš dakŭadnaje, boskaje abvinavačvannie dasiagaje svajgo piku: getyja religijnaja grupy majuc' svaim carom Satana, « anioŭa biezdan » . chto budzie zviazany na spustošanaj ziamli « tysiaču gadoŭ », zgodna z Adkrycciom 20:3. Słowa « biezdan' » u Byc. 1:2 adnosicca da ziamli, pierš čym na joj z'javiacca jakija-niebudz' prykmiety žyccia. Takim čynam, gety termin adnosicca da ziamli, jakaja stanie spustošanaj, usie formy žyccia buduc' zniščany słaŭnym viartanniem Chrysta. Jana budzie znachodziacca ŭ getym stanie « tysiaču gadoŭ », a adzinym jaje žycharom budzie anioŭ Satana, jaki trymajacca na joj u paŭonie. Toj, kago Bog u Adkrycci 12 nazyvaje « cmokam », a zmieja — d'jabŭam. i Satana » tut atrymŭivaje nazvu «Razburaŭnik», što aznačaje słovy « jaŭrejski i grečaski , Avadon i Apatijon » . Duch niazmušana pakazvaje nam, jak gety anioŭ razburaje spravu Boga, z jakoj jon zmagajecca. « jaŭrejski i grečaski » z'jaŭlajucca movami aryginaŭnaga biblejskaga piśma. Takim čynam, z momantu padziennia pratestanckaj viery ŭ 1844 godzie, pačatak temy getaga " 5-ga truba », d'jabaŭ viarnuŭ sabie jaje sa svajoj dobra viadomaj cikavasciu da Sviatoj Biblji. Ale, u adroznienniem ad słaŭnych pačatkaŭ Refarmacyi, ciapier jana vykarystoŭvajecca dla razburennia Božaga pŭana. Satana ŭžyvaje da grešnaj refarmavanaj viery, na gety raz paspiachova, toje, što jon daremna sprabavaŭ zrynuc' samoga Chrysta ŭ gadzinu Jago vyprabavannia supracivu.

Vjerš 12: « Pjeršaje gora minuŭa; vos', pasla jago iduc' jašče dva gory » .

Tut, u 12-m vieršy, zakančvajecca getaja vieŭmi asabŭlivaja tema « 5-ga truba ». Gety momant sviedčyc' ab tym, što čaŭvietva ŭstupiŭa ŭ 1994 god svajgo zvyčajnaga kalendara. Da tago času religijny mir zachouvaŭsia siarod usich monateistyčnych religij. Nichto nie byŭ zabity pa duchoŭnaj pryčynie religijnych abaviazacieŭstvaŭ. Takim čynam, zabarona na zabojstva ŭ vieršy 5 byŭa pavažana i vykanana, jak abviasciŭ Bog.

Ale 3 žniŭnia 1994 goda ŭ wyniku pieršaga ž musuŭmanskaga reŭigijnaga napadu, zdziejsnienaga GIA, kala francuzskaga pasuŭstva ŭ Aŭžyry zaginuŭi piac' francuzskich čynoŭnikaŭ, a ŭ Sviaty wiečar, 24 sniežnia 1994 goda, adbyŭsia napad na francuzski samalot, u wyniku jakoga ŭ Aŭžyry zaginuŭi try čaŭavieki, u tym ŭiku adzin gramadzianin Francyi. Nastupnym letam aŭžyrskija iŭlamiskija ŭzbrojenyja grupoŭki GIA zdziejsniŭi smiarotnyja napady na čygunačnuju stancyju RER u Paryŭy, staŭicy Francyi. A ŭ 1996 godzie ŭ Tybiryne, Aŭžyr, byŭi abiezgaŭoŭleny siem francuzskich kataŭickich sviataroŭ. Takim čynam, getyja sviedčanni sviedčac' ab tym, ŭto pradkazanyja « piac' miesiacaŭ » byŭi pieravyšany. Takim čynam, reŭigijnaja vojny moguc' adnavicca i praciagvacca da kanca svietu, jaki budzie adznačany viartanniem prasaŭlenaga Chrysta.

Šostaja truba : Drugaja viaŭikaja " niaščascie "

Šostaje pakarannie za ŭsiu iŭžyvaju chryscijanskuju sviatasc'

Treciaja susvietnaja vajna

Vjerš 13: « Šosty zatrubiŭ. I ja pačuŭ goŭas z čatyroch ragoŭ zaŭatoga achviarnika, jaki pierad Bogam »

Geta šostaje papiaredŭzannie-pakarannie skŭadaje «drugoje» viaŭikaje « gora », abvieščanaje ŭ Adkrycci 8:13. Jano papiaredničaje zakančenniu času kalektyŭnaj i indyviduaŭnaj ŭaski i, takim čynam, budzie dasiagnuta pamiŭ 2021 i 2029 gadami. Z getym 13-m vieršam pačynajecca ŭstup da temy « 6-ga truba «pacvierdzic' viartannie vajny i dazvoŭ « zabivac' ». Getaja novaja tema tyčycca tych ŭa reŭigijnich grup, ŭto i « 5-ga truba "papiaredniaja. Vykarystanyja simvaŭy identyčnyja. Takim čynam, usio ŭŭačycca nastupnym čynam: narody " 5-ga « truba » pryzvyčaiŭasja « nie zabivac' », zajšoŭšy tak daloka, ŭto zabaraniŭi smiarotnaje pakarannie ŭ Jeŭropie i ŭ niekatorych ŭtatach ZŠA. Jany znajšŭi sposab prybytkova kiravac' miŭnarodnym gandlem, jaki ich uzbagaciŭ. Tamu jany boŭš nie prychiŭniki vajny, a abaroncy miru luboj canoj. Vajna pamiŭ chryscijanskimi narodami, zdajecca, vyklučana, ale, na ŭaŭ, treciaja monateistyčnaja reŭigija značna mienš mirnaja, geta iŭlam, jaki chodzie na dzviuch nagach: na nagach terarystaŭ, jakija dziejničajuc', i na nagach inšych pasladoŭnikaŭ, jakija vitajuc' ich zabojčyja dziejanni. Takim čynam, gety surazmoŭca robic' pierspiektyvu tryvaŭaga miru niemagčymaj, i Bogu-stvaraŭniku budzie dastatkova « gučac' » u svaim dazvole na sutyknienniem cyviŭlaczjy i reŭigij sa značnymi smiarotnymi nastupstvami. Na astatniaj častcy ziamŭi koŭny narod taksama budzie miec' svajgo tradycijnaga voraga — padzieŭy, padrychtavanyja d'jabŭam i jago demanami adnosna ŭsioj pŭlaniety.

Adnak tut praroctva nakiravana na peŭnuju terytoryju — niavierny chryscijanski Zachad.

Apošniaje pakarannie pierad « siamiu apošnimi pošasciami », jakija papiaredničajuc' viartanniu Chrysta, prychodzic' u imia « 6-ga truba ». Pjerš čym pierajsci da padrabiaznasciej temy, my viedajem, što getaja tema sapraŭdy z'jaŭlajecca drugoj z « viaľikich gora », abvieščanych « aroľam » napaleonaŭskaj impieryi ũ Adkrycci 8:13. Cjapier, u adaptavanyh dla getaj mety mantaży, prarocstva Adkrycci 11 prypisvaje getuju nazvu « drugoje gora » Francuzskaj revalucyi pad nazvaj « zvier, jaki vychodzic' z biazdonnaj jamy ». Geta taksama tema «4-j truby » z Adkrycci 8. Takim čynam, Duch namiakaje na isnavannie ciasnaj suviazi pamiž padziejami, pra jakija gavorycca ũ «4-j i 6 -j». truba ." My daviedajemsia, što geta za adnosiny.

Kaľi « 6-y «Gučyc' truba », goľas Chrysta, zastupnika pierad altarom kadziľa, wykazvaje zagad. (Pavodle vobrazu ziamnoj skinii, jakaja pradjkazvaľa Jago budučuju niabiesnuju roľu jak zastupnika za maľitvy vybranych).

Zachodniaja Jeŭropa — mišen' gniewu Isusa Chrysta

Vjerš 14: « I skazaŭ šostamu anioľu, jaki mieŭ trubu: «Razviaży čatyroch anioľaŭ, zviazanych u viaľikaj race Jeŭfrat » .

Isus Chrystos abviaščaje: « Adpusciecie čatyroch anioľaŭ «jakija zviazany na viaľikaj race Jeŭfrat »: vyzvalaje ũniviersaľ'nyja demaničnyja siľy, skancetravanyja ũ Jeŭropie, simvalizavanaj nazvaj Jeŭfrat; Zachodniaja Jeŭropa i jaje amierykanskija i aŭstralijskija pašyrenni, dzie jany ũtrymľivajucca z 1844 goda, zgodna z Adkrycciom 7:2; geta čatyry anioľy, jakim byľo dadziena škodzic' ziamľi i moru . Kľučy da interpretacyi prostyja i ľagičnyja. «Jeŭfrat» — geta raka, jakaja arašaľa starażytny Vaviľon Daniĩľa. U Adkrycci 17 «bľudzica», jakuju nazyvajuc' « viaľikim Vaviľonom », siadzic' « na mnogich vodach », simvaľach «narodaŭ, plamionaŭ i moŭ ». « Vaviľon » abaznačaje Rym, a zacikaŭlenyja narody — geta jeŭrapiejskija narody. Vyznačajučy Jeŭropu jak gaľoŭnuju mišen' svajgo zaboččaga gniewu, Chrystos Bog maje namier pakarac' tych, chto zdradźvaje Jamu i tak prymianša je pakuty, jakija Jon pierażyŭ na svaim balučym kryży, pra jakija toľ'ki što nagadaŭ papiaredni vierš, cytujučy sľova « altar », jako je pradjkazvaľa geta ũ simvaľičnych abradach Staroga Zapavietu.

Naceľ'vajučysia na Jeŭropu, Duch Sviaty nakiroŭvaje svaju pomstu suprac' dzviuch krain, jakija skancetravali svaju vinu na joj. Geta kataľickaja viera, maci-carkva i starejšaja dačka, jak jon nazyvaje Francyjaj, jakaja tak mocna padtrymľivaľa jago na praciagu stagoddziaŭ, z samaga pačatku, z Chľodvigam, pieršym karalom frankaŭ.

Pjeršaja spasyľka z « 4-m» Kaľi z'jaŭlajecca « truba », geta Francyja, revalucyjny narod, jaki pasiejaŭ svajo nasiennie niavier'ja siarod usich chryscijanskich narodaŭ ziamľi, raspaŭsiudźvajučy tvory svaich fiľosafaŭ, ateistaŭ-voľ'nadumcaŭ. Ale geta taksama papski Rym, jaki Francuzskaja revalucyja pavinna byľa zniščyc' i prymusic' zamoŭknuc'. Paraŭnaľ'naje vyvučennie trub z papieradźaľ'nymi pakaranniami, pradstaŭlenymi gabrejam u łjevicie 26, nadaje čacviortamu roľu boskaga « miača », jaki « pomscic' za svoj zapaviet ». Na gety raz, da « 6-ga truba », Isus sam adpomscic' za svoj sajuz, udaryŭšy pa dvuch vinavatyh narodach i ich jeŭrapiejskich sajuznikach. Bo, zgodna z Adkrycciom 11, francuzski ateizm « uzradavaŭsia » i akunuŭ navakoľ'nyja narody ũ « radasc' »: « jany buduť pasyľac' adzin adnamu dary », čytajem my ũ Adkrycci 11:10. U svaju čargu, boski Chrystos pryniasie im svaje dary: zvyčajnyja i atamnyja bomby; usio getamu papiaredničaŭ smiarotna zarazny virus, jaki z'javiŭsia

ŭ Jeŭropie ŭ kancy 2019 goda. Sjarod daroŭ, jakija varta adznačyc', — prapanova Francyjaj Statui Svabody goradu N'ju-Jork u ZŠA. Made' była nastoŭki cudoŭnaj, što ŭsled za Francyjaj inšyja jeŭrapiejskija krainy staŭi respublikami. U 1917 godzie Rasija paŭtoryc' made' z toj ŭa gjekatombaj.

Głabaŭ'naja jadziernaja vajna

Vjerš 15: « I byli vyzvalenyja čatyry anioły, jakija byli padrychtavany na gadzinu, i dzien', i miesiac, i god, kab zabic' tracinu ludziej » .

Padrychtavanyja « paškodzic' ziamli i moru », zgodna z Adkrycciom 7:2, « čatyry anioły vypuščany, kab zabic' tracinu čaŭaviectva », i dziejannie pŭanujecca i čakajecca na praciagu doŭgaga času, jak pakazvaje nastupnaja detaŭ: « jakija byli gatovyja da gadziny, dnia, miesiaca i goda ». Dyk z jakoga času geta pakarannie staŭa nieabchodnym? Z 7 sakavika 321 goda, daty, kali było vykanana pryriaccie dnia sonca, ustalavanaga Kanstancinam I. Zgodna z Adkrycciom 17, temaj jakoga z'jaŭlajecca « sud nad raspusnicaj » Vjaŭiki Vaviŭon », ŭik 17 simvaŭizuje boski sud. Uŭyty ŭ koŭ'kasci stagoddziaŭ z 7 sakavika 321 goda, gety ŭik 17 pryvodzic' da 7 sakavika 2021 goda; z getaj daty apošnija 9 gadoŭ boskaga praklonu dazvolac' vykanac' « 6-y truba » z Adkryccia 9:13.

Zviarnicie ŭvagu na zgadku pra « tracinu čaŭaviectva », jakaja nagadvaje nam, što, jakim by strašnym jon ni byŭ, gety treci razburaŭ'ny susvietny kanflikt zachouŭvaje častkovy charakter (treciny) papiaredŭannia; tamu jon karysny dla dasiagniennia reŭigijnych naviartanniaŭ i dla tago, kab vybranyja caŭkam prysviaciŭi siabie advientysckaj pracy, jakoj kiruje Isus Chrystos. Geta razburennie prychozic', kab pakarac' i zaprasic' da pakajannia čaŭaviectva, jakoje atrymaŭa karysc' ad «150 reaŭ'nych gadoŭ» reŭigijnaga miru, pradkazanych « piacciu miesiacami » « piataj truby ».

Kab caŭkam zrazumiec' sens getaga pakarannia, trecij susvietnaj vajny z 1914 goda, my pavinny praviesci paraleŭ i paraŭnac' jaje z trecij departacyjaj gabrejaŭ u Vaviŭon. U getym apošnim vajennym umiašanni, u 586 g. da n.e., car Navuchadanosar zniščyŭ carstva Judejskaje, apošni reštu naroda Izraila; Ijerusaŭim i jago sviaty chram pieratvaryŭisia ŭ ruiny. Ruiny, pakinutyja trecij susvietnaj vajnoj, dakaŭuc', što chryscijanski sajuz adstupiŭ ad viery getak ŭa, jak i gabrejski sajuz gabrejskaga naroda . Takim čynam, pasla getaj demanstracyi niavierujučyja abo reŭigijnyja tyja, chto vyŭyŭ, buduc' padviernuty apošniamu ŭniversaŭ'namu vyprabavanniu viery, jakoje daje apošni šaniec na vyratavannie viernikam usich monateistyčnych reŭigij; ale Bog-stvaraŭ'nik vučyc' toŭ'ki adnoj praŭdzie, jakaja tyčycca Isusa Chrysta i Jago sviatoj suboty, adzinaga sapraŭdnaga siomaga dnia.

Raznia, abvieščanaja dla getaj susvietnaj vajny, składaje jašče adzin aspekt « drugoga gora », jaki zviazvaje jago z aspektam francuzskaga revalucyjnaga ateizmu « čacviortaj truby ». Francyja, i asabŭiva jaje staŭica Paryŭ, znachodzicca pad pryceŭam usiemagutnaga Boga. U Adkrycci 11:8 jon prypisvaje joj nazvy « Sadom i Jegipiet », nazvy staraŭytnych voragaŭ, zniščanych, jak prykłađ, niezabyŭnym čynam Bogam, adnago agniom z niabiosaŭ, drugoga — svajoj aslaplaŭ'naj siŭaj. Geta dazvalaje nam zrazumiec', što jon budzie dziejničac' suprac' jaje takim ŭa ŭachŭivym i kančatkovym čynam. My pavinny ŭsviadowic' jaje vieŭizarnuju adkaznasc' za znikniennie sapraŭdnaj viery. Pasla tago, jak respublikanski režym znienavidzieŭ reŭigiju, jon trapiŭ u despatyčnyja ruki Napoleona I. dla jakoga reŭigija była toŭ'ki karysnym fonam dla jago asabistaj słavy. Mjenavita jago gonaru i

apartunizmu katalickaja viera abaviazana svaim vyžyvanniem praz ustalavannie Kankordatu, jaki razburyŭ pryncyp boskaj praŭdy.

Demagrafičnaja dakładnasc': dzviescie miľjonaŭ bajcoŭ

Vjerš 16: « Koľkasc' vieršnikaŭ u vojsku była dva miryjady miryjadaŭ: ja čuŭ ich koľkasc' » .

U 16-m vieršy dajecca važnaje ŭdakładniennie adnosna koľkasci bajcoŭ, jakija ŭdzieľničajuc' u kanflikcie: « dzvie miryjady miryjadaŭ » abo dzviescie miľjonaŭ saľdat. Da 2021 goda, kaŭi ja napisaŭ gety dakumient, nivodnaja vajna nie dasiagała takoj koľkasci ŭ svaich sutyčkach. Adnak sionnia, kaŭi nasieľnictva svietu składaje siem z paľovaj miľjardaŭ čaľaviek, praroctva moŭa spraŭdzicca. Dakładnasc', pradstaŭlenaja getym vieršam, asudŭaje ŭsie interpretacyi, jakija prypisvajuc' gety kanflikt minutyŭ dziejanniam .

Ideaľagičnaja vajna

Vjerš 17: « I bačyŭ ja ŭ vidanni koniej i tych, čto siadzieŭ na ich, apranutych u pancyry agnistyja, gijacyntavyja i siernyja; gaľovy koniej byli padobnyja da ľvinych, a z paščau ich vychodziŭ agon', dym i siera » .

U getym 17-m vieršy, vobrazie boskaga suda, my znachodzim simvaľy «5-j truby » : grupy (koni) i tyja, čto imi kamanduje (vieršniki). Ich adzinaja spraviadľivasc' (nagrudnik) — geta dziejannie spalennia agniom, dy jašče jakim agniom! Jadziernym agniom, paraŭnaľnym z agniom padziemnaj magmy Zjamľi. Duch prypisvaje im charaktarystyki Gijacynta, što adpaviadaje paŭtarenniu vyrazu ŭ kancy vierša « dymic' » . Geta ŭžo simvaľizuje maľitvy sviatych u papiaredniaj temie, my pavinny pamiatac' pra charakter jago vodaru, i tam my razumiejem, što aznačaje jago zgadka. Geta rastlina taksičnaja, razdražniaje skuru, a jaje pach vykľikaje gaľaŭny boľ. Gety nabor kryteryjaŭ vyznačaje maľitvy ŭdzieľnikaŭ bajavych dziejanniaŭ. Nivodnaja z getych maľitvaŭ nie prymajecca Bogam-stvaraľnikam; jany vykľikajuc' u jago mľosnasc' i gľybokuju agidu. Treba razumiec', što ŭ getym pa sutnasci religijnym i ideaľagičnym kanflikcie ŭdzieľničajuc' toľki religii, caľkam adrezanyja ad jago, ale tym nie mienš pieravaŭna manateistyčnyja: iŭdaizm, katalicyzm, pratestantyzm, pravasłaŭje, islam. Tut cytujecca novy kľučavy simvaľ z Isai 9:14: « gaľava — magistrat abo starejšyna » . Takim čynam, na čale grup, jakija zmagajucca, stajac' magistraty, jakich sionnia ŭ respublikach nazyvajuc' «prezidentami». I getyja prezidenty nadzieleny siľaj «ľva » , cara žyvioť i cara džunglaŭ. Značennie siľy dajecca jamu ŭ Suddziach 14:18. U svaim pasľanni Duch praročyc' vajenny boj, jakim dystancyjna kirujuc' vieľmi magutnyja, aŭtarytarnyja i religijna addanyja kiraŭniki dziaľžaŭ, bo geta zychodzic' z ich « vusnaŭ » . što ich maľitvy vychodziac', simvaľizavanyja slovam « dym » . Z ich ŭa « vusnoŭ » vychodziac' zagady ab zniččenni « agniom » , maľitvy « dymam » i zniččenni natoŭpu praz zagad ab vykarystanni jadžiernych bombaŭ, simvaľizavanych « sieraj » . Vidavočna, što Duch choča padkresľic' važnasc' getaj jadžiernaj siľy, jakaja znachodzicca ŭ rasparadŭenni adnago čaľavieka. Nikoľi ŭ gistoryi ziamľi takaja razburaľnaja siľa nie zaleŭała ad rašennia adnago čaľavieka. Geta sapraŭdy vydatna i varta padkresľic'. Ale dla nas, čto žyvie ŭ takoj paľityčnaj arganizacyi, getyja grandyjoznyja mašťaby ŭžo navat nie šakujuc'. My ŭsie achviary niejkaga kalektyŭnaga var'jactva.

Vjerš 18: « Ad getych troch pošasciaŭ zaginała tracina čaŭaviectva: ad agniu, dymu i siery, jakija vychodziŭ z ichnich vusnaŭ » .

U 18-m vieršy padkreslivajecca gety fakt z papiaredniaga vierša, udakładniajučy, što « agon' , dym i siera » — geta pošasci, žadanyja Bogam; što vierš pacviardžaje, prypisvujučy Chrystu-msciŭcu zagad zabić tracinu ludziej.

Jadziernaja moc ŭidaraŭ krain

Vjerš 19: « Bo siła koniej była ŭ ichnich pysach i ŭ ichnich chvastach; a chvasty ichnija byli padobnyja da zmiej, i mieli gaŭovy, i imi jany škodziŭ » .

Vjerš 19 pacviardžaje reŭigijna-ideałagičny charaktar kanfliktu, kažučy: Bo siła vajujučych grup (koniej) była ŭ ich movie (ich vusnach) i ŭ ich iŭžeprarokach (chvastach), jakija z vygladu byli spakusnikami (zmiejami), jakija ŭpłyvali na kiraŭnikoŭ dziaržaŭ, magistrataŭ (kiraŭnikoŭ), z dapamogaj jakich jany (vajučyja ludzi) čynili škodu. Takim čynam vyznačany pryncyp dakładna adpaviadaje arganizacyi narodaŭ, jakaja panuje sionnia ŭ čas kanca.

Getaja Treciaja susvietnaja vajna chto prychodzić Zaviaršennie temy « trub » abo papiaredžanniaŭ ab pakaranniach nastoŭki važnaje, što Bog abviasciŭ pra geta spačatku gabrejam Staroga Zapavietu, pasladoŭna ŭ Dan. 11:40-45 i Jezekiila 38 i 39, a zatym chryscijanam Novaga Zapavietu ŭ getaj knizie Adkryccia jak pra « šostuju trubu », jak apošniaje boskaje papiaredžannie pierad kancom času ŭaski. Tamu davajcie znojdziem tut getyja bagatyja ŭzajemadapaŭniaŭnyja vučenni.

Daniila 11:40-45

Vyraz « čas kanca » padšturchoŭvaje nas da vyvučennia getaga apošniaga kanfliktu narodaŭ, jaki byŭ vyjaŭleny i razvity ŭ prarocvie Dan. 11:40–45. My adkryvajem asnoŭnyja fazy jago arganizacyi. Pjeršapačatkova, u značaj stupieni ŭstalavany na terytoryi Zachodniaj Jeŭropy, agresijny islam, jaki nazyvaŭsia « carom poŭdnia », sutykajecca z jeŭrapiejskim narodom, pieravažnaja boŭšasc' jakoga — katoliki; rymaska-papskaja kataŭickaja viera z'jaŭlajecca pradmietam, na jaki prarocva nakiravana z Dan. 11:36. Rymaska-papski ŭidar, jaki da getaga času byŭ metaj, pradstaŭleny pad terminam « jon »; pad tytułam « car » jon padviargajecca napadu « cara poŭdnia », islamu, jaki « sutykniecca z im ». Vybar dziejaŭstva « sutyknucca » dakładny i razumny, tamu što toŭki tyja, chto znachodziŭca na adnoj terytoryi, « sutyknucca » adzin z adnym. Mjenavita tady, skarystaŭšysia pradstaŭlenaj magčymasciu, situacyja pagruziła Zachodniuju Jeŭropu ŭ poŭny bieŭparadak i paniku, « car poŭnačy » (ci poŭnačy) « ŭvichryŭsicca, jak bura », nad getaj zdabyčaj u ciažkaj situacyi, kab zachapic' jaje i akupavać. Jon vykarystoŭvaŭ « šmat karabloŭ », « kalesnic » i voinaŭ, jakija byli nie boŭš čym « vieršnikami », i żyŭi na poŭnačy, i nie na poŭnačy Zachodniaj Jeŭropy, a na poŭnačy Jeŭraazijackaga kantynienta. A dakładniej, na poŭnačy Izraila, što namiakaje vierš 41, nazyvujučy jago « najprygažejšaj z krain ». Rasieja, pra jakuju idzie gavorka, była narodom « vieršnikaŭ » (kazakoŭ), zavodčykaŭ i pastaŭšczykoŭ koniej gistyryčnym voragam Izraila. Na gety raz, zychodziačy z usich getych dadzienych, stanovicca logka identyfikavać getaga « cara poŭnačy » z magutnaj pravasłaŭnaj Rusii, uschodnim reŭigijnym

praciŭnikam zachodniaga papskaga rymstva z časou aficyjnaga chrystcijanskaga religijnaga raskoŭu 1054 goda.

My toŭki ţto znoŭ susreŭisia z niekatorymi vajujučymi bakami Treciaj susvietnaj vajny. Ale ŭ Jeŭropy josc' magutnyja sajuzniki, jakija niejak zaniadbali jaje z-za ekanamičnaj kankurencyi, jakaja stała katastrofičnaj z momantu z'jaŭlennia virusa COVID-19. Vyčarpanyja ekanomiki zmagajucca za svajo vyžyvannie, koŭnaja kraina ŭsio boŭš zamykajecca ŭ sabie. Adnak, kaŭi ŭ Jeŭropie pačniecca kanffikt, amierykanski sajuznik budzie čakac' svajgo času, kab dziejničac'.

U Jeŭropie rasijskija vojski sutykajucca z słabym supracivam. Adzin za adnym akupujucca paŭnočnyja jeŭrapiejskija narody. Toŭki Francyja akazvaje słaby vajenny supraciŭ, i rasijskija vojski strymtivajucca ŭ paŭnočnaj častcy krainy. Paŭdniovaja častka sutykajecca z sur'joznymi problemami z-za tago, ţto iŭlam ŭžo ŭ viaŭikaj koŭkasci ŭstalavaŭsia ŭ getym regijonie. Musuŭmanskich bajcoŭ i ruskich zviazvae svojeasabŭivaje pagadniennie, jakoje gruntujecca na aguŭnych intaresach. Abodva pragnuc' rabavannia, a Francyja — bagataja kraina, navat kaŭi ekanamična razburana. Araby — rabaŭniki pavodle tradycynaj spadčyny.

Z izraiŭskaga boku situacyja katastrofičnaja; kraina akupavanaja. Navakoŭnyja arabskija musuŭmanskija narody vyratavany: Edom, Maaŭ, dzieci Amona: sučasnaja lardanija.

Toje, ţto niemagčyma byŭo zrabic' da 1979 goda, kaŭi Jegipiet pakinuŭ arabski ŭagjer, kab zaklučyc' sajuz z Izrailem, vybar, зробleny ŭ toj čas pry magutnaj padtrymcy ZŖA, paviarnuŭsia suprac' jago; jon byŭ akupavany ruskimi. I, udakŭadniajučy, ţto « jon nie ŭciače », Duch raskryvae apartunistyčny charakter vybaru, зробlenaga ŭ 1979 godzie. Staŭšy na bok macniejšych tago času, jon vieryŭ, ţto zmoŭa pazbiegnuc' niaščascia, jakoje jago napatkaŭa. I niaščascie byŭo viaŭikim, akupavanyja ruskimi jago bagacci pazbaviŭi jago. I jak byccam getaga byŭo niedastatkova, ŭivjcy i efiopy taksama razrabavali jago, idučy za ruskimi.

Jadziernaja faza susvietnaga kanffiktu

Vjerš 44 aznačaje značnuju zmienu ŭ situacyi. Akupujučy Zachodniuju Jeŭropu, Izraiŭ i Jegipiet, rasijskija vojski paŭochajucca « navinaŭ » adnosna ŭŭasnaj rasijskaj terytoryi. Duch spasyŭajecca na « ŭschod » u dačynienni da akupacyi Zachodniaj Jeŭropy, ale taksama na « poŭnač » u dačynienni da akupacyi Izraila; Rasiya znachodzicca na « ŭschod » ad pieršaj i «na poŭnač » ad drugoj. Naviny nastoŭki sur'joznyja, ţto vykŭikajuc' zaboŭčaje var'jactva. Mjenavita tut u bitvu ŭstupajuc' Zŭučanyja Ŗtaty, vybirajučy zniščyc' rasijskuju terytoryju jadziernym agniom . Zatym pačynajecca jadziernaja faza kanffiktu. Smiarotnyja grybapadobnyja chmary ŭzdymajucca ŭ mnogich miescach, kab zniščyc' i « vyniščyc' ». mnoŭta «čaŭaviečych i ŭyvioŭnych ŭycciaŭ». Mjenavita ŭ getym dziejanni « trec' ludziej zaginuŭa » ŭ adpaviednasci z ab'javaj « ţostaj truby ». Adkinutyja da « gor » Izraila, ruskija vojski «cara poŭnačy » byŭi zniščany, nie atrymaŭšy najmienšaj dapamogi: « nihto nie pryŭšoŭ jamu na dapamogu ».

38 i 39 rozdziały księgi proroka Jerekiila taksama pa-svojmu apisvajuc' gety apošni kanflikt u gistoryi. Josc' cikavyja detały, takija jak getaja detał', jakaja raskryvaje namier Boga « nakłasci sprazku na skivicu » ruskaga cara, kab uciagnuc' jago ũ kanflikt. Gety vobraz ilustruje spakuslivuju magčymasc' uzbagacicca razam sa svaim narodam, jakoj jon nie zmoža supraciŭlaccu.

U getym doŭgim praroctvie Duch daje nam imiony ũ jakasci aryjenciraŭ: Gog, Magog, Roš (Rosija), Mješeč (Maskva), Tuvał (Taboł'sk). Kantekst apošnich dzion pacviardžajecca detałłu, jakaja tyčycca napadu na narody: « Ty skažaš: Ja pajdu na ziamlu adkrytuju, Ja napadu na ludziej, jakija žyvuc' u spakoi, jakija žyvuc' biaspiečna ũ svaich siečiščach, usie ũ žytlach biez scienuŭ, i nie majučy ni zamka, ni varot (Ezek. 38:11)». Sučasnyja garady sapraŭdy całkam adkrytyja. I suprac'ległyja siły tragična niaroŭnyja. Tut Duch układvaje ũ vusny Daniilavaga « cara poŭnačy » na gety raz dziejasłoŭ « Ja pryjdu », jaki sviedčyc' pra masiŭnuju, chutkuju i pavietranuju agresiju, zgodna z dziejasłovam i vobrazam « budzie kružycca, jak bura » z Daniila 11:40, z davołi dalokaga miesca. U getym praroctvie Jerekiila nia ma nijakaj tajamnicy adnosna krain, pra jakija idzie gavorka; Rosija i Izraiľ vyrazna vyznačany. Tajavnica była toł'ki ũ Daniila 11:36-45, dzie gavorka išła pra rymski papstva i jago jeŭrapiejskuju terytoryju. I, dajučy nazvu « car poŭnačy » Rasii, jakaja atakuje papskuju katalickuju Jeŭropu, Bog spasyłajecca na svajo adkryccio, dadzienaje Jerekiilu. Bo nagađvaju vam, što Rosija znachodzicca na « poŭnačy » ũ asnoŭnym u suviazi z gjeagrafičnym stanoviščam Izraila. Faktyčna, jana znachodzicca na « ũschod » ad stanovišča rymska-katalickaj papskaj Zachodniaj Jeŭropy. Takim čynam, mienavita dla tago, kab pacvierdzic' stanovišča rasijskich vojskaŭ u getaj papskaj Jeŭropie, jakuju jany zajmajuc' i daminujuc', Duch razmiaščaje prychođ drennych viestak z « uschodu ». « Ja pašlu na jago i na jago vojski agon' i sieru doždž (Ez. 38:22)»; « Ja pašlu agon' u Magog », — čytajem my ũ Ez. 39:6. Takim čynam, geta pryčyna drennych viestak, jakija raz'jušvajuc' « cara poŭnačy » z Daniila 11:44. Jak i ũ Daniila, rasijski agresar budzie zagnany ũ kut i zniščany na gorach Izraila: « Ty ũpadzieš na gorach Izraila, ty i ũsie tvaje vojski (Ez. 39:4)». Ale asoba ZŠA, jakija stajac' za getym dziejanniem, zastajecca zagadkaj. Ja znachodžu vieł'mi cikavuju detał' u Ez. 39:9. U tekscie zgadvajecca magčymasc' zdabyvannia agniu na praciagu « siami gadoŭ », spał'vajučy zbroju, jakaja vykarystoŭvałasia ũ getym žudasnym głabał'nym kanfliktie. Draŭnina boł'sz nie z'jaŭlajecca syravinaj dla sučasnaj zbroi, ale zgadanyja « siem gadoŭ » adlustoŭvajuc' intensiŭnasc' getaj vajny i koł'kasc' zbroi. Pa stanie na 7 sakavika 2021 goda da viartannia Chrysta zastałosia toł'ki dzieviac' gadoŭ; apošnja 9 gadoŭ Božaga praklonu, padčas jakich zavierszyccu apošni mižnarodny kanflikt; vajna, jakaja budzie žachłiva razburał'naj dla žycciaŭ i majomasci. Zgodna z vieršam 12, ruskija trupy buduc' pachavany « siem miesiacaŭ ».

Žachłivaja i niaŭmoł'naja boskaja spraviadlivasc'

Trupaŭ budzie šmat, i Bog u knizie Jerekiila 9 daje nam ujaŭlennie pra žorstkuju razniu, jakuju Jon organizuje. Tamu što treciaja susvietnaja vajna, jakaja čakajecca ũ pieryjad pamiž 2021 i 2029 gadami, z'jaŭlajecca pravobrazam treciaj vajny, jakuju ũznačałiŭ Navuchadanosar suprac' starażytnaga Izraila ũ 586 godzie. Vos' što zagadvaje viałiki Bog-stvarał'nik, rasčaravany i pagardžany svaim narodam, u Jerekiila 9:1-11:

«Jerekija 9:1 Tady jon zakryčaŭ mnie ũ vušy gučnym gołasam: «Padydzicie bliżej vy, čto pakaraje gorad, kožny z pryładaj zniščennia ũ ruce svajoj!»

Jezekiila 9:2 I vos', šesc' čaľaviek išli darožkaj vierchnij bramy, jakaja vychodziła na poľnač, koľny z ich zniščaľ naj pryľadaj u ruce svajoj; i siarod ich byľ čaľaviek, apranuty ů ľ'nianuju vopratku, i z pis'movaj skrynij pry baku jago. I jany pryjšli i staľi kala miednaga achviarnika.

Jezekiila 9:3 I sľava Boga Izrailevaga ůznialasia z chieruvima, na jakim byľa, i pajšľa da paroga doma; i pakľikaũ čaľavieka, apranutaga ů ľ'nianuju vopratku, u jakoga na baku byľa čarniľ'nica.

Jez. 9:4 I skazaũ jamu Gaspodz': prajdzi pasiarod gorada, pasiarod Jerusaľima, i pastaũ znak na ľbach ludziej, jakija ůzdychajuc' i pľačuc' z-za ůsich agidnych zľačynstvaũ, jakija čyniac' siarod jago.

Ezek. 9:5 I ů moj goľas jon skazaũ inšym: Idzicie za im u gorad i bicie; chaj voka vaša nie škaduje i nie ľituje.

Jezekiila 9:6 Starych i junakoũ, i sľuľžanak, i maľtych dziaćiej i žančyn zabivajcie i zniščajcie; ale nie padychodz'cie da tago, chto maje na sabie znak; i pačnicie z Majoj sviatyni. Jany pačali sa starejšyn, jakija byľi pierad chramam.

Jezekiila 9:7 I skazaũ im: apagan'cie dom i napoũnicie dvary zabitymi, vyjdzicie. I jany vyjšli i pačali bic' u goradzie.

Jezekiila 9:8 I staľasia, kaľi jany biľi, a ja jašče byľ tam, što ja ůpaũ na abľičča svajo i zakryčau: O, Gospadzie Boža! niaũžo Ty zniščyš usiu astatniuju častku Izraila, kaľi vyľ'ješ lutasc' Svaju na Jerusaľim?

Jezekiija 9:9 I skazaũ mnie: «Bjezzakonnie domu Izrailevaga i Judy viaľikaje i nadzvyčajnaje; ziamla poľnaja kryvi, i gorad poľny zľačynstva; bo jany kažuc': «Gaspodz' pakuũ ziamlu, i Gaspodz' nie bačyc'».

Jezek. 9:10 I Ja nie paškaduju i nie paškaduju; abiarnu ůčynki ichnija na ichnija gaľovy.

Jezekiila 9:11 I vos', čaľaviek, apranuty ů ľ'nianuju vopratku, u jakoga pry baku byľa čarniľ'nica, adkazaũ: Ja zrabiũ tak, jak ty mnie zagadaũ .

Nje ůsie, chto byľ zabity pa reľigijnych pryčynach, z'jaũľajucca mučanikami za vieru. U getaj kategori josc' šmat fanatykaũ, gatovych addac' svajo žyccio , magčyma, za svaju reľigiju, ale taksama za lubuju paľityčnuju ci inšuju ideaľogiju. Sapaũdny mučanik za vieru, pa-pieršaje, vykľučna ů Isusie Chryscie. Pa-drugoje, jon, niepazbiežna, abrany, čyjo žyccio, pryniesienaje ů achviaru, padabajecca Bogu-Tvorcu toľ'ki tady, kaľi jago smierci papiaredničala žyccio, jakoje adpaviadała Jago adkrytym patrabavanniam dla Jago času.

Dyk davajcie ciapier apyniemsia ů temie « 6-ga truba » — vykľikannie maraľ'naga kanteľkstu časou pasla vajny.

Njepakajannie tych, chto vyžyũ

Nasupierak tamu, što dumaje i čago baicca boľšasc' ludziej, jadziernaja zbroja, jakoj by razburaľ naj jana ni byľa, nie zniščyc' čaľaviećva; bo pasla zakančennia kanfliktu zastanucca tyja , chto vyžyũ . Adnosna vojnaũ Isus skazaũ u Jevangjeľi ad Matfieja 24:6: « Vy pačujecie pra vojny i čutki pra vojny; nie žachajciesia, bo geta pavinna adbycca. Ale geta jašče nie kaniec ». Zniščennie čaľaviećva

adbudziecca dziakujučy dziejanniam Boga-Tvorcy pasla jago staŭnaga viartannia ũ asobie Isusa Chrysta. Bo tyja, chto vyžyŭ, pavinny prajsci apošniaje vyprabavannie viery. Z 1945 goda, daty pieršaga vykarystannia atamnaj zbroi, adbyłsia boł'sz za dzvie tysiačy vybuchau, praviedzienych dla vyprabavanniaŭ ziamnymi dziaŭžavami, jakija vałodajuc' joju; geta praŭda, pasladoŭna, na praciagu 75 gadoŭ, i ziamla wielizarnaja, choc' i abmiežavanaja, jana vytrymlivaje i padtrymlivaje ŭdary, jakija nanosic' joj čaławiečtva. U budučaj jadžiernaj vajnie, naadvarot, za karotki pieryjad adbudziecca mnoštva vybuchau, i rassiejvannie radyjeaktyŭnasci zrobic' niemagčymym padaŭžennie žyčcia na ziamli. Svaim viartanniem boski Chrystos pakładzie kaniec pakutam buntarskaga čaławiečtva.

Vjerš 20: « Astatnija ludzi, jakija nie pamirali ad getych pošasciaŭ, nie pakajalisia ŭ spravach ruk svaich, kab nie pakłaniacca demanam i załatym, srebnym, miednym, kamiennym i draŭlanym idałam, jakija nie moguc' ni bačyc', ni čuc', ni chadzic' » .

U 20-m vieršy Duch praročyc' pra ačarstniennie tych narodaŭ, jakija zastalisia ŭ žyvych. « Astatnija ž ludzi, jakija nie byli zabityja getymi pošasciami, nie pakajalisia ŭ spravach svaich ruk » . « Drugoje gora », abvieščanaje ŭ časy impieryi, sapraŭdy z'jaŭlajecca boskaj « pošasciu », ale jano papiaredničaje « apošnim siami », jakija abrynucca na vinavatych grešnikaŭ pasla zakančennia času łaski z Adkryccia 15. Varta tut nagadac', što ŭsie getyja « pošasci » karajuc' rymskuju agresiju suprac' paradku času, stvoranaga Usiemagutnym Bogam-Tvorcam.

«... jany nie pierastavali pakłaniacca demanam i idałam z zołata, srebra, bronzy, kamienia i dreva, jakija nie moguc' ni bačyc', ni čuc', ni chadzic' » .

U getym pieraličenni Duch naceł'vajecca na kuł'tavyja vyjavy katalickaj viery, jakija z'jaŭlajucca ab'jektami pakłaniennia pasladoŭnikaŭ getaj idałapakłonnickaj religii. Getyja vyjavy ŭvasablajuc', papieršaje, «Dziewu Maryju», a za joj, u viałikaj koł'kasci, boł'sz-mienš ananimnych sviatych, bo geta pakidaje kožnamu viałikuju svabodu vybrac' svajgo lubimaga sviatoga. Vjałiki rynak pracuje 24 gadziny ŭ sutki. Prapanujucca prakładki dla ŭsich padpach, usich styłaŭ i pamieraŭ. I takaja praktyka asabliva razdražniaje tago, chto paciarpieŭ na kryży Gałgofy; tamu jago pomsta budzie žachliwaj. I ŭžo, pasla tago, jak u 2018 godzie jon abviasciŭ svaim vybrannikam svajo magutnaje i staŭnaje viartannie ŭ 2030 godzie, z 2019 goda jon dzivic' grešnikaŭ ziamli smiarotna zaraznym virusam. Geta toł'ki malusien'ki znak jago budučaga gniewu, ale jon užo maje efektyŭnasc' na svaim baku, bo my ŭžo vinnyja jamu ekanamičnuju razruchu, biesprecedentnuju ŭ gistoryi chryscijanskaga Zachadu. A kałi jany razburany, narody svaracca, a potym zmagajucca i zmagajucca adna z adnoj.

Paprok, adrasavany Bogu, tym boł'sz apraŭdany, što pad abliččam Isusa Chrysta sapraŭdny Bog pryjšoŭ u cieľ, siarod ludziej, i tam, jak adzin z ich, Jon « bačyŭ, čuŭ i chadziŭ », u adrozniennie ad raz'bianych abo vyleplonych idałaŭ, jakija nie moguc' getaga zrabic'.

Vjerš 21: « I jany nie pakajalisia ŭ svaich zabojsťvach, ni ŭ svaim čaradziejstvie, ni ŭ svaim raspuscie, ni ŭ svaich kradziažach » .

U vieršy 21 tema zaviaršajecca. Uzgadvajucy « ich zabojsťvy », Duch adlustroŭvaje smiarotny niadzieł'ny zakon, jaki ŭ rešcie rešt zapatrabuje smierci viernych šanavał'nikaŭ sviatoj suboty, asviačonaŭ Bogam. Spasyłajučysia na « ich čary », Jon naceł'vajecca na katalickija masy, jakija šanujuc' tyja, chto apraŭdvaje Jago «niadzielu», gety fał'shyvy dzien' Gaspodni i sapraŭdny paganski «dzien' sonca». Uzgadvajucy « ich raspustu », Duch pakazvaje pał'cam na pratestanckuju vieru, spadčynniciu

kataľickaga « raspusty » faľšyvaj « praročycy ljezavieľi » z Adkryccia 2:20. I, vinavaciačy ich u « ich kradziažach », Jon namiakaje na duchoŭnyja kradziažy, učynienyja, pa-pieršaje, suprac' Samoga Isusa Chrysta, u Jakoga, zgodna z Dan. 8:11, papski car « adabraŭ wiečnaje » sviatarstva i Jago zakonny i apraŭdany tytuľ « Gaľavy Carkvy » z Ef. 5:23; ale taksama Jago paradak « času i Jago zakon », zgodna z Dan. 7:25. Getyja vieľmi duchoŭnyja interpretacyi nie vyklučajuc' zvyčajnych łitaraľnych uŷyvanniaŭ, ale jany vychodziac' daloka za ich miežy ů Božym sudzie i jago nastupstvach dla vinavatyh złačyncaŭ.

Adkryccio 10 : Malen'kaja adkrytaja kniga

Vjartannie Chrysta i pakarannie paŭstancaŭ

Malen'kaja adkrytaja kniga i jaje nastupstvy

Vjartannie Chrysta ũ kancy čacviortaga advientysckaga pieryjadu čakannia

Vjerš 1: « I ũbačyŭ ja inšaga magutnaga anioła, jaki sychodziŭ z nieba, apranutaga ũ vobłaka; viasiołka była nad gałavoj jagonaj; i tvar jagony byŭ jak sonca, i nogi jagonyja — jak słupy vogniennyja » .

Razdzieł 10 prosta pacviardžaje duchoŭnuju situacyju, jakaja skłałasia da tago času. Chrystos z'jaŭlajecca ũ abličy Boga sviatoga boskaga zapavietu, u vobrazie «viasiołki », dadzienaj Noju i jago naščadkam pasla patopu. Geta byŭ znak Božaga abiacannia nikoli boł'sz nie zniščac' žyccio na ziamli praŭnymi vodami. Bog vykanaje svajo abiacannie, ale vusnami Pjatra jon abviasciŭ, što ziamla ciapier « zachavana dla agniu »; patopu agniu. Geta adbudziecca toł'ki na apošnim sudzie siomaga tysiačagoddzia. Adnak agon' nie skončyŭ zniščac' žycci, bo geta zbroja, jakuju Bog užo vykarystaŭ suprac' garadoŭ dałiny Sadoma i Gamory. U getym karotkim razdziele Duch koratka ilustruje padziei, jakija adbuducca pasla «6 -ga truba ». Razdzieł pačynajecca z vobraza słaŭnaga viartannia Chrysta-msciŭcy.

Praroctva całkam raskrytaje

Vjerš 2: « I trymaŭ jon u ruce svajoj razgornutuju knižku ; i pastaviŭ pravuju nagu svaju na mora, a levuju na ziamlu » .

Z samaga pačatku knigi, zgodna z Adkrycciem 1:16, Isus prychozic', kab zmagacca z pakłonnikami abagaŭlenaga « sonca ». Rola simvałaŭ stanovicca zrazumiełaj: « abličča Jago było jak sonca », a što stanie z Jago voragami, pakłonnikami « sonca »? Adkaz: padnožža Jago, i gora im! Tamu što « nogi Jago — jak słupy agniu ». Tady spoŭnicca gety vierš z Biblii: « Sjadzi pravaruč Mjanie, pakuł' pakładu voragaŭ tvaich padnožžam nog tvaich » (Ps. 109:1; Mc. 22:44). Ich vina paviałičyłasia, tamu što pierad svaim viartanniem Isus « adkryŭ knižku » Adkryccia, zniaŭšy z 1844 goda « siomuju piačatku », jakaja ũsio jašče trymała jaje zakrytaj u Adkrycci 5:1-7. Pamiž 1844 i 2030 gadami, godam kanteckstu, zgadanaga ũ getym 10-m razdziele, razumiennie i značennie suboty vysvietłilisia da poŭnaga sviatła. Takim čynam, ludzi tago času nie majuc' apraŭdannia, kałi vyrašajuc' nie šanavac' jaje. «Knižka » była tady « adkryta » Sviatym Ducham Chrystovym, i soncu jana nie patrebna. U vieršy 2 ilustrujecca ich los. Kab zrazumieć značennie simvałaŭ « mora i ziamli », jakija sustrakajucca ũ getym vieršy, my pavinny vyvučyc' Adkrycci 13, u jakim Bog zviazvaje ich z dvuma duchoŭnymi « zvierami », jakija z'javiacca praz 2000 gadoŭ chryscijanskaj ery. Pjeršy « zvier, jaki vychodzic' z mora », simvalizuje bieščalaviečny, tamu i zvierapadobny režym kaalicyi gramadzianskich i rełigijnych ũładaŭ u ich pieršaj gistaryčnaj formie manarchij i rymska-katałickaga papizmu. Getyja manarchii simvalizujucca « dziesiaciu ragami », jakija asacyjujucca z simvałam Ryma ũ Dan. 7 — « małym rogam », a ũ Adkr. 12, 13 i 17 — « siam'ju gałovami ». Gety « zvier », zgodna z mierkavanniem boskich kaštoŭnasciej, adlustroŭvaje simvały, zgadanyja ũ Dan. 7: impieryi-papiaredniki Rymskaj impieryi ũ advarotnym paradku ad Dan. 7: leopard, miadzviedz', leŭ . Takim čynam, « zvier » sam pa sabie z'jaŭlajecca rymskaj pačvaraj z Dan. 7:7. Ale tuť, u Adkr. 13, simvał papskaga « małoga roga », jaki zmianiaje « dziesiac' ragoŭ », zamianiajecca simvałam « siami gałoŭ » rymskaj identyčnasci. I Duch prypisvaje jamu « bluznierstva », geta značyc' rełigijnuju chłusniu. Prysutnasc' « karon » na « dziesiaci ragach » pakazvaje na čas, kałi « dziesiac' rogi » z Dan. 7:24 ustupiłi ũ carstva. Takim čynam, geta taksama čas,

kati « nieviaľiki rog » abo « inšy car » sam pa sabie dziejničaje. « Zvier », jaki byŭ vyznačany, abviaščaje jago budučyniu. Jon budzie svabodna dziejničač' « čas, časy (2 časy) i paŭčasu ». Gety vyraz abaznačaje 3 z paľovaj praročyja gadoŭ, abo 1260 reaľnych gadoŭ, u Dan. 7:25 i Adkr. 12:14; my znachodzim jago ŭ formie « 1260 dzion »-gadoŭ . ci « 42 miesiacy » praročyja ŭ Adkrycci 11:2-3, 12:6 i Adkrycci 13:5. Ale ŭ 3-m vieršy getaga 13-ga rozdziela Duch abviaščaje, što jon budzie ŭražany i « jak by smiarotna paranieny » mienavita francuzskim ateizmam pamiž 1789 i 1798 gadami. I dziakujučy kankardatu Napaleona I « jago smiarotnaja rana zagoicca ». Takim čynam, tyja, chto nie lubić boskuju praŭdu , zmoguć praciagvac' spakojna šanavac' chľusniu, jakaja zabivaje dušu i cieta.

U kancy dzion z'javicca vobraz pieršaga « zviaera, jaki vyjšaŭ z mora ». Gety novy zvier adroznivajecca tym, što na gety raz jon « vyjdzie z ziamľi » . Abapirajučysia na vobraz z Knigi Byccia, dzie « ziamla » vychodzic' z « mora » , Duch tonka kaža nam, što gety drugi « zvier » vyjšaŭ z pieršaga, tym samym abaznačajučy tak zvanuju Refarmavanuju Kataľickuju Carkvu; dakładnaje vyznačennie pratestanckaj refarmavanaj viery. U 2021 godzie jana ŭžo ŭjaŭlaje saboj najviaľikšuju vajennuju siľu na pľaniecie Zjamla i z'jaŭlajecca aŭtarytetnaj z momantu svajoj pieramogi nad Japonijaj i nacysckaj Gjermanijaj u 1944-45 gadach. Geta, viadoma, ZŠA, pieršapačatkova pieravažna pratestanckija, ale sionnia ŭ asnoŭnym kataľickija z-za viaľikaj łacinaamierykanskaj emigracyi, jakuju jany vitali. Abvinavačvajučy ich u tym, što ŭ ich « pieršamu zvieru pakľaniaľisia pierad imi », Duch asudžaje ich spadčynu ad Rymckaj niadzieľi. Geta značyc', nakoľki padmanľivymi z'jaŭlajucca religijnyja jartyki. Sučasnjaja pratestanckaja viera nastoľki pryviazanaja da getaj rymckaj spadčyny, što jana moža navat pryniac' zakon, jaki abaviazvaje niadzieľny adpačynak pad pagrozaj sankcyj: spačatku kamiercyjnaga bajkotu, a ŭ kančatkovym vyniku — smiarotnaga prysudu. Njadziela paznačana jak « znak » ŭľady rymckaga «zviaera» , pieršaga « zviaera ». A ľik « 666 » — geta suma, atrymanaja z ľitar tytuľa «VICARIVS FILII DEI», tago, što Duch nazyvaje « ľičbaj zviaera ». Padľičycie, ľik josc':

VICIVĹIIDY

$$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$$

$$112 + 53 + 501 = 666$$

Važnaje ŭdakładniennje : znak atrymľivajecca « na ruce » abo « na ľbie » toľki ŭ toj stupieni, u jakoj « ruka » simvaľizuje pracu, dziejannje, a « ľbo » abaznačaje asabistuju volu kožnaj istoty, svabodnuju ad jaje vybaru, jak pakazvaje nam Jezek. 3:8: « Ja zrabľu tvoj ľob žorstkim, kab ty suprac'pastaviŭ jago ichniamu ľbu ».

Tut vyrazna vyznačany budučyja « padnožki » Isusa Chrysta, Spraviadľivaga Boskaga Suddzi. I tonka, pakazvajučy pryjartet « pravaj nagi » ci « levaj nagi », Duch pakazvaje, kago Jon ľičyc' boľš vinavatym. Paľymianaja « pravaja naga » adnosicca da papskaj rymcka-kataľickaj viery, jakoj Bog zaľičvaje praľiccio kryvi « ŭsich tych, chto byŭ zabity na ziamľi », zgodna z Adkrycciom 18:24. Takim čynam, jaje pryjartet dla gnjevu zasľužany. Zatym, getak ža vinavataja, bo, u svaju čargu, pierajmaľa jaje, stvaryŭšy «vobraz » pieršaga kataľickaga « zviaera » , pratestanckaja viera, jakaja nazyvajecca « ziamloj », atrymľivaje agon' « levaj nagi » Isusa Chrysta, jaki takim čynam pomscic' za kroŭ apošnih vybranych sviatych, jakaja byľa b praľita biez Jago vyratavaľnaga ŭmiašannia.

Vjerš 3: « I jon zakryčaŭ gučnym gołasam, byccam leŭ rykaje. I kaŭi jon zakryčaŭ, siem grymotaŭ zagavaryŭi gałasami svaimi » .

Tajamnica, schavanaja abo zapiačatanaja ŭ vieršach z 4 pa 7, abvieščanaja « gołasam siami grymotaŭ », sionnia ŭzniaŭasia. « Gołas » Boga, takim čynam, paraŭnoŭvajecca z šumam « gromu », jaki asacyjujecca z ŭičbaj « siem », jakaja simvaŭlizuje Jago asviačennie. Gety gołas abviaščaje paŭlannie, doŭga schavanaje i ignaravanaje ludźmi. Geta god viartannia ŭ ŭlavia našaga boskaga i ŭznioŭlaga Gospada Isusa Chrysta. Data byŭla adkryta Jago vybrannikam u 2018 godzie; geta viasna 2030 goda, u jakuju skončycca, z momantu adkuplenčaj smierci Isusa 3 krasavika 30 goda, treciaja tracina 2000 gadoŭ z 6000 gadoŭ, zaplanavanych Bogam dla Jago vybaru vybranych.

Vjerš 4: « I kaŭi siem grymotaŭ pramoviŭi gałas svaje, ja chacieŭ pisac', ale pačuŭ gołas z nieba, jaki kazaŭ: «Zapiačataj toje, što pramoviŭi siem grymotaŭ, i nie pišy getaga » .

U getaj scenie ŭ Boga dzvie mety. Pjeršaja — kab Jago vybranyja viedaŭi, što Bog sapraŭdy vyznačyŭ čas dla kanca svietu; geta nie schavana, bo zaležyc' ad našaj viery ŭ 6000-gadovuju pragramu, pradkazanuju šasciu prafannymi dniami našych tydniaŭ. Drugaja meta — adgavaryc' ad pošuku getaj daty da tago času, pakuŭ Jon sam nie adkryje ŭlacha da razumiennia. Geta byŭlo dasiaŭnuta dla koŭnaga z troch advientyskich testaŭ, karysnych dla adboru vybranych, jakija byŭi pryznany godnymi skarystacca viečnaj praviednasciu, prapanavanaj Isusam Chrystom, u 1843, 1844 i 1994 gadach.

Vjerš 5: « I anioŭ, jakoga ja bačyŭ stajačaga na mory i na ziamli, padniaŭ pravuju ruku svaju da nieba » .

U getaj pastavie viaŭkaga pieramoŭnaga Suddzi, stupiŭšy nagami na svaich voragaŭ, Isus Chrystos sfarmuluje ŭračystuju klatvu, jakaja abaviazvaje Jago pierad Bogam.

Vjerš 6: « I paklaŭsia Tym, Chto žyvie va viaki viakoŭ, Chto stvaryŭ nieba i ŭsio, što ŭ im, i ziamlu i ŭsio, što ŭ joj, i mora i ŭsio, što ŭ im, što času boŭš nie budzie » .

Klatva Isusa Chrysta skŭladiena ŭ imia Boga-Tvorcy i adrasavana Jago vybrany, jakija ŭanujuc' zagad pieršaga anioŭa z Adkryccia 14:7; geta, demanstrujučy svajoj paŭluchmianasciu, svoj « strach » pierad Bogam, vykananniem Jago čacviortaj zapaviedzi, jakaja praŭlaŭlaje Jago tvorčy akt. Zajava « što času boŭš nie budzie » pacviardžaje, što ŭ Svajoj pragramie Bog pradbačyŭ try marnyja advientyskija čakanni 1843, 1844 i 1994 gadoŭ. Jak ja ŭžo kazaŭ, getyja marnyja čakanni byŭi karysnymi dla prasiejvannia chryscijanskich viernikaŭ. Bo, choc' jany byŭi marnymi, ich nastupstvy byŭi dla tych, kago jany vypraboŭvaŭi, dramatyčnymi i duchoŭna smiarotnymi, abo, dla vybranych, pryčynaj ich blaŭgaŭlennia i asviačennia Bogam.

Abviaščennie treciaga viaŭkaga gora, pradkazanaga ŭ Adkrycci 8:13.

Vjerš 7: « Ale ŭ dni gołasu siomaga anioŭa, kaŭi jon zatrubic', zdziejsnicca tajamnica Boŭžaja, jak Jon abviasciŭ svaim ŭlugam prarokam » .

Čas dla pabudovy praročych dat skončyŭsia. Tyja, chto byŭ ustalavany na asnovie prarockich dadzienych, vykanaŭi svaju rolu, paŭladoŭna vypraboŭvajučy vieru pratestantaŭ u 1843-44 gadach i advientystaŭ u 1994 godzie. Takim čynam, boŭš nie budzie faŭšyvyh dat, boŭš nie budzie faŭšyvyh

čakanniaŭ; novaja, raspačataja z 2018 goda, budzie praviťnaj, i vybranyja pačujuc' dla svajgo vyratavannia guk « siomaj truby », jakaja adznačyc' umiašannie Chrysta boskaj Spraviadľivasci; gadzinu, kaľi, pavodle Adkryccia 11:15: « Carstva svietu dadziena Gospadu našamu i Chrystu Jagonamu » i takim čynam adabrana ũ d'jabľa.

Nastupstvy i čas prarockaga služennia

Vjerš 8: « I goľas, jaki ja čuŭ z nieba, znoŭ zagavaryŭ da mianie i skazaŭ: idzi, vaz'mi razgornutuju knižku, jakaja znachodzicca ũ ruce anioľa, što staic' na mory i na ziamľi » .

Vjeršy 8–11 ilustrujuc' dosvied misii sľugi, jakomu było daručana pradstavic' zakadavanaje praroctva zrazumieľaj movaj.

Vjerš 9: « I ja pajšoŭ da anioľa i skazaŭ jamu: daj mnie knižku. I jon skazaŭ mnie: vaz'mi jaje i z'ješ; jana budzie gorkaja ũ žyvacie tvaim, ale ũ vusnach tvaich jana budzie saľodkaja, jak miód » .

Spačatku « muki kišeniaŭ » vieľmi dobra adlustroŭvajuc' pakuty i pakuty, vykľikanyja admovaj ad prapanavanaga sviatľa z boku buntaŭlivych chryscijan. Getyja pakuty dasiagnuc' svajgo piku padčas apošniaga vyprabavannia viery, u čas niadzief'naga zakonu, kaľi žycciu vybranych budzie pagražac' smierc'. Bo da kanca sviatľo i jago achoŭniki buduc' zmagacca z d'jabľam i jago niabiesnymi i ziamnymi demanami, sviadomymi ci niesviadomymi sajuznikami getaga «Zniščaľnika», « Avadona abo Apaľijona » z Adkryccia 9:11. « Sľadasc' » Mjod » taksama vydatna ũvasablaje radasc' razumiennia tajamnic Boga, jakimi Jon dzieľicca sa svaimi sapraŭdnymi vybrannikami, jakija pragnuc' praŭdy. Nijaki inšy pradukt na ziamľi nie kancentruje svaju naturaľnuju saľodkasc' tak, jak jon. Zvyčajna ludzi šanujuc' i šukajuc' gety saľodki smak, jaki im pryjemny. Padobnym čynam, vybranniki Chrysta šukajuc' u Bogu saľodkasci luboŭnych i mirnych adnosin, a taksama Jago nastaŭlenniaŭ.

Dajučy svajmu adkrycciu «Apakaľipsis» (= Adkryccio) « saľodkasc' miódu » , Duch Boży paraŭnoŭvaje jago z « niabiesnaj mannej », jakaja mieľa « smak miódu » i jakaja siľkavaľa gabrejaŭ u pustyni na praciagu 40 gadoŭ, jakija papiaredničali ich uvachodu ũ abiacanuju ziamlu, uziatuju ũ Chananiejaŭ. Getak ža, jak gabrej nie mog by vyžyc', nie spažyvujučy getaj « manny », z 1994 goda, kanca « piaci miesiacaŭ », praročanych u Adkrycci 9:5-10, advientysckaja viera vyžyvaje toľki dziakujučy getaj apošnij prarockaj duchoŭnaj « ježaj » (Mc. 24:45), « prygatavanaj da naležnaga času pryšescia » sľavy Isusa Chrysta. Getaje vučennie, jakoje Bog praŭdy daje mnie ũsviadic' toľki ũ getuju subotniuju ranicu a 4-j gadzinie 16 studzienia 2021 goda (ale 2026 goda dla Boga), było b karysnym, kab adkazac' tamu, čto adnojčy spytaŭ mianie pra vyvučennie praroctvaŭ: «Što geta moža mnie pryniesci?» Adkaz Isusa karotki i prosty: duchoŭnaje žyccio, kab pazbiegnuc' duchoŭnaj smierci. Kaľi Duch nie prymaje vobraz « aľadki », a toľki « saľodkasc' miódu », geta tamu, što fizičnaje žyccio gabrejaŭ było zviazana z getaj ježaj « mannej ». Zgodna z Adkrycciom, ježa pryznačana toľki dla duchu vybranych. Ale ũ getym paraŭnanni jana vygladaje nieabchodnaj, niezamiennaj i patrabavanaj žyvym Bogam jak umova dla padtrymannia duchoŭnaga žyccia. I geta patrabavannie ľagična, bo Bog nie padrychtavaŭ getuju ježu dla tago, kab jaje ignaravaľi i pagardžaľi Jago sľugi apošnich dzion. Jana ũjaŭľaje saboj najboľš asviačony elemient z časoŭ achviary Isusa Chrysta i apošnij formy i

kančatkovaga zdziajsniennia Sviatoj Vjačery; Isus daje svaim vybranyim u ježu svajo cieła i svaje prarockija nastaŭlenni.

Vjerš 10: « Ja ŭžiaŭ z ruki anioła malen'ki skrutak i žeŭ jago; i jon byŭ u rocie maim sałodki, jak miod; ale kaŭi ja žeŭ jago, u żyvacie maim adčuŭsia gorkasc' » .

U svaim žycciovym dosviedzie słuŭga ŭ adzinocie adkryŭ aslaplaŭ'naje sviatło, pradjazanaje Isusam, i jon sapraŭdy spačatku adčuŭ « sałodkasc' miodu », pryjemnaje zadavaŭ'niennie, paraŭnaŭ'naje z sałodkasciu miodu. Ale choŭad, prajaŭleny členami advientystaŭ i nastaŭnikami, jakim ja chacieŭ jago pradjavic', vyklikaŭ u maim ciele sapraŭdny boŭ u żyvacie, jaki nazyvajecca kalitam. Tamu ja sviedču pra duchoŭnaje i litarat'naje vykanannie getych rečaŭ.

Adnak, inšaje tłumačennie tyčycca apošniaga času, kaŭi zagarajecca praročaje sviatło. Jano pačynajecca ŭ mirny čas, ale skončycca časam vajny i zaboŭčaga teroru. Dan. 12:1 pradjazvaŭ jago jak « čas biady, jakoga nie było z tago času, jak josc' narod, i da tago času »; getaga dastatkova, kab vyklykac' « boŭ u nutrach ». Tym boŭš, što my čytajem u Płačy 1:20: « Gospadzie, pagladzi na maju biadu! Maje nutry kipiacc', serca majo ŭva mnje chvalujecca, bo ja staŭ buntarom. Zvonku mieč spustošyŭ, unutry smierc' ». Taksama ŭ Jer. 4:19: « Maje nutry ! Maje nutry ! Ja ŭ bolu ŭ sercy maim, serca majo b'jecca ŭva mnje, ja nie magu maŭčac'; bo ty, duša maja, pačuŭa guk truby, kryk vajny ». Goryč « nutroŭ » pryvodzic' da paraŭnannia pamiž apošnij misijaj advientystaŭ i toj, jakaja była daručana praroku Jeramii. U abodvuch vypadkach vybranyja pracujuc' siarod varožaga asiaroddzia buntaŭničyŭ kiraŭnikoŭ svajgo času. Jeramija i pazniejšyja sapraŭdnyja advientysty asudžajuc' grachi, učynienyja gramadzianskimi i reŭigijnymi lідarami svajgo času, i, robiačy geta, gnieŭ vinavatych zviartajecca suprac' ich, pakuŭ kaniec svietu nie budzie adznačany słaŭnym viartanniem Isusa Chrysta, « Cara caroŭ i Gospada gaspadaroŭ » z Adkryccia 19:16.

Kaniec pieršaj častki Adkryccia

U getaj pieršaj častcy my znajšli praŭlog i try paraleŭnyja temy: Paŭlanni, adrasavanyja aniołam siami Cerkvaŭ, siem piačatak abo znakaŭ času i šesc' trub abo papieradžaŭ'nych pakaranniaŭ, vyklykanych gnievam Boga.

Vjerš 11: « Tady jany skazaŭi mnje: “Ty pavinien znoŭ praročyc' pierad mnogimi narodami, plamionami, movami i carami ” » .

U 11-m vieršy pacviardžajecca poŭny aglad apošnich 2000 gadoŭ z 6000-gadovaj Božaj pragramy. Kaŭi nadychodzic' słaŭnaje viartannie Isusa Chrysta, praroctva adnaŭlaje aglad chryscijanskaj ery ŭ 11-m razdziele pad inšaj temaj: « Ty pavinien znoŭ praročyc' pierad mnogimi narodami, plamionami, movami i carami ».

Pačatak drugoj častki Adkryccia

U getaj drugoj častcy, paralel'nym agladzie chryscijanskaj epochi, Duch Sviaty zasiarodzicca na važnych padziejach, jakija ŭžo zgadvalisia ŭ pieršaj častcy knigi, ale tut, u drugoj častcy, Jon boł's razgornuta adkryje nam svajo mierkavannie pa kažnaj z getych tem. Tut znoŭ ŭa, u kažnym razdziele buduc' vykarystoŭvacca roznyja, ale zaŭsiody dapaŭniał'nyja simvały i vobrazy. Mjenavita

ab'jadnoŭvajučy ũsie getyja vučenni, praroctva vyznačaje metavyja temy. Pačynajučy z knigi Daniila, gety pryncyp paralelna razmiaščennia razdziełaŭ praroctva ũžyvajecca Ducham Sviatym, jaki adkryvaje.

Adkryccio 11, 12 i 13

Getyja try razdziely paralelna achoplivajuc' chryscijanskuju epochu, padkrestlivajučy roznyja padziei, jakija dagetuŭ' vieŭmi dapaŭniajuc' adna adnu. Ja koratka padsumuju, a zatym padrabiazna apišu temy.

Adkryccio 11

Papskaje panavannie – Nacyjanaŭny ateizm – Sjomaja truba

Vjeršy 1-2: Panavannie faŭšyvaga kataŭickaga papskaga praroka 1260 gadoŭ: Ganicieŭ.

Vjeršy 3-6: Padčas getaga nieciarpimaga i pierasledujučaga panavannia « dva sviedki » Boga, sviatyja pisanni dvuch zapavietaŭ, buduc' pakutavac' i pierasledavacca « zvieram », rymaskaj reŭigijnaj kaaficyjaj u sajuzie z manarchijami Zachodniaj Jeŭropy.

Vjeršy z 7 pa 13 prysviečany « zvieru, jaki padymajecca z biazdonnaŭ jamy », geta značyc' « Francuzskaj revalucyi » i jaje nacyjanaŭnym ateizmu, jaki z'jaŭlajecca ũpieršyniu ũ gistoryi čaŭaviectva.

Vjeršy z 15 pa 19 buduc' častkova raskryvac' temu « siomaj truby ».

Rola malaŭničaga papskaga panavannia

Vjerš 1: « I dadziena mnie tryscina, padobnaja da ŭaŭla, i skazana: ustan' i vymieraj chram Boŭy i achviarnik, i tych, chto pakŭaniajecca ũ im ».

Metavaja epocha — geta čas pakarannia, vyjaŭleny słovam « roz'ba ». Pakarannie apraŭdana « z-za grachu », adnoŭlena gramadzianski z 321 goda i reŭigijna z 538 goda. Z getaj drugoj daty grech naviazvajecca papskim reŭymam, simvaŭlizavany tut « tryscinaj », jakaja abaznačaje « ŭžepraroka, jaki vučyc' chŭlsni » ũ Is. 9:13-14. Getaje paŭlannie adlustroŭvaje paŭlannie z Dan. 8:12: « vojska byŭo vyzvalena ŭtodzionnym z-za grachu », dzie « vojska » abaznačaje chryscijanski schod, « ŭtodzionny »

— sviatarstva Isusa, admienienaje papskim režymam, a « grech » — admovu ad suboty z 321 goda. Geta toľki paŭtarennie pasłannia, jakoje paŭtaraľasia šmat разоŭ z dapamogaj roznych aspiektaŭ i simvaľaŭ. Jano pacviardžaje karnuju rolu, jakuju Bog nadaje ŭstalavanniu rymaskaga papskaga režymu. Dziejasťoŭ « mierac' » aznačaje «sudzić'». Takim čynam, pakarannie z'jaŭlajecca vynikam suda Boga, uzbudžanaga suprac' « chramu ». Boga », kalektyŭny schod Chrysta, « aľtar » — simvaľ kryža Jago achviary, i « tyja, chto tam pakľaniajecca », geta značyc' chryscijanie, jakija pretendujuc' na Jago zbaŭlennie.

Vjerš 2: « Ale zniešni dvor chrama pakiń'cie ŭnutry zvonku i nie vymiaraj jago; bo jon dadzieny narodam, i sviaty gorad jany buduc' taptac' nagami sorak dva miesiacy .

Važnaje slova ŭ getym vieršy — « zniešniaja ». Jano samo pa sabie abaznačaje paviarchoŭnuju vieru rymaskaga katalicyzmu, jakaja maje dačyniennje da vobrazu jago praŭlennia praciagľasciu 1260 dzion-gadoŭ, pradstaŭlenaga tut u formie « 42 miesiacaŭ ». « Sviaty gorad », vobraz sapraŭdnych vybranych, « budzie taptany narodami, jakija «z'jadnaľsia z papskim despatyčnym režymam», geta značyc' carami jeŭrapiejskich karaleŭstvaŭ, jakija zdziajsniajuc' pieralub z «kataľickaj» ljezavieľlu padčas jaje doŭgaga nieciarpimaga praŭlennia praciagľasciu 1260 reaľnych gadoŭ pamiž 538 i 1798 gadami. U getym vieršy Bog adznačaje roznicu pamiž sapraŭdnaj i iľžyvaj vieraj, abapirajučysia na simvalizm gabrejskaga sviaciľišča: skinii Majsieja i chrama, pabudavanaga Saľamonam. U abodvuch vypadkach na « dvary, pa-za chramam », my znachodzim cialesnyja reľigijnyja abraďy: achviarnik achviar i čaša dla abmyvannia. Sapraŭdnaja duchoŭnaja sviatasc' znachodzicca ŭ chramie: u sviatym miescy, dzie znachodziacca: siamilampačny sviaciľ'nik, stoľ z dvanaccacciu chľabami achviaravannia i achviarnik kadziľa, razmieščany pierad zasľonaj, jakaja chavaje Sviatoje Sviatych, vobraz nieba, dzie Bog siadzic' na svaim carskim tronie. Ščyrasc' kandydataŭ na chryscijanskaje vyratavannje viadomaja toľki Bogu, a na ziamľi čaľaviečtva padmanvajecca « zniešniaj » fasadnaj reľigijaj, jakuju rymaska-kataľickaja viera pradstaŭľaje ŭpieršyniu ŭ gistoryi chryscijanskaj reľigii našaj epochi.

Sviataja Bibľija, Slova Božaje, pierasledujecca

Vjerš 3: « Ja dam uľadu dvum sviedkam Maim, i jany buduc' praročyc' tysiaču dzviescie šesc'dziesiat dzion, apranutyja ŭ viaretu » .

Padčas getaga doŭgaga panavannia, pacvierdžanaga tut u formie « 1260 dzion », Bibľija, simvalizavanaja « dvuma sviedkami », budzie častkova ignaravacca da časoŭ Refarmacyi, kaľi jaje buduc' pierasledvac' navat kataľickija ľigi, spryjaľ'nyja papam, jakich jany padtrymľivajuc' miačami. Vobraz « apranuty ŭ vaľasianinu » abaznačaje stan pakut, jaki Bibľija budzie tryvac' da 1798 goda. Tamu što ŭ kancy getaga pieryjadu francuzski revalucyjny ateizm spaľic' jaje ŭ gramadskich miescach, taksama sprabujučy caľkam zniščyc' jaje.

Vjerš 4: « Geta dzvie aľiŭkavyja drevy i dva sviaciľ'ni, jakija stajac' pierad Gospadam ziamľi » .

Getyja « dzvie aľiŭkavyja drevy i dva lampy » — simvaľy dvuch pasľadoŭnych zapavietaŭ, jakija Bog organizavaŭ u svaim pľanie zbaŭlennia. Dva pasľadoŭnyja reľigijnyja pieryjady, jakija niasuc' Jago Duch, spadčynaj jakich z'jaŭľajecca Bibľija i jaje teksty dvuch zapavietaŭ. Prajekt dvuch zapavietaŭ byŭ pradkazany ŭ Zacharyi 4:11-14 praz « dzvie aľiŭkavyja drevy, pastaŭlenyja sprava i zleva ad lampy ». I ŭžo, pierad « dvuma sviedkami » ŭ vieršy 3, Bog skazaŭ pra ich u sviedčanni Zacharyi: « Geta dva

syny aleju, jakija stajac' pierad Gospadam usioj ziamli». U getaj simvaličnasci « alej » abaznačaje boski Duch. « Łjampa » pradjazvaje Isusa Chrysta, jaki ũ čalaviečym cieľe pryniasie sviatľo Ducha ũ svaim asviačenni (= 7) i raspaŭsiudzić' viedy pra jago siarod ludziej, getak Źa, jak simvaličny lampa rassiejvaje sviatľo, spaľ'vajučy alej, jaki zmiaščajecca ũ jago « siami » pasudzinach.

Zaŭvaga : « Sviaciľ'nik » z « siam'ju » łampadami znachodzicca ũ centry siaredniaj pasudziny; geta, jak i siaredzina tydnia, jakaja składaje 4-y dzien' vieľikodnaga tydnia, dzien', kaľi svajoj adkuplaľ'naj smierciu Isus Chrystos « spyniŭ achviaru i prynašennie », gabrejski reľigijny abraď, u adpaviednasci z boskim pľanam, pradjazanym u Dan. 9:27. Takim čynam, « sviaciľ'nik » z siam'ju łampadami taksama nios prarockaje pasłannie.

Vjerš 5: « Kaľi chto zachoc'a im naškodzić', agon' vyjdzie z vusnaŭ ichnich i z'jadzie voragaŭ ichnich; i kaľi chto zachoc'a im naškodzić', toj pavinien byc' zabity takim čynam » .

Tut, jak i ũ Adkrycci 13:10, Bog pacviardŹaje svaim sapraŭdnym vybrannikam svaju zabaronu karac' samich siabie za škodu, naniesienuju Biblii i jaje spravie. Geta dziejannie, jakoje Jon pakidaje vykľučna dla siabie. Zľo budzie zychodzic' z vusnaŭ Boga-Tvorcy. Bog atajasamľivaje siabie z Biblijaj, jakaja nazyvajecca « sľovam BoŹym », tamu koŹny, chto škodzic' Jamu, napadaje na Jago niepasredna.

Vjerš 6: « Jany majuc' uľadu začynic' nieba, kab nie išoŭ doŹď u dni ich praroctva; i majuc' uľadu nad vodami, kab pieratvaryc' ich u kroŭ, i paraŹac' ziamľu ũsialakimi pošasciami, koľ'ki razoŭ zachoc'uc' » .

Duch cytuje fakty, apisanyja ũ Biblii. U svoj čas prarok Iľla atrymaŭ ad Boga, Źto doŹď nie budzie, chiba Źto pa jago sľovie; da jago Majsiej atrymaŭ ad Boga siľu pieratvarac' vadu ũ kroŭ i paraŹac' ziamľu 10 pošasciami. Getyja biblejskija sviedčanni tym boľ's vaŹnyja, Źto ũ apošnija dni pagarda da pisanaga i natchnionaga sľova BoŹaga budzie pakarana pošasciami tago Ź typu, zgodna z Adkrycciom 16.

Nacyjanaľ'ny ateizm Francuzskaj revalucyi

Cjomnyja agni

Vjerš 7: « Kaľi Ź jany skončac' svajo sviedčannie, zvier, jaki vychodzic' z biezďani, budzie vajavac' z imi, pieramoŹa ich i zab'je ich » .

Tut Duch adkryvaje nam nieŹta vaŹnaje: data 1793 goda aznačaje kaniec biblejskaga sviedčannia, ale dla kago? Dla jago voragaŭ tago času, jakija pierasledavali Bibliju, adkidajučy jaje boski aŭtarytet jak asnovu viery; a mienavita: manarchaŭ, manarchičnych arystakrataŭ, rymska-kataľickaga papskaga reŹymu i ũsiago jago duchavienstva. U gety dzien' Bog taksama asudŹaje iľŹepratestanckich viernikaŭ, jakija na praktycy ũŹo nie prymajuc' pad uvagu Jago vučennie. U Dan. 11:34 u svaim sudzie Bog vinavacic' ich u « kryvadušnasci »: « U čas, kaľi jany ũpaduc', im budzie krychu padtrymana, i mnogija daľučacca da ich u kryvadušnasci » . Geta toľ'ki pierŹaja častka biblejskaga sviedčannia, jakaja zakančvajecca, bo ũ 1843 godzie jago roľa znoŭ nabudzie Źycciova vaŹnaje značennie, zapraŹajučy vybranych adkryc' dla siabie advientysckija praroctvy. Ustanaŭľennie nacyjanaľ'naga ateizmu ũ Francyi budzie nakiravana suprac' Biblii i pasprabuje zniščyc' jaje. Źčodraje kryvavaje vykarystannie «jago giľ'jaciny» robic' jago novym « zvieram », jaki na gety raz pavinien byť « ũzniacca z biezďani ».

Getym terminam, zapazyčany z gistoryi stvarennia ũ Knizie Byccia 1:2, Duch nagadvaje nam, što kali b Boga, jaje Tvorcy, nie isnavala, na ziamli b nie razvilosia nijakaga žyccia. « Bjezdan' » — geta simvat ziamli, pazbaŭlenaj žychara, kali jana « biazformiennaja i pustaja ». Tak było « ũ pačatku », zgodna z Knigaj Byccia 1:2, i tak budzie znoŭ na praciagu « tysiačy gadoŭ », u kancy svietu, pasla slaŭnaga viartannia Isusa Chrysta, što z'jaŭlajecca temaj, jakaja idzie pasla getaj u getym 11-m rozdзеле. Getaje paraŭnannie z pieršapačatkovym chaosam całkam zaslužanaje dla respublikanskaga režymu, jaki naradziŭsia ũ pałityčnym chaosie i najviałikšym biesparadku. Tamu što buntarskija ludzi viedajuc', jak ab'jadanacca, kab zniščyc', ale jany vieł'mi padzielenyja nakont formaŭ, jakija pavinny byc' nadadzieny adnaŭlenniu. Geta sviedčannie prapanuje, pasla jago, demanstracyju płaadoŭ, jakija čaťaviečtva moža pryniesci, kali jano całkam adrezana ad Boga; pazbaŭlena Jago dabratvornaga dziejannia.

Ale, nazyvajučy geta « biezdanniu », Duch Boga-Tvorcy taksama namiakaje na kantekest i stan pieršapačatkovaga stvarennia našaj ziamli. Takim čynam, majučy na ũvazie pieršy dzien' getaga stvarennia, Jon pakazvaje nam ziamlu, pagružanju ũ absalutnuju « ciemru », bo ũ toj čas Bog jašče nie daŭ ziamli sviatła nivodnaj zorki. I getaja ideja duchoŭna zviazvaje getaga « zviera, jaki vychodzie z biezdanii », z « čacviortaj piačatkaj » z Adkryccia 6:12, apisanaj jak « sonca, čornaje, jak vaťasianica ». Suviaz' taksama ũstanaŭlivajecca z « čacviortaj truboj » z Adkryccia 8:12, apisanaj « ũdarami traciny sonca, traciny miesiaca i traciny zorak ». Praz getyja vobrazy Duch nadaje joj asabłiva « ciomny » charakter. Adnak mienavita ũ getym « ciomnym » aspiekcie i dziaržavie Francyja prastavic' svaich svabodnadumcaŭ, prysvojvajučy im nazvu « sviatła ». Tady my ũspaminajem słovy Isusa Chrysta, cytavanyja ũ Jevangjełi ad Matfieja 6:23: « Kali ž voka tvajo chvoraje, dyk usio cieľa tvajo budzie poŭnaje ciemry. Dyk vos', kali sviatło, jakoje ũ tabie, — ciemra, to jakaja ž viałikaja getaja ciemra! » Takim čynam, ciomnaja svabodnaja dumka viadzie vajnu suprac' rełigijnaga duchu, i gety novy svabodny duch budzie praciagvacca ũ časio i raspaŭsiudžvacca pa zachodnim sviecie... jaki nazyvajecca chryscijanskim, i jon budzie zachoŭvac' svoj zły ũpłyŭ da kanca svietu. Z Francuzskaj revalučyjaj «ciemra» pasialajecca nazaŭsiody razam z grachom. Tamu što razam z joj z'jaŭlajuca knigi, napisanyja fiľosafami svabodnaj dumki; što zviazvaje jaje z «grachom», jaki charaktaryzuje Grecyju ũ prarocťvach Daniila 2-7-8. Getyja novyja knigi buduc' kankuravac' z Bibłijaj i ũdasca zaduščyc' jaje ũ vieľizarnaj stupieni. Tamu asudžanaja « vajna » pierš za ũsio ideaťagičnaja. Pasla revalučyi i pasla Drugoj susvietnaj vajny getaja ciemra nabudzie abličča najvyšejšaga humanizmu, kantrastujučy i tym samym parušaľujučy pieršapačatkovuju nieciarpimasc', ale ideaťagičnaja « vajna » praciagvajecca. Zachodnija ludzi buduc' gatovyja achviaravac' usim dziela getaj «svobody». Faktyčna, jany achviarujuc' svaimi nacyjami, svajoj biaspiekaj i nie pazbiegnuc' smierci, zaprogramavanaj Bogam.

Vjerš 8: « I cieľy ich buduc' lažac' na vuličy viałikaga gorada, jaki duchoŭna nazyvajecca Sadom i Jegipiet, dzie i Gospad naš byŭ ukryžavany » .

« trupy » — geta « dvuch sviedkaŭ », pieršyja napadniki jakich taksama byli pakaranyja smierciu na « płošcy » tago ž « gorada » . Gety « gorad » — Paryž, a zģadanaja « płošča » pasladoŭna nazyvaťasia «płošča Łjudovika XIV», «płošča Łjudovika XV», «płošča Revalučyi» i abaznačala ciapierašniuju «płošču Zģody». Ateizm nie robic' rełigijnym formam nijakaj łaski. Achviar na giť'jacinie b'juc' mienavita za ich rełigijnuju prynaležnasc'. I, jak vučyc' paślannie « čacviortaj truby », mišeniami z'jaŭlajuca sapraŭdnaje sviatło (sonca), kalektyŭnaje faťšyvaje sviatło (miesiac) i luby asobny rełigijny paślannik (zorka). Boťš za toje, niekatoryja karumpavanyja rełigijnaja formy prymajuca pry ũmovie, što jany adpaviadajuc' normam daminujučaga ateizmu. Takim čynam, niekatorym sviataram

dajuc' nazvu «pazbaŭlenyja sanu» ũ znak nasmieški. Duch paraŭnoŭvaje Paryŭ, staŭicu Francyi, z « Sodomam » i « Jegiptam ». Pjeršymi pŭadami svobody byli seksual'nyja ekscesy, jakija supravadŭaŭsia razburenziem tradycyjnych sacyjal'nych i siamiejnych umoŭnasciej. Geta paraŭnannie budzie miec' tragičnyja nastupstvy z ciagam času. Duch pakazvaje nam, ŭto gety gorad spaznaje los « Sadoma » i « Jegipta », jakija stali dla Boga typovym simvaŭam grachu i buntu suprac' Jago. Tut pacviardŭajajecca ũstalavanaja vyšej suviaz' z « grečaskim» fiŭsofsksim « grachom », asudŭanym u Daniila 2:7-8. Kab caŭkam zrazumiec' getaje boskaje stygmatyzavannie grečaskaga grachu, davajcie razgledzim toj fakt, ŭto, sprabujučy vykarystac' fiŭsofsksija słovy, kab pradstavic' Jevangjelje ŭycharam Afin, apostal' Pavieŭ paciarpieŭ niaŭdaču i byŭ vygnany z getaga miesca. Vos' čamu fiŭsofsksaja dumka nazaŭŭdy zastaniecca voragam Boga-Tvorcy. Z ciagam času i da svajgo kanca gety gorad pad nazvaj «Paryŭ» budzie zachouŭvac' i sviedčyc' svaimi dziejanniami pra dakŭladnasc' paraŭnannia z getymi dvuma nazvami, simvaŭami seksual'naga i reŭlijnaga grachu. Za nazvaj «Paryŭ» kryjecca spadčyna «paryzijaŭ», słowa, kiel'ckaje pachodŭzannie jakoga aznačaje «tyja, ŭto z kaŭŭa», — dramatyčna prarockaja nazva. U rymkskija časy getaje miesca bylo cytaŭdelu paganskich pakŭŭaniaŭ nikaŭ Isidy, bagini jegipcian, ale taksama malaŭničym i cyničnym vobrazam Parysa, syna cara Troi, staroga Pryama. Vinavaty ũ pieralubie z prygoŭaj Alenaj, ŭonkaj grečaskaga cara Mjenieŭaja, jon byŭ adkazny za vajnu z Grecyjaj. Pasla niaŭdaŭaj abŭogi greki adstupili, pakinuŭŭy na bierazie vieŭizarnaga draŭlanaga kania. Dumajučy, ŭto geta grečaski bog, trajancy pryviaŭi kania ũ gorad. A siarod nočy, kaŭi vino i viečarynka skončyliŭsia, grečaskija saŭdaty vyŭŭili z kania i adčynili varoty grečaskim vojskam, jakija cicha viarnuŭliŭsia; i ŭsie ŭychary gorada byli zabityja, ad cara da samych nizkich paddanych. Gety ŭčynak trajancaŭ pryviadzie da straty Paryŭa ũ apoŭnija dni, tamu ŭto, ignarujučy ŭrok, jon paŭtoryc' svaje pamyŭki, pasiaŭiŭŭy na svajoj terytoryi svaich voragaŭ, jakich jon kaŭanizavaŭ. Da tago, jak pryniac' nazvu Parys, gorad nazyvaŭŭia «ŭjutecyja», ŭto aznačaje «smiardziučaje baŭota»; usia getaja pragrama jago sumnaga losu. Paraŭnannie z « Jegiptam » apraŭdanaje, bo, pryniaŭŭy respubŭlikanski reŭym, Francyja aficyjna stanovicca pieršym reŭymam grachu ũ zachodnim sviecie. Getaje ŭŭumačennie budzie pacvierdŭana ũ Adkrycci 17:3 « punsovym » koleram « zviaŭ », vobrazam manarchičnaj i respubŭlikanskaj kaŭŭicyj apoŭŭnich dzion, pabudavanych pa ŭzory Francyi. Kaŭučy: « tam, dzie ich Gaspodz' byŭ raspiaty », Duch ustalouŭvaje paraŭnannie pamiŭ admaŭlenniem chryscijanskaj viery francuzskaga ateizmu i admaŭlenniem jaŭrejskim nacyjanaŭnym admaŭlenniem Mjesii Isusa Chrysta; bo getyja dzvie situacyi identyčnyja, i jany buduc' miec' tyja ŭ nastupstvy i tyja ŭ pŭady biazboŭznasci i biezzakonnia. Geta paraŭnannie budzie praciagnuta ũ nastupnych vieršach.

Nazyvajučy staŭicu gorada Jegiptam , Bog paraŭnoŭvaje Francyju z faraonom, uzoram čaŭviečaga supracivu Jago voŭi. Jana budzie zachouŭvac' getuju buntarskuju pazicyju da svajgo zniŭčennia. Z jaje boku nikoŭi nie budzie nijakaga pakajannia. Nazyvajučy « zŭo — dabrom, a dabro — zŭom », jana zdziejsnic' najgorŭyja grachi, praklatyja Bogam; nazyvajučy «sviatŭom» zasnavaŭ'nikaŭ «jaje čaŭviečyčch pravoŭ», jakija suprac'stajac' pravam Boga. I mnogija narody buduc' pierajmac' jaje ŭzor, navat u 1917 godzie magutnaja Rasija, jakaja zniŭčyc' jaje atamnaj bombaj padčas « ŭostaj truby », ŭto bylo pradkazana jaje imiem «Parysii» na kiel'ckaj movie, ŭto aznačaje «tyja, ŭto z kaŭŭa». Tamu jana da kanca zastaniecca niazdoŭ'naj bačyc' Boga ũ vyprabavanniach, jakija zniŭčac' jaje da takoj stupieni, ŭto jana zniŭčyc' jaje. Bo Jon uziaŭ jaje za miŭen' i nie adpuscic', pakuŭ jaje boŭŭ nie nie stanie.

Vjerŭ 9: « I ludzi z usich narodaŭ, plamionaŭ, moŭ i plamionaŭ buduc' gladziec' na ich trupy try z paŭovaj dni i nie dazvolac' pakŭŭasci ich trupy ũ magiŭy » .

U Francyi narod ustupiŭ u revalucyju ŭ 1789 godzie, a ŭ 1793 godzie pakaraŭ smierciu svajgo karala, a potym i karalevu, publična abiezgaŭleŭšy abodvuch na viaŭikaj centraŭ naj płošcy gorada, jakaja pasladoŭna nazyvaŭasia «Płošča Łjudovika XV», «Płošča Revalucyi» i ciapier «Płošča Zgody». Prypisyvajučy « try z paŭovaj dni » da času razburaŭnych dziejanniaŭ, Duch Sviaty, zdajecca, uklučaje bitvu pry Vaŭmi, dzie ŭ 1792 godzie revalucyjaniery suprac' stajali i razbiŭi rajeŭskija vojski jeŭrapiejskich karaleŭstvaŭ, jakija napali na respublikanskuju Francyju, u tym ŭliku Aŭstryju, krainu pachodžannia siam'i karalevy Maryi-Antuaniety. Kab zrazumiec' pachodžannie getaj nianavisci, treba pamiatac', što 1260 gadoŭ usich vidaŭ paboraŭ z boku papska-karaleŭskaj kaatyci ŭ vyniku razdražniŭi ekspluatavany, zniavažany, pierasledavany i caŭkam razburany francuzski narod. Apošnja dva praŭlenni Łjudovika XIV z jago agidnaj pychaj i Łjudovika XV, karumpavanaga, raspusnaga karala, u rešcie rešt napoŭniŭi čašu ciarpiennia Boga i ludziej. Scieražyciesia! Respublika nie z'jaŭlajecca i nie budzie dabraslaŭienniem dla Francyi. Da svajgo kanca, u svajoj piataj formie, jana budzie niesci praklony Boga i sama budzie rabić pamyŭki, jakija pryviaduć da jaje padziennia. Gety kryvavy režym, spačatku svajgo isnavannia, stanje krainaj «pravoŭ čaŭavieka» i gumanizmu, jakaja ŭ rešcie rešt budzie abaraniac' vinavatyh i rasčaroŭvac' achviaru svajoj niespraviadlivasciu. Jana navat budzie vitac' svaich voragaŭ i siaŭic' ich na svajoj terytoryi, pierajmajučy, u goršym wypadku, znakamity prykłađ trajanskaga gorada, viadomaga ŭviadzienniem draŭlanaga kania, pakinutaga grekami, jak my bačyli raniej.

Vjerš 10: « I tyja, čto žyvie na ziamli, buduć radavacca i ciešycca za geta, i buduć pasyŭac' padarunki adzin adnamu, bo getyja dva praroki mučyli tych, čto žyvie na ziamli » .

U getym vieršy Duch naceŭvajecca na čas, kaŭi, padobna gangrenie ci raku, francuzskaje fiŭsofskaŭe zło budzie raspaŭsiudžvacca i raspaŭsiudžvacca , jak čuma, u inšych zachodnich krainach. Geta aznačaje «znak časoŭ» « 6-j piačatki » ; toj, dzie « sonca stanovicca čornym, jak vaŭsianaja vaŭsianica »: sviaŭto Biblii znikaje, zadušanaje fiŭsofskaŭimi knigami vaŭnadumcaŭ.

U duchoŭnym čytanni, u adrozniennie ad « gramadzian Carstva Njabiesnaga », jakija vyznačajuć vybrannikaŭ Isusa, « žychary ziamli » abaznačajuć amierykanskich pratestantaŭ i, u boŭš šyrokim sensie, ludziej, jakija paŭstaŭi suprac' Boga i Jago praŭdy. Narody jeŭrapiejskich karaleŭstvaŭ i jašče boŭš amierykanskija gladziac' u bok Francyi. Tam narod razburaje svaju manarchiju i kataŭckuju chryscijanskuju reŭigiju, jakaja pagražaje narodam, jakija čytajuć Bibliju, « dvum sviedkam », « pakutami » svajgo «piekła»; sapraŭdnymi « pakutami », jakija, adnak, pryznačany toŭki dla Strašnaga suda, kab zniščyc' ižereŭigijnych, jakija sami padmanŭiva vykarystoŭvajuc' gety vid pagrozy, zgodna z Adkrycciom 14:10-11. Zamiežniki, achviary tych ža pagražanniaŭ za miežami Francyi, taksama pačynajuć spadziavacca atrymac' vygađu z getaj inicijatyvy. Geta tym boŭš aktuaŭna, što dziakujučy padtrymcy Francyi, pradastaŭlenaj Łjudovikam XVI niekaŭkimi gadami raniej, novyja Zlučanyja Štaty Paŭnočnaj Amieryki zdabyŭi svaju niezaležnasc', vyzvaŭiŭšysia ad panavannia Anglii. Svaboda byŭa ŭ ruchu i nieŭzabavie zavajavaŭa mnogija narody. U znak getaga siabroŭstva « jany buduć dasyŭac' adzin adnamu padarunki ». Adnym z takich padarunkaŭ byŭ padarunak francuzaŭ amierykancam — «Statuja Svabody», ustaŭavanaja ŭ 1886 godzie na vostravie nasuprac' N'ju-Jorka. Amierykancy adkazali tym ža žestam, prapanavaŭšy kopiju, jakaja, ustaŭavanaja ŭ 1889 godzie, znachodziŭa ŭ Paryży na vostravie pasiarod Sjeny kala Ejfielevaj vieży. Bog naceŭvajecca na taki dar, jaki pakazvaje ŭzajemny abmien, što skłađaje praklon prazmiernaj svabody , jakaja imkniecca ignaravac' svaje duchoŭnyja zakony.

Vjerš 11: « A praz try z pałovaj dni ūvajšoŭ u ich duch žyccia ad Boga, i jany stali na nogi svaje; i viaľiki strach achapiŭ tych, chto ich bačyŭ » .

20 krasavika 1792 goda Francyja apynuťasia pad pagrozaj z boku Aŭstryi i Prusii, i 10 žniŭnia 1792 goda jana zrynuťa svajgo karala Łjudovika XVI. Revalucyjaniery atrymaťi pieramogu ŭ Vaľmi 20 vierasnia 1792 goda. Karoľ Łjudovik XVI byŭ pakarany smierciu na giľjacinie 21 studzienia 1793 goda. Dyktatar Rabiesp'jer i jago siabry byli pa čarzie pakarany smierciu na giľjacinie 28 łipienia 1794 goda. «Kanviencyja» byťa zamieniena «Dyrektoryjaj» 25 kastryčnika 1795 goda. Dva «Terory» 1793 i 1794 gadoŭ praciagvaľsia razam toľki adzin god. Pamiž 20 krasavika 1792 goda i 25 kastryčnika 1795 goda ja ličyŭ gety pradkazany pieryjad « troch z pałovaj dzion » abo «troch z pałovaj gadoŭ» reaľnym. Ale ja dumaju, što getaja praciagľasc' taksama niasie duchoŭnaje paľannie. Gety pieryjad składaje paŭtydnia, što moža vykľikac' namiok na ziamnoje sľužennie Isusa Chrysta, jakoje doŭžyťasia roŭna «try z pałovaj praročyja dni» i skončyťasia smierciu Mjesii Isusa Chrysta. Duch paraŭnoŭvaje jago dziejanni z dziejanniami Bibľii, jago « dvuch sviedkaŭ », jakija taksama dziejničali i vučyli, pierš čym byli spaleny na pľošcy Revalucyi ŭ Paryży. Dziakujučy getamu paraŭnanni Bibľija, getaja viera, atajasamľivajecca z Isusam Chrystom, jaki ŭ joj znoŭ ukryžavany i « prabity », jak pakazvaje Adkr. 1:7. Patop krovapraľiccia ŭ rešcie rešt napaľochaŭ francuzski narod. Taksama, pasla pakarannia smierciu kiraŭnika Kryvavaga kanvienta Maksimiľjana Rabiesp'jera i jago siabroŭ Kutona i Sjen-Žusta, spyniľisia impravizavanyja i sistematčnyja pakaranni smierciu. Duch Boży znoŭ abudziŭ duchoŭnuju smagu ludziej, i praktykavannie religii staťa zakonnym i, pierš za ūsio, svabodnym. Znoŭ z'javiľsia dabratvorny «strach Boży», i cikavasc' da Bibľii znoŭ uzgareťasia, ale da kanca sviatu z im buduc' zmagacca i kankuravac' fiľasofskija knigi, napisanyja svabodnymi myslarami, čyja grečaskaja madeľ z'jaŭľajecca krynicaj usich jago raznastajnych formaŭ.

Vjerš 12: « I pačuťi jany goľas z nieba, jaki kazaŭ im: «Uzydzicie siudy». I jany ūżyšli na nieba na vobľaku, i ūbačyli ich voragi ichnija » .

Getaje boskaje scviardžennie datyčycca biblejskich « dvuch sviedkaŭ » pasla 1798 goda.

Paraŭnannie z Isusam praciagvajecca, bo mienavita jago bačyli vybranyja (pasla praroka ľľii), jak jany ūznosiľsia na nieba na svaich vačach. Ale, u svaju čargu, toje ŭ samaje zrobiac' i vybranyja ŭ apošni čas. Ich voragi taksama ūbačac', jak jany ūznosiacca na nieba na vobľaku, dzie Isus pryciagnie ich da siabie. Padtrymka, jakuju Bog akazvaje svajoj spravie, takaja ŭ samaja dla Isusa Chrysta, jago vybranych, i ŭ getym kanteksie Francuzskaj revalucyi, Bibľii pasla 1798 goda. Kab pacvierdzic' kaniec pradkazanaj praciagľasci « 1260 dzion »-gadoŭ, u 1799 godzie Papa Pij VI pamior u zniavolenni ŭ Vaľans-siur-Ron, tym samym zrabiŭšy magčymym praciagľy pieryjad miru praciagľasciu 150 gadoŭ, pradkazany ŭ formie « piaci miesiacaŭ » u Adkrycci 9:5-10, pamiž 1843-44 i 1994 gadami. Smierc' Łjudovika XVI, kaniec manarchii i smierc' paľonnaga Papy nanosiac' smiarotny ūdar pa religijnaj nieciarpimasci « zviera, jaki vychodzic' z mora » ŭ Adkrycci 13:1-3. Kankardat Dyrektoryi zagojvaje jago ranu, ale jon boľš nie karystajecca razburanaj karaleŭskaj padtrymkaj, jon boľš nie budzie pierasledvac' da kanca času, kaľi pratestanckaja nieciarpimasc' z'javicca pad nazvaj « zviera, jaki vychodzic' z ziamľi » ŭ Adkrycci 13:11.

Vjerš 13: « U tuju gadzinu staŭsia viaľiki ziemlatrus, i dziasiataja častka gorada abvaľiťasia; i ŭ ziemlatrusie zaginuťa siem tysiač čaľaviek, a astatnija žachnuťisia i addaťi sľavu Bogu niabiesnamu » .

U gety čas (u tuju gadzinu) spraudziusia ũ duchoŭnaj formie « ziemlatrus », pra jaki ũžo pradjazvała spraudžannie Łisabona ũ 1755 godzie, što apisvajecca ũ temie « šostaj piačatki » z Adkryccia 6:12. Pavodle Ducha Božaga, gorad Paryž straci ũ « dziasiatuju častku » svajgo nasieľnictva. Ale inšaje značennie, zgodna z Dan. 7:24 i Adkrycciom 13:1, moža tyčycца dziasiataj častki « dziesiaci ragoŭ » abo zachodnich chryscijanskich karaleŭstvaŭ, padparadjavanyh papskamu rymskamu kataficyzmu. Francyja, jakuju Rym ličyc' «starejšaj dačkoj» Rymska-katafickaj carkvy, upadaje ũ ateizm, pazbaŭlaje jaje padtrymki i zachodzic' tak daloka, što zniščaje jaje ũladu. Čacviortaja truba adkryła geta: « treciaja častka sonca ũdarajecca »; Vjestka « siem tysiač čaľaviek zaguľi ũ getym ziemlatrusie » pacviardžaje geta, kažućy: mnostva (tysiača) religijnych « mužoŭ » (siem: religijnaje asviačennie tago času) zaguľi ũ getym paľityčnym i gramadskim ziemlatrusie.

Vjerš 14: « Drugoje gora minuła. Vos', treciaje gora chutka pryjdzie ». «.

Takim čynam, intensiŭnaje praliccio kryvi znoŭ raspaľiła strach Boży, i «teror» spyniŭsia , zamienieny impieryjaj Napoleona I , « aroľam », jaki abviasci ũ apošnija try « truby », try « viaľikija gora » dla žycharoŭ ziamľi. Pakoľki ab'java adbyľasia pasla Francuzskaj revalucyi 1789–1798 gadoŭ, « drugoje gora », jakoje prypisvajecca jamu ũ vieršy 14, nie moža tyčycца jago niepasredna. Ale dla Ducha geta srodak, jaki kaža nam, što novaja forma Francuzskaj revalucyi z'javicca niepasredna pierad viartanniem u sľavie Isusa Chrysta. Cjapier, zgodna z Adkrycciom 8:13, « drugoje gora » vidavočna tyčycца temy 6-ga truba z Adkryccia 9:13, jakaja dakľadna « zagubic' tracinu ludziej », pierš čym Isus Chrystos vierniecca, kab adpomscic' za niespraviadľivaje asudžennje svaich viernych sľug, zniščyŭšy ich smiarotnych voragaŭ, apošnich paŭstancaŭ. My možam zrazumiec', što, padobna razni, ũčynienaj francuzskimi revalucyjaniem, Bog arganizuje razniu Treciaj susvietnaj vajny, na gety raz jadziernuju, jakaja značna skarocic' koľkasc' žycharoŭ Zjamľi, pierš čym jana budzie caľkam zniščana, što viernie jaje pieršapačatkovy « biezdan' » pasla kančatkovaga razburaľnaga ũmiašannia Isusa Chrysta.

Dvajnoje značennie « drugoga gora » zviazvae čacviortuju trubu z šostaj pa duchoŭnaj pryčynie. Struktura Adkryccia padzialaje čas chryscijanskaj ery na dzvie častki. U pieršaj « gora » karaje vinavatyh, pakaranyh da 1844 goda, a ũ drugoj — tych, čto byŭ pakarany pasla 1844 goda, niepasredna pierad kancom svietu. Cjapier getyja dva pakaranni majuc' toje ž značennie, jakoje Bog nadaje svajmu čacviortamu pakaranniu ũ ľjevit 26:25: « Ja pašľu mieč, jaki adpomscic' za Moj zapaviet ». Pieršaje pakarannje ũdaryła pa tych , čto nie pryniaŭ pašľannia Refarmacyi, spravy, padrychtavanaj Isusam dla svaich vybrannikaŭ, a drugoje — pa tych, čto nie adguknuŭsia na Božaje patrabavannje zaviaršyc' getuju Refarmacyju z 1843 goda. Adkrytaje sviatľo, z dapamogaj jakoga Bog buduie getuju pastajannuju Refarmacyju, budzie pradstaŭlena da gadziny, kaľi skončycца vyprabavaľny čas.

Razgladajućy rečy i dziejanni, jakija Bog vinavaciŭ ludziej Francuzskaj revalucyi z 1789 pa 1795 god, my znachodzim tyja ž, jakija Jon moža vinavacic' zachodnich ludziej apošnich dzion. My znachodzim tuju ž pagardu, tuju ž biazbožnasc' i nianavisc' da religijnych abraďaŭ i tych, čto ich vučyc'; pavodziny, jakija na gety raz z'jaŭľajucca vynikam niezvyčajnaga razviccia navuki i techniki. U gady miru ateizm i iľžyvaja religija zavajavali zachodni sviet. Tamu ũ Boga josc' vaľkaja padstava prapanavac' nam pa getaj temie padvojnaje čytannje; pavodziny «tych, čto vyžyŭ », što robic' pryncypovuju roznicu pamiž revalucyjnaj epochaj i navukovym časam apošnich dzion čaľaviećva. Kab byľo boľš zrazumieľa, zgodna z Adkrycciom 11:11-13, « tyja, čto vyžyŭ » z pieršaga čytannia, jakoje

tyčycca « čacviortaj truby », « pakajaľisia », a « tyja, chto vyžyŭ » z drugoga, jakoje tyčycca « šostaj truby », « nie pakajaľisia », zgodna z Adkrycciom 9:20-21.

Treciaje « viaľikaje gora » (dla grešnikaŭ): słaŭnaje viartannie Chrysta-msciŭca

Vjerš 15: « Sjomy anioł zatrubiŭ. I na niebie zagučali gučnyja gaľasy, jakija kazali: “Carstva getaga svietu stała carstvam Gospada našaga i Chrysta Jago, i Jon budzie vaľadaryc’ na viaki viakoŭ ”».

Apošniaja tema razdzieľa — geta tema « siomaj truby », jakaja, nagadaju, abaznačaje momant, kaľi niabačny Bog-stvaraľ’nik stanovicca bačnym dla vačej svaich voragaŭ, pacviardžajučy Adkryc’cio 1:7: « Vos’, Jon idzie z abłokami, i ŭbačyc’ Jago kožnaje voka, navat tyja, chto pranizaŭ Jago ». « Tyja, chto pranizaŭ Jago », chto pranizaŭ Isusa, — geta Jago voragi ŭsich epoch chryscijanskaj ery, u tym ŭliku i apošniaj. Jany pranizali Jago, pierasledujučy Jago viernych vučniaŭ, pra jakich Jon skazaŭ: « Koľki razoŭ vy zrabiľi geta adnamu z getych bratoŭ Maich mienšych, vy zrabiľi Mnie (Mc. 25:40)». Z niabiosaŭ uznosiacca gučnyja gaľasy, kab adznačyc’ getuju padzieju. Geta žychary niabiosaŭ, jakija ŭžo wykazali žadannie adznačyc’ vygnannie z niabiosaŭ d’jabła i jago demanaŭ pieramožnym Chrystom, jakoga ŭ Adkryc’ci 12:7-12 nazyvajuc’ « Michaiľam ». Jany ŭdzieľ’ničajuc’ u radasci vybranych, jakija, u svaju čargu, vyzvalenyja i pieramožanyja Isusam Chrystom. Gistoryja ziamnoga grachu spynicca z-za adsutnasci grešnikaŭ, zniščanych vusnami boskaga Chrysta. D’jabaľ, « kniaz’ getaga svietu », pavodle Isusa, gublaje svajo vaľodannie grešnym svietam, zniščanym Bogam. Jon zastaniecca jašče tysiaču gadoŭ na spustošanaj ziamľi, nikomu nie pryčyniajučy škody, čakajučy svajgo poŭnaga zniščennia na Strašnym sudzie razam z usimi inšymi grešnikami, jakich Bog uvaskrasic’ dla getaj mety.

Vjaľikaje niabiesnaje ščascie vybranych, adkuplenych kryvioju Isusa Chrysta

Vjerš 16: « I dvaccac’ čatyry starcy, jakija siadzieľi pierad Bogam na tronach svaich, upali nicma i pakľaniľisia Bogu ».

Vybranyja ŭvajšli ŭ niabiesnaje Carstva Božaje, siaduc’ na tronach u prysutnasci Boga, jany buduc’ vaľadaryc’ abo sudzić’ biazbožnych, zgodna z Adkrycciom 20:4. Gety vierš vykľikaje asacyjacyi z kantekestam niabiesnaga pačatku adkuplenych z Adkryccia 4. Gety vierš pradstaŭlaje formu, jakuju pavinna prymac’ sapraŭdnaje pakľaniennie Bogu. Pakłon, na kaleniach, tvaram da ziamľi, — geta forma, uzakonienaja Bogam.

Vjerš 17: « Kažučy: Dziakujem Tabie, Gospadzie Boža Usiemagutny, Jaki josc’ i Jaki byŭ, što Ty ŭziaŭ Svaju viaľikuju siľu i zacaravaŭ » .

Adkuplenyja adnaŭlaje svaju padziaku i schilajucca pierad Isusam Chrystom, « Usiemagutnym Bogam, Jaki josc’ i Jaki byŭ » i Jaki pryjšoŭ », jak abviaščaje Adkr. 1:4. « Ty avaľodaŭ viaľikaj uľadaj Tvajoj », ad jakoj Ty admoviŭsia, kab vyratavac’ vybranych Tvaich, i adkupiŭ ich grachi svajoj smierciu ŭ svaim słuženni jak « Jagnia »; « Jagnia Božaje, jakoje biare na siabie grachi svietu » . Ty « avaľodaŭ Carstvam Tvaim »; mierkavany kantekest sapraŭdy toj, kudy Duch uziaŭ Jana ŭ Adkr. 1:10; gistoryja Schodu

Chrysta na ziamli Źžo Ź minulym. Na getym etapie « siem schodaŹ » zastaŹisia za wybranymi. VaŹadarstva Isusa, pradmiet nadziei viery vybranych, staŹa reaŹnasciu.

Vjerš 18: « Jazyki razgnievaŹisia, i pryjšoŹ gnieŹ Tvoj, i nastaŹ čas sudzić' miortvych, uznagarodzic' sŹug Tvaich, prarokaŹ, sviatych i tych, chto baicca imia Tvajgo, maŹych i viaŹikich, i znišćyc' tych, chto rujnuje ziamlu » .

my znachodzim vieŹmi karysnuju infarmacyju pra pasladoŹnasc' pradjazanych padziej . 6-y truba zabitaja tracina ćaŹaviećta , geta znaćyc' « narody razźŹavaŹisia » , i na naŹych vaćach, u 2020-2021 gadach, my nazirajem pryćyny getaga razdraźniennia: Covid-19 i ekanamićnuju razruchu, jakuju jon vykŹikaŹ, iŹamskuju agresiju i, adpaviedna, nastuplennie Rasii razam z jaje sajuznikami. Pasla getaga źudasnaga i razburaŹnaga kanfliktu, pasla abviašćennia niadzieŹnaga zakona «zviarom ziamnym » , geta znaćyc' prateŹtanckaj i kataŹickaj kaalityjaj amerykanskich i jeŹrapiejskich tych, chto vŹŹyŹ, Bog vyŹiŹ na ich « siem apoŹnich poŹasciaŹ gnievu Svajgo » , apisanych u Adkrycci 16. U siomy dzien' z'javiŹsia Isus, kab vyratavac' svaich vybranych i znišćyc' zaniapaŹych. Zatym paćynajecca pragrama, padrychtavanaja na « tysiaću gadoŹ » siomaga tysiaćagoddzia. Na niabiosach, zgodna z Adkrycciem 4:1, adbudziecca sud nad biazboźnymi: « i nastaŹ čas sudzić' miortvych » . Sviatyja atrymŹivajuc' svaju Źznagarodu: viećnaje ŹŹccio, abiacanaje Isusam Chrystom svaim vybranim. Jany narešćie atrymŹivajuc' raniŹniuju zorku i vianok, abiacany vybranim, jakija atrymaŹi pieramogu Ź barac'bie viery: « kab uznagarodzic' sŹug Tvaich, prarokaŹ » . Tut Bog nagadvaje pra vaźnasc' prarocćvaŹ dla Źsich viakoŹ (zgodna z 2 Pjat. 1:19) i asabŹiva Ź apoŹnija dni. «Sviatyja i tyja, chto baicca imia Tvajgo » , geta znaćyc' tyja, chto stanoŹća adguknuŹsia na pasłanni troch anioŹaŹ z Adkryccia 14:7-13; pierŹy z jakich nagadvaje pra mudrasc' , jakaja zaklućajecca Ź tym, kab bajacca Jago, sŹuchacca Jago i nie asprećvac' Jago zapaviedzi, kaźućy: « Bojćiesia Boga i addajćie Jamu sŹavu » , u Jago aspiećcie Boga-stvaraŹnika, « bo nastaŹa gadzina suda Jagonaga, i pakŹaniciesia Tamu, Chto stvaryŹ nieba i mora, i ziamlu, i krynicy vady » .

Vjerš 19: « I adćyniŹsia chram Boźy na niebie, i Ź chramie Jagonym pakazaŹsia kaŹćeg zapavietu Jagonaga. I staliŹia maŹanki, i gaŹasy, i grymoty, i ziemlatrusy, i viaŹiki grad » .

Usie temy, jakija abmiarkoŹvajucca Ź getaj knizie Adkryccia, sychodziacca vakoŹ getaga gistaryćnaga momantu viaŹikaga sŹaŹnaga viartannia naŹaga boskaga Gospada Isusa Chrysta. Gety vierŹ nakiravany na kantećst, u jakim nastupnyja temy spraŹdźvajucca i zaviarŹajucca:

Adkr. 1: Advientyzm:

Vjerš 4: « Jan — siami cerkvam, jakija Ź Azii: Źaska vam i mir ad Tago, Chto josc' , i Chto byŹ, i Chto pryjdzie , i ad siami duchaŹ, jakija pierad Jago tronam » .

Vjerš 7: « Vos' , Jon idzie z abŹokami , i Źbaćyc' Jago koźnaje voka, i tyja, chto praciaŹ Jago. I Źsie plamiony ziamnyja buduc' gaŹasic' pierad Im. Tak. Amin! »

Vjerš 8: « Ja — AŹfa i Amiega, — kaźa Gaspodz' Bog, Jaki josc' , i Jaki byŹ, i Jaki pryjdzie , Usiemagutny » .

Vjerš 10: « U dzien' Gaspodni ja byŹ u duchu i paćuŹ za saboj gućny goŹas, byccam truby » .

Adkr. 3: Sjomy schod: kanieć « Źaadykijskaj » ery (= ludzi asudźany).

Adkr. 6:17: Vjaľiki dzien' gniewu Bożaga suprac' buntarskaga čaľaviectva , « bo pryjšoŭ viaľiki dzien' gniewu Jagonaga , i chto zmoża vystajac' ? »

Adkr. 13: « zvier, jaki vychodzic' z ziamľi » (kaaľicyja pratestantaŭ i kataľikoŭ) i jaje niadzieľny zakon;
vierš 15: « I jamu dadziena byľa ŭľada ażyvic' vobraz zvia, kab vobraz zvia i gavyryŭ, i kab zabivaľi ŭsich, chto nie pakłonicca vobrazu zvia » .

Adkr. 14: Dzvie temy: « žnivo » (kaniec svietu i ŭzniasienne vybranych) i « zbor uradżaju » (zniščennie faľšyvyh pastyraŭ ich spakušanymi i padmanutymi pasladoŭnikami).

Adkr. 16: Vjerš 16: « viaľiki dzien' bitvy Armagjedon »

pramoga i bačnaga ŭmiašannia Boga : « i byľi maľanki, i gaľasy, i grymoty, i ziemlatrus », pra što ŭžo gavyrycca ŭ Adkrycci 4:5 i 8:5. Ale tut Duch dadaje « i viaľiki grad »; « grad », jakim zaviaršajecca tema siomaj z « siami apošnih pošasciaŭ » u Adkrycci 16:21.

Takim čynam, kantekest viartannia Isusa Chrysta adznačany najnoŭšaj advientysckaj temaj, jakaja na gety raz , viasnoj 2030 goda, prynosic' sapraŭdnaje zbaŭlennie, prapanavanaje vybranyh, atrymanaje praz kroŭ, praľituju Isusam Chrystom. Geta gadzina Jago suprac'stajannia z paŭstancami, jakija rychtujucca zabic' Jago vybranych, što admaŭľajucca ad rymaskaj niadzieľi i zachouľvajuc' viernasc' Subocie, asviačonaj Bogam z pieršaga tydnia stvarennia svietu. « Šostaja piačatka » z Adkryccia 6 ilustruje pavodziny i žach getych paŭstancaŭ, złoŭlenych Gospadam na akcie naŭmysnaga gjenacydu Jago bľagasľaŭlonych i lubimych vybranych. Pradmiet roznagaľossia ŭzgadvajecca ŭ getym vieršy 19. Geta boski zakon, jaki zachouľvajecc a ŭ «kaŭčegu sviedčannia » ŭ samym sviatym miescy skinii i gabrejskim « chramie ». Kaŭčeg abaviazany svaim prestyżam i vieľmi vysokaj sviatasciu toľki tamu, što ŭ im znachodziacca skryżaľi zakona, vygraviravanyja paľcam samoga Boga, asabista, u prysutnasci Majsieja, Jago viernaga sľugi. Bibľija dazvalaje nam zrazumiec', što vykľikata žach u paŭstancaŭ padčas viartannia Isusa Chrysta. Bo mienavita geta abviaščajuc' vieršy z 1 pa 6 Psalma 50:

« Psal'm Asafa. Bog, Bog, Jachve, gavyryc' i kľiča ziamľu ad uschodu sonca da zachadu. Z Sijona, daskanaľasci prygažosci, zziaje Bog. Bog naš idzie, Jon nie budzie maŭčac'; pierad Im agon' pażyraľny, i vakoľ Jago mocnaja bura . Jon kľiča da niabiosaŭ zgary i da ziamľi, kab sudzić narod Svoj : Zbiarycie da Mjanie sviatych Maich, jakija zakľučyli sa Mnoju zapaviet praz achviaru! - I niabiosy abviasciac' Jagonuju praŭdu , bo Bog josc' suddzia .

U kantekestie teroru paŭstancy ŭbačac' tekst čacviortaj z Dziesiaci Bożych zapaviedziaŭ, adlustravany na niebie ŭ vygladzie vogniennyh ľitar. I dziakujučy getamu boskamu dziejanniu jany daviedajucca, što Bog asudżaje ich na pieršuju i « druguju smierć ».

Gety apošni vierš temy « siomaj truby » raskryvaje i pacviardżaje važnasc', jakuju Bog nadaje svajmu zakonu, jaki asprečvajecca buntoŭnym iľžyvyh chryscijanstvam. Boży zakon pryniżajecca pad padstavaj nibyta suprac'stajannia pamiż zakonam i ľaskaj. Getaja pamyľka z'jaŭľajecca vynikam

niapraviťnaga razumiennia sloŭ, skazanych apostolam Paŭlam u jago pasłanniach. Tamu ja tut razvieju lubyja sumnievy, daŭšy zrazumietyja i prostyja tłumačenni. U Pasłanni da Rymlanaŭ 6 Pavieł suprac'pastaŭlaje tych, chto « pad zakonam », tym, chto « pad łaskaj », vyklučna z-za kanteckstu svajgo času, kaŭi pačynajecca novy zapaviet. Formuŭaj « pad zakonam » jon adnosicca da gabrejaŭ staroga zapavietu, jakija adkidajuc' novy zapaviet, zasnawany na daskanaŭaj praviednasci Isusa Chrysta. A vybranych, jakija ŭstupajuc' u gety novy zapaviet, jon adnosicca da formuły « z zakonam ». Bo geta karysc', jakuju prynosic' łaska, u imia jakoj Isus Chrystos u Sviatym Duchu dapamagaje svaim vybranyim i vučyc' ich lubic' i vykonvac' sviaty boski zakon. Padparadkoŭvajučysia jamu, jon tady « pad zakonam » i « pad łaskaj », jon taksama nie « pad zakonam ». Ja znoŭ uspomniŭ, što Pavieł kaŭa pra boski zakon, što jon « sviaty i što zapaviedz' spraviadliwaja i dobraja »; što ja padzialaju z im u Isusie Chryscie. U toj čas jak Pavieł asudŭaje grech, imknučysia pierakanac' swaich čytačoŭ, što jany boł'sz nie pavinny grašyc', budučy ŭ Chryscie, sučasnyja buntary vykarystoŭvajuc' jago teksty, kab supiarečyc' jamu, robiačy Isusa Chrysta, jakoga jany nazyvajuc' « słuŭžycielem grachu », ustanoulenym Rymam 7 sakavika 321 goda. U toj čas jak Pavieł zajaviŭ u Gał. 2:17: « Kaŭi ŭ my šukajem aprauđannia ŭ Chryscie, kaŭi i sami akazvajemsia grešnikami, ci ŭ Chrystos — słuŭga grachu?» Zusim nie ! » Zviarniem uvagu na waŭnasc' dakładnasci, « zusim nie », jakaja asudŭaje reŭlijnuju koncepcyju fał'syvaj, buntarskaj sučasnej chryscijanskaj viery, i geta z 7 sakavika 321 goda, daty, kaŭi rymski « grech » uvajšoŭ u zachodniuju i ŭschodniuju chryscijanskuju vieru ŭładaj paganskaga rymskaga impieratara Kanstancina I.

U getym kanteckscie « siomaj truby » zakančvajucca pieršyja šesc' tysiač gadoŭ, adviedzienych Bogam dla vybaru ziamnych vybranych u Jago aguł'nym siamitysiačagadovym prajekcie. Zatym pačynajecca siomaje tysiačagoddzie, abo « tysiača gadoŭ », z Adkryccia 20, prysviečanaje niabiesnamu sudu nad buntarami vybranyimi, adkuplenymi Isusam Chrystom, tema Adkryccia 4.

Adkryccio 12 : Vjaľiki Central'ny Pľan

Žančyna – Rymski agresar – Žančyna ũ pustyni – U dužkach: Bitva na niabiosach – Žančyna ũ pustyni – Refarmacyja – Ateizm-

Advientyscki rešta

Pjeramožnaja žančyna, niaviesta Chrysta, Jagnia Božaje

Vjerš 1: « I žaviľasia na niebie viaľikaja aznaka: žančyna, apranutaja ũ sonca, pad nagami ũ jaje miesiac, a na gaľavie ũ jaje vianok z dvanaccaci zorak » .

Tut znoŭ niekaľki tem iduc' adna za adnoj u niekaľkich karcinach abo scenach. Pjeršaja karcina ilustruje Vybrany schod, jaki atrymaje karysc' ad pieramogi Isusa Chrysta, jago adzinaj Gaľavy, zgodna z Ef. 5:23. Pad simvaľam «žančyny » « Njaviesta » Chrysta agornuta « soncam praviednasci », praročanamu ũ Maľ. 4:2. U padvojnym użyvanni « miesiac », simvaľ ciemry, znachodzicca « pad jaje nagami ». Getyja voragi gistaryčna i chraňaľagična — geta gabrei staroga zapavietu i grešnyja chryscijanie, katoliki, pravasľaŭnyja, pratestanty i advientysty novaga. Na jaje gaľavie « vianok z dvanaccaci zorak » simvaľizuje jaje pieramogu ũ zapaviecie Boga, 7, z čaľaviekam, 5, što aznačaje 12.

Pjerasledavanaja žančyna pierad kančatkovaj pieramogaj

Vjerš 2: « Jana byľa ciažarnaja i kryčaľa ad rodavych pakut i rodavych pakut .

U drugim vieršy « muki rodaŭ » adnosiacca da ziamnych pierasleđaŭ, jakija papiaredničali času niabiesnaj sľavy. Gety vobraz byŭ vykarystany Isusam u Jevangjeľti ad Jana 16:21-22: « Žančyna, jakaja rodzić', smutkuje, bo nastaľa jaje gadzina; a kaľi narodzić', užo nie pamiataje pra boľ', bo radasna, što naradziŭsia ũ sviet čaľaviek». Tak i vy ciapier majecie smutak; ale Ja ũbaču vas znoŭ, i ũzradujecca serca vaša, i radasci vašaj nichto nie adbiare ũ vas .

Paganski ganicieľ' žančyn: Rym, viaľiki impierski gorad

Vjerš 3: « I žaviŭsia na niebie inšy znak: i vos', viaľiki čyrvony cmok, jaki mieŭ siem gaľoŭ i dziesiac' ragoŭ, i na gaľovach jagonych siem karon » .

U trecim vieršy paznačany jago ganicieľ: viadoma, d'jabaľ, ale jon dziejničaje praz ziamnyja cialesnyja siľy, jakija pierasledujuc' vybranych pavodle svajoj voľi. U svaich dziejanniach jon vykarystoŭvaje dzvie pasladoŭnyja strategii: strategiju « cmoka » i strategiju « zmieja » . Pjeršaja, strategija « cmoka », — geta adkrytaja ataka, jakuju vykarystoŭvaje paganski impierski Rym. Takim čynam, my znachodzim simvaľy, jakija ŭžo bačyli ŭ Dan. 7:7, dzie Rym z'javiŭsia ŭ vygladzie čacviortaj žachľivaj žyvioľy z « dziesiacciu ragami ». Paganski kantekest pacviardžajecca prysutnasciu « dyjadem », jakija tut razmieščany na « siami gaľovach », simvale rymaskaga gorada pavodle Adkryccia 17. Getaja dakładnasc' zasľugoŭvaje našaj poŭnaj uvagi, tamu što kožny raz, kaľi pradstaŭlajecca gety vobraz, jana pakazvaje nam razmiaščenniem « dyjadem », prarocki gistaryčny kantekest.

Religijny ganicieľ žančyn: Papski katalicki Rym

Vjerš 4: « Jago chvost zmiaŭ tracinu zorak z nieba i kinuŭ ich na ziamlu. I cmok staŭ pierad žančynaj, jakaja pavinna byľa naradzic', kab zžerci dzicia jaje, kaľi jana narodzic' » .

Gety vierš znoŭ, pad novymi simvaľami, viartaje pastannie z Adkryccia 11:1-3, dzie papski Rym atrymľivaje ad Boga dazvoľ pad tytuľam « žazľa » « taptac' sviaty gorad 42 miesiacy ».

U knizie Daniila « dziesiac' ragoŭ » Rymaskaj impieryi pavinny byľi zmianicca papskim « maľym rogam » (z 538 pa 1798 god). Getaja pierajemnasc' pacviardžajecca tut, u Adkrycci 12, vierš 4.

Termin « chvost » , jaki nakiravany na iľžyvy praročyca « Jezavieľ » z Adkryccia 2:20 ilustruje getuju pierajemnasc' faľšyvachryscijanskaga papskaga religijnaga Ryma. Tut paŭtarajecca abvinavačvannie, pryviedzienaje ŭ Dan. 8:10. Achviary jaje chitrasciaŭ i spakus, godnyja « zmieja » z Knigi Byccia, topčucca pad simvaľam « zorak niabiesnych », geta značyc' pad tytuľam « gramadzian Carstva Njabiesnaga », jaki Isus prypisvaje svaim vučniam. « Treciaja častka ŭciagnutaja ŭ jaje padziennie ». Treciaja častka zgadvajecca nie ŭ ģitaraľnym značenni, a, jak i ŭsiudy ŭ praroctvach, jak značajna častka aguľnaj koľ'kasci chryscijan, jakija prajšli vyprabavannie. Achviary moguc' navat pieravyšac' getuju dolu ģitaraľnaj traciny.

Vjerš 5: « I naradziľa jana syna, jaki pavinien byŭ pasci ŭsie narody žaleznym žazľom. I ŭzniesiena byľo dzicia da Boga i da Jago trona » .

U padvojnym ŭžyvanni praroctva nagadvaje, jak d'jabaľ zmagaŭsia za spravu Mjesii ad jago naradžennia da jago pieramožnaj smierci. Ale geta pieramoga — pieramoga pieršynca, pasla jakoga ŭsie jago vybranyja pojduc' napierad, kab praciagvac' tuju ž barac'bu, pakuľ nie budzie atrymana kančatkovaja pieramoga. U gety momant, atrymaŭšy niabiesnaje cieľa, jany padzielacca z im Jago sudom nad biazbožnikami, i tam, razam, « jany buduc' kiravac' narodami žaleznym žazľom », jaki vyniesie prysud « pakut drugoj smierci » apošniaga suda. Dosvied Chrysta i dosvied Jago vybranych zľivajucca ŭ adzin aguľny dosvied, i vobraz « dziciaci, uziataga da Boga i da Jago trona », takim čynam, da niabiosaŭ, — geta vobraz ziamnoga «vyzvalennia» vybranych, jakoje adbudziecca ŭ 2030 godzie, pry viartanni Chrysta-msciŭcy. Jany buduc' vyzvalenyja ad « mukaŭ rody ». Dzicia — geta simvaľ sapraŭdnaga, paspiachovaga i pieramožnaga chryscijanskaga naviartannia.

Vjerš 6: « Žančyna ŭciakľa ŭ pustyniu, dzie byľo joj padrychtavana miesca ad Boga, kab karmiľi jaje tam tysiaču dzviescie šesc'dziesiat dzion » .

Pjerasledavany schod mirny i biazbrojny, jago adzinaj zbrojaj z'jaŭlajecca Biblija, Słowa Bożaje, mieč Ducha, jon moža toľki ŭciakac' ad svaich agresaraŭ. Vjerš 6 nagadvaje pra čas panavannia papy-pieraslednika padčas « 1260 praročych dzion» abo 1260 reaľnych gadoŭ pavodle koda Jezekiłija 4:5-6. Gety čas dla chryscijanskaj viery z'jaŭlajecca časam balučych vyprabavanniaŭ, pra jakija sviedčyc' zgakda słowa « pustynia », dzie jon «kirujecca Bogam». Takim čynam, jon padzialaje pakuty « dvuch sviedkaŭ » z Adkryccia 11:3. U Dan. 8:12 gety boski prysud byŭ sfarmulavany nastupnym čynam: « vojska byŭ vyzvalena wiečnym z-za grachu »; grech, učynieny praz admovu ad pavagi da subotniaga dnia adpačynku z 7 sakavika 321 goda.

Razmykannie dužak: boj u niebie

Vjerš 7: « I stałasia na niebie vajna: Michaił i jagonyja anioły vajavali suprac' cmoka. I cmok vajavaŭ i jagonyja anioły ».

Abvieščanaje ŭzniasiennie sviatych zasługoŭvaje tłumačennia, jakoje Duch pradstaŭlaje nam u niejkich dužkach. Geta stanie magčymym dziakujučy pieramozie Isusa Chrysta nad grachom i smierciu. Getaja pieramoga byŭa pacvierdžana pasla jago ŭvaskrasiennia, ale Duch adkryvaje nam tut nastupstvy, jakija jana mieła dla žycharoŭ niabiosaŭ, jakija da getaga momantu kantaktavali z demanami i samim Satanoj.

Vjeľmi važna : gety niabiesny kanflikt, niabačny dla čaťaviečych vačej, prativaje sviatło na sens zagadkavych słoŭ, skazanych Isusam, kaŭ jon byŭ na ziamli. U Jevangjeľi ad Jana 14:1-3 Isus skazaŭ: « Njachaj nie tryvožacca sercy vašyja. Vjercie ŭ Boga i viercie ŭ Mjanie. U domie Ajca Majgo šmat abicielaŭ. Kaŭ b nie tak, Ja skazaŭ by vam: idu padrychtavac' vam miesca . I kaŭ pajdu i padrychtuju vam miesca , pryjdu znoŭ i vaz'mu vas da Sjabie, kab i vy byŭi, dzie Ja». Značennie «padrychtoŭki » getaga « miesca » budzie vysvietlena ŭ nastupnym vieršy.

Vjerš 8: « Ale jany nie pieramagłi, i nie znajšłosia boľš miesca dla ich na niebie » .

Getaja niabiesnaja vajna nie maje ničoga aguľnaga z našymi ziamnymi vojny; jana nie vyklikaje adrazu smierciaŭ, i dva suprac'ległyja łagjery nie roŭnyja. Vjaťiki Bog-stvaraľnik, jaki pradstaŭlaje siabie ŭ pakorłivym i braterskim abličcy archangjeła « Michaiła », usio jašče z'jaŭlajecca ŭsiemagutnym Bogam, pierad jakim usie Jago stvarenni pavinny schilacca i słuchacca. Satana i jago demany adnosiacca da tych buntaŭničych stvarenniaŭ, jakija padparadkoŭvajucca toľki pad prymusam, i, nareščie, jany nie moguc' supraciŭlacca i vymušany słuchacca, kaŭ viaťiki Bog vyganiaje ich z niabiosaŭ svajoj usiemagutnasciu. Padčas svajgo ziamnoga słužennia Isus vyklikaŭ strach u złych aniołaŭ, jakija padparadkoŭvałisia jamu i sviedčyli, što jon sapraŭdy « Syn Boży » boskaga płana, nazyvajučy jago takim čynam.

U getym vieršy Duch udakładniaje: « ich miesca boľš nie byŭo na niebie ». Getaje « miesca », jakoje zajmałi niabiesnyja buntary ŭ Carstvie Božym, pavinna byŭo byc' vyzvalena, kab getaje niabiesnaje carstva magło byc' « ačyščana » i « padrychtavana » da pryniaccia vybrannikaŭ Chrysta ŭ dzien' Jago apošniaj bitvy suprac' ziamnych buntaroŭ padčas Jago pryšescia ŭ sľavie. Mjenavita tady, uziaŭšy z saboj svaich vybrannikaŭ, « jany zaŭsiody buduc' z Im, dzie b Jon ni byŭ », geta značyc', na ačyščanym niebie, takim čynam « padrychtavanym » da ich pryniaccia. Častka ziamli tady budzie spustašenniem typu, praročanaje słovam « biezdan' » z Byccia 1:2. U sviatle getaj bitvy asvialajecca boski prajekt

vyratavannia, i koźnaje klučavoje slova Jago pľana raskryvaje svoj sens. Geta tyčycca i getych vieršaŭ, cytavanych u Pasľanni da Gabrejaŭ 9:23: « Tamu było nieabchodna, bo vyjavy niabiesnyja rečy pavinny byli byc' ačyščany takim čynam, kab sami niabiesnyja rečy magli byc' ačyščany boľš vydatnymi achviarami, čym getyja. » Takim čynam, nieabchodnaj « najlepšaj achviaraj » była dobraachvotnaja smierc' Mjesii pa imieni Isus, pryniesienaga dla adkuplennia grachou svaich vybrannikaŭ, ale, pierš za ũsio, kab atrymac' dla svaich stvarenniaŭ i dla siabie zakonnaje prava asudžac' na smierc' niabiesnych i ziamnych buntaroŭ. Mjenavita takim čynam « niabiesnaja sviatynia Boga była « ačyščana », spačatku, a potym, pry viartanni pieramoźnaga Chrysta, nadydzie čarga ziamľi, jakuju jon vyznačaje jak svajo « padnoźža », ale nie jak svajo «sviatyniu» ũ Is. 66:1-2: « Tak kaźa Gaspodz': nieba — tron Moj, i ziamla — padnoźža Maich nog . Jaki dom vy pabudujecie Mnie, i jakoje miesca vy zrobiecie, kab Ja žyťoŭ tam? Usio geta Majoj rukoj stvorana, i ũsio geta staľasia, kaźa Gaspodz'. Na getaga Ja pagladžu: na tago, chto pakorľivy i skrušany ducham, na tago, chto baicca slova Majgo». «; abo, zgodna z Ezekiľam 9:4, pra « tych, chto ũzdychaje i pľača z-za agidnasciej », jakija jany ũčynili.

Vjerš 9: « I skinuty byŭ viaľiki cmok, staraźytny zmiej, jakoga nazyvajuc' d'jabľam i satanoj, jaki padmanvaje ũvies' sviet; jon byŭ skinuty na ziamlu, i anioľy jagonyja byli skinuty razam z im » .

Njabiesnyja istoty pieršymi skarystaľisia duchoŭnym ačyščenniem, jakoje zdziejsniŭ pieramoźny Chrystos. Jon vygnaŭ z niabiosaŭ d'jabľa i jago anioľ'skich demanaŭ, jakija byli « skinutyja » na ziamlu na dzvie tysiačy gadoŭ. Takim čynam, d'jabal' viedaje «čas », jaki zastaŭsia jamu asabista i jago demanam, kab dziejničac' suprac' vybranych sviatych i boskaj praŭdy.

Zaŭvaga : Isus nie toľ'ki adkryŭ čalaviectvu charakter Boga, ale i paznajomiŭ ich z getaj groźnaj asobaj — d'jabľam, pra jakoga Stary Zapaviet maľa kazaŭ, pakidajučy jago amaľ u nieadukavanni. Pasla pieramogi Isusa nad d'jabľam barac'ba pamiź dvuma łagjerami ũzmacniľasia z-za tago, što demany ciapier niabačna žyvuc' siarod ludziej na ziamľi i va ũsim našym ziamnym vymiarenni, jakoje ũklučaje pľaniety i zorki na niebie. Geta adzinyja inšapľaniecie ũ našym ziamnym vymiarenni.

Tut ja pavinien nagadać, što praviť'naje razumiennie aguľ'naga vyratavaľ'naga prajekta, zadumanaga Bogam, z'jaŭľajecca vyklučnaj pryvilejaj, pryznačanaj toľ'ki dla Jago vybrannikaŭ. Bo faľšyvaja viera paznajecca pa tym, što jana zaŭsiody pamylajecca ũ svaich interpretacyjach Jago prajekta. Geta było pakazana z tago času, jak gabrei, jakija addali Mjesii ũ Sviatym Pisanni praroctvaŭ ab roli cialesnaga vyzvalennia, u toj čas jak Bog pľanavaŭ toľ'ki duchoŭnaje vyzvalennie; vyzvalennie ad grachu. Padobnym čynam, sionnia faľšyvaja chryscijanskaja viera čakaje viartannia Isusa Chrysta, ustalavannia Jago Carstva i Jago ũľady na ziamľi; rečaŭ, jakija Bog nie ũklučyŭ u svaju pragramu, jak vučyc' nas Jago praročaje Adkryccio. Naadvarot, Jago sľaŭnaje pryšescie adznačyc' kaniec ich žyccia, jakoje zastaľasia nos'bitam ich grachou i ũsioj ich viny pierad Im.

Vybraniec Chrysta viedaje, što svabodnaje žyccio pačal'asia na niabiosach, i što pasla ziamnoga pierapynku, nieabchodnaga dla daskanaľaj demanstracyi Jago ľubovi i spraviadľivasci, Bog-Tvorca padoŭžyc' žyccio svaich stvarenniaŭ, jakija zastaľisia viernymi na niabiosach i na ziamľi, viečna ũ Jago niabiesnym abľičy. Njabiesnyja i ziamnyja buntary tady buduc' asudžany, zniščany i zniščany.

Carstva Njabiesnaje vyzvalena

Vjerš 10: « I pačuŭ ja gučny gołas, jaki kazaŭ na niebie: «Cjapier nastala vyratavannie i siła i Carstva Boga našaga i ŭłada Chrysta Jagonaga, bo skinuty abvinawaŭca bratoŭ našych, jaki abvinawaŭ ich pierad Bogam našym dzien' i noč » .

Getaje « Cjapier » adnosicca da daty 7 krasavika, 30 krasavika, pieršaga dnia tydnia pasła sierady, 3 krasavika, kaŭi, pryniaŭšy kryž, Isus pieramog d'jabła, grech i smierc'. U gety pieršy dzien' tydnia jon abviasciŭ Maryi: « Nje dakranajsia da Mjanie, bo Ja jašče nie ūżyšoŭ da Ajca Majgo ». Jago pieramoga jašče pavinna byŭ aficyjna pacvierdžana na niabiosach, i z tago času, u svajoj boskaj usiemagutnasci, pad svaim znoŭ adkrytym anioł'skim imiem « Michaił », jon vygnaŭ d'jabła i jago demanaŭ z niabiosaŭ. Wažna adznačyc' cytatu « abvinawaŭca bratoŭ našych, jaki abvinawačvaŭ ich pierad Bogam našym dniom i nočču ». Jana adkryvaje nam vielizarnaje űniviersał'nae braterstva Božaga łagjera, jaki padzialaje svajo nieprymannie miaciežnaga łagjera z vybranymi na ziamłi. Chto getyja « braty »? Tyja, chto na niabiosach, i tyja, chto na ziamłi, jak Joŭ, jaki častkova addadzieny d'jabłu, kab dakazac' jamu, što jago « abvinawačvanni » biespadstaŭnyja.

Vjerš 11: « I jany pieramagłi jago kryvioju Jagniaci i słovam sviedčannia svajgo, i nie palubiłi dušy svajoj navat da smierci » .

Uzor, pra jaki gavorycca ű getym vieršy, možna znajsci ű pasłanni epochi « Smirny », i geta pasłannie pakazvaje na űzrovienu viery, patrabavany Isusam Chrystom dla űsich prarockich epoch da Jago słaŭnaga viartannia.

Pjeramoga « Michaiła », niabiesnaga boskaga imia našaga Zbaŭcy Isusa Chrysta, apraŭdvaje jago űračystyja zajavy, зробlenyja ű Jevangjełłi ad Matfiej 28:18-20: « Isus, padyšoŭšy, skazaŭ im: « Dadzienu Mnje űsialakaja űłada na niebie i na ziamłi . Dyk idzicie i navučycie űsie narody, chrysciačy ich u imia Ajca i Syna i Sviatoga Duchy, vučačy ich vykonvac' usio, što Ja zagadaŭ vam. I vos', Ja z vami va űsie dni da skančennia wieku » .

Takim čynam, pry zaklučenni svajgo pieršaga zapavietu Bog adkryŭ Majsieju gistoryju pachodžannia našaga ziamnoga vymiarennia, ale toł'ki nam, tym, chto žyvie ű apošnija dni čaŭvietva, Jon adkryvaje razumiennie svajgo głabał'naga płana zbaŭlennia, zakryvajučy dužki vopytu ziamnoga grachu, jaki ű rešcie rešt budzie praciagvacca šesc' tysiač gadoŭ. Tamu my padzialajem z Bogam čakannie viečnaga űž'jannia űsich Jago viernych niabiesnych i ziamnych vybrannikaŭ. Tamu pryvilej vybranych — zviarnuc' svaju űvagu pa čarzie na nieba i jago žycharoŭ. Bo jany, sa svajgo boku, nie pierastałi cikavicca losam vybranych i našaj ziamnoj gistoryjaj, ad stvarennia da kanca svietu, jak napisana ű 1 Kar. 4:9: « Bo mnie zdajecca, što Bog zrabiŭ nas apostalaŭmi apošnimi, asudžanyŭmi na smierc', bo my stałi vidoviščam dla svietu, dla aniołaŭ i dla ludziej » .

Situacyja z ziamloj pagaršajecca

Vjerš 12: « Tamu radujciesia, niabiosy i tyja, chto žyvie na ich; gora ziamłi i moru, bo da vas syšoŭ d'jabał u viatlikaj lutasci, viedajučy, što jamu zastałsia mała času » .

« Žychary nieba » pieršymi « űzradavałisia » pieramozie Chrysta. Ale suprac'ległym bokam getaj radasci z'jaŭłajecca űzmacniennie « gora » dla «žycharoŭ ziamłi ». Bo d'jabał viedaje, što jon asudžany na smierc' z adterminoŭkaj, i što ű jago « mała času », kab dziejničac' suprac' jago płana

vyratavannia. Dziejanni, jakija na praciagu 2000 gadoŭ zdziajsniaŭ demaničny łagjer, abmiežavany ziamloj, usie jany raskryty Isusam Chrystom u jago Adkrycci abo Apakałipsisie. Geta tema getaj pracy, jakuju ja pišu dla vas. I z 2018 goda vybranniki Isusa Chrysta dzielacca getym viedanniem pra kaniec času, adviedzienaga d'jabłŭ dla jago sprawy spakušennia; jon skončycca viasnoj 2030 goda sa słaŭnym viartanniem ich boskaga Nastaŭnika. Dužki getaj temy zaviaršajucca vieršam 12.

Začyniajučy dužki bitvy ŭ niebie

Adnaŭlennie temy žančyny, jakuju viaduc' u pustyni

Vjerš 13: « Kałi cmok ubačyŭ, što jon skinuty na ziamlu, jon pačaŭ pierasledvac' žančynu, jakaja naradziła chłopcyka » .

Getaja dužka dazvalaje Duchu viarnucca da temy papskaga panavannia z 6-ga vierša. Termin « cmok » u getym vieršy ŭsio jašče adnosicca da samoga d'jabła, Satany. Ale jago barac'ba suprac' « žančyny » viadziecca rymskimi dziejanniami, pasladoŭna impierskimi, a potym papskimi.

Vjerš 14: « I dadzienny byłi žančynie dva kryty viałikaga arołŭ, kab jana palacieła ŭ pustyniu, u svajo miesca, dzie jana budzie karmicca čas i časy i paŭčasu, ad abličča zmieja » .

U getym 14-m vieršy jon adnaŭlaje pasłannie, pakazvajučy praciagłasc' papskaga panavannia ŭ formie «try z pałovaj gady», « čas, časy i paŭčasu », jakija ŭžo vykarystoŭvajucca ŭ Dan. 7:25. Pry getym paŭtarenni novyja detałi buduc' vyjaŭleny ŭ chanałagičnaj pasladoŭnasci padziej. Varta adznačyc' adnu detał': « cmok » z 4-ga vierša zamianiajecca « zmiejem » getak ŭa, jak « cmok » z 3-ga vierša zamianiajecca «chvastom» . Terminy « zmiej i chvost » pakazvajuc' nam zmienu aktyŭnaj taktyki, jakuju Bog, « viałiki aroł », natchniaje ŭ d'jabła i jago demanaŭ. Pasła adkrytaj agresii «cmoka » nastupaje chitraja i rełigijnaja chłusnia «zmieja » , jakaja spraŭdžvajecca papskim panavanniem praciagłasciu 1260 prarockich gadoŭ. Zgadka pra « zmieja » dazvalaje Bogu prapanavac' nam paraŭnanie z abstavinami pieršarodnaga grachu. Getak ŭa, jak Jeva była spakušana « zmiejem », praz jakoga d'jabał vykazvaŭ siabie; « Žančyna », « niaviesta » Chrysta padviargajecca vyprabavanniu chłuslivymi słovami, jakija d'jabał pradstaŭlaje joj praz « vusny » svaich agjentaŭ papskaga rymskaga katalicyzmu.

Vjerš 15: « I zmiej vypusciŭ z paščy svajoj vadu, jak raku, za žančynaj, kab zabrac' jaje rakam » .

Vjerš 15 ilustruje katalickija pierasledy, jakim padviargajecca niaviernaja chrystijanskaja viera; jak « vody raki » , jakija « vyciagvajuc' » usio, što znachodzicca pad ich dasiažnasciu. Rymska-katalickija papskija « rotŭ » razgarnułi svaje katalickija, fanatyčnyja i žorstkija sajuzy suprac' svaich rełigijnych praciŭnikaŭ. Daskaŭnym zaviaršenniem getaga dziejannia z'jaŭlajecca stvarenie korpusa «cmokaŭ» łjudovikam XIV pa rekamiendacyi biskupa łje Teł'je. Geta vajennaje ab'jednannie, stvoranaje dla aŭycciaŭlennia mirnaga pratestanckaga supracivu , mieła na mecie « zaciagnuc' » ŭsich słabych i pakorlivych vybrannikaŭ Chrysta ŭ jago dogmy, prymusiŭšy ich vybirac' pamiž pierachodam u katalicyzm abo pałonienniem abo smierciu pasła ŭachlivych zdziekaŭ i katavanniaŭ.

Vjerš 16: « I ziamla dapamagła žančynie, i ziamla adkryta vusny svaje, i pragłynuła raku, jakuju vypusciů cmok z pašcy svajoj » .

Duch prapanuje nam dva pierakryvajučyjasia interpretacyi getaga adzinaga vierša. Zviarnicie ūvagu, što « žančyna » i « ziamla » — geta tut dzvie roznyja sutnasci , i što « ziamla » moža simvalizavac' pratestanckuju vieru abo litaraŭnuju ziamlu, glebu našaj płaniety. Geta dasc' getamu vieršu dva interpretacyi, jakija chraŋaŋagična iduc' adno za adnym u boskim Adkrycci.

1-je pašannie: fałšyvy zvierapadobny pratestantyzm : u chraŋaŋagičnym paradku, pa-pieršaje, « žančyna » adpaviadaje vyjaŋlenčamu apisanniu mirnych pratestantaŭ Refarmacyi, čyje aficyjnyja « vusny » (vusny Marcina Łjutera ŭ 1517 godzie) asudžali kataŋickija grachi; što apraŋdvała ich nazvu: «pratestanty», abo tyja, chto pratestuje suprac' kataŋickaj religijnaj niespraviadlivasci, jakaja grašyc' suprac' Boga i zabivaje Jago sapraŋdnych slug. Inšy kryvadušny kampanient pratestantyzmu, simvalizavany słovam « ziamla », taksama adkryů svoj « vusny », kab asudzić' kataŋickuju vieru, ale jon uziaŭ u ruki zbroju, i jago žorstkija ūdary « pragłynuŭ » značnuju častku bajcoŭ kataŋickich łig. Słowa « ziamla » tut simvalizuje znakamitych «gugjenotaŭ», pratestanckich bajcoŭ Sjevien i tych, chto znachodziŭsia ŭ vajennych cytadelach, takich jak Ła-Rašeŭ, padčas «vajn religij», u jakich Bogu nie służyŭi i nie šanavaŭi dzvie suprac'ległyja grupy bajcoŭ.

2-je pašannie: pomstivyy mieč francuzskaga nacyjanaŭnaga ateizmu . U drugim čytanni i ŭ chraŋaŋagičnym paradku gety 16-y vierš pakazvaje, jak Francuzskaja revalucyja całkam pagłynie papskuju agresiju kataŋickich manarchij. Geta gałoŭnaje pašannie getaga vierša. I geta toje, što Bog daje roŭi « 4-ga » truba » z Adkryccia 8:12 i « zvier, jaki vychodzic' z biazdonnaj jamy » z Adkryccia 11:7, pa anałogii z Łjev. 26:25, jana prychozic', kaža Bog, jak « mieč, kab adpomscic' za Moj zapaviet », zdradžany buntaŭničymi kataŋickimi grešnikami. Gety vobraz zasnavany na pakaranni buntaria « Karacha » ŭ Łičbach 16:32: « Ziamla adkryta vusny svaje i pragłynuła ich, ich i damy ichnija, i ūvies' narod Kareja i ūsiu ich majomasc' ». U poŭnaj garmonii z boskim Adkrycciom i gistaryčnym vykananniem, gety paraŭnaŭny vobraz nagadvaje pra admovu buntarami ad boskaga zakona ŭ abiedzviuch sytuacyjach.

Apošni vorag Cmoka : advientyscki astatak žančyn

Vjerš 17: « I raz'jušyŭsia cmok na žančynu i pajšoŭ zmagacca z astatnimi ad jaje naščadkaŭ, jakija zachouvajuc' zapaviedzi Božyja i majuc' sviedčannie Isusa Chrysta » .

Abminajučy maŭčanniem 150 gadoŭ dziejnasci pratestantaŭ, jakija paciarpieŭ ad boskaga praklonu, temu « piataj truby », Duch nagadvaje pra apošniuju ziamnuju bitvu d'jabła i jago niabiesnych i ziamnych pašugačoŭ, i pakazvaje nam mišeni ich aguŭnaj nianavisci. Getymi apošnimi mišeniami buduc' Vybranyja, apošnija naščadki i spadčynniki advientysckich pijanieraŭ 1873 goda, jakim było abvieščana getaje apošnaje vyprabavannie, zgodna z Adkrycciom 3:10 . Pijaniery, čyju misiju jany vykanajuc', atrymaŭšy toje ŭ boskaje błačasłaŭlennie. Jany pavinny buduc' cviorda i vierna padtrymŭlivac' pracu, jakuju im daručyŭ Isus: admaŭlajučysia jakim-niebudz' čynam šanavac' « znak zviera », geta značyc' rymskuju niadzielu, vierna i luboj canoj vykonvajučy praktyku subotniaga adpačynku ŭ subotu, sapraŋdny siomy dzien' tydnia, čas, arganizavany i ūstanoŭleny viałikim i ūsiemagutnym Bogam-stvaraŭnikom. Geta praŭda, jakaja prajaŭlajecca ŭ apisanni « reštki siemieni

žančyny » ũ getym vieršy: « tyja, chto vykonvaje zapaviedzi Božyja », dziesiac', a nie dzieviac'; « i jakija trymajucca sviedčannia Isusa », bo nie dazvalajuc' nikomu adabrac' jago ũ siabie, ni « cmokam », ni « zmiejam ». I getaje « sviedčannia Isusa » — samaja kaštoŭnaja reč u isnavanni, bo, zgodna z Adkrycciem 19:10, « sviedčannia Isusa — geta duch praroctva ». Mjenavita getaje prarockaje sviedčannia robic' « niemagčymym dla d'jabła spakusic' samych vybranych » Chrysta, Boga praŭdy, jak vučyc' Mc. 24:24: « Bo paŭstanuc' iŭžechrysty i iŭžepraroki i daduc' viaŭlikija znaki i cudy, kab spakusic', kaŭi magčyma , i samych vybranych » .

Pjeramoga Satany amaŭ'... poŭnaja

Vjerš 18: « I staŭ Jon na piasku marskim » .

Gety apošni vierš pakazvaje nam tryumfujučaga d'jabła, jakomu ŭdaŭsia ŭciagnuc' u svajo padziennia i smiarotnaje asudžennia ŭsie chryscijanskija reŭlijnyja instituty , jakimi jon daminuje i trymaje pad svajoj uŭladaj. U Is. 10:22 Bog abviaščaje: « Choc' narod tvoj, Izraiŭ', budzie jak piasok marski, toŭ'ki rešta vierniecca; zniščennia vyznačana, jano pierapoŭnicca spraviadŭlivasciu ». Takim čynam, zgodna z getym praroctvam, u kancy svietu toŭ'ki niazgodnyja advientysty, jakija skŭladajuc' « reštu žančyny » , « Vybranaga, Njaviestu Chrysta » i duchoŭny «Izraiŭ' » Božy, pazbiegnuc' getaga sataninskaga panavannia. Nagadvaju vam, što pad nazvaj «advientysty» Duch vyznačuje standart viery dla vyratavannia apošnich vybranych z 1843 goda; u 2020 godzie geta reŭlijnaja pavodziny, ale ŭžo nie institut, jaki Bog sudziŭ, asudziŭ i adkinuŭ (« vyrvaŭ ») u 1994 godzie.

Adkryccio 13 : Iŭžyvyja braty chryscijanskaj reŭlijii

Zvier z mora — Zvier z sušy

Łiċba 13 dla zababonnych idaġapakłonnikaŭ simvałizuje ŝĉasliwy abo niaŝĉasny abiareg u zaleŝnasci ad mierkavannia koŝnaga ĉaławieka i krainy. Tut, u swaim słaŭnym Adkrycci, Bog adkrywaje nam svoj ułasny kod łikaŭ, zasnawany na łiĉbach ad 1 da 7 i ich roznych kombinacyjach. Łiċba 13 atrymłivajecca ŝlacham składannia łiĉby «6» — łiku anioła Satany — i łiĉby «7», łiku Boga i, takim ĉynam, zakonnaj rełigii, wiernutaj Bogu-Tvorcu ũ Isusie Chrystcie. Takim ĉynam, u getym rozdziele my znojdzim «iłŝebratoŭ chryscijanskaj rełigii», ale sapraŭdnych smiarotnych voragaŭ sapraŭdnych wybranych. Getaja « kukał' » chavajecca siarod « dobrej zboŝŝy » pad padmanłivaj rełigijnaj abliĉĉam, jakoje gety rozdziel wykrywaje.

Pjerŝy zvier : jaki vychodziĉ' z mora

Pjerŝaja bitva Cmoka -Zmieja

Vjerŝ 1: « I ũbaĉyŭ ja zviera, jaki vychodziŭ z mora, mieŭŝy dziesiac' ragoŭ i siem gałoŭ , i na ragach jagonych dziesiac' karon , a na gałovach jagonych... imiony bluznierstva ».

Jak my baĉyli pry vyvuĉenni Adkryccia 10, u getym rozdziele my znachodzim dvuch tak zwanych chryscijanskich « zvioroŭ » naŝaj epochi. Pjerŝy, « jaki vychodziĉ' z mora », jak u Dan. 7:2, tyĉycca katałickaj viery i jaje pieraslednickaga panavannia « 42 praroĉych miesiacaŭ » abo 1260 reał'nych gadoŭ. Razgladajuĉy simvały impieryj, jakija papiaredniĉajuc' jamu ũ Dan. 7, my znachodzim panavannie « małoga roga », jaki pavinien byŭ z'javicca pasla tago, jak « dziesiac' ragoŭ » atrymałi svaje carstvy, zgodna z Dan. 7:24. « Dyjademy », razmieŝĉanyja na « dziesiaci ragach », pakazvajuc', ŝto mienavita gety gistaryĉny kantekest z'jaŭlajecca metaj. Tut papski Rym simvałizujecca « siam'ju gałovami », jakija asabłiva charaktaryzujuc' jago ũ dvajnym sensie. Boł'ŝ łitarał'nym z'jaŭlajecca sens « siami pagorkaŭ », na jakich pabudavany Rym, zgodna z Adkrycciom 17:9. Drugi, boł'ŝ duchoŭny, maje pryjarytet; Vyras « siem gałoŭ » abaznaĉaje asviaĉennie magistratury: « siem » — geta łik asviaĉennia, a « gałovy » abaznaĉajuc' magistrata abo starejŝynu ũ Is. 9:14. Getaja vyŝejŝaja magistratura adnosicca da papskaga Ryma, tamu ŝto jana pradstaŭlaje siabie ũ formie niezaleŝnaj dziaŝavy, jak gramadzianskaj, tak i rełigijnaj, kiraŭnikom jakoj z'jaŭlajecca Papa. Duch udakładniaje: « i na gałovach jago imiony bluznierskija ». Słova « bluznierstva » staic' u adzinoĉnym łiku, i my pavinny pierakłasci jak: « imiony ĉłusni », zgodna sa znaĉenнием słowa « bluznierstva » . Isus Chrystos prypisvaje « ĉłusniu » rymskamu papskamu reŝymu. Tamu jon prypisvaje jamu tytuł « bac'ka ĉłusni », jakim jon nazvaŭ d'jabła, samoga Satana ũ Jevangjełli ad Jana 8:44: « Vaŝ bac'ka — d'jabł , i vy choĉacie vykonvac' paŝadłivasci bac'ki vaŝaga. Jon byŭ duŝagub ad paĉatku i nie trymajecca praŭdy, bo niama ũ im praŭdy. Kałi jon gavoryĉ' ĉłusniu, svajo gavoryĉ', bo jon ĉłus i bac'ka ĉłusni .

Vjerŝ 2: « Zvier, jakoga ja baĉyŭ, byŭ padobny da leoparda , nogi jagonyja — jak u miadzviedzia , a paŝĉa jagonaja — jak paŝĉa ũ ł'va . I daŭ jamu cmok siłu svaju, i tron svoj, i viałikuju ŭładu » .

« Čacviorty zvier » z Daniila 7:7, nazvany « žachlivym, strašnym i nadzvychaj mocnym », atrymlivaje tut boľš dakladnaje apisannje. Faktyčna, toľki jon pradstaŭlaje kryteryi troch impieryj, jakija papiaredničali jamu z časou Chaldejskaj impieryi. Jon vaľodaje sprytnasciu «leoparda» , razgromnaj siľaj «miadzviedzia» i žorstkaj pažadľivaj siľaj « ľva ». U Adkrycci 12:3 « cmok » z vierša 3, dzie « dyjademy » byli na « siami gaľovach », pradstaŭlaŭ Rym u jago paganskaj impierskaj fazie, pierasledujučy pieršych chrystcijan. Takim čynam, getak ža, jak « malen'ki rog » z Daniila 7:8-24 zmianijaje rog z Daniila 8:9, tut papstva atrymlivaje svaju ŭľadu ad Rymaskaj impieryi; što gistoryja pacviardžaje impieratarskim ukazam Justynijana I u 533 (pis'movy) i 538 (prymianiennje). Ale budz'cie ŭvažľivaja! « Cmok » taksama adnosicca da « d'jabľa » ŭ Adkrycci 12:9, što aznačaje, što papstva atrymlivaje svaju ŭľadu, « svaju siľu, svoj tron i svaju viaľikuju ŭľadu » ad samoga d'jabľa. My možam zrazumiec', čamu Bog robic' abiedzvie sutnasci « bac'kami chľusni » ŭ papiarednim vieršy.

Zaŭvaga : Na vajennym uzroŭni papski Rym zachouľvaje siľu i moc svajoj impierskaj formy, tamu što jeŭrapiejskija karaleŭskija vojski služac' jamu i vykonvajuc' jago rašenni. Jak vučyc' Dan. 8:23-25, jago siľa gruntujecca na « pospiechu jago chitrasciaŭ », jakija zaklučajucca ŭ tym, što jon scviardžaje, što pradstaŭlaje Boga na ziamľi i, jak taki, moža adkryvac' abo zakryvac' dostup da viečnaga žyčcia, prapanavanaga ŭ Jevangjeľi Chrysta: « Pasla zakančennia ich panavannia, kaľi grešniki buduc' zniščany, paŭstanie car nachabny i chitry . Jagonaja ŭľada paviaľičycca, ale nie ad jago ŭľasnej siľy ; jon budzie ŭčyniac' nievieragodnyja spustašenni, jon budzie miec' pospiech u svaich pradpryjemstvach , jon zniščyc' magutnych i narod sviatych. Dziakujučy svajmu dabrabytu i pospiechu svaich chitrasciaŭ , jon budzie miec' pychu ŭ svaim sercy, jon zniščyc' mnogich ludziej, jakija žyli mirna, i jon paŭstanie suprac' kniazia kniazioŭ; ale jon budzie złamany biez namaganniaŭ čyjoj-niebudz' ruki» .

U kancy 1260-ch gadoŭ ateizm Francuzskaj revalucyi pakľau kaniec jago despatyčnaj ŭľadzie, jakaja ŭstalaľasja z 538 goda .

Vjerš 3: « I ja ŭbačyŭ adnu z gaľoŭ jagonych jak by smiarotna paranienuju; i smiarotnaja rana jaje zažyľa. I ŭsia susviet zdziŭlaľasja, idučy za zvieram » .

Nikoľi nie pakajaŭšysja na praciagu ŭsioj svajoj gistoryi, papskaja magistratura siľaj admoviľasja ad svajoj pieraslednickaj ŭľady. Geta pavinna byľo adbycca z 1792 goda, kaľi manarchija, jaje ŭzbrojenaja padtrymka, byľa zrynuta i abiezgaľoŭľena francuzskim ateizmam. Jak byľo abvieščana ŭ Adkrycci 2:22, getaja ateistyčnaja « viaľikaja smutak » chacieľa zniščyc' rymskuju religijnuju ŭľadu « žančyny ljezavieľi », i jaje metaj byli « tyja, chto z joj čynic' pieralub »; manarchi, manarchisty i kataľickija sviatary. Vos' jak jana pavinna byľa byc' « jak smiarotna paranienaja ». Ale pa apartunistyčnych pryčynach impieratar Napoleon I adnaviŭ jaje ŭ 1801 godzie ŭ imia svajgo Kankardatu. Jana boľš nikoľi nie budzie pierasledvac' naŭprost. Ale jaje spakušľivaja siľa budzie praciagvacca dla mnostva kataľickich viernikaŭ, jakija ŭsie pavierac' jaje chľusni i jaje zajavam da sľaŭnaga viartannia Isusa Chrysta: « I ŭsia ziamla zachaplaľasja zvieram ». « Usia ziamla pajšľa za zvieram », i getaje slova «ziamla» ŭ dvajnym sensie tyčycca nie toľki pľaniety, ale i refarmavanaj pratestanckaj viery, jakaja z jaje vyjšľa. Ekumieničny sajuz (= ziamny, pa-grečasku), zaklučany z tago času, pacviardžaje getaje abviaščennje. Kaľi b Duch chacieŭ vykazac' getaje pašlannie zrazumieľaj movaj, my b pračyťali: « usia pratestanckaja religija pajšľa za nieciarpimaja kataľickaja religija ». Getaje scviardžennje budzie

pacvierdzana vyvučenniem drugoj « zviery », jakaja na gety raz « padymajecca z ziamli » ũ 11-m vieršy getaga 13-ga rozdzieła.

Vjerš 4: « I pakłaniłisia cmoku, bo jon daŭ uładu zvieru; i pakłaniłisia zvieru, kažućy: chto padobny da zviaera getaga, i chto moŭa vajavac' z im? »

Pavodle Adkryccia 12:9, cmok, a znaćyć, i sam d'jabał, abaznačaŭ jak impierski Rym, tak i Satanu, i pakłaniajecca tym, chto šanuje papski režym; geta ũskosna i ũ poŭnym niaviedanni, bo mienavita jon « addaŭ svaju ũładu zvieru ». Takim čynam, papski « pospiech pradpryjemstva », pradkazany ũ Dan. 8:24, pacviardŭajecca gistoryjaj. Jon panuje nad carami svajoj rełigijnaj uładaj absalutna, daŭno nieasprečnym čynam. Jon razmiarkoŭvaje ziamli i ũšanoŭvaje tytułami tych, chto jamu słuŭc' , kab uznagarodzić ich, jak my moŭam praćytac' u Dan. 11:39: « Z čuŭym bogam jon budzie dziejnićac' suprac' umacavanych miescaŭ; i jon napoŭnić gonaram tych, chto pryznaje jago, jon pastavić ich uładarami nad mnogimi, jon rozdasc' im ziamli ũ jakasci ũznagarody ». Geta było łitarat'na dasiagnuta viadomym čynam, kałi Papa Alaksandr VI Bordŭyja (sumnaviadomy zaboŭca) padziałiŭ ziamlu ũ 1494 godzie i pieradaŭ uschodniuju ũskrainu Brazili i Indyi Partugali, a ũsie astatnija niadaŭna adkrytyja ziamli — Ispanii. Duch nastojvaje. Vybraniec Isusa Chrysta pavinien być całkam pierakanany ũ tym, ŭto katałickaja viera d'jabał'skaja, i ŭto ũsie jago agresiuŭnyja ci gumanistyćnyja dziejanni kirujucca Satanoj, praciuŭnikom Boga i vybranych. Getaje nastojliwaje scviardŭennie apraŭdana, bo jon praroćyć u Dan. 8:25 « pospiech svaich pradpryjemstvaŭ i pospiech svaich chitrasciaŭ ». Jago rełigijnaja ũłada, pryznanaja carami, magutnymi i chryscijanskimi narodami Jeŭropy, daje jamu prestyŭ, zasnawany na daviery, i tamu ũ reał'nasci nadzvyčaj dałikatny. Ale kałi Bog i d'jabał ab'jadnoŭvajuc' siły dla karnych dziejanniaŭ, natoŭpy, čaławiećyja masy narodaŭ pakorłiva iduc' pa prakładzienym i, pierš za ũsio, naviazanym fał'sywym ŭłachu. Na ziamli ũłada patrabuje ũłady, tamu ŭto ludzi lubiac' adćuvac' siabie magutnymi, i ũ getaj gałinie papski režym, jaki scviardŭaje, ŭto pradstaŭlaje Boga, z'jaŭlajecc a majstram getaga ŭanru. Jak i ũ 6-m rozdziele Adkryccia, tema stavic' pyttanie: « Chto padobny da zviaera, i chto moŭa zmagacca z im? » Rozdziely 11 i 12 dałi adkaz: Bog u Chryscie, jaki ũ 1793 godzie abudziŭ francuzski revalucyjny ateizm, jaki achapiŭ jago kryvavaj łazniaj. Ale da z'jaŭlennia getaga « mscivaga miaća » (rola, jakaja prypisvajecca 4-mu pakaranniu ũ Łjev. 26:25), uzbrojenyja pratestanty ũŭo zmagaliŭsia z im, ale nie magłi jago pieramagćy. Muŭćyny, pratestanty, francuzy i niemcy, a taksama aŭglikanie, ũsie takija ŭ ŭorstkija, jak i jon, zmagaliŭsia z im z 16 stagoddzia, adkazvajucy na jago smiarotnyja ũdary, tamu ŭto ich viera była, pierš za ũsio, pałityćnaj.

Vjerš 5: « I dadzieny byli jamu vusny, jakija gavaryłi gordyja rećy i bluznierŭtvy; i dadziena była jamu ũłada praciagvac' geta sorak dva miesiacy » .

Getyja słovy identyćnyja tym, jakija my ćytajem u Dan. 7:8 adnosna rymŭkaga papskaga « małoga roga », jaki ũznik pasła « dziesiaci ragoŭ » jeŭrapiejskich karaleŭŭtvaŭ. Tut my znachodziŭ jago « pychu », ale tut Duch dadaje da jago « bluznierŭtva », geta znaćyć fał'syvyja pretenzii i rełigijuŭ chłusniu, na jakich byŭ pabudavany « jago pospiech ». Bog pacviardŭaje jago praŭlennie « 1260 » reał'nych gadoŭ, pradstaŭlenych u bibleŭskaj prarockaj formie « sorak dva miesiacy », zgodna z kodam « adzin dzien' za god » z Ez. 4:5-6.

Vjerš 6: « I jana adkryła vusny svaje, kab bluznić suprac' Boga, kab bluznić imia Jagonaje i ŭytł Jagonaje i tych, chto ŭyvie na niabiosach » .

Tut ja pavinien zviarnuc' uvagu na aguľnaje značennie, jakoje čaľaviećta nadaje słovu « bluznierstva », geta značyc' abrazy. Geta ũjaŭlennie z'jaŭlajecca padmanťivym, bo, abaznačajučy chľusniu, « bluznierstva » zusim nie prymaje formy abrazy, a tyja, jakija Bog vinavacic' u papskim Rymie, naadvarot, majuc' vyglad faľšyvaj i padmanťivaj sviatasci.

Papskija vusny « vymaŭlajuc' bluznierstvy suprac' Boga »; što pacviardžaje ich identyčnasc' u Dan. 11:36, dzie my možam pračytac': « Car budzie rabic' toje, što jamu zaŭgodna; jon budzie ũzvyšacca i ũzvialičvac' siabie vyšej za ũsich bagoŭ, i budzie kazac' nievieragodnyja rečy suprac' Boga bagoŭ ; jon budzie kvitniec', pakuľ nie skončycca gnieŭ, bo toje, što vyznačana, spoŭnicca». Duch prypisvaje papskamu režymu chľusniu, abo « bluznierstvy », jakija charaktaryzujuc' usie jago religijnyja vučenni; « suprac' Boga, kab bluznierstvavac' suprac' Jago imia », jon ũzyvaje imia Boga daremna, skažaje Jago charakter, prypisvajučy Jamu Jago d'jabaľ'skija zaboľčyja dziejanni; « jago skiniju », geta značyc' jago duchoŭnuju sviatyniu, jakoj z'jaŭlajecca Jago Schod, Jago Vybraniec; « i tych, chto žyvie na niebie », tamu što jon pradstaŭlaje nieba i jago žycharoŭ pa-svojmu chľustlivamu, vykľikajučy ũ svaich dogmach niabiesnaje piekľa, spadčynu grekaŭ, jakija zmiasciľi ich pad ziamlu, raj i čysiec. « Žychary niabiosaŭ », čystyja i sviatyja, pakutujuc' i aburajucca tym, što im niespraviadľiva prypisvajuc' uzor zľaćynnasci i žorstkasci, natchniony ludziam ziamnym demaničnymi ľagjerami.

Vjerš 7: « I dadziena jamu viesci vajnu sa sviatymi i pieramagčy ich. I dadziena jamu ũľada nad kožnym kalenam i narodam, i jazykom, i narodam » .

Gety vierš pacviardžaje paślannie z Daniľa 7:21: « Ja bačyŭ toj samy rog, jaki vajavaŭ sa sviatymi i pieramagaŭ ich ». Jeŭrapiejskaje i susvietnaje chryscijanstva sapraŭdy z'jaŭlajecca mišenniu, bo rymska-kataľickaja viera byľa naviazana ũsim jeŭrapiejskim narodam, jakija faktyčna skľadaľisia z «plamienaŭ, narodaŭ, moŭ i plamionaŭ », gramadzianska niezaležnych. Jago « ũľada nad kožnym plamionam, narodam, movaj i narodam » pacviardžaje vobraz « viaľikaj raspusnicy Vaviľona » z Adkryccia 17:1, dzie jana pradstaŭlena jak « siadziačaja na mnogich vodach »; « vady », jakija simvaľizujuc' « narody, mnostva, plamiony i movy » zgodna z Adkrycciom 17:15. Cikava adznačyc' adsutnasc' słowa « plamo » ũ getym 17-m razdziele. Pryčyna — kančatkovy kanteľst epochi, na jakuju nakiravany napady, jaki tyčycca Jeŭropy i zachodniaga chryscijanstva, u jakim plemiannaja forma byľa zamieniena roznymi nacyjanaľ'nymi formami.

Z inšaga boku, u kanteľscie pačatku ũstanaŭlennia papskaga režymu jeŭrapiejskaje nasieľ'nictva arganizavana pa sutnasci ũ « plamiony », jak Rymskaja Gaľija, raz'jadnanyja i padzielenyja roznymi « movami » i dyialektami. Chraňaľagična Jeŭropa byľa nasielena « plamionami », zatym « narodami », padparadkavanymi karalam, i, narešcie, z 18 stagoddzia , respubľikanskimi « nacyjami », takimi jak Zľučanyja Štaty Paŭnočnej Amieryki, jakija z'jaŭlajucca jago važnym adgaľinavanniem. Kanstytucyja «narodaŭ» abumoŭlena padparadkavanniem rymskamu papskamu režymu, bo mienavita jon pryznaje i ũstanaŭťivaje ũľadu karaloŭ chryscijanskaj Jeŭropy, pačynajučy z Chľodviga I, karala frankaŭ.

Vjerš 8: « I pakľoniacca Jamu ũsie, chto žyvie na ziamľi, čyje imiony nie zapisany ũ knizie žyccia Jagniaci, zabitaga ad stvarennia svietu » .

U kancy časoŭ, dzie simvaľ « ziamla » abaznačaje prateľtanckuju vieru, getaje paślannie nabyvaje dakľadnaje značennie: usie prateľtanty buduc' pakľaniacca kataľickaj viery; usie, akramia vybranych, jakim Duch niaŭľoŭna daje getaje vyznačennie: « tyja, čyje imiony nie byľi zapisany ad stvarennia

svietu ũ knizie žyccia Jagniaci, jakoje było zabıtaje ». I ja nagadvaju vam tut, što Jago vybranyja — geta « gramadzianie Carstva Njabiesnaga », u adrozniennie ad buntaroŭ, jakija sami z'jaŭlajucca « žycharami ziamli ». Fakty sviedčac' pra praŭdzivasc' getaga prarockaga abviaščennia, sfarmulavanaga Ducham Božym. Bo z pačatku Refarmacyi, za vyklučenniem wypadku z Piteram Vaŭdo ũ 1170 godzie, pratestanty pakłaniałisia katalickaj viery, šanujučy jaje «niadzielu», atrymanuju ũ spadčynu ad paganskaga impieratara Kanstancina I z 7 sakavika 321 goda. Geta abvinavačvannie padrychtoŭvaje temu drugoga « zvieria », pradstaŭlenaga ũ vieršy 11.

Vjerš 9: « Kaŭi chto maje vušy, niachaj čuje! »

Toj, u kago Bog adkryŭ « vucha » raspaznannia, zrazumieje paścannie, prapanavanaje Ducham.

Abviaščennie pakarannia, vykananaga pomslivym miačom francuzskaga nacyjanaŭnaga ateizmu

Vjerš 10: « Chto viadzie ũ paŭon, toj sam pojdzie ũ paŭon; chto zabivaje miačom, toj pavinien byc' zabity miačom. U getym ciarplivasc' i viera sviatych » .

Isus Chrystos nagadvaje pra mirnuju pakorŭivasc', jakoj Jon patrabuje ad svaich vybrannikaŭ va ũsie časy. Padobna pieršym mučanikam, vybranyja žorstkaga papskaga panavannia pavinny pryniac' los, jaki padrychtavaŭ im Bog. Ale Jon abviaščaje, jakoj budzie Jago spraviadŭlivasc', jakaja ũ svoj čas pakaraje reŭigijnaja zdzieki karaloŭ i papaŭ, a taksama ich duchavienstva. «Zavioŭšy » vybranych u paŭon, jany sami pojduc' u turmy francuzskich revalucyjaniaraŭ. A «zabiŭšy miačom » vybranych, jakich lubiŭ Isus, jany sami buduc' zabityja pomslivym «miačom » Boga, rolu jakoga vykanaje giŭjacina tych ŭa francuzskich revalucyjaniaraŭ. Mjenavita praz Francuzskuju revaluciju Bog adkaŭa na ŭadannie pomsty , vykazanaje kryvioju mučanikaŭ u Adkrycci 6:10: « I jany zakryčali gučnym gołasam, kaŭučy: Dakuŭ, sviaty i praŭdzivy Gospadzie, nie budzieš sudzic' i adpomscic' za kroŭ našu tym, chto ŭyvie na ziamli? » I revalucyjnaja giŭjacina « pab'je smierciu dziaciej » katalickaj manarchii i rymaskaga papskaga duchavienstva, jak abvieščana ũ Adkrycci 2:22. Ale siarod jaje achviar buduc' taksama kryvadušnyja pratestanty, jakija bŭtali vieru z gramadzianskimi paŭityčnymi poglady i abaraniaŭ z « miačom » u ruce svaje asabistyja mierkavanni, svaju reŭigijnuju i materyjaŭnuju spadčynu. Takija pavodziny byŭi ũ Dŭona Kaŭvina i jago ŭŭaviesnych i kryvavych papplečnikaŭ u ŭenievie. Uzadvajučy dziejanni, zdziejsnienija ũ 1793 i 1794 gadach, prarockta ŭvodzic' nas u kantekest doŭgaga reŭigijnaga miru, ustalavanaga na «150» gadoŭ, pradkazanych prarockimi « piacciu miesiacami » z Adkrycci 9:5-10. Ale pasla 1994 goda, kanca getaga pieryjadu, z 1995 goda było adnoŭlena prava « zabivac' » pa reŭigijnych pryčynach. Patencyjnym voragam tady vidavočna stanovicca iŭlamskaja reŭigija da jaje vajennaga pašyrennia, jakoje pryviadzie da «Treciaj susvietnaj vajny» pamiŭ 2021 i 2029 gadami. Njezadoŭga da viartannia Chrysta, jakoje čakajecca viasnoj 2030 goda, z'javicca drugi « zvier », pradstaŭleny ũ getym 13-m razdziele.

Drugi zvier: jaki vychodzic' z ziamli

Apošniaja bitva Jagniaci -Cmoka

Vjerš 11: « I ŭbačyŭ ja inšaga zviaŭ, jaki vychodziŭ z ziamli, i mieŭ jon dva rogi, padobnyja da jagniačych, i gavaryŭ jon, jak cmok » .

Kluč da vyznačennia słowa « ziamla » znachodzicca ŭ Byc. 1:9-10: « I skazaŭ Bog: chaj zbiarecca vada, jakaja pad niebam, u adno miesca, i chaj žavicca suša. I stałasja tak. I nazvaŭ Bog sušu ziamloj, a zbor vady nazvaŭ morami. I ŭbačyŭ Bog, što geta dobra » .

Takim čynam, getak ža, jak suchaja «ziamla » vyjšła z « mora » na drugi dzien' ziamnoga stvarennia, getaja drugaja « zvier » vyjšła z pieršaj. Getaja pieršaja « zvier » abaznačaŭ katalickuju reŭigiju, drugaja, jakaja vyjšła z jaje, tyčycca pratestanckaj reŭigii, geta značyc' refarmavanaj carkvy. Adnak getaje niečakanaje adkryccio boŭš nie pavinna nas zdziŭlać, bo vyvučennie papiarednich razdzietaŭ dadatkova adkryła nam duchoŭny status, jaki Bog nadaŭ ŭ svaim boskim sudzie getaj pratestanckaj reŭigii, jakaja pasla pieryjadu, jaki nazyvajecca « Fijatyr », nie zgadžaŭ zaviaršyc' raspačatuju Refarmacyju. Adnak getaje zaviaršennie patrabavałasja ŭkazam Dan. 8:14, jakomu jana abaviazana pasłanniem Boga z Adkr. 3:1: « Vy ŭličyciesia żyvymi, a vy miorŭvyja ». Getaja duchoŭnaja smierc' kidaje jago ŭ ruki d'jabła, jaki padrychtoŭvaje jago svaim natchnienniem da svajoj « bitvy Armagjedona », Adkr. 16:16, apošniaj gadziny ziamnoga grachu. Mjenavita ŭ gadzinu getaga apošniaga vyprabavannia viery, pradkazanaga ŭ pasłanni, adrasavanym jaje advientysckim słuham fiŭadel'fijskaj epochy , jana raspačnie nieciarpimyja inicyjatyvy, jakija zrobiać jaje « zvieram, jaki padymajecca z ziamli ». U jaje josc' « dva rogi », jakija apraŭdaje i vyznačyc' nastupny 12-y vierš. Bo ab'jadnanyja ŭ ekumieničnym sajuzie, pratestanckaja i katalickaja reŭigii ab'jadnany ŭ svajoj barac'bie suprac' dnia adpačynku, asviačonaga Bogam u sapraŭdny siomy dzien' tydnia; subota abo subota gabrejaŭ, ale taksama Adama, Noja, Majsieja i Isusa Chrysta, jakija nie sumniavalisia ŭ getym padčas svajgo słuženstva i svajgo vučennia na ziamli, tamu što abvinavačvanni ŭ parušenni suboty, vysunutyja suprac' Isusa paŭstanckimi gabrejami, byŭi biešpadstaŭnymi i niespraviadlivymi. Naŭmysna zdziajsniajučy cudy ŭ subotu, jon mieŭ na mecie pieraašensavac' sapraŭdnaje boskaje ŭjaŭlennie pra subotni adpačynak. Getyja dzvie reŭigii, jakija scviardžaŭ, što vyratavannie atrymŭvajecca praz « jagnia, jakoje biare na siabie grachi svietu », całkam zasługoŭvajuć, pavodle svaich apisal'nych kryterijaŭ, vobraza « jagniaci, jakoje gavoryć jak cmok ». Bo prapaganda nieciarpimasci da tych, chto zachouŭvaje subotu, i navat asudžaŭ ich na smierc', — geta sapraŭdy adkrytaja vajna, strategija «cmoka » , jaki znoŭ z'jaŭlajecca.

Vjerš 12: « I jon vykarystaŭ usu ŭładu pieršaga zviaŭ pierad im i prymusiŭ ziamlu i tych, chto żyvie na joj, pakłanicca pieršamu zvieru, u jakoga smiarotnaja rana zažyła » .

My nazirajem svojeasablivuju estafietu, kaŭi katalickaja viera boŭš nie daminuŭe, ale jaje raniejšaja ŭlada pieradajecca pratestanckaj reŭigii. Geta tamu, što getaja pratestanckaja reŭigija aficyjna z'jaŭlajecca reŭigijaj samaj magutnaj krainy na ziamli: Złučanych Štataŭ Paŭnočnaj Amieryki abo ZŠA. Zličcio jeŭrapiejskich i amierykanskich pratestanckich reŭigij užo dašagnuta, ukłučajučy navat instytut advientystaŭ siomaga dnia, z 1995 goda. Novyja « vaviłonskija viežy » ziamli vymušaŭnja da reŭigijnaga zmiešvannia, pakoŭki jany budujucca gascinnymi imigrantami roznych reŭigijnych kanfiesij. Kaŭi ludzi ličac' geta narmaŭnym z-za svajgo paviarchoŭnaga ducha i reŭigijnaj abyjakavasci, to Bog-Tvorca, jaki nie zmianiajecca, nie mianiaŭe i svajgo mierkavannia, i Jon karaje getaje niepasłušenstva, jakoje ignaruŭe jago gistaryčnyja ŭroki, zasviedčanyja ŭ Biblji. Abaraniajučy, u svaju čargu, rymskuju niadzielu pieršaga dnia, dzien' adpačynku, ustanouleny Kanstancinam I , drugaja pratestanckaja « zvier » « prymušaŭe pieršuju katalickuju zviaŭ pakłaniacca », jakaja pryznała jaje aficyjny reŭigijny

status i dała joj padmanlivuju nazvu «niadziela». Duch nagadvaje, što gety apošni sajuz pamiž pratestantami i katolikami staŭ magčymym, tamu što « smiarotnaja rana », naniesienaja « zvieram, jaki vychodzić z biezdaní », była « zagojena ». Jon nagadvaje pra geta, tamu što drugi zvier nie budzie mieć getaga šancu być vylečany. Jon budzie zniščany słaŭnym pryšesciem Isusa Chrysta.

Vjerš 13: « Jon učyniŭ viaľikija cudy, tak što agon' spusćiŭsia z nieba na ziamlu pierad ludz'mi » .

Pasla pieramogi nad Japonijaj u 1945 godzie pratestanckaja Amieryka stała viadučaj jadžiernaj dziaržavaj u sviecie. Jaje vieľmi vysokija technaľogii pastajanna pierajmajucca, ale nikoli nie dasiagajucca roŭnych; jana zaŭsiody na krok apiaredžvaje svaich kankurentaŭ abo pracuńnikaŭ. Getaje pieršynstvo budzie pacvierdžana ŭ kanteksie «Treciaj susvietnaj vajny», dzie, zgodna z Dan. 11:44, jana zniščyc' svajgo voraga, Rasiju, krainu «cara poŭnačy» z getaga praroctva. Jaje prestyž tady budzie vieľizarnym, i tyja, chto vyžyŭ u kanfľikcie, ašaťomlenyja i zachoplenyja, davierac' joj svajo žyccio i pryznajuc' jaje ŭľadu nad usim čaľaviečym žycciom. « Agon' z nieba » naležaŭ toľki Bogu, ale z 1945 goda Amieryka vaľodaje im i avaľodała im. Jana abaviazana joj svajoj pieramogaj i ŭsim svaim ciapierašnim prestyžam, jaki jašče boľš uzrascie z jaje pieramogaj u budučaj jadžiernaj vajnie.

Vjerš 14: « I jon padmanvaje tych, chto žyvie na ziamľi, cudami, jakija jamu było dadziena čynić pierad zvieram, kažučy tym, chto žyvie na ziamľi, kab jany zrabiťi vyjavu zviera, jaki mieŭ ranu ad miača i ażyŭ » .

Techničnyja « cudy » , jakija zdziajsniajucca, niezľičonyja. « Žychary ziamľi » staťi zaležnymi ad usich getych vynachodnictvaŭ, jakija pagľynajuc' ich žyccio i dumki. Pakuť Amieryka nie paprosić ich pazbavić siabie getych pryťad, jakija zajmajuc' ich dušy, jak narkamanaŭ, « žychary ziamľi » gatovyja ŭzakonic' religijnuju nieciarpimasc' da «vieľmi nieviaťikaj grupy», « reštki žančyny » z Adkryccia 12:17. «... stvarennie vyjavy zviera » zakľučajecca ŭ kapijavanni dziejanniaŭ kataľickaj reľigii i ich uznaŭlenni pad pratestanckaj ŭľadaj. Getaje viartannie da žorstkasci rozumu budzie gruntavacca na dvuch dziejanniach. «Tyja , chto vyžyŭ », pieražyvuc' žachľivyja vojny, i Bog budzie biespierapynna i pastupova paražac' ich «siam'ju apošnimi pošasciami gniewu Svajgo », apisanymi ŭ Adkrycci 16.

Njadzieľny smiarotny prysud

Vjerš 15: « I jamu była dadziena ŭľada ŭdychnuc' žyccio ŭ vobraz zviera, kab vobraz zviera i gavaryŭ, i kab zabivaťi ŭsich, chto nie pakľonicca vobrazu zviera » .

Pľan d'jabľa, natchniony Bogam, nabudzie formu i budzie vykanany. Duch adkryvaje formu krajniaj miery, jakaja budzie pryniata padčas šostaj z «siami apošnich pošasciaŭ». Aficyjnym ukazam, pryniatym usimi acaľeťymi paŭstancami na ziamľi, budzie vyrašana, što ŭ pieryjad pamiž pačatkam viasny i 3 krasavika 2030 goda apošnja advientysty, jakija šanujuc' Subotu siomaga dnia, buduc' zabityja. Łagična, što getaja data aznačaje god słaŭnaga viartannia Isusa Chrysta. Vjasna getaga 2030 goda abaviazkova z'jaŭľajecca momantom, kaľi jon umiašajecca, kab pieraškodzić realizacyi žachľivaga pľana paŭstancaŭ suprac' svaich vybranych, jakich jon pryjdzie vyratavac' , « skaraciŭšy dni » ich « viaťikaj smutku » (Macvieja 24:22).

Vjerš 16: « I Jon robic' tak, što ŭsim, maľym i viaľikim, bagatym i biednym, voľnym i rabam, kľadziecca kľajmo na pravuju ruku ichniuju aľbo na ľob ichni » .

Pryniataja miera padzialaje tych, chto vyžyŭ u toj čas, na dva łagjery. Paŭstancy identyfikujuc' siabie « znakam » čaławiečaj ułady, jaki abaznačaje katałickuju «niadzielu», starażytny «dzien' niepieramožnaga sonca», ustalavany adnym z jago prychił'nikaŭ, rymskim impierataram Kanstancinam I, z 7 sakavika 321 goda. « Znak » prymajecca « na ruku », tamu što jon ujaŭlaje saboj čaławiečuju «spravu», jakuju Isus sudzić' i asudžaje. Jon taksama prymajecca « na łob », što simvalizuje asabistuju volu kožnaga čaławieka, čyja adkaznasc' takim čynam całkam padparadkoŭvajecca spraviadliwamu sudu Boga-Tvorcy. Kab pacvierdzic' Biblijaj getaje tłumačennie simvalizmu « ruki » i « łoba », josc' gety vierš z Drug. Zak. 6:8, dzie Bog kaža pra swaje zapawiedzi: « Naviaży ich jak znak na ruki tvaje , i jany buduc' jak pawiazka pamiż wačyma tvaimi » .

Papiarednija represii

Vjerš 17: « i kab nichto nie mog kuplac' ci pradavac', akramia tago, chto maje klajmo, ał'bo imia zviera, ał'bo łičbu imia jagonaga » .

Za getym słowam « asoba » staic' łagjer advientyskich swiatych, jakija zastawaliisia wiernymi subocie, aswiačonaj Bogam. Za admovu šanavac' « znak », niadzielu, astatniaga pieršaga paganskaga dnia, jany byli adkinuty ŭ bok . Spačatku jany stałi achviarami «bajkotu», dobra wiadomaga ŭ Amierycy, mier suprac' praciŭnikaŭ, jakija im supraciŭlajecca. Kab miec' prava gandlavec', nieabchodna šanavac' « znak », niadzielu, što tyčycca pratestantaŭ, « imia zviera », «namiesnika Syna Božaga», što tyčycca katoliakaŭ, abo « łičbu Jago imia », geta značyc' łik 666.

Vjerš 18: « Tut mudrasc': chto maje rozum, niachaj pałičyc' koł'kasc' zviera. Bo geta łičba čaławieka, i łičba jagonaja — šesc'sot šesc'dziesiat šesc' » .

Čaławiečaj mudrasci niedastatkova, kab zrazumiec' paślannie Ducha Božaga. Njeabchodna atrymac' jaje ŭ spadčynu ad Jago, jak u wypadku z Sałamonam, čyja mudrasc' pieraŭzychodziła mudrasc' usich ludziej i prasłaviłasia pa ŭsioj wiadomaj ziamli. Da pryniaccia arabskich łičbaŭ u gabrejaŭ, grekaŭ i rymlan łitary ich ałfawitu taksama mieli značennie łiku, tak što składannie značenniaŭ łitar, jakija składajuc' słowa, vyznačaje jago łik. Geta atrymłivajecca šlacham «vyłičennia», jak vyznačajecca ŭ vieršy. «... łik imia Jago » — « 666 », geta značyc' łik , atrymany šlacham składannia łikavaga značennia rymskich łitar, jakija zmiaščajucca ŭ Jago łacinskim imieni «VICARIVS FILII DEI»; što pakazana pry vyvučenni 10-j głavy. Geta imia samo pa sabie z'jaŭlajecca najviałikšaj « bluznierstvam » abo « chłusnioj » u Jago scviardženniach, tamu što Isus nijakim čynam nie davaŭ sabie «zamieny», geta značyc' słowa «vikaryj».

Adkryccio 14 : Čas advientyzmu siomaga dnia

Pašlanni troch aniołaŭ – uradžaj – vintaž

Gety razdzieł achoplivaje pieryjad z 1843 pa 2030 god.

U 1843 godzie asablivaje vykarystannje praroctva z Dan. 8:14 pryviało da tago, što «advientysty» čakali viartannia Isusa Chrysta, pryznačanaga na viasnu getaga dnia. Geta stała pačatkam sieryi vyprabavanniaŭ viery, dzie cikavasc' da duchu praroctva, abo « sviedčannia Isusa », zgodna z Adkr. 19:10, budzie prajaŭlacca asobna chrystcijanami, jakija scviardžali pra vyratavannje Isusa Chrysta pad roznymi religijnymi nazvami. Adny toŭki prademanstravanyja « spravy » dazvalali vybirac' ci nie. Getyja spravy možna abaguŭ'nic' dvuma magčymymi varyjantami: pryniaccie abo adchilennje atrymanaga sviatła i jago boskich patrabavanniaŭ.

U 1844 godzie, pasla novaga čakannia, pryznačanaga na vosien' 1844 goda, Isus paviadzie svaich abranych da misii zaviaršennia spravy Refarmacyi, jakaja pačynajecca z adnaŭlennia praktyki Suboty, asviačonaj Bogam z momantu stvarennia svietu. Geta najvažniejšaja tema « sviatasci », jakaja « apraŭdana » z 1844 goda, daty, kaŭi getaje parušennie budzie ūsviedamlena Jago słuhami. Gety pierakład Daniila 8:14, pierakładzieny da majgo słužennia nastupnym čynam: « dzvie tysiačy trysta viečar i ranica, i sviatynia budzie ačyščana », z'jaŭlajecca aŭtentyčnym, adpaviadaje aryginałnamu jaŭrejskamu tekstu: « dzvie tysiačy trysta viečar i ranica, i sviatynia budzie apraŭdana ». Kožny moža vyjavic', što parušennie boskaj Suboty z 321 goda supravadžajecca mnogimi inšymi admovami ad daktrynał'nych iscin, ustanoulenych Bogam u časy apostalaŭ. Pasla 1260 gadoŭ panavannia ižyvyh pierajemnikaŭ, jakija zniščali vieru, papstva pakinuła ū pratestanckaj daktrynie šmat chłusni, nievynosnaj dla Boga praŭdy. Vos' čamu ū getym 14-m razdziele Duch pradstaŭlaje try asnoŭnyja temy, jakija pasladoŭna z'jaŭlajucca: advientysckaj misijaj abo pasłanniem « troch aniołaŭ »; « žnivom » kanca svietu, sartavanniem i ūzniasieniem vybranych; « ūradžajem » vinagra du gnievu, kančatkovaje pakarannie ižepastyraŭ, ižhenastaŭnikaŭ chryscijanstva.

Navučanaje z 1844 goda dla abarony vybranych ad boskaga gnievu, apošniaje vyprabavannie pryznačana dla samaga kanca času, dadzienaga čaŭaviectvu, kab pazicyjanavac' siabie pamiž adkrytaj boskaj volaj i buntarskim čaŭavičym patrabavanniem, jakoje ūpała ū najboł's poŭnaje adstupnictva. Ale зроблены vybar maje nastupstvy dla ūsich, čto pamiraje z 1844 goda. Toł'ki asvietlenyja i viernyja vybranyja « pamirajuc' u Gospadzie », zgodna z vučenniem vierša 13, dzie jany ab'jaŭleny « blašlavionymi », geta značyc' atrymał'nikami łaski Chrysta, z usim Jago blačaslaŭlenniem, užo pacvierdžanym u pasłanni, adrasavanym aniołu « Fiładeł'fii », jakoje datyčycca ich, tamu što niedastatkova byc' achryščanym «advientystam», kab Bog tičyŭ nas vybranymi.

Choc' padrabiaznasci pakidannia jašče treba vysvietlic', asnoŭnyja momanty padkresleny i abaguł'nieny Ducham u formie «pasłanniaŭ troch aniołaŭ» u vieršach 7–11. Getyja pasłanni zviazany pasladoŭnasciu nastupstvaŭ.

Ja ūspaminaju tut, pasla zaŭvagi na vokładcy na staroncy 2 getaj pracy, getyja try pasłanni padkrestivajuc' try pasłanni, jakija užo byli vyjaŭleny ū simvaličnych vobrazach u knizie Daniila ū Dan. 7 i 8. Ich napamin u getym 14-m razdziele Adkryccia padkrestivaje i pacviardžaje nadzvyčajnuju važnasc', jakuju im nadaje Bog.

Adkuplenyja advientysty pieramagajuc'

Vjerš 1: « Ja zirnuŭ, i vos', Jagnia staic' na gary Sijon, i z Im sto sorak čatyry tysiačy [ludziej], jakija majuc' imia Jago i imia Ajca Jago napisana na łbach svaich » .

« Gara Sijon » adnosicca da miesca ū Izraili, dzie byŭ pabudavany Ijerusalim. Jana simvalizuje nadzieju na vyratavannie i tuju formu, jakuju getaje vyratavannie prymie pasla vyprabavanniaŭ ziamnoj i niabiesnaj viery. Gety projekt budzie całkam zavieršany pry abnaŭlenni ūsiago, što tyčycca ziamli i nieba, zgodna z Adkrycciom 21:1. « 144 000 [čaŭaviek] » simvalizujuc' vybranych Chrystom pamiž 1843 i 2030 gadami, geta značyc' chryscijan-advientystaŭ, vyprabavanych, zacvierdžanых Isusam Chrystom, čyj sud dziejničaje kalektyŭna i indyviduał'na. Kalektyŭny sud sudzić' ustanovu, a indyviduał'ny sud tyčycca kožnaga stvarennia. « 144 000 [čaŭaviek] » pradstaŭlajuc' vybranych, vybranych Isusam Chrystom z łiku pasladoŭnikaŭ advientysckaj viery. Getaja łičba stroga simvaličnaja, i reał'naja koł'kasc' vybranych — geta sakret, viadomy i zachoŭvajemy Bogam. Pryčynu ich vybaru

možna zrozumiec' z vyznačennia prapanavanaga vobrazu. « Na ichnich łbach », što simvalizuje ich volu i ich dumki, napisana « imia Jagniaci », Isusa, i « imia Jago Ajca », Boga, ab'jaŭlenaga ŭ Starym Zapaviecie. Geta aznačaje, što jany znajšli i ŭznaviłi vobraz Boga, jaki Bog-Tvorca daŭ pieršamu čaławieku da grachu, kaŭi Jon stvaryŭ jago i daŭ jamu žyccio; i gety vobraz — geta vobraz Jago charakteru. Jany ŭjaŭlajuc' saboj płod, jaki Bog chacieŭ atrymac', adkupiŭšy ŭ Isusie Chryscie grachi toł'ki svaich viernych vybrannikaŭ. Zdajecca, što na łbach vybranych vybrannikaŭ, ał'bo ŭ ich rozumach, ich dumkach i ich vołi, znachodzicca piačatka Boga z Adkryccia 7:3, ał'bo subota čacviortaj zapaviedzi Dekalogu i nieaddziel'ny charakter Jagniaci Isusa Chrysta i Jago adkryccia ŭ Starym Zapaviecie jak Ajca, ał'bo Boga-Tvorcy. Takim čynam, sapraŭdnaja chryscijanskaja viera nie supiarečyc' religijnym normam, zviazanym z Synam i Ajcom, jak scviardžajuc' pasladoŭniki Rymskaj niadziełi, kaŭi nie na słovach, to prynamsi na spravie.

Vjerš 2: « I pačuŭ ja gołas z nieba, byccam šum mnogich vodaŭ i jak guk viałikaga gromu; i gołas, jaki ja čuŭ, byŭ jak gołas arfistaŭ, jakija grajuc' na svaich arfach » .

Supiarečyvyja piersanaży, zgadanyja ŭ getym vieršy, nasamreč dapaŭniajuc' adzin adnago. « Šmat vady » simvalizuje mnostva żyvych istot, jakija, vykazvajuc'sia, prymajuc' vyglad « viałikaga gromu ». Naadvarot, praz vobraz « arfy » Bog adkryvaje daskaŭlaju garmoniju, jakaja ab'jadnoŭvaje Jago pieramožnych stvarenniaŭ.

Vjerš 3: « I spiavali jany novuju piesniu pierad tronam i pierad čatyрма żyvymi istotami i starcami. I nichto nie mog navučycca piesni, akramia sta saraka čatyroch tysiač, jakija byli adkupleny ad ziamli » .

Bog pacviardžaje i padkrestivaje tut vieł'mi vysokuju asviačonasc' «advientysckaj» viery, ustalavanaj z 1843-44 gadoŭ. Jago vybranyja adroznivajucca ad inšych simvalizavanych grup: « trona, čatyroch żyvych istot i starcaŭ »; apošnija abaznačajuc' usich tych, chto byŭ vykupleny praz vopyt, prażyty na ziamli. Ale boskaje Adkryccio, jakoje nazyvajecca Apakałipsisam, tyčycca toł'ki dvuch tysiač gadoŭ chryscijanskaj viery, jakija ŭkaz Dan. 8:14 padziałaje na dzvie pasladoŭnyja fazy. Da 1843-44 gadoŭ vybranyja simvalizujucca 12 « starcami » z « 24 », zgadanych u Adkrycci 4:4. Astatnija 12 « starcaŭ » — geta advientysckija « 12 plamionaŭ », « zapiačatanyja » ŭ Adkrycci 7:3-8 z 1843-44 gadoŭ.

Vjerš 4: « Geta tyja, chto nie apaganiŭsia z žančynami, bo jany cnatlivyja; i jany iduc' za Jagniom, kudy b Jon ni pajšoŭ. Jany byli vykupleny z ludziej, staŭšy pieršym pładam Bogu i Jagniatku » .

Słovy getaga vierša prymianiajucca toł'ki ŭ duchoŭnym sensie; słowa « žančyny » abaznačaje chryscijanskija cerkvy, jakija adstupiłisia ad viery z momantu svajgo ŭznikniennia, naprykład, rymska-katałickaja viera, abo z 1843-44 gadoŭ dla pratestanckaj viery, i z 1994 goda dla advientysckaj instytucyjnej viery. « Apraga », pra jakuju idzie gavorka, nakiravana na grech, jaki z'jaŭlajecca vynikam parušennia boskaga zakona i čyja « zapłata — smierc' », zgodna z Rymlanam 6:23. Mjenavita dla tago, kab adarvac' ich ad praktyki grachu, Isus Chrystos asviaciŭ, geta značyc' addziałiŭ simvaličnych « 144 000 [čaławiek] » . Ich « cnatlivasc' » taksama duchoŭnaja i abaznačaje ich jak «čystych» istot, čyja praviednasc' była ačyščana kryvioju, prałitaj Isusam Chrystom za ich karysc'. Spadčynniki grachu i jago apagan'vannia, jak i ŭsie naščadki Adama i Jevy, ich viera, pryznanaja Isusam Chrystom, daskaŭała «ačysciła» ich. Ale kab getaja viera była sapraŭdy pryznana Isusam Chrystom, getaje ačyščennie pavinna byc' reał'nym i kankretnym u ich « spravach ». Takim čynam, geta aznačaje admovu ad grachoŭ, atrymanych u spadčynu ad iłzechryscijanskich ci iŭdziejskich rełigij, ci, šyrej, monateistyčnych. I ŭ svaim prarockim adkrycci Bog asabłiva zviartaje ŭvagu na fakt

niepavagi da paradku času, jaki Jon ustalavaŭ z pieršaga tydnia svajgo stvarennia ziamli i svajoj niabiesnaj sistemy.

Za vobrazam « spievu novaj piesni » chavajecca spiecyfičny dosvied, jaki pierażyli toľki zapiačatanyja « 144 000 ». Pasla « piesni Majsieja », jakaja ũsłaŭlała słaŭny vychad z Jegipta, simvaľ grachu, « piesnia » « 144 000 » vybranych sviatkuje ich vyzvalennie ad grachu, tamu što jany pasľuchaľisia ũkaza z Daniĭla 8:14 i supracoŭničaľi ũ svaim asviačenni, ŭadanym i navat patrabavanyim Bogam z 1843-44 gadoŭ. U gety dzien' niabiesnaje bačannie nagadaťa pra ačyščennie ad grachoŭ, zdziejsnienaje na kryŭy Gaľgofy smierciu Isusa Chrysta. Geta pasľannie ũjaŭlaťa saboj jak dakor, tak i vučennie, jakoje Bog pradtaviŭ typu pratestanckich viernikaŭ, jakija byli spadčynniki rymskaj niadzieľi i niekatorych inšych jaje laŭačych grachoŭ. U typaľogii gabrejskich abraďaŭ getaje « ačyščennie ad grachoŭ » byľo religijnym sviatam vosienniu, padčas jakoga kroŭ zabitağa kazľa prynosiľi ũ Sviatoje Sviatych na viečku miľasernasci, razmieščanaje ũ getym niedastupnym i zabaronienym miescy na praciagu astatniaj častki goda. Kroŭ getağa kazľa, simvaľičny vobraz grachu, pradtazvaťa kroŭ Isusa Chrysta, jaki sam staŭ nos'bitam grachoŭ svaich vybrannikaŭ, kab zamiest ich adkupic' pakarannie, jakoje jany zasľugoŭvajuc'; sam Isus byľ зробleny grachom. U getaj cyrymonii kazioľ pradtaiľaje grech, a nie Chrystos, jaki jago niasie. Mjenavita na getaje fizičnaje pieramiaščennie pieršasviatara, jaki pierachodziť z dazvolenaga sviatoga miesca ũ sviatoje sviatych, zabaronienaje astatniuju častku goda, namiakaje gety vierš, kaŭučy: « jany iduc' za jagniom, kudy b jon ni pajšoŭ ». Uspaminajučy getuju scenu ũ bačanni 23 kastryčnika 1844 goda, Duch Chrysta nagadať svaim vybrannikam, niesviadomym spadčynniki daktrynaľ'naj chľusni, pra zabaronu grašyc'. Takim čynam, z 1844 goda praktykavany dobraachvotny pieršapačatkovy grech , jakim z'jaŭlaľecca Rymskaja niadziela, robic' adnosiny z Bogam niemagčymymi , a pakinuty grech dazvalaje padaŭŭzennie getych adnosin, što viadzie adpaviednaga vybranaga da paŭnaty jago asviačennia praz pryniaccie, razumiennie i prymianiennie ũ ŭyccio ab'jaŭlenaj boskaj praŭdy.

ľičačysia « pieršyncami dla Boga i dla Jagniaci », jany ũjaŭlaľajuc' saboj lepšaje, što Bog znajšoŭ u svaim vybary ziamnych vybrannikaŭ. U gabrejskich abraďach « pieršyncy » abviaščaliťsia « sviatymi ». Achviaravanni getych ŭyvioľ'nych abo rašlinnych pieršyn byli adviedzienyja Bogu, kab ũšanavac' jago i adznačyc' čaľaviečuju ũďziačnasc' za jago dabryniu i ščodrasc'. Jašče adna pryčyna dla « sviatych pieršyn » — geta pryniaccie imi boskaga sviatľa, adkrytağa im u poŭnaj miery, tamu što jany ŭyvuc' u čas kanca, kaľi adkryťaje sviatľo dasiagaje svajgo apageju, svajgo duchoŭnaga zienitu.

Vjerš 5: « I ũ ichnich vusnach nie znajšľosia padmanu, bo jany biezzagannyja » .

Sapraŭdny vybrany, toj, čto naradziŭsia z praŭdy praz novaje naradŭzennie, moŭa toľki nienavidziť « chľusniu », u jakoj jon nie znachodziť zadavaľ'niennia. Chľusnia agidnaje, tamu što jana prynosiť toľki škodnyja nastupstvy i prymušaľe pakutavac' dobrych ludziej. Toj, čto vieryť u « chľusniu », viedaje boľ rasčaravannia, goryč padmanu. Nichto, abrazy Chrystom, nie moŭa radavacca spakušenniu i padmanu svaich bliŭnich. Naadvarot, praŭda supakojvaje; jana pazityŭna buduľe adnosiny z sapraŭdnymi bratami i siostrami, ale, pierš za ũsio, z Tvorcami i Zbaŭcam Boga našaga zbaŭlennia, jaki pretenduľe i ŭzvyšaľe svajo imia jak « Bog praŭdy ». Takim čynam, boľš nie praktykujučy daktrynaľ'ny grech, padparadkoŭvajuc' ab'jaŭlenaj praŭdzie, vybrany asudŭany « biezzagannym » samim Bogam praŭdy.

Pjeršaje anioł'skaje paślannie

Vjerš 6: « I ŹbačyŹ ja inšaga anioła, jaki lacieŹ pasiarod nieba, majučy wiečnuju Jevangjełiju, kab abviaščac' tym, čto Źyvie na ziamłi, i koŹnamu narodu, i kaleniu, i jazyku, i plemieni » .

« Inšy anioł » ci inšy paślannik abviaščaje poŹnaje boskaje sviatłŹ, simvalizavanaje « siaredzinaj nieba » ci zienitam sonca. Getaje sviatłŹ zviazana z « Jevangjełem » ci « dobrej navinoj » pra zbaŹlennie, pryniesienaj Isusam Chrystom. Jago nazyvajuc' « wiečnym », tamu što jago paślannie sapraŹdnaje i nie viedaje zmien z ciagam času. Takim čynam, Bog pacviardŹaje jago adpaviednasc' tamu, čamu vučyli apostolaŹ Isusa Chrysta. Getaje viartannie da praŹdy adbyvajecca z 1843 goda pasla šmatłikich skaŹenniaŹ, atrymanyh u spadčynu ad rymaska-katałickaj viery. Abviaščennie z'jaŹlajecca Źniviersał'nym pa anałogii z paślanniem, pradstaŹlenym u Daniila 12:12, jakoje adkryvaje boskaje błaŹastaŹlennie adventysckaj pracy. « Vječnaje Jevangjełe » tut zgadvajecca Ź aspiekcie sapraŹdnaga płodu viery, jaki adpaviadaje boskamu patrabavanniu, adkrytamu Źkazam Daniila 8:14. Cikavasc' da prarockaga slova — geta zakonny płod standartu... « wiečnaje jevangjełe ».

Vjerš 7: « I skazaŹ jon gučnym gołasam: bojciesia Boga i addajcie Jamu słavu, bo nastała gadzina suda Jagonaga; i pakłaniciesia Tamu, Čto stvaryŹ nieba i ziamlu, i mora, i krynicy vodaŹ » .

U 7-m vieršy pieršy anioł asudŹaje parušennie suboty, jakaja Ź boskim dziesiacizapavietnym zapaviedzi prasaŹlajaje słavu Boga-Tvorcy. Takim čynam, jon patrabuje jaje adnaŹlennia z kastryčnika 1844 goda, ale prypisvaje jaje parušennie pratestantam, jakija pačališia viasnoj 1843 goda.

Drugoje anioł'skaje paślannie

Vjerš 8: « I inšy anioł išoŹ za im i kazaŹ: «UpaŹ Vaviłon, upaŹ viałiki, bo jon vinom lutasci svajgo raspusty apałiŹ usie narody! »

U 8-m vieršy drugi anioł raskryvaje vielizarnuju vinu papskaj Rymaska-katałickaj carkvy, jakaja spakusiła i padmanuła ludziej, pierajmienavaŹšy paganski «dzien' sonca» Kanstancina I u « dzien' Gospada», što z'jaŹlajecca pierakładam łacinskaga mantaŹu, jaki laŹyc' u asnovie jago «niadziełi»: dies dominica. PaŹtorany dvojčy vyraz « Jana Źpała, jana Źpała, Vaviłon Vjałiki » pacviardŹaje, što dla jaje i tych, čto jaje nasleduje, čas boskaga ciarpiennia kančatkova skončyšia. Indyviduał'na naviartannie zastajecca magčymym, ale toł'ki koštam pryniasiennia pładoŹ, geta značyc' « spravaŹ » pakajannia.

Napamin: « jana Źpała » aznačaje: jana zachoplana i pieramoŹzana Bogam praŹdy , jak gorad traplaje Ź ruki svajgo voraga. Jon uzvyšaje i asviallaje pasla 1843 goda, pamiŹ 1844 i 1873 gadami, dla svaich viernych sług-advientystaŹ siomaga dnia « tajemnicu », jakaja charaktaryzuje jaje Ź Adkrycci 17:5. Spakusa jaje chłusni gublaje svaju efektyŹnasc'.

U 8-m vieršy pacviardŹajecca prysud, vyniesieny Ź papiarednich paślanniach, z Źachłivym papiaredŹanniem. Sviadomy i dobraachvotny vybar dnia adpačynku, ustanoulenaga Kanstancinam I Ź 321 godzie, z 1844 goda, robic' paŹstancaŹ, jakija jago apraŹdvajuc', pasiŹnymi pierad boskim asudŹenнием pakut drugoj smierci Apošniaga suda. Kab zamaskiravac' svajo abvinavačvannie suprac' niadziełi, Bog chavaje jago pad nazvaj sumnaviadomaga « znaka », jaki supiarečyc' jago Źłasnaj boskaj « piačaci ». Gety znak čałaviečaj ułady, jaki stavic' pad sumnieŹ jago paradak času, ujaŹlaje saboj

vielezarny aburrennie, godnaje pakarannia Im. I abvieščanaje pakarannie sapraŭdy budzie žachlivym: « jon budzie mučany agniom i sieraj », jakija zniščac' paŭstancaŭ, ale toŭki ŭ čas Apošniaga suda.

Treciaje anioł'skaje paŭlannie

Vjerš 9: « I treci anioł išoŭ za imi i gučnym gołasam kazaŭ: kaŭi chto pakłaniajecca zvieru i vobrazu jagonamu i prymaje klajmo na łob svoj abo na ruku svaju » ,

Dapaŭniał'ny i pasladoŭny charakter getaga terciaga paŭlannia adnosna dvuch papiarednich vyznačajecca formuŭaj « išli za imi ». « Gučny gołas » pacviardžaje vieł'mi vysoki boski aŭtarytet tago, chto jago abviaščaje.

Pagroza adrasavana čaławiečym buntaram, jakija padtrymŭlivajuc' i ŭchvalajuc' režym « zviaŕa, jaki vychodzic' z ziamli », i jakija prymajuc' i ŝanujuc' svajoj paŭluchmianasciu ŭ niadzielu « znak » jago ŭłady, zgadany ŭ Adkrycci 13:16, geta značyc', u ciapierašni čas, usiamu chryscijanskamu nasieł'nictvu.

Pramaja suprac'ległasc' getaga « znaka » « piačaci Božaj », geta značyc' ad pieršaga dnia niadziei da siomaga dnia suboty, pacviardžajecca tym faktam, ŝto abodva prymajuca « na łob », miesca vołi, zgodna z Adkrycciem 7:3 i 13:16. Zaŭvažym, ŝto « piačac' Božaj » z Adkrycciu 7:3 u Adkrycci 14:1 stanovicca: « imiem Jagniaci i imiam Ajca Jagonaga ». Pryniaccie « na ruku » tłumačyc' nastupnymi vieršami z Drug. Zak. 6:4-9:

« Słuchaj, Izraił! Gaspodz', Bog naŝ, josc' Gaspodz' adziny . Łjubi Gaspodz'a, Boga tvajgo, usim sercam tvaim, i ŭsioju dušoju tvajoju, i ŭsioju siłaju tvajoju . I getyja zapaviedzi, jakija ja sionnia nakazvaju tabie, chaj buduc' u sercy tvaim . I budzieŝ staranna vučyc' ich dzieciam tvaim i kazac' pra ich, kaŭi budzieŝ siadziec' u domie tvaim i kaŭi budzieŝ chadzic' darogaj, i kaŭi budzieŝ kłascisia i kaŭi budzieŝ ustavac'. I naviaży ich jak znak na ruki tvaje , i jany buduc' jak paviazki pamiž vačyma tvaimi . I napišy ich na vušakach doma tvajgo i na bramach tvaich ». « Ruka » adnosicca da dziejannia, da praktyki, a « łob » adnosicca da vołi dumki. U getym vieršy Duch kaža: « Łjubi Gaspodz'a, Boga tvajgo, usim sercam tvaim, i ŭsioj dušoju tvajoju i ŭsioj siłaj tvajoju »; toje, ŝto Isus cytuje ŭ Mc. 22:37 i ŝto jon pradstaŭlaje jak « pieršuju i najboł'šuju zapaviedz' ». Vybranyja, jakija nosiac' « piačac' Boga », pavinny adpaviadac' getym trom kryterijam: « lubic' Boga ŭsim sercam svaim »; ŝanavac', vykonvajučy subotni adpačynak asviačonaga siomaga dnia Jago; i miec' u svaim rozumie « imia Jagniaci «Isusa Chrysta» i imia Jago Ajca «Jachve». Udakładniajučy « i imia Jago Ajca », Duch pacviardžaje nieabchodnasc' vykanannia dziesiaci zapaviedziaŭ Božych i zapaviedziaŭ i pastanovaŭ, jakija spryjajuc' sviatasci vybranych u Starym Zapaviecie. Užo ŭ svoj čas apostoł Jan pacvierdziŭ geta, kažučy ŭ 1-m Paŭlanni Jana 5:3-4:

« Bo geta zaklučajecca ŭ lubovi da Boga, kab my vykonvałi Jagonyja zapaviedzi. A Jagonyja zapaviedzi nie ciažkija, bo ŭsio, ŝto narodžana ad Boga, pieramagaje sviet; i geta pieramoga, jakaja pieramagaje sviet, — viera naŝa » .

Vjerš 10: « Jon sam budzie pic' vino gniewu Božaga, jakoje nałita čystaje Ź kielich aburennia Jagonaga, i budzie mučany Ź agni i siercy pierad sviatymi aniołami i pierad Jagniom » .

GnieŹ Boży budzie całkam apraŹdany, bo tyja, chto atrymłivaje « klajmo zvia » , šanujuc' čaławiečy grech, scviardžajučy, što jany praviednyja Isusa Chrysta. U Adkrycci 6:15-17 Duch apisaŹ nastupstvy ich kančatkovaj sutyčki z razburałnym praviednym gniewam Isusa Chrysta.

Nadzvychaj važnaja zaŹvaga : kab lepš zrazumiec' gety boski gnieŹ, my pavinny Źsviadowic', čamu pagarda da sviatoj suboty vykłikaje stołki gniewu Božaga. Isnujuc' logkija grachi, ale Biblija papiaredžvaje nas pra grech suprac' Sviatoga Ducha, udakładniajučy, što bołš niama achviary dla atrymannia boskaga prabačennia. U časy apostolaŹ adzynym prykładam takoga typu grachu, dadzienym nam, było admaŹlennie Chrysta chrystcijaninam, jaki naviarnuŹsia. Ale geta tołki adzin prykład, tamu što na samoj spravie bluznierstva suprac' Sviatoga Ducha zakłučajecca Ź admaŹlenni i admovie ad sviedčannia, dadzienaga Ducham Božym. Kab pierakanac' i navučyc' ludziej, Duch natchniŹ sviatoje Pisannie Bibłii. Takim čynam, kožny, chto asprečvaje sviedčannia, dadzienaje Ducham u Bibłii, Źžo zdziajsniaje bluznierstva suprac' Ducha Božaga. Ci moža Bog zrabic' lepš, kab abviasic' svaju volu, čym viesci tych, chto pakłikany da Bibłii i jaje pisanniaŹ? Ci moža jon bołš vyrazna vykazac' svaju volu, svaju dumku i svoj suvierenny sud? U XVI stagoddzi getaja pagarda da Bibłii, suprac' jakoj jana vajavała, aznačala kančatkovy kaniec ciarpiennia Boga da rymaska-katałickaj rełigii; kaniec Jago ciarpiennia da vučennia, jakoje Jon nikołi nie pryznavaŹ. Zatym, u 1843 godzie, pagarda da praročaga słowa aznačala kaniec pryriaccia pratestanckaj viery va Źsich jaje šmatłikich formach, spadčynnikaŹ rymaskaj niadziełi, geta značyc' « klajma zvia » . I, nareščie, u svaju čargu, advientyzm zdziejsniŹ bluznierstva suprac' Sviatoga Ducha, adkinuŹšy kančatkovaje prarockaje adkryccio, jakoje Isus daŹ jamu praz svajgo pakornaga słuđu, jakoga ja Źvasablaju; bluznierstva, jakoje było pacvierdžana i Źzmocniena ich sajuzam z pryčiłnikami niadziełi z 1995 goda. Bluznierstva suprac' Ducha kožny raz atrymłivaje ad Boga spraviadlivy adkaz, jakoga jano zasługoŹvaje; spraviadlivy prysud asudžennia na pieršuju i « druguju smierc' », pacvierdžany Ź getym vieršy 10.

Vjerš 11: « I dym ad pakut ichnich budzie Źzychodzie' na viaki viakoŹ; i nie buduc' miec' spakoju ni dniom, ni Źnačy tyja, chto pakłaniajecca zvieru i vobrazu jagonamu i prymaje klajmo imia jagonaga » .

« Dym » budzie tołki Ź čas apošniaga suda, u gadzinu, kałi zaginułyja buntary buduc' « mučycca Ź agni i siery » Ź «voziery vogniennym » z Adkryccia 19:20 i 20:14; geta značyc', u kancy siomaga tysiačagoddzia. Ale Źžo pierad getym strašnym momantom gadzina słaŹnaga viartannia Isusa Chrysta pacvierdzic' ich kančatkovy los. Pašłannie getaga vierša vykłikaje temu « spakoju » . Sa svajgo boku, vybranyja Źvažłiva staviacca da času spakoju, asviačonaga Bogam, ale zaginułyja, naadvarot, nie majuc' takoj ža kłopatu, tamu što jany nie nadajuc' boskim abviaščenniam važnasci i sur'joznasci, jakich jany zasługoŹvajuč'. Vos' čamu, u adkaz na ich pagardu, u gadzinu ich kančatkovaga pakarannia Bog nie dasc' im spakoju, kab zmiakčyc' ich pakuty.

Vjerš 12: « Tut ciarplivasc' sviatych, jakija zachouŹvajuč' zapaviedzi Božyja i vieru Isusa » .

Słovy « ciarplivasc' » charaktaryzujuc' sapraŹdnych sviatych boskaga Mjesii Isusa z 1843-44 gadoŹ da Jago viartannia Ź stavie. U getym vieršy « imia Ajca » z pieršaga vierša stanovicca « zapaviedziami Božymi », a « imia Jagniaci » zamianiajecca na « vieru Isusa » . Paradak pryjarytetaŹ taksama zmianiajecca. U getym vieršy Duch stavic' « zapaviedzi Božyja » na pieršaje miesca , a « vieru Isusa » na drugoje ; geta gistaryčna i z punktu gledžannia kaštoŹnasci paradak, zacvierdžany Bogam u Jago

planie zbaŭlennia. U pieršym vieršy pryjarytet byŭ addadzieny « imia» Jagnia », kab złučyc' « 144 000 » vybranych z chryscijanskaj vieraj.

Vjerš 13: « I pačuŭ ja gołas z nieba, jaki kazaŭ: napišy: «Ščasliwyja miortvyja, jakija pamirajuc' u Gospadzie adgetu'». Tak, kaža Duch, «niachaj jany supakojacca ad prac svaich, bo spravy ich iduc' za imi » .

Fraza « adgetu' i nadalej » zaslužnoŭvaje padrabiaznaga tŭmačennia, bo jana vieł'mi važnaja. Bo jana adnosicca da dat viasnoj 1843 goda i vosienniu 1844 goda, kaŭi adpaviedna ŭstupiŭ u siłu ŭkaz z Daniila 8:14 i skončyliŭsia dva advientysckija sudy, organizavanyja Uil'jamam Mileram.

Z časam aficyjny instytutcyjny advientyzm zgubiŭ z pola zroku nastupstvy getaj formuły « adgetu' i nadalej ». Toł'ki zasnavał'niki advientysckaj viery zrazumieli nastupstvy Božaga patrabavannia sviatkavannia suboty jašče ŭ 1843 godzie. Kab pryniac' getuju praktyku siomaga dnia, jany byli vymušany zrazumiec', što niadziela, jakaja praktykavalasia da tago času, była praklata Bogam. Pasla ich spadčynny advientyzm staŭ tradycyjnym i farmałistyčnym, i dla pieravažnaj boł'shasci pasladoŭnikaŭ i nastaŭnikaŭ niadziela i subota byli niespraviadliwa pastaŭleny na adzin uzroviem'. Getaja strata pačuccia sviatoj i sapraŭdnaj sviatasci pryviała da adsutnasci cikavasci da praročaga słowa i terciaga advientysckaga pasłannia, jakoje ja pramaŭlaŭ pamiž 1983 i 1994 gadami. Pakoł'ki getaja pagarda prajaviłasia ŭ advientyzmie ŭ Francyi, susvietnaja advientysckaja ŭstanova ŭ 1995 godzie ŭstupiła ŭ sajuz z ekumieničnym kłanam, što pryviało da jaje najviał'kšaga praklonu. Pagroza « pakutaŭ » z 10-ga vierša tyčycca, u svaju čargu, praz namiok na vyraz « jon taksama budzie pic' »; z 1994 goda instytutcyjny advientyzm, pasla prateŭtanckaj viery, asudžaŭ i zasudziŭ z 1843 goda.

Jak vynikaje z getaga vierša, ukaz Daniila 8:14 pryvodzić da padziełu prateŭtanckich chryscijan 1843 goda na dva łagjery, u tym łiku advientysckuju grupu, jakaja atrymała karysc' ad abvieščanaga błačasłaŭlennia: « Ščasliwyja miortvyja, jakija pamirajuc' u Gospadzie adgetu'! » Samo saboj zrazumiela, što pasla tago, jak Isus abviasciŭ u « Łaadykiei », što zbiraŭecca « vyrvac' » geta, advientysckaja ŭstanova, aficyjny pasłannik Chrysta ŭ 1991 godzie, dacie aficyjnaga admaŭlennia sviatła, nazvanaja « gołaj », boł's nie moža karystacca getym błačasłaŭlenniem.

Čas zboru ŭradžaju

Vjerš 14: «I ja zirnuŭ, i vos', biełaja chmara, i na chmary siadzieŭ padobny da Syna Čaławiečaga, majučy na gaławie Svajoj załaty vianok i ŭ ruce Svajoj vostry sierp » .

Getaje apisannie nagadvaje pra Isusa Chrysta ŭ čas jago słaŭnaga viartannia. « Biełaja chmara » nagadvaje pra ŭmovy jago adychodu i ŭzniasiennia na nieba, jakija adbyłisia dzvie tysiačy gadoŭ tamu. « Biełaja chmara » aznačaje jago čyscinu, jago « załataja karona » simvalizuje jago pieramožnuju vieru, a «vostry sierp » adlustroŭvaje « vostraje słowa » Boga z Pasłannia da Gabrejaŭ 4:12, uvasoblenaje « Jago rukoj ».

Vjerš 15: « I inšy anioł vyjšaŭ z chrama, kryčačy gučnym gołasam da tago, chto siadzieŭ na vobłaku: pusi sierp tvoj i žni, bo nastaŭ čas žniva, bo paspieła žnivo ziamli » .

Pad aspektam « žniva », jak u svajoj prypaviesci, Isus nagadvaje nam, što ũ gety čas nadydzie čas kančatkova addzialic' « dobrej zierne ad miakiny ». Praz svajo Adkryccio jon dapamagaje nam adkryc' getuju temu, jakaja padzialaje dva łagjery: sobotu vybranych i niadzielu paginnych, bo za getaj rełigijnaj nazvaj chavajecca pakłaniennie i aŭtarytet paganskaj soniečnej boskasci. I, niagledziačy na evalucyju čaławiečaga času, Bog praciagvaje gladziec' na jago takim, jakim jon josc' na samoj sprawie dla Jago. Roznyja mieraŭni ludziej nie ũptyvajuc' na Jago sud; u Jago paradku času pieršy dzien' z'jaŭlajecca prafannym, jon ni ũ jakim razie nie moža nabyć boskaj sviatasci. Geta zviazana vyklučna z siomym dniom, asviačonym u Jago paradku času, vygraviravanym ad pačatku wiečnaga ziamnoga času; geta na praciagu 6000 soniečnych gadoŭ.

Vjerš 16: « I Toj, Chto siadzieŭ na vobłaku, kinuŭ sierp svoj na ziamlu, i ziamla była pažata » .

Duch pacviardžaje budučeje vykanannie « žniva ziamnoga ». Chrystos Zbaŭca i Msciviec pakłapocicca pra geta i zdziejsnic' geta ũ adpaviednasci z Jago abviaščenniem, зробlenym u prypaviesci apostołam u Jevangjełi ad Matfiej 13:30-43. « Žnivo » ũ pieršuju čargu tyčycца ũzniasiennia na nieba vybranych sviatych, jakija zastalisia viernymi Bogu-Tvorcu.

Čas žniva (i pomsty)

Vjerš 17: « I inšy anioł vyjšaŭ z chrama, jaki na niebie, i jon mieŭ vostry sierp » .

Kaŭ papiaredni « anioł » mieŭ misiju, spryjał'nuju dla vybranych, to gety « inšy anioł » maje karnuju misiju, nakiravanuju suprac' zaginułych buntaŭnikoŭ. Gety drugi « sierp » taksama simvalizuje « vostraje słowa Božaje », pryviedzienaje ũ dziejannie pa jago vołi, ale nie jago rukoj, bo, u adrozniennie ad žniva, dla vintažnaga zboru adsutničaje vyraz « u jago ruce ». Tamu karał'naja akcyja budzie daručana tym, chto vykonvaje boskuju volu; faktyčna, achviaram jago spakus.

Vjerš 18: « I inšy anioł vyjšaŭ ad achviarnika, jaki mieŭ uładu nad agniom, i skazaŭ gučnym gołasam tamu, chto mieŭ vostry sierp, kažućy: «Pašli svoj vostry sierp i zbiary gronki vinagrau ziamnoga, bo vinograd ziamny paspieŭ » .

Zatym, pasla ũzniasiennia vybranych na nieba, nadychodzieć momant « zboru vinagrau ». U Is. 63:1-6 Duch razvivaje dziejannie, na jakoje spasyłajecca gety simvaličny termin. U Biblii sok čyrvonaga vinagrau paraŭnoŭvajecca z čaławiečaj kryvioju. Jago vykarystannie Isusam padčas Sviatoj Vjačery pacviardžaje getuju ideju. Ale « zbor vinagrau » zviazany z « gnievam Božym », i jon budzie tyčycца tych, chto niavarta pracavaŭ pad vygladam Jago sług, tamu što kroŭ, dobraachvotna prałitaja Chrystom, nie zasługoŭvała ich šmatlikih zrad. Bo Isus moža adčuvac' siabie zradžanym tymi, chto skažaje Jago płaŭ vyratavannia da takoj stupieni, što apraŭdvaje grech, za jaki Jon addaŭ svajo žyccio i ciarpieŭ pakuty, kab jago praktyka spyniłasia. Tamu naŭmysnyja parušał'niki Jago zakona pavinny dac' Jamu spravazdaču. U svaim slapym var'jactvie jany zajduc' tak daloka, što zachoćuc' zabić Jago sapraŭdnych vybrannikaŭ, kab vykaranic' z ziamli praktyku siomaga dnia, soboty, asviečanju i patrabavanuju Bogam z 1843-44 gadoŭ. Vybranyja nie mieli Božaga dazvołu ũžyvac' siłu suprac' svaich rełigijnych voragaŭ; Bog pakinuŭ getaje dziejannie vyklučna dla siabie. « Maja pomsta, Majo adplata », — zajaviŭ jon svaim vybranim, i nastaŭ čas zdziejsnic' getuju pomstu.

U getym 14-m razdziele, vieršy z 17 pa 20 vyklikajuc' temu « vintažnaga zboru ». Grešny vinograd abviaščajecca spiełym, tamu što svaimi účynkami jon całkam prademanstravaŭ svaju sapraŭdnuju pryrodu. Ich kroŭ budzie ciačy, jak vinogradny sok u bočcy, kaŭi jago topčuc' nogi zborščykaŭ vinogradu.

Vjerš 19: « I anioł kinuŭ sierp svoj na ziamlu, i sabraŭ uradžaj vinogradu ziamnuju, i ŭkinuŭ jago ŭ viałikuju čavił'niu gniewu Božaga » .

Dziejannie pacviardžajecca getym abviaščenniem, jakoje vyjaŭlajecca ŭ getaj scenie. Bog z upeŭnienasciu praročyc' pakarannie katałickaj i pratestanckaj pychi. Jany pacierpiac' nastupstvy Božaga gniewu, jaki ŭvasablajecca ŭ čanach, u jakich sabrany vinograd taŭkuc' nagami taŭkačoŭ.

Vjerš 20: « I vinogradnik byŭ vytoptany za goradam, i kroŭ paciakła z vinogradnika navat da vuzdečak koniej, na tysiaču šesc'sot stadyjaŭ » .

U Is. 63:3 udakładniajecca: « Ja adzin taptau čavił'niu; nikoga nie było sa mnoj... ». Zbor vinogradu vykonvaje pakarannie viałikaga gorada Vaviłona ŭ Adkrycci 16:19. Jon napoŭniŭ kielich boskaga gniewu, jaki ciapier pavinien vypic' da dna. « Čavił'nia była taptana za goradam », geta značyc' biez prysutnasci vybranych, jakija ŭžo byli ŭziaty na nieba. U Ijerusałimie pakaranni smierciu asudžanych na smierc' pravodziłisia za scienami sviatoga gorada, kab nie apagan'vac' jago. Geta było ŭ wypadku z raspiacciem Isusa Chrysta, jaki getym paślanniem nagadvaje pra canu, jakuju treba było zapłacic' za tych, chto niedaacaniŭ jago ŭłasnuju smierc'. Nastaŭ čas, kab jago voragi prałiŭi svaju kroŭ, kab adkupic' svaje šmatłikija grachi. « I kroŭ vyjšta z čavił'ni navat da abroci koniej ». Metami gniewu z'jaŭlajucca chryscijanskija religijnyja nastaŭniki, i Bog paznačaje ich vobrazam «vudziła » , jakoje vieršniki ŭkłađvajuc' « u rot koniam », kab kiravac' imi. Gety vobraz prapanavany ŭ Paślanni Jakava 3:3, tema jakoga mienavita: religijnyja nastaŭniki. Jakaŭ udakładniaje z pačatku 3-j głavy: « Braty maje, niachaj nie mnogija z vas nie stanoviacca nastaŭnikami, bo viedajecie, što nas buduc' sudzić' boł'sz stroga ». Dziejannie «vinagradarstva » apraŭdvaje getaje mudraje papiaredžannie. Udakładniajučy « navat da vuzdečak koniej », Duch miarkuje, što vinogradny čavił' tyčyc'ca, pierš za ŭsio, rymska-katałickaga duchavienstva « Vjałikaga Vaviłona », ale što jon raspaŭsiudžvajecca i na pratestanckich nastaŭnikaŭ, jakija z 1843 goda «razburał'na» vykarystoŭvajuc' Sviatuju Bibłiju, zgodna z abvinavačvanniem Ducha ŭ Adkrycci 9:11. Tut my znachodzim ŭžyvannie papiaredžannia, dadzienaga ŭ Adkrycci 14:10: « Jon sam budzie pic' vino gniewu Božaga, nałitaje nierazmiašanym u kielich gniewu Jagonaga... ».

Za paślannie « na adległasc' tysiačy šascisot stadyjaŭ », u adpaviednasci z papiarednim paślanniem, pakarannie raspaŭsiudžvajecca na refarmavanuju vieru z XVI stagoddzia , na jakuju namiakaje ličba 1600. Geta čas, kaŭi Marcin Łjuter aficyjna abvinavaciŭ katałickuju vieru ŭ 1517 godzie. Ale mienavita ŭ getym XVI stagoddzi sfarmiravalisia pratestanckija vučenni « łžechrystoŭ » i łžechryscijanaŭ , jakija ŭzakoniłi gvałt i mieč, zabaronienyja Isusam Chrystom. Apakatipsis prapanuje svaje ŭłasnyja klučy da interpretacyi, i getaje XVI stagoddzie paznačana ŭ Adkrycci 2:18-29 pad simvaličnaj nazvaj epochy « Fijatyr ». Slova « stadyjon » raskryvaje ich religijnuju dziejnasc', ich udzieł u zabiegu, pryz na konu — vianok pieramogi, abiacany pieramožcu. Geta vučennie Paŭła ŭ 1 Kar. 9:24: « Ci nie viedajecie vy, što tyja, chto biaguc' na zabiegu, biaguc' usie, ale adzin atrymłivaje ŭznagarodu? Bjažycie tak, kab vyjgrac' ». Takim čynam, uznagaroda niabiesnaga pakłikannia nie zdabyvajecca prosta tak; viernasc' i ciarplivasc' u paśluchmianasci — adziny sposab pieramagčy ŭ barac'bie viery. Jon pacviardžaje ŭ Paślanni da Filiłpianaŭ 3:14, kažučy: « Ja imknusia da mety, kab atrymac' uznagarodu niabiesnaga

pakľikannia Božaga ũ Chryscie Isusie» . U čas «vinagrađu » getyja słovy Isusa spraŭdziacca: « Bo šmat pakľikanych, ale maľa vybranych » (Mc. 22:14).

Adkryccio 15: Kaniec vyprabavaľnaga terminu

Pjerad tym, jak buduc' zavieraňany « žnivo i zbor uraďazu », nadychodzić strašny momant kanca vyprabavaľnaga terminu. Momant, kaľi čaľaviečy vybar vyrašaľecca kančatkova, biez magčymasci jago admianić. U gety momant zakaňčavecca prapanova vyratavanňa ũ Chryscie. Geta tema getaga vieľmi karotkaga 15-ga rozdzieľa Apakaľipsisu Isusa Chrysta. Kaniec vyprabavaľnaga terminu nadychodzić pasla pieršych šasci « trub » rozdzieľaŭ 8 i 9 i pierad « siamiu apošnimi pošasciami Božymi » rozdzieľa 16. Samo saboj zrazumieľa, što geta adbyvavecca pasla kančatkovaga vybaru šlachy, jaki Bog daje čaľavieku isci. Pad aŭtarytarnaj egidaj « zviera, jaki vychodzić z ziamľi » z Adkryccia 13:11-18, apošnija dva šlachi viaduc', adzin, da suboty abo asviačonaľ Božaj suboty, drugi, da niadzieľi rymaskaj papskaj uľady. Nikoľi vybar pamiž žycciom i dabrom, smierciu i złom nie byŭ takim vidavočnym. Kago čaľaviek boľš baicca? Boga ci čaľavieka? Takaja dadzienasc' situacyi. Ale ja taksama magu skazac': kago čaľaviek boľš lubic'? Boga ci čaľavieka? Vybranyja adkažuc' u abodvuch vypadkach: Bog, viedajučy praz svajo prarockaje adkryccio padrabiaznasci kanca svajgo pľana. Vječnaľe žyccio budzie tady vieľmi bľizka, u miežach ich dasiažnasci.

Vjerš 1: « I ũbačyŭ ja na niebie inšuju oznaku, viaľikuju i dzivosnuju: siem anioľaŭ, jakija mieľi siem apošnich pošasciaŭ, bo ũ ich zaviaršyŭsia gnieŭ Božy » .

U getym vieršy apisany « siem apošnich pošasciaŭ », jakija paražac' iľževierujučych za ich vybar Rymaskaj niadzieľi. Tema getaga rozdzieľa, kaniec vyprabavaľnaga terminu, adkryvaje čas « siami apošnich pošasciaŭ Božaga gniewu ».

Vjerš 2: « I ja bačyŭ byccam šklanoje mora, zmiašanaje z agniom; i tyja, chto pieramagľi zviera i vobraz jagony i ľik imia jagonaga, stajac' na šklanym mory, majučy gudki Božyja » .

Kab padbadzioryc' svaich sľug, svaich vybranych, Gaspodz' pakazvaje scenu, jakaja nagadvaje pra ich chutkuju pieramogu roznymi vobrazami, uziatymi z inšych prarockich uryľkaŭ. « Na šklanym mory, zmiašanym z agniom, jany stajac' », bo prajšli vyprabavannie viery, u jakim byli pierasledavany (boj agniu), i vyjšľi pieramožcami. « Šklanoje mora » abaznačaje čyscinu vybranaga naroda, jak u Adkrycci 4:1.

Vjerš 3: « I spiavali jany piesniu Majsieja, raba Božaga, i piesniu Jagniaci, kažučy: Vjaľikija i dzivosnyja spravy Tvaje, Gospadzie Boža Usiemagutny! Praviednyja i praŭdzivyja šlachi Tvaje, Car narodaŭ! »

« Pjesnia Majsieja » ũsľaŭlaľa sľaŭny zychod Izraila z Jegipta, ziamľi i typovaga simvaľa grachu. Uvachod u ziamny Chanaan, jaki adbyŭsia praz 40 gadoŭ, pradkazaŭ uvachod apošnich vybranych u

niabiesny Chanaan. U svaju čargu, addaŭšy svajo žyccio, kab adkupic' grachi vybranych, Isus, « Jagnia », uzniossia na nieba ŭ svajoj słavie i niabiesnaj boskaj sile. Apošnja viernyja sviedki Isusa, usie advientysty ŭ viery i pracy, u svaju čargu adčuvajuc' uzniasienne na nieba, kali Isus viartajecca, kab vyratavac' ich. Uzviaŭčvajučy svaje « viaŭkija i cudnyja sprawy », vybranyja addajuc' słavu Bogu-Tvorcu, jaki ŭvasobiŭ svaje kaštoŭnasci ŭ Isusie Chrystcie: jago daskaŭaju « praviednasc' » i jago « praŭdu ». Užyvannie słowa « praŭdzivy » zviazvaje kantekest dziejannia z kancom « ŭadykijskaj » epochy, u jakoj jon prastaviŭ siabie jak « Amin i Praŭdzivy ». Tady nadychodzieć čas « vyzvalennia », jaki aznačaje kaniec času « rodaŭ žančyny » z Adkryccia 12:2. « Dzicia » prycho dzieć u sviet u vygladzie čyrcini niabiesnaga charakteru, adkrytaga ŭ Isusie Chrystcie. Vybranyja moguc' słavic' Boga za Jago « ŭsiemagutny » stan, tamu što mienavita getaj boskaj sile jany abaviazany svaim vyratavanniem i vyzvalenniem. Sabraŭšy i vybraŭšy svaich adkuplenych z usich ziamnych narodaŭ, Isus Chrystos sapraŭdy z'jaŭlajecca « Carom narodaŭ ». Tych, chto suprac'stajaŭ jamu i jago vybrany, boŭš niama.

Vjerš 4: « Chto nie zbaicca, Gospadzie, i nie prastavic' imia Tvajgo? Bo Ty adziny sviaty. I ŭsie narody pryjduc' i pakloniaccia pierad Taboj, bo adkryŭlisia Tvaje sudy » .

Prostaj movaj geta aznačaje: chto admovicca bajacca Cjachie, Boža-Tvorca, i advažycca pazbavic' Cjachie Tvajoj zakonnaj słavy, admoviŭšysia šanavac' Tvoj sviaty siomy dzien', subotu? Bo Ty adzin sviaty , i Ty adzin asviaciŭ Tvoj siomy dzien' i tych, kamu Ty jago daŭ, jak znak ich adabrennia i prynaležnasci da Tvajoj sviatasci. Sapaŭdy, kažučy pra « strach pierad Im », Duch namiakaje na pasłannie pieršaga « anioła » z Adkryccia 14:7: « Bojciesia Boga i addajcie Jamu słavu, bo nastała gadzina suda Jagonaga; i pakłaniciesia (pakłaniciesia) Tamu, Chto stvaryŭ nieba i ziamlu, i mora, i krynicy vady ». U Božym płanie zniščanyja paŭstanckija narody ŭvaskresnuc' z padvojnaj metaj: kab upakorycca pierad Bogam i addac' Jamu słavu, i kab zviedac' Jago spraviadŭlivaje apošniaje pakarannie, jakoje kančatkova zniščyc' ich u « voziery agniu i siery » apošniaga suda, abvieščanaga ŭ pasłanni « terciaga anioła » z Adkryccia 14:10. Pjerš čym geta budzie зробlena, vybranyja pavinny buduc' prajsci praz čas boskich sudoŭ, jakija buduc' vyjaŭleny dziejanniem « siami pošasciaŭ », abvieščanych u pieršym vieršy.

Vjerš 5: « Pasla getaga ja zirnuŭ, i vos', adčyniŭsia chram skinii sviedčannia na niebie » .

Getaje adkryccio niabiesnaga « chrama » signalizuje pra spynienne zastupnictva Isusa Chrysta, bo čas zakŭliku vyratavannia zakančvajecca. « Sviedčannie » abaznačaje dziesiac' Božych zapaviedziaŭ, jakija byli zmieščany ŭ sviaty kaŭčeg. Takim čynam, z getaga momantu padzieŭ pamiž vybrany i zaginuŭšymi kančatkovy. Na ziamli paŭstancy toŭki što vyznačyli, šlacham dekreta zakona, abaviazak pavažac' štotydniovy adpačynak pieršaga dnia, ustanouleny gramadzianskim šlacham i pasladoŭna pacvierdžany reŭlijnym šlacham rymskimi impieratarami Kanstancinam I i Justynijanam I, jakija zrabili Vigilija I pieršym Papam, svieckim kiraŭnikom univiersaŭnaj chrystcijanskaj viery, geta značyc' kataŭickaj, u 538 godzie. Apošni dekret ab smierci byŭ praročany ŭ Adkrycci 13:15-17 i byŭ padparadkavany daminujučamu ŭdziejanniu amierykanskaj pratestanckaj viery, padtrymanaj jeŭrapiejskaj kataŭickaj vieraj.

Vjerš 6: « I vyjšli z chrama siem aniołaŭ, jakija mieli siem pošasciaŭ, apranutyja ŭ čystaje i bieŭaje paŭatno i padpierazanyja zaŭatymi pajasami vakoŭ grudziej » .

U simvalizmie praroctva « siem aniołaŭ » pradstaŭlajuc' adnago toŭki Isusa Chrysta abo « siem aniołaŭ », viernych svajmu ŭagjeru , jak i jon. « Vinson čysty i svieŭly » simvalizuje « spraviadŭlivyja

účynki sviatych » u Adkrycci 19:8. « Zaľaty pojas vakoľ grudziej », takim čynam, na ťzroťni serca, vykľikaje luboť da praťdy, uťo zġadanuju ť vobrazie Chrysta, pradstaťlenym u Adkrycci 1:13. Bog praťdy rychtujecca pakarac' ľagier chľusni. Getym napaminam Duch namiakaje na « viaľikuju biadu », abľičča jakoj byľo vyjaťlena Jago abľiččam u paraťnanni z « soncam, kaľi jano zziaje ť svajoj sile ». Nadyťoť čas kančatkovaj sutykniennia pamiť Isusam Chrystom i paťstanckimi jazyčnickimi pakľonnikami sonca.

Vjerť 7: « I adna z čatyroch ťyvioľ daľa siami anioľam siem zaľatych čať, napoťnienych gnievam Boga, Jaki ťyvie na viaķi viaķoť » .

Sam Isus byľ uzoram, namalavanym « čatyrma ťyvymi istotami » z Adkryccia 4. Jon taksama « Bog, jaki ťyvie viečna », « razgnievany ». Takim čynam, Jago boskasc' pryznačaje Jamu ťsie roli: Tvorcy, Zbaťcy, Zastupnika i nazaťťdy Suddzi. Zatym, pakľauťy kaniec Svajmu zastupnictvu, Jon stanovicca Bogam spraviadľivasci, jaki b'je i karaje smierciu svaich buntarskich praciťnikať, tamu ťto jany napoťniľi « čaťu » Jago spraviadľivaga « gnievu ». « Čaťa » ciapier poťnaja, i gety gnieť prymie formu « siami apoťnich » pakaranniať, u jakich boskaja miľasernasc' boľťť nie budzie miec' svajgo miesca.

Vjerť 8: « I chram napoťniťsia dymam ad ťľavy Boťaj i ad siľy Jagonaj; i nichťo nie mog uvajsci ť chram, pakuľ' nie skončľfisia siem poťasciať siami anioľauť » .

Kab prailustravac' temu spyniennia ľaski, Duch pradstaťľaje ť getym vierťy vobraz « chrama, napoťnienaga dymam z-za » prysutnasci « Boga », i jon udakľadniaje: « i nichťo nie mog uvajsci ť chram, pakuľ' nie skončacca siem poťasciať siami anioľauť » . Takim čynam Bog papiaredťvaje svaich vybranych, ťto jany zastanucca na ziamľi padčas « siami apoťnich poťasciať » Jago gnievu. Apoťnija vybranyja znoť pieraťťyvuc' dosvied gabrejať padčas « dziesiaci poťasciať », jakija abrynuľfisia na miacieťny Jegiġiet. Poťasci nie dla ich, a dla paťstancať, miťeniať boskaga gnievu. Ale takim čynam pacviardťzajecca niepazbieťnasc' ich uvachodu ť « chram », magčľymasc' budzie dadziena, jak toľ'ki skončacca « siem apoťnich poťasciať ».

Adkryccio 16 : Sjem apoťnich poťasciať

gnievu Boťaga

U 16-m razdzieľe apisvajecca vyľiccio getych « siami apoťnich poťasciať », praz jakija vyjaťľajecca « gnieť Boťy ».

Vyvučennie ťsiago razdzieľa pacvierdzic' geta, ale treba adznačľc', ťto miťeni « gnievu Boťaga » buduc' identyčnymi tym, chťo paciarpieť ad pakaranniať pierťťych ťasci « trubať » . Takim čynam, Duch adkryvaje, ťto pakaranni « siami apoťnich poťasciať » i « siami trub » karajuc' adzin i toľ'ťa grech: paruťennie subotniaga adpačľnyku « siomaga dnia». asviačony » Bogam ad stvarennia svietu.

Ja adkryvaju tut dužki z spaznienniem. Zviarnicie ūvagu na roznicu, jakaja charaktaryzuje boskija « truby » i « pošasci abo karanni ». « Truby » — geta ūsie zaboisty ludziej, jakija ūčyniajucca ludźmi, ale zagadanyja Bogam, pryčym piataja z ich maje duchoŭny charakter. « Pošasci » — geta niepryjemnyja dziejanni, nakładzienyja niepasredna Bogam praz naturaľnyja srodki jago žyvoja stvarennia. Adkryccio 16 pradstaŭlaje nam « siem apošnich pošasciaŭ », jakija tonka sviedčať ab tym, što im papiaredničaŭ inšyja « pošasci », jakija ludzi ciarpieli da kanca času łaski, jaki duchoŭna padzialaje « čas kanca », zgadany ū Dan. 11:40, na dzvie častki. U pieršaj gety kaniec — geta kaniec času narodaŭ, a ū drugoj — kaniec času ūniversaľnaga susvietnaga ūrada, arganizavanaga pad apiekaj i inicyjatyvaj ZŠA. U getym abnaŭlenni, apublikavanym u sobotu, 18 sniežnia 2021 goda, ja magu pacvierdzić getaje tŭmačennie, bo z pačatku 2020 goda ūsio čaľaviečtva paciarpieľa ad ekanamičnaj razruchi z-za zaraznaga virusa, karanavirusa Covid-19, jaki ūpieršyniu z'javiŭsia ū Kitai. U kanteksie gľabaľskich abmienaŭ i viedaŭ, rozumova ūzmacniajućy jago reaľnyja nastupstvy, ūdery narodaŭ achapiľi paniku, spyniŭšy razvicio i pastajanny rost usioj zachodniejeŭropiejskaj i amerykanskaj ekanomiki. Zachad, jaki niespraviadľiva razgľadaŭsia jak pandemija, i jaki думаŭ, što adnojčy pieramoža smierć, zasmučany i biezdapamožny. U panicy biazbožniki addaľi siabie cieľam i dušoj novaj reľigii, jakaja pryjšľa na zmienu: usiemagutnaj miedycynskaj navucy. A kraina žuľikaŭ, samaja bagataja na ziamľi, skarytaľasia magčymasciu zrabieć ludziej paľonnymi i rabami svaich dyjagnazaŭ, svaich vakcyn, svaich lekaŭ i svaich karparatyŭnych rašenniaŭ. Adnačasova ū Francyi my čujem dyrektyvy, miakka kažućy, paradaksaľnyja, jakija ja reziumuju nastupnym čynam: «pažadana pravietryvac' kvatery i nasic' achoŭnuju masku gadzinami, za jakoj toj, čto jaje nosieć, zadychajecca». Geta padkresľivaje «zdarovy sens» maľadych kiraŭnikoŭ Francyi i inšych krain-pierajmaľnikaŭ. Cikava adznačyć, što krainaj, jakaja ūznačaľvaľa getuju razburaľnuju pavodziny, byŭ spačatku Izraiľ; pieršaja kraina, praklataja Bogam u reľigijnaj gistoryi. Našennie maski, spačatku zabaronienaje, kaľi jaje nie byľo, potym staľa abaviazkovym dla abarony ad chvaroby, jakaja dzivic' dychaľnuju sistemu. Božy praklon prynosieć niečakanyja pľady, ale razburaľna vieľmi efiekyťnyja. Ja pierakanany, što pamiž 2021 godam i pačatkam « šostaj truby », Trecij susvietnaj vajny, inšyja « božyja pošasci » ūdarac' pa vinavatym čaľaviečtvie ū roznych miescach na ziamľi, i asabľiva na razburanym Zachadzie; «pošasci», takija jak « goľad » i inšyja reaľnyja ūniversaľnyja pandemii, ūžo viadomyja jak čuma i chalera. Bog patrabuje takoga typu pakarannia ū Jezekiľi. 14:21: «Tak kaža Gaspozď Bog: choc' Ja i pašľu na Jerusaľim čatyry strašnyja kary Maje: mieč, goľad, dzikich zviaroŭ i pošasc', kab vyniščyć u im ludziej i žyvioľu ». Zviarnicie ūvagu, što gety spis nie z'jaŭľajecca vyčarpaľnym, bo ū sučasny čas boskija kary prymajuc' roznyja formy: rak, SNID, čyngun'ja, chvaroba Aľcgiejmiera... i g.d.... Ja taksama adznačaju z'jaŭlennie strachu z-za gľabaľnaga paciaplennia. Masy čaľaviečtva žachajuca i panikujuc' pry dumcy pra rastavannie lodu i pavodki, jakija moguc' vzniknuć. Jašče adzin pľod boskaga praklonu, jaki b'je pa čaľaviečych rozumach i buduće scieny padzieľu i nianavisci. Ja začyniaju getuju dužku, kab praciagnuć vyvučennie ū getym kanteksie nastupstvaŭ kanca łaski, jakija charaktaryzujuc' « siem apošnich pošasciaŭ Božaga gniewu ».

Jašče adna pryčyna apraŭdvaje vybar met. « Sjem apošnich pošasciaŭ » zniščajuc' stvarennie ū kancy svietu. Dla Boga, Tvorcy, nadyšoŭ čas zniščennia jago pracy. Tamu Jon idzie pa šľachu stvarennia, ale zamiest tago, kab stvarac', Jon rujnuje. Z « siemaj apošnij pošasciu » čaľaviečaje žyccio na ziamľi buduće zniščana, i ziamľa znoŭ stanie « biezdanniu » ū chaatyčnym stanie, adzinym žycharom jakoj buduće Satana, aŭtar grachu; spustošanaja ziamľa buduće jago turmoj na « tysiaču gadoŭ » da apošniaga suda, kaľi razam z usimi inšymi buntarami jon buduće zniščany, zgodna z Adkrycciom 20.

Vjerš 1: « I pačuŭ ja gučny gołas z chrama, jaki kazaŭ siami aniołam: idzicie i vyłicie siem čaš gniewu Božaga na ziamlu » .

Gety « gučny gołas z chrama » — geta gołas Boga-Tvorcy, jaki pazbaviŭsia svajgo najboľš zakonnaga prava. Jak Bog-Tvorca, Jago ũlada maje najvyšejšy charakter, i niespraviadłiva i nierazumna asprečvac' Jago žadannje byc' pakłanianym i prašłaŭlenym praz zachavannje dnia adpačynku, jaki Jon « asviaciŭ » dla getaj mety. U svajoj viałikaj i boskaj mudrasci Bog garantavaŭ, što koždy, čto asprečvaje Jago pravy i ũladu, praignaruje Jago najvažniejšyja sakrety, pierš čym adkupic' « drugoj smierci » canu svaich złačynstvaŭ suprac' Usiemagutnaga Boga.

Vjerš 2: « Pjeršy pajšoŭ i vyłiŭ svaju čašu na ziamlu; i žaviłisia balučyja i ciažkija jazvy na tych, čto mieŭ klajmo zvieria i pakłaniaŭsia jago vyjavie » .

Jak daminujučaja siła i viadučaja asoba apošniaga paŭstannia, pryjarytetnaj metaj u getym kantekscie z'jaŭlajecca « ziamla », simvał padziennia pratestanckaj viery.

Pjeršaja pošasc' — geta « złažakasnaja jazva », jakaja pryčyniaje fizičnyja pakuty ciełam paŭstancaŭ, jakija vyrašyli padparadkavacca dnu adpačynku, ustanoulenamu ludz'mi. Mišeniami stanoviacca katoliki i pratestanty, jakija pierazyli jadzierny kanflikt i jakija, vybraŭšy pieršy dzien', Rymskuju niadzielu, «majuc' » znak zvieria ».

Vjerš 3: « Drugi čalaviek vyłiŭ svaju čašu ũ mora, i zrabiłasia kroŭ, byccam kroŭ miortvaga; i pamierła ŭsia žyvaja istota, usio, što było ũ mory » .

« Drugi » ũdaraje « pa mory », jakoje jon pieratvaraje ũ « kroŭ », jak jon zrabieŭ z jegipieckim Niłam u časy Majsieja; « mora », simvał rymaskaga katałicyzmu, jaki nakiravany na Mižziemnaje mora. U gety momant Bog niščaje ŭsiu żywiołnuju žyccio ũ « mory ». Jon pačynaje praces stvarennia ũ advarotnym paradku, u reščie rešt « ziamla » znoŭ stanie « biazformiennaj i pustoj »; jana vierniecca ũ svoj pieršapačatkovy stan « biezdanj » .

Vjerš 4: « Treci ž vyłiŭ svaju čašu na reki i krynicy vady, i jany stałi kryvioju » .

« Treciaje » pakarannje ũdaraje pa presnaj « vadzie » « rek i krynic vady », jakija raptam pieratvarajucca ũ « kryvioju ». Boľš niama vady, kab zdavotič' smagu. Pakarannje žorstkaje i zaslužanaje, bo jany ryčtavališia prałic' «kroŭ» vybranych. Geta pakarannje było pieršym, jakoje Bog nakłaŭ praz posach Majsieja na jegipcian, «tyja, čto p'je kroŭ » gabrejaŭ, z jakimi abychodziłisia jak z żywiołami ũ žorstkim rabstvie, dzie mnogija zaginułi.

Vjerš 5: « I pačuŭ ja anioła vodaŭ, jaki kazaŭ: Ty praviedny, Ty, Jaki josc' i Jaki byŭ; Ty sviaty, bo Ty vykanaŭ gety sud » .

Zviarnicie ŭvagu ŭžo na ũ getym vieršy na terminy « spraviadłivy » i « sviaty », jakija pacviardžajuc' moj praviłny pierakład tekstu ŭkaza z Daniila 8:14: « 2300 viečar i ranica, i sviatasc' budzie apraŭdana »; « sviatasc' » achoptivaje ŭsio, što Bog ličyc' sviatym. U getym apošnim kantekscie napad na Jago « asviačonuju » sobotu zasługoŭvaje pa spraviadlivasci suda Boga, jaki pieratvaraje « vadu », kab pic', u « kroŭ ». Slova « vady » simvałična i padvojna abaznačaje čalaviečyja masy i refigijnaje vučennje. Skažonyja papskim Rymam u Adkrycci 8:11, abodva byli pieratvorany ũ « pałyn ». Kažučy « ty

spraviadľivy... tamu ťto ty skarystaťsia getym sudom », anioľ apraťdvaje mieru, nieabchodnuju sapraťdnaj daskaťaj spraviadľivasciu, jakuju moťa zdziejsnic' toľki Bog. Tonka i vieľmi dakľadna Duch prymuťaje zniknuc' z imia Boga formu « i chto prychodzic' », tamu ťto jon pryjťťoť; i jago z'jaťlennie adkryvaje pastajannuju prysutnasc' dla jago i jago adkuplenych, nie zabývajučy pra sviety, jakija zastaľisia čystymi, i sviatych anioľať, jakija zastaľisia viernymi jamu.

Vjerť 6: « Bo jany praľiľi kroť sviatych i prarokať, i Ty dať im pic' kroť; jany vartyja » .

Pakoľki paťstancy byľi gatovyja zabic' vybranych, jakija byľi abaviazany svaim vyratavanniem toľki ťmiaťšanniu Isusa, Bog taksama ťľičyť u ich zľačynstvy, jakija jany zbiraľisia zdziejsnic'. Pa tych ťa pryčynach z imi abychodziľisia jak z jegipcianami padčas Zychodu. Geta drugi raz, kaľi Bog skazať: « Jany vartyja ». U getym zakľučnym etapie my bačym agresaram advientysckich vybranych paťtanca z Sard, jakomu Isus skazať: « Ty ľičyťsia ťyvym, a ty miortvy ». Ale ť toj ťa čas jon skazať pra vybranych 1843-1844 gadoť: « Jany buduc' chadzic' sa Mnoju u bieľym adzienni, bo jany vartyja ». Takim čynam, koťnamu godnasc', jakaja jamu naleťzyc' pavodle sprať jago viery: « bieľaje adziennie » dla viernych vybranych, « kroť » dla piccia za niaviernych paťstancať.

Vjerť 7: « I pačuť ja inťaga anioľa z achviarnika, jaki kazať: «Tak, Gospadzie Boťa Usiemagutny, praťdzivyyja i spraviadľivyyja sudy Tvaje » .

Gety goľas, jaki danosicca z «aľtara », simvaľa kryťa, naleťzyc' raspiatamu Chrystu, jaki maje asabľivyyja pryčyny ťchvalac' gety sud. Bo tyja, kago jon karaje ť gety momant, advaťyliťsia patrabavac' jago vyratavannia, apraťdvajučy pry getym ťachľivyy grech, addajučy pieravagu vykonvac' čaľaviečuju zapaviedz'; geta niagľedziačy na papiaredťžanni Sviatoga Pisannia: u Is. 29:13 « Gaspodz' skazať: kaľi gety narod nabľiťajecca da Mjanie, jon ťanuje Mjanie vusnami svaimi i jazykom svaimi, ale serca ich daloka ad Mjanie, i strach ich pierad Mnoju — toľki zapaviedz' čaľaviečaj tradycyi » . Mc. 15:19: « Ale daremna jany ťanujuc' Mjanie , navučajučy vučenniam, zapaviedziam čaľaviečym » .

Vjerť 8: « Čacviorty čaľaviek vyľiť svaju čaťu na sonca, i dadziena jamu byľo paľic' ľudziej agniom » .

Čacviorty dziejničaje « na sonca » i prymuťaje jago nagravicca boľť, čym zvyčajna. Cjeľa paťstancať « abpaľvajecca » getym mocnym spiakotam. Pasla pakarannia za paruťšenie « sviatasci » Bog ciapier pakaraje idaľapakľonstva «dnia sonca», atrymanaga ť spadčynu ad Kanstancina I. « Sonca » , jakoje mnogija sionnia niesviadoma ťanujuc', pačynaje « abpaľvac' » skuru paťstancať. Bog pavaročvaje idaľa suprac' idaľapakľonnikať. Geta kuľminacyja « viaľikaj biady », abvieťčanaj u Adkrycci 1. Momant, kaľi toj, chto zagadvaje « soncam », vykaryťtoťvaje jago, kab pakarac' svaich pakľonnikať.

Vjerť 9: « I ľudziej apiakala viaľikaja spioka, i jany znievazaľi imia Boga, Jaki maje ťľadu nad getymi poťasciami, i nie pakajaľisia, kab addac' Jamu ťľavu » .

Dasiagnuťťy takoj stupieni zacviardziennia, buntary nie raskajvajuca ť svaim grachu i nie ťpakorvajuca pierad Bogam, a abraťajuc' Jago, « bluznieryťťy » Jago « imia ». Geta ťťo byľo ť ich pryrodzie, zvyčľaja pavodziny, jakaja sustrakajecca siarod paviarchoťnych viernikať; jany nie

imknucca paznac' Jago praŭdu i interpretujuc' Jago pagardŭivaje maŭčannie sabie na karysc'. A kaŭi ŭznikajuc' ciaŭkasci, jany prakŭinajuc' Jago « imia » . Njazdoŭnasc' « pakajacca » pacviardŭaje kantekest «tych , chto vyŭŭŭ » pasla « ŭostaj truby » z Adkryccia 9:20-21. Buntarskija niavierujučyja — geta reŭigijnaja ludzi ci nie, jakija nie vierac' va Usiemagutnaga Boga-Tvorcu. Ich vočy stali dla ich smiarotnaj pastkaj.

Vjerš 10: « Pjaty car vyŭiŭ svaju čašu na tron zviera; i ciemra agarnuŭa jagonaje carstva, i ludzi kusali jazyki ad bolu » .

« Pjaty » nakiravany spiecyjaŭna na « tron zviera », geta značyc' na regijon Ryma, dzie znachodzicca Vatykan, nieviaŭikaja reŭigijnaja dziaŭŭava papizmu, dzie staic' baziŭika Sviatoga Pjatra. Adnak, jak my bačyli, sapraŭdny « tron » Papy znachodzicca ŭ staraŭŭnym Rymie, na gary Ceŭlija, u maciarynskaj carkvie ŭsich cerkvaŭ svietu — baziŭicy Sviatoga Jana Łateranskaga. Bog akunaje jago ŭ čarniŭnuju « ciemru », jakaja stavic' luboga viduščaga čaŭavieka ŭ stanovišču slapoga. Efiekt vieŭmi balučy, ale dla getaj adpraŭnoj kropki reŭigijnaj chŭlsni, pradstaŭlenaj jak sviatŭo adzinaga Boga i ŭ imia Isusa Chrysta, jon caŭkam zasŭŭŭŭany i apraŭdany. « Pakajannie » boŭš niemagčymaje, ale Bog padkresŭivaje zacviardziennie rozumaŭ svaich ŭyvych achviar.

Vjerš 11: « I jany znievaŭŭali Boga niabiesnaga z-za svaich pakut i ranaŭ, i nie pakajaŭisia ŭ svaich učynkach » .

Gety vierš dapamagaje nam zrazumiec', ŭto poŭŭŭŭŭci praciagvajuc' isci i nikoli nie spyniajucca. Ale, padkresŭivajučy adsutnasc' « pakajannia » i praciag « bluznierstva », Duch dapamagaje nam zrazumiec', ŭto gnieŭ i ŭŭačynnasc' buntaŭnikoŭ toŭki ŭzrastajuc'. Mjenavita Boŭŭaja meta ŭturchaje ich da miaŭŭy, kab jany asudŭŭali na smierc' vybranych.

Vjerš 12: « Šosty vyŭiŭ svaju čašu na viaŭikuju raku Jeŭfrat, i vysachŭi vody jaje, kab padrychtavac' ŭŭlach caram, jakija pryŭŭŭi z uschodu » .

« Šostaja » častka nakiravana na Jeŭropu, paznačanuju simvaŭičnej nazvaj « raka Jeŭfrat », jakaja takim čynam, u sviatle vobrazu z Adkryccia 17:1-15, abaznačaje narody, jakija pakŭaniajucca « viaŭikaj raspusnicy Vaviŭŭona », katalickamu papskamu Rymu. « Vysuŭŭvannie jaje vady » moŭŭa aznačac' zniŭčennie jaje nasieŭnictva, jakoje, boŭš za toje, niepazbieŭna, ale dla getaga jaŭŭe zanadta rana. Faktyčna, geta gistaryčny napamin, bo mienavita praz častkovaje vysuŭŭvannie «raki Jeŭfrat » midyjski car Daryj zachapiŭ chaŭdziejski « Vaviŭŭon ». Takim čynam, pasŭannie Ducha — geta abviaŭčennie chutkaga poŭnaga paraŭennia rymska-katalickaga « Vaviŭŭona », jaki ŭsio jaŭŭe zachouŭvaje prychiŭnikaŭ i abaroncaŭ, ale na karotki čas. « Vjaŭiki Vaviŭŭon » na gety raz sapraŭdy « ŭpadzie », pieramoŭŭany Usiemagutnym Bogam Isusam Chrystom.

Kansuŭtacyja troch niačystych duchaŭ

Vjerš 13: « I ja ŭbačyŭ troch niačystych duchaŭ, padobnych da ŭŭab, jakija vyŭŭŭi z paŭčy cmoka, i z paŭčy zviera, i z paŭčy iŭŭepraroka » .

Vjeršy z 13 pa 16 ilustrujuc' padrychtoŭku da « bitvy Armagjedon », jakaja simvalizuje rašennje pakarac' smierciu niepakorlivych šanavaŭnikaŭ suboty, jakija niepachisna viernyja Bogu-Tvorcu. Pjeršapačatkova, praz spirytyzm, d'jabaŭ, imitujučy asobu Isusa Chrysta, zdajecca, pierakonvaje paŭstancaŭ, što ich vybar niadzieŭi apraŭdany. Tamu jon zaklikaje ich zabić viernych supraciŭlaŭnikaŭ, jakija šanujuc' subotu. Takim čynam, d'jabaŭ'skaje trya ab'jadnoŭvaje ŭ adnoj bitvie d'jabŭa, kataŭlickuju vieru i pratestanckuju vieru, geta značyc' « cmoka, zviaŕa i iŭžepraroka ». Tut spraŭdžvajecca « bitva », zgedanaja ŭ Adkrycci 9:7-9. Zgadka pra « vusny » pacviardžaje vusny abmien kansuŭtacyjami, jakija pryviaŭi da pastanovy ab zabojsťvie sapraŭdnych vybranych; toje, što jany ignarujuc' abo caŭkam asprečvajuč'. « Źaby », niesumnienna, dla Boga z'jaŭlajuca žyvioŭami, klasifikavanymi jak niačystyja, ale ŭ getym paŭlanni Duch namiakaje na viaŭlikija skački, jakija getaja žyvioŭa zdoŭ'naja rabič'. Pamiž jeŭrapiejskaj « zvieram » i amieriŭkanskim «ŭžeprarokam» prascirajecca šyroki Atŭlantyčny akijan, i sustreča getych dvuch paniacciaŭ patrabuje viaŭlikich skačkoŭ. Sjarod angličan i amieriŭkancaŭ francuzaŭ malujuc' u karykatury jak «žab» i «žabajedaŭ». Njačystasc' — geta asabŭivasč' Francyi, čyje maraŭ'nija kaštoŭnasci z časam razburyŭisia pasla revalucyi 1789 goda, kali jana pastaviŭa svabodu vyšej za ŭsio . Njačysty duch, jaki ażyŭlaje getuju trojku, — geta duch svabody, jakaja nie choča «ni Boga, ni Gaspadara». Usie jany supraciŭlaŭisia boskaj voŭi i jaje ŭŭladzie, i tamu ab'jadnany ŭ getym pytanni. Jany ab'jadnoŭvajuca, tamu što padobnyja.

Vjerš 14: « Bo geta duchi demanaŭ, jakija čyniac' cudy, i vychodziac' da caroŭ ziamŭi, kab sabrac' ich na bitvu ŭ toj viaŭliki dzien' Boga Usiemagutnaga » .

Pasla praklonu, zgodna z Denaryjam 8:14, demaničnyja duchi z viaŭlikim pospiecham prajaŭlaŭi siabie ŭ Anglii i ZŠA. Spirytyzm byŭ modnym u toj čas, i ludzi pryzvyčailisia da takoga typu adnosin z niabačnymi, ale aktyŭnymi duchami. U pratestanckaj viery vieŭ'mi šmatŭlikija reŭlijnyja grupy padtrymŭlivajuč' adnosiny z demanami, vierujučy, što jany majuc' adnosiny z Isusam i Jago anioŭami. Demany logka padmanvajuč' chryscijan, adkinutych Bogam, i jany ŭsio jašče zmoguc' logka pierakanac' ich sabracca razam, kab zabić da apošniaga čaŭavieka nabožnych chryscijan i gabrejaŭ, jakija šanujuc' subotu. Getaja krajniaja miera, jakaja pagražaje abiedzvium grupam smierciu, ab'jadnaje ich u bŭlagaŭŭlenni Isusa Chrysta. Dla Boga gety schod pryznačany dla tago, kab sabrac' paŭstancaŭ « na bitvu viaŭlikaga dnia Usiemagutnaga Boga ». Gety schod maje na mecie dac' paŭstancam namier zabivac', jaki zrobic' ich samich godnymi pakutavac' ad ruk tych, chto byŭ spakušany i padmanuty ich reŭlijnaj chŭŭsnoj. Gaŭŭŭnaj pryčynaj bitvy byŭ mienavita vybar dnia adpačynku, i Duch tonka pakazvaje, što prapanavanaja dni nie roŭnyja. Bo dzien' sviatoj suboty — geta nie što inšaje, jak « viaŭliki dzien' Usiemagutnaga Boga ». Dni nie roŭnyja, jak i suprac'legŭtyja siŭy. Getak ŭa, jak jon vygnaŭ d'jabŭa i jago demanaŭ z niabiosaŭ, Isus Chrystos, jak magutny « Michaiŭ », naviazaje svaju pieramogu svaim voragam.

Vjerš 15: « Vos', idu, jak zŭlodziej. Ščastivy toj, chto čuvaje i zachoŭvaje vopratku svaju, kab nie chadzic' goŭm i nie bačyc' soramu jagonaga ».

ŭagjer, jaki zmagajecca suprac' tych, chto šanuje boskuju subotu, — geta ŭagjer iŭžyvnych niaviernych chryscijan, u tym ŭiku pratestantaŭ, jakim Isus skazaŭ u Adkrycci 3:3: « Dyk vos', pamiataj, jak ty pryniaŭ i čuŭ, i zachoŭvaj i pakajsia. Kali nie budzieš čuvac', Ja pryjdu, jak zŭlodziej, i ty nie budzieš viedac', u jakuju gadzinu najdu na ciabie ». Z inšaga boku, Duch abviaščaŭe advientysckim vybranim, jakija karystajuca Jago poŭnym prarockim sviatŭom u apošniuju epochu « ŭadykii »: « Ščastivy toj, chto čuvaje i zachoŭvaje vopratku svaju », i, namiakajučy na advientysckuju ŭstanovu, vyviargnutuju z

1994 goda, Jon taksama kaža: « kab jon nie chadziŭ gołym, i kab nie było vidac' soramu ichniaga! » Abvieščana i zastajučysia «goťaj», pry viartanni Chrysta jana budzie ŭ ŭagjery soramu i adryn'vannia, u adpaviednasci z 2 Kar. 5:2-3: « Tamu my stogniem u getaj skinii, žadajučy apranucca ŭ niabiesnaje żyłło naša, kaŭi sapraŭdy znojdziesia apranutymi, a nie gołymi ».

Vjerš 16: « Jany sabraŭi ich na miesca, jakoje pa-jaŭrejsku nazyvajecca Armagjedon » .

«Zbor», pra jaki idzie gavorka, nie tyčycca gjeagrafičnaga miescznachodžannia, bo geta duchoŭny «zbor», jaki ab'jadnoŭvaje ŭ svaim smiarotnym prajekcie ŭagjer voragaŭ Boga. Bołš za toje, słowa «char» aznačaje gara, i tak atrymałasia, što ŭ Izraiľi sapraŭdy josc' daľina Mjegino, ale niama gary z takoj nazvaj.

Nazva « Armagjedon » aznačaje «kaštoŭnaja gara», nazva, jakaja abaznačaje dla Isusa Chrysta Jago Schod, Jago Vybranca, jaki zbiraie ŭsich svaich vybrannikaŭ. I vierš 14 amał' vyrazna adkryŭ nam, u čym zaklučajecca bitva « Armagjedon »; dla paŭstancaŭ metaj z'jaŭlajecca boskaja subota i jaje tyja, chto jaje adznačaje; ale dla Boga metaj z'jaŭlajuca voragi Jago viernych vybrannikaŭ.

Getaja «kaštoŭnaja gara» adnačasova abaznačaje «garu Sinaj», z jakoj Bog upieršyniu abviasciŭ svoj zakon Izrailu pasla zychodu z Jegipta. Bo metaj paŭstancaŭ sapraŭdy z'jaŭlajecca asviačony siomy dzien' subota Jago čacviortaj zapaviedzi i jaje viernyja vykanaŭcy. Dla Boga «kaštoŭny» charakter getaj «gary» nie padlagaje sumnievu, bo joj niama roŭnych va ŭsioj gistoryi čaľaviečtva. Kab abaranic' jaje ad čaľaviečaga idaľapaklonstva, Bog pakinuŭ ludziej u niaviedanni pra jaje sapraŭdnaje miescznachodžannie. Pavodle tradycyi, jana pamylkova razmieščana na poŭdni Jegipieckaga paŭvostrava, ale na samoj spraviie znachodzicca na paŭnočnym uschodzie ad «Madyjama», dzie żyŭ « Itro », bac'ka « Sjefory », žonki Majsieja, geta značyc' na poŭnačy sučasnaj Saudaŭskaj Aravii. Jaje žychary daŭi sapraŭdnaj gary Sinaj nazvu «aľ-Łaŭz», što aznačaje «Zakon»; apraŭdanaja nazva, jakaja sviedčyc' na karysc' biblejskaj gistoryi, napisanaj Majsiejem. Ale nie ŭ getym gjeagrafičnym « miescy » paŭstancy sustrenucca sa słaŭnym i boskim pieramožnym Chrystom. Bo getaje słowa « miesca » ŭvodzic' u zman i na samoj spraviie maje ŭniversaľny aspekt, bo vybranyja ŭ gety momant usio jašče raskidanyja pa ziamľi. Žyvyja vybranyja i tyja, chto ŭvaskros, buduc' «sabrany» dobrymi aniołami Isusa Chrysta, kab daľučycca da Isusa na niabiesnych abłokach.

Vjerš 17: « Sjomy ž vyľiŭ svaju čašu na pavietra. I z chrama, ad trona, pačuŭsia gučny gołas: «Zbyłosia! »»

Pad znakam « siomaj pošasci, vyľitaj na pavietra », pierad tym, jak paŭstancy ażycciaľi svoj złačynny pľan, Isus Chrystos, sapraŭdny, z'jaŭlajecca ŭsiemagutnym i słaŭnym, u niepaŭtornaj niabiesnaj sľavie, u supravadženni miryjadaŭ aniołaŭ. My znoŭ apynajemsia ŭ momant « siomaj truby » , kaŭi, zgodna z Adkrycciom 11:15, Isus Chrystos, Usiemagutny Bog, zabiraie carstva svietu ŭ d'jabła. U Ef. 2:2 Pavieľ nazyvaje satanu tytułam « kniaz' pavietranaj ŭłady ». « Pavietra » — geta stychija, aguľ'naja dla ŭsiago ziamnoga čaľaviečtva, nad jakoj jon kiruje da słaŭnaga viartannia Isusa Chrysta. Momant jago słaŭnaga pryšescia — geta kaŭi jago boskaja siła zabiraie ŭ d'jabła getaje panavannie i ŭľadu nad ludz'mi i pakładaje jamu kaniec.

Usviadomcie ciarplivasc' Boga, jaki čakaŭ 6000 gadoŭ tago momantu, kaŭi jon skaža: « Zbyłosia! », i tady zrazumiejcie kaštoŭnasc', jakuju jon nadaje «asviačonomu siomamu dniu», jaki praročyc' nadychod getaga momantu, kaŭi svaboda, pakinutaja jago niaviernym stvarenniam, skončycca.

Buntaŭnyja stvarenni pierastanuc' razdražniac' jago, razdražniac' jago, pagardžac' im i gan'bic' jago, bo jany buduc' zniščany. U Dan. 12:1 Duch pradkazaŭ getaje słaŭnaje pryšescie, jakoje jon prypisvaje « Michaiłu », niabiesnamu anioł'skamu imieni Isusa Chrysta: « U toj čas paŭstanie Michaił , viałiki kniaz', jaki staic' za synoŭ tvajgo naroda; i budzie čas smutku, jakoga nie było z tago času, jak josc' narod, da tago času. U toj čas tvoj narod budzie vyratavany, kožny, chto znojdzieny zapisany u knizie ». Bog nie spraščaje razumiennie svajgo zbaŭčaga płana, bo Biblija nie zgadvaje imia «Isus» dla abaznačennia Mjesii, a daje Jamu simvafičnyja imiony, jakija raskryvajuc' Jago schavanuju boskasc': « Emanuił » (Bog z nami) Is. 7:14: « Tamu Sam Gaspodz' dasc' vam znak: vos', Dzieva začnie i narodzić' Syna, i daduc' Jamu imia Emanuił »; « Ajciec wiečny » ũ Is. 9:5: « Bo Dzicia narodziłasia nam, Syn dadzieny nam; i ũłada budzie na plačach Jagonych, i imia Jamu buduc' nazyvacca Dzivosny, Daradca, Bog magutny, Ajciec wiečny , Kniaz' miru ».

Vjerš 18: « I žaviliŭsia małanki, gałasy i grymoty, i viałiki ziemlatrus, jakoga nie było z tago času, jak ludzi na ziamłi, taki viałiki ziemlatrus » .

Tut my znachodzim frazu klučavoga vierša z Adkryccia 4:5, paŭtoranuju ũ Adkrycci 8:5. Bog vyjšaŭ sa svajoj niabačnasci, niaviernyja i niavierujučyja vierniki, a taksama viernyja advientysckija vybranniki moguc' ubačyc' Boga-Tvorcu Isusa Chrysta ũ sławie Jago viartannia. Adkryccio 6 i 7 adkryłi nam suprac'ległyja pavodziny dvuch łagjeraŭ u getym žachlivym i słaŭnym kantekscie.

I, pieražyvajučy magutny ziemlatrus, jany ũ žachu stałi sviedkami pieršaga ũvaskresiennia, pryznačanaga dla vybranych Chrysta, zgodna z Adkrycciom 20:5, i ich uzniasiennia na nieba, dzie jany daŭučajucca da Isusa. Padziei adbyvajucca tak, jak było abvieščana ũ 1 Fjes. 4:15-17: « Bo geta kažam vam słovam Gospada : my, chto żyvy i zastaniecca da pryšescia Gospada, nie apiaredzim pamierłych. Bo Sam Gaspodz' z krykam, z gołasam archangjeła i z truboj Božaj sydzie z nieba. I miortvyja ũ Chryscie ũvaskresnuć pieršymi. Potym my, chto żyvy i zastaniecca, razam z imi ũziatyja budziem na abłokach na sustreču z Gospadam u pavietry , i tak zaŭsiody budziem z Gospadam ». Ja karystajusia getym vieršam, kab padkreslic' apostal'skuju koncepcyju stanu « miortvych »: « my, żyvyja, chto zastaniecca da pryšescia Gospada, nie apiaredzim pamierłych ». « tyja, chto miortvyja ». Pavieł i jago sučasniki nie dumali, jak sionniašnja ižechryscijanie, što « miortvyja » vybranyja znachodziacca ũ prysutnasci Chrysta, bo jago razvažanni pakazvajuc', što, naadvarot, usie dumali, što « żyvyja » vybranyja ũvojduc' u raj raniej za « miortvych ».

Vjerš 19: « I viałiki gorad padziałiŭsia na try častki, i garady narodaŭ upali. I viałiki Vaviłon uzgadaŭsia pierad Bogam, kab dac' jamu čašu vina lutasci gnievu Jagonaga » .

« Try častki » tyčacca « cmoka, zviaera i ižeparoka », sabranych u vieršy 13 getaga razdziela. Drugaja interpretacyja zasnavana na nastupnym tekscie z Zach. 11:8: « Ja znišču troch pastyraŭ za adzin miesiac; duša Maja z nieciarpienniem čakala ich, i duša ich taksama agidziłasia Mjanie ». U getym wypadku « try pastyry » ũvasablajuc' try składniki naroda Izraila: cara, duchavienstva i parokaŭ. Uličvajučy kančatkovy kantekst, u jakim pratestanckaja i katalickaja religii ab'jadnany i ab'jadnany, « try častki » vyznačajucca nastupnym čynam: « cmok » = d'jabał; « zvier » = spakušanyja katalickija i pratestanckija narody; « ižeparok » = katalickaje i pratestanckaje duchavienstva.

U pieramožanym łagjery dobraje razumiennie spyniajecca, « viałiki gorad byŭ padzieleny na try častki »; siarod padmanutych i spakušanych achviar, łagjeraŭ zviaera i ižeparoka, nianavisc' i kryŭda natchniajuc' na pomstu suprac' padmanlivych spakusnikaŭ, adkaznych za stratu imi vyratavannia.

Mjenavita tady tema «vintažnaga zboru » vykonvajecca kryvavym zviadzienniem rachunkaŭ, gałoŭnymi mišeniami jakoga, łagična i spraviadłiva, z'jaŭlajuca rełigijnyja nastaŭniki. Getaje papiaredžannie z Jak. 3:1 tady nabyvaje svoj poŭny sens: « Braty maje, niachaj nie mnogija z vas nie stanoviacca nastaŭnikami, bo vy viedajecie, što nas buduc' sudzić boł'sz stroga ». U gety čas « pošasciaŭ » geta dziejannie vyklikana nastupnaj cytataj: « I ŭspomniŭ Bog pra Vaviłon viałiki, kab dac' jamu čašu vina gniewu Svajgo lutaga ». Adkr. 18 budzie całkam prysviečany vyklikanniŭ getaga pakarannia dla biazbožnych rełigijnych dziejačaŭ.

Vjerš 20: « I ŭsie vyspy znikli, i gory nie znajšlisia » .

Gety vierš padsumoŭvaje zmieny na ziamli, jakaja, padviergnutaja wielizarnym uzrušenniam, prymaje abličča ŭniversał'naga chaosu, užo « biasformiennaj » i nieŭzabavie « pustoj » abo « spustošanaj ». Geta vynik, nastupstva « grachu ». spustašał'nik », asudžany ŭ Daniila 8:13 i čyjo kančatkovaje pakarannie praročana ŭ Daniila 9:27.

Vjerš 21: « I viałiki grad, vagoj z talent , upaŭ na ludziej z nieba; i ludzi zniewažali Boga za pošasc' ad gradu, bo pošasc' była wiel'mi viałikaja » .

Pasla vykanannia svajoj zlaviesnaj zadačy žychary ziamli buduc' zniščany pošasciu, ad jakoj im budzie niemagčyma ŭciačy: na ich abryniecca grad . Duch prypisvaje im vagu « adnago talentu », abo 44,8 kg. Ale getaje slova « talent » — geta chutčej duchoŭny adkaz, zasnnavany na «prypaviesci pra talenty ». Takim čynam, jon prypisvaje grešnym rolu tych, čto nie prymusiŭ « talent », abo dary, jakija Bog daŭ im u prypaviesci, pryniesci plon. I getaja drennaja pavodziny ŭ rešcie rešt kaštuje im žyccia, pieršaga i drugoga, jakija byli dastupnyja toł'ki sapraŭdy abranym. Da apošniaga ŭzdychu jany praciagvajuc' « bluznic' » (abražac') « Boga » niabiesnaga, jaki karaje ich.

«Prypaviesć pra talenty » tady łitarat'na spoŭnicca. Bog dasc' kožnamu pavodle sviedčannia spraŭ jago viery; niaviernym chryscijanam jon dasc' smierć i budzie takim ža žorstkim i biazłitasnym, jak jany dumali i sudžili jago. A viernym vybranim jon dasc' viečnaje žyccio pavodle viery, jakuju jany ŭkłali ŭ jago luboŭ i daskaŭaju viernasc', uzviałičanju ŭ Isusie Chryscie dla ich; usio geta pavodle pryncypu, cytavanaga Isusam u Jevangjełi ad Matfieja 8:13: « Njachaj vam budzie pavodle viery vašaj ».

Pasla getaj apošniaj pošasci ziamla stanovicca pustynnaj, pazbaŭlenaj usich formaŭ čaławiečaga žyccia. Takim čynam, jana znoŭ nabyvaje charakternuju dla jaje « biezdan' », pra jakuju gavorycca ŭ Byc. 1:2.

Razdzieł 17: Prastytutku vykryvajuc' i apaznajuc'

Vjerš 1: « Tady padyšoŭ adzin z siami aniołaŭ, jakija mieli siem čaš, i zagavaryŭ sa mnoj, kažučy: «Padydzi, ja pakažu tabie sud nad viaľikaj raspusnicaj, jakaja siadzic' na mnogich vodach » .

Z getaga pieršaga vierša Duch pakazvaje na metu 17-ga razdzieła: « sud » nad « viaľikaj raspusnicaj ». Jaki « siadzic' na mnogich vodach » abo, zgodna z vieršam 15, kiruje « narodami, natoŭpami, plamionami i movami », jakija pad simvałam « Jeŭfrat » užo paznačali Jeŭropu i jaje płanietarnyja pašyrenni chryscijanskaj religii ŭ « šostaj trubie » z Adkryccia 9:14: ZŠA, Paŭdniovuju Amieryku, Afryku i Aŭstraliju. Dziejannie suda zviazana z kantekestam « siami apošnich pošasciaŭ » abo « siami čaš », vylitych « siam'ju aniołami » ŭ papiarednim 16-m razdziele.

Getaje značennie ličby 17 jak « sudu » pacviardžajecca ŭ knizie praroka Daniila 4:17: « Getaje rašennje — rašennje tych, čto naziraje , rašennje... geta paradak sviatych, kab žyvyja viedaŭi, što Usiavyšni kiruje carstvam čaľaviečym i daje jago , kamu choča , i stavic' nad im najnižejšych z ludziej .

« Sud », pra jaki idzie gavorka, — geta toj, jaki niasie Usiemagutny Bog, pierad jakim pavinna i budzie adkazvac' koźnaje stvarennje na niebie i na ziamľi; geta pakazvaje, nakoľki važny gety razdzieł. U pašłanni terciaga anioła ŭ 14-m razdziele my bačyli, što getaja identyfikacyja pryvodzić da viečnaga žyčcia abo smierci. Takim čynam, kantekest getaga « sudu » — geta kantekest « zviera, jaki vychodzić z ziamľi » ŭ 13-m razdziele.

Njagledziačy na gistaryčnyja i praročyja papiaredžanni, pratestanckaja viera ŭ 1843 godzie i aficyjnaja advientysckaja viera ŭ 1994 godzie byľi pryznanyja Bogam niavartymi zbaŭlennia, prapanavanaga Isusam Chrystom. U pacvierdžannje getaga mieračannia jany abiedzvie ŭstupili ŭ ekumieničny sajuz, prapanavany rymaska-kataľickaj vieraj, choc' pijaniery abiedzviuch grup asudziť jaje d'jabaľ'skuju pryrodu. Kab pazbiegnuc' getaj viny, abranj paviniien abaviazkova byc' pierakanany ŭ asobie gaľoŭnaga voraga Isusa Chrysta: Ryma na praciagu ŭsioj jago paganskaj i papskaj gistoryi. Vina pratestanckaj i advientysckaj reľigij tym boľšaja, što pijaniery abiedzviuch asudžať i vučyli getuju d'jabaľ'skuju pryrodu rymaskaga kataľicyzmu. Gety zvarotny chod abiedzviuch reľigij ujaŭlaje saboj akt zdrady Isusu Chrystu, adzinamu Zbaŭcu i viaľikamu Suddzi. Jak geta stała magčymym? Abiedzvie reľigij nadavaťi značennie toľki ziamnomu miru i dobru ŭ ŭzajemmarazumiennju pamiž ludźmi; akramia tago, pakoľki kataľickaja viera boľš nie pierasleduje, jana stanovicca dla ich častaj abo navat lepš, asacyjatyŭnaj da takoj stupieni, što jany zaklučajuc' z joj damovu i sajuz. Takim čynam, mieračannje i spraviadlivy sud Boga, jakija byľi adkryty, pagardžajucca i taptajucca. Pamyťka zaklučalaŭsia ŭ tym, kab vieryć, što Bog pa sutnasci imkniecca da miru pamiž ludźmi, tamu što na samoj spravie Jon asudžaje kryŭdy, jakija ŭčyniajucca suprac' Jago asoby, Jago zakona i Jago pryncypaŭ dabra, adkrytych u Jago pastanovach. Fakt tym boľš sur'joźny, što Isus vieľmi vyrazna vykažaŭsia na getuju temu, skazaŭšy ŭ Jevangeľi ad Matfieja 10:34-36: «... Nje dumajcie, što Ja pryjšoŭ pryniesci mir na ziamľu; nie mir pryjšoŭ Ja pryniesci, a mieč; bo Ja pryjšoŭ pastavic' čaľavieka suprac' bac'ki jagonaga, i dačku suprac' maci jaje, i niaviestku suprac' sviakruchi jaje; « ...a voragi čaľavieka buduc' chatnimi jagonymi ». Sa svajgo boku, aficyjny advientyzm nie prysłuchaŭsia da Duchu Božaga, jaki, adnaviŭšy siomy dzien', subotu, pamiž 1843 i 1873 gadami, pakazaŭ joj rymskuju niadzielu, jakuju jana nazyvaje «znakam zviera » z momantu svajgo ŭstanaŭlennia 7 sakavika 321 goda. Misija instytucyjnaga advientyzmu pravaľilaŭsia, tamu što z ciagam času jaje sud nad rymskaj

niadzielaj staŭ siabroŭskim i braterskim, u adrozniennie ad suda Boga, jaki niazmienna zastajecca niazmiennym ; chryscijanskaja niadziela, atrymanaja ŭ spadčynu ad soniečnaga paganstva, z'jaŭlajecca gaŭoŭnaj pryčynaj jago gniewu. Adziny sud, jaki maje značennie, — geta sud Boga, i Jago praročaje adkryccio pryznačana dla tago, kab uciagnuć nas u Jago sud. U vyniku mir nie pavinien maskiravac' zakonnaj razdražniennie žyvoga Boga. I my pavinny sudzić tak, jak Jon sudzić, i vyznačac' gramadzianskija ci reŭlijnyja reŭžymy pavodle Jago boskaga pozirku. U vyniku takoga padychodu my bačym « zviaera » i jago dziejanni navat u časy padmantlivaga miru.

Vjerš 2: « Z joj bŭdziŭi cary ziamnyja, i žychary ziamŭi ŭpivaŭisia vinom jaje bŭdu » .

U getym vieršy pravodzicca suviaz' z dziejanniami « žančyny ljezavieŭi », jakuju Isus Chrystos abvinavaciŭ u tym, što jana prymušaŭa svaich sŭlug pic' duchoŭnaje « vino raspusty (ci raspusty) » u Adkrycci 2:20; geta pacvierdŭana ŭ Adkrycci 18:3. Getyja dziejanni taksama zviazvajuc' « bŭdnicu » z « paŭnovaj zorkaj » z Adkrycci 8:10-11; paŭn — geta jaje atrutnaje vino, z jakim Duch paraŭnoŭvaje jaje rymska-kataŭickaje reŭlijnaje vučennie.

U getym vieršy Boŭy dakor kataŭickaj reŭlii aprauđany navat u naŝ mirny čas, tamu što dakor, jaki vystaŭlajecca na maŭlennie, atakuje Jago boskuju ŭŭadu. Pisanni Sviatoj Biblji, jakija z'jaŭlajucca Jago « dvuma sviedkami », sviedčac' suprac' chŭsŭlivaga reŭlijnaga vučennia getaj rymskaj reŭlii. Ale prauđa, što jaje faŭšyvaje vučennie budzie miec' najgoršyja nastupstvy dla jaje spakuŝanych achviar: viečnuju smierc', jakaja aprauđaje ich pomŭŭiv ŭčynak « vinagradu » z Adkryccia 14:18-20.

Vjerš 3: « I pavioŭ mianie ŭ duchu ŭ pustyniu. I ŭbačyŭ ja žančynu, jakaja siadziela na zviery punsova-čyrvonym, poŭnym imionaŭ bluznierskich, jaki mieŭ siem gaŭoŭ i dziesiac' ragoŭ » .

« ... u pustyni », simvaŭlizujučy vyprabavannie viery, ale taksama «zasuŭŭiv» duchoŭny klimat kantecktu naŝaga « kanca času » (Dan. 11:40), na gety raz, apoŝniaje vyprabavannie viery ŭ ziamnoj gistoryi, Duch adlustroŭvaje duchoŭnuju situacyju, jakaja panuje ŭ getym kančatkovym kanteckscie. « Žančyna panuje nad punsoвым zvieram ». U getym vobrazie Rym panuje nad « zvieram, jaki vychodzić z ziamŭi », što abaznačaje prateckanckija ZŠA ŭ toj čas, kaŭi jany « pakŭlaniajucca znaku zviaera » katoŭikami, naviazvajučy im dzien' adpačynku, uspadkavany ad impieratara Kanckancina I. U getym kančatkovym kanteckscie boŭš niama dyjadem ni na « siami gaŭovach » reŭlijnaga Ryma, ni na « dziesiaci ragach », simvaŭlach, u dadzienym vypadku, gramadzianskich ŭŭadaroŭ jeŭrapiejskich i susvietnych chryscijanskich narodaŭ , jakimi jon manipuluje. Ale ŭsia getaja asacyjacyja — koler grachu: « punsovy ».

U Adkrycci 13:3 my čytajem: « I ja ŭbačyŭ adnu z gaŭoŭ jagonych, byccam smiarotna paranienuju; i smiarotnaja rana jagonaja zaŭyŭa. I ŭsia ziamla dziŭŭlaŭasia za zvieram ». My viedajem, što getaje vylačennie adbyŭŭsia dziakujučy kankardatu Napaleona I. Z getaga momantu rymska-kataŭicki papizm boŭš nie pierasleduje, adnak, zviarnicie ŭvagu na vaŭnasc' tago, što Bog praciagvaje nazyvac' jago « zvieram »: « I ŭsia ziamla dziŭŭlaŭasia za zvieram ». Geta pacviardŭaje vyŭšejzgananej tŭmačennie. Vorag Boga zastajecca jago voragam, tamu što jago grachi suprac' Jagonaga zakona nie spyniajucca, jak u mirny čas, tak i ŭ vajenny čas. I tamu voragam Boga z'jaŭlajecca taksama vorag Jagonych viernych vybrannikaŭ jak u mirny, tak i ŭ vajenny čas.

Vjerš 4: « Žančyna była apranuta Ź parfiru i purpuru, uprygożana zołatam, kaštoŹnymi kamianiami i Źemčugam; u ruce jana trymała załatuju čašu, poŹnuju agidnasciej i brydoty raspusty jaje » .

I tut pradstaŹlenaje apisannie znoŹ nakiravana na daktrynaŹnyja duchoŹnyja niedachopy. Bog asudŹaje jaje reŹigijnyja abrazy; jaje imšy i jaje agidnyja eŹcharystyi i, pierš za Źsio, jaje schiŹnasc' da raskošy i bagaccia, jakaja viadzie jaje da kampramisaŹ, jakich Źadajuc' karaŹi, šlachta i Źsie bagatyja ludzi ziamŹi. « Prastytutka » pavinna zadavaŹniac' svaich «klimentaŹ» abo svaich kachankaŹ.

punsovy » koler biare svoj pačatak ad samoj « bŹudytnicy »: « purpura i punsovy » . Termin « Źančyna » abaznačaje « carkvu », reŹigijny schod, zgodna z Ef. 5:23, ale taksama « viaŹiki gorad, jaki maje carstva nad carami ziamnymi », jak vučyc' vierš 18 getaga 17-ga razdzieŹa. Karaciej kaŹučy, my moŹam raspznać kolery mundziraŹ «kardynaŹaŹ i biskupaŹ» Rymskaga Vatykana. Bog uvasablaje kataŹickija imšy Ź vobrazy, vykarystoŹvajučy « załatuju » čašu, u jakoj aŹkagoŹnaje vino pavinna pradstaŹlac' kroŹ Isusa Chrysta. Ale što pra geta dumaje Gaspodz'? Jon kaŹa nam: zamiest jaje adkupaŹnaj kryvi jon bačyc' toŹki « agidnasci i niečyc' jaje bŹudu » . U Dan. 11:38 « zołata » zgadvajecca jak uprygoŹvannje jaje cerkvaŹ, jakoje Duch prypisvaje «bogu krepasciej ».

Vjerš 5: « A na Źbie Ź jaje byŹo napisana imia: tajamnica : viaŹiki VaviŹon, maci raspusnic i agid ziamnych » .

« Tajamnica », zgdanaja Ź getym vieršy, z'jaŹlajecca « tajamnicaj » toŹki dla tych, kago Duch Isusa Chrysta nie asviaŹlaje; ich, na ŹaŹ, taksama najboŹš. Bo « pospiech i pospiech chitrasciaŹ » papskaga reŹymu, abvieščanych z DaniŹa 8:24-25, buduc' pacvierdŹany da gadziny jago suda, u kancy sviatu. Dla Boga geta « tajamnica bjezzakonnia », jakaja byŹa abvieščana i ŹŹo reaŹizavana d'jabŹam u časy apostalaŹ, zgodna z 2 Fjes. 2:7: « Bo tajamnica bjezzakonnia ŹŹo dziejničaje; toŹki toj, chto jašče trymaje jaje, pavinien byc' adniaty » . « Tajamnica » zviazana z samoj nazvaj « VaviŹon », što Źagična, bo staraŹytnaga gorada z getaj nazvaj boŹš nie isnuje. Ale Pjotr ŹŹo daŹ getuju nazvu, duchoŹna, Rymu Ź 1 Pjat. 5:13, i, na ŹaŹ dla padmanutaga natoŹpu, toŹki vybranyja ŹvaŹŹivija da getaj dakŹadnasci, prapanavanaj BibŹijaj. ScieraŹyciesia dvajnoga značennia sŹova « ziamla », jakoje tut taksama abaznačaje prateŹtanckuju paŹluchmianasc', bo, niagledziačy na adzinŹtva kataŹickaj viery, prateŹtanckaja viera šmatgrannaja, i ich moŹna nazvac' « prastytutkami », dočkami svajoj kataŹickaj « maci ». Dočki padziaŹajuc' « agidnasci » svajoj « maci ». I gaŹoŹnaj z getych « agidnasciej » z'jaŹlajecca niadziela, « znak » jaje reŹigijnaj ŹŹady, jaki da jaje pryviazany.

Źitaraf' naje značennje sŹova « ziamla » taksama apraŹdana, bo kataŹickaja reŹigijnaja nieciarpimasc' z'jaŹlajecca padbuchtorščykam viaŹikich miŹnarodnych reŹigijnych agresij. Jana apaganŹa i zraŹa chryŹcijanskuju vieru nienavisnaj, padbuchtorvajučy karaloŹ zviartac' narody ziamŹi da jaje paŹluchmianasci. Ale pasla straty svajoj ŹŹady jaje « agidnasci » praciagvaŹisia, dabrasŹaŹlajučy tych, kago Bog prakŹinaje, i prakŹinajučy tych, kago Jon dabrasŹaŹlaje. Jaje paganskaja pryroda vyjaŹlajecca, kaŹi jana nazyvaje «bratami» musuŹman, čyja religija pradstaŹlaje Isusa Chrysta jak adnago z najmienšych prarokaŹ.

Vjerš 6: « I ja ŹbačyŹ Źančynu, ap'janieŹuju kryvioju sviatych i kryvioju mučanikaŹ Isusavych. I, ŹbačyŹŹy jaje, ja zdziwiŹsia viaŹikim zachaplennjem » .

Gety vierš biare cytatu z Daniila 7:21, udakładniajučy, što « sviatyja », z jakimi jana zmagajecca i nad jakimi daminuje, sapraŭdy z'jaŭlajucca « sviedkami Isusa ». Geta značna prajasniaje tajemnicu « Vjaŭlika Vavilona » . Rymaskaja religija p'je « kroŭ » vybranych da ap'janiennia. Chto b zapadozryŭ chryscijanskuju carkvu, padobnuju da papskaga Ryma sučasnasci, u tym, što jana z'jaŭlajecca getaj « bŭdziŭtaj », « ap'janieŭtaj kryvioju, pralitaŭ sviedkami Isusa »? Vybranyja, ale toŭki jany. Bo praz praroctva Duch adkryŭ im zaboŭčyja pŭlany ich voraga. Getaje viartannie da svajoj biazboŭžnaj i ŭorstkaj pryrody budzie bačnym nastupstvam kanca času łaski. Ale getaja biazboŭžnasc', pierš za ŭsio, jašče boŭš dziŭna, budzie charaktaram daminujučaj pratestanckaj viery getaga času kanca sviatu. Duch asobna cytuje « sviatych » i « sviedkaŭ Isusa » . Pjeršyja « sviatyja » ciarpieŭ ad respublikanskich i impierskich paganskich rymskich pierasleđaŭ; « sviedki Isusa », sa svajgo boku, byli ŭraŭžany impierskim i papskim paganskim Rymam. Bo raspusnica — geta gorad: Rym; « viaŭliki gorad, jaki vaŭladyŭ nad carami ziamli » z momantu svajgo prybyccia ŭ Izraiŭ, u ludzieju ŭ 63 g., zgodna z Dan. 8:9: « najprygaŭžejšaja z krain ». Gistoryja zbaŭlennia skončycca vyprabavanniem viery, u jakim z'javiacca « sviedki Isusa » i buduc' dziejničac', kab apraŭdac' getaje wykazvanie; takim čynam jany daduc' Bogu dobruju padstavu ŭmiašacca i vyratavac' ich ad zaprogramavanaj smierci. U svoj čas Jan mieŭ waŭkija padstavy zdiŭlacca « tajemnicy » adnosna gorada Ryma. Jon viedaŭ jago toŭki ŭ jago ŭorstkim i biazlitasnym paganskim impierskim aspiekcie, jaki adpraviŭ jago ŭ zniavolennia na vostraŭ Patmas. Reŭlijnyja simvaŭ, takija jak « zaŭlataja čaša », jakuju trymaŭ « raspusnica », magŭ tamu spraviadŭliva zdziŭic' jago.

Vjerš 7: « I skazaŭ mnie anioŭ: Čamu ty zdiŭlaješsia? Ja skaŭu tabie tajemnicu ŭančyny i zŭiera, jaki nosic' jaje, jaki maje siem gaŭoŭ i dziesiac' ragoŭ » .

« Tajamnica » nie pavinna doŭŭŭycca wiečna, i, pačynajučy z 7-ga vierša, Duch dasc' padrabiaznasci, jakija dazvolac' nam i Janu razgadać « tajemnicu » i vyrazna vyznačyc' gorad Rym i jago rolu ŭ vobrazie z 3-ga vierša, simvaŭ jakoga znoŭ zgadŭajucca.

« ŭančyna » adnosicca da reŭlijnaj pryrody papskaga Ryma, jago pretenzii byc' « niaviestaj Jagniaci », Isusa Chrysta. Ale Bog admaŭlaje getaje scviardŭžennia, nazyvajučy jaje « bŭdŭtynicaj ».

« Zŭier, jaki nosic' jago », pradstaŭlaje reŭžymy i narody, jakija pryznajuc' i legitymizujuc' jago reŭlijnyja pretenzii. Ich gistaryčnaje pachodŭžennia — geta « dziesiac' ragoŭ » carstvaŭ, jakija ŭtvaryŭsja ŭ Jeŭropie pasla tago, jak jany byli vyzvaleny ad panavannia impierskaga Ryma ŭ adpaviednasci z vobrazam, dadzienym u Dan. 7:24. Jany stanoviacca pierajemnikami impierskaga Ryma « čacviortaga zŭiera ». I getyja terytoryi zastajucca niazmiennymi da kanca. Mjeŭ ruchajucca, reŭžymy mianiajucca, pierachodziačy ad manarchii da respublik, ale norma faŭšyŭaga rymaskaga papskaga chryscijanstva ab'jadnoŭŭaje ich da goršaga. Na praciagu 20-ga stagoddzia gety sajuz pad rymaskaj egidaj byŭ kankretyzavany Jeŭrapiejskim Sajuzam, pryniatym na padstavie « Rymskich dagavoraŭ » ad 25 sakavika 1957 g. i 2004 g.

Vjerš 8: « Zŭier, jakoga ty bačyŭ, byŭ, i nia ma jago; jon vyjdzie z biezdan i pojdzie ŭ pagibieŭ. I zdziŭiacca tyja, chto ŭyŭie na ziamli, čyje imiony nie zapisany ŭ knizie ŭŭyccia ad stŭarennia sviatu, kaŭ ŭbačac' zŭiera; bo jon byŭ, i nia ma jago, i jašče pryjdzie » .

« Zŭier, jakoga ty bačyŭ, byŭ, i nia ma jago ». Pjerakład: Chryscijanskaja reŭlijnaja nieciarpimasc' isnaŭaŭa z 538 goda i boŭš nie isnuje, z 1798 goda. Duch namiakaje na praciagłasc', pradkazanuju ŭ rožnych formach dla nieciarpimaga papskaga panavannia z Daniila 7:25: « čas, časy i paŭčas; 42

miesiacy; 1260 dzion ». Njagledziačy na toje, što jago nieciarpimasc' skončyťasja dziejanniem « zviaera, jaki vychodzić z biazdonnaj jamy », što adnosicca da Francuzskaj revalucyi i jaje nacyjanaťnaga ateizmu ũ Adkrycci 11:7, tut termin « biazdonnaja jama » pradstaŭleny jak dziejnasc', zviazanaja z d'jablam, « Zniščaťnikam », jaki zniščaje žycci i degumanizuje pľanietu Zjamlja, i jakoga Adkrycci 9:11 nazyvaje « aniołam biazdonnaj jamy ». Adkrycci 20:1 daje tľumačennie: « d'jabat' » budzie zviazany « tysiaču gadoŭ » na degumanizavanaj ziamľi, jakaja nazyvajecca « biazdonnaj jamaj ». Prypisyvajučy jago pachodžannie «biezdani » , Bog pakazvaje, što gety gorad nikoľi nie mieŭ z Im nijakich adnosin; jak padčas jago paganskaga panavannia, što vieľmi ľagična, tak i na praciagu ũsioj jago papskaj reľigijnaj dziejnasci, nasupierak tamu, što mnostva padmanutych ludziej ľiřac' svajoj strataj , bo jany razam z im padzialac' jago kančatkovuju « pagibieľ' », jakaja tut budzie adkryta. Pagardziŭšy praročym słovam, achviary spakus Ryma buduc' dziŭľeny, bo reľigijnaja nieciarpimasc' « znoŭ z'javicca » ũ getym kančatkovym kanteksie, abvieščany i adkryty. Takim čynam, Bog nagadvaje, što Jon viedaje imiony vybranych z « zasnnavannia svietu ». Ich « imiony » byľi zapisany ũ « knizie žyccia Jagniaci » Isusa Chrysta. I kab vyratavac' ich, Jon adkryŭ ich rozum dla tajamnic svaich biblejskich prarocťvaŭ.

Prapanuju tut drugi analiz getaga vierša adnosna słowa « biezdan' ». U getym razvažanni ja ũľiřvaju kančatkovy kantekst, na jaki nakiravany Duch, zgodna z jago apisanniem «punsova -čyrvonaga zviaera » ũ vieršy 3. Jak my bačyľi, adsutnasc' «dyjadem » na « dziesiaci ragach » i « siami gaľovach » adnosic' jago da « času kanca »; da našaga času. Ja daŭno ľiřyŭ, što paniaccie « zvier » moža tyčycca toľki nieciarpimaga i despatyčnaga dziejannia, i, takim čynam, jago moźna adniesci toľki da nieciarpimaga reźymu samych apošnich dzion, adznačanych apošnim vyprabavanniem univiersaľnaj viery. Ale na samoj spravie, u kancy getaj zimy 2020 goda ũ boski čas, mianie natchniaje inšaja ideja. « Zvier » nasamreč pastajanna zabivaje čaľaviečyja dušy, i achviar jago abvastrennia i aburennia gumanistyčnych vučenniaŭ značna boľš, čym tych, chto vykľikany jago nieciarpimasciu. Adkuľ biarecca getaja novaja, spakusľivaja i padmanľivaja gumanistyčnaja pavodziny? Geta plon svabodnadumnaj spadčyny revalucyjnych fiľosafaŭ, na jakich Bog naceľvajecca ũ Adkrycci 11:7 pad imiem « zviaera, jaki vychodzić z biazdonnaj jamy ». « Punsavy » koler, jaki dadajecca da « zviaera » našaga času ũ 3-m vieršy getaga razdzieta, asudźaje grech, sparodźany prazmiernasciu svabody, jakuju čaľaviek daŭ sabie. Kago jon pradstaŭlaje? Daminujučyja zachodnija dziaržavy chryscijanskaga pachodžannia, reľigijnaja asnovy jakich uspadkavany ad jeŭrapiejskaga katalicyzmu: ZŠA i Jeŭropa, caľkam spakušanyja katalickaj reľigijaj. « Zvier », jakoga pakazvaje nam Bog, — geta kančatkovy vynik dziejanniaŭ, pradkazanych u pasľanni « piataj truby ». Pratestanckaja viera, spakušanaja mirnaj katalickaj vieraj, ab'jadnoŭvaje pratestantyzm i katalicyzm, praklaty Bogam, da jakich u 1994 godzie daľučyŭsia aficyjny instytucyjny adventyzm, dla « padrychťoŭki da bitvy » z Adkryccia 9:7-9, « Armagjedona », zgodna z Adkrycciom 16:16, jakuju jany razam, pasla « šostaj truby », paviaduc' suprac' apošnich viernych sľug Boga, jakija zachodŭvajuc' i praktykavajuc' Jago subotu; astatni siomy dzien', zagadany čacviortaj z Jago dziesiaci zapaviedziaŭ. U mirny čas ich pramovy ũzvialičvajuc' braterskuju luboŭ i svabodu sumlennia. Ale getaja aburaľnaja i chľuťivaja svaboda, зробlenaja ľibiartaryjanskaj, viadzie da « drugoj smierci » natoŭpu, jaki nasialaje zachodni sviet; jaki charaktaryzujecca, častkova, ateizmam, častkova abyjakavasciu, a ũ mienšaj stupieni, reľigijnymi abaviazacieľstvami, jakija staľi nikčemnymi, tamu što jany asudźanyja Bogam z-za svaich chľuťivych reľigijnych vučenniaŭ. Takim čynam, getaja gumanistyčnaja « zvier » sapraŭdy biare svoj pačatak u « biezdan' », jak Duch Sviaty pakazvaje ũ getym vieršy, u tym sensie, što chryscijanskaja reľigija staľa vobrazam i ũvasablenniem gumanistyčnaj dumki fiľosafaŭ, grečaskich, francuzskich ci zamieźnych

revalucyjaniau. Padobna pacatunku ludy za Isusa, Fašyva, spakustivaja humanistyčnaja luboŭ da mirnaga času zabivaje boš, čym mieč . « Zvier » našaga mirnaga času taksama nasleduje charakter « ciemry », jaki joj nadaje slova « biezdan' » u Byc. 1:2: « Zjamla Ź była biazformiennaja i pustaja, i ciemra była nad biezdaniiu , i Duch Boży łunaŭ nad vadoj ». I gety charakter « ciemry » gramadstvaŭ chryscijanskaga pachodžannia paradaksaŭ na nasledujecca ad « asvietnictva » — nazvy, dadzienaj francuzskim revalucyjnym vaŭnadumcam.

Prapanoŭvajučy gety sintez, Duch dasiagaje svajoj mety, jakaja zaklučajecca ŭ tym, kab adkryc' svaim viernym sługam svoj sud nad našym zachodnim svietam i dakory, jakija Jon jamu kidaje. Takim čynam Jon asudžaje jago šmatlikija grachi i zdrady Isusu Chrystu, adzinamu Zbaŭcu, jakoga ichnija dziejanni gan'biac'.

Vjerš 9: « Vos' rozum mudry: siem gaŭoŭ — geta siem gor, na jakich siadzić žančyna » .

Gety vierš pacviardžaje vyraz, jakim doŭgi čas nazyvali Rym: « Rym, gorad siami pagorkaŭ ». Ja znajšoŭ getuju nazvu ŭ starym škoŭnym gjeagrafičnym atlasie 1958 goda. Ale geta nie padlagaje sprečcy; « siem Gory , jakija nazyvajucca « ŭzgorkami », i sionnia nosiac' nazvy: Kapitoŭlij, Paŭlacin, Ceŭlij, Avincin, Viminaŭ, Eskviŭin i Kvirynaŭ. U paganskim pieryjadzie na getych uzgorkach, « vysokich miescach », byli chramy, prysviečanyja abagaŭlenym idalam, asudžanym Bogam. I ŭ gonar « boga krepasciej » kataŭlickaja viera, u svaju čargu, uzviała svaju baziŭliku, na Ceŭlii, što pavodle Ryma aznačaje « nieba ». Na Kapitoŭlii, « gaŭovie », uzvyšajecca garadskaja ratuša, gramadzianski aspekt magistratury. Udakładnim, što sajuznik apošnich dzion, Amieryka, taksama daminuje z « Kapitoŭlija », razmieščanaga ŭ Vašyngtonie. Tut znoŭ simvaŭ « gaŭava » apraŭdvajecca getaj vysokaj magistraturaj, jakaja zamienić Rym i, u svaju čargu, budzie daminavac' nad žycharami ziamli « ŭ svajoj prysutnasci », pavodle Adkryccia 13:12.

Vjerš 10: « I josc' siem caroŭ: piac' upaŭi, adzin josc', a drugi jašče nie pryjšoŭ; i kaŭi pryjdzie, jamu treba zastacca na karotki čas » .

U getym vieršy, vyrazam « siem caroŭ », Duch prypisvaje Rymu « siem » režymaŭ kiravannia, jakija pasladoŭna iduc' dla pieršych šasci: manarchija z -753 da -510; respublika, konsuŭstva, dyktatura, tryumvirat, impieryja pasla Aktavijana, Cezar Aŭgust, pry jakim naradziŭsia Isus, i tetrarchija (4 zviazanyja z im impieratory) na siomym miescy pamiž 284 i 324 gadami, što pacviardžaje dakładnasc' « geta pavinna doŭžycca niadoŭga »; na samoj spravie 30 gadoŭ. Novy impieratar Kanstancin I chutka pakinie Rym i pasiaŭicca na Uschodzie ŭ Vizantyi (Kanstancinopaŭ, pierajmienavany turkami ŭ Stambuŭ). Ale z 476 goda zachodniaja impieryja Ryma raspadajecca, i « dziesiac' ragoŭ » z Daniŭla i Adkryccia atrymŭlivajuc' niezaležnasc', utvarajučy karaleŭstvy Zachodniaj Jeŭropy. Z 476 goda Rym znachodziŭsia pad uŭladaj ostgotских varvaraŭ, ad jakich jago vyzvaliŭ u 538 godzie gjenieraŭ Vjelizaryj, pasłany sa svaimi vojskami impierataram Justynijanam, jaki pražyvaŭ na Uschodzie ŭ Kanstancinopaŭi.

Vjerš 11: « I zvier, jaki byŭ i jakoga niama, josc' vos'my car, i z siami, i idzie ŭ pagibieŭ' » .

« Vos'my car » — geta papskaje religijnaje kiravannie, ustanoulenaje ŭ 538 godzie spryjaŭnym impieratarskim ukazam impieratara Justynijana I. Takim čynam jon adkazaŭ na pros'bu svajoj žonki Fjeadory, byŭŭoj « prastytutki », jakaja ŭmiašaŭsia ŭ spravu ad imia Vigilija, adnago sa svaich siabroŭ. Jak pakazvaje vierš 11, papski režym z'jaŭlajecca ŭ časy zgadanых « siami » kiravanniaŭ, ujaŭlajučy

saboj novuju, biesprecedentnuju formu, jakuju Daniil paznačyŭ jak « inšaga » cara. Toje, što isnuje da časou «siami» papiarednich carou, — geta tytuł rymškaga reŭigijnaga lidera, jaki ŭžo prypisvaŭsia jago impierataram i z samaga pačatku: «Pontifex Maximus», łacinski vyraz, jaki pierakładajecca jak «Vjarchoŭny Pantyfik», jaki taksama z 538 goda z'jaŭlajecca aficyjnym tytułam rymška-kataŭickaga Papy. Rymski režym, jaki isnuje ŭ toj čas, kaŭ Jan atrymŭlivaje bačannie, — geta Impieryja, geta značyc' šostaje rymškaje kiravannie; i ŭ jago čas tytuł «suvierennaga Pantyfika» nosic' sam impieratar.

Vjartannie Ryma na gistaryčnuju scenu zviazana z tym, što frankski karoŭ Chŭdovig I « zviarnuŭsia » ŭ tagačasnuju iŭžyvju chryscijanskuju vieru ŭ 496 godzie, geta značyc', u rymski kataŭicyzm, jaki padparadkoŭvaŭsia Kanstancinu I i jaki ŭžo byŭ uražany Božym praklonam z 7 sakavika 321 goda. Pasla impierskaga panavannia Rym byŭ zachopleny i pad ŭladaj zamiežnych narodaŭ, jakija prybyvali ŭ vyniku masavych migracyj. Njerazumiennie roznych moŭ i kuŭtur lažyc' u asnovie problem i ŭnutranaj barac'by, jakija razburyli rymškaje adzinstva i siŭu. Geta dziejannie ŭžyvajecca Bogam u našy dni ŭ Jeŭropie, kab asłabic' jaje i addac' voragam. Takim čynam, praklon dosvidu «Vaviŭonskaj viežy» zachoŭvaje na praciagu stagoddziaŭ i tysiačagoddziaŭ usie svaje nastupstvy i svaju efektyŭnasc' u tym, kab viesci čaŭvietva da niaščascia. Što tyčycca Ryma, to, nareščie, jon trapiŭ pad ŭladu aryjanskich ostgotaŭ, jakija daktrynaŭ na supiarečyli rymška-kataŭickaj viery, padtrymanaj vizantyjskimi impieratarami. Jago treba było vyzvaŭic' ad getaga panavannia, kab ustalavannie rymškaga papskaga režymu ŭ 538 godzie staŭa magčymym na jago ziamli. Kab dasiagnuc' getaga, zgodna z Dan. 7:8-20, « try rogi » byli prynižany «pierad papizmam (maŭm rogam); geta tyčycca narodaŭ, varožych rymšamu kataŭicyzmu, biskupaŭ Ryma pasladoŭna, u 476 godzie, gjeruŭaŭ, u 534 godzie, vandaŭaŭ, a 10 lipienia 538 goda, «padčas sniežnaj bury», vyzvaleny ad akupacyi ostgotaŭ gjenieraŭ Vjelizaryjem, pasłanym Justynijanam I, Rym mog uvajsci ŭ svoj vyklučny, despatyčny i nieciarpimy papski režym, ustalavany getym impierataram pa pros'bie chitraga Vigilija, pieršaga kirujučaga Papy. Z getaga momantu Rym znoŭ staŭ « viaŭlikim goradam, jaki maje carstva nad carami ziamli », pra što gavorycca ŭ 18-m vieršy, što viadzie da « pagibieŭ », jak Duch pakazvaje tut drugi raz, pasla 8-ga vierša.

Takim čynam, papstva biare svoj pačatak nie ad sviatoga Pjatra, jak jon scviardžaje, a ad ukaza Justynijana I, vizantyjskaga impieratara, jaki daŭ jamu svoj tytuł i reŭigijnuju ŭladu. Takim čynam, niadziela byŭa ŭstanoŭlena rymskim impierataram Kanstancinom I 7 sakavika 321 goda, a papstva, jakoje apraŭdvaje jago, byŭo ŭstanoŭlena vizantyjskim impierataram Justynijanam I ŭ 538 godzie; dzvie daty z samymi žachŭlivymi nastupstvami dla ŭsiago čaŭvietva. Taksama ŭ 538 godzie biskup Ryma ŭpieršyniu pryniaŭ tytuł Papy.

Vjerš 12: « Dziesiac' ragoŭ, jakija ty bačyŭ, — geta dziesiac' carou, jakija jaščie nie atrymaŭ carstva, ale atrymŭlivajuc' ŭladu jak cary na adnu gadzinu sa zvieram » .

Tut, u adrozniennie ad Dan. 7:24, pasłannie tyčycca vieŭmi karotkaga času, razmieščanaga ŭ kancy « času kanca ».

Jak i ŭ časy Daniila, u časy Jana « dziesiac' ragoŭ » Rymskaj impieryi jaščie nie atrymaŭ i nie adnaviŭ svajoj niezaležnasci. Ale, pakoŭki kanktekst, na jaki zviartajecca ŭ getym 17-m razdziele, — geta kaniec svietu, mienavita rola, jakuju « dziesiac' ragoŭ » vykonvajuc' u getym kankretnym kankteksie, vykŭkana Ducham, jak pacvierdziac' nastupnyja vieršy. Prarockaja «gadзина » abaznačaje čas apošniaga vyprabavannia viery, abvieščanaga ŭ Adkrycci 3:10 viernym pijanieram advientyzmu

siomaga dnia ũ 1873 godzie. Paŝannie byŝo dla nas, ich spadŝynnikaŭ, wiernych advientysckaga sviatŝa, dadzienaga Isusam Chrystom svaim vybrannikam u 2020 godzie.

Zgodna z praročym kodeksam, dadzonym praroku Jezekiilu (Jezek. 4:5-6), praročy « dzien' » varty reaŝnaga « goda », i tamu praročaja « gadzina » vartaja 15 reaŝnych dzion. Vjaŝikaja nastojŝivasc' paŝannia Ducha, jakoje trojčy cytuje vyraz « za adnu gadzinu » ũ razdziele 18, prymuŝaje mianie zrabic' vysnovu, ŝto getaja « gadzina » adnosicca da času pamiŝ pačatkam 6-ga z « siami apoŝnich poŝasciaŭ » i viartanniem u ŝlavinie naŝaga boskaga Gospada Isusa, jaki viartajecca ũ ŝlavinie Archaniola « Michaiŝa », kab vyrvac' svaich vybranych z zaprogramavanaj smierci. Takim čynam, getaja « gadzina » — geta taja, jakaja praciagvajecca « bitva Armagjedona ».

Vjerŝ 1 :3 « Jany majuc' adnu dumku i addaduc' svaju siŝu i ũŝadu zvieru » .

Aryjentujučysia na čas getaga apoŝniaga vyprabavannia, Duch kaŝa pra « dziesiac' ragoŭ »: « Jany majuc' adnu dumku, i addajuc' svaju siŝu i ũŝadu zvieru ». Getaja aguŝnaja meta — garantavac', ŝto ũsie, chto vyŝyŭ u trecij jadziernaj susvietnaj vajnie, buduc' vykonvac' niadzieŝny adpačynak. Razburenne značna zniziŝa vajennuju moc staraŝytnych jeŭrapiejskich narodaŭ. Ale pieramoŝcy kanŝfliktu, amierykanskija pratestanty, damagajucca ad tych, chto vyŝyŭ, poŭnaj admovy ad svajgo suvierenitetu. Matyŭ d'jabaŝski, ale greŝnyja nie ũsviedamlajuc' getaga, i ich duchy, addadzienyja satanie, moguc' toŝki vykanac' jago volu.

Toŝki z-za kaaličy « cmoka », « zviera » i « ŝžepraroka » « dziesiac' ragoŭ » pieradajuc' svaju ũŝadu « zvieru ». I geta adračennie vykŝikana intensiŭnasciu pakut, jakija jany pieranosiac' ad Boŝych poŝasciaŭ. Pamiŝ abviaŝčenniem dekreta ab smierci i jago prymianienniem tym, chto sviatkuje subotu, dajecca 15 dzion, kab pryniac' « znak zviera », jago rymskuju «niadzielu», apaganienuju paganskim soniečnym kuŝtam. Vjartannie Isusa Chrysta zapŝanavana na viasnu, jakaja papiaredničaje 3 krasavika 2030 goda, i kaŝi niama pamyŝki ũ interpretacyi termina « gadzina », dekret ab smierci pavinien byc' abvieŝčany ũ getuju datu abo datu, razmieŝčanju pamiŝ joj i viasnovym dniom 2030 goda naŝaga ciapieraŝniaga zvyčajnaga kalendara.

Kab caŝkam zrazumiec', jakoj budzie situacyja ũ apoŝnija dni, razgledzim nastupnyja fakty. Kaniec času ŝaski moguc' vyznačyc' toŝki vybranyja, jakija zviazvajuc' jago z abviaŝčenniem niadzieŝnaga zakona; dakŝadniej, pasla jago. Dla razroznienaj grupy niavierujučych i buntaŭničych narodaŭ, jakija ũsio jaŝče ŝyvuc', abviaŝčennie niadzieŝnaga zakona ũjaŭŝajecca toŝki mieraj aguŝnaj cikavasci biez nastupstvaŭ dla ich. I toŝki pasla tago, jak jany pieraŝyŝi pierŝyja piac' poŝasciaŭ, ich pomŝŝivny gnieŭ pryvodŝic' ich da poŭnaga ũchvalennia raŝennia « zabic' » tych, chto pradstaŭleny im jak vinavatyja ũ ich niabiesnym pakaranni.

Vjerŝ 14: « Jany buduc' vajavac' z Jagniom, i Jagnia pieramoŝa ich, bo Jon — Gaspodz' gaspadaroŭ i Car caroŭ. I tyja, chto z Im, pakŝikanyja i vybranyja i viernyja, taksama pieramoguc' ich » .

« Jany buduc' vajavac' z Jagniom, i Jagnia pieramoŝa ich ...», bo Jon — usiemagutny Bog, jakomu nijakaja siŝa nie moŝa supraciŭŝacca. « Car caroŭ i Gaspodz' gaspadaroŭ » nakŝadzie svaju boskuju siŝu na najmagutnieŝych caroŭ i gaspadaroŭ ziamŝi. I vybranyja, jakija zrazumieli geta, pieramoguc' razam z im. Tut Duch nagadvaje pra try kryteryi, jakija Bog patrabuje ad tych, chto ratuje i chto staŭ na ŝlach vyratavannia, jaki pačynajecca dla ich z duchoŭnaga statusu « pakŝikanych » i jaki zatym pieraŭtvarajecca, kaŝi geta adbyvajecca, u status « vybranych » praz « viernasc' », prajaŭlenuju da

Boga-Tvorcy i ũsiago Jago biblejskaga sviatŕa. Bitva, pra jakuju idzie gavorka, — geta bitva « Armagjedon » z Adkryccia 16:16; « gadzina », kaŕi « viernasc' » « vybranych », « pakŕikanych » padviargajecca vyprabavanniu. U Adkrycci 9:7-9 Duch adkryŭ padrychtoŭku pratestanckaj viery da getaj duchoŭnaj « vajny ». Asudŕanyja na smierc' za svaju viernasc' subocie, vybranyja sviedčac' pra davier, uskŕadzieny na abiacanni, praročanyja Bogam, i getaje sviedčannie, dadzienaje jamu, daje jamu « ŕlavu », jakoj jon patrabuje ũ pieršaj anioŕ'skaj viestcy z Adkryccia 14:7. Abaroncy i prychiŕ'niki abaviazkovaj niadzieŕi znojduc' u getym vopycie smierc', jakuju jany rychtujucca dac' vybranyj Isusa Chrysta. Ja nagadvaju tut tym, chto skieptyčna stavicca i sumniavajecca ũ tym, ŕto Bog nadaje takoe viaŕikaje značennie dniam adpačynku, ŕto naŕa čaŕaviectva straciŕa svaju viečnasc' z-za važnasci, jakuju jon nadaŭ «dvum drevam» ziamnoga sadu. « Armagjedon » zasnavany na tym ŕa pryncypie; zamiest «dvuch dreŭ» my majem sionnia «dzien' paznannia dabra i zŕa» — niadzielu, i «dzien' asviačonaga ŕyccia» — sobotu.

Vjerš 15: « I skazaŭ jon mnie: vody, jakija ty bačyŭ, dzie siadzic' raspusnica, — geta narody, i natoŭpy, i plamiony, i movy » .

Vjerš 15 daje nam kluč, jaki dazvalaje nam prypisac' « vodam », na jakich « siadzic' raspusnica », identyčnasc' jeŭrapiejskich narodaŭ, jakija nazyvajucca «chryscijanskimi», ale, pierš za ũsio, faŕšyva i padmantiva «chryscijanskimi». Jeŭropa maje charakternuju rysu — ab'jadnoŭvac' narody, jakija razmaŭlajuc' na roznych « movach », ŕto aŕŕablaje ũŕŕalavanyja sajuzy i aŕ'jansy. Ale ũ apoŕni čas angŕijskaja mova ŕŕuŕŕyc' mastom i spryjaje miŕnarodnamu abmienu; ŕyroka raspaŭsiudŕanaja adukacyja ludziej zniŕaje efiektynasc' zbroi boskaga praklonu i supiarečyc' zadumie jaje Tvorcy. Tamu Jago adkaz budzie boŕš ŕachŕivym: smierc' ad vajny i, u reŕcie reŕt, ad blasku Jago ŕŕaŭnaga pryŕŕescia.

Vjerš 16: « Dziesiac' ragoŭ, jakija ty bačyŭ, i zvier znienavidziac' raspusnicu, razdzienuc' jaje dagaŕa, z'jaduc' jaje płoc' i spalac' jaje agniom » .

U 16-m vieršy abviaŕčajecca pragrama nastupnaga 18-ga razdziela. Jon pacviardŕaje admienu « dziesiaci ragoŭ » i zvier , «jaki, padtrymaŭŕy i ũchvaŕiŭŕy geta, u reŕcie reŕt zniŕŕyŭ « prastytutku ». Ja nagadvaju tut, ŕto « zvier » — geta reŕym ab'jadnannia gramadzianskich i religijnych ũŕadaŭ i ŕto jon abaznačaje ũ getym kantekscie ũŕadu aficyjna pratestanckaga amierykanskaga naroda i katoŕickich i pratestanckich jeŭrapiejskich narodaŭ, u toj čas jak « prastytutka » abaznačaje duchavienstva, geta značyc' navučaŕ'nyja ũŕady katoŕickaj religijnaj ũŕady: manachaŭ, sviataroŭ, biskupaŭ, kardynaŕaŭ i Papu. Takim čynam, u advarotnym wypadku katoŕickija jeŭrapiejskija narody i pratestancki amierykanski narod, geta značyc' dzvie achviary rymskaj chŕusni, paŭŕtajuc' suprac' duchavienstva papskaga rymskaga katoŕicyzmu. I jany «spalac' jago agniom », kaŕi praz svajo ŕŕaŭnaje ũmiaŕannie Isus sarvie jago padmantivuju, d'jabaŕ'skuju spakustivuju masku. « Dziesiac' ragoŭ » « razdzienuc' jaje i zrobiac' jaje goŕaj », tamu ŕto jana ŕyŕa ũ raskoŕy, jana budzie raspranuta, i tamu ŕto jana apranuŕasia ũ vyglad sviatasci, jana z'javicca « goŕaj », geta značyc' u duchoŭnym soramie, biez jakoj-niebudz' niabiesnaj spraviadŕivasci, jakaja b apranuŕa jaje. Dakŕadnasc', « jany z'jaduc' jaje płoc' », wykazuje kryvavuju lutasc' jaje pakarannia. Gety vierš pacviardŕaje temu «zboru vinagraðu » z Adkryccia 14:18-20: Gora grondam gnievu!

Vjerš 17: « Bog pakŕaŭ im u sercy vykanac' volu Jagonuju i pagadzicca, i addac' carstva svajo zvieru, pakuŕ' nie spraŭdziacca ŕŕovy Boŕyja » .

Vjerš 17, pad likam suda, adkryvaje nam važnuju dumku niabiesnaga Boga, što ludzi pamylajuca, kali pagardžajuc' abo staviacca da jaje abyjakava. Tut Bog nastojvaje, kab Jago vybranniki byli pierakananyja, što Jon — adziny Gaspadar «žachlivaj guł'ni», jakaja budzie ũviedziena ũ pryznačany čas. Pragrama była raspracavana nie d'jabłam, a samim Bogam. Usio, što Jon abviasciŭ u svaim viałikim i ũzniosłym Adkrycci adnosna Daniila i Adkryccia, ał'bo ũžo było vykanana, ał'bo jašče treba vykanac'. I pakoł'ki « kaniec rečy lepšy za jaje pačatak », zgodna z Ekkł. 7:8, Bog rychtuje dla nas getaje apošniaje vyprabavannje viernasci, jakoje addziałic' nas ad iłžechryscijanaŭ i zrobic' nas godnymi ũvajsci ũ Jago niabiesnuju viečnasc' pasla jadžiernaga razburennia Treciaj susvietnaj vajny. Tamu nam zastajecca toł'ki čakac' z upeŭnienasciu, bo ũsio, što budzie arganizavana na ziamli, — geta « zaduma », zadumanaja samim Bogam. I kali Bog za nas, chto budzie suprac' nas, akramia tych, čyje zabołčyja « zadumy » pavjernucca suprac' ich?

Što aznačaje dakładnasc' « pakuł' nie spraŭdziacca słovy Božyja »? Duch adnosicca da kančatkovaga losu, jaki nakanavany papskamu « malen'kamu rogu », jak ũžo było pradkazana ũ Daniila 7:11: « Ja gladzieŭ tady z-za pychłivych sloŭ, jakija kazaŭ rog; i, pakuł' ja gladzieŭ, jon byŭ zabity, i cieta jago było zniščana, addadziena agniu na spalennje »; u Daniila 7:26: « Tady pryjdzie sud, i ũ ich budzie adniata ũłada, i jon budzie zniščany i zniščany nazaŭždy »; i Daniila 8:25: « Z-za svajgo dabrabytu i pospiechu svaich chitrasciaŭ jon budzie pychłivy ũ sercy svaim i zniščyc' mnogich, chto žyŭ mirna, i jon uzvysicca nad Kniazjem kniazioŭ; ale jon budzie złamany biez namaganniaŭ ruk ». Astatnija « słovy Božyja » adnosna kanca Ryma buduc' pradstaŭleny ũ Adkrycci 18, 19 i 20.

Vjerš 18: « A žančyna, jakuju ty bačyŭ, — geta viałiki gorad, jaki vaładaryc' nad carami ziamnymi » .

Vjerš 18 daje nam najboł's pierakanaŭčy dokaz tago, što « viałiki gorad » — geta sapraŭdy Rym. Davajcie ũsviadamim, što anioł zviartajecca asabista da Jana. Takim čynam, kažučy jamu: « A žančyna, jakuju ty bačyŭ, — geta viałiki gorad, jaki vaładaryc' nad carami ziamnymi », Jan rozumieje, što anioł gavoryc' pra Rym, «gorad na siami pagorkach», jaki ũ jago časy impierskim čynam daminavaŭ nad roznymi carstvami svajoj vielizarnaj kałanijał'naj impieryi. U svaim impierskim abličcy jon ũžo maje « carstva nad carami ziamnymi » i zachavaje jago pad svaim papskim panavanniem.

U getym 17-m razdziele vy bačycie, što Bog skancetravaŭ svaje adkrycci, dazvalajučy nam z upeŭnienasciu identyfikavac' « prastytutku », svajgo voraga chryscijanskaj «viałikaj tragjedyi». Takim čynam, Jon nadaje liku 17 sapraŭdnaje značennje svajgo suda. Mjenavita geta nazirannje pryviało mianie da acenki 17-sotgoddzia ũstanaŭlennia grachu, jakoje ũjaŭlaje saboj pryniaccie dnia sonca 7 sakavika 321 goda (aficyjnaja data, ale 320 dla Boga), jaki my pierażyłi ũ getym 2020 godzie, jaki ũžo minuŭ. My bačym, što Bog sapraŭdy adznačyŭ jago praklonam, biesprecedentnym u gistoryi chryscijanskaj epochi (Covid-19), jaki vykłikaŭ głabał'ny ekanamičny krach, boł's katastrofičny, čym Drugaja susvietnaja vajna. Inšyja praklony boskaga praviednaga suda iduc' dalej, my budziem adkryvac' ich, dzien' za dniom.

Adkryccio 18: Raspusnica atrymłivaje svajo pakarannje

Pasla raskryccia detalaŭ, jakija dazvalajuc' identyfikavac' rasmusnicu, rozdziel 18 uviadzie nas u wiełmi spiecifyčny kantekest zakančennia « bitvy Armagjedona ». Slovy raskryvajuc' jaje zmiest: « gadzina pakarannia viałikaga Vaviłona, maci rasmusnic ziamnych »; gadzina kryvavaga « vinagradu ».

Vjerš 1: « Pasla getaga ja ŭbačyŭ inšaga anioła, jaki sychodziŭ z nieba, majučy viałikuju ŭřadu; i ziamla asviahłasia ad słavy jagonaj » .

Anioł, jaki maje viałikuju ŭřadu, znachodzicca na baku Boga, faktyčna, sam Bog. Michaił, gałoŭny z aniołaŭ, — geta jašče adno imia, jakoje Isus Chrystos uziaŭ na nieba pierad svaim ziamnym słuženniem. Mjenavita pad getym imiem i ŭřadaj, dadzienymi jamu sviatymi aniołami, jon vygnaŭ d'jabła i jago demanaŭ z niabiosaŭ pasla svajoj pieramogi na kryży. Tamu pad getymi dvuma imionami jon viartajecca na ziamlu ŭ słavie Ajca, kab zabrac' svaich kaštoŭnych vybrannikaŭ; kaštoŭnych, tamu što jany viernyja, i tamu što getaja viernasc', vyprabavanaja, była prademanstravana. Mjenavita ŭ getym kantekscie jon prychodzič', kab ušanavac' svajoj viernasciu tych, chto mudra pasłuchašsia, dajučy jamu « słavu », jakoj jon patrabuje z 1844 goda, zgodna z Adkrycciom 14:7. Zachoŭvajučy subotu, jago vybranniki prastaviłi jago ŭ tytule Boga-Tvorcy, jakim tołki jon zakonna vałodaje z momantu stvarennia niabiesnaga i ziamnoga žyccia.

Vjerš 2: « I jon zakryčaŭ gučnym gołasam, kažučy: upaŭ, upaŭ viałiki Vaviłon i staŭ žyłlem demanaŭ, i prytułkam usialakaga niačystaga ducha, i kletkaj usialakaj niačystaj i agidnaj ptuški » .

Jana Vjałiki Vaviłon upaŭ, upaŭ! U getym drugim vieršy my znachodzim cytatu z Adkryccia 14:8, ale na gety raz jana skazana nie prarocki, a tamu, što dokaz jago padziennia dadzieny ludziam, jakija pierazyłi gety apošni momant jago padmanłivaj i spakuslivaj dziejnasci. Maska sviatasci rymska-papskaga Vaviłona taksama padaje. Jon nasamreč z'jaŭlajecca « žyłłom demanaŭ, prytułkam dla koźnaga niačystaga ducha, kletkaj dla koźnaj niačystaj i agidnaj ptuški ». Zgadka pra « ptušku » nagadvaje nam, što za ziamnymi dziejanniami stajac' niabiesnyja natchnienni złych aniołaŭ z łagjera Satany, ich pravadyra i pieršaga buntara boskaga stvarennia.

Vjerš 3: « Bo ŭsie narody piłi vino lutasci jaje raspusty, i cary ziamnyja rasmusničali z joj, i kupcy ziamnyja razbagaciełi ad bagaccia jaje raskošaŭ » .

«... bo ŭsie narody piłi vino gniewu jaje raspusty... » Rełigijnaja agresija ŭznikła pa padbuchtorvanni rymska-katałickaj papskaj ŭřady, jakaja, scviardžajučy, što służyč' Isusu Chrystu, prajaŭlała poŭnuju pagardu da ŭrokaŭ pavodzin, jakim jon vučyŭ svaich vučniaŭ i apostalaŭ na ziamli. Isus poŭny łagodnasci, papy poŭnyja lutasci; Isus, uзор pakory, papy, uzory marnasci i gonaru, Isus żyŭ u materyjał'naj galečy, papy żyłi ŭ raskošy i bagacci. Isus ratavaŭ žycci, papy niespraviadłiva i niepatrebna pryčyniłi smierc' niezłičonych mnostvaŭ čaławiečyich žycciaŭ. Takim čynam, getaje rymska-katałickaje papskaje chryscijanstva nie mieła nijakaga padabienstva z vieraj, prademanstravanaj Isusam. U knizie praroka Daniła Bog pradkazaŭ « pospiech svaich chitrasciaŭ », ale čamu gety pospiech był dasiagnuty? Adkaz prosty: tamu što Bog daŭ jago jamu. Bo my pavinny pamiatac', što mienavita pad nazvaj pakarannia « drugoj truby » z Adkryccia 8:8 Jon ustalavaŭ gety žorstki i surovy režym, kab pakarac' parušenje suboty, admienienaj z 7 sakavika 321 goda. U paraŭnał'nym dasledavanni z pošaściami, jakija pavinny byłi ŭdaryč' pa Izraili za jago niaviernasc' zapaviedziam Bożym, u łjevie 26:19 Bog skazaŭ: « Ja złamaju gonar tvajoj siły, Ja zrablu tvajo

nieba...» jak žaleza , i tvaja ziamla jak miedz' ». U novym zapaviecie papski režym byŭ uzviedzieny, kab vykanac' getyja ž praklony. U jago płanie Bog adnačasova z'jaŭlajecca Achviaraj, Suddzioj i Vykanaŭcam, kab zadavolic' patrabavanni svajgo zakonu lubovi i svajoj daskanaŭtaj spraviadlivasci. Paruŝennie suboty doraga kaŝtavała čaŭaviectvu z 321 goda, jakoje zapłaćiła svaju daninu ŭ bieŝkarysnych vojnach i razniach, a taksama ŭ razburaŭnych smiarotnych epidemijach, stvoranych Bogam-stvaraŭnikam. U getym vieršy « niačyŝcinia » (ci « raspusta ») z'jaŭlajecca duchoŭnaj i kvaŝifikuje niavartuju reŝigijnuju pavodziny. « Vino » simvaŝizuje jago vučennie, jakoje ŭ imia Chrysta pierapracoŭvaje d'jabaŭskuju « lutasć » i nianaviŝć siarod usich narodaŭ, jakija z-za getaga ŝali achviarami agresii abo agresarami.

Vina kataŝickaga vučennia nie pavinna chavac' vinu ŭŝiago čaŭaviectva, jakoje amaŭ u svajoj poŭnasci nie padzialaje kaŝtoŭnasciej, uzvyŝanych Isusam Chrystom. Kaŝi cary ziamŝi piŝi « vino raspusty » (raspusty) « Vaviŝona », to geta tamu, ŝto, jak « prastytutka », jaje adzinaj kłopatam byŝo dagadzic' klijentam; geta praviŝa, klijent pavinien byc' zadavoleny, inakŝ jon nie vierniecca. A kataŝicyzm uzvysiu da najvyŝejŝaga ŭzroŭniu pragnac', navat da złačynŝtva, i luboŭ da bagaccia i raskoŝnaga žyccia. Jak vučyŭ Isus, ptuŝki adnago piara zlatajucca razam. Bjazboŝnyja i ganarŝivya ludzi byŝi b ŝtračanyja ŭ lubym wypadku z im ci biez jago. Napamin: biazboŝnasc' uvajŝa ŭ žyccio čaŭavieka praz Kaina, zabojcu svajgo brata Aviela z pačatku ziamnoj giŝtoryi. « Kupcy ziamŝi razbagacieŝi ŝiŝaj jaje raskoŝy ». Geta tłumačyc' poŝpiech papskaga režymu Rymŝka-kataŝickaj carkvy. Zjamieŝnyja kupcy vierac' toŝki ŭ groŝy; jany nie reŝigijnija fanatyki, ale kaŝi reŝigija ŭzbagačaje ich, jana ŝtanovicca prymaŝnym, navat ŝadanym partnioram. Apoŝni kanteŝt temy prymuŝaje mianie vyznačyc' u pierŝuju čargu amierykanskich prateŝtanckich kupcoŭ, bo ziamla duchoŭna abaznačaje prateŝtanckuju vieru. Z XVI ŝtagoddzia Paŭnočnaja Amieryka, jakaja pa svajoj ŝtunasci byŝa prateŝtanckaj pa svajoj pryrodzie, vitaŝa ŝacinaamierykanskich katoŝlikaŭ, i z tago času kataŝickaja viera byŝa pradŝtaŭlena getak ŝa, jak i prateŝtanckaja viera. Dla getaj krajny, dzie maje značennie toŝki «biznies», reŝigijnija adroznienni boŝŝ nie majuc' značennia. Zavajavanyja zadavaŝnienniem ad samaabagačennia, zaachvočanyja ženieŭskim refarmataram ŝanam Kaŝvinam, prateŝtanckija kupcy znachodziac' u kataŝickaj viery srodak samaabagačennia, jakoga nie prapanoŭvaŝa pierŝapačatkovaja prateŝtanckaja norma. Prateŝtanckija cerkvy puŝtyja z goŝymi ŝcienami, a kataŝickija cerkvy pieragruŝanyja reŝikvijami z kaŝtoŭnych materyjaŝaŭ, zoŝata, srebra, ŝlanovaj koŝci, usich materyjaŝaŭ, jakija getaja tema pieraŝičvaje ŭ vierŝy 12. Takim čynam, bagaccie kataŝickaga nabaŝenŝtva z'jaŭlajecca dla Gopada Boga tłumačenniem aŝlablennia amierykanskaj prateŝtanckaj viery. Doŝar, novaja Mamon, pryŝoŭ, kab zamianic' Boga ŭ ŝercach, i tema daktryn ŝtraciŝa ŭŝialakuju cikavac'. Apazicyja iŝnuje, ale toŝki ŭ paŝityčnaj formie.

Vjerŝ 4: « I pačuŭ ja inŝy goŝas z nieba, jaki kazaŭ: vyjdzicie z jaje, ludzi maje, kab nie ŝtac' ŝupoŝnikami grachoŭ jaje i nie padviergnuca jaje poŝaŝciam » .

Vjerŝ 4 nagadvaje momant kančatkovaga padzieŝu: « Vyjdzicie z jaje, narod Moj »; geta gadzina, kaŝi vybranyja buduc' uziaty na nieba, kab ŝustrecca z Isusam. Gety vierŝ iŝturuje momant « ŝniva », temu Adkryccia 14:14-16. Jany ŭziaty, tamu ŝto, jak pakazvaje vierŝ, jany nie pavinny « ŭdzieŝničac' » u «kazkach», jakija ŭdarac' pa papskim Rymie i jago duchavienŝtvie. Ale tekst pakazvaje, ŝto kab byc' siarod vybranych, nieŝga « ŭdzieŝničac' u jaje grachach ». A pakoŝki gaŝoŭny grech — geta niadzieŝny adpačynak, « klajmo zviera », jakoje ŝanujuc' katoŝliki i prateŝtanty ŭ kančatkovym vyprabavanni viery, vierniki getych dzviuch aŝnoŭnych reŝigijnich grup nie moguc' udzieŝničac' u ŭŝniasienni vybranych. Njeabchodnasc' «Vyjŝci z Vaviŝona» paŝtajannaja , adnak u getym vierŝy Duch naceŝvajecca na

momant, kali Źznikaje apošniaja magčymasc' padparadkavacca getaj Božaj zapaviedzi, tamu što abviaščennie niadzieľ'naga zakona aznačaje kaniec vyprabavaľ'naga času. Getaja praklamacyja spryjaje Źsviedamlenniu Źsich, chto pieražyŹ « šostuju trubu » (Treciuju susvietnuju vajnu), što robic' ich vybar adkaznym pad piľ'nym vokam Boga-stvaraľ'nika.

Vjerš 5: « Bo grachi jaje dajšli da niabiosaŹ, i Bog uspomniŹ pra biezakonni jaje » .

Pavodle jago sloŹ, Duch navodzić na dumku pra vobraz «Vaviľonskaj viežy», nazva jakoj pachodzić ad nazvy «Vaviľon». Z 321 pa 538 god Rym, « viaľiki gorad », dzie « bľudziľa » mieľa svoj « tron », svoj «sviaty» papski tron z 538 goda, pamnažaje svaje grachi suprac' Boga. Z niabiosaŹ jon vioŹ padľik i zapisvaŹ svaje nazapašanyja grachi na praciagu 1709 gadoŹ (z 321 goda). Svaim sľaŹnym viartanniem Isus vykryŹ papski režym, i dla Ryma i jago faľšyvaj sviatasci nastaŹ čas zapľacic' za ich zľachynstvy.

Vjerš 6: « Adpľacie joj pavodle ŹčynkaŹ jaje, jak jana zapľaciľa, i dajcie joj udvaja pavodle jaje ŹčynkaŹ. Z kubka, kudy jana naliľa, dajcie joj udvaja » .

Pasla razviccia tem Adkryccia 14, pasla zboru Źradžaju nadychodzić zbor vinagrađu . I mienavita da samych biazbožnych katalickich i pratestanckich achviar chľusni katalicyzmu Bog zviartajecca sa svaimi slovami: « Adpľaci joj pavodle tago, što jana zapľaciľa, i daj joj udvaja pavodle jaje ŹčynkaŹ » . My pamiatajem z gistoryi, što jaje Źčynki byľi pažarami i katavanniami jaje inkvizicyjnych trybunaľaŹ. Tamu mienavita taki los katalickija reľigijnyja nastaŹniki pacierpiac' udvaja, kali geta magčyma. Toje Ź pasľannie paŹtarajecca Ź formie: « U kubak, kudy jana naliľa, nali joj udvaja » . Vobraz kubka dla piccia vykarystoŹvaŹsia Isusam, kab abaznačyc' katavanni, jakija jago ciela pavinna byľo pieraniesci da apošnich pakut na kryžy, Źžo Źstalavany Rymam, la padnožža gary Gaľgofa. Takim čynam, Isus nagadvaje nam, što katalickaja viera prajaviľa agidnuju pagardu da pakut, jakija jon pagadziŹsia ciarpiec', tamu ciapier jago čarga adčuc' ich. Staraja prykazka nabudzie Ź gety momant svaju poŹnuju kaštoŹnasc': nikoli nie rabi inšym tago, čago nie chacieŹ by, kab rabili tabie. Getym dziejanniem Bog vykonvaje zakon adpľaty: voka za voka, zub za zub; caľkam spraviadľivy zakon, indyviduaľ'naje vykarystannie jakoga jon pakinuŹ dla siabie. Ale na kalektyŹnym uzroŹni jago prymianiennie byľo dazvolena ludziam, jakija, tym nie mienš, asudžali jago, dumajučy, što moguc' być boľš spraviadľivymi i dobrymi, čym Bog. Nastupstvy katastrafičnyja: zľo i jago buntarski duch pagoršyľsia i daminavaľ nad zachodnimi narodami chryscijanskaga pachodžannia.

U Adkrycci 17:5 « Vjaliķi Vaviľon », « bľudnica », « mieľa zaľatuju čašu, poŹnuju svaich agidnasciej » . Getaje Źdakľadniennie tyčycca jaje reľigijnaj dziejnasci i asabľivaga vykarystannia joju čašy EŹcharystyj. Jaje niepavaga da getaga sviatoga abrađu, jakomu vučyŹ i asviaciŹ Isus Chrystos, prynosic' joj takoje Ź asabľivaje pakarannie. Bog lubovi sastupaje miesca Bogu spraviadľivasci, i dumka pra Jago sud jasna adkryvajecca ludziam.

Vjerš 7: « Koľ'ki b jana ni sľaviľa siabie i žyľa Ź raskošy, stoľ'ki b joj daviatľosia pakutavac' i gora. Bo jana kaža Ź sercy svaim: «Sjadžu carycay, ja nie Źdava i gora nie Źbaču» » .

U 7-m vieršy Duch padkrestľivaje suprac'legľasc' pamiž žycciom i smierciu. Žyccio, nie zakranutaje pakutami smierci, viasioľaje, biesķapotnaje, legkadumnaje, šukaje novych zadavaľ'nienniaŹ. Papski rymski «Vaviľon» šukaŹ bagaccia, jakoje kupľaje raskošnaje žyccio. I kab atrymac' jago ad magutnych i ad caroŹ, jon vykarystoŹvaŹ i dagetuľ' vykarystoŹvaje imia Isusa Chrysta, kab pradavac' prabačennie grachoŹ jak «induľ'gjenyji». Geta detaľ, jakaja vieľ'mi mocna važyc' na vagach Božaga suda, jaki jon

ciapier pavinien adkupic' psichaŭagična i fizična. Paprok getaga bagaccia i raskošy gruntujecca na tym, što Isus i jago apostały żyli biedna, zadawał'niajučysia samym nieabchodnym. « Muki » i « žaloba » takim čynam zamianiajuc' «bagaccie i raskošu » papskaga rymska-kataŭickaga duchavienstva.

Padčas svajoj padmantivaj dziejnasci Vavilon kaža ŭ svaim sercy: « Ja siadžu jak caryca », što pacviardžaje « jaje carskuju ŭladu nad carami ziamli » z Adkryccia 17:18. A zgodna z Adkrycciom 2:7 i 20, jaje « tron » znachodzicca ŭ Vatykanie (vatykanavac' = praročyc'), u Rymie. « Ja nie ŭdava »; jaje muž, Chrystos, niaviestaj jakoga jana siabie nazyvaje, żyvy. « I ja nie ŭbaču smutku ». Pa-za Carkvoj niama vyratavannia, kaža jana ūsim svaim praciūnikom. Jana paŭtarala geta stoł'ki razoŭ, što nareščie pavieryla ŭ geta. I jana sapraŭdy pierakananaja, što jaje panavannie budzie wiečnym. Z tago času, jak jana żyła tam, ci nie byŭ Rym nazvany «wiečnym goradam»? Boł'sz za toje, majučy padtrymku zachodnich dziaŭžaŭ ziamli, jana mieła važkija padstavy ŭčyc' siabie pa-čalaviečy niedatykał'naj i nieparažał'naj. Jana taksama nie bajałasja siły Boga, bo scviardžała, što słužyc' i pradstaŭlaje Jago na ziamli.

Vjerš 8: « Tamu ŭ adzin dzien' pryjduc' na jaje pošasci: smierc', i płáč, i goład; i jana budzie spalena agniom. Bo magutny Gaspodz' Bog, Jaki sudziŭ jaje » .

Gety vierš kładzie kaniec usim jago iluzijam: « tamu ŭ adzin dzien' »; u dzien', kali Isus vierniecca ŭ słavie, « pryjduc' Jagonyja pošasci », geta značyc', pryjdzie pakarannie ad Boga; « smierc', płáč i goład » — na samoj spravie ūsio adbyvajecca ŭ advarotnym paradku. My nie pamirajem ad goładu ŭ adzin dzien', tamu, pa-pieršaje, duchoŭny « goład » — geta strata chleba žyccia, jaki z'jaŭlajecca asnovaj chrystijanskaj reŭlijnaj viery. Zatym « žaloba » nosicca, kab adznačyc' smierc' blizkich nam ludziej, z jakimi my padzialajem siamiejnyja pačucci. I, nareščie, « smierc' » nanosic' vinavataga grešnika, bo « rasplata za grech — smierc' », pavodle Rymlanam 6:23. « I budzie zniščana agniom », u adpaviednasci z prarockimi abviaščenniami, paŭtoranymi ŭ Daniila i Adkrycci. Jana sama niespraviadliwa spałiła na vognišcy stoł'ki istot, što pa daskaŭtaj boskaj spraviadlivasci jana sama pavinna zaginuc' u agni. « Bo magutny Gaspodz', Jaki sudziŭ jaje »; Padčas svajoj spakuslivaj dziejnasci kataŭickaja viera pakłaniałasja Maryi, maci Isusa, jakaja z'jaŭlałasja toł'ki ŭ vobrazie malen'kaga dziciaci, jakoga trymała na rukach. Gety aspiekt spakusiŭ čalaviečyja rozумы, schił'nyja da sientymientał'nasci. Žančyna, lepš maci, jakoj suciašał'naj stała religija! Ale geta gadzina praŭdy, i Chrystos, jaki sudzic' jaje, toł'ki što z'javiŭsia ŭ słavie Usiemagutnaga Boga; i getaja boskaja siła Isusa Chrysta, jakaja vykryła jaje, zniščaje jaje, addajučy jaje pomstlivamu gnievu jaje padmanutyach achviar.

Vjerš 9: « I ūsie cary ziamli, jakija bładadziejałi i raskošna żyłi z joj, buduc' płakac' i gałasic' pa joj, kali ŭbačac' dym ad pažaru jaje » .

Gety vierš raskryvaje pavodziny « caroŭ ziamli, jakija bładadziejničałi i żyłi z joj u raskošy ». Geta ŭklučaje ŭ siabie karaloŭ, prezidentaŭ, dyktataraŭ, usich ŭidaraŭ narodaŭ, jakija spryjałi pospiechu i aktyŭnasci kataŭickaj viery i jakija ŭ kančatkovym sudzie ŭchvałiłi rašennje zabic' tych, chto zachouvaŭ subotu. Jany «buduc' płakac' i gałasic' nad joj, kali ŭbačac' dym ad jaje pažaru ». Vidavočna, što cary ziamli bačac', jak situacyja vyslizgvaje z-pad ich uvagi. Jany boł'sz nikim nie kirujuc' i toł'ki nazirajuc' za pałajučym Rymam, padpalenym padmanutymi achviarami, vykanaŭcami boskaj pomsty. Ich płáč i gałasennje apraŭdanyja tym, što svieckija kaštoŭnasci, jakija pryviałi ich da najvyšejšaj ŭłady, raptoŭna rujnujucca.

Vjerš 10: « Stajačy zдалok ad strachu pierad jaje pakutami, jany skažuc': "Gora! Gora tabie, viaľiki gorad, Vaviľon, magutny gorad! U adnu gadzinu pryjšoť tvoj sud!" »

«Vječny gorad» pamiraje, jon garyc', i cary ziamľi trymajucca na adlegľasci ad Ryma. Cjapier jany bajacca padzialic' jago los. Toje, što adbyvajecca, dla ich z'jaľlajecca vielizarnaj biadotaj : « Gora! Gora! Vjaliki gorad Vaviľon », — gora paťtarajecca dvojčy, — « jon upať, jon upať, Vaviľon viaľiki ». « Magutny gorad! »; nastoľki magutny, što jon kiravať svietam svaim upľyvam na ľidarať chrystcijanskich narodať; mienavita z-za getaj suviazi, asudźanaj Bogam, karoľ Łjudovik XVI i jago aűstryjskaja źonka Maryja-Antuanietta pajšli na giľjacinu razam sa svaimi prychiľnikami, achviarami « viaľikaj smutku », jak abviasciť Duch u Adkrycci 2:22-23. « Praz adnu gadzinu pryjdzie vať sud! »; viartannie Isusa prychoďzic', kab adznačyc' čas kanca svietu. Apoťniaje vyprabavannje adznačyľa simvaličnuju « adnu gadzinu », pra jakuju praročyli ũ Adkrycci 3:10, ale getaga budzie dastatkova, kab z'javiűsia Isus Chrystos, kab usia ciapieraťniaja sytuacyja zmianiťasia, i na gety raz « adnoj gadziny » ũ ľitaraľnym sensie budzie dastatkova, kab adbycca getaja dziűnaja zmiena.

Vjerš 11: « I kupcy ziamľi pľaćuc' i gaľosiac' pa joj, bo nichťo boľš nie kuplaje ichniaga tavaru » .

Na gety raz Duch naceľvajecca na « kupcoť ziamľi », asabľiva na amierykanski mierkantyl'ny duch, jaki prynialiť tyja, chto vyźyť pa ũsioj ziamľi, jak abmiarkoűvaťasia ũ vyvučenni 17-ga razdzieľa vyťšej. Jany taksama « pľaćuc' i smutkujuc' pa joj, bo nichťo boľš nie kuplaje ich tavar ; ...». Gety vierť padkresľivaje vinu prychiľnasci pratestantať da kataľickaj viery, pa jakoj jany smutkujuc' , tym samym svieďačy pra ich asabistuju prychiľnasc' da jaje z ekanamičnaj zacikaűlenasci. U toj źa čas, naadvarot, sprava reformy byľa ũzniata Bogam, kab asudzić' vinu papy Rymska-kataľickaj carkvy i adnavic' zrazumielyja isciny; što ũ svoj čas zrabili sapraűdnaja refarmatary, takija jak Piter Uoľda, Dźon Uikľif i Marcin Łjuter. Kupcy taksama z sumam bačac', jak kaťštoűnasci, jakija jany řanujuc', rujnujucca na ich vačach, bo jany źyvuc' toľki dzieła zadavaľniennia ad uzbagačennia praz svaju kamiercyjnuju dziejnasť; viadziennje biznesu padsumoűvaje radasci ich isnavannia.

Vjerš 12: « gruz zoľata, srebra, kaťštoűnych kamianioť, źemčugu, visonu, purpury, řoűku, punsovaga koleru, usich vidať duchmianaga dreva, usich vidať sľanovaj kosci, usich vidať vieľmi kaťštoűnaga dreva, miedzi, źaleza i marmuru » .

Pjerť čym pieraľičvac' roznyja materyjaľy, jakija z'jaľlajucca asnovaj rymska-kataľickaj idaľapakľonnickaj religii, ja nagadaju tut pra gety kankretny punkt sapraűdnaj viery, jakomu vučyť Isus Chrystos. Jon skazať samaranskaj źančynie: « Žančyna, — skazať joj Isus, — pavier Mnie, što nadychodzić' gadzina, kaľi vy nie budziecie pakľaniacca Ajcu ni na getaj gary, ni ũ Jerusaľimie. Vy pakľaniajeciesia tamu, čago nie viedajecie, a my pakľaniajemsia tamu, čago viedajem, bo zbaűlennie ad Judejať . Ale nadychodzić' gadzina, i ũźo nastaľa, kaľi sapraűdnaja pakľonniki buduc' pakľaniacca Ajcu ũ duchu i praűdzie, bo takich pakľonnikať Ajciec řukaje Sabie. Bog josc' Duch, i tyja, chto pakľaniajecca Jamu, pavinny pakľaniacca ũ duchu i praűdzie » (Jan 4:21-23). Takim čynam, sapraűdnaja viera nie maje patreby ni ũ čym materyjaľnym, ni ũ materyjaľnym, bo jana gruntujecca vykľučna na stanje rozumu. I ũ vynyku getaja sapraűdnaja viera maľa cikavic' pragny i źľadziejski sviet, bo jana nikoga nie ũzbagačaje, akramia duchoűna, abraných. Vybranyja pakľaniajucca Bogu ũ duchu, značyc', u svaich dumkach, ale taksama ũ praűdzie , što aznačaje, što ich dumki pavinny byc' pabudavanyja na standarty, ukazanyja Bogam. Usio, što nie adpaviadaje getamu standartu, z'jaľlajecca formaj idaľapakľonnickaga paganstva, dzie sapraűdny Bog sľuźyc' jak idaľ. Padčas svaich zavajoť respubľikanski Rym pryniať religii zavajavanych krain. I značnaja častka jago religijnych

dogmaŭ była grečaskaga pachodžannia, pieršaj viaľikaj cyvylizacyi staražytnasci. U našu epochu, u papskaj formie, my znachodzim usiu getuju spadčynu, zľučanju z novymi «chryscijanskimi» «sviatymi», pačynajučy z 12 apostalaŭ Gospada. Ale, zajšoŭšy tak daloka, što padaŭlaťa druguju zapaviedz' Božuju, jakaja asudžaje getuju idaľapakľonnickuju praktyku, kataľickaja viera ŭviekaviečvaje pakľaniennie vyjavam, vyrazanym, namalavanym abo z'jaŭlať nymisia ŭ demaničnych bačanniach. Tamu ŭ abradach jago kuľtaŭ my znachodzim getych vyrazanych idaľaŭ, jakija patrabujuc' materyjaľaŭ, kab nabyć formu; materyjaľy, spis jakich pradstaŭlaje sam Bog: «... ; ... gruz zoľata, srebra, kaštoŭnych kamianioŭ, žemčugu, tonkaga visonu, purpury, šoŭku, punsovaga dreva, usich vidaŭ saľodkaga dreva, usich vidaŭ vyrabaŭ sa sľanovaj kosci, usich vidaŭ vieľmi kaštoŭnaga dreva, ľatuni, žaleza i marmuru, ... ». « Zoľata, srebra, kaštoŭnyja kamiani i daragija vyraby » « addajuc' pašanu bogu krepasciaŭ » papskaga cara Daniia. 11:38. Zatym « purpur i punsovy » apranjuc' bľudnicu Vavilon Vjaľiki ŭ Adkrycci 17:4; « zoľata, kaštoŭnyja kamiani i žemčug » — jaje ŭprygožanni ; « tonki vison » adnosicca da jaje pretezii na sviatasc', zgodna z Adkrycci 19:8: « Bo tonki vison — geta praviednyja sprawy sviatych ». Inšyja zgadanyja materyjaľy — geta tyja, z jakich jana robic' svaich raz'bianych idaľaŭ. Getyja raskošnyja materyjaľy adľustroŭvajuc' vysoki ŭzrovien' addanasci kataľickaga idaľapakľonnika.

Vjerš 13: « karyca, spiecyy, mazi, smirna, ľadan, vino, alej, pšaničnaja muka, pšanica, vaľy, aviečki, koni, kalasnicy, i cieľy i dušy ľudziej » .

« Parfumy », « smirna, ľadan, vino i alej », zgadanyja vyšej, sviedčac' pra jaje reľigijnyja abrazy. Inšyja rečy — geta pažyŭnyja rečyvyy i tavary, jakija namiakajuc' na praŭlennie Saľamona, syna Davida, budaŭnika pieršaga chrama, pabudavanaga dla Boga, zgodna z 1 Carstvaŭ 4:20-28. Takim čynam, Duch asudžaje jaje niezakonnuju sprobu ŭžnavic' budaŭnictva « chrama Božaga », jaki jana « bluznic' » u Adkrycci 13:6 i « zniščaje » ŭ Danii 8:11. Kančatkovaja dakľadnasc' vierša, jakaja tyčycca « cieľaŭ i duš ľudziej », asudžaje jaje supracoŭnictva z manarchami, z jakimi jana niezakonna padzialaje ziamnuju ŭľadu. U imia Chrysta jana reľigijna apraŭdaťa agidnyja dziejanni, takija jak rabstva, katavanni i zabojsťva Božych stvarenniaŭ; toje, što Bog pakidaje sabie ŭ reľigijnaj sfiery; da takoj stupieni, što jon padsumoŭvaje svaje dziejanni nastupnymi sľovami: « kroŭ usich zabitych na ziamľi była znojdziena ŭ joj », u vieršy 18. gety razdzieľ 18. Spasyľajučysia na « dušy ľudziej », Bog vinavacic' jago ŭ stracie « duš », pieradadziennyh d'jabľu jago dziejnasciu i jago faľšyvymi reľigijnymi pretezijami.

Napamin : U Biblii i boskaj dumcy sľova « duša » abaznačaje čaľavieka va ŭsich jago aspiektach, jago fizičnaje cieľa i jago razumovyja abo psichičnyja dumki, jago intelekt i jago pačucci. Teoryja, jakaja pradstaŭlaje «dušu » jak elemient žyccia, jaki addzialajecca ad cieľa pasľa smierci i pieražyvaje jaje, maje vykľučna paganskaje grečaskaje pachodžannie. U Starym Zapaviecie Bog atajasamľivaje «dušu z kryvioju» svaich čaľaviečych abo žyvioľ'nych istot: Łjevit 17:14: « Bo žyccio kožnaga cieľa — geta kroŭ jago, jakaja ŭ im. Tamu Ja skazaŭ synam Izrailevym: Nje ješčie kryvi nijakaga cieľa, bo žyccio kožnaga cieľa — geta kroŭ jago : chto budzie jesci jaje, budzie zniščany ». Takim čynam, jon zajmaje suprac'ľegľy punkt gľedžannia budučych grečaskich teoryj i rychtuje biblejski kontrargument fiľasofskim dumkam, jakija narodziacca siarod paganskich narodaŭ. Žyccio čaľavieka i žyvioľ zasnavana na funkcyjanavanni kryvi. Razľitaja abo zabrudžanaja ŭduššam, kroŭ boľš nie pastaŭlaje kistarod elemientam fizičnaga cieľa, u tym ľiku mozgu , jaki padtrymľivaje dumku. I kaľi apošniaje nie nasyčajecca kistarodam, pryncyp dumki spyniajecca, i ničoga nie zastajecca žyvym pasľa getaj kančatkovaj stadyi; akramia ŭspaminu pra skľad miortvaj « dušy » ŭ viečnaj dumcy Boga z metaj jaje

budučaga «ŭvaskresiennia», kaŭi jon «ŭvaskresic'» jaje abo, kaŭi jon «ŭvaskresic' jaje znoŭ», u zaleŭnasci ad abstavin, dla wiečnaga ŭyccia abo dla kančatkovaga zniščennia « drugoj smierci ».

Vjerš 14: « Płady, jakich pragnuła tvaja duša, znikli ŭ ciabie; i ŭsio, što było vytančana i prygoŭa, znikła ŭ ciabie, i ty boł'sz nie znojdzieš getaga » .

U pacviardŭennie tago, što było rastłumačana ŭ papiarednim vieršy, Duch prypisvaje « ŭadanni » papskaga Ryma jago « dušy », jago spakuslivaj i padmantlivaj asobie. Spadčynnica grečaskich fiľasofij, kataľickaja viera pieršaj pastaviła pyttanie ab najaŭnasci dušy ŭŭvioľam i ľudziam, adkryтым na novych ziemľach. Faktyčna, getaje pyttanie maje svoj adkaz; jon gruntujecca na vybary praviťnaga dapamoŭnaga dziejastova: čaľaviek nie maje dušy, tamu što jon josc' duša.

Duch padsumoŭvaje nastupstvy sapraŭdnaj smierci, jakija Jon ustalavaŭ i adkryŭ u Ekkľ. 9:5-6-10. Getyja padrabiaznasci nie buduc' paŭtaracca ŭ pisanniach novaga zapavietu. Tamu my bačym vaŭnasc' vyvučennia ŭsioj Biblii. Zniščany « Vaviľon » « nazaŭŭdy stracic' » płady, jakich ŭadała jago duša », i « ŭsie daľikatnyja i prygoŭyja rečy », jakija jon caniŭ i šukaŭ. Ale Duch taksama ŭdakľadniaje: « dla vas »; tamu što vybranyja, u adrozniennia ad jaje, zmoguc' wiečna praciagvac' acenku cudaŭ, jakimi Bog prapanuje im padziaľicca.

Vjerš 15: « Kupcy getaga, jakija razbagacieľi ad jaje, buduc' stajac' zdalok ad strachu pierad jaje pakutami; jany buduc' płakac' i gaľasic' » .

U vieršach 15-19 Duch naceľvajecca na « kupcoŭ, jakija razbagacieľi praz jaje ». Paŭtory pakazvajuc' akcent na frazie « za adnu gadzinu », jakaja paŭtarajecca trojčy ŭ getym rozdzieľe, jak i kryk « Gora! Gora! ». Ĺičba 3 simvalizuje daskaľasc'. Tamu Bog nastojvaje na tym, kab pacvierdzic' niezvarotny charakter prarockaga abviaščennia; geta pakarannia budzie vykanana va ŭsioj svajoj boskaj daskaľasci. Kryk « Gora! Gora! », jaki vykrykvajuc' kupcy, pieragukajecca z papieradŭaľnym krykam, vykryтым Jago vybrannikami ŭ Adkrycci 14:8: « Upaŭ! Upaŭ Vaviľon Vjaľiki ». Getyja kupcy nazirajuc' za jaje zniščenniem zdalok, « bajučysia jaje pakut ». I jany majuc' racyju bajacca getaga plonu praviednaga gnievu ŭŭvoga Boga, bo, škadujučy ab jaje zniščenni, jany stanoviacca ŭ Jago łagjer i, u svaju čargu, buduc' zniščany zaboŭčym čaľaviečym gnievam niaŭciešnych achviar reľigijnaga padmanu. Gety vierš daje nam zrazumiec' vielizarnuju adkaznasc' kamiercyjnych intaresaŭ za pospiech, dasiagnuty Rymska-kataľickaj carkvoj. « Kupcy » padtrymľivaľi prastyťutku i jaje najgoršyja ŭorstkija i despatyčnyja rašenni vykľučna z-za pragi da finansavaga i materyjaľnaga ŭzbagačennia. Jany zapľuščvaľi vočy na ŭsie jaje agidnyja pabory i zasľugoŭvajuc' tago, kab padziaľic' jaje kančatkovy los. Gistaryčny prykład tyčycca paryŭan, jakija vystupaľi na baku kataľickaj viery suprac' refarmackaj z samaga pačatku Refarmacyi ŭ časy karala Francyska I i pasła jago.

Vjerš 16: « I jany skaŭuc': «Gora! Gora tabie, viaľiki gorad, apranuty ŭ vison, purpuru i punsovy šaŭ, uprygoŭany zoľatam, kaštoŭnymi kamianiami i ŭemčugam! Za adnu gadzinu stoľki bagaccia zniščana! »

Gety vierš pacviardŭaje metu: « Vjaľiki Vaviľon, apranuty ŭ vison, purpuru i punsovy płasč »; kolery carskich płasčoŭ, bo mienavita ŭ getaj jakasci nasmiešľivyja rymskija saľdaty nakryľi plečy Isusa « purpurovym » płasčom. Jany nie magľi ŭŭavic' sabie sens, jaki Bog nadaŭ ich učynku: jak achviara adkupľennia Isus staŭ nos'bitam grachoŭ svaich vybrannikaŭ, paznačanych getymi kolerami, punsovymi abo purpurnymi , zgodna z Is. 1:18, « adnoj gadziny » budzie dastatkova, kab zniščyc'

Rym, jago Papu i duchavienstva pasla sťaŋnaga viartannia Isusa Chrysta, jaki pryjdzie, kab praduchilić smierć svaich vybrannikaŋ. U getym apošnim vyprabavanni ich viernasc' budzie mieć vyrašal' naje značennie, tamu my možam zrazumieć, čamu Bog asabłiva nastojvaje na ŋmacavanni ich viery i absalutnaga davieru, jaki jany pavinny pryzvyčaić ŋskładac' na Jago. Doŋgi čas čaławiek mog być pierakanany toľki ŋ tym, što takaje zniščennie « za adnu gadzinu » było cudam i, takim čynam, pramym umiašanniem Boga, jak u wypadku z Sodomam i Gamoraj. U naš čas, kaŋi čaławiek awałodaŋ jadziernym agniom, geta ŋžo nie tak dziŋna.

Vjerš 17: « I ŋsie kiroŋcy, usie, chto pływie tudy, maraki i ŋsie, chto gandluje na mory, stajaŋi zdalok » .

Gety vierš kankretna tyčycca « tych, chto ekspluatuje mora, łocmanaŋ, marakoŋ, jakija pływuc' da getaga miesca, — usich trymaŋi dystancyju ». Papskaja carkva ŋzbagaciłasia, karystajučysia žadanniem karaloŋ uzbagacicca. Jana padtrymłiwaŋa i apraŋdwaŋa zavajavannie ziemiaŋ, nieviadomych ludziam, da času ich adkryccia, kaŋi jaje katałickija słuŋi zdziajsniaŋi žachłivija razni nasieł'nictva ŋ imia Isusa Chrysta. Geta było ŋ pieršuju čargu ŋ Paŋdniovaj Amierycy i padčas kryvavych ekspiedycy pad kiraŋnictwam gjenieraŋa Kartesa. Zołata, zdabytaje z getych terytoryj, viartałasia ŋ Jeŋropu, kab uzbagacić katałickich karaloŋ i papstva, jakaje było ŋ getym saŋdzieł'nikam. Boľš za toje, akcent na marskim aspierce nagadvaje, što mienavita jak režym « zviera, jaki padymajecca z mora », jago suviaz' z « marakami » ŋmacavałasia dzieła ich aguł'naga ŋzbagacennia.

Vjerš 18: « I, ubačyŋšy dym ad jaje pažaru, jany zakryčali, kažućy: jaki gorad padobny da getaga viałikaga gorada? »

« Jaki gorad byŋ padobny da viałikaga gorada? » — zakryčali maraki, ubačyŋšy « dym ad jago pažaru ». Adkaz byŋ prosty i chutki: nijaki. Bo nivodzin gorad nie skancetravaŋ stoľki ŋłady, gramadzianskaj, jak impierski gorad, a potym religijny z 538 goda. Katałicyzm raspaŋsiudziłsia na ŋsie ziemłi płaniety, akramia Rasii, dzie ŋschodniaja pravasaŋnaja viera adchiliŋa jago. Pasla tago, jak Kitaj pryniaŋ jago, jon taksama zmagałsia z im i pierasledavaŋ jago. Ale jon usio jašče daminuje na ŋsim Zachadzie i jago adgałinavanniach u Amierycy, Afrycy i Aŋstralii. Geta viadućy religijny turystyčny ab'jekt u sviecie, jaki pryciagvaje naviedvał'nikaŋ z usiogo svietu. Njekatoryja pryjadzajuc' pagladzieć na «starażytnija ruiny», inšyja jeduc' tudy, kab ubačyc' miesca, dzie żyvuc' Papa Rymski i jago kardynały.

Vjerš 1: 9: « Jany pasypali pyłam gałovy svaje, płakaŋi i gałasiŋi, i kryčali: “Gora! Gora! Gety viałiki gorad, u jakim usie, chto mieŋ karabłi na mory, uzbagaciłisia bagacciem jagonym, byŋ zniščany za adnu gadzinu!” »

Geta ŋžo treci paŋtor, dzie sabrany ŋsie papiarednija vyrazy, a taksama daładnaje wykazvannie « za adnu gadzinu jon byŋ razburany ». « Vjałiki gorad, dzie ŋsie, chto maje karabłi na mory, uzbagaciłisia jago raskošaj ». Abvinavačvannie stanovicca vieł'mi zrazumielym: mienavita dziakujućy raskošy papskaga režymu karableŋdał'niki ŋzbagaciłisia, prynosiacy ŋ Rym bagaccie svietu. Rym atrymłivaje svajo ŋzbagacennie ad razmierkavannia majomasci svaich praciŋnikaŋ, zabitych jago viečnym sajuznikom, gramadzianskaj manarchičnaj ŋładaj, jaje ŋzbrojenym kryłom. U jakasci gistaryčnaga prykładu my majem smierć «tamplijeraŋ», majomasc' jakich była padzielena pamiž karonaj Filipa Spraviadłivaga i rymaska-katałickim duchavienstvam. Pazniej geta budzie ŋ wypadku z «pratestantami».

Vjerš 20: « Radujciesia za jaje, niabiosy! I vy, sviatyja, apostaty i praroki, radujciesia taksama, bo Bog adpomsciŭ vam, sudziačy za jaje » .

Duch zaklikaje žycharoŭ nieba i sapraŭdnych sviatych, apostataŭ i prarokaŭ ziamłi, radavacca zniščenniu rymškaga Vaviłona. Tamu radasc' budzie supastaŭnaja z bolem i pakutami, jakija jana pryčyniła abo chacieła pryčynic' sługam Boga praŭdy, adnosna apošnich vybranych, viernych asviačonaj Subocie.

Vjerš 21: « Tady adzin magutny anioł uziaŭ kamien', padobny da viałikaga žorna, i kinuŭ jago ŭ mora, kažučy: «Z takoj siłaj budzie skinuty Vaviłon, viałiki gorad, i boł's jago nie budzie » ».

Paraŭnannie Ryma z « kamieniem » navodzić na try idei. Pa-pieršaje, papstva kankuruje z Isusam Chrystom, jaki sam simvalizujecca « kamieniem » u Dan. 2:34: « Ty gladzieŭ, pakuł kamien' nie adsiečyŭsia biez ruk i nie ŭdaryŭ idała pa žaleznych i glinianych nagach jagonych i nie razbiŭ ich » . Inšyja vieršy ŭ Biblii taksama prypisvajuc' jamu gety simvał « kamienia » ŭ Zach. 4:7; « gałoŭny vugłavy kamien' » u Ps. 118:22; Mc. 21:42; i Dziejach 4:11: « Isus josc' kamien', jaki vy, budaŭniki , adkinułi, ale jaki staŭ gałoŭnym vugłavym kamieniem » . Drugaja ideja — geta namiok na papskija pretenzii stac' pierajemnikom apostala « Pjatra »; gałoŭnaja pryčyna « pospiechu jago pačynnanniaŭ i pospiechu jago chitrasciaŭ », tago, što asudžana Bogam u Dan. 8:25. Geta tym boł's praŭdziva, što apostal Pjotr nikołi nie byŭ kiraŭnikom chryscijanskaj carkvy, bo gety tytuł naležyc' samomu Isusu Chrystu. Papski « chitrasc' » — geta, takim čynam, taksama « chłusnia » . Treciaje mierkavannie tyčycca nazvy papskaj religijnaj cytadełi, jago prestyžnaj baziłiki pad nazvaj «Sviaty Pjotr Rymski», vieł'mi daragoje budaŭnictva jakoj pryviało da ŭviadziennia prodažu «indułgencyj», što vykryła jago ŭ vačach manacha-refarmatora Marcina Łjutera. Geta tłumačennie ciesa zviazana z drugoj idejaj. Vatykanskaje miesca służyła mogiłkami, ale mierkavanaja magiła Pjatra, apostala Gaspodniaga, nasamreč była magiłaj «Symona Pjatra Čaraŭnika», pakłonnika i sviatara boga-zmieja pa imieni Eskułap.

Vjartajučysia da našaga času, Duch praročyc' suprac' rymškaga « Vaviłona » . Jon paraŭnoŭvaje jago budučaje zniščennie z vobrazam « viałikaga žornavaga kamienia » , jaki « anioł kidaje ŭ mora » . Getaj ilustracyjaj jon vyłučaje suprac' Ryma abvinavačvannie, zgdanaje ŭ Jevangjełli ad Matfieja 18:6: « A chto spakusic' adnago z getych małych, jakija vierac' u Mjanie, tamu lepš było b, kałi b paviesiłi jamu na šyju žornavy kamien' i ŭtapiłi jago ŭ głybini marskoj » . I ŭ jago wypadku geta spakusiŭ nie toł'ki adnago z getych małych, jakija vierac' u Jago, ale mnoštva ludziej. Adno zastajecca peŭnym: kałis'ci « zniščanaje, jano ŭžo nikołi nie znojdziecca » . Jano boł's nikomu nie paškodzic'.

Vjerš 22: « I boł's nie budzie čuvac' u tabie gołas arfistaŭ, muzykaŭ, flejtystaŭ i trubačoŭ; nie znojdziecca ŭ tabie nikoga, chto zajmajecca jakim-niebudz' ramiostvam; boł's nie budzie čuvac' u tabie guku žornaŭ » .

Tady Duch vyklikaje muzyčnyja guki, jakija vykazvali bieśkłapotnasc' i radasc' žycharoŭ Ryma. Pasła zniščennia ich tam boł's nie budzie čuvac' . U duchoŭnym sensie geta namiakaje na paślannikaŭ Boga, čyje słovy byłi čutnyja z takim ža efiektam, jak muzyčnyja guki « flejtystaŭ abo trubačoŭ »; vobraz, dadzienny ŭ prypaviesci ŭ Mc. 11:17. Geta taksama vyklikaje « šumy », jakija vydavali ramiesniki, pieragružanyja pracouŭnymi zamovami, bo z staražytnaga gorada danosiłisia toł'ki « šumy » prafiesijnaj dziejnasci, siarod jakich « šum žornaŭ », jakija małoli zbožža abo zavastryli režučyja

pryľady, takija jak sierp i kasa, naŷy i miačy; geta ŷŷo ŷ staraŷytnym chaľdziejskim Vaviľonie, zgodna z Jeramijaj 25:10.

Vjerš 23: « Sviatľo lampy nie budzie zziac' u tabie, i goľas ŷanicha i niaviesty nie budzie čutny ŷ tabie, bo tvaimi kupcami byli viaľ'moŷy ziamľi, i ŷsie narody byli ašukany tvaimi čarami » .

« Sviatľo lampy boľš nie budzie sviacic' u tabie ». Duchoŷnaj movaj Duch papiaredŷvaje Rym, ŷto sviatľo Bibľii boľš nie pryjdzie, kab dac' jamu magčymasc' byc' asvietlenym, kab paznac' praŷdu pavodľe Boga. Vobrazy z Jeramii 25:10 paŷtarajuca, ale « piesni ŷanicha i niaviesty » tut stanoviacca « goľasam ŷanicha i niaviesty, jaki boľš nie budzie čutny ŷ tabie ». U duchoŷnym sensie geta gaľasy zakľikaŷ Chrysta i Jago Vybranaga Schodu da zgubľenych duš, kab jany magľi naviarnucca i vyratavacca. Getaja magčymasc' zniknie nazaŷŷdy pasla jago znišćennia. « Bo tvaje kupcy byli viaľikimi ziamľi ». Mjenavita dziakujučy spakušenniu viaľikich ziamľi Rym zmog raspašiusdzic' svaju kataľickuju religiju na mnogija narody ziamľi. Jon vykarystoŷvaŷ ich jak pradstaŷnikoŷ svajgo reľigijnaga gandľu. I ŷ vyniku « ŷsie narody byli padmanuty tvaimi čarami ». Tut Bog apisvaje kataľickija imšy jak « čary », jakija charaktaryzujuc' paganskija kuľ'ty d'jabaľ'skich čaradziejaŷ i viedz'maŷ. Praŷda, vykarystoŷvajučy farmaľistyčnyja, paŷtaraľ'nyja formuľy i marnyja paŷtory, kataľickaja religija pakidaje maľa miesca dla Boga-Tvorcy, kab vykazac' siabie. Jon navat nie sprabuje getaga zrabic', bo ŷ Dan. 11:39 prypisvaje jamu « čuŷaziemnaga boga » i nikoľi nie pryznaŷaŷ jaje sľuŷankaj; « namiesnik Syna Boŷaga », tytuľ Papy, tamu nie z'jaŷľajecca jago namiesnikom. Nastupny vierš rastľumačyc' pryčynu getaga.

Vjerš 24: « I tamu ŷto ŷ joj byľa znojdziena kroŷ praroķaŷ i sviatych i ŷsich, chto byŷ zabity na ziamľi » .

«... i tamu ŷto ŷ im byľa znojdziena kroŷ praroķaŷ i sviatych »: ŷorstki, niazľomny, niečuľy i ŷorstki na praciagu ŷsioj svajoj gistoryi, Rym prakľadaŷ sabie šľach praz kroŷ svaich achviar. Geta byľo praŷdaj jak dla paganskaga Ryma, tak i dla papskaga Ryma, praciŷnikaŷ jakoga zabivaľi karaľi, asvietľenyja sľugi Boŷyja, jakija advaŷyľisia asudzić' jago d'jabaľ'skuju pryrodu. Njekatoryja byli abaronieny Bogam, takija jak Vaľ'do, Uikľif i Łjuter; inšyja nie byli, i jany skončyľi svajo ŷyccio jak mučaniki viery, na vognišćach, pľachach, ganiebnych sľupach abo šybieńicach. Praročaja pierspiektyva ŷbačyc' kančatkovaje spyniennie jago dziejannia moŷa toľ'ki radavac' ŷycharoŷ nieba i sapraŷdnych sviatych ziamľi. «... i ŷsich tych, chto byŷ zabity na ziamľi »: Toj, chto vynosic' getaje mierkavannie, viedaje, pra ŷto gavoryc', bo jon sačyŷ za dziejanniami Ryma z momantu jago zasnavannia ŷ 747 g. da n.e. Gľabaľ'naja sytuacija apošnich dzion — geta apošni plon, pryniesieny zavajoŷnickim i daminujučym Zachadam nad inšymi narodami ziamľi. Manarchičny, a potym respublikanski Rym paŷyraŷ narody ziamľi, jakuju jon padparadkavaŷ. Madeľľu getaga gramadstva zastavaľasia 2000-gadovaje sapraŷdnaje i faľšyŷvaje chryscijanstva. Pasla paganskaga Ryma papski Rym znišćyŷ vobraz Chrystovaga miru i adabraŷ u čaľaviectva madeľ', jakaja pryniesľa b šćascie narodam. Apraŷdvajučy zaboŷstva sapraŷdnych jagniat, vučniaŷ Isusa Chrysta, jon padrychtavaŷ šľach da reľigijnych sutyknieniaŷ, jakija viaduc' čaľaviectva da ŷachľivaj, gjenacydnaj treciaj susvietnaj vajny. Njezdarma norma zaboŷstva publična demanstrujecca ŷzbrojenymi isľamskimi grupoŷkami. Getaja nianavisc' da isľamu — zapoznieny adkaz na vojny Kryŷovych pachodaŷ, raspačatych Urbanam II z Kľermon-Fjerana 27 ľistapada 1095 goda.

Adkryccio 19 : Bitva Armagjedon Isusa Chrysta

Vjerš 1: « Pasla getaga ja pačuŭ gučny gołas viaľikaga natoŭpu na niebie, jaki kazaŭ: «Aŭiŭja!
Zbaŭlennie, i słava, i siła naleŭac' Bogu našamu! »

Praciagvajučy papiaredni 18-y razdzieľ, adkuplenyja i vyratavanyja vybranyja apynajucca na niabiosach, nosiačy « novaje imia », jakoje abaznačaje ich novuju niabiesnuju pryrodu. Panujuc' radasc' i viesiaľosc', i viernyja niabiesnyja anioły ŭsłaŭlajuc' Boga-zbaŭcu. Gety « natoŭp » « Vjaľiki natoŭp » adroznivajecca ad « natoŭpu, jakoga nihto nie mog zľičyc' », zgaďanaga ŭ Adkrycci 7:9. Jon pradstaŭlaje saboj schod sviatych niabiesnych aniołaŭ Boga, jakija ŭzvialičvajuc' Jago « słavu », tamu što ŭ vieršy 4 ziamnyja vybranyja, simvalizavanyja « 24 starcami », adkaŭuc' i pacvierdziac' svaju prychiľ'nasc' skazanym słovam, kaŭučy: « Amin! », što aznačaje: Sapaŭdy!

Paradak terminaŭ « zbaŭlennie, sława, siła » maje svaju łogiku. « Zbaŭlennie » było dadzienu ziamnym vybranym i sviatym aniołam, jakija addali « słavu » Bogu-Tvorcu, jaki, kab vyratavac' ich, zaklikaŭ svaju boskuju « siłu » zničyc' aguŭnych voragaŭ.

Vjerš 2: « Bo praŭdzivlja i spraviadlivlja sudy Jagonyja; bo Jon asudziŭ viałikuju raspusnicu, jakaja razbesciła ziamlu svaim raspustaj, i adpomsciŭ za kroŭ słuğaŭ Svaich ad jaje ruki » .

Vybranyja, jakija padzialali smagu praŭdy i sapraŭdnaj spraviadlivasci, ciapier całkam zadavolenyja i realizavanyja. U svajoj slapoj głupstvie čaŭvietva, adrezanaje ad Boga, dumala, što moža pryniesci ščascie apošnim narodam, zmiakčyŭšy standart svajoj spraviadlivasci; toŭki zło atrymala vygađu ad getaga vybaru i, jak gangrena, achapiła ŭsio čaŭvietva. Dobry i miłaserny Bog pakazvaje ŭ svaim sudzie nad « Vjałikim Vaviłonom », što toj, chto nanosic' smierc', pavinien paniesci smierc'. Geta nie akt złačynstva, a akt spraviadlivasci. Takim čynam, kaŭ jano boŭš nie viedaje, jak pakarac' vinavatych, spraviadlivasc' stanovicca niespraviadlivasciu.

Vjerš 3: « I jany skazaŭ drugi raz: Ałiłuja! ...i dym ad jago ŭzychodzic' na viaki viakoŭ » .

Gety vobraz zmanlivy, bo « dym » ad pažaru, jaki zničyc' Rym, zniknie pasła jago razburennia. « Vjaki viakoŭ » abaznačajuc' pryncyp viečnasci, jaki tyčycca toŭki pieramožcaŭ univiersaŭnych niabiesnych i ziamnych vyprabavanniaŭ. U getym vyrazie słowa « dym » aznačaje razburennie, a vyraz « viaki viakoŭ » nadaje jamu viečny efekt, geta značyc' kančatkovaje razburennie; jon nikoli boŭš nie ŭzniknie. Nasamreč, u goršym wypadku « dym » moža ŭzniknuć u sviadomasci żyvych jak uspamin pra słaŭny boski ŭčynak, zdziejsnieny Bogam suprac' Ryma, kryvavaga voraga.

Vjerš 4: « I dvaccac' čatyry starcy i čatyry żyvjaja istoty ŭpaŭ i pakłaniłisia Bogu, Jaki siadzieŭ na tronie, kažučy: Amin! Ałiłuja! »

Praŭdu! Chvała Jachve! ... kažuc' razam adkuplenyja ziamłi i sviety, jakija zastałisia čystymi. Pakłaniennie Bogu adznačajecca pakłonomi; zakonnaja forma, pryznačanaja vyklučna dla Jago.

Vjerš 5: « I gołas vyjšaŭ z trona: Chvałicie Boga našaga, usie służy Jagonyja, chto baicca Jago, małyja i viałikija! »

Gety gołas — gołas « Michaiła », Isusa Chrysta, dvuch niabiesnych i ziamnych abrazaŭ, pad jakimi Bog adkryvaje siabie svaim stvarenniam. Isus kaža: « vy, chto bajaŭsia Jago », tym samym nagadvajučy pra « strach » pierad Bogam, jaki patrabujecca ŭ pieršym aniołskim pałanni z Adkryccia 14:7. « Strach Boży » toŭki padsumoŭvaje razumnaje staŭlennie stvarennia da svajgo Tvorcy, jaki maje ŭładu nad žycciom i smierciu nad im. Jak vučyc' Bibłija ŭ 1-m Pałanni Jana 4:17-18: « daskałaŭ luboŭ vyganiaje strach »: « Jak Jon, tak i my ŭ getym sviecie. U getym luboŭ daskałaŭ ŭ nas, kab my mieli advagu ŭ dzien' suda. U lubovi niama strachu, a daskałaŭ luboŭ vyganiaje strach, bo strach maje na ŭvazie pakarannie, a chto baicca, niedaskałaŭ ŭ lubovi ». Takim čynam, čym boŭš vybrany lubic' Boga, tym boŭš jon słuchajecca Jago, i tym mienš u jago padstaŭ bajacca Jago. Vybranyja Bogam vybirajuca z łiku prostych ludziej, takich jak apostaly i pakorlivyja vučni, ale taksama i z łiku viałikich, takich jak viałiki car Navuchadanosar. Gety car caroŭ svajgo času — vydatny prykład tago, jak, jakim by viałikim jon ni byŭ siarod ludziej, car — toŭki słabaja istota pierad Usiemagutnym Bogam-Tvorcam.

Vjerš 6: « I pačuŭ ja byccam gołas viałikaga natoŭpu, i byccam šum mnogich vodaŭ, i byccam gołas magutnych grymotaŭ, jakija kazaŭ: «Ałiłuja! Bo vaładaryć Gaspodz' Bog naš Usiemagutny » .

Gety vierš ab'jadnoŭvaje ŭžo sustrakanyja vyrazy. « Vjaŭliki natoŭp » u paraŭnanni z « šumam mnogich vodaŭ » pradstaŭleny jago Tvorcam u Adkrycci 1:15. « Gaŭasy », jakija gavorac', nastoŭ'ki « šmatŭlikija », što ich možna paraŭnac' toŭ'ki z grukatom, « šumam» grom ». « Aŭiŭuja! Bo vaŭadaryc' Gaspodz', Bog Usiemagutny ». Getaje pasłannie adznačała dziejannie « siomaj truby » ŭ Adkrycci 11:17: « kažučy: Dziakujem Tabie, Gospadzie Boža Usiemagutny, Jaki josc' i Jaki byŭ, bo Ty ŭziaŭ Svaju viaŭlikuju siŭu i vaŭadaryŭ ».

Vjerš 7: « Radujmasia i viesiaŭsia, i addajma Jamu słavu, bo nastaŭ šlub Jagniaci, i ŭzonka Jagonaja padrychtavaŭsia » .

« Radasc' » i « viesiaŭsc' » caŭkam apraŭdanyja, bo čas « bitvy » skončyŭsia. U niabiesnaj « słavie » «niaviesta », schod adkuplenych vybranych ziamli daŭčuŭsia da svajgo « ŭzanicha », Chrysta, ŭyvoga Boga « Michaiła », Jachve. U prysutnasci ŭsich svaich niabiesnych siabroŭ adkuplenyja i Isus Chrystos buduc' sviatkavac' « viasieŭ'ny » bankiet, jaki ich ab'jadnoŭvaje. « Njaviesta padrychtavaŭsia », adnaviŭšy ŭsie boskija isciny, jakija kataŭlickaja viera zniščyła ŭ svajoj viersii chryscijanskaj viery. « Padrychtoŭka » byŭa doŭgaj, pabudavanaj na 17 stagoddziach religijnaj gistoryi, ale asabŭliva z 1843 goda, daty pačatku boskaga patrabavannia roznych adnaŭlenniaŭ, jakija staŭi nieabchodnymi, geta značyc' usich iscin, jakija nie byŭi adnoŭleny pierasledavanymi pratestanckimi refarmatarami. Zaviaršennje getaj padrychtoŭki byŭo aŭžyccioŭlena apošnimi dysidentami-advientystami siomaga dnia, jakija zastavaŭsia ŭ adabrenni Boga i sviatŭa, jakoje daŭ im Isus, da kanca i ŭžo da pačatku 2021 goda, kaŭi ja pišu getuju viersiju jago sviatŭa.

Vjerš 8: « I dadziena joj byŭo apranucca ŭ vison čysty i bieŭy, bo vison — geta praviednyja ŭčynki sviatych » .

« Vin » adnosicca da « praviednych spraŭ » « sapraŭdnych apošnich» sviatych . Getyja « sprawy », jakija Bog nazyvaje « praviednymi », z'jaŭlajucca pładom boskich adkrycciaŭ, jakija pasladoŭna prynosiŭsia z 1843 i 1994 gadoŭ. Getaja praca — apošni płod, jaki adkryvaje boskija natchnienni, dadzjenyja z 2018 goda tym, kago Jon lubic', dabrasŭlaŭlaje i « rychtuje » da « viasieŭŭa », zgađanaga ŭ getym vieršy. Kaŭi Bog dabrasŭlaŭlaje « praviednyja sprawy » svaich sapraŭdnych « sviatych », to, naadvarot, Jon praklinaŭ i zmagaŭsia, pakuŭ' nie zniščyŭ jago, z ŭagjeram iŭŭyvych sviatych, čyje « sprawy » byŭi «niapraviednymi».

Vjerš 9: « I skazaŭ mnie anioŭ: napišy: ščastivyja tyja, chto pakŭlikany na viasieŭ'nuju viačeru Jagniaci! I skazaŭ mnie: geta praŭdzivyja słovy Boŭyja ».

Getaje bŭaženstva ŭručajecca sviatym, adkuplenym kryvioju Isusa Chrysta, čyje pijaniery byŭi zaniepakojenyja kryvioju Daniŭła 12:12 (Ščastivyja tyja, chto čakaje da 1335 dzion) pijanieraŭ, jakija buduc' dakŭadna simvalizavany « 144 000 » abo 12 ch 12 ch 1000 z Adkryccia 7. Uvachodŭžannje ŭ raj dla viečnasci sapraŭdy z'jaŭlajeccu pryčynaj viaŭlikaga ščascia, jakoje zrobic' boska « ščastivymi » tych, chto budzie miec' gety šaniec. Udača — nie adziny faktar, jaki dazvalaje atrymac' karysc' ad getaga pryvileju, ale prapanova vyratavannia prapanujecca nam Bogam jak «drugi šaniec» pasla spadčyny i asudŭžennia pieršarodnaga grachu. Abiacannie vyratavannia i budučych niabiesnych radasciej pacvierdŭžana jak vusnaje abiacannie Boga, godnaje našaj viery, tamu što jon nazaŭsiody vykonvaje svaje abiacanni. Vyprabavanni apošnich dzion zapatrabujuc' upeŭnienasci, u jakoj sumnievy boŭš nie buduc' miec' miesca. Vybranyja pavinny buduc' spadziavacca na vieru, zasnavanuju na adkrytych

abiacanniach Boga, tamu što toje, što napisana, spačatku skazana. Vos' čamu Biblija, Sviateje Pisannie, nazyvajecca: Slovam Božym.

Vjerš 10: « I ja ūpaŭ da nog jagonych, kab pakłanicca jamu. Ale jon skazaŭ mnie: «Gladzi, nie rabi getaga! Ja — sługa tvoj i bratoŭ tvaich, jakija majuc' sviedčannie Isusa. Bogu pakłanisia, bo sviedčannie Isusa — geta duch praroctva » .

Bog vykarystoŭvaje pamytku Jana, kab pakazac' nam svajo asudžennje katalickaj viery, jakaja vučyc' svaich viernikaŭ getamu typu pakłaniennia istotam. Ale Jon taksama naceł'vajecca na pratestanckuju vieru, jakaja taksama zdziajsniaje getuju pamytku, šanujučy paganski «dzien' sonca», uspadkavany ad Ryma. Anioł, jaki razmaŭlaje z im, niesumnienna, «Gaŭryiŭ», toj, čto adkazvaje za boskuju misiju, blizkuju da Boga, jaki ūžo z'javiŭsia Daniilu i Maryi, «suragatnaj» maci Isusa. Njagledziačy na vysokaje stanovišča, «Gaŭryiŭ» sviedčyc' pra tuju ŷ pakoru, što i Isus. Jon pretenduje toł'ki na tytuł « supracoŭnika » Jana da apošniaga dysidentskaga advientysckaga abranaga kanca času. Z 1843 goda abranija majuc' z saboj « sviedčannie Isusa », jakoje, zgodna z getym vieršam, abaznačaje «duch praroctva». Njekatoryja advientysty, na svaju ŷ škodu, abmiežavaŭi gety « duch praroctva » pracaj, vykananaj Elen G. Uajt, paśłannicaj Gospada, pamiž 1843 i 1915 gadami. Takim čynam, jany sami ūstanaviłi abmiežavannje sviatłu, dadzienamu Isusam. Adnak « duch praroctva » — geta pastajanny dar, jaki vynikaje z sapraŭdnych adnosin pamiž Isusam i Jago vučniami i jaki gruntujecca, pierš za ūsio, na Jago rašenni davieryc' misiju słuzie, jakoga Jon vybiraje ūsioj uładaj svajoj boskasci. Getaja praca sviedčyc' pra geta: «duch praroctva » ūsio jašče vieł'mi aktyŭny i moŷa praciagvacca da kanca sviatu.

Vjerš 11: « I ūbačyŭ ja adčynienaje nieba, i vos', bieły kon', i Toj, Čto siadzieŭ na im, nazyvaŭsia Vjerny i Praŭdzivy, i Jon spraviadłiva sudzić i vajuje » .

U getaj scenie Duch viartaje nas na ziamlu, pierad kančatkovaj pieramogaj i zniščennjem « Vjałikaga Vaviłona ». Duch ilustruje momant, kałi pasla svajgo viartannia słaŭny Chrystos suprac' staic' ziamnym buntaram. U prastaŭlenym Isusie Chryscie Bog vychodzić sa svajoj niabačnasci: « adčyniajecca nieba ». Jon z'jaŭlajecca ū vobrazie « pieršaj piačatki » z Adkryccia 6:2, jak vieršnik, geta značyc' Pravadyr, jaki adpraviŭsia « pieramagac' i pieramagac' » na « biełym kani », vobrazie jago łagjera, adznačanaga čyscinioj i sviatasciu. Imia « vierny i praŭdzivy », jakoje jon daje sabie ū getaj scenie, zmiaščaje dziejannje ū praciag apošniaga času, pradkazanaga imiem « Łaadykieja » ū Adkrycci 3:14. Geta imia aznačaje «sudžanyja ludzi», što pacviardžajecca tut dakładnasciu: « Jon sudzić » . Udakładniajučy, što jon « zmagajecca pa spraviadlivasci », Duch nagadvaje momant « bitvy Armagjedona » z Adkryccia 16:16, u jakoj jon zmagajecca suprac' łagjera niespraviadlivasci, jaki ūznačał'vaje d'jabat i ab'jadnany pašanaj, addadzienaj «dniu sonca», atrymanamu ū spadčynu ad Kanstancina I i rymaska-katałickich papaŭ.

Vjerš 12: « Vočy Jagonyja byłi jak pošymia agniu; i na gałavie Jagonaj było šmat karon; i Jon mieŭ imia napisanaje, jakoga ničto nie viedaŭ, akramia Jago samoga » .

Vjedajučy kantekest sceny, my moŷam zrazumiec', što « jago vočy » ū paraŭnanni z « pošymiem agniu » gladziac' na ab'jekty jago gnjevu, na ab'jadnanych paštancaŭ, « padrychtavanych da bitvy », pačynajučy z Adkryccia 9:7-9, geta značyc' z 1843 goda. Značennje wykazvannia « mnogija dyjademy », jakija nasiłi na « jago gałavie », budzie dadzienu ū vieršy 16 getaga razdziela: jon — « Car caroŭ i Gaspoz' gaspadaroŭ ». Jago « napisanaje imia, jakoga ničto nie viedaje, akramia jago samoga », abaznačaje jago viečnuju boskuju pryrodu.

Vjerš 13: « I Jon byŭ apranuty ŭ vopratku, apracavanuju kryvioju; imia Jamu — Slova Božaje » .

Geta « adziennie, apuščanaje ŭ kroŭ », abaznačaje dzvie rečy. Pjeršaja — geta Jago praviednasc', jakuju Jon atrymaŭ, praŭiŭšy ŭłasnuju « kroŭ » dziela adkuplennia svaich vybranych. Ale getaja achviara, dobraachvotna pryniesienaja Im, kab vyratavac' svaich vybranych, patrabuje smierci ich agresaraŭ i pieraslednikaŭ. Jago « adziennie » znoŭ budzie pakryta « kryvioju », ale na gety raz geta budzie kroŭ Jago voragaŭ, « vytaptavanych u čaviŭni vinagrađu gniewu Božaga », zgodna z Isajaj 63 i Adkrycciom 14:17-20. Geta nazva « Slova Božaje » raskryvaje žycciova važnuju važnasc' ziamnoga słužennia Isusa i Jago adkrycciaŭ, dadziennych pasladoŭna na ziamli i z nieba pasla Jago ŭvaskresiennia. Naš Zbaŭca byŭ samim Bogam, schavanym u ziamnym abliččy. Jago pastajannaje vučennie, atrymanaje Jago vybranyimi, budzie miec' vyrašaf'naje značennie pamiž vyratavanyim ŭagjeram i ŭagjeram zgublenych.

Vjerš 14: « Vojski niabiesnyja išli za Im na biełych koniach, apranutyja ŭ bieły i čysty vison » .

Vobraz słaŭny, « biełaja » čyŭcinia charaktaryzuje sviatasc' Božaga ŭagjera i Jago mnoŭstva viernych aniołaŭ. « Vinsola » pakazvaje ich « praviednyja » i čystyja sprawy .

Vjerš 15: « I z vusnaŭ Jagonych vyjšaŭ vostry mieč, kab im paražac' narody; i Jon budzie pasci ich žaleznyim žažlom, i Jon budzie toptac' čaviŭniu lutasci i gniewu Usiemagutnaga Boga ».

« Slova Božaje » adnosicca da Biblii, Jago sviatoga « slova », jakoje sabrała Jago vučenni, što kiravaŭi vybranyimi ŭ Jago boskaj praŭdzie. U dzien' Jago viartannia « Slova Božaje » prychodzic', jak « vostry mieč », kab zabic' Jago buntarskich, svarlivych i spračajučychsia voragaŭ, gatovych praŭic' kroŭ Jago apošnich vybranych. Zniščennie Jago voragaŭ asviatlaje vyraz « Jon budzie kiravac' imi žaleznyim žažlom », jaki taksama abaznačaje spravu suda, jakuju vykonvajuc' vybranyja, jakija pieramoguc', zgodna z Adkrycciem 2:27. Płaŭ boskaj pomsty, nazvany « vintažom » u Adkrycci 14:17-20, znoŭ pacviardžaŭceca tut. Getaja tema razvivajecca ŭ Is. 63, dzie Duch udakładniaje, što Bog dziejničaŭe adzin, biez jakoga-niebudz' čaŭavieka z Im. Pryčyna ŭ tym, što vybranyja, jakija ŭžo byŭi pryviedzienny ŭ raj, nie bačac' dramy, jakaja abrušvajecca na paŭstancaŭ.

Vjerš 16: « I na vopratcy Jagonaj i na sciagnie Jagonym byŭo napisana imia: Car caroŭ i Gaspodz' gaspadaroŭ » .

« Adziennie » adnosicca da dziejanniaŭ żyvoj istoty, a « jago sciagno » sviedčyc' pra jago siŭu i moc, bo važnaj detaŭlu z'jaŭlajecca toje, što jon vygladaje jak vieršnik, i kab stajac' na kani, myšcy « sciognaŭ », najbujniejšych u čaŭavieka, padviargajucca vyprabavanniu i robiac' dziejannie magčymym ci nie. Jago vobraz jak vieršnika byŭ značnym u minuŭtym, bo geta byŭ vobraz, jaki prymaŭi voiny-vajary. Sjonnia nam zastajecca simvalizm getaga vobrazu, jaki kaža nam, što vieršnik — geta nastaŭnik, jaki daminuje nad grupaj ludziej, simvalizavanych vierchavym « kaniom ». Toj, na jakim jedzie Isus, tyčycca jago vybrannikaŭ, jakija ŭ ciapierašni čas raskidany pa ŭsioj ziamli. Jago imia « Car caroŭ i Gaspodz' gaspadaroŭ » z'jaŭlajecca pradmietam sapraŭdnaga suciašennia dla jago lubimych vybrannikaŭ, jakija padviargajucca niespraviadlivamu dyktatu caroŭ i gaspadaroŭ ziamli. Getaja tema zasluĝoŭvaje ŭdakładniennia. Madeŭ ziamnoga carstva nie byŭa raspracavana na pryncypach, zacvierdžanych Bogam. Supraŭdy, Bog daŭ Izrailu, pavodle jago pros'by , kiravac' na ziamli carom, cytuju, «jak i inšyja narody», jazyčniki, jakija isnavali ŭ toj čas. Bog toŭki adguknuŭsia na pros'bu ich biazbožnych sercaŭ. Bo na ziamli najlepšy z caroŭ — geta toŭki «agidnaja» istota, jakaja « žnie tam, dzie nie siejaŭa », i toj,

chto viedaje Boga, nie čakaje, paku' jago zrynuc' jago ludzi, kab pieraŭtvarycca. Madeł', pradstaŭlenaja Isusam, asudžaje madeł', jakaja pieradajecca na ziamłi z pakalennia ŭ pakalennie durnymi, nievuckimi i biazbożnymi ludźmi. U niabiesnym sviecie Boga pravadyr — geta słuğa svajgo naroda, i jon atrymŭivaje ũsiu svaju sŭlavu ad getaga. Kluč da daskaŭaŭaga Ńćascia znachodzicca tam, bo nivodnaja ŭyvaja istota nie pakutuje z-za svajgo bliźniaga. U svaim sŭaŭnym viartanni Isus pryjdzie, kab zniŃćyc' biazbożnych caroŭ i ŭładaroŭ, a taksama ich biazbożnasc', jakuju jany prypisvajuc' Jamu, scviardžajučy, Ńto ich vaŭadarstva — geta boskaje prava. Isus navučyc' ich, Ńto geta nie tak; nie tołki ich, ale i masy čaŭvietva, jakija apraŭdvajuc' svaju niespraviadŭlivosć. Geta tŭmačennie «prypaviesci pra talenty», jakaja zatym vykonvajecca i ŭŭyvajecca.

Pasla sutykniennia

VjerŃ 17: « I ŭbačyŭ ja anioła, jaki stajaŭ na soncy, i jon zakryčaŭ gučnym gołasam, kaŭčuŭ ŭsim ptuŃkam, jakija latajuc' pasiarod nieba: «Pryjdzicie, zbiaryciesia na viaŭikuju viačeru Boŭžu » .

Isus Chrystos « Michaił » prychodzic' u vobrazie sonca, simvale boskaga sviaŭta, kab zmagacca z iŭzechryscijanami, jakija pakłaniajucca bogu sonca, Ńto apraŭdvaje zmienu dnia adpačynku, зробlenuju impierataram Kanstancinam I. U svaim suprac'ŭtajanni z Chrystom Bogam jany vyjaviac', Ńto ŭyvy Bog bołŃ magutny, čym ich bog sonca. Gučnym gołasam Isus Chrystos skŭikaje zbor drapieŭnych ptuŃak.

Zaŭvaga : Ja pavinien znoŭ adznačyc', Ńto paŭŭtancy nie ŭadajuc' svidoma i dobraachvotna pakłaniacca soniečnamu baŭŭŭŭ, ale jany niedaacen'vajuc' toj fakt, Ńto dla Boga pierŃy dzien', jaki jany Ńanujuc' jak dzien' svajgo Ńtodydniovaga adpačynku, zachouŭvaje plamu svajgo minuŭaga paganskaga zvyčaju. Saprady getak ŭa ich vybar svidčyc' pra viaŭikuju pagardu da paradku času, jaki Jon ustalavaŭ z pačatku ŭtvarennia Zjamłi. Bog ličyc' dni, adznačanyja kručenniem Zjamłi vakoŭ svajoj vosi. U svaich zastupnictvach za svoj narod Izraił Jon nagadaŭ pra paradak tydnia, nazvaŭŃy jago siomym dniom pad nazvaj «Subota». Mnogija vierac', Ńto jany moguc' byc' apraŭdanyja Bogam dziakujučy svajoj Ńčyrasci. Ni Ńčyrasc', ni pierakananasc' nie majuc' nijakaj kaŃtoŭnasci dla tych, chto asprečvaje praŭdu, vyrazna vykazanuju Bogam. Jago praŭda — adziny standart, jaki dazvalaje prymirennie praz vieru ŭ dobraachvotnuju achviaru Isusa Chrysta. Asabistyja mierkavanni nie čujucca i nie pryznajucca Bogam-Tvorcam, Bibŭlja pacviardžaje gety pryncyp nastupnym vierŃam z Isai 8:20: « Da zakona i da svidčannia! Kaŭ jany nie buduc' gavaryc' tak, nie budzie svitannia dla naroda ».

Bog padrychtavaŭ dva « sviaŭy »: « viasiełny bankiet Jagniaci », gasciami jakoga z'jaŭlajucca sami vybranyja asobna, bo razam jany pradstaŭlajuc' « Njaviestu ». Drugi « sviaŭa » maje makabryčny typ, i bienieficyjarami jago z'jaŭlajucca tołki « drapieŭnyja ptuŃki », gryfy, kondary, karŃuny i inŃyja vidy getaga rodu.

VjerŃ 18: « Kab ja mog jesci płoc' caroŭ, i płoc' tysiačnikaŭ, i płoc' mocnych, i płoc' koniej i tych, chto siadziac' na ich, i płoc' usich ludziej, vołnych i raboŭ, małych i viaŭikich » .

Pasla zniŃčennia ŭsiago čaŭvietva nie zastaniecca kamu pachavac' cieŭy pad ziamloj, i, zgodna z Jeramijaj 16:4, « jany buduc' raskidany, jak gnoj, pa ziamłi ». Davajcie znojdziedzim uvies' vierŃ, jaki vučyc' nas pra los, jaki Bog ryčtuje dla tych, kago Jon praklinaje: « Jany pamruc', zniŃčanyja chvarobami; im nie daduc' sloz i nie pachavajuc'; jany buduc', jak gnoj na ziamłi; jany zaginuc' ad miača i goŭadu; i ich trupy buduc' jeŭŭaj dla ptuŃak niabiesnych i zvieroŭ ziamnych ». Zgodna z pierafikam, pradstaŭlenym Ducham u getym 18-m vierŃy, ničto nie pazbiegnie smierci. Ja pamiataju,

što « koni » simvalizujuc' narody, jakimi kirujuc' ich gramadzianskija i reŕigijnyja ŕidery, zgodna z Jak. 3:3: « Kaŕi my ũkladajem vudziŕa ũ rot koniam, kab jany sŕuchaŕisia nas, my taksama kirujem usim ich cieŕam » .

Vjerš 19: « I ja ũbačyŭ zviaŕa i caroŭ ziamnych i vojski ichnija, sabranych razam, kab abviasci vajnu suprac' tago, chto siadzieŭ na kani, i suprac' vojska jagonaga » .

My bačyli, što « bitva Armagjedon » byŕa duchoŭnaj, i što na ziamŕi jaje aspiekt zaklučaŭsia ũ tym, kab abviasci' smierc' usim apošnim sapraŭdnym rabam Isusa Chrysta. Getaje rašennje byŕo pryniata da viartannia Isusa Chrysta, i paŭstancy byŕi ũpeŭnienija ũ svaim vybary. Ale ũ momant jago ũstuplennia ũ siŕu niabiosy adkryŕisia, adkryvajučy boskaga pomŕtiŭca Chrysta i jago anioŕ'skija vojski. Z tago času boŕš nie byŕo magčymasci zmagacca. Nichto nie moŕa zmagacca z Bogam, kaŕi Jon z'jaŭlajecca, i vynik taki, jaki adkryŭ nam Adkryccio 6:15-17: « Cary ziamŕi, viaŕ'moŕy, vajenačaŕ'niki, bagatyja, magutnyja, koŕny rab i koŕny voŕ'ny schavaŕisia ũ piačorach i ũ skaŕach gor. I skazaŕi jany goram i skaŕam: «Upadziecie na nas i schavajcie nas ad abŕičča Tago, Chto siadzič' na tronie, i ad gnjevu Jagniaci, bo nastaŭ viaŕiki dzien' gnjevu Jagonaga, i chto moŕa ũstajac' » Na apošniaje pytannje adkaz taki: vybranyja, jakija pavinny byŕi byč' zabityja paŭstancami; vybranyja, asviačonyja svajoj viernasciu sviatoj Subocie, jakaja pradjazvaŕa pieramogu Isusa nad usimi Jago voragami i tymi, chto byŭ Im adkupleny.

Vjerš 20: « I schoplený byŭ zvier, i z im iŕžeprarok, jaki čyniŭ pierad im cudy, jakimi jon padmanvaŭ tych, chto pryniaŭ klajmo zviaŕa i pakŕaniaŭsia jago vyjavie; i abodvuch ŕyŭcom kinuŕi ũ voziera vogniennaje, jakoje paŕaje sieraj » .

Uvaga! Duch adkryvaje nam kančatkovy los Strašnaga suda, jaki Bog rychtuje dla « zviaŕa i iŕžepraroka », a mienavita kataŕickaj viery i pratestanckaj viery, da jakich z 1994 goda daŕučyliŕia iŕžeadvientysty. Bo « voziera, jakoje paŕaje agniom i sieraj », pakryje ziamlu toŕ'ki ũ kancy siomaga tysiačagoddzia, kab kančatkova zniščyc' grešnikaŭ pasla Strašnaga suda. Gety vierš adkryvaje nam cudoŭny sens daskaŕaj spraviadŕivasci našaga Boga-Tvorcy. Jon ustaloŭvaje roznicu pamiŕ sapraŭdy adkaznymi i padmanutymi, ale vinavatymi achviiarami, tamu što jany adkaznyja za svoj vybar. Reŕigijnyja daminary « ŕyvymi kinuty ũ voziera vogniennaje », tamu što, zgodna z Adkrycciom 14:9, jany padbuchtorvaŕi muŕčyn i ŕančyn ziamŕi šanavac' « znak zviaŕa », pakarannje jakoga byŕo abvieščana.

Vjerš 21: « Astatnija ŕ byŕi zabityja miačom Tago, Chto siadzieŭ na kani, jaki vychodziŭ z vusnaŭ Jagonych; i ũsie ptuški nasyciŕisia ichnimi cieŕami » .

Getyja « inšyja » — geta niechryscijanie abo niavieŕujučyja ludzi, jakija prytrymŕivaŕisia miŕnarodnaga ruchu i padparadkoŭvaŕisia aguŕ'namu zagadu biez asabistaga ũdzieŕu ũ dziejanniach chryscijanskich reŕigijnych buntaroŭ. Nje budučy apraŭdanymi praviednasciu kryvi, praŕitaj Isusam Chrystom, jany nie pieraŕyvajuc' viartannia Chrysta, ale tym nie mienš zabivajucca Jago sŕovam, simvalizavanyŕ « miečam, jaki vyjšaŭ z Jago vusnaŭ ». Getyja grešnyja istoty, vidavočy z'jaŭlennia sapraŭdnaga Boga, pryjduc' na Strašny sud, ale jany nie buduč' pakutavac' ad praciagŕaj smierci ũ «vogniennym voziiery », pryŕančanaj dla viaŕikich reŕigijnych zŕačyncaŭ, jakija ũdzieŕ'ničali ũ paŭstanni. Pasla sutykniennia z sŕavaj viaŕikaga Boga-Tvorcy, Vŕalikaga Suddzi, jany buduč' raptoŭna zniščany.

Adkryccio 20:

tysiača gadoŭ siomaga tysiačagoddzia

i apošni sud

Pakarannie d'jabła

Vjerš 1: « I ūbačyŭ ja anioła, jaki sychodziŭ z nieba, i mieŭ u ruce svajoj kluč ad biezdanu i viałiki łancug » .

« Anioł » abo paŭstaniec Boży « spuskujecca z niabiosaŭ » na ziamlu, jakaja, pazbaŭlenaja ūsich formaŭ ziamnoga žyccia, čaławiečaga i żywioł'naga, tut prymaje svaju nazvu « biezdan' », što paznačaje jaje ū Byc. 1:2. « Kluč » adkryvaje abo začyniaje dostup da getaj biazludnaj ziamli. A « viałiki łancug », jaki jon trymaje ū « ruce », sviedčyc' pra toje, što žyvaja istota budzie prykavana da biazludnaj ziamli, jakaja stanie jago turmoj.

Vjerš 2: « Jon schapiŭ cmoka, starażytnaga zmieja, jaki josc' d'jabał i satana, i zviazaŭ jago na tysiaču gadoŭ » .

vrazy, jakija abaznačajuc' « Satanu », miaciežnaga anioła, u Adkrycci 12:9. Jany nagadvajuc' nam pra jago vieł'mi viałikuju adkaznasc' za pakuty, vyklikanyja jago miaciežnym charaktaram; pakuty i fizičnyja i marał'nyja pakuty, naniesienyja ludziam uładarami, padparadkavanymi jago natchnienniu i ūpłyvu, tamu što jany byli takimi ž złymi, jak i jon. Jak « cmok » jon kiravaŭ paganskim impierskim Rymam, a jak « zmiej » — papskim chryscijanskim Rymam, ale vykryty ū časy Refarmacyi, jon znoŭ pavodziŭ siabie jak « cmok », jakomu służyli ūzbrojenyja katałickija i pratestanckija ūgi i «draganady» Łjudovika XIV. Z łagjera demaničnych aniołaŭ « Satana » — adziny, čto vyžyŭ, čakajučy svajoj adkuplał'naj smierci na Strašnym sudzie, jon zastaniecca žyvym jašče « tysiaču gadoŭ » izalavanym, biez jakich-niebudz' kantaktaŭ z jakimi-niebudz' istotami, na ziamli, jakaja stała biasformiennaj i pustoj pustynnaj turmoj, nasielenaj toł'ki raskładajučymisia trupami i kostkami ludziej i żywioł.

Anioł biezdanu na spustošanaj ziamli: Zniščał'nik z Adkryccia 9:11 .

Vjerš 3: « I ūkinuŭ jago ū biezdan', zamknuŭ jago i pakłaŭ na jago piačatku, kab jon boł's nie zvodzić' narody, pakuł' nie skončycca tysiača gadoŭ; i pasla tago jon pavinien byc' vyzvaleny na karotki čas » .

Dadzieny vobraz dakładny: Satana znachodziacca na spustošanaj ziamli pad pokryvam, jakoje nie dazvalaje jamu trapic' u raj; tak što jon akazvajecca padparadkavanym abmiežavanniam čaławiečaj normy, stratu jakoj jon vyklikaŭ abo spryjaŭ. Inšyja žyvaja istoty, niabiesnyja anioły i ludzi, jakija ū svaju čargu stałi aniołami, znachodziacca vyšej za jago, geta značyc' na niabiosach, da jakich jon boł's nie maje dostupu pasla pieramogi Isusa Chrysta nad grachom i smierciu. Ale jago stanovišča pagoršyłasja, tamu što ū jago boł's niama ni aniołaŭ, ni ludziej. Na niabiosach znachodziacca « narody », jakija zgadvajucca ū getym vieršy biez zgadki «ziamli». Geta tamu, što vykuplenyja z getych narodaŭ usie znachodziacca na niabiosach u Carstvie Božym. Takim čynam raskryvajecca rola «łancuga » ; jon prymušaŭ jago zastavacca adnamu i izalavanamu na ziamli. U Božaj pragramie

d'jabał zastaniecca ũ zniavolenni na « tysiaču gadoŭ », pasla čago jon budzie vyzvaleny, majučy dostup i kantakt z biazbožnymi pamierłymi, jakija ũvaskresnuc' u drugim ũvaskresienni, dla « drugoj smierci » kančatkovaga suda na ziamłi, jakaja tady budzie na imgniennie znoŭ zasielena. Jon znoŭ padparadkuje asudžanyja na paŭstannie narody ũ marnaj sprobie zmagacca suprac' adkuplenych sviatych aniołaŭ i Isusa Chrysta, viałikaga Suddzi.

Adkupleny sudzic' biazbožnikaŭ

Vjerš 4: « I ja ũbačyŭ trony, i tym, čto siadzieŭ na ich, dadziena była ũłada sudzic'. I ja ũbačyŭ dušy tych, čto byŭ abiezgałoŭleny za sviedčannie Isusa i za słowa Božaje, i jakija nie pakłaniłisia zvieru ni vobrazu jagonamu i nie pryniałi klajma jagonaga na łob svoj i na ruku svaju. I jany ażyłi i vaładaryłi z Chrystom tysiaču gadoŭ ».

« Tyja, čto siadziac' na tronach », majuc' carskuju ũładu sudzic' » . Geta važny kluč da razumiennia značennia, jakoje Bog nadaje słovu « car ». Cjapier, u svaim carstvie, u Isusie Chrystie « Michaile », Bog dziełicca svaim sudom z usimi svaimi čaławiečymi stvarenniami, adkuplenymi ad ziamłi. Sud biazbožnikaŭ na ziamłi i na niebie budzie kalektyŭnym i aguł'nym z Bogam. Geta adziny aspekt carstva adkuplenych vybranych. Panavannie pryznačana nie dla adnoj kategorii vybranych, a dla ũsich, i Duch nagadvaje nam, što ũ minuty čas na ziamłi byłi pieršyja žudasnyja zaboŭčyja pierasledy, pra jakija jon kaža, cytujučy: « dušy tych, čto byŭ abiezgałoŭleny za sviedčannie Isusa i za słowa Božaje »; Pavieł byŭ adnym z ich. Takim čynam, Duch vykłikaje ũ pamiaci chrystcijanskich achviar rymskaga paganstva i nieciarpimaj rymskaj papskaj viery, jakaja dziejničała pamiž 30 i 1843 gadami. Zatym jon naceł'vajecca na apošnich vybranych, jakim pagražaje smierc' « zvier, jaki vychodzic' z ziamłi » z Adkryccia 13:11-15, u apošniuju gadzinu ziamnoga času; na praciagu 2029 goda da pieršaga dnia viasny, jaki papiaredničaŭ Paschi ũ 2030 godzie.

U adpaviednasci z abviaščenniem « siomaj truby » ũ Adkrycci 11:18, « nastaŭ čas sudzic' miortvych », i geta meta času « tysiačy gadoŭ », zganadana ũ getym 4-m vieršy. Geta budzie zaniatak adkuplenych, jakija ũvajšłi ũ niabiesnuju viečnasc' Boga. Im daviadziecca « sudzic' » biazbožnych ludziej i zniasilenych niabiesnych aniołaŭ. Pavieł abviaščaje ũ 1 Kar. 6:3: « Ci ž nie viedajecie, što my budziem sudzic' aniołaŭ? tym bołš my budziem sudzic' žycciovyja spravy? »

Drugoje ũvaskrašennie dla zaginułych paŭstancaŭ

Vjerš 5: « Astatnija miortvyja nie ażyłi, pakuł' nie skončyłasia tysiača gadoŭ. Geta pieršaje ũvaskrasiennie » .

Scieražyciesia pastki! Skaz « Astatnija miortvyja nie ażyłi, pakuł' nie skončyłasia tysiača gadoŭ » ujaŭlaje saboj dužku, a vyraz, jaki idzie za joj: « Geta pieršaje ũvaskrasiennie », tyčycca pieršych pamierłych u Chrystie, jakija ũvaskresli ũ pačatku zganadaj « tysiačy gadoŭ ». Dužka, nie nazyvajučy jaje, vykłikaje ab'javu pra drugoje « ũvaskrasiennie », pryznačanaŭ dla biazbožnych pamierłych, jakija ũvaskresnuc' u kancy « tysiačy gadoŭ » dla apošniaga suda i smiarotnaga pakarannia ũ « voziery agniu i siery »; što zdziajsniaŭ « druguju smierc' ».

Vjerš 6: « Ščaslyvy i sviaty toj, chto maje ŭdzieł u pieršym ŭvaskresienni! Nad takimi drugaja smierc' nie maje ŭłady, ale jany buduć sviatarami Boga i Chrysta i buduć vaładaryc' z Im tysiaču gadoŭ » .

Gety vierš vieľmi prosta padsumoŭvaje ab'jaŭleny praviedny sud Boga. Błagaŭlennie adrasavana sapraŭdnym vybrany, jakija ŭdzieł ničajuc' u pačatku « tysiačy gadoŭ » va « ŭvaskresienni miortvych u Chryscie ». Jany nie pryjduć na sud, ale sami buduć suddziami ŭ sudzie, arganizavany Bogam na niabiosach na praciagu « tysiačy gadoŭ » . Abvieščanaje « vaładarstva » « tysiačy gadoŭ » — geta toľki « vaładarstva » sudovaj dziejnasci i abmiežavana getymi « tysiačaj gadoŭ » . Uvajšoŭšy ŭ viečnasc', vybranyja nie pavinny bajacca abo ciarpiec' « druguju smierc' », bo naadvarot, mienavita jany nianasuc' jaje na asudžanych biazbožnych pamierłych. I my viedajem, što geta najviaľikšyja i samyja biazbožnyja, žorstkija i zabojećja refigijnyja złačyncy. Abranyja suddzi pavinny buduć vyznačyc' praciagłasc' pakut, jakija kožnaja z asudžanych istot pavinna indyviduaľna pieražyc' u pracesie svajgo zniščennia « drugoj smierciu », jakaja nie maje ničoga aguľnaga z ciapierašnjaj pieršaj ziamnoj smierciu. Bo mienavita Bog-Tvorca nadaje agniu formu jago razburaľnaga dziejannia. Agon' nie maje nijakaga ŭdziejannia na niabiesnyja cieľy i ziamnyja cieľy, jakija achoŭvajucca Bogam, jak dakazvaje dosvied troch spadarožnikaŭ Daniila ŭ 3-m rozdziele knigi Daniila. Na Strašny sud ŭvaskreŭlaje cieľa budzie reagavac' inakš, čym ciapierašniaje ziamnoje cieľa. U Jevangieľi ad Marka 9:48 Isus adkryvaje jago asabľivasc', kažučy: « dzie čarviak ich nie pamiraje, i agon' nie zgasaje » . Getak ža, jak skrutki cieľa daždžavoga čarviaka zastajucca asobna aždyŭlenymi, cieľy praklatych buduć vaľodać žycciom da apošniaga atama. Takim čynam, chutkasc' ich znikniennia budzie zaležyc' ad praciagłasci pakut, vyznačanych sviatymi suddziami i Isusam Chrystom.

Finaľnaje suprac'stajannie

Vjerš 7: « A kaľi skončycca tysiača gadoŭ, satana budzie vyzvaleny z turmy svajoj » .

U kancy «tysiačy gadoŭ» jon znoŭ nienadoŭga znojdzie kampaniju. Geta čas drugoga « ŭvaskresiennia », pryznačanaga dla ziamnych buntaroŭ.

Vjerš 8: « I vyjdzie jon, kab zviesci narody, jakija na čatyroch kancach ziamľi, Goga i Magoga, kab sabrac' ich na bitvu; koľkasc' ich — jak piasok marski » .

Getaja kampanija — geta kampanija « narodaŭ », jakija ŭvaskreŭi pa ŭsioj ziamľi, jak pakazana ŭ formule « čatyroch kutoŭ ». ziamľi » abo čatyroch bakoŭ svietu, jakija nadajuc' dziejanniu ŭniviersaľny charakter. Takoje schodstva nie maje ničoga padobnaga, akramia padabienstva na ŭzroŭni vajennaj strategii z kanfliktam Treciaj susvietnaj vajny « šostaj truby » z Adkryccia 9:13. Mjenavita getaje paraŭnannie prymušaie Boga dac' sabranym na apošni sud imiony «Gog i Magog», pieršapačatkova zgadanyja ŭ Ezeiila 38:2, a da getaga ŭ Bycci 10:2, dzie «Magog» — drugi syn Jafieta; ale nieviaľikaja detaľ raskryvaje toľki paraŭnaľny aspekt getaga ŭspaminu, tamu što ŭ Ezeiila Magog — geta ziamla Goga, i jon abaznačaie Rasiju, jakaja ŭviadzie ŭ dziejannie padčas treciaj susvietnaj vajny najboľšuju koľkasc' saľdat za ŭšiu gistoryju čaľaviečstva; što apraŭdvaje jaje vieľizarnuju ekspansiju i chutkaje zavajavannie ziamieľ zachodniejeŭrapiejskaga kantynienta.

Duch paraŭnoŭvaje ich z « piaskom marskim », tym samym padkresľivajučy važnasc' koľkasci achviar Strašnaga suda. Geta taksama namiok na ich padparadkavannie d'jabľu i jago čaľaviečym pamagatym,

pra što gavorycca ŭ Adkrycci 12:18 abo 13:1 (u zaležnasci ad biblejskaj viersii): kažučy pra « cmoka », my čytajem: « I jon stajaŭ na piasku marskim » .

Njepapraŭny buntar, Satana pačynaje spadziavacca, što zmoža pieramagčy Božaje vojska, i jon spakušaje inšych asudžanych mužčyn ustupić u barac'bu suprac' Boga i Jago vybrannikaŭ.

Vjerš 9: « I jany ūżyšli na pavierchniu ziamli i akrużyli tabar sviatych i gorad ulubiony. Ale agon' syšoŭ z nieba i zniščyŭ ich ». Ale zavajavannie terytoryi ūžo ničoga nie značyc', kali nieŭga schapic' praciŭnika, tamu što jon staŭ niedatykaŭ nym; jak i spadarožnikam Daniila, ni agon', ni što-niebudz' inšaje nie moža im paškodzić'. I naadvarot, « agon' z nieba » b'je pa ich navat u « tabary sviatych », na jaki jon nie maje nijakaga ūdziejannia. Ale gety agon' « zniščaje » voragaŭ Boga i Jago vybrannikaŭ. U Zacharyi 14 Duch praročyc' dzvie vojny, padzielenyja « tysiačaj gadoŭ » . Taja, jakaja papiaredničaŭ i vykonvajecca «šostaj truboju», pradstaŭlena ū vieršach z 1 pa 3, astatniaŭ tyčycca drugoj vajny, jakaja viadziecca ū gadzinu apošniaga suda, a pasla jaje — univiersaŭnaga paradku, ustalavanaga na novaj ziamli. U 4-m vieršy praroctva gavoryč' pra sychodžannie na ziamlu Chrysta i Jago vybrannikaŭ nastupnymi słovami: « I stanuc' nogi Jago ū toj dzien' na Aŭiŭnaj gary, jakaja pierad Ijerusaŭlimam na ūschod; i Aŭiŭnaja gara razarviecca napatam, na ūschod i na zachad, i budzie vieŭmi viaŭlikaja datina: paŭova gary adsuniecca na poŭnač, a paŭova — na poŭdzien' ». Takim čynam, ŭagjer sviatych Strašnaga suda vyznačaŭjecca i ŭkalizujecca. Zaŭvažym, što toŭki ū kancy niabiesnaj « tysiačy gadoŭ » « nogi » Isusa stanuc' «na ziamli», na Aŭiŭnaj gary, jakaja pierad Ijerusaŭlimam na ūschod ». Njapraŭiŭna interpretavany, gety vierš pryvioŭ da pamyŭkovaj viery ū ziamnoje ŭaŭadarannie Isusa Chrysta padčas «tysiačagoddzia».

Vjerš 10: « A d'jabaŭ, jaki padmanvaŭ ich, byŭ kinuty ū voziera vogniennaje i siernaje, dzie zvier i iŭžeprarok; i buduc' mučycca dzien' i noč na viaki viakoŭ » .

Nastaŭ čas vykanac' sud nad reŭlijnymi buntarami, abvieščany ū Adkrycci 19:20. U adpaviednasci z abviaščenniem getaga vierša, « d'jabaŭ, zvier i iŭžeprarok » razam « kinuty žyŭcom u voziera vogniennaje i siernaje », jakoŭe ūznikaŭe ū vyniku dziejannia « agniu z nieba », da jakoga dadajecca raspaŭŭlenaja padziemnaja magma, vyzvalenaja z raskoŭlin ziamnoj kary pa ūsioj pavierchni pŭaniety. Zatym ziamla prymaje vyglad «sonca», čyŭ «agon'» pažyraje pŭoc' buntaroŭ, jakija sami z'jaŭlajuca pakŭonnikami (niesviadomymi, ale vinavatymi) sonca, stvoranaga Bogam. Mjenavita ū getym dziejanni ziamnyja i niabiesnyja vinavatyja cierpiac' « pakuty » « drugoj smierci », praročanaj z Adkrycci 9:5-6. Njespraviadliŭnaja padtrymka faŭšyvaga dnia adpačynku staŭa pryčynaj getaga žudasnaga kanca. Bo, na ščascie dla asudžanych, jak by doŭga geta ni praciagaŭasia, « drugaja smierc' » taksama maje kaniec. I vyraz « na viaki viakoŭ » adnosicca nie da samich « pakut », a da razburaŭnych nastupstvaŭ « agniu », jaki ich vykŭlikaŭe, bo geta nastupstvy, jakija buduc' kančatkovymi i viečnymi.

Pryncypy Strašnaga suda

Vjerš 11: « I ŭbačyŭ ja viaŭliki bieŭly tron i Tago, Chto siadzieŭ na im; ad abličča Jago ŭciakŭa ziamla i nieba, i nie znajšŭosia im miesca ».

« Bjely » z daskanataŭ čyscinioj, jago « viaŭliki tron » — geta vobraz daskanata čystaga i sviatoga charakteru Boga-stvaraŭnika ūsiago žyčcia i rečaŭ. Jago daskanataŭsc' nie moža ciarpiec' prysutnasci «

ziamli » ũ jaje spustoŝanym i zniŝčanym abliččy, jaki daŭ joj Apoŝni sud. Boŭš za toje, pasla tago, jak biazboŝniki luboga pachodŝannia byli zniŝčany, čas simvaŭŭ skončyŭsia, i niabiesny susviet i jago miŭjardy zorak boŭš nie majuc' pryčyny isnavac'; « nieba » našaga ziamnoga vymiarennia i ũsio, ŝto jano ũtrymŭlivaŭe, tamu ŭlikvidavana, znikŭla ũ niŝto. Nastaŭ čas wiečnaga ŝyccia ũ wiečnym dni.

Vjerŝ 12: « I ŭbačyŭ ja miortvych, maŭtych i viaŭlikich, jakija stajaŭi pierad tronam; i knigi byli raskrytyja. I inŝaja kniga byŭa raskryta, jakaja josc' kniga ŝyccia. I sudŝanyja byli miortvyja pavodle tago, ŝto napisana ũ knigach, pavodle ŭčynkaŭ svaich » .

Getyja vinavatyja « miortvyja » byli ŭvaskreŝtyja dla kančatkovaga suda. Pakoŭki Bog nie robic' vyklučenniaŭ, Jago spraviadŭlivy sud upŭtyvaŭe na « viaŭlikich » i « maŭtych », bagatych i biednych, i ŭpierŝyniu ũ ich ŝycci nakŭadvaje na ich adzin i toj ŝa los — smierc', — roŭny los.

Nastupnyja vierŝy padrabiarna apisvajuč' dziejannie Straŝnaga suda. Jak uŝo byŭo pradkazana ũ Dan. 7:10, « knigi » sviedčanniaŭ anioŭaŭi byli « adkryty », i getyja niabačnyja sviedki adznačali pravyny i zŭačynŝtvy, ŭčynienyja asudŝanymi, i pasla raŝennia koŝnaj sprawy vybranyymi i Isusam Chrystom byŭ adnagaŭosna pryniaty kančatkovy, kančatkovy i nieadkŭikaŭny prysud. U čas Straŝnaga suda abvieŝčany prysud budzie vykanany.

Vjerŝ 13: « I addaŭa mora miortvych, jakija byli ũ im, i smierc' i piekŭa addaŭi miortvych, jakija byli ũ ich; i koŝny byŭ asudŝany pavodle svaich ŭčynkaŭ » .

Pryncyp, vyznačany ũ getym vierŝy, datyčycca abodvuch uvaskraŝenniaŭ. « Mjortvyja » znikajuč' u « mory » abo na « ziamli »; geta dzvie magčymasci, jakija paznačany ũ getym vierŝy. Zviarnicie ŭvagu na formu « ŝytŭo miortvych », z dapamogaj jakoj vykŭikajecca sutnasc' « ziamla ». Bo sapraŭdy, getaje imia apraŭdana, bo Bog abviasciŭ greŝnamu čaŭavieku: « Ty pyŭ i ũ pyŭ viernieŝsia » ũ Byc. 3:19. « Ŝytŭo miortvych » — geta, takim čynam, « pyŭ » « ziamli ». Smierc' časam zniŝčala agniom ludziej, jakija tamu nie « viarnuŭisia ũ pyŭ » zgodna sa zvyčajnym pachavaŭnym abraadam. Vos' čamu, nie vyklučajučy getaga wypadku, Duch udakŭadniaŭe, ŝto « smierc' » sama viernie tych, kago jana ŭraŭiŭa, u luboj formie; u tym ŭiku raspad, vykŭikany jadžiernym agniom, jaki nie pakidaje sladoŭ caŭkam raspadanaga čaŭaviečaga cieŭa.

Vjerŝ 14: « I smierc' i piekŭa ŭkinuty ũ voziera vogniennaje. Geta smierc' drugaja — voziera vogniennaje » .

« Smierc' » byŭa pryncypam, absalutna suprac'legŭym pryncypu ŝyccia, i jaje metaj byŭo ŭlikvidavac' istot, čyj ŝycciovy vopyt byŭ asudŝany i zasudŝany Bogam. Ŝyccio nie maje inŝaj mety, akramia jak pradstavic' Bogu novaga kandydata dla vybaru wiečnych siabroŭ. Pasla tago, jak gety vybar adbyŭsia, i biazboŝniki byli zniŝčany, « smierc' » i « ziamla », « prytuŭak miortvych », boŭš nie majuc' pryčyny isnavac'. Razburaŭnyja pryncypy getych dvuch rečaŭ sami zniŝčajuca Bogam. Pasla « vognistaga voziera » miesca vyzvalajecca dla ŝyccia i boskaga sviatŭa, jakoŭe asvialŭaje Jago stvarennia.

Vjerŝ 15: « A chto nie byŭ zapisany ũ knizie ŝyccia, toj byŭ kinuty ũ voziera vogniennaje » .

Gety vierŝ pacviardŭaje, ŝto Bog sapraŭdy pastaviŭ pierad čaŭaviekam toŭki dva ŝlachi, dva vybary, dva losy, dva pryznačenni (Drug. Zak. 30:19). Imiony vybranych byli viadomyja Bogu z momantu stvarennia svietu, ci navat raniej, z momantu pŭnavannia jago prajekta zabiaspiečyc' siabie svabodnymi i niezaleŝnymi stvarenniami. Gety vybar kaŝtavaŭ by jamu ŝudasnych pakut u cieŭe z

płoci, ale jago żadannje lubowi było macniejšym za jago strach, tamu jon raspačaŭ svoj prajekt i zagadzia viedaŭ padrabiaznaŭe vykanannje našaj gistoryi niabiesnaga žyccia i ziamnoga žyccia. Jon viedaŭ, što jago pieršaje stvarennie adnojčy stanie jago smiarotnym voragam. Ale, niagledziačy na getaje viedannje, jon daŭ jamu ŭsie šancy admovicca ad svajgo prajekta. Jon viedaŭ, što geta niemagčyma, ale jon dazvoľiŭ getamu zdarycca. Takim čynam, jon viedaŭ imiony vybranych, ich dziejanni, sviedčanni ŭsiago ich žyccia, i kiravaŭ imi i vioŭ ich da siabie, koŭnaga ŭ svoj čas i epochu. Toŭki adno niemagčyma dla Boga: niečakanasc’.

Jon taksama viedaŭ imiony mnoštva abyjakavych, buntaŭničych, idaŭapakłonnickich čaŭaviečych istot, stvoranych pracesam rozmnaŭennia čaŭavieka. Roznica ŭ Boŭym sudzie, vyjaŭlenaja ŭ Adkrycci 19:19-20, datyčycca ŭsich Jago stvarenniaŭ. Njekatoryja z ich, mienš vinvatyja, buduc’ zabityja « słovam Boŭym », nie zviedaŭšy « pakut agniu drugoj smierci », jakija pryznačany vyklučna dla vinvatych chryscijanskich i iŭdziejskich religijnych ludziej. Ale drugoje « ŭvaskrasiennje » tyčycca ŭsich Jago čaŭaviečych stvarenniaŭ, narodŭanych na ziamłi, i anioł’skich stvarenniaŭ, stvoranych na niabiosach, bo Bog abviasciŭ u Rymlanam 14:11: « Bo napisana: «Žyvu Ja, kaŭa Gaspodz’, koŭnaje kalena schiłicca pierada Mnoj, i koŭny jazyk budzie vyznavac’ Boga ».

Apakałipsis 21: simvalizavany praštaŭleny Novy Ijerusałim

Vjerš 1: « I ŭbačyŭ ja novaje nieba i novuju ziamlu, bo pieršaje nieba i pieršaja ziamla minułi, i mora ŭžo nie było » .

Duch padzialaje z nami pačucci, vykłikanyja ŭstalavanniem novaga šmatmiernaga paradku pasla zakancennia 7-ga tysiačagoddzia . Z getaga momantu čas boł’s nie budzie ličycca, usio, što żyvie, uvachodzić u biaskoncuju viečnasc’. Usio novaje, ci, dakładniej, abnoŭlenaje. « Njeba i ziamla » epochi grachu znikłi, i « mora », simvała « smierci », boł’s niama. Jak Tvorca, Bog zmianiŭ abličča płaniety Ziamla, prymusiŭšy zniknuc’ usio, što ŭjaŭlała ryzyku, niebiaspieku dla jaje ŭycharoŭ; tamu

boľš niama akijanaŭ, boľš niama gor z stromkimi skaľistymi viaršyniami. Jana stała viaľikim sadam, padobnym da pieršaga « Edema », dzie ũsio — slava i mir; što budzie pacvierdžana ũ Adkrycci 22.

Vjerš 2: « I ũbačyŭ ja sviaty gorad, novy Jerusaľim, jaki sychodziŭ z nieba ad Boga, padrychtavany jak niaviesta, ubranaja dla muža svajgo » .

Getaje novaje pieraŭtvarennie budzie vitac' schod adkuplenych vybranych sviatych ziamli, nazvanych u getym vieršy « sviatym goradam », jak u Adkrycci 11:2, « Novym Ijerusaľimam », « niaviestaj » Isusa Chrysta, jaje « mužam » . Jana « sychodzie' z niabiosaŭ », z Carstva Božaga, u jakoje jana ũvajšľa padčas sľaŭnaga viartannia svajgo Zbaŭcy. Zatym jana ũpieršyniu syšľa na ziamlu ũ kancy « tysiačy gadoŭ » niabiesnaga suda dla kančatkovaga suda. Pasla čago, uzniaŭšysia nazad na nieba, jana čakaľa, pakuľ « novaje nieba i novaja ziamla » buduc' gatovyja pryniac' jaje. Zviarnicie ũvagu, što sľova « nieba » — adzinočny ũik, tamu što jano vykľikaje asacyjacyi z daskanaľym adzinstvam, u adrozniennie ad množnaga ũiku « niabiosy », jaki ũ Bycci 1:1 namiakaje na padzieľ niabiesnych istot na dva suprac'legľyja ľagjery.

Vjerš 3: « I pačuŭ ja gučny goľas z nieba, jaki kazaŭ: «Vos' skinija Boga z ludz'mi, i Jon budzie žyc' z imi, i jany buduc' Jago narodam, i Sam Bog budzie z imi » .

« Novaja ziamla » vitaje vysokaga goscia, bo « sam Bog », pakinuŭšy svoj byľy niabiesny tron, prychoďic', kab ustalavac' svoj novy tron na ziamli, dzie jon pieramog d'jabľa, grech i smierc'. « Skinija Božaja » abaznačaje niabiesnaje cieľa Boga Isusa Chrysta « Michaiľa » (= jaki padobny da Boga). Ale geta taksama simvaľ Schodu vybranych, nad jakimi panuje Duch Isusa Chrysta. « Skinija, chram, sinagoga, carkva » — usie getyja terminy z'jaŭľajucca simvaľami adkuplenaga naroda sviatych, pierš čym stac' budynkami, pabudavanymi čaľaviekam; kožny z ich aznačaje etap u prasoŭvanni boskaga prajekta. I pa-pieršaje, « skinija » abaznačaje zychod z Jegipta gabrejaŭ, jakich vioŭ i kiravaŭ Bog u pustyniu, bačna prajaŭleny vobľakam, jakoje syšľa, jak sľup, na sviaty namiot. Tady Jon ũžo byŭ « z ludz'mi », što apraŭďvaje vykarystannie getaga termina ũ getym vieršy. Zatym « chram » aznačaje pastajannaje budaŭnictva « skinii »; pracu, zagadanuju i vykananju pry cary Saľamonie. Vyklusna ũ iŭrycie sľova « sinagoga » aznačaje: schod. U Adkrycci 2:9 i 3:9 Duch Chrysta abaznačaje miaciežny jaŭrejski narod vyrazam « sinagoga Satany ». Apošniaje sľova « carkva » abaznačaje schod pa-grečasku (eklezija); mova raspaŭsiudžvannia chryscijanskaga vučennia Bibľii. Isus paraŭnaŭ « svajo » sa «... cieľa «da « chrama » « Ijerusaľimskaga », i, zgodna z Ef. 5:23, Cerkva, Jago « Carkva », josc' « Jago cieľa »: « bo muž josc' gaľava žonki, jak i Chrystos josc' gaľava carkvy, jakaja josc' Jago cieľam, jakoga Jon josc' Zbaŭcam ». My pamiatajem smutak, jaki adčuvali apostaly Isusa, kaľi Jon pakinuŭ ich, kab uzysci na nieba. Na gety raz « Moj muž budzie žyc' sa Mnoju », moža skazac' Vybranaja padčas svajgo ũstanaŭlennia na « novaj ziamli ». Mjenavita ũ getym kantekscie pasľanni dvanaccaci imionaŭ «dvanaccaci plamionaŭ » z Adkryccia 7 moguc' vykazac' niezmiašanju radasc' i ščascie ich pieramogi.

Vjerš 4: « I vytraje Jon kožnuju slazu z vačej ichnich, i smierci ũžo nie budzie; ni smutku, ni pľaču, ni bolu ũžo nie budzie, bo raniejšaje minuľa » .

Suviaz' z Adkrycciem 7:17 pacviardžajucca znachodžanniem tut boskaga abiacannia, jakim zakančvajucca Adkryccie 7: « Jon vytraje kožnuju slazu z vačej ichnich ». Łjekam ad sloz z'jaŭľajucca radasc' i viesiaľosc'. My gavorym pra čas, kaľi Božyja abiacanni buduc' vykanany. Uvažľiva pagladziecie na getuju cudoŭnuju budučyniu, bo pierad nami zapľanavany čas « smierci, smutku, pľaču, bolaŭ », jaki ũžo nie budzie toľki pry abnaŭlenni ũsiago našym uzniošľym i cudoŭnym Bogam-stvaraľnikam. Ja

údakładniaju, što getyja žudasnyja rečy zniknuć toľki pasla apošniaga suda, jaki adbudziecca ũ kancy «tysiačy gadoŭ». Dla vybranych, ale toľki dla ich, nastupstvy zła spyniacca pry słaŭnym viartanni Gospada Boga Usiemagutnaga.

Vjerš 5: « I Toj, Chto siadzieŭ na tronie, skazaŭ: «Vos', Ja tvaru ũsio novaje». I skazaŭ: «Napišy, bo getyja słovy viernyja i praŭdzivya » .

Bog-Tvorca asabista daje abiacannie i pacviardžaje getaje prarockaje słowa: « Vos', Ja rablu ũsio novaje ». Njama sensu šukać vobraz u našaj ziamnoj reaľnasci, kab sprabavac' zrazumiec', što rychtuje Bog, bo novaje niemačyma apisac'. I dagetuľ Bog toľki nagadvaŭ nam pra balučyja rečy našaga času, kažučy nam, što ich boľš nie budzie na « novaj ziamľi i novym niebie », jakija takim čynam zachošvajuc' usiu svaju tajamničasc' i niečakanasci. Anioľ dadaje da getaga scviardžennia: « bo getyja słovy viernyja i praŭdzivya ». Zaklik łaski, skiravany Bogam u Isusie Chrystcie, patrabuje niepachisnaj viery, kab atrymac' uznagarodu boskich abiacanniaŭ. Geta składany šlach, jaki supiarečyc' normam sviatu. Jon patrabuje viaľikaga duchu achviarnasci, samaadmaŭlennia, pakory raba, padparadkavanaga svajmu Gaspadaru. Tamu Božyja namaganni ũmacavac' našu ũpeŭnienasc' caľkam apraŭdanyja: «upeŭnienasc' u adkrytaj i vykazanej praŭdzie» — geta standart sapraŭdnaj viery.

Vjerš 6: « I skazaŭ mnie: «Zbyťosia! Ja — Aľfa i Amiega, pačatak i kaniec. Chto smagnie, tamu dam pic' darma z krynicy vady žyccia ».

Bog-Tvorca Isus Chrystos stvaraje « ũsio novaje ». « Zbyťosia! »; Ps. 33:9: « Bo Jon skazaŭ, i staťasia; Jon zagadaŭ, i staťasia ». Jago tvorčaje słowa spoŭniťasia, jak toľki słovy vyjšli z Jago vusnaŭ. Z 30-ga goda, jaki minuŭ zzadu, pragrama chryscijanskaj ery, raskrytaja ũ Daniŭla i Adkrycci, vykonvajecca da najmienšych detalaŭ. Bog zaprašaje nas znoŭ zirnuć na budučyniu, jakuju Jon padrychtavaŭ dla svaich vybrannikaŭ ; abvieščanyja rečy buduć vykanany takim ža čynam, z poŭnaj upeŭnienasciu. Isus kaža nam, jak u Adkrycci 1:8: « Ja josc' Aľfa i Amiega, pačatak i kaniec » . Ideja « pačatku i kanca » maje sens toľki ũ našym vopycie ziamnoga grachu, jaki budzie caľkam zavieřany ũ « kancy » siomaga tysiačagoddzia pasla zniščennia grešnikaŭ i smierci. Synam Božym, raskidanym pa gandlavoju ziamľi, Isus prapanuje « darma », « z krynicy vady žyccia ». Jon sam z'jaŭlajecca « krynicaj » getaj « vady žyccia », jakaja simvalizuje viečnaje žyccio. Božy dar biaspłatny; getaja dakładnasc' asudžaje prodaž rymska-kataľickich «induľgijencyj», jakija aznačali prabačennia, atrymanaje za grošy ad papstva.

Vjerš 7: « Pjeramožca atrymaje ũ spadčynu ũsio; Ja budu jamu Bogam, a jon budzie Mnie synam ».

Božyja vybranniki z'jaŭlajucca suspadčynniki z Isusam Chrystom. Pa-pieršaje, dziakujučy svajoj uľasnaj « pieramozie » , Isus « atrymaŭ u spadčynu » karaleŭskuju słavu, pryznanuju ũsiami Jago niabiesnymi stvarenniami. Pasla Jago Jago vybranniki, taksama « pieramožcy », ale dziakujučy svajoj « pieramozie », « atrymajuc' u spadčynu getyja novyja rečy », spiecyjaľna stvoranyja Bogam dla ich. Isus pacvierdziŭ svaju boskasc' apostalu Filipu ũ Jevangjeľi ad Jana 14:9: « Isus skazaŭ jamu: stoľki času Ja z vami, i ty nie viedaješ Mjanie, Filip? Chto bačyŭ Mjanie, bačyŭ Ajca; jak ža Ty kažaš: «pakažy nam Ajca? »» Čaľaviek Mjesija pradviaŭ siabie jak « viečnaga Ajca », tym samym pacvierdziŭšy abviaščennia, praročanaje ũ Is. 9:6 (ci 5) adnosna Jago. Takim čynam, Isus Chrystos dla svaich vybranych, jak ich brat, tak i ich Ajciec. I jany sami — Jago braty i Jago syny. Ale zaklik indyviduaľny, jak kaža Duch, jak u kancy 7 epoch temy «ľistoŭ»: « tamu, chto pieramoža », « jon budzie Maim

synam ». Kab atrymac' karysc' ad statusu « syna » žyvoga Boga, nieabchodnaja pieramoga nad grachom.

Vjerš 8: « A bajazlivyja i niaviernyja, i agidnyja, i zaboicy, i raspusniki, i čaradziei, i idałapakłonniki, i ũsie chłusy atrymajuc' svaju dolu ũ voziery, jakoje pałaje agniom i sieraj: geta smierc' drugaja » .

Getyja kryteryi čaławiečaga charakteru sustrakajucca va ũsim paganskim čaławiectvie, adnak Duch tut naceł'vajecca na płady iłžyvaj chryscijanskaj rełigii; asudžennie iŭdziejskaj rełigii vyrazna vykazana i adkryta Isusam u Adkryccii 2:9 i 3:9.

Zgodna z Adkrycciem 19:20, «... voziera, jakoje pałaje agniom i sieraj », budzie na Strašnym sudzie častkaj, pryznačanaj dla « zviera i iłžepraročka »: katalickaj viery i pratestanckaj viery. Iłžyvaja chryscijanskaja rełigija ničym nie adroznivajecca ad iłžyvaj iŭdziejskaj rełigii. Jaje pryjarytetnyja kaštoŭnasci suprac'ległyja kaštoŭnasciam Boga. Takim čynam, choc' farysiei-iudziei dakarałi vučniaŭ Isusa za toje, što jany nie myjuc' ruki pierad ježaj (Mc. 15:2), Isus nikoli nie dakaraŭ ich, a potym skazaŭ u Mc. 15:17-20: « Ci nie razumiejecie, što ũsio, što ũvachodzić u vusny, idzie ũ žyvot i kidajecca ũ patajemnyja miescy? A što vychodzić z vusnaŭ, z serca vychodzić, i geta apagan'vaje čaławieka; bo z serca vychodziac' złyja dumki, zaboistvy, pieraluby, raspusta, kradziažy, iłžyvaja sviedčanni, paklopy ». Geta apagan'vaje čaławieka; a jesci niamytnymi rukami nie apagan'vaje čaławieka. Padobnym čynam, iłžyvaja chryscijanskaja rełigija maskiruje svaje grachi suprac' Ducha, spačatku karajučy grachi płoci. Isus vykazaŭ svajo mierkavannie, skazaŭšy gabrejam u Jevangjełi ad Matfiej 21:3: « Mytniki i raspusnicy pojduc' pierad vami ũ Carstva Njabiesnaje »; vidavočna, pry ũmovie, što ũsie pakajucca i zviarnucca da Boga i Jago čyscini. Mjenavita iłžyvuju rełigiju Isus nazyvaje « slapymi pravadnikami », jakich jon dakaraje ũ Jevangjełi ad Matfiej 23:24 za « adcedžvannie kamara i pragłynannie viarbluda », abo za « bačennie sałomki ũ voku bližniaga, nie bačačy bierviana ũ svaim », zgodna z Łukaj 6:42 i Matfiejem 7:3-5.

Mała nadziei dla tago, čto adpaviadaje ũsim getym rysam charakteru, pieraličanym Isusam. Kałi chacia b adna z ich adpaviadaje vašaj natury, vam daviadziecca zmagacca z joj i pieraadoł'vac' svoj niedachop. Pjeršaja bitva viery — geta bitva z samim saboj; i geta samaja ciažkaja niagoda, jakuju treba pieraadolec'.

U getym pieraličenni, nadajučy pieravagu ich duchoŭnamu značenniu, Isus Chrystos, viałiki boski suddzia, cytuje niedachopy, jakija prypisvajucca iłžyvaj chryscijanskaj viery typu papskaga rymskaga katałicyzmu. Vyznačajučy «bajazliŭcaŭ», jon abaznačaje tych, čto admaŭlajecca pieramagčy ũ svajoj barac'bie viery, tamu što ũsie Jago abiacanni pryznačany « tamu, čto pieramoža ». Cjapier niamia pieramogi dla tago, čto admaŭlajecca zmagacca. « Vjerny sviedka » pavinien byc' advažnym; vyjdzi, bajazliviec. « Bjez viery niemagčyma dagadzic' Bogu » (Gbr. 11:6); vyjdzi, « niavierujučy ». A viera, jakaja nie adpaviadaje viery Isusa, dadzienaj jak uzor dla pierajmannia, josc' toł'ki niavier'je. « Agidy » agidnyja Bogu i zastajucca pładami jazyčnikaŭ; vyjdzi, « agidnyja » . Geta złačynstva, jakoje prypisvajucca « viałikamu Vaviłonu, maci raspusnic i agid ziamnych » pavodle Adkryccia 17:4-5. « Zaboicy » parušajuc' šostuju zapaviedz'; vychad, « zaboica ». Zaboistva prypisvajucca katalickaj viery i pratestanckaj viery « kryvadušnikaŭ », zgodna z Dan. 11:34. « Błudniki » mogul' zmianic' svoj šlach i pieraadolec' svajo zło, inakš; vychad, « błudnik ». Ale duchoŭny « błud », jaki prypisvajucca katalickaj viery ũ paraŭnanni z « prastytutkaj », całkam začyniaje dla jaje dzviery ũ raj. Boł's za toje, Bog asudžaje ũ joj « błud », jaki viadzie da duchoŭnaga « pieralubu »: znosu z d'jabłam. « Čaraŭniki » — geta katalickija sviatary i pratestanty, jakija vałodajuc' navykami demaničnaga spirytualizmu; vychad,

« čaradziej »; geta dziejannje prypisvajecca « vialikamu Vavilonu » ũ Adkrycci 18:23. « Idaŭapaklonniki » taksama adnosicca da kataŭickaj viery, jaje raz'bianych idaŭaŭ jak pradmietaŭ pakłaniennia i maŭitvy; vychad, « idaŭapaklonnik ». I, narešcie, Isus cytuje « chŭusoŭ », duchoŭnym bac'kam jakich z'jaŭlajecca « d'jabaŭ, chŭus i zabojsca ad pačatku i bac'ka chŭusni » zgodna z Janam 8:44; vychad, « chŭus ».

Vjerš 9: « Tady padyšoŭ adzin z siami anioŭaŭ, jakija mieli siem čaš, napoŭnienych siamiu apošnimi pošasciami, i zagavaryŭ sa mnoj, kažućy: «Idzi, ja pakažu tabie niaviestu, žonku Jagniaci ».

U getym vieršy Duch zviartajecca z paślanniem padbadziornannia da vybranych, jakija pieramožna projduc' praz tragičny i žachŭivny čas boskich « siami apošnich pošasciaŭ » . Ich uznagorodaj budzie ŭbačyc' (« Ja pakažu vam ») słavu, prygatavanuju dla pieramožnych vybranych, jakija składajuc' i pradstaŭlajuc' u getym apošnim gistaryčnym etapie ziamŭi grachu « niaviestu, žonku Jagniaci », Isusa Chrysta.

« Sjem anioŭaŭ, jakija mieli siem čaš, napoŭnienych siamiu apošnimi pošasciami », byŭi nakiravany na ludziej, jakija adpaviadaŭi kryterijam iŭżyvaj chryscijanskaj religii, zganadanaj u papiarednim vieršy. Getyja « siem apošnich pošasciaŭ » byŭi častkaj, jakuju Bog nieŭzabavie dasc' zaginuŭšym u tabary. Cjapier Jon pakaža nam, u simvaličnych vobrazach, častku, jakaja vierniecca da pieramožnych adkuplenych vybranych. U simvalizmie, jaki raskryvaje pačucci, jakija Bog maje da ich, anioŭ pakaža vybranych, čyj schod razam składaje « niaviestu Jagniaci ». Udakładniajućy, što geta « žonka Jagniaci », Duch pacviardžaje vučennje, vykazanaŭe ũ Paślanni da Efiesianaŭ 5:22-32. Apostoŭ Pavieŭ apisvaje ideaŭ'nyja adnosiny muža i žonki, jakija, na ŭaŭ', znojduc' svajo vykanannje toŭki ũ adnosinach Vybranaga z Chrystom. I my pavinny navučycca pieračytvac' gistoryju Byccia ũ sviatle getaga ŭroka, dadzienaga Ducham żyvoga Boga, stvaraŭ'nika ŭsiago žyccia i bŭiskučaga vynachodnika jago daskaŭaŭnych kaštoŭnasciej. Słova « žančyna » zviazvaj «niaviestu» , « Vybranuju » Chrysta z vobrazam « žančyny », pradstaŭlenym u Adkrycci 12.

Aguŭ'naje apisannje prastaŭlenaga Vybranaga

Vjerš 10: « I ŭznios mianie ũ duchu na vialikuju i vysokuju garu i pakazaŭ mnie sviaty gorad Jerusolim, jaki sychodziŭ z nieba ad Boga, majućy słavu Božuju » .

U duchu Jan pieranosicca ũ momant, kaŭi Isus Chrystos i Jago vybranyja sychodziac' z niabiosaŭ pasla niabiesnaga suda « tysiačy gadoŭ » siomaga tysiačagoddzia. U Adkrycci 14:1 « 144 000 » zapiačatanych adventystaŭ chryscijanskich duchoŭnych « dvanaccaci plamionaŭ » byŭi pakazany na « gary Sijon» . Pasla « tysiačy gadoŭ » praroctva spraŭdžvajecca ũ reaŭ'nasci « novaj ziamŭi » . Z momantu viartannia Isusa Chrysta vybranyja atrymali ad Boga prastaŭlenaje niabiesnaje cieŭa, jakoje staŭa wiečnym. Takim čynam, jany adlustoŭvajuc' « słavu Božuju » . Geta pieraŭtvarennje pradkazana apostoŭam Paŭŭam u 1 Kar. 15:40-44: « Josc' taksama niabiesnyja cieŭy i cieŭy ziamnyja. Ale inšaja słava niabiesnych cieŭaŭ, a inšaja — ziamnych. Inšaja słava sonca, inšaja — miesiaca, i inšaja — zorak; bo zorka ad zorki adroznivajecca słavaj». Getak ŭa i z uvaskrasienniem miortvych. Cjeŭa siejecca ũ tleni, a ŭvaskrasaje ũ nietleni; siejecca ũ pagardzie, ustaje ũ słavie; siejecca ũ słabasci, ustaje ũ sile; siejecca cieŭa dušeŭnaje, ustaje cieŭa duchoŭnaje. Kaŭi josc' cieŭa dušeŭnaje, josc' i cieŭa duchoŭnaje .

Vjerš 11: « I zziannje jago byŭo padobnaje da kamienia najkaštoŭniejšaga, da kamienia jaspisu, čystaga, jak kryštaŭ » .

Cytavanaja ũ papiarednim vieršy « stava Božaja », jakaja jago charaktaryzuje, pacviardžajecca, bo « kamien' jaspis » taksama abaznačaje aspiekt « Toga, Chto siadzic' na tronie » ũ Adkrycci 4:3. Pamiž getymi dvuma vieršami my zaŭvažajem roznicu, bo ũ Adkrycci 4, dla kantecktu suda, gety « kamien' jaspis », jaki simvalizuje Boga, taksama maje aspiekt « sardyja ». Tut, kaŭi problema grachu była vyrašana, Vybranaja pradstaŭlaje siabie ũ abličy daskaŭaj čyscini, « prazrystaj, jak kryšta' ».

Vjerš 12: « I mieŭa jana viaŭikuju i vysokuju scianu, i dvanaccac' bramaŭ, i na bramach dvanaccac' anioŭaŭ, i napisanyja na ich imiony, imiony dvanaccaci plamionaŭ synoŭ Izrailevych » .

Vobraz, prapanavany Ducham Isusa Chrysta, zasnawany na simvalizmie « chrama » duchoŭny « sviaty », zgadany ũ Ef. 2:20-22: « Vy pabudavany na padmurku apostalaŭ i prarokaŭ, majučy Samoga Isusa Chrysta jak krajevugoŭny kamien'. Na Im uvies' budynak, dobra zbudavany, rascie ũ sviaty chram u Gospadzie. Na Im i vy ũbudoŭvajeciesia ũ žyŭlo Božaje ũ Duchu ». Ale getaje vyznačennie tyčyŭlasia toŭki Vybranaga apostal'skaj epochi. « Vysokaja sciana » adlustroŭvaje evalucyju chryscijanskaj viery z 30-ga pa 1843 god; zaŭvažym, što da getaj daty standart praŭdy, jaki razumieli i vučyŭi apostaly, zastavaŭsia niazmiennym. Vos' čamu zmiena dnia adpačynku, ustanouŭlenaga ũ 321 godzie, parušaje sviaty zapaviet, zaklučany z Bogam kryvioju Isusa Chrysta. Što tyčycca sapraŭdnych atrymaŭnikaŭ Adkryccia getaga praroctva, simvaly, jakija adlustroŭvajuc' advientysckuju vieru, addzielenuju Bogam z 1843 goda, pradstaŭleny « dvanaccaciu dzviaryma », « adčynienymi » pierad vybranymi « Fiŭadeŭfijaj » (Adkr. 3:7) i « začynienymi » pierad upaŭšymi « žyvymi miortvymi » z « Sardys » (Adkr. 3:1). Jany « nosiac' imiony 12 plamionaŭ, zapiačatanych piačatkaj Boga » ũ Adkr. 7.

Vjerš 13: « Na ũschodzie try bramy, i na poŭnačy try bramy, i na poŭdni try bramy, i na zachadzie try bramy » .

Getaja aryjentacyja « dzviarej » da čatyroch bakoŭ svietu ilustruje jago ũniviersaŭny charakter; jaki asudžaje i robic' nielegitymnaj religiju, jakaja pretenduje na ũniviersaŭnasc', što pierakladajecca z grečaskaga korania «katholikos» abo «kataŭicki». Takim čynam, z 1843 goda dla Boga advientyzm z'jaŭlajecca adzinaj chryscijanskaj religijaj, jakoj jon davieryŭ svajo « viečnaje Jevangieŭle » (Adkr. 14:6) dla ũniviersaŭnaj misii navučannia nasieŭnictva ziamŭi. Akramia praŭdy, jakuju jon adkryvaje svajmu duchoŭnamu Vybrancu da kanca svietu, niama vyratavannia . Advientyzm narodziŭsia ũ formie religijnaga ruchu adradžennia, matyvavanaga ab'javaj ab viartanni Isusa Chrysta, jakoje ũpieršyniu čakaŭlasia viasnoj 1843 goda; i jon pavinien zachouvac' gety charakter da sapraŭdnaga kančatkovaga viartannia Isusa Chrysta, zapŭnavanaga na viasnu 2030 goda. Tamu što «ruch» — geta dziejnasc' u pastajannaj evalucyji, inakš geta ũžo nie «ruch», a «zabŭakiravanaja ũstanova» i miortvaja, jakaja addaje pieravagu tradycyji i religijnamu farmalizmu; geta značyc' usio, što Bog nienavidzic' i asudžaje; i ũžo asudziŭ u buntaŭničyach gabrejach, pieršyach niavierujučyach.

Padrabiaznaŭe apisannie ũ chraŭaŭagičnym paradku

Asnovy chryscijanskaj viery

Vjerš 14: « Sciana garadskaja mieŭa dvanaccac' padmurkaŭ, i na ich dvanaccac' imionaŭ dvanaccaci apostalaŭ Jagniaci » .

Gety vierš ilustruje apostol'skuju chryscijanskuju vieru, jakaja, jak my bačyli, achoolivaje pieryjad času pamiž 30 i 1843 gadami, i vučennie jakoj było skažonaje Rymam u 321 i 538 gadach. « Vysokaja sciana » ŭtvorana šmatviakovym schodam « žyvych kamianioŭ » zgodna z 1 Pjatra 2:4-5: « Pryjdzicie da Jago, žyvoga kamienia , adkinutaga ludźmi, ale vybranaga i kaštoŭnaga pierad Bogam; i sami, jak żyvyja kamiani , budujciesia ŭ duchoŭny dom , sviatoje sviatarstva , kab prynosić duchoŭnyja achviary, pryjemnyja Bogu praz Isusa Chrysta ».

Vjerš 15: « Toj, chto gavaryŭ sa mnoju, mieŭ załatuju tryscinu za mieru, kab vymierac' gorad i bramy jagonyja i mur jagony » .

Tut, jak i ŭ Adkrycci 11:1, gavorka idzie pra « vymiarennie » abo vyniasiennie mieračannia pra kaštoŭnasc' prastaŭlenaga Vybranaga, pra advientysckuju epochu (dvanaccac' varot) i pra apostol'skuju vieru (padmurak i sciana). Kaŭ « tryśniog » z Adkrycci 11:1 byŭ « padobny da žazła », pryłady pakarannia, to absalutnaja suprac'ległaśc' getaga vierša — « załaty tryśniog »; « zołata » — simvał « viery, ačyščanaj vyprabavanniem », zgodna z 1 Pjatra 1:7: « kab vyprabavannie vašaj viery, budučy boľš kaštoŭnym za zołata, jakoje ginie, choc' i agniom vypraboŭvajecca, pryniesła vam chvału, słavu i gonar pry z'jaŭlenni Isusa Chrysta ». Takim čynam, viera z'jaŭlajecca kryterijem Božaga suda.

Vjerš 16: « Gorad byŭ kvadratny, i daŭžynia jagonaja była roŭnaja šyryni jagonaj. Jon vymieraŭ gorad tryśniogam i znajšoŭ jago dvanaccac' tysiač stadyjaŭ; daŭžynia jagonaja, i šyrynja jagonaja, i vyšynia jagonaja byli adnoŭkavyja » .

« Kvadrat » paviarchoŭna z'jaŭlajecca ideaľnaj formaj. Pjeršapačatkova jon sustrakajecca ŭ aspiekcie «sviataja sviatych» abo «sviataja sviatych» skinii, pabudavanaj u časy Majsieja. Forma « kvadrata » z'jaŭlajecca dokazam razumnaga namioku, pryroda nie pradstaŭlaje nijakaga ideaľnaga « kvadrata ». Rozum Boga prajaŭlajecca ŭ pamierach gabrejskaj sviatyni, jakaja była ŭtvorana ślacham vyraŭnoŭvannia troch « kvadrataŭ ». Dva vykarystoŭvaľisia dla « sviatoga miesca », a treci — dla «sviataja sviatych » abo « sviataja sviatych », jakoje było vyklučna pryznačana dla prysutnasci Boga i, takim čynam, padzielenaje « zasłonaj », vobrazam grachu, jaki Isus adkupic' u svaju gadzinu. Getyja praporcy ŭ try traciny byli vobrazam 6000 abo troch razoŭ pa 2000 gadoŭ, prysviečanych adboru vybranych u vyrataval'nym prajekcie, zadumanym Bogam. U kancy getaga adboru vybranyja, takim čynam, adlustravany «kvadratam » « sviatoga sviatych », jaki pradkazvaŭ kuľminacyju prajekta vyratavannia; Geta duchoŭnaje miesca stanovicca dastupnym dziakujučy prymirenniu, zaklučanamu zapavietam u Chryscie. I duchoŭny « kvadrat » chrama, apisany takim čynam, atrymaŭ svoj padmurak 3 krasavika 30 goda, kaŭ vyratavannie pačaloſia z dobraachvotnaj adkuplaľnaj smierciu našaga Zbaŭcy Isusa Chrysta. Vobraz « kvadrata » niedastatkova ŭdaskaŭalić getaje vyznačennie sapraŭdnaj daskaŭaľasci, simvaľičnaja tičba jakoj — «try». Akramia tago, nam pradstaŭleny «kub». Majučy tuju ž mieru ŭ « daŭžyni, šyryni i vyšyni », my majem na gety raz simvał «try» daskaŭaľaj «kubičnaj» daskaŭaľasci, schodu vybranych, adkuplenych Isusam Chrystom. U 2030 godzie budzie zavierašana budaŭnictva « kvadratnaga gorada (i navat kubičnaga: « jago vyšynia »), jago padmurka i dvanaccaci varot ». Prypysvajučy jamu kubičnuju formu, Duch zabaraniaje ŭtaraľnaje tľumačennie słowa «gorad», jakoje jamu dajuc' natoŭpy.

Vymieranaja tičba « 12 000 stadyjaŭ » maje toje ž značennie, što i « 12 000 zapiačatanych » z Adkryccia 7. Nagadajem: 5 + 7 ch 1000, g.zn. čaľaviek (5) + Bog (7) ch u mnoſtvie (1000). Słova « stadyjony » aznačaje ich udzieľ u goncy , metaj jakoj z'jaŭlajecca « zdabyć uznagarodu niabiesnaga

paklikannia », zgodna z vučenniem Paŭła ũ Paŭlanni da Filipianaŭ 3:14: « Ja imknusia da mety, kab atrymac' uznagrodu niabiesnaga paklikannia Boga ũ Chryscie Isusie »; i ũ 1 Kar. 9:24: « Ci nie viedajecie vy, što tyja, chto biaguc' na stadyjonie, biaguc' usie, ale adzin atrymŭivaje ũznagrodu? Bjažycie tak, kab vyjgrac' jaje ». Pjeramožnyja Vybranyja biegli i atrymaŭi ũznagrodu, prysudžanuju Bogam u Isusie Chryscie.

Vjerš 17: « I jon vymieraŭ scianu, i znajšoŭ jaje sto sorak čatyry łokci, pavodle miery čaŭavieka, jakaja byŭa mieraju anioŭa » .

Za « łokciami », padmanŭivymi mierami, Bog adkryvaje nam svoj sud i adkryvaje nam, što ũ skŭad Vybranaga ũvachodziac' toŭki ludzi, simvaŭlizavanyja ličbaj «5», jakija zaklučyli sajuz z Bogam, łik jakoga roŭny «7». Suma getych dvuch łikaŭ daje «12», što, «ŭzviedzienaje ũ kvadrat», daje łik «144». Dakładnaja « miera čaŭavieka » pacviardžaje sud « ludziej », vybranych i adkuplenych kryvioju, praŭitaj Isusam Chrystom. Takim čynam, łik «12» prysutničaje va ũsich etapach prajekta sviatoga sajuz, zaklučanaga z Bogam: 12 gabrejskich patryjarchaŭ, 12 apostoŭaŭ Isusa Chrysta i 12 plamionaŭ, kab ilustravac' advientysckuju vieru, ustalavanuju z 1843-1844 gadoŭ.

Vjerš 18: « Sciana byŭa pabudavana z jaspisu, a gorad byŭ z čystaga zoŭata, padobnaga da prazrystaga škła » .

Praz getyja simvaŭ Bog pakazvaje svaju ũdziačnasc' za vieru, jakuju prajaŭŭaŭi Jago vybranyja da 1843 goda. U ich časta byŭo maŭa sviatŭa, ale ich sviedčannie pra Boga kampiensavaŭa i napaŭniaŭa Jago luboŭju. «Čystaje zoŭata i čystaje škło » getaga vierša ilustrujuc' čyscinu ich duš. Jany časta addavaŭi svajo žyccio ũ imia davieru, jaki ũskŭaŭi na abiacanni Boga, adkrytyja Isusam Chrystom. Davier, ũskŭadzieny na Jago, nie budzie rasčaravany; Jon sam prymie ich pry « pieršym ũvaskresienni », ũvaskresienni sapraŭdy « miortvych u Chryscie », viasnoj 2030 goda.

Apostaŭ'ski padmurak

Vjerš 19: « Padmurki garadskoj sciany byŭi ũprygožany ũsialakimi kaštoŭnymi kamianiami: pieršy padmurak byŭ jašma, drugi — sapfir, treci — chaŭcedon, a čacviorty — smaragd » .

Vjerš 20: « Pjataja častka — sardoniks, šostaja — sardzij, siomaja — chryzaŭlit, vos'maja — bieryŭ, dziaviataja — tapaz, dziasiataja — chryzapraz, adzinaccataja — gijacynt, dvanaccataja — amietyst » .

Bog viedaje dumki ludziej i toje, što jany adčuvajuc', kaŭi lubujucca prygažosciu kaštoŭnych kamianoŭ, kaŭi jany agranieny abo adpaŭiravany. Kab nabyč' ich, niekatoryja traciac' bagaccie da takoj stupieni, što gubljajuc' siabie, nastoŭki viaŭlikaja ich prychiŭnasc' da ich. Getak ŭa Bog vykarystaje getaje čaŭaviečaje pačuccio, kab vykazac' pačucci, jakija Jon adčuvaje da svaich lubimych i bŭagastaŭlonych vybranych.

Getyja roznyja « kaštoŭnyja kamiani » vučac' nas, što vybranyja nie z'jaŭlajucca identyčnymi kłonami, bo kožny čaŭaviek maje svaju ũtasnuju asobu, vidavočna, na fizičnym ũzroŭni, ale asabŭiva na duchoŭnym ũzroŭni, na ũzroŭni svajgo charakteru. Prykład, dadzieny « dvanaccacciu apostoŭami » Isusa, pacviardžaje getuju dumku. Pamiž Janam i Pjatom — jakaja roznica! Adnak Isus lubiŭ ich abodvuch z ich adroznienniami i za ich adroznienni. Sapraŭdnaje bagaccie žyccia, stvoranaga Bogam,

zaključajecca ũ getaj raznastajnasci asob, jakija ũsie viedaŕi, jak addac' Jamu pieršaje miesca ũ svaich sercach i ũsioj svajoj dušy.

Advientyzm

Vjerš 21: « Dvanaccac' bramaŭ byli dvanaccacciu žamčužynami; kožnaja brama była z adnoj žamčužyny. Vuŕlica gorada była z čystaga zoŕata, padobnaja da prazrystaga škla » .

Z 1843 goda vybranyja nie prajaŭlaŕi viery, vyšejšaj za vieru tych, čto papiaredničaŭ im na sudzie Zbaŭcy-Suddzi. Simvaŕ « adnoj žamčužyny » zviazany z dostupam bŕagasaŭlonaga advientyzmu da poŭnaga razumiennia pŕana boskaga zbaŭlennia. Bo Bog, z 1843 goda, vybranyja advientysckija vybranniki pakazaŕi siabie godnymi atrymac' usio Jago sviatŕo. Ale, pakoŕki jano pastajanna pavialičvajecca, toŕki apošnija advientysty, jakija nie zgodnyja, atrymŕivajuc' apošniuju daskaŕaŭuju formu praročych tŕumačenniaŭ. Ja maju na ũvazie, što apošni vybrany advientyst nie budzie miec' boŕšaj kaštoŭnasci, čym inšyja adkuplenyja apostaf'skich časoŭ. « Žamčužyna » signalizuje pra kuŕminacyju pŕana zbaŭlennia, raspačataga Bogam. Jana adkryvaje kankretny vopyt, jaki zaklučaŭsia ũ adnaŭlenni ũsich daktrynaŕnych iscin, skažonych i atakavanych papskaj rymska-kataŕickaj vieraj i pratestanckaj vieraj, jakaja adstupiŕa. I, narešcie, geta adkryvaje nam vielizarnuju vaŕnasc', jakuju Bog nadaŕe vykananniu ũkaza Daniŕa 8:14 viasnoj 1843 goda: « Da dzvie tysiačy trysta viečara i ranicy, i sviatasc' budzie apraŭdana ». « Žamčužyna » — geta vobraz getaj « apraŭdanaj sviatasci », jakaja, u adrozniennie ad inšych kaštoŭnych kamianoŭ, nie pavinna byc' agraniena, kab raskryc' svaju prygažośc'. U getym kančatkovym kanteckscie schod asviačonych vybranych vygladaŕe garmaničnym, « biezzagannym » pavodŕe Adkryccia 14:5, addajučy Bogu ũsiu sŕavu, jakuju Jon zasŕugoŭvaje. Prarockaja subota i siomaje tysiačagoddzie, pradkazanaŕe im, ab'jadnoŭvajucca i vykonvajucca va ũsioj daskaŕaŭasci zbaŭčaga prajekta, zadumanaga viaŕlikim Bogam-stvaraŕnikam. Jago « kaštoŭnaja žamčužyna » z Mc. 13:45-46 vykazvaje ũsiu prygažośc', jakuju Jon chacieŭ joj nadač'.

Vjaŕlikija zmieny Novaga Ijerusaŕima

Duch udakŕadniaŕe: « vuŕlica gorada była z čystaga zoŕata, padobnaja da prazrystaga škla » . Spasyŕajučysia na getuju « vuŕlicu čystaga zoŕata » abo čystaj viery, jon prapanuje paraŭnannie z vuŕlicaj Paryža, jakaja maje vobraz grachu, atrymaŭšy nazvy « Sodom i Jegipiet » u Adkrycci 11:8.

Vjerš 22: « Chrama ja nie bačyŭ u im, bo chram jagony — Gaspoz' Bog Usiemagutny i Jagnia » .

Čas simvaŕaŭ skončyŭsia, vybranyja ũvajšli ũ sapraŭdnaŕe zdziajsniennie boskaga zbaŭčaga prajekta. Jak my razumiejem geta sionnia na ziamŕi, « chram » zboru boŕš nie budzie miec' nijakaj karysci. Uvachodžannie ũ viečnasc' i reaŕnasc' zrobic' bieskarysnymi « cieni », jakija praročyŕi pra ich, zgodna z Kalanaŭ 2:16-17: « Njachaj ničto nie asudžaŕe vas za ježu ci pitvo, ci za sviata, ci za maŕadzik, ci za suboty: geta toŕki cien' budučych rečaŭ, a cieŕa ũ Chryscie ». Uvaga! U getym vieršy formuŕa « subot » adnosicca da « subot », vykŕikanych religijnymi sviatami, a nie da « štotydniovej suboty », ustanouŕenaj i asviačonaj Bogam na siomy dzien' ad stvarennia sviatu. Getak ŕa, jak pieršaje pryšescie

Chrysta zrabiła bieskarysnymi sviatočnyja abrazy, jakija pradjazvaŭ pra jago ŭ Starym Zapaviecie, uvachodžannie ŭ wiečnasc' zrobić ziamnyja simvały niepatrebnymi i dazvoŭić vybranym bačyc', čuc' i isci za Jagniom, geta značyc' za Isusam Chrystom, sapraŭdnyj sviatym boskim « chramam », jaki budzie wiečna bačnym vyrazam tvorčaga Ducha.

Vjerš 23: « I gorad nie mieŭ potreby ni ŭ soncy, ni ŭ miesiacy, kab sviacic' u im, bo słava Božaja asvialała jago, i Jagnia było lampaj jagonaj » .

U boskaj wiečnasci vybranyja żyvuc' u pastajannym sviatle biez krynicy sviatła, padobnaj da našaga ciapierašniaga sonca, isnavannie jakoga apraŭdvajecca toŭki čargavanniem « dnia i nočy »; « noč ci ciemra » apraŭdvajecca grachom. Pasla tago, jak grech vyrašajecca i znikaje, zastajecca miesca toŭki dla « sviatła », jakoje Bog abviasciŭ « dobrym » u Byc. 1:4.

Duch Boży zastajecca niabačnym, i Isus Chrystos — geta toj aspjekt, u jakim Jago stvarenni moguć Jago bačyc'. Mjenavita ŭ getaj jakasci Jon pradstaŭleny jak « pachodnia » niabačnaga Boga.

Ale duchoŭnaje tłumačennie adkryvaje viaŭlikuju zmienu. Uvajšoŭšy ŭ raj, vybranyja buduc' navučacca niepasredna Isusam, i tady im boŭš nie spatrebicca ni « sonca », simvał novaga zapavietu, ni « miesiac », simvał staroga jaŭrejskaga zapavietu; abodva, zgodna z Adkrycciem 11:3, u Pisanni, z'jaŭlajucca biblejskimi « dvuma sviedkami » Boga, karysnymi dla prasviatełnienja ludziej u ich adkryccu i razumienni Jago zbaŭčaga płana. Karaciej kažučy, vybranym boŭš nie spatrebicca Sviataja Biblija.

Vjerš 24: « Narody buduc' chadzic' u sviatle jagonym, i cary ziamnyja pryniasuc' u jago svaju słavu » .

« Narody », pra jakija idzie gavorka, — geta « narody », jakija z'jaŭlajucca niabiesnymi abo staŭ niabiesnymi. « Novaja ziamla » taksama stała novym Carstvam Božym, tamu mienavita tam kožnaja żyvaja istota moža znajsci Boga-stvaraŭnika. « Cary ziamnyja », jakija składajuc' vybranych, « pryniasuc' słavu » čycini svajoj dušy ŭ getaje wiečnaje žyccio, ustalavanaje na « novaj ziamli » . Gety vyraz « cary ziamnyja », jaki časciej za ŭsio zniavažliwa tyčycca miaciežnych ziamnych uładaŭ, tonka abaznačaje vybranych u Adkryccu 4:4 i 20:4, dzie jany pradstaŭleny « siadziačymi » na « tronach ». Padobnym čynam my čytajem u Adkryccu 5:10: « Ty zrabiŭ ich carstvam i sviatarami Bogu našamu, i jany buduc' vaładaryc' na ziamli ».

Vjerš 25: « Brazy jagonyja nie buduc' začynienyja ŭdzien', bo nočy tam nie budzie » .

Pašlannie padkrešlivaje znikniennje ciapierašniaj niaŭpeŭnienasci. Mir i biaspieka buduc' daskaŭnymi ŭ sviatle wiečnaga, biaskoncaga dnia. U gistoryi žyccia vobraz ciemry byŭ stvorany na ziamli toŭki z-za bitvy, jakaja pavinna była suprac'pastavic' boskaje « sviatło » « ciemru » łagjera d'jabła.

Vjerš 26: « Słava i gonar narodaŭ buduc' pryniesieny ŭ jago » .

Na praciagu 6000 gadoŭ narody arganizoŭvaŭsia ŭ plamiony, narody i nacyi. U chryscijanskuju epochu na Zachadzie narody pieratvaraŭ svaje karaleŭstvy ŭ nacyi, i abrazyja chryscijanie byŭi vybrany z ich ŭliku z-za « słavy i gonaru », jakija jany addavaŭ Bogu ŭ Isusie Chryscie.

Vjerš 27: « Ništo niačystaje nie ŭvojdzie ŭ jago, i nihto, čto čynic' agidu i chłusniu, a toŭki tyja, čto zapisany ŭ knizie žyccia Jagniaci ».

Bog pacviardžaje, što vyratavannje — geta pradmjet viaľikaga patrabavannja z Jago boku. Toľki ideaľna čystyja dušy, jakija sviedčac' pra luboŭ da boskaj praŭdy, moguc' byc' abranyja dla atrymannja wiečnaga žyccia. Znoŭ Duch adnaŭlaje svajo adchilennje « apaganiennyh », što abaznačaje grešnuju pratestanckuju vieru ŭ pasłanni « Sardys » u Adkrycci 3:4, i kataľickaj viery, pasladoŭnik jakoj « prysviačaje siabie agidnasci i chłusni » reľigijnaj i gramadzianskaj. Bo tyja, chto nie naležyc' Bogu, dazvalajuc' d'jabłtu i jago demanam manipulavac' saboj.

Znoŭ ŷa, Duch nagadvaje nam, što niečakanasci prygatavany dla ludziej, bo Bog ad stvarennja svietu viedaje imiony svaich vybrannikaŭ, bo jany « zapisany ŭ Jago knizie žyccia ». I, udakładniajučy, što jany « ŭ knizie žyccia Jagniaci », Bog vyklučaje ŭsie niechryscijanskija reľigii sa svajgo płana vyratavannja . Adkryŭšy ŭ svaim Apakalipsisie vyklučennje iŷyvych chryscijanskich reľigij, šlach vyratavannja vygladaje « ciesnym i vuzkim », jak Isus abviasciŭ u Jevangjełi ad Matfieja 7:13-14: « Uvachodz'cie vuzkaj bramaj, bo šyrokaja brama i prastorny šlach viadzie ŭ pagibieľ, i mnogija chodziac' imi; ale vuzkaja brama i prastorny šlach viadzie ŭ žyccio, i mała chto znachodzic' ich ».

Daskaŋaŋasc' ziamnoga času boskaga adboru była zawieršana ũ Adkrycci 21:7 ch 3. Łiċba 22 paradaksaŋnym ċynam adznaċaje paċatak gistoryi, choċ' u getaj knizie jana składaje jaje epiŋog. Getaje abnaŭlennie, jakoje tyċycca « ũsiago » pavodle Boga, zviazana z « novaj ziamloj i novym niebam », abodva wieċnyja.

Vjerš 1: « I pakazaŭ mnie ċystuju raku vady ųyccia, ċystuju, jak kryŝtaŭ', ŝto vyciakala ad trona Boga i Jagniaci » .

U getym uzniosŷym, ųyvatvornym vobrazie svieųasci Duch nagadvaje nam, ŝto schod vybranych, jaki staŭ wieċnym, adlustravany « rakoj vady ųyccia », — geta stvarennie, sprava Boga, duchoŭna pieraŭtvoranaja ũ Chryscie, ċyja baċnaja prysutnasc' namiakajecca na Jago « tron »; i geta, praz achviaru « jagniaci », Isusa Chrysta; wieċnasc' josc' plonam novaga naradųennia, jakoje getaja achviara pryniesla ũ vybranych.

« Raka » — geta patok presnaj vady z viaŋikaj chutkasciu. Jana simvalizuje ųyccio, jakoje, jak i jana, znachodzicca ũ pastajannaj aktyŭnasci. Presnaja vada składaje 75% naŝaga ziamnoga cieŋa; geta pakazvaje, nakoŭ'ki presnaja vada nieabchodnaja dla jago, i mienavita tamu Bog paraŭnoŭvaje svajo sŋova, getak ųa nieabchodnaje dla atrymannia wieċnaga ųyccia, z « krynicaj vady ųyccia » pavodle Adkryccia 7:17, buduċy sam getaj « krynicaj ųyvoj vady » pavodle Jeramii 2:13. U Jago Adkrycci my baċyli ũ Adkrycci 17:15, ŝto « vady » simvalizujuc' « narody »; tut « raka » — geta simvaŭ adkuplenych vybranych, jakija stali wieċnymi.

Vjerš 2: « Pasiarod vuŋicy jagonaj i paabapaŭ raki byŋo dreva ųyccia, jakoje prynosila dvanaccac' pŋadoŭ, dajuċy svoj pŋod koųny miesiac, i ŋiscie jago byŋo na azdaraŭlennie narodaŭ » .

Na getym drugim vobrazie Isus Chrystos, « dreva ųyccia », znachodzicca « pasiarod » svajgo schodu vybranych, sabranych vakoŭ jago na « kvadratic » schodu. Jon znachodzicca « pasiarod » ich, ale taksama i pa ich bakach, pradstaŭleny « dvuma bieragami raki ». Bo boski Duch Isusa Chrysta ũsiudyisny; prysutniċaje ũsiudy i ũ koųnym. Pŋod getaga « dreva » — geta « ųyccio », jakoje pastajanna adnaŭlajecca, bo « jago pŋod » atrymŋivajecca ũ koųnym z « 12 miesiacaŭ » naŝaga ziamnoga goda. Geta jaŝċe adzin prygoųy vobraz wieċnaga ųyccia i napamin pra toje, ŝto jano padtrymŋivajecca wieċnym pa voŋi Boga.

Isus ċasta paraŭnoŭvaŭ ċaŋavieka z pŋadovymi « drevami », jakija « sudziac' pa ich pŋadach ». Z samaga paċatku, u Byc. 2:9, jon prypisvaŭ sabie simvaliċny vobraz « dreva ųyccia ». Drevy majuc' « adzienniem » uprygoųvannie svajgo « ŋiscia » . Dla Isusa jago « adzienniem » simvalizuje jago praviednyja sprawy i, takim ċynam, jago adkuplennie grachoŭ svaich vybrannikaŭ, jakija abaviazany jamu svaim vyratavanniem. Takim ċynam, getak ųa, jak « ŋiscie » « dreŭ » leċyc' chvaroby, praviednyja sprawy, zdziejsnienija Isusam Chrystom, « leċac' » smiarotnuju chvarobu pierŝarodnaga grachu, atrymanuju ũ spadċynu vybranyimi z ċasoŭ Adama i Jevy, jakija vykarystoŭvali « ŋiscie » dreŭ, kab schavac' svaju fiziċnuju i duchoŭnuju gaŋiznu, vyjaŭlenuju praz vopyt grachu.

Vjerš 3: « I boŭŝ nie budzie praklonu; tron Boga i Jagniaci budzie ũ im; ŋlugi Jagonyja buduċ' ŋluųyc' Jamu i baċyc' abŋiċċa Jagonaje » .

Pačynajučy z getaga vierša, Duch gavoryc' u budučym časie, nadajučy svajmu pašanniu značennie padbadziornannia dla vybranych, jakim usio jašče daviadziecca zmagacca sa złom i jago nastupstvami da viartannia Chrysta i ich vydalennia z ziamli grachu.

Mjenavita « anafiema », praklon grachu, učynienaga Jevaj i Adamam, zrabiła Boga niabačnym dla čaľaviečych vačej. Stvarennie Izraila Staroga Zapavietu ničoga nie zmianiła, bo grech usio jašče rabiŭ Boga niabačnym. Jon usio jašče musiŭ chavacca pad vygladam vobłaka ŭdzien', jakoje ŭnačy pałała. Sviataja Sviatych sviatych było pryznačana vyklučna dla jago pad pagrozaj smierci dla parušaľnika. Ale getych ziamnych umoŭ boľš niama. Na novaj ziamli Bog bačny ŭsim svaim sľugam; jakim budzie ich sľuŭžennie, usio jašče zastajecca tajamnicaj, ale jany buduc' miec' z im kontakt, jak apostaly sustrakaľsia z Isusam Chrystom i razmaŭlaľi z im; tvar u tvar.

Vjerš 4: « i imia Jagonaje budzie na ichnich łbach » .

Imia Boga składaje sapraŭdnuju « piačac' žyvoga Boga » . Subotni adpačynak — geta toľki jago zniešni «znak». Bo « imia » Boga abaznačaje Jago charakter, jaki Jon simvaľizuje tvarami « čatyroch žyviot »: « ł'va, ciala, čaľavieka i arła », jakija vydatna ilustrujuc' garmaničnyja kantrasty Božaga charakteru: carskaga i mocnaga, ale gatovaga da achviary, čaľaviečaga vygladu, ale niabiesnaga pa pryrodzie. Sľovy Isusa spraŭdziľsia; tyja, čto maje adnoľkavyja dumki, zbirajucca razam. Taksama tyja, čto padzialaje boskija kaštoŭnasci, byli vybrany Bogam dla viečnaga žyccia i sabrany da Jago. « łob » zmiaščaje mozg čaľavieka, ruchajučy centr jago dumki i asoby. I gety aŭžyŭleny mozg vyvučaje, razvažaje i ŭchvalaje abo adchilaje standart praŭdy, jaki Bog pradstaŭlaje jamu dla jago vyratavannia. Rozumy vybranych lubiľi prajavu lubovi, arganizavanuju Bogam u Isusie Chrystie, i jany zmagališia, zgodna z ustanoulenymi praviľami, kab pieraadolec' zło z Jago dapamogaj, kab atrymac' prava žyc' z Im.

U rešcie rešt, usie, čto padzialaje charakter Boga, adkryty Isusam Chrystom, akazvajucca z Im, kab sľuŭžyc' Jamu viečna. Prysutnasc' Božaga « imia », « napisanaga na ich łbach », tľumačyc' ich pieramogu; i geta, asabľiva ŭ apošnim advientysckim vyprabavanni viery, u jakim ludzi magľi vybrac', napisac' na « svaich łbach » « imia Boga » abo imia miaciežnaga « zviera ».

Vjerš 5: « I nočy ŭžo nie budzie, i im nie budzie potreby ni ŭ lampie, ni ŭ sviatle, bo Gaspozď Bog asviatľic' ich. I jany buduc' vaľadaryc' na viaki viakoŭ » .

Zgodna z Bycciom 1:5, za sľovam « noč » staic' sľova « ciemra », simvaľ grachu i zła. « łampa » adnosicca da Bibľii, sviatoga pisanaga sľova Božaga, jakoje adkryvaje standart « Jago sviatła », dabra i spraviadľivasci. Jana boľš nie budzie karysnaj; vybranyja buduc' miec' pramy dostup da jaje boskaga natchniennia, ale pakuľ jana zachouľvaje na ziamli grachu svaju niead'jemnuju « asviatlaľnuju » rolu, jakaja adzinaja viadzie da viečnaga žyccia.

Vjerš 6: « I skazaŭ mnie: getyja sľovy viernyja i praŭdzivyja; i Gaspozď, Bog sviatych prarokaŭ, pałaŭ anioľa Svajgo pakazac' rabam Svaim toje, što pavinna chutka stacca ». «.

Užo drugi raz my znachodzim getaje boskaje scviardžennie: « Getyja sľovy viernyja i praŭdzivyja ». Bog imkniecca pierakanac' čytača ŭ prarocťvie, bo ad jago vybaru zaležyc' jago viečnaje žyccio. Sutyknušysia z getymi boskimi scviardženniami, ludzi padparadkouľvajucca piaci pačucciam, dadzienym im Tvorcem. Spakusy šmatľikija i efiektynyja ŭ tym, kab adviarnuc' ich ad duchoŭnasci. Tamu Božaja nastojľivasc' całkam apraŭdanaja. Njebiaspieka dla duš reaľnaja i ŭsiudyisnaja.

Darečna abnavic' naša tłumačennie getaga vierša, jaki pradstaŭlaje redki łitarat'ny charakter u getym praroctwie. U getym vieršy niama simvała, ale scviardžennie, što Bog z'jaŭlajecca natchniał'nikam praroakaŭ, jakija pisali knigi Bibłii, i što ŭ swaim apošnim adkrycciu jon pashaŭ «Gaŭryła» da Jana, kab toj mog adkryc' jamu ŭ vobrazach toje, što ŭ 2020 godzie adbudziecca « nieadkłađna » abo ŭžo było зробlena ŭ značajnaja stupieni. Ale pamiž 2020 i 2030 gadami daviadziecca pieraadolec' samyja strašnyja časy; žachłivyja časy, adznačanyja smierciu, jadziernym razburenniem i strašnymi « siam'ju apošnimi pošasciami gniewu Božaga »; čaławiek i pryroda buduc' žudasna pakutavac' da poŭnaga znikniennia.

Vjerš 7: « I vos', Ja chutka pryjdu . Ščasliwy toj, chto zachouŭaje słowy praroctwa getaj knigi! »

Vjartannie Isusa abvieščana viasnoj 2030 goda. Błaŭiennia dla nas u toj stupieni, u jakaj my « zachouŭajem » da kanca słowy praroctwa getaj knigi «Adkryccio».

Pryštoŭje « nieadkłađna » vyznačaje raptouŭnaje z'jaŭlennie Chrysta ŭ momant jago viartannia, tamu što čas ciače raŭnamierna, nie paskarajučysia i nie zapavoł'vajučysia. Pačynajučy z Daniila 8:19, Bog nagadwaje nam: « Josc' čas, pryznačany dla kanca »: « Tady Jon skazaŭ mnie: Ja skažu tabie, što budzie ŭ kancy gniewu, u čas, pryznačany dla kanca ». Geta moža adbycca toł'ki ŭ kancy 6000 gadoŭ, zaprogramavanych Bogam dla Jago vybaru vybranych, geta značyc' u pieršy dzien' viasny, jaki papiaredničaje 3 krasavika 2030 goda.

Vjerš 8: « Ja, Jan, čuŭ i bačyŭ geta. I kaŭ ja pačuŭ i ŭbačyŭ, ja ŭpaŭ, kab pakłanicca i pakłanicca aniołu, jaki pakazaŭ mnie geta » .

U drugi raz Duch prychodzić, kab zviarnucca da nas sa swaim papiaredžanniem. U aryginał'nych grečaskich tekstach dziejasťoŭ «proskunéo» pierakładajecca jak «kłaniacca». Dziejasťoŭ «pakłaniacca» z'jaŭlajecca spadčynaj łacinskaj viersii pad nazvaj «Vułgata». Gety niapravił'ny pierakład, vidac', prakłaŭ šlach da admovy ad fizičnaga pakłaniennia ŭ rełigijnaj praktycy adstupnickaga chryscijanstva, aŭ da małitvy «stojačy», z-za jašče adnago niapravił'naga pierakładu grečaskaga dziejasťova «istemi» ŭ Jevangeliu ad Marka 11:25. U tekscie jago forma «stékété» maje značennie «zastavacca cviordym abo nastojvac'», ale pierakład Oł'tramare, uziaty ŭ viersii Ł.Sjegonda, pierakłaŭ jago jak «stasis», što łitarat'na aznačaje «stajac'». Takim čynam, niapravił'ny pierakład Bibłii padmanłiva ŭzakon'vaje niavartaje, pychłivaje i aburał'naje staŭlennie da viałikaga Boga-Tvorcy, Usiemagutnaga, z boku ludziej, jakija gubajuć pačuccio tago, što sapraŭdy sviatoje . I geta nie adziny... Vos' čamu naša staŭlennie da biblejskich pierakładaŭ pavinna byc' padazronym i asciarožnym, asabłiva tamu, što ŭ Adkrycciu 9:11 Bog adkrywaje «razburał'naje» vykarystannie (Avadon-Apałijon) Bibłii, napisanaj « na iŭrycie i grečaskaj movach ». Praŭda znachodziacca toł'ki ŭ aryginał'nych tekstach, zachavanych na iŭrycie, ale znikłych i zamienienych grečaskimi tvorami novaga zapavietu. I tam, treba pryznac', «stajačaja» małitva z'javiłasia siarod pratestanckich viernikaŭ, na jakich byli nakiravany boskija słovy «... 5-ja truba . Paradaksał'na, što małitva na kaleniach siarod katolikaŭ zachavałasia daŭžej, ale geta nie pavinna zdziŭlac', bo mienavita ŭ getaj katałickaj religii d'jabał prymušaŭe svaich pasladoŭnikaŭ i achviar padac' nicma pierad raz'bianymi vyjavami, zabaronienymi drugoj z dziesiaci Božych zapaviedziaŭ; zapaviedz', jakuju katoliki ignarujuć, bo ŭ rymaskaj viersii jana vydalena i zamieniena.

Vjerš 9: « Ale jon skazaŭ mnie: “Gladzi, nie rabi getaga! Ja — słuğa tabie i bratom tvaim, prarokam, i tym, chto zachouŭaje słowy getaj knigi. Pakłanisia Bogu, pakłonisia ”».

Pravinnasc', učinienaja Janam, prapanujecca Bogam jak papiaredžannje, adrasavanaje Jago vybrannikam: «scieražyciesia ūpasci ū idaťapaklonstva!», što składaje gaťoŭnuju pravinnasc' chryscijanskich reľigij, adkinutych Bogam u Isusie Chryscie. Jon arganizuje getuju scenu getak Źa, jak i svoj apošni ūrok, zagadaŭšy apostolaŭm uziac' zbroju na gadzinu Jago aryštu. Kaľi pryjšoŭ čas, Jon zabaraniŭ im vykarystoŭvac' jaje. Urok byŭ dadzieny, i ū im gavarŭlasia: « Scieražyciesia getaga rabić' ». U getym vieršy Jan atrymľivaje tľumačennje: « Ja — sľuga tvoj ». « Anioľy », u tym ľiku « Gabryeľ' », — geta, jak i ludzi, stvarenni Boga-stvaraľ'nika, jaki ū drugoj z Dziesiaci svaich zapaviedziaŭ zabaraniŭ kľaniacca pierad Jago stvarenniami, pierad raz'bianymi abo namalavanymi vyjavami; usimi formami, jakija moŹa prymac' idať. Takim čynam, my moŹam atrymac' urok z getaga vierša, adznačajučy suprac'legľyja pavodziny anioľaŭ. Tut Gaŭryiľ, samaja godnaja niabiesnaja istota pasla Michaiľa, zabaranijaje padać' pierad im nicma. Z inšaga boku, Satana ū svaich spakustľivych z'javach, u vobrazie «Dzievy», patrabuje, kab byľi ūzviedzieny pomniki i miescy pakľaniennia dla pakľaniennia i sľuŹennia joj... sviatľivaja maska ciemry padaje.

Anioľ dalej udakľadniaje: « i bratoŭ vašych, praroakaŭ, i tych, chto zachoaŭvaje sľovy getaj knigi ». PamiŹ getym skazam i skazam z Adkryccia 1:3 my zaŭvažajem roznicu z-za času, jaki prajšoŭ pamiŹ pačatkam ery rasšyfroŭki, 1980 godam, i biagučaj viersijaj 2020 goda. PamiŹ getymi dvuma datami « toj, chto čytaje », padziaľiŭsia rasšyfravanym sviatľom z inšymi dziec'mi BoŹymi, i tyja, u svaju čargu, udzieľ'ničali ū pracy «praroakaŭ » . Geta pamnaŹennje dazvalaje jašče boľšaj koľ'kasci inšych pakľikanych atrymac' dostup da abrańnia, čujučy adkrytuju praŭdu i prymianiajučy jaje na kankretnaj praktycy.

Vjerš 10: « I skazaŭ mnie: nie zapiačatvaj sľoŭ praroctva getaj knigi, bo čas bliŹki » .

Getaje paślannie ūvodzić' u zman, bo jano adrasavana Janu, jakoga Bog pieranios u naś apošni čas z pačatku knigi, zgodna z Adkrycciom 1:10. Taksama my pavinny rozumieć', što zagad nie zapiačatvac' sľovy knigi adrasavany niepasredna mnie ū toj čas, kaľi kniga caľkam raspiačatana; tady jana stanovicca « malen'kaj adkrytaj knigaj » z Adkryccia 10:5. I kaľi jana « adkryta » z BoŹaj dapamogaj i dazvoľam, boľš nie budzie gavorki pra zakryccio jaje «piačatkami». I geta, « bo čas bliŹki »; vjasnoj 2021 goda zastaľosia 9 gadoŭ da sľaŭnaga viartannia Gospada Boga Isusa Chrysta.

Adnak pieršaje adkryccio « malen'kaj knigi » pačalaľsia pasla ūkaza z Daniiľa 8:14, geta značyc' pasla 1843 i 1844 gadoŭ; bo važnaje razumiennje temy apošniaga vyprabavannia advientysckaj viery abumoŭlena adkrycciami, dadzienymi niepasredna samim Isusam Chrystom abo Jago anioľam našaj siastry Elen G. Uajť padčas jaje sľuŹennia.

Vjerš 11: « Chto čynić' niapraviť'na, niachaj i dalej čynić' niapraviť'na; i chto brydki, niachaj i dalej brydki; i chto praviedny, niachaj i dalej čynić' praviedna; i chto sviaty, niachaj i dalej sviaty » .

Pry pieršym čytanni gety vierš pacviardŹaje vykanannje ūkaza z Daniiľa 8:14. Padzieľ advientystaŭ, abrańnych Bogam pamiŹ 1843 i 1844 gadami, pacviardŹaje paślannie « Sardys », dzie my znachodzim pratestantaŭ « Źyvymi », ale « miortvymi » i « apaganienyimi » duchoŭna, a advientysckija pijaniery, « godnyja bieľasci », nazyvajucca ū getym vieršy « praviednasciu i asviačenniem ». Ale adkryccio « malen'kaj knigi » pastupovaje, jak « šľach praviednikaŭ, jaki praciagvaje rasci, jak sviatľo dnia, ad svitannia da jago zienitu ». I advientysty-pijaniery nie viedali, što vyprabavannje viery pranizvaje ich pamiŹ 1991 i 1994 gadami, jak adkryľa nam vyvučennje « 5-j truby » . Raptam stanoviacca magčymymi inšyja čytanni getaga vierša.

Čas zapiačatvannia chutka skončycca, bo my čytajem u Adkrycci 7:3: « Nje škodz'cie ziamli, ni moru, ni drevam, paku' nie paznačym piačatkaj slug Boga našaga na ichnich čołach ». Kudy nam razmiascic' dazvoľ škodzic' ziamli, moru i drevam? Isnujuc' dzvie magčymasci. Da « šostaj truby » ci da « siami apošnich pošasciaŭ »? Pakoŭ'ki « šostaja truba » ŭjaŭlaje saboj šostaje papiaredžannje, dadzienaje Bogam ziamnym grešnikam, mnie zdajecca ŭagičnym u getym wypadku zachavac' druguju magčymasc'. Pakoŭ'ki « siem apošnich pošasciaŭ gnjevu Božaga » nakiravany na pratestanckuju « ziamlu » i katalickaje « mora ». Davajcie ŭličym, što razburenni, zdziejsnienyja « šostaj truboj », nie pieraškadžajuc', a spryjajuc' naviartanniu vybranych, paklikanych adkuplenymi kryvioju Isusa Chrysta.

Takim čynam, pasla « šostaj truby » i niepasredna pierad « siamiu apošnimi pošasciami », a taksama ŭ čas spyniennia zapiačatvannia, jakoje aznačaje kaniec času kalektyŭnaj i indyviduaľnaj łaski, my ŭsio jašče možam zmiascic' słovy getaga vierša: « Chto niapraviedny, niachaj budzie jašče niapraviedny, i chto brydki, niachaj budzie jašče brydki; i chto praviedny, niachaj budzie jašče praviedny, i chto sviaty, niachaj budzie jašče sviaty ». Kožny zmoža ŭbačyc' tut, jak Duch prychodzic', kab pacvierdzic' u getym vieršy dobry pierakład, jaki ja prastaviŭ dla fundamentaľnaga «advientysckaga» vierša, geta značyc' Daniila 8:14: «... sviatasc' budzie apraŭdana ». Słovy « praviednasc' i sviatasc' » mocna padtrymlivajucca i tamu pacvierdžany Bogam. Takim čynam, geta pašlannie pradzavaje čas zakančennia času łaski, ale inšaje tľumačennje nastupnaje. Dasiagnuŭšy kanca knigi, Duch naceľvajecca na toj momant, kaŭi caľkam rasšyfravanaja kniga stanovicca « malen'kaj adkrytaj knigaj », i z getaga momantu jaje pryniaccie ci admova budzie vyznačac' roznicu pamiž « praviednym i apaganienym », i naš Gaspodz' zaprašaje « sviatoga znoŭ asviacic' siabie ». Ja znoŭ uspomniŭ, što « apaganiennje » prypisvaľasia pratestantyzmu ŭ pašlanni « Sardys ». Duch svaimi słovami naceľvajecca na gety pratestantyzm i instytucyjny advientyzm, jaki padzialaje jago praklon z 1994 goda, daty, kaŭi jon daľučyŭsia da jago, ustupiŭšy ŭ ekumieničny aľjans. Takim čynam, pryniaccie rasšyfravanaga pašlannia getaj knigi « znoŭ », ale apošni raz, vyznačyc' roznicu pamiž tym, chto sľužyc' Bogu, i tym, chto Jamu nie sľužyc' », zgodna z Maľ. 3:18.

Takim čynam, ja padsumuju ŭroki getaga vierša. Pa-pieršaje, jon pacviardžaje addzialennje advientystaŭ ad pratestantyzmu pamiž 1843 i 1844 gadami. U drugim čytanni jon adnosicca da aficyjnaga advientyzmu, jaki viarnuŭsia da pratestanckaga i ekumieničnaga sajuza pasla 1994 goda. I ja prapanuju treciaje čytannje, jakoje budzie tyčycca zakančennia vyprabavaľnaga terminu ŭ 2029 godzie pierad viartanniem Isusa Chrysta, jakoje pryznačana na pačatak viasny, što nastupaje pierad 3 krasavika, Pjesacham 2030 goda.

Pasla getych tľumačenniaŭ nam zastajecca toľki zrazumiec', što pryčynaj padziennia instytucyjnaga advientyzmu, jakoje pryviaľo da tago, što Isus Chrystos « vyrvaŭ » jago ŭ svaim pašlanni da ładykii, z'jaŭlajecca nie stoľki admova vieryc' u jago viartannje ŭ 1994 godzie, koľki admova ŭličvac' uniosak sviatła, jakoje pryjšľo, kab asviatlic' sapraŭdny pierakład Daniila 8:14; sviatľo, nieasprečnym čynam prademanstravanaje samim aryginaľnym iŭryckim biblejskim tekstam. Gety grech mog byc' asudžany toľki Bogam spraviadľivasci, jaki nie ľičyc' vinavatych nievinavatymi.

Vjerš 12: « Vos', Ja chutka pryjdu », i ŭznagaroda Maja sa Mnoj, kab addac' kožnamu pavodle jagonych ŭčynkaŭ ».

Praz 9 gadoŭ Isus vierniecca ŭ nieapisaľnaj boskaj sľavie. U Adkrycci 16-20 Bog adkryŭ nam sutnasc' toj častki svajoj adpłaty, jakaja pryznačana dla grešnych katoľikaŭ, pratestantaŭ i niespraviadľivych i nieciarpimych advientysckich buntaroŭ. Jon taksama prastaviŭ nam častku, pryznačanju dla svaich

viernych adventyskich vybrannikaŭ, jakija šanujuc' Jago prarockaje słowa i Jago sviatuju siomuju subotu, u Adkrycci 7:14, 21 i 22. « Adpłata » « addasc' kožnamu pavodle jagonych učynkaŭ », što pakidaje mała miesca dla vinavatych, kab apraŭdac' siabie ŭ vačach Chrysta. Słovy samaapraŭdannia stanoviacca bieskarysnymi, tamu što tady budzie zanadta pozna, kab vypravic' pamyłki minulaŭa vybaru.

Vjerš 13: « Ja josc' Ał'fa i Amiega, pieršy i apošni, pačatak i kaniec » .

Što maje pačatak, maje i kaniec. Gety pryncyp datyčycca praciagłasci ziamnoga času, zapłanavanaga Bogam dla Jago vybaru vybranych. Pamiž ał'faj i amiegaj projdzie 6000 gadoŭ. U 30-m godzie, 3 krasavika, dobraachvotnaja adkupał'naja smierc' Isusa Chrysta taksama adznačyc' ał'fa-čas 2000-gadovaga chryscijanskaga zapavietu; viasna 2030 goda magutna adgukniecca ŭ jago amiega-časie.

Ale ał'fa — geta taksama 1844 god z jago amiegaj 1994. I, narešcie, ał'fa — geta dla mianie i apošnich abranych 1995 god z jago amiegaj 2030 god.

Vjerš 14: « Ščasliwyja tyja, chto zachouŭaje Jagonyja zapaviedzi (i nie pamyjuc' vopratku svaju) , kab miec' prava na dreva žyccia i ŭvajsci ŭ gorad praz bramy !

Drugaja forma « viałikaj smutku » čakaje nas, što pryviadzie da viałikaj koł'kasci smierciaŭ. Tamu vieł'mi važna atrymac' abaronu i dapamogu Boga praz Isusa Chrysta. Jak pakazvaje vobraz, grešnik pavinien « vykonvac' Jago zapaviedzi ». »; tyja, chto ad Boga, i tyja, chto ad Isusa, « Jagnia Božaje », što aznačaje, što jon pavinien admovicca ad usich formaŭ, jakija moža pryniac' grech. Zavualavany pierakład getaga vierša, jaki zachavaŭsia ŭ našych sučasnych Biblijach, naležyc' rymskamu katalicyzmu, jaki nakiroŭvajecca z Vatykana. Inšyja rukapisy, najstarejšyja i tamu boł's viernyja, prapanujuc': « Ščasliwyja tyja, chto vykonvaje Jago zapaviedzi ». A pakoł'ki grech — geta parušennie zakona, paślannie skažonaje i zamianijaje nieabchodnuju i žycciova važnuju paśluchmianasc' prostym scviardženniem chryscijanskaj prynaležnasci. Chto atrymłivaje vygađu ad getaga złačynstva? Tyja, chto budzie zmagacca z subotaj da slaŭnaga viartannia Isusa Chrysta. Saprąđnaje paślannie koratka gučyc' tak: «Ščaslivy toj, chto słuchajecca svajgo Tvorcy». Geta paślannie toł'ki paŭtaraje toje, što cytujecca ŭ Adkrycci 12:17 i 14:12, a mienavita: « tyja, chto vykonvaje zapaviedzi Božyja i vieru ŭ Isusa ». Geta atrymał'niki apošniaga paślannia, z jakim zviartaŭsia Isus. Suddzioj vyniku z'jaŭlajecca sam Isus Chrystos, i jago patrabavanni adpaviadajuc' pakutam, jakija jon pierazyŭ u svajoj pakutnickaj smierci. Uznagaroda vybranych budzie vieł'mi viałikaj; jany atrymajuc' nieŭmiručasc' i ŭvojduc' u viečnaje žyccio praz adventyscki šlach, simvalizavany « dvanaccaciu varotami » simvaličnaga « novaga Ijerusalima ».

Vjerš 15: « Von sabak, i čaradziejaŭ, i raspusnikaŭ, i zabojaŭ, i idałapakłonnikaŭ, i tych, chto lubic' i čynic' chłusniu! »

Chto tyja, kago Isus tak nazyvaje? Getaje schavanaje abvinavačvannie tyčycca ŭsioj chryscijanskaj viery, jakaja adstupiła ad viery; katalickaj viery, šmatgrannaj pratestanckaj viery, u tym łiku adventysckaj viery, jakaja ŭvajšla ŭ jago sajuz z 1994 goda; adventysckaj viery, tak bagata dabrasłavionaj im na pačatku svajgo isnavannia, i jašče boł's adnosna jaje apošnich pradstaŭnikoŭ, vymušanych da niazgody. « Sabaki » — geta jazyčniki, ale taksama, i pierš za ŭsio, tyja, chto nazyvaje siabie jago bratami i zdradžvaje jamu . Gety termin « sabaki » paradaksał'na dla sučasnych zachodnich ludziej z'jaŭlajecca terminam žyvioŭ, jakaja łičycca simvałam viernasci, ale dla ŭschodnich

ludziej — samym vobrazam praklonu. I tut Isus asprečvaje navat ich čaťaviečuju pryrodu i ličyc' ich niačuťmy žyvioťami. Inšyja terminy pacviardžajuc' getaje mierkavannje. Isus pacviardžaje słovy, skazanyja ũ Adkrycci 21:8, i tut dadannje termina « sabaki » wykazvaje jago asabistaje mierkavannje. Pasla ũzniošaj demanstracyi lubovi, jakuju jon daŭ ludziam, niama ničoga boľš strašnaga, čym byc' zdradžanym tymi, čto nazyvaje siabie jagonymi i jago achviaraj.

Tady Isus nazyvaje ich « čaraŭnikami » z-za ich znosin sa zľymy anioťami, spirytyzma, jaki ũpieršyniu spakusiŭ kataľickuju vieru z'jaŭlenniami «Dzievy Maryi», što z biblejskaga punktu gledžannja niemagčyma. Ale cudy, jakija zdziajsniajuc' demany, padobnyja da tych, što zdziajsniaŭ « čaraŭniki » faraona da Majsieja i Aarona.

Nazyvajučy ich « niasciptymi », Isus asudžaje vyzvalennje maraťi, ale pierš za ũsio nienaturaľnyja reľigijnyja sajuzy, jakija zaklučajuc' pratestanckija cerkvy z kataľickaj vieraj, asudžanyja Božymi prarokami jak sľugi d'jabľa. Jany, «jak dočki», paŭtarajuc' «niasciptysc' » svajoj « maci-bľudziťy Vaviťona Vjaľikaga », asudžanaj u Adkrycci 17:5.

Adstupniki — geta taksama « zaboicy », jakija buduc' rychtavacca zabivac' vybranych Isusam, kaťi jon nie ũmiašajecca, kab pieraškodzic' im svaim staŭnym pryšesciem.

Jany « idaľapakľonniki », bo nadajuc' boľšaje značennje materyjaľnamu žycciu, čym duchoŭnamu. Jany zastajucca abyjakavymi, kaťi Bog prapanuje im svajo sviaťlo, jakoje jany nachabna adkidajuc', demanizujučy Jago sapraŭdnych pašľancoŭ.

I ũ zaviaršennje getaga vierša jon udakľadniaje: « i toj, čto lubic' i praktykuje chľusniu! » Robiačy geta, jon asudžaje tych, čyja pryroda pryvazana ja da chľusni, da takoj stupieni, što jany absolutna nieadčuvaľnyja da praŭdy. Kažuc', što gusty i kolery nie padlagajuc' sprečcy; toje ž samaje možna skazac' i pra luboŭ da praŭdy ci chľusni. Ale dla svajoj viečnasci Bog vybiraje siarod svaich stvarenniaŭ, jakija vykľikajuc' čaťaviečaje razmnažennje, vykľučna tych, čto maje getuju luboŭ da praŭdy.

Kančatkovy vynik Božaga pľana zbaŭlennja žachľivy. Adzin za adnym vyganajucca zakaranietyja, nieraskajanyja dapaťopnyja grešniki, niavierujučy iŭdziejski stary zapaviet, agidnaja papskaja rymaska-kataľickaja viera, idaľapakľonnickaja pravasľaŭnaja viera, kaťvinisckaja pratestanckaja viera i, narešcie, instyťucyjnaja advientysckaja viera, kančatkovaja achviara duchu tradycyi, jakomu adnoťkava spryjaťi ũsie papiarednija.

«Advientysckaje» pašľannje miela fataľnyja nastupstvy, pa-pieršaje, dla gabrejaŭ, jakija adpaťi, admoviŭšysia pavieryc' u pieršaje pryšescie Mjesii, abvieščanaje ũ Dan. 9:24-27. Pa-drugoje, dla chryscijan, vygnanych Isusam, jakija ũsie padziaľajuc' vinu za toje, što prajaviťi abyjakavasc' da apošniaj «advientysckaj» viestki, jakaja abviaščaje jago drugoje pryšescie . Ich adsutnasc' lubovi da getaj praŭdy fataľnaja dla ich. U 2020 godzie ũsie getyja bujnyja aficyjnyja reľigii padziaľajuc' getaje žachľivaje pašľannje, jakoje Isus adrasavaŭ u 1843 godzie pratestantyzmu epochi « Sardys » u Adkrycci 3:1: « Kažuc', što vy žyvyja, a vy miortvyja ».

Vjerš 16: « Ja, Isus, pašľaŭ anioľa Majgo zasviedčyc' vam geta ũ cerkvach. Ja — koran' i naščadak Davida, zorka jarkaja i ranišniaja » .

Isus pastaŭ svajgo anioła Gaŭryła da Jana, a praz Jana — da nas, svaich viernych sług apošnich dzion. Bo toľki sionnia getaje całkam rasšyfravanaje pašannie dazvalaje nam zrozumieć pašanni, jakija jon adrasuje svaim sługam i vučniam siami epoch abo siami Asamblej. Isus zdymaje sumnievy nakont svajgo simvałičnaga ŭspaminu z Adkryccia 5: « koran' i naščadki Davida ». Jon dadaje: « zorka jarkaja i ranišniaja ». Getaja zorka — sonca, ale jon atajasamtivaje siabie z im toľki jak z simvałam. Bo niesviadoma ščyryja ludzi, jakija lubiac' Isusa Chrysta za Jago achviaru, šanujuc' naša sonca, getuju zorku, abagaŭlenuju jazyčnikami. Kaŭli mnogija getaga nie ŭsviedamlajuc', to mnoŭstva ludziej, navat tyja, čto asvietleny ŭ getym pytanni, nie gatovyja i nie zdoľnyja zrozumieć sur'joznasc' getaga paganskaga idałapakłonnickaga ŭčynku. Čaławiek pavinien zabyc' pra siabie, pastavic' siabie na miesca Boga, jaki adčuvaje rečy zusim inakš, tamu što jago rozum užo amaľ 6000 gadoŭ sočyc' za dziejanniami ludziej. Jon vyznačaje koŭžnaje dziejannie pa tym, što jano nasamreč pradstaŭlaje; Geta nie tyčyc'ca ludziej, čyjo karotkaje žyccio pierš za ŭsio zviazana z zadavaľnienniem svaich žadanniaŭ, u pieršuju čargu cialesnych i ziamnych, ale geta taksama tyčyc'ca tych, čto duchoŭny i vieľmi rełigijny i kago błakuje pavaga da tradycyj bac'koŭ.

U kancy pašannia ŭ Fijatyry Duch skazaŭ « pieramožcu »: « I dam jamu ranišniuju zorku ». Tut Isus pradstaŭlaje siabie jak « ranišniuju zorku ». Takim čynam, pieramožca atrymaje Isusa i z im usio sviatło žyccia, jakoje maje svoj pačatak u im. Napamin pra gety termin sviedčyc' pra ŭsiu ŭvagu sapraŭdnych apošnich «adventystaŭ» da getych vieršaŭ z 1 Pjatra 2:19-20-21: « I my majem prarockaje słowa, jakoje stała boľš peŭnym, i vy dobra robicie, što ŭvažajecie jago, jak da sviaciľni, što sviecić u ciomnym miescy, pakuľ nie razvidnieje i nie ŭzydzie ŭ sercach vašych zorka, viedajučy najpierš, što nijakaje praroctva ŭ Pisanni nie moŭža być tłumačana asobna, bo praroctva nikoli nie było pa voľi čaławiečaj, ale pramaŭlať jago sviatyja ludzi Boŭžyja, kirujučysia Sviatym Ducham ». Łjepš skazac' nieľga. Pačuŭšy getyja słovy, vybrany pieraŭtvaraje ich u spravy, jakija ŭličvaje Isus Chrystos.

Vjerš 17: « I Duch, i niaviesta kažuc': «Pryjdzci». I čto čuje, čaj kaŭža: «Pryjdzci». I čto pragnie, čaj prychoďzić; i čto choča, čaj biare vadu žyccia darma » .

Z samaga pačatku svajgo ziamnoga słuŭžennia Isus zaklikaŭ: « Pryjdzicie ». Ale, vykarystoŭvajučy vobraz « smagi », Jon viedaŭ, što tyja, čto nie « pragnie », nie pryjduc' pic'. Jago zaklik pačujuć toľki tyja, čto « pragnie » getaga viečnaga žyccia, jakoje Jago daskaŭlaťja spraviadlivasc' prapanuje nam toľki pa Jago łascy, jak drugi šaniec. Adzin Isus zapłaćiŭ canu; tamu Jon prapanuje jaje « darma » . Nijakaja katałickaja ci boskaja «induľdencyja» nie moŭža atrymac' jaje za grošy. Gety ŭniversaľny zaklik rychtuje zbor vybranych z usich narodaŭ i ŭsich pachodŭžanniaŭ. Zaklik « Pryjdzicie » stanovicca klučom da getaga zboru vybranych, jaki stvoryć vyprabavannie viery apošnich dzion. Ale jany adčujuc' vyprabavannie, raskidanyja pa ŭsioj ziamli, i nie buduc' znoŭ ab'jadnany, pakuľ Isus Chrystos nie vierniecca ŭ svajoj sľavie, kab zabrac' ich z ziamli grachu.

Vjerš 18: « Sviedču koŭžnamu, čto čuje słovy praroctva getaj knigi: kaŭli čto dadasc' što da getaga, Bog dadasc' jamu pošasci, pra jakija napisana ŭ getaj knizie » .

Adkryccio — geta nie zwyčajnaja biblejskaja kniga. Geta łitaraturny tvor, boskim čynam zakadavany biblejskaj movaj, jaki mogul' raspaznac' tyja, čto dasleduje ŭsiu Bibliju ad pačatku da kanca. Vrazy stanoviacca znajomymi pry paŭtornym čytanni. A «biblejskija kankardancyi» dazvalajuc' nam znachodzić padobnyja vrazy. Ale mienavita tamu, što jago kod nastoľki dakładny, pierakładčyki i pierapisčyki papiaredŭžany: « Kaŭli čto što-niebudz' dadasc' da getaga, Bog naviadzie na jago pošasci, apisanyja ŭ getaj knizie ».

Vjerš 19: « A kaŕi chto adymaje što ad sloŭ knigi praroctva getaga, u tago Bog adymie dolu ad dreva žyccia i ad sviatoga gorada, pra jakija napisana ŭ getaj knizie » .

Pa tych ŭa pryčynach Bog pagraŭaje koŭnamu, chto « adbiare što-niebudz' ad sloŭ knigi getaga praroctva ». Koŭny, chto ryzykuje, taksama papiaredŭany: « Bog adbiare ŭ jago dolu ad dreva žyccia i ad sviatoga gorada, jakija apisany ŭ getaj knizie ». Takim čynam, adznačanyja zmieny buduc' miec' ŭdasnyja nastupstvy dla tych, chto ich zdziejsnic'.

Zviartaju vašu ŭvagu na gety ŭrok. Kaŕi zmianiennie getaj niezrozumieŭaj zakadavanaj knigi budzie pakarana Isusam Chrystom getymi dwuma strogimi sposabami, što zdarycca z tym, chto adkinie jaje caŭkam zrozumieŭaje rašyfravanaje paŭlannie ?

U Boga josc' vaŭkija padstavy vyrazna prastavic' getaje papiaredŭannie, bo getaje Adkryccio, slovy jakoga vybrany Im, maje takuju ŭ kaŭtoŭnasc', jak i tekst Jago «dziesiaci zapaviedziaŭ», «vygraviravanych Jago paŭcam na kamiennych skryŭalach». U knizie Daniila 7:25 Jon praročyŭ, što Jago carski « zakon » budzie « zmienieny », jak i « časy ». Dziejannie byŭo zdziejsniena, jak my bačyli, rymaskaj ŭladaj, spačatku impieratarskaj u 321 godzie, potym papskaj u 538 godzie. Geta dziejannie, jakoje Jon ŭičyŭ « napyŭlivym », budzie pakarana smierciu, i Bog zaklikaje nas nie paŭtarac', u adpaviednasci z praroctvam, gety typ pamylki, jak Jon raŭču asudŭaje.

Boŭaja praca zastajecca Jago pracaj niezaleŭna ad času, u jaku jana vykonvajecca. Rašyfroŭka Jago praroctva niemagčymaja biez Jago kiraŭnictva. Geta aznačaje, što rašyfravanaja praca maje takuju ŭ kaŭtoŭnasc', jak i zaŭyfravanaja. Tamu ŭsviedamlajcie, što getaja praca, dzie Boŭaja dumka raskryvajecca prostaj movaj, maje vieŭmi vysokuju « sviatasc' ». Jana ŭjaŭlaje saboj najvyŭšejŭaje « sviedčannie Isusa », jakoje Bog zviartaje da svaich apoŭnich dysidentskich ŭlug-advientystaŭ siomaga dnia; i ŭ toj ŭa čas, z praktykaj sapraŭdnaj subotniaj suboty, mienavita ŭ 2021 godzie adbudziecca apoŭniaja « apraŭdanaja sviatasc' », zapŭlavanaja z momantu ŭstuplennia ŭ siŭ ŭkaza Daniila 8:14 u 1843 godzie.

Vjerš 20: « Toj, chto sviedčyc' pra geta, kaŭa: “Tak, pryjdu chutka ”. Amin! Pryjdi, Gospadzie Isusie! ”»

Pakoŭki jana zmiaŭčuje apoŭniaja slovy, jakija Isus Chrystos skiravaŭ da svaich vučniaŭ, getaja kniga Adkryccia maje vieŭmi vysokuju sviatasc'. U joj my znachodzim ekvivalent skryŭalaŭ zakona, vygraviravanych paŭcam Boŭym i dadzienych Majsieju. Isus sviedčyc'; chto advaŭycca asprečyc' getaje boskaje sviedčannie? Usio skazana, usio adkryta, jamu boŭŭ nia ma čago skazac', akramia: « Tak, Ja pryjdu chutka ». Prostaje « Tak », jakoje achopŭivaje ŭsiu Jago boskuju asobu, aznačaje skazac', kaŕi Jago chutki prychoď niepazbieŭny, tamu što Jon adnaŭlaje svajo abiacannie: « Ja pryjdu chutka »; « nieadkŭladna » » datavana, što nabyvaje poŭnaje značennie: viasnoj 2030 goda. I jon pacviardŭaje svajo scviardŭzennie, kaŭučy « Amin », što aznačaje: «Sapraŭdy».

Chto ŭ tady kaŭa: « Pryjdi, Gospadzie Isusie »? Zgodna z 17-m vierŭsam getaga razdziela, geta « Duch i niaviesta ».

Vjerš 21: « Łaska Gospada Isusa Chrysta z usimi sviatymi! »

Gety apoŭni vierŭ Adkryccia zaviarŭaje knigu, vykŭikajučy ŭŭpamin pra « miŭasc' Gospada Isusa ». Geta tema, jakaja časta suprac' stajaŭa zakonu ŭ ranniaj chryscijanskaj supoŭnasci. U toj čas miŭasc'

suprac'stajała zakonu tymi, chto admaŭlaŭsia ad prapanovy Chrysta. Spadčyna zakona gabrejami aznačala, što jany bačyli boskuju spraviadlivasc' toľki praz jago. Isus nie chacieŭ vyzvalac' ich ad pasluchmianasci zakonu, ale Jon pryjšoŭ, kab « vykanac' » toje, što praročyli achviaraprynašenni žyvioŭ da Jago. Vos' čamu Jon skazaŭ u Jevangjeŭli ad Matfieja 5:17: « Nje dumajcie, što Ja pryjšoŭ parušyc' zakon ci praročaŭ; nie parušyc' pryjšoŭ Ja, ale vykanac' ».

Najboľš dziŭna čuc', jak chryscijanie suprac'pastaŭlajuc' zakon i łasku. Bo, jak tłumačyc' apostoł Paviel, łaska pryznačana dla tago, kab dapamagčy čaławieku vykanac' zakon, aŭ da tago, što Isus abviaščaje ŭ Jevangjeŭli ad Jana 15:5: « Ja — vinagradnaja łaza, a vy — gaŭiny. Chto zastajecca ŭva Mnje, i Ja ŭ im, toj prynosic' šmat płodu, bo biez Mjanie vy ničoga nie možacie zrabic' ». Pra jakija « ŭčynki » jon gavoryc' i jaki « plon » jon maje na ŭvazie? Vykanannie zakonu, jakoje Jagonaja łaska robic' magčymym praz Jagonuju dapamogu ŭ Sviatym Duchu.

Było b pažadana i karysna, kab « miłasc' Gospada Isusa była » i kab jana magła dziejničac' « va ŭsich »; ale gety skažony vierš wykazvaje toľki nievykanaŭ'naje žadannie. Davajcie ŭsie pažadajem, kab ich było vieľmi šmat; jak maga boľš; naš cudoŭny Bog, Tvorca i Zbaŭca zasługoŭvaje getaga; jon najvyšejšaj stupieni getaga varty. Udakładniajučy « z usimi sviatymi », aryginaľny tekst likviduje ŭsialakuju dvuchsensoŭnasc'; łaska Gospada moŭha pryniesci karysc' toľki im, tym, « kago Jon asviačaje Svajoj praŭdaj » (Jan 17:17). A tym, chto dumaje, što dasiagnie viečnaga žyčcia, idučy šlacham, jakim abrany Isus Chrystos, ja nagadvaju, što pamiŭ « šlacham » i « žycciom » josc' niepazbiežnaja « praŭda », zgodna z Janam 14:6. Z usioj pavagaj da buntaroŭ, jakija pretendujuc' na błaŭstaŭlennie getaga vierša, z 1843 goda łaska Gospada prynosic' karysc' toľki tym, kago Jon asviačaje adnaŭlenniem svajgo spakoju ŭ sviatuju subotu. Mjenavita geta dziejannie, zviazanaje sa sviedčanniem lubovi da Jago « praŭdy », robic' vybranych sviatych godnymi getaj łaski. Takim čynam, łaska nie moŭha byc' prysviečana « ŭsim ». Tamu scieražyciesia pamyłkovych pierakładaŭ Bibłii, jakija viaduc' da žudasnaga kančatkovaga rasčaravannia dla tych, chto, na svaju biadu, spadziajecca na ich!

Boskaje Adkryccio, pradstaŭlenaje ŭ getaj pracy, pacvierdziła ŭroki, pradkazanyja ŭ Knizie Byccia, žycciova važnuju važnasc' jakich my zmagli adznačyc'. U kancy getaj pracy mnie zdajecca karysnym nagadac' pra getyja asnoŭnyja ŭroki. Geta apraŭdana, i ja chacieŭ by adznačyc', što ŭ našym sučasnym sviecie chryscijanskaja viera masava pradstaŭlena ŭ skažonaj formie z-za kul'tavaj spadčyny rymaskaga kataficyzmu. Praŭda, jakoj patrabuje Bog, zastałasja ŭ prostym i łagičnym stanie, zrazumiełym pieršymi apostołami Isusa Chrysta, ale getaja prastata, jakuju časta ignarujuc', stanovicca składanaj dla niepasviačonych z-za jaje mienšasci. Sapaŭdy, kab vyznačyc' apošnich sviatych Isusa Chrysta apošnich dzion i duchoŭnuju strukturu Apakałipsisu, nieabchodny ŭkaz Daniila 8:14. Ale kab vyznačyc' gety ŭkaz, taksama nieabchodna vyvučyc' usiu knihu Daniila i rasšyfravac' jaje prarocctvy. Zrozumieŭšy getyja rečy, Apakałipsis adkryvaje nam svaje tajamnicy. Getyja nieabchodnyja dasledavanni tłumačac' ciaŭkasci, z jakimi sutykajucca pry sprobie pierakanac' niedavieŭlivaga čaławieka našaga času na Zachadzie, i asabłiva ŭ Francyi.

Isus skazaŭ, što ničto nie moŭha pryjsci da Jago, akramia Ajca, jaki viadzie Jago, i Jon taksama skazaŭ adnosna Svaich vybranych , što jany pavinny naradzicca ad vady i Ducha. Getyja dva vučenni ŭzajemadapaŭniaľ'na aznačajuc', što Bog viedaje duchoŭnuju pryrodu svaich vybranych siarod usich Svaich stvarenniaŭ. Takim čynam, koŭny z ich budzie reagavac' u adpaviednasci z getaj pryrodaj, jakaja ŭłascivaja jamu; takim čynam, toj, chto maje zababony na karysc' Suboty, jakuju ŭžo praktykavali gabrei, biez asablivych ciaŭkasciej prymie praročyja adkrycci, jakija pakazvajuc', što jana

patrabujecca Bogam z 1843 goda. I naadvarot, toj, chto maje niespryjaľnyja zababony nakont jaje, adkinie ũsie pradstaŭlenyja biblejskija argumenty i znojdzie vaŭkija pryčyny, kab apraŭdac' svaju admovu. Razumiennie getaga pryncypu abaraniaje nas ad luboga rasčaravannia ũ tych, kamu my pradstaŭlajem praŭdu Chrysta. Adkryvajučy praŭdu Boŭaj dumki, praroctva addaje ũsiu svaju siťu « viečnamu Jevangielu », jakoje vučni Isusa pavinny « vučyc' narodam da kanca svietu ».

« Zviary » Apakaľipsisu

Chranaľagična i pasladoŭna voragi Boga i jago vybranniki z'jaŭlaťsia ũ vobrazie « zviarou ».

Pjeršy abaznačaje impierski Rym, pradstaŭleny « cmokam z dziesiacciu ragami i siamiu gaľovami, jakija nosiac' dyjademy » ũ Adkrycci 12:3; « nikaľaitami » ũ Adkrycci 2:6; « d'jabľam » u Adkrycci 2:10.

Drugoje tyčycca papskaga kataľickaga Ryma, jaki ũvasablajecca « zvieram, jaki vychodzc' z mora, z dziesiacciu ragami i dyjademami i siamiu gaľovami » z Adkryccia 13:1; « tronam satany » ũ Adkrycci 2:13; « žančynaj ljezavieľu » ũ Adkrycci 2:20; « miesiacam, afarbavanym kryvioju » ũ Adkrycci 6:12; « pabitaj tracinaj miesiaca » « čacviortaj truby » ũ Adkrycci 8:12; « moram » u Adkrycci 10:2; « tryscinaj, padobnaj da ŭazľa » ũ Adkrycci 11:1; « chvastom » « cmoka » ũ Adkrycci 12:4; « zmiejem » u Adkrycci 12:14; i « cmokam » z vieršaŭ 13, 16 i 17; « viaľikim Vaviľonom » u Adkrycci 14:8 i 17:5.

Treciaja nakiravana suprac' francuzskaga revalucyjnaga ateizmu, jaki ũvasablajecca « zvieram, jaki vychodzc' z biazdonnaj jamy » ũ Adkrycci 11:7; « viaľikaj smutkam » u Adkrycci 2:22; « čacviortaj truboj » u Adkrycci 8:12; « vusnami, jakija pagľynajuc' raku », što simvalizujuc' kataľicki narod, u Adkrycci 12:16. Geta tyčycca pieršaj formy « drugoga gora », zģadanaga ũ Adkrycci 11:14. Jago drugaja forma budzie zavieřšana « šostaj truboj » z Adkrycci 9:13, geta značyc', ŭgodna z Adkrycci 8:13 pad nazvaj « drugoje gora », pamiŭ 7 sakavika 2021 goda i 2029 godam, pad reaľnym aspiektam Treciaj susvietnaj vajny, jakaja skončycca jadžiernaj vajnoj. Ėjenacyd čaľavieka, jaki spustašaje ziamlu (biazdonnaja jama), z'jaŭlajecca suviazziu, ustalavanaj pamiŭ « čacviortaj i šostaj trubami ». Padrabiaznasci razviccia getaj vajny raskryvajucca ũ Dan. 11:40-45.

Čacviorty « zvier » adnosicca da pratestanckaj viery i kataľickaj viery, jaje sajuznicy, u apořnim vyprabavanni viery ũ ziamnoj gistoryi. Jon « padymajecca z ziamli » ũ Adkrycci 13:11; geta aznačaje, što jon sam vyjšaŭ z kataľickaj viery, simvalizavanaj « moram ». Epocha Refarmacyi pieravaŭna ũmacavaľa pratestanckuju reľigiju z mnořtvam aspiektaŭ, adznačanju adstupnictvam, što sviedčyc' u pracach ŭana Kaľvina pra vajaŭničy, ŭorstki, biazľitasny i pieraslednicki charakter. Ustuplennie ũ siťu dekreta z Dan. 8:14 asudziľa jaje va ũřim sviecie z viasny 1843 goda.

Instytutcyjnaja advientysckaja viera, jakaja aŭyla pasla pratestanckaga vyprabavannia viery 1843-1844 gadoŭ, z vosieni 1994 goda adyřľa nazad i viarnuľasia da statusu pratestanckaj viery i svajgo boskaga praklonu; geta adbyťosia z-za aficyjnaga adchilennia boskaga prarockaga sviatľa, adkrytaga ũ getaj pracy z 1991 goda. Getaja duchoŭnaja smierc' instytutcyjnaj formy praročana ũ Adkrycci 3:16: « Ja vyviargnu ciabie z vusnaŭ Maich ».

Kančatkovaje vykanannie praroctvaŭ čakaje nas, i viera koŭnaga budzie vyprabavana. Ėspodz' Isus Chrystos paznaje siarod usich ludziej tych, chto naleŭyc' Jamu, geta značyc' tych, chto z radasciu i ũdžiačnaj viernasciu prymaje Jago ŭycciova vaŭnyja adkrycci, plon boskaj lubovi.

U čas apošniaga vybaru vybranyja buduc' adroznivacca tym, što jany buduc' viedac', čamu ūpaŭi ūpaŭšyja, boskaje Adkryccio, takim čynam, praviadzie roznicu pamiž vyratavanymi i zgublenymi, jakim z apostalskich časů « Efiesa », u Adkrycci 2:5, Bog skazaŭ: « Uspomni, adkuŭ ty ūpaŭ »; a ū 1843 godzie, u epochu « Sardys », Jon taksama skazaŭ pratestantom u Adkrycci 3:3: « Uspomni, jak ty pryňaŭ i čuŭ; i zachošvaj i pakajsia »; geta da advientystaŭ, jakija ūpaŭi z 1994 goda, jakija, choć i zachošvajuc' subotu, atrymŭlivajuc' ad Isusa getaje pašlannie z Adkrycci 3:19: « Tych, kago Ja lublu, Ja vykryvaj u karaju; tamu budz'cie rupŭivymi i pakajsia ».

Rychtujučy getaje prarockaje Adkryccio, Bog-Tvorca, sustrety ū asobie Isusa Chrysta, pastaviŭ sabie metu dac' svaim vybrannikam magčymasc' vyrazna vyznačyc' svaich voragaŭ; sprava зробlena, i Božaja meta dasiagnuta. Takim čynam, duchoŭna ūzbagačanaja, Jago Vybrannica stanovicca « Njaviestaj, padrychtavanaj da viasieŭnaj viačery Jagniaci ». Jon « apranuŭ jaje ū tonkaje bieŭaje paŭatno, jakoje josc' praviednyja ūčynki sviatych » u Adkrycci 19:7. Vy, chto pračytaŭ zmiest getaj pracy, kaŭi vam pašancavaŭa i vy atrymaŭi ščascie byc' siarod ich, « padrychtujciesia da sustrečy z vašym Bogam » (Amos 4:12) u Jago praŭdzie!

Choč' rasšyfroŭka tajamničych prarocťvaŭ Daniŭla i Adkryccia caŭkam zavieřšana, i čas sapraŭdnaga viartannia Chrysta ciapier viadomy nam, getaje pyttanie Isusa Chrysta, cytavanaje ū Jevangjeŭi ad Łuki 18:8, pakidaje niekaŭki tryvožny sumnieŭ: « Kažu vam, što Jon chutka adpomscic' im. Ale ci znojdzie Syn Čaŭaviečy, kaŭi pryjdzie, vieru na ziamŭi? » Bo bagaccie intelektual'nych viedaŭ pra praŭdu nie moža kampiensavac' sŭbasc' jakasci getaj viery. Čaŭaviečťva, jakoje sutykniececa z viartanniem Isusa Chrysta, razvivaŭasia ū kŭlmacie, spryjaŭ'nym dla ūsich formaŭ mocna zaachvočvanaga egaizmu. Indyviduaŭ'ny pospiech staŭ metaj, jakoj treba dasiagnuc' luboj canoj, navat zniščajučy bŭlžniaga, i geta na praciagu doŭgaga pieryjadu susvietnaga miru, jaki doŭžyŭsia boŭš za 70 gadoŭ. Kaŭi my viedajem, što kaštoŭnasci niabiosaŭ, prapanavanyja Isusam Chrystom, znachodziacca ū absalutnaj supiarečnasci z getym standartam našaga času, jago pyttanie zdajecca tragična apraŭdanym, bo jano moža tyčycca ludziej, jakija ŭičyŭi siabie « abranymi », ale, na žaŭ, zastanucca toŭki « pakŭkanymi »; bo Isus nie znojdzie ū ich jakasci viery, nieabchodnaj, kab byc' godnymi Jago ŭaski.

Łitara zabivaje, a Duch ažyŭlaje

Gety apošni razdzieł zaviaršaje rasšyfroŭku Adkryccia. Sapraŭdy, ja toŭki što prastaviŭ biblejskija kody, jakija dazvalajuc' nam vyznačyc' simvały, jakija Bog vykarystoŭvaje ŭ svaich praroctvach, ale, choc' ich meta — raskryc' Jago patrabavannie viartannia suboty z 1843-1844 gadoŭ, słowa «subota» ni razu nie z'jaŭlajecca ŭ getych prarockich tekstach Daniila ci Adkryccia. Jano zaŭsiody zgadvajecca, ale nie cytujeccca vyrazna. Pryčyna tago, što jano nie nazyvajecca vyrazna, zaklučajecca ŭ tym, što praktykavannie suboty z'jaŭlajecca asnoŭnaj narmaŭnasci apostaf'skaj chryscijanskaj viery, bo koŭny moŭa bačyc', što tema suboty nikoŭi nie byŭa pradmietam sprečak pamiŭ gabrejami i pieršymi apostafami, vučniami Isusa Chrysta. Adnak d'jabaŭ nie pierastavaŭ atakavac' jaje, spačatku padbuchtoryvajučy gabrejaŭ «apaganic'» jaje, potym chryscijan, prymušajučy ich caŭkam «ignaravac'» jaje. Kab dasiagnuc' getaga vyniku, jon natchniŭ na iŭŭvyja pierakłady aryginaŭnych tekstaŭ, u jakich jon zgadvaŭsia. Akramia tago, getaje pradstaŭlennie boskaj praŭdy byŭo b niapoŭnym biez asudŭžennia getych agidnych złačynstvaŭ, achviarami jakich z'jaŭlajucca, pa-pieršaje, Bog u Isusie Chryscie, a potym tyja, kamu Jago adkupaŭnaja smierc' maŭa b prapanavac' wiečnaje ŭŭccio.

nivodnaga vierša ŭ pisanniach Staroga i Novaga Zapavietaŭ, geta značyc' va ŭsioj Biblii, jaki b vučyŭ pra zmienu statusu Suboty ŭ paraŭnanni z čacviortaj z Dziesiaci Jago Zapaviedziaŭ; boŭš za toje, asviačonaj Bogam z pačatku stvarennia našaga ziamnoga svietu.

Z momantu adstupnictva pratestantaŭ ad viery, vykŭkanaga vykananniem ukaza Daniila 8:14 viasnoj 1843 goda, i da sionniašniaga dnia čytannie Biblii zabivaje. Udakładniaju, što zabivaje nie Biblija dobraachvotna, a toje, jak jana vykarystoŭvajecca z-za pamyŭak pierakładu, jakija z'jaŭlajucca ŭ pierakładach aryginaŭnych tekstaŭ «gabrejskaj i grečaskaj»; ale pierš za ŭsio geta taksama problema z-za niapraŭiŭnych interpretacyj. Sam Bog pacviardŭaje geta ŭ vobrazie ŭ Adkrycci 9:11: «... Jany mieli nad saboj cara anioŭa biez dani, jakoga pa-jaŭrejsku nazывali Avadon, a pa-grečasku — Apaŭijon. «Ja ŭspaminaju tut schavanaje paŭlannie getaga vierša: «Avadon i Apaŭijon» aznačajuc' «pa-gabrejsku i grečasku»: «znišačaf'nik». «Anioŭ biazdonnaj jamy» zniščaŭje vieru, vykarystoŭvajučy biblejskich «dvuch sviedkaŭ» z Adkryccia 11:3.

Akramia tago, z 1843 goda iŭŭvierujučyja zrabili dzvie pamyŭki ŭ svaim čytanni gistaryčnych sviedčanniaŭ Biblii. Pieršaja zaklučajecca ŭ tym, što jany nadaŭi boŭšaje značennie naradŭženniu Isusa Chrysta, čym Jago smierci, a drugaja padmacoŭvaje getuju pamyŭku, nadajučy boŭšaje značennie Jago ŭvaskresienniu, čym Jago smierci. Getaja padvojnaja pamyŭka sviedčyc' suprac' ich, tamu što demanstracyja Boŭaj lubovi da Jago stvarenniaŭ gruntujecca, pa sutnasci, na Jago dobraachvotnym rašenni addac' u Chryscie svajo ŭŭccio dzieŭa adkupaŭlennia svaich vybranych. Addannie pryjarytetu ŭvaskresienniu Isusa zaklučajecca ŭ skaŭženni Boŭaga zbaŭčaga pŭana, i geta niasie dla vinavatyh nastupstvy adŭučennia ad Jago i parušennia Jago sviatoga, spraviadŭlivaga i dobrağa zapavietu. Pjeramoga Chrysta gruntujecca na pryniacci Im smierci, Jago ŭvaskresiennie — geta toŭki ščaŭŭly i spraviadŭŭly vynik Jago boskaj daskanafasci.

Kałasianaŭ 2:16-17: « Tamu chaj nichto nie asudžaje vas za ježu ci za pitvo, ci za sviaty, ci za maładzik, ci za subotu: geta toľki cien' budućych rečaŭ, a cieła — Chrystovaje » .

Gety vierš časta vykarystoŭvajecca dla apraŭdannia spyniennia praktyki štotydniovej « suboty » . Dzvie pryčyny asudžajuc' gety vybar. Pa-pieršaje, vyraz « subot » abaznačaje « suboty », vyklikanyja štogadovymi reľigijnymi « sviatami », ustanoulenymi Bogam u Łjevit 23. Geta ruchomyja « suboty », jakija razmiaščajuca ŭ pačatku, a časam i ŭ kancy času reľigijnych « sviataŭ ». Jany vyklikajuca vyrazam « nie rabiecie nijakaj rabočaj pracy ŭ gety dzien' ». Ich adzinaja suviaz' z štotydniovej «subotaj » — geta ich nazva « subota », jakaja aznačaje «spyniaccia, adpačyvac' » i jakaja ŭpieršyniu z'jaŭlajecca ŭ Byc. 2:2: « Bog adpačyŭ ». Varta taksama adznačyc', što słowa « subota », jakoje zgadvajecca ŭ gabrejskim tekscie čacviortaj zapaviedzi, nie sustrakajecca ŭ pierakładzie Ł. Sjegonda, jaki paznačaje jaje toľki pad nazvaj « dzien' adpačynku » abo « siomy dzien' ». Adnak, jano biare svoj pačatak ad dziejaŭstva, zganana ŭ Byc. 2:2: « adpačynak » abo « subota », jaki vyrazna zgadvajecca ŭ viersii Biblij DŹ. N. Darbi.

Drugaja pryčyna voś u čym: Pavieľ skazaŭ pra « sviaty i suboty », što jany z'jaŭlajuca « cieniem budućych rečaŭ », geta značyc' tym, što praročyc' reaľnasc', jakaja była abo nastupic'. Kaŭi wykazac' zdagadku, što ŭ getym vieršy gavorka idzie pra « siomy dzien' subotni », to jon zastajecca « cieniem budućych » da nadychodu siomaga tysiačagoddzia, pra jakoje jon praročyc'. Smierc' Isusa Chrysta adkryła sens « siomaga dnia subotni », jaki praročyc', dziakujučy jago pieramozie nad grachom i smierciu, niabiesnuju « tysiaču gadoŭ », na praciagu jakich jago vybranniki buduc' sudzić' zniasilenych ziamnych i niabiesnych pamierłych.

U getym vieršy « sviaty, maładziki » i ich « suboty » byli zviazany z isnavanniem nacyjanaľnaj formy Izraila staroga zapavietu. Ustanaviuŭszy svajoj smierciu novy zapaviet, Isus Chrystos zrabiŭ getyja prarockija rečy bieskarysnymi; jany pavinny byli spynicca i zniknuc', jak « cien' », jaki znikaje pierad reaľnasciu jago zavierańnaga ziamnoga słuŹennia. U toj čas jak štotydniovej «subota» čakaje nadychodu siomaga tysiačagoddzia, kab sustrecca sa svajoj prarockaj reaľnasciu i stracic' svaju karysnasc'.

Pavieľ taksama zgadvaje « jesci i pic' ». Jak vierny słuŹga, jon viedaje, što Bog kazaŭ pra geta ŭ Łjevie 11 i Drugim zakonie 14, dzie jon pradpisvaje, jakaja čystaja jeŹa dazvolena, a jakaja niačystaja zabaroniena. Słovy Paŭła nie majuc' na mecie asprečvac' getyja boskija pastanovy, a toľki čaľaviečyja mierkavanni (jakija nichto... nie wykazvaŭ), wykazyja na gety kont, jakija jon razvije ŭ Paŭłanni da Rymlanaŭ 14 i 1 Kar. 8, dzie jago dumki vygladajuć boľš vyrazna. Tema tyčycca jeŹy, achviaravanaj idaľam i faľšyvyvm baŹastvam. Jon nagadvaje vybrany, jakija ŭtvarajuć duchoŭny Izraiľ BoŹy, pra ich abaviazki pierad im, kaŹučy ŭ 1 Kar. 10:31: « Ci jascie vy, ci p'jacie, ci što inšaje robiecie, usio rabiecie na sľavu BoŹuju ». Ci prasaľuľaje Boga tyja, chto ignaruje i pagardŹaje Jago adkrytymi pastanovami pa getych pytanniach?

Mjenavita Jakaŭ, brat Isusa, gavoryc' ad imia apostalaŭ pra abrazan'nie ŭ Dziejach 15:19-20-21: « Tamu prašu nie turbavac' tych z jazyčnikaŭ, jakija naviartajuca da Boga, ale napisac' im, kab jany ŭstrymlivalisia ad apagan'vannia idaľami, raspusty, zadušanaga i kryvi. Bo Majsiej z staraŹytnych časoaŭ maje ŭ koŹnym goradzie tych, chto prapavieduje jago, i jago čytajuć u sinagogach koŹnuju subotu ».

Getyja vieršy, jakija časta vykarystoŭvajucca dla apraŭdannya vyzvalennia naviernutych jazyčnikaŭ ad sviatkavannia suboty, naadvarot, z'jaŭlajucca najlepšym dokazam jaje praktyki, jakuju zachvočvati i vučyli apostaly. Saprady, Jakaŭ ličyc', što nie varta naviazvac' im abrazannie, i jon koratka vykladaje asnoŭnyja pryncypy, tamu što pagłyblenaje reŭigijnaje vučennie budzie pradstaŭlena im, kali jany buduc' chadzic' « koźnuju subotu » ŭ jaŭrejskija sinagogi svaich miascin.

Jašče adna padstava, jakaja vykarystoŭvajecca dla apraŭdannya spyniennia kłasifikacyi ježy na čystuju i niačystuju: bačannie, dadzienaje Pjatra ŭ Dziejach 10. Jago tumačennie razgortvajecca ŭ Dziejach 11, dzie jon atajasamŭvaje «niačystych žyvioŭ» z bačannia z paganskimi «ludz'mi», jakija pryjšli paprasic' jago pajsci da rymaskaga sotnika «Karniŭija». U getym bačanni Bog adlustroŭvaje niačystuju pryrodu jazyčnikaŭ, jakija nie słužac' jamu i słužac' iŭžyvym bažastvam. Adnak smierc' i ŭvaskrasiennie Isusa Chrysta prynosiac' im viaŭlikuju zmienu, tamu što dzviery łaski adčyniajucca im praz vieru ŭ adkupaŭnuju achviaru Isusa Chrysta. Mjenavita praz getaje bačannie Bog vučyc' Pjatra getaj naviznie. Takim čynam, kłasifikacyja na čystuju i niačystuju, ustanoulenaja Bogam u Łjavit 11, zastajecca i praciagvajecca da kanca svietu. Akramia tago, z 1843 goda, z ukazam Dan. 8:14, karmlennie ludziej prymaje standart pieršapačatkovaga « asviačennia », ustanoulenaga i ŭparadkavanaga ŭ Byc. 1:29: « I skazaŭ Bog: vos', Ja daŭ vam usiakuju travu, što sieje nasiennie, jakaja josc' na ŭsioj ziamli, i ŭsiakaje dreva, u jakoga josc' płod dreva, što sieje nasiennie, — geta budzie vam u ježu ».

Isus addaŭ svajo žyccio ŭ fizičnych i psichičnych katavanniach, kab vyratavac' svaich vybrannikaŭ. Nje sumniavajciesia ŭ vieŭmi vysokaj stupieni sviatasci, jakuju getaja pakutnaja smierc' patrabuje ŭzamien ad tago, kago Jon ratuje. Saprady!

Žamčužyna suboty 20 sakavika 2021 goda

Z samaga pačatku majgo služennia ja byŭ pierakanany, i ja spiavaŭ geta, što «Isus naradziŭsia viasnoj». U getuju subotu 20 sakavika 2021 goda viasnovaje raŭnadzienstva adbyłsia a 10:37 ranicy na pačatku nabaženstva. Tady Duch padšturchnuŭ mianie šukac' dokazy tago, što da tago času było prostym pierakananniem viery. Jaŭrejski kalendar dazvoliŭ nam ustalavac' čas viasnovaga raŭnadzienstva goda — na 6 gadoŭ raniej za našu aficyjnuju chryscijanskuju datu naradžennia našaga Zbaŭcy — na «subotu» 21 sakavika.

Čamu mienavita 6-y god?

Tamu što naša aficyjnaja data naradžennia Isusa Chrysta była zasnavana na dzviuch pamyłkach. Toł'ki ŭ VI stagoddzi našaj ery katalicki manach Dyjanisij Mały pačaŭ ustalouvac' kalendar. Z-za adsutnasci biblejskaj abo gistaryčnaj dakładnasci jon adnios getaje naradžennie da daty smierci cara Irada, jakuju jon adnios da 753 goda našaj ery pasla zasnavannia Ryma. Z tago času gistoryki pacvierdziłi 4-gadovuju pamyłku ŭ jago razlikach; geta aznačaje, što smierc' Irada adnosicca da 749 goda našaj ery pasla zasnavannia Ryma. Ale Isus naradziŭsia da smierci Irada, i ŭ Jevangjełli ad Matfieja 2:16 dajecca ŭdakładniennie, što ŭzrost Isusa na momant «zabojstva niavinnych», zagadanaga raz'jušanym carom Iradam, składaje « dva gady », bo jon pakutavaŭ i adčuvaŭ nabližennie smierci, jakaja pavinna była adarvac' jago ad radasci ŭłady. Getaja detał važnaja, bo ŭ tekscie ŭdakładniajecca: « dva gady, pavodle daty, pra jakuju jon staranna raspytaŭ u vieščunoŭ ». Da čatyroch gadoŭ papiaredniaj pamyłki dadajecca god -6, abo 747 ad zasnavannia Ryma, jaki ŭstanoŭleny Biblijaj.

Vjasnovaje raŭnadzienstva goda — 6

U gety 6-y god Biblija vučyc' nas, što anioł z'javiŭsia « pastucham, jakija pił'navali svaje statki ». U subotu zabaraniajecca gandał', ale nie varta i doglad žyvioł; Isus pacvierdziŭ geta, skazaŭšy: « Chto z vas, kałi ŭ jago aviečka ŭpadzie ŭ jamu, nie pryjdzie i nie vyratuje jaje navat u dzien' subotni?» ? ». Takim čynam, anioł abviasciŭ pra naradžennie « Dobraga Pastyra », zbaŭcy i pravadyra aviečak-ludziej, spačatku pastyram-ludziom, apiekunam i abaroncam aviečak-žyvioł. Anioł udakładniŭ: « ...bo sionnia naradziŭsia vam u goradzie Davidavym Zbaŭca, Jaki josc' Chrystos Gaspodz' ». Takim čynam, geta « sionnia » było dniom subotnim, i pakoł'ki ab'java była зробlena ŭnačy, naradžennie Isusa adbyłsia pamiž 18:00, pačatkam suboty, i načnoj gadzinaj abviaščennia, зробlenaga aniołam pastucham. Cjapier my pavinny ŭstalavac' dakładny čas, kałi pa izraił'skim cyfierbłacie času adbyłsia viasnovaje raŭnadzienstva goda — 6. Ale geta pakuł' niemagčyma, bo ŭ nas niama infarmacyi pra gety čas.

Naradžennie Isusa ŭ subotu robic' plan vyratavannia Boga zrazumiełym i całkam łagičnym. Isus abviasciŭ siabie « Synam Čaławiečym », « Ŭładarom suboty ». Bo subota časovaja, i jaje karynasc' praciagvajecca da dnia Jago drugoga pryšescia, na gety raz magutnaga i słaŭnaga. Isus nadaje subocie jaje poŭnaje značennie, bo jon praročyc' astatniuju častku siomaga tysiačagoddzia, zdabytuju dla jago vybranych toł'ki dziakujučy jago pieramozie nad grachom i smierciu.

Kab adznačyc' svajo ŭstuplennie ŭ darosłaje žyccio, va ŭzroscie «dvanaccaci gadoŭ» Isus duchoŭna zviartajecca da viernikaŭ, jakich raspytvaje pra Mjesiju, abvieščanaga ŭ Sviatym Pisanni. Adłučany ad

bac'koŭ, jakija ŭukajuc' jago try dni, jon swiedčyc' pra swaju boskuju niezaležnasc' i ŭsviedamlennie swajoj misii na karysc' ziamnych ludziej.

. Vučenni Daniila 9:27 pradstaŭlajuc' jago ŭ formie « zapavietu » adnago tydzen' », jaki simvalizuje siem gadoŭ pamiž vosienniu 26 i vosienniu 33 goda. Pamiž getymi dvuma vosieniami, u central'nym stanoviščy, znachodzicca viasna i sviata Pjesach 30 goda, kaŭ a 15-j gadzinie, «u siaredzinie tydnia» Vjaŭkadnia, u sieradu, 3 krasavika 30 goda, Isus Chrystos spyniŭ « achviaraprynašennie žyviot i achviaraprynašennie » gabrejskaga abrađu, achviaravaŭšy swajo žyccio, kab adkupic' grachi toŭki svaich vybrannikaŭ. U dzien' swajoj smierci Isusu było 35 gadoŭ i 13 dzion. Pamirajučy pieramožcam nad grachom i smierciu, Isus mog addac' svoj duch Bogu, kažučy: « Zbyŭsia ». Jago pieramoga nad smierciu była pacvierdžana jago ŭvaskrasienniem. Takim čynam jon supravadžaŭ i navučaŭ svaich apostalaŭ i vučniaŭ, pakuŭ na ich vačach nie ŭzniossia na nieba pierad sviatam Pjacidziesiatnicy, zgodna sa swiedčanniem, dadziennym u Dziejach 1:1-11. Ale anioły ŭ gety momant padrychtavaŭi ab'javu ab jago słaŭnym viartanni, kažučy: « Mužy Gaŭilejskija, čamu vy staicie tut i gladzicie ŭ nieba? Gety ŭ Isus , jaki ŭzniossia ad vas na nieba, pryjdzie getak ŭa, jak vy bačyli Jago ŭzychodziačym na nieba «U dzien' Pjacidziesiatnicy jon pačaŭ swajo niabiesnaje słužennie jak «Sviaty Duch», što dazvalaje jamu dziejničac' da kanca svietu, adnačasova ŭ duchu koŭnaga sa svaich vybrannikaŭ, raskidanych pa ŭsioj ziamli.» Mjenavita tady jago imia, praročanaŭe ŭ Is. 7:14, 8:8 i Mc. 1:23, « Emanuiŭ », što aznačaje «Bog z nami», nabyvaje jašče boŭšaje sapraŭdnaje značennie.

Padrabiaznasci, pradstaŭlenyja ŭ getym dakumiencie, ujaŭlajuc' saboj uznagarody, jakija Isus daje svaim vybrannikam u znak udziačnasci za ich prajaŭlenuju vieru. Takim čynam, data jago smierci dazvalaje nam daviedacca i padziaŭicca z im dataj jago kančatkovaga słaŭnaga viartannia, jakoŭe jon zapŭanavaŭ na pieršy dzien' viasny 2030 goda, geta značyc' praz 2000 gadoŭ pasla viasny jago raspiaccia 3 krasavika 30 goda.

Sviatasc' i asviačennie niepadzieľnyja i z'jaŭlajuca ŭmovami zbaŭlennia, prapanavanaga Bogam u Isusie Chrystie. Pavieľ nagadvaje nam pra geta ŭ Paŭlanni da Gabrejaŭ 12:14: « Imknujciesia da miru z usimi i da sviatasci, biez jakoj nichto nie ŭbačyc' Gospada ».

Getaje boskaje paniaccie « asviačennia » treba rozumiec' daskaŭa, bo jano tyčyc'ca « ŭsiago, što naležyc' Bogu », i, jak i ŭsie ŭŭadaľniki, Jon nie dazvalaje sabie pazbavic' čagos'ci biez nastupstvaŭ dla tych, chto advažvajecca geta zrabic'. Zaraz bieskarysna składac' spis rečaŭ, jakija naležac' Jamu; Tvorc'u žyccia i ŭsiago, što jano zmiaščaje, usio naležyc' Jamu. Tamu Jon maje prava na žyccio i smierc' usich svaich žyvyh istot. Adnak, pakidajučy ŭsim prava žyc' z Im ci pamierci biez Jago, Jago vybranniki daŭčajuca da Jago svabodnym i dobraachvotnym vybaram naležac' Jamu wiečna. Getaje prymirennie z Im robic' Jago vybrannikaŭ Jago ŭŭasnasciu. Tyja, kago Jon vitaje i pryznaje, uvachodzac' u Jagonaje paniaccie asviačennia, jakoje ŭžo tyčyťasia ŭsich zakonaŭ, jakim padparadkoŭvajecca žyccio na ziamľi. Takim čynam, asviačennie zaključajecca ŭ zgodzie padparadkavacca fizičnym i maraľnym zakonam, ustanoulenym i, takim čynam, zacvierdžanym Bogam. Mjenavita ŭ getaj padvojnaj jakasci subota i Dziesiac' zapaviedziaŭ kankretna vyražajuc' getaje boskaje asviačennie, parušennie jakoga zapatrabuje smierci Mjesii Isusa.

Getaja kancepcyja asviačennia nastoľki fundamentaľnaja, što Bog paľičyŭ patrebnym vyznačyc' jaje z samaga pačatku Bibl'i ŭ Byc. 2:3, asviaciŭšy siomy dzien'. Tamu nie dziŭna, što gety ŭik siem stanovicca Jago « carskaj piačatkaj » pa ŭsioj Bibl'i i, u pryvatnasci, u Adkrycci 7:2: « I ŭbačyŭ ja inšaga anioľa, jaki ŭzychodziŭ z uschodu, jaki mieŭ piačatku Boga žyvoga. I jon zakryčau gučnym gołasam da čatyroch anioľaŭ, jakim było dadzienu škodzić ziamľi i moru, i skazaŭ: Tyja, chto maje vušy, kab čuc' namiok tonkaga Ducha Božaga, zaŭvažac', što getaja « piačata Boga žyvoga » cytujecca ŭ getym «7» razdziele Adkryccia ».

U getuju Paschu i subotu 3 krasavika 2021 goda, u gadavinu smierci našaga Zbaŭcy Isusa Chrysta, Duch Boży nakiravaŭ maje dumki da gabrejskaj sviatyni Majsieja i Chrama, pabudavanaga carom Saľamonam u Ijerusaľimie. Ja zaŭvažyŭ tam detaľ, jakaja mocna pacviardžaje dadzienuju mnoj interpretacyju getaj sviatyni, a mienavita prarockuju rolu ŭ viaľikim projekcie vyratavannia, padrychtavanym dla vybranych, adkuplenych Bogam.

Z 1948 goda, usio jašče niasučy boskaje praklon z-za admovy pryznac' Isusa Chrysta « Mjesijaj », paŭlanym Bogam, gabrei viarnuťi sabie svaju nacyjanaľnuju ziamľu. Z tago času adna ideja, adna dumka apantaľa ich: adnavic' Ijerusaľimski chram. Na žaľ dla ich, getaga nikoťi nie adbudziecca, bo ŭ Boga josc' važkaja pryčyna pieraškodzić getamu; jago rola była vykanana smierciu i ŭvaskrasienniem Isusa Chrysta. Sviatasc' chrama znajšľa svajo poŭnaje vykanannie ŭ dušy « Mjesii », u jago płoci i duchu, daskaŭaľnych i biezzagannyh. Isus adkryŭ gety ŭrok, skazaŭšy ŭ Jevangieľi ad Jana 2:14, kažučy pra svajo cieľa: « Razburićie gety chram, i za try dni Ja ŭzviadu jago ».

Kaniec karysnasci Chrama byŭ pacvierdžany Bogam niekaľkimi sposabami. Spačatku jon razburyŭ jago ŭ 70 g. n. e. rymskimi vojskami Cita, zgodna z ab'javaj, pradkazanaj u Daniila 9:26. Zatym, vyгнаŭšy gabrejaŭ, jon pieradaŭ miesca Chrama religii isľamu, jakaja pabudavaľa tam dzvie miačeci: najstarejšuju, « Aľ-Aksa », i Kupaľ Skaťy. Takim čynam, Izraiľ nie maje ni magčymasci, ni dazvoľu ad

Boga adnaŭlac' svoj Chram. Tamu što getaja rekanstrukcyja skažała b jago pradjakazany pŭan vyratavannia.

Pravamocnasc' chrama ŭ ljerusaŭimie była zafiksavana ŭ formie jago budaŭnictva. Ale kab ubačyc' geta boľš vyrazna, my pavinny spačatku razgledziec' vyjaŭlenyja detaŭi getaga religijnaga budynka, nos'bita sviatasci. Zaŭvažym, što chram pavinien byŭ byc' pabudavany carom Davidam, jaki vykažaŭ ŭadannie pabudavac' jago i abraŭ ljerusaŭim dla jago razmiaščennia; Bog pagadziŭsia. Dla getaga jon uprygožyŭ i ŭmacavaŭ gety starażytny gorad pad nazvaj «Jevus» u časy Abragama. Takim čynam, pamiž Davidam i «synam Davidavym», «Mjesijaj», prajšła «tysiača gadoŭ». Ale Bog nie dazvoľiŭ jamu zrabic' geta, i Jon paviedamiŭ jamu pryčynu: jon staŭ čaŭaviekam kryvi, zagadaŭšy zabic' svajgo viernaga sľugu «Uryju Chetejanina», kab uziac' jago ŭonku «Virsaviju», jakaja pazniej stała maci cara Saŭamona. Takim čynam, David panios canu za svaju vinu, pakarany smierciu svajgo pieršaga syna, narodžanaga Virsavijaj, zatym, zrabieŭšy biez Božaga zagadu pierapis svajgo naroda, jon byŭ pakarany, i Bog prapanavaŭ jamu vybrac' svajo pakarannie pamiž tryma varyjantami. Zgodna z 2 Car. 24:15, jon abraŭ smiarotnasc' ad epidemii pošasci, jakaja za try dni zabrała ŭycci 70 000 čaŭaviek.

U 1-j knizie Carstvaŭ, rozdziele 6, my znachodzim apisannie chrama, pabudavanaga Saŭamonam. Jon nazyvaje jago «domam Jachve». Gety termin «dom» aznačaŭe miesca siamiejnych sustreč. Pabudavany dom pradjakazuje siam'ju Boga-stvaraľnika-zbaŭcy. Jon składajecca z dvuch sumiejnych elementaŭ: sviatyni i chrama.

Na ziamli religijnaja abrady vykonvajucca ŭ zonie, dazvolenaj dla ludziej. Saŭamon nazyvaje jaje chramam. Chram, jaki raspascirajecca ad najsviaciejšaga miesca, jakoŭe jon nazyvaje sviaciľiščam i ad jakoga addzieleny toľki zasłonaŭ, maje daŭžyniu sorak łokciaŭ, što ŭdvaja boľš za sviaciľišča. Takim čynam, chram zajmaje dzvie traciny ŭsiago doma.

Njagledziačy na toŭe, što jaŭrejski zapaviet byŭ zaklučany pazniej, u časy Majsieja, jon caľkam znachodzicca pad egidaj zapavietu, zaklučanaga pamiž Bogam i Abragamam na pačatku terciaga tysiačagoddzia z časoŭ Adama. «Mjesija z'javicca pierad gabrejskim narodom na pačatku piataga tysiačagoddzia, geta značyc' praz 2000 gadoŭ. Cjapier čas, dadzieny Bogam ziamli dla vybaru vybranych, składaje 6000 gadoŭ. Takim čynam, my znachodzim dla času praporcyju $\frac{2}{3} + \frac{1}{3}$ doma Jachve. I ŭ getym paraŭnanni $\frac{2}{3}$ zapavietu Abragama adpaviadajuc' $\frac{2}{3}$ doma Jachve, jaki zakančvajecca na padzialaľnaj zasłonie. Getaja zasłona adygryvaje gaľoŭnuju rolu, bo jana aznačaŭe pierachod ad ziamnoga da niabiesnaga; geta viedaje, što getaja zmiena aznačaŭe zaviaršennie prarockaj roli ziamnoga chrama. Getyja paniacci nadajuc' padzialaľnaj zasłonie značennie grachu, jaki addzialaje daskaŭaga niabiesnaga Boga ad niedaskaŭaga i grešnaga ziamnoga čaŭavieka z časoŭ Adama i Jevy. Padzialaľnaja zasłona maje dvajny charakter, bo jana pavinna adpaviadac' niabiesnaj daskaŭasci i ziamnoj niedaskaŭasci dvuch zľučanych častak. Mjenavita tady z'jaŭlajeccca rola Mjesii, tamu što jon daskaŭala ŭvasablaje getuju charakterystyku. U svajoj boskaj daskaŭasci Isus Chrystos staŭ grachom, uziaŭšy na siabie grachi svaich... vybirajuc' zamiest ich, kab adkupic' ich i zapłaćic' smiarotnuju canu.

Gety analiz pryvodzić nas da tago, što ŭ sviatyni my bačym vobraz prarockaj pasladoŭnasci viaľkich duchoŭnych faz, jakija adznačajucca koŭnyja 2000 gadoŭ: pieršaja achviara, pryniesienaja Adamam — achviara, pryniesienaja Abragamam na gary Moryja, budučaja Gaľgofa — achviara Chrysta la padnoŭža gary Gaľgofa — achviara apošnich vybranych, jakoj pieraškodziła staŭnaje viartannie Zbaŭcy Isusa Chrysta ŭ Michaile.

Dla Boga, dla jakoga, zgodna z 2 Pjatra 3:8, « adzin dzien' jak tysiača gadoŭ, i tysiača gadoŭ jak adzin dzien' » (gł. taksama Psal'm 90:4), ziamnaja pragrama pabudavana na vobrazie tydnia ŭ pasladoŭnasci: 2 dni + 2 dni + 2 dni. A za getaj pasladoŭnasciu adkryvajecca wiečny « siomy dzien' ».

Zmiest dvuch pakojaŭ sviatoga doma nadzvyčaj pakazaŭny.

Sviatynia abo najsviatiejšaje miesca

Dva chieruvimy z rasprastanymi kryłami

Sviatynia, jakaja nazyvajecca Najsviaciejšaj Sviatych, maje 20 łokciaŭ u daŭžyniu i 20 łokciaŭ u šyryniu. Geta ideaŭny kvadrat. I jaje vyšynia taksama składaje 20 łokciaŭ, što robic' jaje kubam; trajnym vobrazam daskanaŭsci (= 3 : D = Š = V); geta padobna na apisannie « novaga Ijerusalima, jaki sychodzic' z nieba ad Boga » ŭ Adkrycci 20. Geta Najsviaciejšaje Mjesca zabaroniena Bogam čaŭaviaku pad pagrozaj smierci. Pryčyna prostaja i łagičnaja: getaje miesca moŭa zmiascic' Boga toŭki tamu, što simvalizuje nieba i adlustroŭvaje niabiesny charakter Boga. U Jago dumcy — Jago pŭan vyratavannia, u jakim usie simvaličnyja elementy, ustanoulenyja ŭ getaj sviatyni, adygryvajuc' svaju rolu. Reaŭnasc' znachodzicca ŭ Bogu ŭ niabiesnym vymiarenni, a na ziamli Jon daje simvałami ilustracyju getaj reaŭnasci. Takim čynam, ja padychodžu da temy getaga kankretnaga adkryccia getaj Paschi 2021 goda. My čytajem u 1 Carstvaŭ 6:23-27: « I zrabiŭ jon u sviatyni dvuch chieruvimaŭ z dzikaga ałiŭkavaga dreva, vyšynioj pa dziesiac' łokciaŭ. Koŭnaje z dvuch kryłaŭ adnago chieruvima było piac' łokciaŭ, tak što ad kanca adnago kryła jago da kanca drugoga było dziesiac' łokciaŭ. Drugi chieruvim taksama był dziesiac' łokciaŭ. Mjera i forma byli adnoŭkavyja ŭ abodvuch chieruvimaŭ. Vyšynia koŭnaga z dvuch chieruvimaŭ była dziesiac' łokciaŭ. Sałamon pastaviŭ chieruvimaŭ pasiarod doma, usiaredzinie. Ich kryły byli raspraŭlenyja: kryło pieršaga dasiagała adnoj sciany, a kryło drugoga dasiagała drugoj sciany; a inšyja ich kryły zlučaliŭsia kancami pasiaredzinie doma ».

Getych chieruvimaŭ nie isnavala ŭ skinii Majsieja, ale, razmiasciŭšy ich u chramie Sałamona, Bog tŭmačyc' značennie getaga najsviaciejšaga miesca. U sensie svajoj šyryni pakojaŭ pierasiakajuc' dzvie pary kryłaŭ dvuch chieruvimaŭ, tym samym nadajučy jamu niabiesny standart, faktyčna niedastupny dla čaŭaviaka, jaki žyvie toŭki na ziamli. Ja karystajusia getaj magčymasciu, kab asudzić i adnavic' praŭdu adnosna getych chieruvimaŭ, jakim u mistyčnym paganskim tryznienni takija viadomyja mastaki, jak «Mikiełandŭeła», nadałi vyglad krylatych niemaŭlat, jakija grajuc' na muzyčnych instrumentach abo stralajuc' z łuka. Na niebie niama niemaŭlat. A dla Boga, zgodna z Ps. 51:5 abo 7: « Vos', ja ŭ biez Zakonni narodŭžany, i ŭ grachu začala mianie maci maja », i Rym. 3:23: « Bo ŭsie zgrašyli i pazbaŭleny słavy Boŭžaj », niama takoga paniaccia, jak niavinnaje abo čystaje dzicia, tamu što z časou Adama čaŭaviek naradŭžajecca grešnikam pa spadčynie. Njabiesnyja anioły byli stvorany ŭ stanie junakoŭ, jak i Adam na ziamli. Jany nie starejuc' i zastajucca wiečna raniejšymi. Starasc' — geta ŭnikaŭnaja ziamnaja rysa, vynik grachu i smierci, ich kančatkovaja pŭata, zgodna z Rym. 6:23.

Kaŭčeg Sviatoga Zapavietu

1 Carstvaŭ 8:9: « U kaŭčegu nie było ničoga, akramia dzviuch kamiennych skryžalaŭ , jakija paklaŭ tudy Majsiej na gary Chareb, kaŭi Gaspozď zaklučyŭ zapaviet z synami Izrailevymi, kaŭi jany vyjši z ziamŭi Jegipieckaj ».

U sviatyni, abo najsviaciejšym miescy, znachodziacca dva wielizarnyja chieruvimy z raspraŭlenymi kryŭami, simvaŭy aktyŭnaga niabiesnaga charakteru, ale taksama i, pierš za ŭsio, Kaŭčeg Zapavietu, jaki znachodziacca ŭ centry pakoja pamiž dvuma viaŭlikimi chieruvimami. Bo mienavita dla jago i buduŭacca dom. U tym paradku, u jakim Bog pradstaŭlaje Majsieju reŭigijnyja sprawy, jakija jon pavinien budzie vykanac', pieršym z'jaŭlajecca Kaŭčeg Zapavietu. Ale getaja jomistasc' mienš kaštoŭnaja, čym jaje zmiest: dzvie kamiennyyja skryžaŭi, na jakich Bog paŭcam vygraviravaŭ svoj nadzvyčaj sviaty zakon Dziesiaci Zapaviedziaŭ. Geta adlustravannie Jago dumki, Jago standartu, Jago niazmiennaga charakteru. U asobnym dasledavanni (2018-2030, kančatkovaje čakannie advientystaŭ) ja ŭžo prademanstravaŭ jago prarocki charakter dla chryscijanskaj epochi. U sviatyni my čytajem tajemnuju dumku Boga. My znachodzim tam elementy, jakija spryjajuc' i robiac' magčymym znosiny z Im. Dastatkova skazac', što grešnik, jaki zastajecca sviadomym parušaŭnikam Jago Dziesiaci Zapaviedziaŭ, padmanvaje siabie, kaŭi vieryc', što moža pretendavac' na vyratavannie. Getyja adnosiny gruntujucca vyklučna na viery, układzienaj u simvaŭličnyja reaŭii, jakija znachodziacca ŭ getym Sviatym Sviatych. U Dziesiaci zapaviedziach Bog padsumoŭvaje prapdisany im standart žyccia dla ludziej, stvoranych pa Jago vobrazu; geta aznačaje, što sam Bog šanuje i vykonvaje Svaje zapaviedzi. Žyccio, dadzienaje čaŭaviaku, gruntujucca na vykananni getych zapaviedziaŭ. A ich parušennie sparadžaje grech, jaki karajecca smierciu vinavataga. I z časoŭ Adama i Jevy niepastušenstva pryviaŭ ŭsio čaŭaviectva da getaga smiarotnaga stanu. Takim čynam, smierc' abrynŭlasia na ludziej, jak chvaroba, ad jakoj niama leku.

Tron miŭasernasci

U sviatyni, nad miescam miŭasernasci, simvaŭličnaja vyjava achviarnika, na jakim budzie pryniesieny ŭ achviaru Jagnia Božaje, dva inšyyja mienšyyja anioŭy gladziac' uniz na achviarnik, i ich kryŭy sustrakajucca pasiariedzinie. U getaj vyjavie Bog pakazvaje cikavasc', jakuju viernyyja anioŭy prajaŭlajuc' da pŭana zbaŭlennia, zasnavanaga na adkuplenčaj smierci Isusa Chrysta. Bo Isus syšoŭ z niabiosaŭ, kab pryniac' vyglad čaŭaviečaga niemaŭlaci. Toj, chto addaŭ svajo žyccio na kryžy Gaŭgofy, byŭ spačatku ich niabiesnym siabram «Michaiŭam», pravadyrom anioŭaŭ i bačnym niabiesnym prajaŭlenniem Boga-Tvorcy Ducha, i anioŭy spraviadŭliva nazyvajuc' siabie « supracoŭnikami » Jago vybrannikaŭ.

U Sviatym Sviatych kaŭčeg, nakryty viečkam miŭasernasci, znachodziacca pad kryŭami dvuch boŭšych i mienšych chieruvimaŭ. Na getym vobrazie my znachodzim ilustracyju getaga vierša z Maŭ. 4:2: « Ale dla vas, chto baicca imia Majgo, uzydzie Sonca praviednasci i acalennie ŭ kryŭach Jagonych ; vy vyjdziecie i budziecie skakac', jak cialaty z jaslaŭ ». Vječka miŭasernasci, simvaŭ, jaki pradjkazvaje kryž, na jakim byŭ raspiaty Isus, sapraŭdy pryniasie vylačennie ad smiarotnaj chvaroby grachu. Isus pamior, kab vyzvaŭic' ad grachu, i ŭvaskros, kab vyzvaŭic' svaich vybranych z biazbožnych ruk nieraskajanych i buntaŭŭivych grešnikaŭ. Parušennie zakona, jaki zmiaščaŭjecca ŭ kaŭčegu, pryniešta smierc' usim ziamnym čaŭaviečym istotam. I dla vybranych, vybranych Bogam u Chryscie, toŭki dla ich, viečka miŭasernasci, razmieščanaje nad kaŭčegam, jaki zmiaščaŭje parušany zakon, pryniešta tryumf viečnaga žyccia, u jakoje jany ŭvojduc' u gadzinu pieršaga ŭvaskresiennia; sviatych,

adkuplonych kryvioju, prałitaj Isusam Chrystom na getym wiečku miłasernasci. Tady ich vylačennie ad smierci budzie poŭnym. Zgodna z Mał. 4:2, chieruvimy — geta vobraz niabiesnaga Boga-Ducha, jakoga Adkryccio 4 pазnačaje simvałam « čatyroch żyvych istot ». Bo gajennie, zviazanaje z wiečkam miłasernasci, sapraŭdy znachodzicca pad dvuma central’nymi kryłami dvuch viałkich chieruvimaŭ.

Getak ža, jak u štogadovym gabrejskim abradzie «Dnia adkuplennia» żyvioł’naja kroŭ kazła akraplałasja spieradu i na kapialuśy, na ŭschod, tak i kroŭ Isusa Chrysta sapraŭdy sciakała na gety ž kapialuś. Dla getaga Bog nie zaklikaŭ słuženńia čaławiečaga sviatara. Jon pradbačyŭ i arganizavaŭ usio zagadzja, pieraniesučy kaŭčeg i sviatyja rečy ŭ časy praroka Jeramii sa Sviataja Sviatych i Sviatych u piačoru, razmieščanju pad ziamloj la padnožža gary Gałgofa, pad kamianistaj padłogaj, głybinioj šesc’ mietraŭ, krychu niżej za 50-santymietrovuju kubičnuju pagłyblennie, vykapanuju na pavierchni ŭ skale, u jakoj rymskija sałdaty ŭstalavali kryž, na jakim byŭ raspiaty Isus. Praz doŭgi i głyboki razłom, utvorany ziemlatrusam, zganany u Biblii, jago kroŭ łitaral’na sciakała na levy bok kapialuša, geta značyc’ na pravy bok raspiataga Chrysta. Takim čynam, niezdarma ŭ Jevangjełli ad Mc. 27:51 sviedčyc’ pra geta: « I vos’, zasłona ŭ chramie razarvałasja napałam, zvierchu da nizu, i ziamla zadryžała, i skały raskałofisja ... ». U 1982 godzie navukovaje dasledavannie pakazała, što vysušanaja kroŭ, sabranaja Ronam Uajatom, anamal’na składałasja z 23 Ch-chramasom i adnoj Y-chramasomy. Boski stvarał’nik chacieŭ pakinuc’ pasla siabie dokaz svajoj boskaj pryrody, jaki dadadzieny da jago sviatoj płaščanicy, na jakoj vyjava jago tvaru i cieła ŭ negatyvie. Takim čynam, parušany zakon, jaki zmiaščajecca ŭ kaŭčegu, atrymaŭ svajo poŭnaje adkuplennie, pryniaŭšy na svoj altar sapraŭdy čystuju kroŭ našaga Zbaŭcy Isusa Chrysta ad usiago grachu. Bo, adkryvajučy geta Ronu Uajatu, Bog nie imknušsia zadavolič’ čaławiečuju cikaŭnasc’, ale chacieŭ umacavac’ vučennie ab asviačenni svajoj boskasci ŭ Isusie Chrystie. Tamu što najaŭnasc’ kryvi, jakaja adroznivajecca ad kryvi inšych ludziej, daje padstavu vieryč’ u jago daskanałuju i čystuju pryrodu, vyzvalenuju ad usich formaŭ grachu. Takim čynam, Jon pacviardžaje, što pryjšoŭ, kab uvasobic’ novaga abo « apošniaga Adama », jak kaža Pavieł u 1 Kar. 15:45, bo, choć Jago bačyli, čuli i zabiłi ŭ ciełe z płoci, padobnym da našaga, Jon nie mieŭ nijakaj gjenietyčnaj suviazi z čaławiečym vidam. Takaja ŭvaga da detalaŭ u vykananni Jago płana vyratavannia pakazvaje važnasc’, jakuju Bog nadaje simvałam Svajgo vučennia. I my lepš razumiejem, čamu Majsiej byŭ pakarany za toje, što skaziŭ gety boski płan vyratavannia, dvojčy ŭdaryŭšy pa skale Chareb. Drugi raz, pavodle zagađu Boga, jon pavinien byŭ toł’ki zagavaryč’ z joj, kab atrymac’ vadu.

Posach Majsieja, manna, skrutak Majsieja

Łičby 17:10: «Tady Gaspodz’ skazaŭ Majsieju: viarni posach Aarona pierad kaŭčegam sviedčannia , kab jon byŭ znakam dla synoŭ niepakorłivych, kab spynic’ ich narakanni pierad abliččam Mjanie, i jany nie pamierli ».

Zychod 16:33-34: « I skazaŭ Majsiej Aaronu: vaz’mi zban i pakładzi ŭ jago poŭny gomier manny, i pastaŭ jago pierad Gospadam na zachavannie ŭ pakalenni vašyja. Jak zagadaŭ Gaspodz’ Majsieju, tak Aaron pakłaŭ jago pierad sviedčanniem na zachavannie ».

Drugi zakon 31:26: « Vaz’mi getuju knigu zakona i pakładzi jaje pobač z kaŭčegam zapavietu Gospada, Boga tvajgo, i jana budzie tam sviedkam suprac’ ciabie ».

Zychodziačy z getych vieršaŭ, darujem apostatu Paŭtu jago pamylku, kaŭli jon zmiasciŭ getyja elementy ŭ kaŭčegu, a nie pobač ci pierad im, jak gavorycca ŭ Paŭlanni da Gabrejaŭ 9:3-4: « Za drugoj zaslonaj była častka skinii, jakaja nazyvaŭasia Sviataja Sviatych, jaki ŭtrymliwaŭ zaŭaty achviarnik kadziła i kaŭčeg zapavietu, uvies' pakryty zoŭatam. A pierad kaŭčegam byŭ zaŭaty posud z mannaj, posach Aarona, jaki rascviv, i skryžaŭ zapavietu ». Padobnym čynam, achviarnik kadziła znachodziŭsia nie ŭ sviatyni, a z boku chrama pierad zaslonaj. Ale elementy, rozmieščanyja pobač z kaŭčegam, pavinny byŭi sviedčyc' pra cudy, jakija Bog učyniŭ dla svajgo jaŭrejskaga naroda, jaki staŭ Izrailem, svabodnaj i adkaznaj nacyjaj.

Pobač z kaŭčegam zapavietu žaŭlo Majsieja i Aarona patrabuje davieru da sapraŭdnych prarokaŭ Božych. Zgodna z Drugim Zapavietam 8:3, manna nagadvaje vybranyim pierad Isusam, što « nie chlebam i vadoju adzinym budzie žyc' čaŭaviek, ale koŭnym słovam, jakoje vychodzić z vusnaŭ Jachve ». I getaje słowa taksama pradstaŭlena ŭ vygladzie skrutka, napisanaga Majsiejem pad dyktoŭku Boga. Nad kaŭčegam achviarnik miŭasernasci vučyc', što biez viery ŭ dobraachvotnuju achviaru žyccia Isusa Chrysta suviaz' z Bogam niemagčymaja. Gety nabor rečaŭ składaje teaŭagičnuju asnovu novaga zapavietu, zaklučanaga na čaŭaviečaj kryvi, praŭitaj Isusam Chrystom. I vieŭmi ŭagična, što ŭ dzien', kaŭli ŭ im byŭ daŭsiagnuty i vykanany Boży pŭan, rola simvaŭlaŭ i sviata «Jom-Kipur» abo «Dnia adkuplennia», jakija pradkazvaŭi geta, staŭi sastareŭlymi i bieŭskarysnymi. Pjerad reaŭnasciu cieni znikajuc'. Tamu chram, u jakim praktykavaŭiasia prarockija abraŭdy, pavinien byŭ zniknuć i boŭš nikoŭli nie z'javicca. Jak vučyŭ Isus, toj, chto pakŭaniajecca Bogu, pavinien pakŭaniacca jamu « ŭ duchu i praŭdzie », majucy « voŭny dostup » da Jago niabiesnaga Ducha praz pasrednictva Isusa Chrysta. I geta pakŭaniennie nie pryviazana da jakoga-niebudz' ziamnoga miesca, ni ŭ Samaryi, ni ŭ Ijerusaŭimie, i tym boŭš da Ryma, Sant'jaga-de-Kampasteŭa, Łurda ci Mjeki.

Njagledziačy na toje, što viera nie pryviazana da ziamnoga miesca, jana demanstrujecca ŭčynkami, jakija Bog padrychtavaŭ zagadzia dla Svaich vybranych, pakuŭ jany žyvuc' na ziamli. Simvalizm sviatyni spyniŭsia na pačatku piataga tysiačagoddzia pasla 4000 gadoŭ grachoŭnaga času. I kaŭli b Boży pŭan budavaŭsia na praciagu 4000 gadoŭ, vybranyja ŭvadžŭi b u Boży spakoj, pradkazany štytdniouvaj subotaj. Ale geta byŭo nie tak, bo z časoŭ Zacharyi Bog praročyc' dva zapaviety. Jon padrabiazna raskazvaje pra drugi, kaŭucy ŭ Zacharyi 2:11: « Mnogija narody daŭčacca da Jachve ŭ toj dzien' i buduc' Maim narodam; i Ja budu žyc' siarod ciabie, i ty daviedaješsia, što Jachve Savaof paŭlaŭ Mjanie da ciabie ». Dva zapaviety pradstaŭleny « dvuma aŭiŭkavymi drevami » ŭ Zacharyi. 4:11-14: « Ja adkazaŭ i skazaŭ jamu: što aznačajuc' getyja dzvie aŭiŭkavyja drevy z pravaga boku sviaciŭnika i z levaga boku jago? Ja adkazaŭ drugi raz i skazaŭ jamu: što aznačajuc' dzvie aŭiŭkavyja gaŭliny, jakija kala dzviuch zaŭatych trubak, z jakich ciače zoŭata? Jon adkazaŭ mnie: ci nie viedaješ ty, što jany aznačajuc'? Ja skazaŭ: nie, gaspadaru moj. I jon skazaŭ: geta dva pamazaniki, jakija stajac' pierad Gospadam usioj ziamli ». Čytannie getych vieršaŭ prymušaŭe mianie adkryć dla siabie ŭznioŭsluju tonkasc' Boga-stvaraŭnika, Sviatoga Ducha, natchniaŭnika biblejskaga słowa. Zacharyja vymuŭšany dvojčy spytac', što aznačajuc' « dzvie aŭiŭkavyja drevy », kab Bog adkazaŭ jamu. Geta tamu, što prajekt boskaga zapavietu projdzie praz dzvie pasladoŭnyja fazy, ale drugaja faza vučycca ŭrokami pieršaŭ. Ich dzvie, ale na samoj spravie jany toŭki adna, tamu što drugaja — geta toŭki kuŭminacyja pieršaŭ. Sapaŭdy, čago varty stary zapaviet biez adkuplenčaj smierci Mjesii Isusa? Ničoga, navat chvasta gruŭy, jak skazaŭ by manach Marcin Łjuter. I geta pryčyna tragjedyi, jakaja dagetuŭ pierażyvaje nacyjanaŭnych gabrejaŭ. U getych vieršach Bog taksama praročyc' ich admaŭlennie ad novaga zapavietu praz adkaz Zacharyi na pytanie: « Ci nie viedajecie vy, što geta značyc'? Ja kaŭu: nie, gaspadar moj ». Bo sapaŭdy, nacyjanaŭnyja gabrei buduc' ignaravac' getaje

značennie da momantu apošniaga vyprabavannia pierad viartanniem Isusa Chrysta, kaŭi jany naviernucca abo pacvierdziac' svajo admaŭlennie koštam svajgo isnavannia.

Vidavočna, što chryscijanskaje naviartannie jazyčnickich narodaŭ dakazała, što boski pŭan sapraŭdy byŭ vykanany ŭ asobie Isusa Chrysta, i geta adziny znak, jaki Bog usio jašče prapanuje nacyjanaŭnym gabrejam, kab jany zastavaŭsia ŭ Jago sviatym zapaviecie. Takim čynam pacvierdžany, gety drugi abo novy zapaviet pavinien byŭ achopŭivac' apošniuju tracinu 6000 gadoŭ času ziamnoga grachu. I toŭ'ki svaim kančatkovym staŭnym viartanniem Isus Chrystos adznačyc' čas zaviaršennia drugoga zapavietu; bo da getaga viartannia vučennie, pradkazanaje simvaŭlami, zastajecca karysnym dla razumiennia aguŭ'naga pŭana, padrychtavanaga Bogam, bo my abaviazany Jamu viedanniem času Jago sŭaŭnaga viartannia: pačatku viasny 2030 goda. Takim čynam, u 1844 godzie, dajučy subotu svaim abranym abrancam, Bog abapirajecca na ŭroki, upisanyja ŭ simvalizm gabrejskaga sviaciŭšča i chrama Saŭamona. Jon asudžaje grech kataŭickaj niadzieŭi, atrymanaj u spadčynu ad impieratara Kanstancina z 7 sakavika 321 goda, miarkujučy nieabchodnasc' novaga «ačyščennia sviaciŭšča», jakoje byŭo sapraŭdy zdziejsniena raz i nazaŭsiody ŭ Isusie Chryscie, raspiatym i ŭvaskrošłym. Bog sapraŭdy čakaŭ da 1844 goda, kab boŭš vyragna asudzić' «Rymskuju niadzielu». Bo jaje pryniaccie padviergŭa pieršapačatkova čystuju chryscijanskuju vieru praklonu grachu, jaki razryvaje adnosiny z Bogam u adpaviednasci z abviaščenniem, dadzienym u Dan. 8:12.

Takim čynam, asviačennie niepazbiežna maje na ŭvazie pavagu da sviatoj suboty, jakaja sama pa sabie byŭa asviečana Bogam z kanca pieršaga tydnia stvarennia ziamnoj sistemy. Tym boŭš, što jana pradkazvaje ŭvachod vybranych u spakoj, atrymany pieramogaj Isusa, i prysutničaje ŭ čacviortaj z dziesiacy zapaviedziaŭ Božych, jakija zmiaščajucca ŭ kaŭčegu sviedčannia ŭ Sviatym Sviatych, sviatyni, simvale Duchy niabiesnaga Boga trojčy sviatoga, sviatoga ŭ daskanafasci svaich troch pasladoŭnych rolaŭ Ajca, Syna i Sviatoga Duchy. Usio, što tam znachodzicca, daragoje sercu Boga i pavinna byc' getak ža daragim dumkam i sercam Jago vybranych, Jago dziaciej, ludziej Jago «doma». Takim čynam ustalouŭvajecca i vyznačajecca vybar sapraŭdnaj sviatasci vybranych.

U adroznienniem ad zakonu Majsieja, jaki zmianiajecca ŭ adpaviednasci z Božym pŭanam, toje, što vygraviravana na kamianach, maje viečnuju kaštoŭnasc' da kanca svietu. Geta tyčycca i dziesiacy zapaviedziaŭ, nivodnaja z jakich nie moža byc' zmieniena, a tym boŭš vydalena, jak geta advažyŭsia zrabic' papski Rym z drugoj z getych dziesiacy zapaviedziaŭ. D'jabaŭ'ski namier padmanuc' kandydataŭ na viečnasc' prajaŭlajeccia ŭ dadanni zapaviedzi, kab zachavac' ŭik dziesiac'. Ale boskaja zabarona padac' nicma pierad istotami, raz'bianymi vyjavami ci vyjavami sapraŭdy byŭa zniata. My možaŭ škadavac' pra takija rečy, ale jany tym nie mienš dazvalajuc' nam vykryc' faŭšyvuju vieru. Tyja, chto nie imkniecca zrazumiec' i zastajecca paviarchoŭnym, ŭagična pakutujuc' ad nastupstvaŭ svaich pavodzin; jany ignarujuc' madaŭ'nasci svajgo asudžennia, pakuŭ nie buduc' asudžanyja Bogam.

Chram abo sviatoje miesca

Pakiniem niabiesny reŭigijny aspekt, jaki bačym z niabiosaŭ, i zirniem na jago z punktu gŭedžannia reŭigijnaj sviatasci na ziamŭi. My adkryvajem jago ŭ elementach, razmieščanych u «chramavaj» častcy «doma Jachve». U skinii časoŭ Majsieja getym pakojem byŭ skinija schodu. Josc' try takija elementy, i jany tyčacca staŭa chleboŭ padannia, sviaciŭ'ni z siamiu trubami i siamiu lampami, a taksama achviarnika kadziŭa, razmieščanaga pierad zasŭnaj pasiarod pakojja. Zvonku stoŭ chleba znachodzicca

zleva , na poŭnač, a sviaciŭ'nia — sprava, na poŭdzien'. Getyja simvaŭ — simvaŭ reaŭ'nasci, jakaja farmujecca ŭ žycci vybranych, adkuplenych kryvioju, praŭitaj Isusam Chrystom. Jany ideaŭ'na dapaŭniajuc' adzin adnago i niepadzieŭ'nyja.

Zaŭaty padsviečnik z siamiu lampami

Zych. 26:35: « Stoŭ pastaŭ za zasŭonaj, a sviaciŭ'nik — nasuprac' staŭa, na paŭdniovym baku skinii, a stoŭ pastaŭ na paŭnočnym baku ».

U chramie jon rozmiaščajecca zleva, na paŭdniovym baku. Čytannie simvaŭaŭ adbyvajecca ŭ časie, z poŭdnia na poŭnač. Padsviečnik simvalizuje Ducha i sviatŭ Boga z pačatku staroga zapavietu. Sviaty zapaviet užo zasnavany na achviary paschaŭ'naj «jagniaci Boŭaga », simvalizavanaj i papiaredničanej jagniatami abo maŭadymi baraniami, pryniesienymi ŭ achviaru z časou Adama. U Adkrycci 5:6 da jago prymacavany simvaŭ padsviečnika: « siem vačej, jakija josc' siem duchaŭ Boŭych, paŭtanych na ŭsiu ziamlu » i « siem ragoŭ », jakija nadajuc' jamu asviačennie siŭ.

Sviaciŭ'nik isnuje dla tago, kab zadavolic' potrebu vybranych u sviatle. Jany atrymŭlivajuc' jago ŭ imia Isusa Chrysta, u jakim znachodzicca asviačennie (= 7) boskaga sviatŭa. Geta asviačennie simvalizujecca ŭičbaj «siem», jakaja prysutničaje ŭ biblejskim adkrycci z momantu stvarennia siamidzionnaga tydnia z samaga pačatku. U knizie Zacharyja Duch prypisvaje « siem vačej » gaŭoŭnamu kamieniu, na jakim Zaravavieŭ' adnavic' chram Saŭamona, razburany vaviŭtanianami. I jon kaŭa pra getyja « siami vačach »: « Getyja siem — vočy Jagvie, jakija azirajucca pa ŭsioj ziamŭi ». U Adkrycci 5:6 getaje paŭtannie prypisvajecca Isusu Chrystu, « Jagniaci Boŭamu »: « I ŭbačyŭ ja siarod trona i čatyroch ŭyvych istot i siarod starcaŭ Jagnia, jakoje stajaŭa jak zabitaje, i mieŭa siem ragoŭ i siem vačej, jakija josc' siem duchaŭ Boŭych, paŭtanych na ŭsiu ziamlu ». Gety vierš raŭuča scviardŭaje asviačennie boskasci Mjesii Isusa. Vŭatiki Bog-Tvorca pastaŭ siabie na ziamlu, kab zdziejsnic' svaju dobraachvotnuju achviaru adkuplennia ŭ Isusie. Mjenavita dziejanniu getaga boskaga Ducha ja abaviazany ŭŭmačenniami, pradstaŭlenymi ŭ maich pracach. Sviatŭo pastupova razvivajecca, i viedy paviaŭičvajucca z časam. Jamu my abaviazany ŭsim naŭšym razumienniem jago praročych sloŭ.

Altar parfumaŭ

Prynosiacy svajo fizičnaje cieŭa ŭ achviaru smierci, u daskanaŭm stanie svajgo duchu i ŭsioj svajoj duŭy, Isus Chrystos prynosic' pierad Bogam pryjemny vodar, jaki ŭ gabrejskim abradzie simvalizujuc' parfumy. Chrystos pradstaŭleny ŭ getych parfumach, ale taksama i ŭ roŭi tago, čto ich achviaruje.

Pjerad zasŭonaj, nasuprac' Kaŭčega Zapavietu i jago viečka miŭasernasci, znachodzicca achviarnik kadziŭa, jaki daje sŭŭŭčielu, pierŭasviataru, rolu zastupnika za praviny, učynienyja toŭ'ki jago vybranyimi. Bo Isus nie ŭziaŭ na siabie grachi ŭsiago svietu, a toŭ'ki tych svaich vybranych, jakim jon daje znaki svajoj padziaki. Na ziamŭi pierŭasviatar maje toŭ'ki simvaŭičnuju prarockuju kaŭtoŭnasc', tamu ŭto prava zastupnictva naleŭzyc' toŭ'ki Chrystu Zbaŭcu. Zastupnictva — geta jago vyklučnaje prava, i jano maje « viečny » charakter pavodle paradku Mjeŭ'chisiedeka, jak daŭej vyznačana ŭ Dan. 8:11-12: « I ŭŭvysiŭsia da pravadyra vojska, i adabraŭ u jago pastajannuju achviaru , i razburyŭ miesca jagonaj sviatyni. Vojska byŭo addadziena z pastajannaj achviaraj za grech; rog skinuŭ praŭdu na

ziamlu i mieŭ pospiech u svaich spravach »; i ŭ Paŭlanni da Gabrejaŭ 7:23. Zakreslenyja słovy « achviara » nie zgadvajucca ŭ aryginał'nym gabrejskim tekscie. U getym vieršy Bog asudžaje nastupstvy papskaga panavannia Ryma. Pramyja adnosiny chryscijanina z Isusam nakiravany na karysc' papskaga ŭidara; Bog gublaje svaich słuŭ, jakija gublajuc' svaje dušy. U svajoj boskaj daskaŭasci toł'ki Bog u Chryscie moža ŭzakonic' svajo zastupnictva, tamu što jon prapanuje ŭ jakasci wykupu za tych, za kago jon zastupicca, svaju dobraachvotnuju spagadlivuju achviaru, jakaja niasie sałodki vodar Bogu-suddzi Łjubovi i Spraviadlivasci, jakoga jon adnačasova pradstaŭlaje. Jago zastupnictva nie aŭtamatyčnaje, jon aŭžyciaŭlaje jago ci nie, u zaležnasci ad tago, zasłuŭgoŭvaje getaga toj, chto prasic', ci nie. Zastupnictva Isusa Chrysta matyvujecca jago spačuvanniem da naturał'nych cialesnych stabasciej svaich vybrannikaŭ, ale nichto nie moža padmanuc' jago, jon sudzić i zmagajecca spraviadliwa i praviedna i pryznaje svaich sapraŭdnych prychił'nikaŭ i raboŭ; geta značyc' svaich sapraŭdnych vučniaŭ. U rytuale parfumy simvalizujuc' pryjemny pach Isusa, jaki takim čynam moža prapanavac' małitvy svaich viernych sviatych svaim asabistym vodaram, pryjemnym Bogu. Pryncyp padobny da prypraŭlennia stravy, jakaja pavinna byc' užyta. Praročy vobraz pieramožnaga Chrysta, ziamnoga Pjeršasviatara, stanovicca niepatrebnym i pavinien zniknuć, jak i chram, u jakim jon vykonvaje svaje rełigijnyja abrazy. Pryncyp zastupnictva zastajecca i pasla getaga, tamu što małitvy, zviernutyja da Boga sviatymi, pradstaŭleny ŭ imia i praz zasłuŭgi Isusa Chrysta, niabiesnaga zastupnika i Boga ŭ paŭnacie adnačasova.

Stoł z chlebam i pašany

U chramie jon razmiaščajeccja sprava, na paŭnočnym baku. Chleb padannia simvalizuje duchoŭnuju ježu, jakaja składaje žyccio Isusa Chrysta, sapraŭdnuju niabiesnuju mannu, dadzienaja vybrany. Josc' dvanaccac' chlaboŭ, getak ŭa, jak josc' dvanaccac' plamionaŭ u boskim i čaławiečym zapaviecie, zdziejsnienym u Isusie Chryscie, całkam Bogu (= 7) i całkam Čaławieku (= 5); lik dvanaccac' — geta lik getaga zapavietu pamiž Bogam i čaławiekom, Isus Chrystos — jago prymianiennie i daskaŭaja madeł'. Mjenavita na im Bog buduje svaje zapaviety na 12 patryjarchach, 12 apostałach Isusa, 12 plamionach, zapiačatanych u Adkrycci 7. U čytanni jago aryjentacyi na poŭnač ad «chrama» gety stoł znachodzicca z boku novaga zapavietu i z boku viałikaga Chjeruvima, razmieščanaga zleva ŭ sviatyni.

Pryvakał'naja placoŭka

Altar achviaraprynašenniaŭ

U Adkrycci 11:2 Duch pryznačaje asablivy los « dvorku » sviatyni: « A zniešni dvor chrama pakin'cie ŭ spakoi » zvonku, i nie vymiaraj jago; bo jon dadzienny narodam, i sviaty gorad jany buduc' taptac' nagami sorak dva miesiacy ». « Dvor » abaznačaje zniešni dvor, razmieščany pierad uvachodam u sviatoje miesca abo kryty chram. Tam my znachodzim elementy rełigijnaga rytuału, jakija tyčacca fizičnaga aspiektu istot. Pa-pieršaje, josc' achviarnik, na jakim spał'vajuc' achviarnych žyvioł. Z pryšescia Isusa Chrysta, jaki pryjšoŭ, kab zdziejsnic' daskaŭaju achviaru, gety rytuał sastareŭ i skončyŭsia ŭ adpaviednasci z praroctvam Daniila 9:27: « Jon zaklučyc' z mnogimi cviorody zapaviet na adzin tydzień, i na pałovu tydnia spynic' achviaru i prynašennie ; spustašał'nik budzie rabić samyja agidnyja rečy, pakuł' nie pryjdzie na spustašał'nika pagiebieł i toje, što vyznačana ». U Paŭlanni da

Gabrejaŭ 10:6-9 pacviardžajecca: « Ty nie znajšoŭ upadabannia ŭ cetaspalenniaŭ i achviarach za grech ... Tady Ja skazaŭ: «Vos', idu (u skrutku knigi napisana pra Mjanie), kab vykanac' volu Tvaju, Boža». Skazaŭšy spačatku: «Achviar i prynašenniaŭ, cetaspalenniaŭ i achviar za grech (jakija prynosiacca pavodle zakona) Ty nie zachacieŭ i nie znajšoŭ u ich upadabannia», — potym kaža: «Vos', idu vykanac' volu Tvaju». Takim čynam, Jon admianiaje pieršaje, kab ustalavac' drugoje. « Jakoj volaj my asviačonyja praz achviaru cieła Isusa Chrysta adzin raz nazaŭždy ». Zdajecca, što Pavieł, mierkavany aŭtar getaga pašlannia, adrasavanaga «Gabrejam», napisaŭ jago pad dyktoŭku Isusa Chrysta; što apraŭdvaje jago vielizarnaje sviaćto i nieparaŭnaľnuju dakładnasc'. Sapraŭdy, toľki sam Isus Chrystos mog skazac' jamu: «(U skrutku knigi napisana pra Mjanie) ». Ale ŭ 8-m vieršy tekstu 40-ga Psalma gavorycca: « sa skrutkam knigi, napisanym dla Mjanie ». Takim čynam, getaja madyfikacyja moža byc' apraŭdana getym asabistym dziejanniem Chrysta z Paŭlam, jaki try gady zastavaŭsia izalavanym u Aravii, padrychtavany i navučany niepasredna Ducham. I nagadvaju vam, što geta ŭžo byćto ŭ wypadku sa skrutkam, napisanym Majsiejem, jaki napisaŭ jago pad dyktoŭku Boga.

Mora, basiejn dla abmyvanniaŭ

Drugi elemient dvara — geta basiejn dla abmyvanniaŭ, pravobraz rytuału chryščennia. Bog daje jamu nazvu «mora». U čaťaviečym vopcyie mora z'jaŭlajecca sinonimam «smierci». Jano pagtynuła dapaťopnych žycharoŭ svajoj patopam i stała pryčynaj gibieľi ŭsioj faraonavaj kavaleryi, jakaja pierasledvała Majsieja i jago gabrejski narod. Pry chryščenni, jakoje pavinna byc' poŭnym apuskanniem, stary grešny čaťaviek paviniien pamierci, kab vyjsci z vady jak novaje stvarennie, adkuplenaje i adrodžanaje Isusam Chrystom, jaki zaľičvaje jamu svaju daskanaľuju praviednasc'. Ale geta toľki tearetyčny pryncyp, prymianiennie jakoga budzie zaležyc' ad charakteru kandydata, jaki pradstaŭlaje siabie. Ci prychoďzic' jon, jak Isus, na chryščennie, kab vykanac' Božuju volu? Adkaz indyviduaľny, i Isus zaľičvaje ci nie zaľičvaje svaju praviednasc' u zaležnasci ad wypadku. Adnaznačna toje, što toj, chto choča vykanac' Jago volu, budzie z radasciu i ŭďziačnasciu pavažac' sviaty boski zakon, parušennie jakoga z'jaŭlajecca grachom. Kaľi jon music' pamierci ŭ vadzie chryščennia, to nia ma nijakich sumnievaŭ u tym, što jon adrodzicca ŭ sľuženni Chrystu, chiba što wypadkova z-za cialesnaj sľabasci čaťavieka.

Takim čynam, abmyty ad svaich grachოŭ i apranuty ŭ zaľičanju praviednasc' Isusa Chrysta, padobna sviataru Staroga Zapavietu, chryscijanski vybrannik moža ŭvajsći ŭ sviatoje miesca abo chram, kab sľužyc' Bogu ŭ Isusie Chryscie. Šlach sapraŭdnaj boskaj reľigii takim čynam raskryvajecca getaj vyjaŭlenčaj kanstrukcyjaj, tamu što geta toľki simvaťy, reaľnasc' ža z'javicca ŭ spravach, jakija apraŭdany vybrannik pryniasie ľudziam, anioťam i Bogu-stvaraľniku.

Božy pľan, pradkazany ŭ vobrazach

Pavodle svajgo pľana, Bog zniaŭ grech vybranych praz kroŭ Isusa Chrysta, pryniesienuju na miesca miľasernasci ŭ sviatyni abo na sviatoje sviatych. Dazvoľ na vykľučnyja raskopki na miescy gary Gaľgofa ŭ Ijerusaľimie da 1982 goda daŭ advientyscki archieoľag Ron Uajet, jaki pakazaŭ, što kroŭ Isusa nasamreč ciakľa z levaga boku miesca miľasernasci, razmieščanaga ŭ padziemnaj piačory na šesc' metraŭ niżej za kryž raspiaccia Chrysta; geta adbyťosia la padnožža gary Gaľgofa. U sviatarskim

abradzie sviatar, jaki znachodzicca Ź sviatym miescy, pavarocvajecca da miesca miłasernasci i niabiesnych rečaŹ, ustanoŹlenych u sviatym sviatych, sviatyni. U vyniku toje, Źto znachodzicca zleva ad čaľavieka, znachodzicca sprava ad Boga. Padobnym čynam, iŹryt pišacca sprava naleva ad čaľavieka, u kirunku poŹnač-poŹdzien', takim čynam, zleva naprava ad Boga. Takim čynam, pľan dvuch zapavietaŹ napisany Ź čytanni getaga sviatoga sviatych, sprava ad čaľavieka naleva ad jago; geta značyc', naadvarot dla Boga. Gabrei Staroga Zapavietu sľuŹyli Bogu pad simvaľičnym vobrazam chieruvima, razmieščanaga Ź sviatyni sprava ad ich. Padčas ich zapavietu kroŹ kazľa, zabitaga Ź «Dzien' Ačyščennia», prynosilašia šlacham akraplennia spieradu i na kapialuš. Akraplennie rabiľasia siem razoŹ paľcam pieršasviatara Ź napramku Uschodu. PraŹda, Źto Sary Zapaviet byŹ uschodniaj fazaj Jago zbaŹčaga pľana. Grešniki, jakim treba byľo daravac', sami znachodziľisia na Uschodzie, u Iľerusaľimie. U dzien', kaľi Isus praľiŹ svaju kroŹ, jana Źpaľa na gety Ź kapialuš, i novy zapaviet, zaklučany na Jago kryvi i Jago praviednasci, pačaušia pad znakam drugoga chieruvima, razmieščanaga zleva, na poŹdni. Takim čynam, z bačannia Boga, getaja pragresija adbyvaľasia zleva naprava, z boku Jago bľagasaľuľennia, jak napisana Ź Psalmach 110:1: « Davida . Psal'm. Sľova Jachve da Gospada majgo: siadzi pravaruč Mjanie, pakuľ nie pakľadu voragaŹ Tvaich padnoŹŹam Tvaich ». I pacviardŹajučy Gabr. 7:17, vieršy z 4 pa 7 udakľadniajuc': « Jachve paklaŹsia i nie paškaduje: Ty — sviatar navieki, jak Mjeľchisiedek. Gaspodz' pravaruč Čjacie skryšvaje caroŹ u dzien' gniewu Svajgo. Jon čynic' sud siarod narodaŹ: usio poŹna trupaŹ; Jon skryšvaje gaľovy pa Źsioj ziamľi. Jon p'je z patoka, idučy, tamu i Źzvyšaje gaľavu Svaju ». Takim čynam, ľagodny, ale spraviadľivy Isus Chrystos prymušaľe nasmiešnikaŹ i buntaroŹ pľacic' canu za ich pagardu da Źzniosľaga sviedčannia Jago spagadľivaj ľubovi da Jago adkuplenych vybrannikaŹ.

Kab, uvachodziačy Ź dvor ci chram, gabrei paviarnuľisia spinoj da «Źzychodziačaga sonca», jakomu na praciagu gistoryi pakľaniaľisia jazyčniki Ź roznych miescach ziamľi, Bog chacieŹ, kab sviaciľišča byľo pabudavana ŹzdoŹŹ svajoj daŹŹyni pa vosi Źschod-zachad. Takim čynam, pa šyryni pravaja sciana Najsviaciejšaga miesca znachodziľasia na «paŹnočnym», a levaja — na «paŹdniovym» baku.

U Jevangjeľi ad Matfieja 23:37 Isus ujaľľaje siabie jak « kurka, jakaja chavaje svaich ptušaniat pad kryľami »: « Jerusaľimie, Jerusaľimie, ty, Źto zabivaješ prarokaŹ i kamienuješ pastanych da ciabie! koľki razoŹ Ja chacieŹ sabrac' dziaćiej tvaich, jak kuračka zbiraje svaich ptušaniat pad kryľy, i vy nie chacieľi! » Getamu vučac' rasprasci kryľy dvuch chieruvimaŹ dla koŹnaga z dvuch pasľadoŹnych zapavietaŹ. Zgodna z Zychodam 19:4, Bog paraŹnoŹvaje siabie z « arľom »: « Vy bačyli, Źto Ja zrabiŹ Jegiptu, i jak Ja nasiŹ vas na kryľach arľinyh i pryvioŹ vas da Sjabie ». U Adkrycci 12:14 jon udakľadniaje « viaľikaga arľa »: « I dadzieny byľi Źančynie dva kryľy viaľikaga arľa, kab jana palacieľa Ź pustyniu, na svajo miesca, dzie budzie karmicca čas i časy i paŹčasu ad abľičča zmieja ». Getyja vobrazy ilustrujuc' adnu i tuju Ź reaľ'nasc': Bog abaraniaje tych, kago ľubic', tamu Źto jany ľubiac' jago, u dvuch pasľadoŹnych zapavietach, da i pasľa Isusa Chrysta.

Narešcie, simvaľična, gabrejski chram uvasablaŹ cieľa Chrysta, cieľa vybranaga, i razam uziatyja — Njaviestu Chrysta, Jago Vybranuju, schod vybranych. Pa Źsich getych pryčynach Bog ustalavaŹ sanitarnyja dyjetyčnyja pravily, kab getyja roznyja formy chrama byľi asviečany i pavaŹanyja; 1 Kar. 6:19: « Ci Ź nie viedajecie, Źto cieľa vaša — geta chram Sviatoga Ducha, Jaki Źyvie Ź vas, Jakoga vy majecie ad Boga, i Źto vy nie naleŹycie sami sabie? »

Zoľata, ničoga, akramia zoľata

Njeabchodna taksama padkrestic' važnasc' getaga kryterija: usia mebla i posud, chieruvimy i sami ũntranyja scieny зробleny z zołata abo pakryty kavanym zołatom. Charakterystykaj zołata z'jaŭlajecca jago niazmienny charakter; geta adzinaja kaštoŭnasc', jakuju jamu daje Bog. Nje dziŭna, što jon zrabiŭ zołata simvalam daskanaŭaj viery, unikaŭnym i daskanaŭym uzoram jakoj byŭ Isus Chrystos. Inter'jer chrama i sviatyni adlustroŭvaje ũntrany aspekt duchu Isusa Chrysta, nasieleny asviačenniem, čyscinu Sviatoga Ducha Božaga; jago charakter byŭ niazmiennym, i geta było pryčynaj jago pieramogi nad grachom i smierciu. Prykład, dadzienny Isusam, pradstaŭleny Bogam jak uzor dla pierajmannia ũsim jago vybranym; geta jago patrabavannie, adzinaja ũmova dla tago, kab stac' indyviduaŭna i kalektyŭna sumiaščal'nymi z viečnym niabiesnym žycciom, uznagarodaj i ũznagarodaj pieramožcaŭ. Kaštoŭnasci, jakija byli jagonymi, pavinny stac' našymi, my pavinny byc' padobnyja da jago, jak kłony, jak napisana ũ 1-m Pasłanni Jana 2:6: « Chto kaža, što jon zastajecca ũ Im, toj pavinien i sam chadzić tak, jak Jon chadziŭ ». Značennie zołata dadzienna nam u 1 Pjatra 1:7: « kab vyprabavannie viery vašaj, kaštoŭnaje za zołata, jakoje ginie, choc' i agniom vypraboŭvajecca, akazaŭsia na chvaŭu, i sŭlavu, i gonar pry z'jaŭlenni Isusa Chrysta ». Bog vypraboŭvaje vieru svaich vybrannikaŭ. Choc' zołata i niazmiennaje, jano moža ũtrymlivac' slady niačystych rečyvaŭ, i kab pazbavicca ad ich, jago treba nagrec' i rasplavic'. Zatym na pavierchniu padymajucca šłaki abo prymieški, jakija možna vydaŭlic'. Geta vobraz ziamnoga žyccia adkuplenych vučniaŭ, padčas jakoga Chrystos adryvaje zło i ačyščaje ich, padviargajučy roznyh vyprabavanniam. I toŭki pry ũmowie ich pieramogi ũ vyprabavanni ũ kancy ich žyccia ich viečny los vyrašaje viaŭliki Suddzia Isus Chrystos. Getaja pieramoga moža byc' atrymana toŭki dziakujučy Jago padtrymcy i dapamozie, jak Jon abviasciŭ u Jevangjeŭŭ ad Jana 15:5-6 i 10-14: « Ja — vinagradnaja łaza, a vy — gaŭliny. Chto zastajecca ũva Mnie, i Ja ũ im, toj prynosic' šmat płodu, bo biez Mjanie vy ničoga nie možacie zrabic'. Chto nie zastajecca ũva Mnie, toj vykidvajecca preč, jak gaŭlina, i zasychaje; potym zbirajuc' gaŭliny i kidajuc' u agon' i zgarajuc' ». Patrabujecca pasłuchmianasc' boskim zapaviedziam: « Kaŭli vy budziecie vykonvac' Maje zapaviedzi, vy zastanieciesia ũ Majoj lubovi, jak i Ja vykanaŭ zapaviedzi Ajca Majgo i zastajusia ũ Jago lubovi ». Smierć za siabroŭ stanovicca daskanaŭym viaršyniaj Jago ũzniostaj lubovi: « Vos' zapaviedz' Maja: lubicie adzin adnago, jak Ja palubiŭ vas. Nichto nie maje boŭšaj lubovi za tuju, kaŭli chto addaje žyccio svajo za siabroŭ svaich ». Ale getaje pryznannie Isusam umoŭnaje: « Vy siabry Maje, kaŭli vykonvajece toje, što Ja zagadvaju vam ».

Što da siamilampačak, to padsviečnik byŭ зробleny z čystaga zołata. Tady jon mog simvalizavac' toŭki daskanaŭasc' Isusa Chrysta. Zołata, jakoje tady znachodziŭsia ũ cerkvach rymaskaga kataŭlicyzmu, było vobrazam scviardžennia jago faŭšyvaj viery. Vos' čamu, naadvarot, pratestanckija chramy byli pazbaŭleny ũsich uprygožvanniaŭ, sciptyja i surovyja. U simvalizmie sviatyni i chrama prysutnasc' zołata dakazvaje, što sviatynia moža pradstaŭlac' toŭki boskaga Isusa Chrysta. Ale ũ boŭš šyrokim sensie napisana, što jon josc' Gaŭava, gaŭava Carkvy, jakaja josc' Jago cieŭam u Pasłanni da Ef. 5:23-24: « Bo muž josc' gaŭava žonki, jak i Chrystos josc' gaŭava Carkvy, jakaja josc' Jago cieŭam, jakoga Jon josc' Zbaŭcam ». « Jak carkva padparadkoŭvajecca Chrystu, tak i žonki pavinny padparadkoŭvacca svaim mužam va ũsim ». Ale potym Duch tłumačyc': « Mužy, lubicie svaich žonak, jak i Chrystos palubiŭ carkvu i addaŭ Sjabie za jaje, kab asviacic' jaje, ačysciŭšy jaje kupielem vady praz sŭlova, kab pradstavic' jaje Sabie ũ sŭlavie, nie majučy plamy ci zmorščyny, ci čagos'ci padobnaga, ale kab jana była sviataja i biez dakornaja ». Takim čynam, geta vyrazna svidčyc' pra toje, z čago składajecca sapraŭdnaja chryscijanskaja religija. Jaje standart — geta nie prosta tearetyčny, a praktyka, jakaja reaŭizujecca va ũsioj svajoj reaŭnasci. Patrabujecca zgoda sa standartam Jago adkrytaga « sŭlova »; geta aznačaje pavagu da zapaviedziaŭ i pastanovaŭ Boga i viedannie tajamnic, adkrytych u Jago

prarocत्वach u Biblii. Gety kryteryj « biez Zaganny ci biez dakorny » abrawy Źgadvajecca i pacviardŹajecca Ź Adkrycci 14:5, dzie jon prypisvajecca «advientysckim» sviatym sapraŹdnaje kančatkovaje viartannie Chrysta. Jany paznačany simvałam « 144 000 », zapiačatanych «piačatciu Boga » Ź Adkrycci 7. Ich vopyt — geta vopyt usiago... asviačennie . Geta dasledavannie pakazvaje, Źto skinija, sviaciłišča, chram i Źsie ich simvały praročyły viałiki płań vyratavannia Boga. Jany znajŹli svaju metu i vykanannie Ź prajaŹlenni ziamnoga słuŹennia Isusa Chrysta, adkrytaga ludziam. Takim čynam, adnosiny, jakija majuc' z Im vybranyja, majuc' prarockuju pryrodu i charakter; nievucki čałaviek spadziajecca na Źsievidajučaga Boga-Tvorcu, jaki budu je jago budučyniu i adkryvaje jaje jamu.

Vyvučennie chrama, pabudavanaga carom Sałamonam, toł'ki Źto pakazała nam, Źto nieł'ga blytac' častku «chrama», dastupnuju ludziam, sa «sviatynioj», pryznačanaj vyklučna dla niabiesnaga Boga. U vyniku getaga słova «sviatynia», jako je vykarystoŹvajecca zamiest słova «sviatasc'» u Dan. 8:14, na gety raz gublaje Źsialakuju legitymnasc' , bo jano tyčycca niabiesnaga miesca, dzie Ź 1843 godzie nie patrabujecca ačyŹčennia. I naadvarot, słova «sviatasc'» tyčycca sviatych, jakija pavinny parvac' z praktykaj grachu na ziamłi, kab byc' asviečany, geta značyc' abranymi dla abrannia Bogam.

Pasla smierci Isusa Chrysta zasłona, jakaja addziałała «chram» ad «sviatyni», była razarvana Bogam, ale toł'ki małitvy sviatych atrymłivali duchoŹny dostup da niabiesnaj sviatyni, dzie Isus zastupaŹsia za ich. Chramavaja častka pavinna była praciagvac' svaju rolu jak dom zboru vybranych na ziamłi. To je Ź samaje adbyłosia Ź 1843 godzie, pryncyp byŹ abnoŹleny. «Chram» sviatych zastavaŹsia na ziamłi, i Ź «sviatyni», jakaja była vyklučna niabiesnaj, zastupnictva Chrysta aficyjna adnaviłasia toł'ki ad imia vybranych advientysckich vybrannikaŹ. Takim čynam, u novym zapaviecie boł'Ź niama «sviatyni» na ziamłi, dzie jaje simvał znikaje. Zastajecca toł'ki duchoŹny «chram» adkuplenych vybranych.

Adzynymi apaganami, jakija patrabavałi ačyŹčennia, byli grachi ludziej na ziamłi, bo nivodzin z ich grachoŹ nie apaganiŹ nieba. Toł'ki prysutnasc' d'jabła i jago buntaŹničych demanaŹ magła zrabic' geta, i tamu, pieramogŹy Ź Michaile, Isus Chrystos vygnaŹ ich z nieba i skinuŹ na ziamlu grachu, dzie jany pavinny byli zastavacca da svajoj smierci.

Pasla abmierkavannia simvalizmu sviatasci zastajecca zrazumiec' adno. Njagledziačy na sviatasc' getych simvałaŹ, jany z'jaŹlajucca toł'ki materyjał'nymi rečami. SapraŹdnaja sviatasc' — u Źycci, tamu Isus Chrystos byŹ boł'Źym, čym chram, jaki sam pa sabie isnavaŹ vyklučna dla tago, kab zachoaŹvac' zakon BoŹy, vobraz Jago charakteru i Jago spraviadlivasci, abraŹanaj ziamnym greŹnikom. Toł'ki dla tago, kab słuŹyc' padtrymkaj vučennia svaich vybranych, Bog damogsia getaga praz Majsieja i Jago rabotnikaŹ. Mjenavita dla tago, kab pazbiegnuc' idałapakłonnickich pavodzin, Bog dazvoliŹ čałavieku, Svajmu słuŹie Ronu Uajatu, znajsci i dakranucca da kaŹčega Jago sviedčannia Ź 1982 godzie. Bo « sviedčannie Isusa », jako je « josc' duch prarocтва », značna lepŹaje i boł'Ź karysnaje dla Jago, bo Jon pryŹŹoŹ asabista, kab adkryc' sens vyratavał'naga płańa, padrychtavanaga dla Jago vybranych vybranych na ziamłi. Ronu Uajatu dazvoliłi zniac' na videa, jak anioły vynosiac' z kaŹčega Dziesiac' zapaviedziaŹ, ale jon admoviŹsia pakinuc' sabie plonku. Getyja fakty dakazvajuc', Źto Bog pradbačyŹ svaju admovu, ale gety vybar abaranijaje nas ad idałapakłonstva, jako je taki zapis mog by vykli kac' u niekatorych z Jago najboł'Ź uraŹlivych vybrannikaŹ. Getaja reał'nasc' była adkryta nam, kab my magłi zachoaŹvac' jaje Ź dumkach našych sercaŹ jak sałodki pryvilej, dadzieny našym lubiačym Bogam.

Cjapier, kali vyvučennje getaj knigi adkryła nam sakrety, schavanyja ŭ praroctvach Daniila i Adkryccia, ja pavinien paznajomic' vas z praroctvami, adkrytymi ŭ knizie Byccia, słowa, jakoje aznačaje «pačatak».

Uvaga!!! Sviedčannie, jakoje my zbirajemsia razgledziec' u getym vyvučenni knigi Byccia, pachodziec' niepasredna z vusnaŭ Boga, jaki nadyktavaŭ jago svajmu słužbie Majsieju. Njaviera ŭ getaje apaviadannje — geta najviaľkšaja aburennje, jakoje možna zrabić niepasredna Bogu, aburennje, jakoje kančatkova začyniaje dzviery ŭ raj, bo jano adkryvaje poŭnuju adsutnasc' « viery, biez jakoj niemagčyma dagadzic' Bogu », zgodna z Pastanniem da Gabrejaŭ 11:6.

U prałogu da svajgo Apakalipsisu Isus mocna padkresliŭ gety vyraz: « Ja josc' Aľfa i Amiega, pačatak i kaniec », jaki jon znoŭ cytuje ŭ kancy svajgo Adkryccia ŭ Adkrycci 22:13. My ŭžo adznačali praročki charakter knigi Byccia, asabliva ŭ dačynienni da siamidzionnaga tydnia, jaki pradkazvaje siem tysiač gadoŭ. Tut ja padychodžu da getaj knigi Byccia z punktu gledžannia temy « padziełu », jakaja asabliva jaje charaktaryzuje, jak my ŭbačym.

Byccio 1

Pjeršy dzien'

Byccio 1:1: « U pačatku stvaryŭ Bog nieba i ziamlu ».

pakazvaje słowa « pačatak », « ziamla » sapraŭdy była stvorana Bogam jak centr i asnova novaga vymiarennia, paraleľnaga formam niabiesnaga žyccia, jakija papiaredničali jamu. Kali vykarystoŭvac' vobraz mastaka, to mienavita jon pavinien stvaryc' i ŭvasobic' u žyccio novuju karcinu. Ale adznačym ŭžo, što ad svajgo pachodžannia « niabiosy i ziamla » padzielenyja . « Njabiosy » abaznačajuc' pusty, ciomny i biaskoncy mižzorkavy kosmas; a « ziamla » tady z'jaŭlajecca ŭ vygladzie šara, pakrytaga vadoj. « Zjamla » nie isnavala da tydnia stvarennia, bo jana stvorana ŭ pačatku abo « pačatku » stvarennia getaga kankretnaga ziamnoga vymiarennia. Jana ŭznika z niebyccia i prymaje formu pa zagadu Boga, kab vykanac' rolu, jakaja stała nieabchodnaj z-za svabody, jakaja lažyc' u asnovie grachu, učynienaga na niabiosach jago samym pieršym stvarenniem; toj, kago Isaja 14:12 nazывaje « ranišniaj zorkaj » i « synam svitannia », staŭ Satanoj pasla tago, jak jon kinuŭ vyklik Božaj uładzie. Z tago času jon z'jaŭlajecca ŭdaram isnujučaga niabiesnaga łagjera paŭstancaŭ i budučaga ziamnoga łagjera.

Byccio 1:2: «Zjamla ž była biazformiennaja i pustaja, i ciemra była nad biezdanniu, i Duch Boży łunaŭ nad pavierchniaj vady ».

Getak ža, jak mastak pačynaje z naniasiennia bazavaga pakryccia na pałatno, Bog pradstaŭlaje situacyju, jakaja panuje ŭ ŭžo stvoranym niabiesnym žycci i ziamnym žycci, jakoje Jon stvoryc'. Takim čynam, Jon paznačaje słovam « ciemra » ŭsio, što nie adpaviadaje Jago zgodzie , što Jon nazavie «

sviatľom » u absalutnaj suprac'legľasci. Zviarnicie ůvagu na suviaz', jakuju gety vierš ustalouŭvaje pamiž sľovam « ciemra », jakoje zaŭsiody ů mnoŭnym ľiku, tamu što jago aspiekty takija šmatľikija, i sľovam « biezdan' », jakoje abaznačaŭe ziamlu, jakaja nie niasie nijakaj formy ŷyccia. Bog vykarystaŭ gety simvaľ dla abaznačennia svaich voragaŭ: « biazboŭnych » revalucyjaniaŕaŭ i vaľnadumcaŭ u Adkrycci 11:7 i buntaroŭ papskaga kataľicyzmu ů Adkrycci 17:8. Ale buntaŭnyja pratestanty daľučyľisia da ich u 1843 godzie, pierajšoŭšy, u svaju čargu, pad uľadu Satany, « anioľa biezdan' » z Adkrycci 9:11; da jakich u 1995 godzie daľučyľisia niavierny advientyzm.

U vobrazie, pakazanym u getym vieršy, my bačym, što « ciemra » addzialaje « Ducha Boŭŭaga » ad « vod », jakija buduc' simvaľična praročyc' u knizie Daniľa i Adkryccia pra mnoŭstva « ludziej, plamionaŭ i moŭ » pad simvaľami « mora » ů Daniľa 7:2-3 i Adkrycci 13:1, a taksama pad simvaľam « rek » u Adkrycci 8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Getaje addzialennie nieŭzabavie budzie prypisana pieršarodnamu « grechu », jaki zdziejsnic' Jeva i Adam. Jak i ů pakazanym vobrazie, Bog sutykajecca sa svietam ciemry, zviazanym z buntaŭničymi anioľami, jakija iduc' za satanoj u jago vybary kinuc' vykľik Boŭŭaj uľadzie.

Byccio 1:3: « I skazaŭ Bog: chaj budzie sviatľo! » I staľa sviatľo .

Bog ustalouŭvaje svoj standart « dabra » zgodna sa svaim uľasnym suvierennym mierkavanniem. Gety varyjant « dabra » zviazany sa sľovam « sviatľo » z-za jago sľaŭnaga aspiektu, bačnaga ůsim i ůsimi, tamu što dabro nie sparadŭŭaje « sora », jaki prymušaŭe čaľavieka chavacca, kab zdziajsniac' svaje zľyja spravy. Gety « sora » budzie adčuvacca Adamam pasla grachu, zgodna z Bycciom 3, u paraŭnanni z Bycciom 2:25.

Byccio 1:4: « I ůbačyŭ Bog sviatľo, što jano dobre; i addziaľiŭ Bog sviatľo ad ciemry ».

Geta pieršy sud, vykazany Bogam. Jon adkryvaje Jago vybar dabra , vykľikany sľovam « sviatľo », i Jago asudŭŭennie zľa , paznačanaŭe sľovam « ciemra ».

Bog adkryvaje nam metu svajgo ziamnoga stvarennia i, takim čynam, kančatkovy vynik, jakoga dasiagnie jago pľan: kančatkovaje addzialennie tych, chto lubic' jago « sviatľo », ad tych, chto addaje pieravagu « ciemry » . « Svatľo i ciemra » — geta dva vybary, jakija staľi magčymymi dziakujučy pryncypu svabody, jaki Bog chacieŭ dac' usim svaim niabiesnym i ziamnym stvarenniam. Getyja dva suprac'legľyja ľagjery ů rešcie rešt majuc' dvuch ľidaraŭ: Isusa Chrysta dla «sviatľa » i Satanu dla « ciemry ». I getyja dva suprac'legľyja ľagjery, jak dva polusy ziamľi, taksama buduc' miec' dzvie roznyja absalutnyja mety; vybranyja buduc' ŷyc' viečna ů sviatle Boga, zgodna z Adkrycciem 21:23; i zniščanyja viartanniem Chrysta, paŭstancy apynucca ů stanie « pyľu » na spustošanaŭ ziamľi, jakaja znoŭ staľa «biezdanniu » z Byccia 1:2. Uvaskrešy dla suda, jany buduc' kančatkova zniščany, budučy spalenyja ů «voziery vogniennym » « drugoj smierci » zgodna z Adkrycciem 20:15.

Byccio 1:5: «I nazvaŭ Bog sviatľo dniom, a ciemru nazvaŭ nočcu. I byŭ viečar, i byľa ranica: dzien' pieršy ».

Gety « pieršy dzien' » stvarennia prysviečany kančatkovamu padzieľu dvuch ľagjeraŭ, utvoranych vybaram « sviatľa i ciemry », jakija buduc' suprac'stajac' adzin adnamu na ziamľi da kančatkovaj pieramogi Isusa Chrysta i abnaŭlennia ziamnoga stvarennia. Takim čynam, « pieršy dzien' » « adznačany » dazvoľam, jaki Bog daje paŭstancam zmagacca z im na praciagu «siami tysiač» gadoŭ, pradkazanych ceľym tydniem. Takim čynam, jon ideaľ'na padychodzic', kab stac' znakam , geta

značyc' « znakam » fałšyvaga boskaga paktaniennia, jakoje sustrakałasia na praciagu šasci tysiačagoddziaŭ siarod paganskich narodaŭ abo niaviernych gabrejaŭ, ale asabliwa ŭ chryscijanskuju epochu, z momantu pryniaccia «dnia Njepieramožnaga Sonca» jak štotydniovaga dnia adpačynku, ustalavanaga impierskaj uładaj Kanstancina I 7 sakavika 321 goda. Takim čynam, z getaj daty ciapierašniaja «chryscijanskaja» niadziela stała « znakam zviera » pasla religijnaj padtrymki, akazanaj joj papskaj rymska-katalickaj vieraj z 538 goda. Vidavočna, što «ał'fa » z Knigi Byccia mieła šmat što prapanavac' viernym sługam Isusa Chrysta času «amiegi » . I geta jašče nie kaniec.

2 -gi dzien'

Byccio 1:6: « I skazaŭ Bog: chaj budzie cvierdz' pasiarod vady, i chaj jana addzialaje vadu ad vady ».

Tut znoŭ gavorka idzie pra addzialennie : « vady ad vady ». Dziejannie praročyc' addzialennie Božych stvarenniaŭ, simvalizavanych « vadami ». Gety vierš pacviardžaje naturał'naje addzialennie niabiesnaga žyccia ad ziamnoga žyccia, i ŭ abodvuch vypadkach addzialennie «synoŭ Božych» ad «synoŭ d'jabła», paklikanych, tym nie mienš, suisnavac' razam da suda, adznačanaga smierciu Isusa Chrysta za złych paŭstanckich aniołaŭ, i da viartannia ŭ słavie Isusa Chrysta za ziamlan. Geta addzialennie apraŭdaje toj fakt, što čaławiek budzie stvorany krychu niżejšym za niabiesnych aniołaŭ, bo niabiesnaje vymiarennie budzie jamu niedastupnaje. Gistoryja Zjamli budzie gistoryjaj doŭgaga sartavannia da samaga kanca. Grech ustalavaŭ biesparadak, i Bog arganizuje gety biesparadak šlacham vybaračnaga sartavannia.

Byccio 1:7: « I stvaryŭ Bog cvierdz', i addziałiŭ vadu, jakaja pad cvierdziu, ad vady, jakaja nad cvierdziu. I stałasja tak ».

Dadzieny vobraz addzialaje ziamnoje žyccio, prackazanaje « vadami, jakija ŭnizie », ad niabiesnaga žyccia, jakoje « nad skłapienniem ».

Byccio 1:8: « I nazvaŭ Bog skłapiennie niebam; i byŭ viečar, i była ranica: dzien' drugi ».

Getaje nieba abaznačaje atmasfierny płast, jaki ŭtvarajecca z dvuch gazaŭ (vadarodu i kišlarodu), što składajuc' vadu, akružaje ŭsiu pavierchniu ziamli i jaki naturał'nym čynam niedastupny čaławieku. Bog zviazvaje jago z prysutnasciu niabačnaga niabiesnaga žyccia, bo sam d'jabat atrymaje imia « kniazia pavietranaga » ŭ Pałanni da Ef. 2:2: «... u jakim vy kałis'ci chadziłi pavodle zvyčajaŭ getaga svietu, pavodle kniazia pavietranaga, ducha, jaki ciapier dziejničaje ŭ synach niepasłuchmianasci »; staŭlennje, jakoje jon užo mieŭ u niabiesnym sviecie.

3- ci dzien'

Byccio 1:9: «I skazaŭ Bog: chaj zbiarecca vada z-pad nieba ŭ adno miesca, i chaj žavicca suša. I stałasja tak ».

Da getaga momantu « vady » pakryvali ũsiu ziamlu, ale jany jaŝce nie ũtrymľivali nijakich formaŭ marskich ųyvioľ, jakija b byli stvorany na 5-y dzien' . Getaja dakľadnasc' nadasc' usiu svaju sapraŭdnasc' dziejanniam patopu z 6-j gľavy knigi Byccia, jaki zmoųa raspaŭsiudzić formu marskich ųyvioľ na pagruųanaj ziamľi; ŝto apraŭdaje nastupnuju znachodku tam marskich vykapniaŭ i rakavin.

Byccio 1:10: « Bog nazvaŭ suŝu ziamloj, a zbor vodaŭ nazvaŭ morami. I ũbačyŭ Bog, ŝto geta dobra ».

Gety novy padzieľ Bog ľičyc' « dobrym », bo pa-za akijanami i kantynientami Jon nadaje getym dvum terminam « mora i ziamla » rolu dvuch simvaľaŭ, jakija adpaviedna buduc' abaznačac' Katalickuju chryscijanskuju carkvu i Pratestanckuju chryscijanskuju carkvu, ŝto ũznikľa z pierŝaj pad nazvaj Refarmavanaj carkvy. Tamu ich padzieľ , jaki adbyŭsia pamių 1170 i 1843 gadami, ľičycca Bogam « dobrym ». I Jago padbadziornannie Jago viernych sľug časoŭ Refarmacyi bylo vyjaŭľena ũ Adkrycci 2:18-29. U getych vierŝach my znachodzim vaųnaje ũdakľadniennie vierŝaŭ 24 i 25, jakija sviedčac' pra vykľučnuju časovuju situacyju: « Vam, usim, čto ũ Fijatyry, čto nie maje getaga vučennia i nie paznaŭ gľybini satany, jak jany ich nazyvajuc', kaųu vam: Ja nie ũskľadaju na vas inŝaga ciaųaru ; toľki toje, ŝto majeŝ, trymaj, pakuľ Ja nie pryjdu ». Znoŭ ųa, getym ab'jadvanniem Bog uparadkoŭvaje biesparadak, stvorany buntaŭnymi anioľskimi i čaľaviečymi duchami. Zviarnicie ũvagu na getaje inŝaje vučennie: « ziamla » dasc' svaju nazvu ũsioj pľaniecie, tamu ŝto « suchaja » padrychtavana byc' naturaľnym asiaroddziem ųyčcia čaľavieka, dla jakoga geta stvarennie stvorana Bogam. Pakoľki marskaja pavierchnia ũ čatyry razy boľŝaja za pavierchniu suŝy, pľanieta magľa b atrymac' nazvu « mora », jakaja byla b boľŝ zasľuųanaj, ale nie apraŭdanaj u boskim pľanie. Sľovy getaga «pryčazki»: «ptuŝki adnago piara zľatajucca razam, i ptuŝki adnago piara zľatajucca razam», znachodziacca ũ getych ab'jadvanniach. Takim čynam, pamių 1170 i 1843 gadami viernyja i mirnyja pratestanty byli vyratavany praviednasciu Chrysta, jakaja byla im uľičana vykľučna biez pasľuchmianasci subotniamu adpačynku sapraŭdnaga siomaga dnia: suboty. I mienavita patrabavannie getaga adpačynku robic' « ziamlu » simvaľam iľųyvaj chryscijanskaj viery z 1843 goda, zgodna z Dan. 8:14. Dokaz getaga boskaga suda z'jaŭľajecca ũ Adkr. 10:5, bo Isus stavic' « nogi Svaje » na « mora i ziamlu », kab scisnuc' ich svaim gnievam.

Byccio 1:11: « I skazaŭ Bog: čaj ziamla ũzgadaje zielaninu, travu, ŝto sieje nasiennie, i drevy pľadovyja, ŝto rodziac' pľady pavodle rodu ichniaja, u jakich josc' nasiennie ichniaje na ziamľi». I staľasia tak ».

Pacviardųajecca pryjarytet, jaki Bog daŭ suŝy: pa-pierŝaje, jana atrymľivaje siľu « ũradųajvac' » « raŝľinu, raŝľiny, ŝto siejuc' nasiennie, pľadovyja drevy, ŝto prynosiac' pľady pavodle ich rodu »; usio geta spačatku stvarajecca dla patreb čaľavieka, a potym dla ziamnych i niabiesnych ųyvioľ, jakija buduc' jago akruųac'. Getyja pradukty ziamľi buduc' vykarystany Bogam jak simvaľičnyja vobrazy, kab adkryc' svaje ũroki svaim sľugam. Čaľaviek, jak i « drevy », budzie prynosic' pľady, dobryja ci drennyja.

Byccio 1:12: « I ũradziľa ziamla zielaninu, travu, ŝto sieje nasiennie pavodle rodu jaje, i drevy, ŝto radziac' pľod, u jakim josc' nasiennie ich pavodle rodu ich. I ũbačyŭ Bog, ŝto geta dobra » .

U gety terci dzien' nijakaja zagana nie zapľamila tvor, stvorany Bogam, pryroda daskanaľaja, geta značyc' pryznana « dobrej ». U daskanaľaj atmasfiernaj i ziamnoj čyscini ziamla pamnaųaje svaje pradukty. Pľady pryznačany dla istot, jakija buduc' ųyc' na ziamľi: ludziej i ųyvioľ, jakija, u svaju čargu, buduc' prynosic' pľady ũ adpaviednasci sa svajoj asobaj.

Byccio 1:13: « I byŭ wiečar, i byŭa ranica: dzien' terci ».

4 -y dzien'

Byccio 1:14: « I skazaŭ Bog: chaj buduc' sviacyŭ na niabiesnym sklapienni, kab addzialac' dzien' ad nočy, i chaj jany buduc' znakami i časami, i dniami, i gadami ».

novy padzieŭ : « dzien' ad nočy ». Da getaga čacviortaga dnia niabiesnaje cieŭa nie adroznivaŭa dzionnaje sviaŭtŭ. Padzieŭ dnia i nočy ŭžo isnavaŭ u virtual'naj formie, stvoranaj Bogam. Kab zrubic' svajo stvarennie niezaležnym ad svajoj prysutnasci, Bog na čacviorty dzien' stvoryc' niabiesnyja cieŭy, jakija dazvolac' ludziam ustalouvac' kalendary na asnovie stanovišča getych cieŭ u mižzorkavym kosmasie. Tak z'javiacca znaki Zadyjaku, astralogija da svajgo času, ale biez sučasnaga varažbictva, geta značyc' astranomii.

Byccio 1:15: « I chaj jany buduc' sviaciŭniami na niabiesnym sklapienni, kab sviacic' na ziamlu ». I staŭasia tak.

« Zjamla » pavinna byc' asvietlena « dniom », jak i « nočču », ale « sviaŭtŭ » « dnia » pavinna pieraŭzychodzic' sviaŭtŭ « nočy », tamu što geta simvaŭličny vobraz Boga praŭdy, stvaraŭnika ŭsiago žyvoga. A pasladoŭnasc' u paradku « noč-dzien' » pradjazvaje jago kančatkovuju pieramogu nad usimi jago voragami, jakija taksama z'jaŭlajucca jago lubimymi i bŭlagaŭaŭlonymi vybrannikami. Getaja rola « asviatlennia ziamli » nadasc' getym zorkam simvaŭličnaje značennie religijnaga dziejannia, jakoje vučyc' iscinam abo chŭsni, pradjastauŭlenym u imia Boga-stvaraŭnika.

Byccio 1:16: « I stvaryŭ Bog dva viaŭlikija sviacyŭ: sviaciŭa boŭšaje, kab kiravac' dniom, i sviaciŭa mienšaje, kab kiravac' nočču, i zorki ».

Zviarnicie ŭvagu na getuju detaŭ: zgadvajučy « sonca » i « miesiac », « dva viaŭlikija sviacyŭ », Bog abaznačaje sonca vyrazam « najviaŭlikšaje », u toj čas jak zac'mienni pacviardžajuc' geta, bo dva soniečnyja i miesiacovyja dyski zdajucca nam adnoŭkavaga pamieru, adzin uzajemna pakryvajučy drugi. Ale Bog, jaki stvaryŭ jago, viedaje raniej za čŭlaviaka, što jago maŭy vyglad abumoŭleny jago adlegŭasciu ad Ziamli, bo sonca ŭ 400 razoŭ boŭšaje, ale ŭ 400 razoŭ dalejšaje za miesiac. Getaj dakŭladnasciu jon pacviardžaje i scviardžaje svoj najvyšejšy tytuŭ Boga-stvaraŭnika. Boŭš za toje, na duchoŭnym uzroŭni jon adkryvaje svaju nieparaŭnaŭnuju «vieŭlič» u paraŭnanni z maŭlosciu miesiaca , simvaŭa nočy i ciemry. Užyvannie getych simvaŭličnych rolaŭ budzie tyčyc'ca Isusa Chrysta, nazvanaga « sviaŭtŭom » u Jevangjeŭŭi ad Jana 1:9: « Geta sviaŭtŭ bylo sapraŭdnyŭm sviaŭtŭom, jakoje, prychoziačy ŭ sviet, asviatlaje kožnaga čŭlaviaka ». Zaŭvažym, što staražytny zapaviet cialesnaga jaŭrejskaga naroda, pabudavany na miesiacovym kalendary, byŭ pastaŭleny pad znakam «ciomnaj» epochy; geta bylo da pieršaga i drugoga pryšescia Chrysta. Getak ŭa, jak sviatkavannie «sviataŭ maŭladzika», momant, kaŭi znikajučy miesiac stanovicca niabačnym, pradjazvaŭ nadychod soniečnaj ery Chrysta, jakuju Maŭ. 4:2 paraŭnoŭvaje z « soncam praviednasci »: « Ale dla vas, chŭto baicca imia Majgo,

uzydzie Sonca praviednasci i azdaraŭlennie ŭ kryłach Jagonych; vyjdziecie i padskočycie, jak cialaty z stojła ...». Pasła starażytnajaŭrejskaga zapavietu « miesiac » staŭ simvałam iŭžyvaj chryscijanskaj viery, pasladoŭna katalickaj z 321 i 538 gadoŭ, zatym pratestanckaj z 1843 goda i... instytucyjnej advientysckaj z 1994 goda.

U vieršy taksama zgadvajucca « zorki ». Ich sviatło słabaje, ale ich tak šmat, što jany tym nie mienš asviatlajuc' nieba ziamnych načej. Takim čynam, « zorka » stanovicca simvałam religijnych pašancoŭ, jakija zastajucca stajac' abo padajuc', jak znak « 6-j piačatki » z Adkryccia 6:13, u jakim padziennie zorak pradjazvała 13 listapada 1833 goda vybranim masavaje padziennie pratestantyzmu ŭ 1843 godzie. Getaje padziennie adnačasova tyčylasia pašancoŭ Chrysta, atrymał'nikaŭ pašlannia « Sardys » , jakim Isus abviaščaje: « vy ličyciesia žyvyimi, a vy miortvyja ». Getaje padziennie zgadvajecca ŭ Adkrycci 9:1: « Pjaty anioł zatrubiŭ. I ŭbačyŭ ja zorku, jakaja ŭpała z nieba na ziamlu , i dadzieny joj kluč ad biezdanj » . Pjerad padzienniem pratestantaŭ, Adkryccio 8:10 i 11 nagadvaje pra katalicyzm, kančatkova asudžany Bogam: « Treci anioł zatrubiŭ. I ŭpała z nieba viałikaja zorka, jakaja pałała, jak pachodnia , i ŭpała na tracinu rek i na krynicy vodaŭ ». Vjerš 11 daje joj nazvu « Absent »: « Imia getaj zorki — Absent ; i tracina vady pieratvarylasia ŭ pałyn , i mnogija ludzi pamierli ad vady, bo jana pragorkła ». Geta pacviardžajecca ŭ Adkryccio 12:4: « Jago chvost zmiataŭ tracinu zorak z nieba i kinuŭ ich na ziamlu. I staŭ cmok pierad žančynaj, jakaja naradžała, kab pagłynuc' jaje dzicia, kaŭ jana narodzic' ». Religijnyja pašlancy tady stanuc' achviarami pakaranniaŭ smierciu francuzskich revalucyjaniaraŭ, apisanych u Adkrycci 8:12: « Čacviorty anioł zatrubiŭ u trubu svaju. I paražana była tracina sonca, i tracina miesiaca, i tracina zorak, tak što tracina ich paciamnieła , i dzien' nie sviaciŭ tracinu svajoj daŭžyni, i noč taksama ». Mišeniami svabodnadumnych revalucyjaniaraŭ, varožych da ŭsich formaŭ religii, taksama zaŭsiody častkova (tracina) z'jaŭlajucca « sonca » i « miesiac ».

U Byc. 15:5 « zorki » simvalizujuc' « nasien'nie », abiacanaje Abragamu: « I vyvieŭ jago i skazaŭ: pagladzi na nieba i paŭčy zorki, kaŭ možaš ich paŭčyc'. I skazaŭ jamu: takaje budzie nasien'nie tvaje ». Budz'cie ŭvažlivyja! Pašlan'nie pakazvaje na viałikuju koł'kas'c', ale ničoga nie kaža pra jakas'c' viery getaga natoŭpu, u jakim Bog znojdzie « mnoga pakłikanych, ale mała vybranych », pavodle Mc. 22:14. « Zorki » znoŭ simvalizujuc' vybranych u Dan. 12 :3: « I mudryja buduc' z'ziac', jak s'viet niabiosaŭ, i tyja, čto mnogich naviernie da praviednas'ci, — jak zorki, na viaki viakoŭ ».

Byccio 1:17: « I pastaviŭ ich Bog na niabiesnaj skłapienni, kab sviacic' na ziamlu » .

Tut my bačym duchoŭnuju pryčynu, čamu Bog nastojvaje na getaj roli zorak: « asviatlac' ziamlu ».

Byccio 1:18: «... kiravac' dniom i nočču i addzialac' sviatło ad ciemry. I ŭbačyŭ Bog, što geta dobra ».

Tut Bog pacviardžaje duchoŭnuju simvaličnuju rolu getych zorak, zlučajučy razam « dzien' i sviatło », z adnago boku, i « noč i ciemru », z drugoga.

Byccio 1:19: « I byŭ viečar, i była ranica: dzien' čacviorty ».

Cjapier ziamla moža atrymli vac' karysc' ad soniečnaga sviatła i ciapła, kab zabiaspiečyc' svaju ŭradli vac' i vytvorčasc' raslinnaj jeży. Ale rola sonca stanie važnaj toł'ki pasła grachu, učynienaga Jevaj i Adamam. Da getaga tragičnaga momantu žyccio abapirałasja na cudadziejnuju siłu tvorčaj siły Boga. Zjamnoje žyccio arganizavana Bogam dla getaga času, kaŭ grech udaryc' pa ziamli ŭsim svaim praklonam.

5 -y dzien'

Byccio 1:20: « I skazaŭ Bog: chaj vada zakišyc' žyvymi istotami, i chaj ptuški laciac' nad ziamloj pad prastoraj niabiesnaj ».

Na gety piaty dzien' Bog daje « vadam » siŭ « naradžac' u bagacci žyvych žyvioŭ », nastoŭ'ki šmatlikich i raznastajnych, što sučasnej navucy ciažka padličyc' ich usich. Na dnie biezdanj ŭ poŭnaj ciemry my adkryvajem nieviadomuju formu žyccia — malusien'kich fŭaurescentnych žyvioŭ, jakija bŭlskajuc', mirgajuc' i zmianiajuc' intensiŭnasc' sviatŭa i navat koler. Padobnym čynam, prastor nieba atrymaje aždyŭlennie palotu « ptuch ». Tut z'jaŭlajecca simvaŭ « krytaŭ », jakija dazvalajuc' ruchacca ŭ pavietry kryŭatym cialesnym žyvioŭam. Simvaŭ budzie prymacavany da niabiesnych duchaŭ, jakim jon nie patrebny, bo jany nie padparadkoŭvajucca ziamnym i niabiesnym fizičnym zakonom. A ŭ kryŭatych vidach ziamŭi Bog prypiša sabie vobraz « arŭa », jaki ŭzlataje najvyšej siarod usich vidaŭ ptušaŭ i latučych žyvioŭ. « Aroŭ » taksama stanovicca simvaŭam impieryi, cara Navuchadanosara ŭ Dan. 7:4 i Napoleona I ŭ Adkrycci 8:13: « Ja zirnuŭ i pačuŭ arŭa, jaki lacieŭ pasiarod nieba i kryčaŭ gučnym goŭasam: Gora, gora, gora žycharam ziamŭi ad trubnych gaŭasoŭ troch anioŭaŭ, jakija vos'-vos' zatrubic'! » Z'jaŭlennie getaga impierskaga režymu pradkazvaŭa try viaŭlikija « gory », jakija ŭdarac' pa žycharach zachodnich krain pad simvaŭam apošnich troch « trub » z Adkrycci 9 i 11, pačynajučy z 1843 goda, daty, kaŭi ŭstupiŭ u siŭ ŭkaz z Dan. 8:14.

Akramia « arŭa », inšyja « ptuški niabiesnyja » buduc' simvaŭizavac' niabiesnych anioŭaŭ, dobrych i drennych.

Byccio 1:21: « I stvaryŭ Bog viaŭlikich marskich istot i ŭsialakuju žyvju istotu, što ruchajecca, jakich utvaryŭa vada pavodle rodu ich; i ŭsialakuju kryŭatuju ptušku pavodle rodu jaje. I ŭbačyŭ Bog, što geta dobra ».

Bog rychtuje marskoje žyccio da stanu grachu, času, kaŭi « boŭšyja ryby » buduc' jesci mienšych; geta zaprogramavany los i karysnasc' ich bagaccia ŭ kožnaga vidu. « Kryŭatyja ptuški » nie pazbiegnuc' getaga pryncypu, bo jany taksama buduc' zabivac' adna adnu dzieŭa ježy. Ale da grachu nivodnaja marskaja žyvioŭa ci ptuška nie škodzić' inšaj; žyccio aždyŭlaje ich usich, i jany suisnujuc' u ideaŭnaj garmonii. Vos' čamu Bog acen'vaje situacyju jak « dobruju ». Marskija « žyvioŭy » i « ptuški » buduc' gulac' simvaŭličnuju rolu pasla grachu. Smiarotnyja sutyčki pamiž vidami tady nadaduc' « moru » značennie « smierci », jakoje Bog nadaje jamu ŭ rytuale abmyvanniaŭ gabrejskich sviataroŭ. Čan, jakaja vykarystoŭvaŭasia dla getaj mety, atrymaje nazvu « mora » ŭ pamiac' pra pierasiačennie « Čyrvonaga mora », pryčym abiedzvie rečy z'jaŭlajucca pravobrazam chryscijanskaga chryščennia. Takim čynam, dajučy jamu nazvu « zvier, jaki vychodzić' z mora » ŭ Adkrycci 13:1, Bog vyznačaje rymska-kataŭlickuju religiju i manarchiju, jakaja jaje padtrymŭivaje, jak kangregacyju « miortvych » ludziej, jakija zabivajuc' i pažyrajuc' svaich susiedziaŭ, jak rybu « marskuju ». Padobnym čynam, arŭy, jastraby i sokaŭ buduc' pažyrac' gaŭuboŭ i gaŭuboŭ z-za grachu Jevy i Adama i značna boŭšaj koŭ'kasci ich čaŭaviečych naščadkaŭ da sŭaŭnaga viartannia Chrysta.

Byccio 1:22: « I dabrasŭaviŭ ich Bog, kažučy: pŭadziciesia i razmnažajciesia, i napaŭniajcie vody ŭ morach; i ptuški chaj razmnažajucca na ziamŭi ».

Božaje bŕagasťauŕlennie realizujecca praz pamnažennie, u getym kanteckscie marskich žyvioť i ptuřak, ale nieužabavie i ludziej. Čarkva Chrystova taksama pakľikana pamnažac' koťkasc' svaich pasladoŕnikaŭ, ale tut Božaga bŕagasťauŕlennia niedastatkova, bo Bog kľiča, ale nie prymuřaje nikoga adkazvac' na jago prapanovu zbaŭlennia.

Byccio 1:23: « I byŭ viečar, i byťa ranica: dzien' piaty ».

Zauřvařym, řto marskoje řyccio stvarajecca na piaty dzien', takim čynam addzielena ad stvarennia ziamnoga řyccia, z-za jago duchoŕnaj simvoľiki, jakaja tyčycca pierřaj formy praklataga i adstupnickaga chryscijanstva; jakoje budzie ũvasablac' kataľickuju religiju Ryma z 7 sakavika 321 goda, daty pryriaccia faľřyvaga paganskaga dnia adpačynku, pierřaga dnia i «dnia sonca», pazniej pierajmienavanaga ũ niadzielu, geta značyc', dzien' Gaspodni. Geta tľumačennie pacviardžajecca z'jaŭlenniem rymaskaga kataľicyzmu ũ 5-m tysiačagoddzi i pratestantyzmu, jaki z'jaŭľajecca ũ 6-m tysiačagoddzi .

6 -y dzien'

Byccio 1:24: « I skazaŭ Bog: chaj utvoryč' ziamľa duřu řyvuju pavodľe rodu jaje, bydľa, i gadaŭ, i ziamnuju řyvioľu pavodľe rodu jaje ». I staľasia tak.

řosty dzien' adznačajecca stvarenniem ziamnoga řyccia, jakoje, u svaju čargu, pasľa mora, « stvaraje řyvych řyvioľ ». pavodľe rodu ich, z bydľa, z gadaŭ i z ziamnych řyvioľ pavodľe rodu ich » . Bog zapuskaje praces razmnažennia ũsich getych řyvych istot . Jany raspaŭsiudziacca pa ziamľi.

Byccio 1:25: « I stvaryŭ Bog ziamnych řyvioľ pavodľe rodu ich, i bydľa pavodľe rodu jago, i ũsio, řto paŭzie pa ziamľi, pavodľe rodu jago; i ũbačyŭ Bog, řto geta dobra ».

Gety vierř pacviardžaje dziejannie, zagadanaje ũ papiarednim. Na gety raz adznačym, řto Bog z'jaŭľajecca stvaraťnikam i kiraŭnikom getaga naziemnaga řyvioľ'naga řyccia, stvoranaga na ziamľi. Jak i marskija řyvioľy, naziemnyja řyvioľy buduc' řyc' u garmonii da času čaľaviečaga grachu. Bog ľičyc' geta řyvioľ'naje stvarennie « dobrym », u jakim stvorany simvaľičnyja roľi, i jon budzie vykarystoŭvac' ich u svaich prarockich pasľanniach pasľa ũstanaŭlennia grachu. Sjarod reptyľiř « zmiej » budzie gulac' gaľoŭnuju roľu jak miedyum, jaki padbuchtorvaje da grachu, vykarystoŭvany d'jabľam. Pasľa grachu řyvioľy ziamľi buduc' zniřčac' adzin adnago, vid suprac' vidu. I getaja agresiuŕnasc' apraŭdaje ũ Adkrycci 13:11 nazvu « zvier, jaki vychodzic' z ziamľi », jakaja abaznačaje pratestancuju religiju ũ jaje apořnim stanie, praklatuju Bogam u kanteckscie kančatkovaga vyprabavannia advientysckaj viery, apraŭdanaga sapraŭdnym viartanniem Isusa Chrysta, zapľanavanym na viasnu 2030 goda. Adnak adznačym, řto pratestantyzm niasie getaje praklon, jakoje ignarujecca natoŭpam z 1843 goda.

Byccio 1:26: « I skazaŭ Bog: stvorym čaľavieka pavodľe vobrazu Nařaga, pavodľe padabienstva Nařaga; i chaj jany vaľadarac' nad rybami marskimi, i nad ptuřkami niabiesnymi, i nad bydľam, i nad usioj ziamľoj, i nad usimi paŭzunami, řto poŭřajuc' pa ziamľi ».

Kařučy « Stvorym », Bog asacyjuje sa svajoj tvorčasciu vierny anioľ'ski sviet, jaki naziraje za jago dziejanniem i akruřaje jago poŭnym entuzijazmu. Pad temaj padzielfu tut, zgrupavanyja ũ 6-y dzien' ,

stvorennie naziemnych žyviot i čaľavieka, pra jakoje idzie gavorka ũ getym vieršy 26, łik imia Boga, geta značyc' łik, atrymany šlacham składannia čatyroch gabrejskich łitar «Jod = 10 +, Chje = 5 +, Vav = 6 +, Chje = 5 = 26»; łitary, jakija składajuc' jago translitaravanaje imia «Jagvie». Gety vybar tym bołš aprauđany, bo « stvorany pa vobrazu Božamu », « čaľaviek » Adam simvaľična pradstaŭlaje jago ũ ziamnym stvarenni jak vobraz Chrysta. Bog daje jamu jago fizičny i rozumovy aspíekt, geta značyc' zdoľnasc' sudzić pamiž dabrom i złom, što zrobic' jago adkaznym. Stvorany ũ toj Źa dzien', što i žyvioty, « čaľaviek » atrymaje vybar svajgo « padabienstva »: Bog abo žyviota, geta značyc' « zvier ». Cjapier, dazvoľiŭšy spakusic' siabie «žyviotaŹ», « zmiejem », Jeva i Adam adľučac' siabie ad Boga i gublajuc' svajo « padabienstva ». Dajučy čaľavieku ũřadu nad « paŭzunami, jakija poŭzajuc' pa ziamľi » , Bog zaprašaje čaľavieka panavac' nad «zmiejem» i, takim čynam, nie dazvalac' jamu vučycca. Na Źaľ dla čaľaviečva, Jeva budzie izalavana i addzielena ad Adama, kaľi jana budzie spakušana i pryznana vinavataj u grachu niepastušenstva.

Bog davieryŭ čaľavieku ũsio svajo ziamnoje stvorennie z žycciom, jakoje jano ũtrymľivaje i naradŹaje ũ morach, na ziamľi i ũ niebie.

Byccio 1:27: « I stvaryŭ Bog čaľavieka pavodle Svajgo vobrazu, pavodle vobrazu BoŹaga stvaryŭ jago; muŹčynu i Źančynu stvaryŭ ich ».

Šosty dzien' doŭŹycca, jak i inšyja, 24 gadziny, i zdajecca, što stvorennie muŹčyny i Źančyny zgrupavana tut z adukacyjnaj metaj padsumavannia ich stvarennia. Saprauđy, u Knizie Byccia 2 razgladajecca stvorennie čaľavieka, jakoje pakazvaje mnostva dziejanniaŭ, jakija, vieragodna, byľi vykanany na praciagu niekaľ'kich dzion. Takim čynam, gistoryja getaga pieršaga razdziela nabyvaje narmatyŭny charakter, raskryvajučy simvaľičnyja kaštoŭnasci, jakija Bog chacieŭ nadac' pieršym šasci dniam tydnia.

Gety tydzien' jašče bołš simvaľičny tym, što adľustroŭvaje BoŹy pľan vyratavannia. «MuŹčyna» simvaľizuje i praročyc' Chrysta, a «Źančyna» simvaľizuje «Vybranuju Carkvu», jakaja budzie ũzniataja z Jago. Bołš za toje, da grachu reaľ'ny čas nie maje značennia, bo ũ stanie daskanaľasci čas nie łičycca, i adľik «6000 gadoŭ» pačniecca ũ pieršuju viasnu, adznačanuju pieršym grachom čaľavieka. U daskanaľaj regularnasci 12-gadzinnyja nočy i 12-gadzinnyja dni biespierapynna iduc' adzin za adnym. U getym vieršy Bog padkresľivaje padabienstva čaľavieka, stvoranaga pavodle Jago ũřasnaga vobrazu. Adam nie słaby; jon poŭny siľy, i jon byŭ stvorany zdoľnym suprac'stajac' spakusam d'ľabľa.

Byccio 1:28: « I dabrasľaviŭ ich Bog, i skazaŭ im Bog: pľadziciesia i rozmnaŹajciesia, i napaŭniajcie ziamľu, i vaľodajcie joju, i vaľadarcie nad rybami marskimi, i nad ptuškami niabiesnymi, i nad usialakaj Źyvoj istotaj, što ruchajecca pa ziamľi ».

Getaje pastannie skiravana Bogam da ũsiago čaľaviečva, pieršymi ũzorami jakoga z'jaŭľajucca Adam i Jeva. Padobna žyviotaľ, jany, u svaju čargu, bľagasľaŭľajucca i zaachvočvajucca da rozmnaŹennia, kab pamnaŹac' ludziej. Čaľaviek atrymľivaje ad Boga ũřadu nad žyviotaľmi, što aznačaje, što jon nie pavinien dazvalac' im panavac' nad saboj z-za sientymientaľ'nasci i emacyjnaj słabasci. Jon nie pavinien pryčyniac' im škodu, a Źyc' z imi ũ garmonii. Geta adbyvajecca ũ kantekscie, jaki papiaredničaje praklonu grachu.

Byccio 1:29: « I skazaŭ Bog: vos', Ja daŭ vam usiakuju travu, što sieje nasiennie, jakaja josc' na ũsioj ziamľi, i ũsiakaje dreva, u jakoga josc' pľod dreva, što sieje nasiennie; geta budzie vam u jeŹu ».

U svaim stvarenni rastin Bog adkryvaje ũsiu svaju dabryniu i ũčodrasć, pamnaŭajućy koľkasc' nasiennia koŭnaga vidu rastin, fruktovyh dreŭ, zboŭŭavych, traŭ i garodniny. Bog prapanuje ćalavieku madeľ ideaľnaj dyjety, jakaja spryjaje dobru fiziočnaju i psioiėnaju zdaroŭju, spryjajnamu dla ũsiago arganizma i ćalaviećaj duŭy, jak i ũ ćasy Adama. Getaja tema pradstaŭlena Bogam z 1843 goda jak patrabavannie da jago vybrannikaŭ, i jana nabyvaje jaſće boľſaje znaćennie ũ naŭy apoſnija dni, kaľi jeŭa stanovicca achviaraj chimii, ugnajenniaŭ, piestyćydaŭ i inŭy rećyvaŭ, jakija razburajuc' ŭyćcio zamiest tago, kab spryjac' jamu.

Byćcio 1:30: « I koŭnaj ŭyviole ziamnoj, i koŭnaj ptuŭcy niabiesnaj, i ũsiamu, ſto poŭŭaje pa ziamľi, u ćym joſć ŭyćcio, Ja daŭ usiu zialonuju travu na jeŭu. I ſtaľasia tak ».

Gety vierſ pradstaŭlaje kluć, jaki apraŭdvaje magćymasc' takoga garmanićnaga ŭyćcia. Usie ŭyvyja istoty — viegany, tamu ũ ich niama pryćyn ſkodzić' adna adnoj. Paſla grachu ŭyvioľy ćasćiej za ũsio napadajuc' adna na adnu dzieľa jeŭy, i tady ſmierć tak ci inakſ zakranie ich usich.

Byćcio 1:31: « I ũbaćyŭ Bog usio, ſto Jon ſtvaryŭ, i voſ', jano vieľmi dobraje. I byŭ viećar, i byľa ranica: dzien' ſosty ».

U kancy ſostaga dnia Bog zadavoleny svaim stvarenniem, jakoje, z prysutnasciu ćalavieka na ziamľi, na gety raz acen'vajecca jak « vieľmi dobraje », tady jak jano byľo « dobru » toľki ũ kancy piataga dnia .

Boŭy namier addziaľić pierŭyja 6 dzion tydnia ad 7-ga demanstrujecca ich grupavanniem u getym 1-m razdziele Knigi Byćcia. Takim ćynam, jon ryćhtuje ſtrukтуру 4-j zapaviedzi svajgo boskaga zakona, jakuju jon pradſtavic' u ich ćas gabrejam, vyzvalenym z jegipiećkaga rabſtva. Z ćasoŭ Adama ludzi mieľi 6 dzion z 7, koŭny tydzień, kab zajmacca svaimi ziamnymi spravami. Dla Adama ũsio paćaľosia dobra, ale paſla tago, jak ŭanćyna, jago « pamoćnica », dadzienaja Bogam, byľa ſtvorana z jago, pryniasie grech u ziamnoje stvarennie, jak pakazvaje 3-ja kniga Byćcia. Z ľubovi da svajoj ŭonki Adam, u svaju ćargu, z'jesć zabaronieny pľod, i ũsia para apyniecca pad praklonam grachu. Getym dziejanniem Adam pradkazvaje Chryſta, jaki pryjdie, kab padziaľić i zapľacic' zamiest jago vinu svajoj ľubimaj Vybranaj Ćarkvy. Jago ſmierć na kryŭy, la padnoŭŭa gary Gaľgofa, adkupić ućynieny grech, i, pieramogŭy grech i ſmierć, Isus Chryſtos atrymaje prava dazvoľić svaim vybranyh karystacca jago daskaľaj ſpraviadľivasciu. Takim ćynam, Jon moŭa prapanavac' im viećnaje ŭyćcio, ſtraćanaje z ćasoŭ Adama i Jevy. Vybranyja ŭvojduc' razam adnaćasova ũ getaje viećnaje ŭyćcio ũ paćatku 7-ga tyſiaćagoddzia , i tady budzie vykanana praroćkaja roľa ſuboty. Takim ćynam, moŭna zrazumiec', ćamu getaja tema aſtatniaj ćaſtki 7-ga dnia pradstaŭlena ũ 2-j gľavie Knigi Byćcia aſobna ad pierŭykh 6 dzion, zgrupavanyh razam u 1-j gľavie.

Byćcio 2

Sjomy dzien'

Byćcio 2:1: « Tak byľi ſkonćany nieba i ziamľa, i ũsio vojska ich ».

Pjeršyja šesc' dzion addzielenyja ad « siomaga », tamu što tvorčaja praca Boga na ziamłi i niabiosach nabliżajecca da kanca. Geta było praŭdaj dla zakładannia padmurkaŭ žyccia, stvoranaga ŭ pieršy tydzien', ale jašče boł's geta tyčycca 7000 gadoŭ, pra jakija geta taksama praročyc'. Pjeršyja šesc' dzion abviaščajuc', što Bog budzie pracovac' u niagodach, suprac'stajačy łagjeru d'jabła i jago razburał'nym dziejanniam na praciagu 6000 gadoŭ. Jago praca budzie zaklučacca ŭ tym, kab pryčignuc' da siabie svaich vybranych, kab vybrac' ich z usich ludziej. Jon dasc' im roznyja dowody swajoj lubowi i zachawaje tych, chto lubic' i ŭchwalaje jago wa ŭsich jago aspiektach i wa ŭsich sfierach. Bo tyja, chto getaga nie zrobiec', dałučacca da praklataga łagjera d'jabła. Zgadanaje « armija » abaznačaje żywyja siły dwuch łagjeraŭ, jakija buduc' suprac'stajac' i zmagacca adzin z adnym na « ziamłi » i na « niabiosach », dzie ich simvalizujuc' « zorki nieba ». I getaja barac'ba za adbor budzie dożycca 6000 gadoŭ.

Byccio 2:2: « I skončyŭ Bog na siomy dzien' pracu Svaju, jakuju Jon zrabiŭ, i adpačyŭ na siomy dzien' ad usioj pracy Svajoj, jakuju Jon zrabiŭ ».

U kancy pieršaga tydnia ziamnoj gistoryi Boży adpačynak daje pieršy ŭrok: Adam i Jeva jašče nie zgrašyli; što tłumačyc' magčymasc' dla Boga adčuc' sapraŭdny adpačynak. Takim čynam, Boży adpačynak abumoŭleny adsutnasciu grachu ŭ Jago stwarenni.

Drugi ŭrok boł's tonki i schavany ŭ praročym aspieckie getaga « siomaga dnia », jaki z'jaŭlajecca vobrazam « siomaga » tysiačagoddzia viałikaga zbaŭčaga prajekta, zapłanavanaga Bogam.

Ustuplennie ŭ « siomaje » tysiačagoddzie, jakoje ŭ Adkrycci 20:4-6-7 nazyvajecca « tysiačaj gadoŭ », budzie aznačac' zaviaršennie adboru vybranych. I dla Boga i Jago vybranych, vyratavanych żyvymi abo ŭvaskreštych, ale ŭsich prastaŭlenych, atrymany adpačynak budzie vynikam pieramogi Boga ŭ Isusie Chrystie nad usimi Jago voragami. U gabrejskim tekscie dziejasłoŭ « adpačyvaŭ » — geta «šavat» ad tago ŭ korania, što i słowa « sabbat ».

Byccio 2:3: « I dabrašłaviŭ Bog siomy dzien' i asviaciŭ jago, bo ŭ toj dzien' Jon adpačyŭ ad usich spraŭ Svaich, jakija Jon tvaryŭ i rabiŭ ».

Słowa «subota» nie zgadvajecca, ale jaje vobraz užo sustrakajecca ŭ asviačenni « siomaga dnia ». Zrozumiejcie ŭ pryčynu getaga asviačennia Bogam. Jano pradkazvaje momant, kałi Jago achviara ŭ Isusie Chrystie atrymajie svaju kančatkovuju ŭznagarodu: ščascie byc' akrużanym usimi Jago vybrannikami, jakija ŭ svoj čas sviedčyli pra svaju viernasc' u mučanstvie, pakutach, pazbaŭlenniach, časciej za ŭsio navat da smierci. I na pačatku « siomaga » tysiačagoddzia ŭsie jany buduc' żyvyja i boł's nie buduc' bajacca smierci. Ci możam my ŭjavic' sabie pryčynu boł'sšaga « spokoju » dla Boga i Jago viernaga łagjera, čym gety? Bog boł's nie budzie bačyc' pakut tych, chto lubic' Jago, Jamu boł's nie budzie treba padzialac' ich pakuty; mienavita gety « spakoj » Jon sviatkuje koŭnuju « siomadzionnuju subotu » našych wiečnych tydniaŭ. Gety płod Jago kančatkovaj pieramogi budzie atrymany pieramogaj Isusa Chrysta nad grachom i smierciu. U Im, na ziamłi i siarod inšych ludziej, Jon zdziejsniŭ spravu, u jakuju ciaŭka pavieryc': Jon pryniaŭ na siabie smierc', kab stvaryc' svoj vybrany narod, i subota abviasciła čaławiečtvu z časoŭ Adama, što Jon pieramoŭža grech, kab prapanavac' svaju praviednasc' i wiečnaje žyccio tym, chto lubic' Jago i vierna słuŭžyc' Jamu; toje, što abviaščaje i pacviardŭžaje Adkr. 6:2: « Ja zirnuŭ, i voś, bieły kon'; i Toj, Chto siadzieŭ na im, mieŭ łuk, i dadzienny byŭ Jamu vianok, i Jon vyjšaŭ pieramoŭcam i kab pieramagčy ».

Uvachod u siomaje tysiačagoddzie aznačaje ũvachod vybranych u viečnasc' Boga, tamu ũ getym boskim apaviadanni siomy dzien' nie zaviaršajecca vyrazam « byŭ wiečar, była ranica, i byŭ... dzien' ». U svaim Apakalipsisie, dadzienym Janu, Chrystos abudzić' getaje siomaje tysiačagoddzie i adkryje, što jano taksama budzie składacca z « tysiačy gadoŭ » pavodle Adkryccia 20:2-4, jak i pieršyja šesc', jakija papiaredničali jamu. Geta budzie čas niabiesnaga suda, padčas jakoga vybranyja pavinny buduc' sudzić' miortvych z praklataga łagjera. Takim čynam, pamiać pra grech budzie zachouvacca ũ getyja apošnija « tysiačy gadoŭ » viałikaj suboty, pra jakuju praročac' kožnyja vychadnyja. Toł'ki Apošni sud dazvoľić' pakłasci kaniec dumcy pra grech, kałi ũ kancy siomaga tysiačagoddzia ũsie grešnyja buduc' zniščany ũ « voziery vogniennym drugoj smierci ».

Bog daje tłumačenni pra svajo ziamnoje stvarennie

Papiaredžannje: pamyłkovyja ludzi siejuc' sumnieŭ, pradstaŭlajučy getuju častku 2-ga razdziela Knigi Byccia jak drugoje sviedčannje, jakoje supiarečyc' apisanniu 1-ga razdziela. Getyja ludzi nie zrazumieli mietadu apaviadannia, jaki vykarystoŭvaŭ Bog. U 1-m razdziele Knigi Byccia jon pradstaŭlaje ũsie pieršyja šesc' dzion svajgo stvarennia. Zatym, pačynajučy z Byccia 2:4, jon viartajecca, kab dac' dadatkovyja padrabiaznasci pa niekatorych temach, nie rastłumačanych u 1-m razdziele Knigi Byccia.

Byccio 2:4: « Geta pačatak nieba i ziamłi, kałi jany byli stvorany ».

Getyja dadatkovyja tłumačenni absalutna nieabchodnyja, bo tema grachu pavinna atrymac' svaje ũłasnyja tłumačenni. I, jak my bačyli, getaja tema grachu ũsiudyisnaja ũ formach, jakija Bog nadaŭ svaim ziamnym i niabiesnym dasiagnienniam. Pabudova siamidzionnaga tydnia sama pa sabie z'jaŭlajecca nos'bitam mnogich tajemnic, jakija toł'ki čas adkryje vybrannikam Chrysta.

Byccio 2:5: « Kałi Gaspodz' Bog stvaryŭ ziamłu i nieba, nijakaga kusta palavoga jašče nie było na ziamłi, i nijakaja trava palavaja jašče nie rašla, bo Gaspodz' Bog nie pasyłaŭ daždžu na ziamłu, i nie było čaławieka, kab urablac' ziamłu ».

Zviarnicie ũvagu na z'jaŭlennje imia « Jachve », jakim Bog nazvaŭ siabie pa pros'bie Majsieja, zgodna z Zychodam 3:14-15. Majsiej napisaŭ getaje adkryccio pad dyktoŭku Boga, jakoga jon nazvaŭ « Jachve ». Božaje adkryccio tut biare svaju gistaryčnuju spasyłku na zychod z Jegipta i stvarennie naroda Izraił'.

Za getymi, zdavałasia b, łagičnymi detalami chavajucca prarockija idei. Bog kaža pra rost rašłinnasci, « chmyzniaki i travy pola », da čago Jon dadaje « doždž » i prysutnasc' « čaławieka », jaki budzie « apracoŭvac' glebu ». U 1656 godzie, pasła grachu Adama, u Byc. 7:11, « doždž » « patopu » zniščyc' rašłinnasc', « chmyzniaki i travy pola », a taksama « čaławieka » i jago « ũradžaj » z-za ũzmacniennia grachu.

Byccio 2:6: « Ale para padniałasia z ziamłi i arašała ũsiu pavierchniu ziamłi ».

Pjerad tym, jak zniščyc' abo toje, abo drugoje, pierad tym, jak zdziejsnic' grech, Bog « pakryvaje ziamłu tumanam pa ũsim jaje abličcy ». Getaje dziejannje miakkaje i efektyŭnaje, i padychodzić' dla

biezgrešnaga, słaŭnaga i ideał'na čystaga žyccia. Pasla grachu nieba pašle razburał'nyja štormy i prałiŭnyja daždzy jak znak svajgo praklonu.

Stanaŭlennie čaławieka

Byc. 2:7: « I stvaryŭ Gaspodz' Bog čaławieka z pyłu ziamnoga i ŭdychnuŭ u nozdry jagonyja dychannie žyccia; i staŭ čaławiek dušoj żyvoj ».

Stvarennie čaławieka zasnavana na novym padziele : padziele « prachu ziamnoga », častka jakoga biarecca dla stvarennia žyccia, stvoranaga pa vobrazu Božamu. U getym dziejanni Bog adkryvaje svoj płań atrymannia i ŭ kančatkowym vyniku vybaru vybranych ziamnoga pachodžannia, jakich Jon zrobić wiečnymi.

Kaŭ Bog stvaraje čaławieka, jon stanovicca ab'jektam asablivaj uvagi svajgo Tvorcy. Zviarnicie ŭvagu, što jon « stvaryŭ » jago z « prachu ziamnoga », i geta adzinaje pachodžannie pradkazvaje jago grech, jago smierć i jago viartannie ŭ stan « prachu » . Getaje boskaje dziejannie možna paraŭnać z dziejanniem « gančara », jaki lepic' « gŭlinianuju pasudzinu »; vobraz, jaki Bog prysvoić sabie ŭ Jeram. 18:6 i Rym. 9:21 . Boł'sz za toje, žyccio « čaławieka » budzie zaležac' ad jago « dychannia », jakoje Bog udychnie ŭ jago « nozdry ». Takim čynam, geta sapraŭdy logačnaje « dychannie », a nie duchoŭnaje, jak mnogija dumajuc'. Usie getyja detałi raskryvajucca, kab nagadac' nam, nakoł'ki dałikatnaje žyccio čaławieka, jakoje zaležyc' ad Boga ŭ svaim padaŭženni. Jano zastajecca plonam pastajannaga cudu, tamu što žyccio znachodzicca toł'ki ŭ Bogu i toł'ki ŭ Im. Mjenavita pa Jago boskaj vołi « čaławiek staŭ » żyvaja istota ». Kaŭ žyccio dobraga ci złoga čaławieka padaŭžajucca, to toł'ki tamu, što Bog geta dazvalaje. I kaŭ jago napatkaje smierć, usio roŭna pyttannie ŭ jago rašenni.

Da grachu Adam byŭ stvorany daskanatym i niavinnym, vałodajučy magutnaj žycciovaj siłaj i ŭvachodziačy ŭ wiečnaje žyccio, akružany wiečnymi rečami. Toł'ki forma jago stvarennia pradkazvaje jago strašny los.

Byccio 2:8: « I pasadziŭ Gaspodz' Bog sad na ŭschodzie ŭ Edemie, i pasadziŭ tam čaławieka, jakoga stvaryŭ ».

Sad — geta ŭvasablennie ideał'naga miesca dla čaławieka, jaki znachodzic' tam usie svaje pażyŭnyja i čaroŭnyja vizuał'nyja elementy; cudoŭnyja kvietki, jakija nie vianuc' i nikołi nie gublajuc' svajgo vodaru pryjemnych pachaŭ, pamnažanych da biaskoncasci. Getaja ježa, prapanavanaja ŭ sadzie, nie budu je jago žyccia, jakoje da grachu nie zaležała ad jeży. Tamu ježa spażyvajucca čaławiekom vyklučna dla zadavał'niennia. Daładnasc' « Bog pasadziŭ sad » sviedčyc' pra jago luboŭ da svajgo stvarennia. Jon stanovicca sadoŭnikom, kab prapanavac' čaławieku getaje cudoŭnaje miesca dla žyccia.

Słova «Edem» aznačaje «sad asałody», i, uziaŭszy Izraił' za centrał'ny punkt adłiku, Bog razmiašča je gety Edem na ŭschodzie Izraila. Dziela svaich «asałody» čaławiek zmieščany ŭ gety cudoŭny sad Bogam, svaim Tvorcem.

Byc. 2:9: « Jachve I ŭzgadavaŭ Bog z ziamłi ŭsialakaje dreva, pryjemnaje na vyglad i dobraje ŭ ježu, i dreva žyccia siarod sadu , i dreva paznannia dabra i zła .

Charakter sadu — geta najaŭnasc' fruktovyh dreŭ, plady jakich gatovyja da ŭžyvannia z roznymi sałodkimi i cukrystymi smakami. Usie jany rastuc' toŭki dziela zadavaŭniennia Adama, jaki ŭsio jašče adzin.

U sadzie taksama josc' dva drevy z dydiamietraŭna suprac'ległymi charakterystykami: «drevy žyccia», jakoje zajmae centraŭnaje miesca, « pasiarod sadu ». Takim čynam, sad i jago raskošnyja dary całkam zviazany z im. Pobač z im znachodzicca «drevy paznannia dabra i zła ». Užo ŭ svaim paznačenni słowa « zło » pradkazvaje dostup da grachu. Tady my možam zrazumiec', što getyja dva drevy z'jaŭlajucca vobrazami dvuch ŭagjeraŭ, jakija buduc' suprac'stajac' adzin adnamu na ziamli grachu: ŭagjer Isusa Chrysta, jaki ŭvasablajecca « drevam žyccia », suprac' ŭagjera d'jabła, jaki, jak pakazvaje nazva «drevy», viedaŭ abo pieražyvaŭ pasladoŭna « dabro » z momantu svajgo stvarennia da tago dnia, kali « zło » prymusiła jago ŭstupic' u paŭstannie suprac' svajgo Tvorcy; toje, što Bog nazyvaje «grašyc' suprac' Jago». Nagadvaju vam, što getyja pryncypy « dabra i zła » — geta dva vybary abo dva magčymyja suprac'ległyja krajnija plady, jakija sparadžaje poŭnaja svaboda « žyvoj istoty ». Kali b pieršy anioł getaga nie zrabiŭ, inšyja anioły ŭsio roŭna b paŭstaŭ, jak užo pakazaŭ ziamny vopyt pavodzin čaŭavieka.

Va ŭsich ščodrych achviaravanniach sadu, padrychtavanyh Bogam dla Adama, josc' getaje drevy « paznannia dabra i zła », jakoje isnuje dla vyprabavannia viernasci čaŭavieka. Gety termin « viedannie » treba dobra razumiec', tamu što dla Boga dziejaŭ « viedac' » maje krajniaje značennie pieražyvannia « dabra ci zła », jakoje budzie abapiracca na akty pasłuchmianasci abo niepasłuchmianasci. Drevy sadu — geta toŭki materyjaŭnaja padtrymka vyprabavannia pasłuchmianasci, a jago plod pieradaje zło toŭki tamu, što Bog daŭ jamu getuju rolu, prastaviŭšy jago jak zabaronu. Grech nie ŭ plodzie, a ŭ tym, što jago ŭžyvajuc', viedajučy, što Bog zabaraniŭ geta.

Byccio 2:10: « Z Edema vyciakała raka, kab arašac' raj, i adtuŭ razdzialaŭsia na čatyry ručai ».

novaje pasłannie pra padzieŭ, getak ža, jak raka, jakaja vyciakaje z Edema, razdzialajecca na « čatyry rukavy », gety vobraz pradkazvaje naradžennje čaŭaviečstva, naščadki jakoga raspaŭsiudziacca pa ŭsioj ziamli, aŭbo pa čatyroch bakach svietu, aŭbo pa čatyroch viatrach niabiesnych. « Raka » — geta simvał naroda, a vada — simvał čaŭaviečaga žyccia. Dziakujučy getamu padzieŭ « na čatyry rukavy », raka, jakaja vyciakaje z Edema, raspaŭsiudzić' svaju vadu žyccia pa ŭsioj ziamli, i getaja ideja pradkazvaje žadannje Boga raspaŭsiudzić' svaje viedy pa ŭsioj jaje pavierchni. Jago plan budzie vykanany, zgodna z Bycciom 10, šlacham padzieŭ Noja i jago troch synoŭ pasla zakańčennia patopu. Getyja sviedki patopu buduc' pieradavac' z pakalennia ŭ pakalennie pamiac' pra strašnaje boskaje pakarannje.

My nie viedajem vizuaŭnaga vygladu ziamli da patopu, ale da padzieŭ narodaŭ nasielenaja ziamla pavinna byŭaŭ vygladac' jak adziny kantynient, jaki arašaŭ toŭki getaj krynicaj vady, što vyciakała z Edemskaga sadu. Sučasnych unutranych moraŭ nie isnaŭała, i jany z'jaŭlajucca vynikam patopu, jaki na praciagu goda pakryŭ usiu ziamlu. Da patopu ŭvies' kantynient arašaŭsia getymi čatyrma rekami, a ich prytocki razmiarkoŭvaŭ presnuju vadu pa ŭsioj pavierchni suhoj ziamli. Padčas patopu Gibraltarski praŭiŭ i Čyrvonaje mora abvaŭiŭsia, tym samym padrychtavaŭšy ŭtvarennje Mižziemnaga mora i Čyrvonaga mora, u jakoje ŭvarvaŭsia salonaja vada akijanaŭ. Vjedajcie, što na novaj ziamli, dzie Bog ustaluje svajo carstva, nie budzie mora, zgodna z Adkrycciom 21:1, bo boŭš nie budzie smierci. Padzieŭ — geta vynik grachu, i jago najboŭš intensiŭnaja forma budzie pakarana razburaŭnymi

vodami patopu. Čytajučy getaje paslannie, toľki ũ jago praročym aspíekcie, « čatyry rukavy » raki abaznačajuc' čatyry narody, jakija charaktaryzujuc' čalaviectva.

Byccio 2:11: « Imia pieršaj — Fišon; jana akružaje ũsiu ziamlu Chaviła, dzie josc' zołata ».

Nazva pieršaj raki Fišon abo Fison aznačaje: bagaccie vady. Terytoryja, dzie znachodziŭsia Edem, pasadžany Bogam, music', była miescam, dzie biaruc' pačatak sučasnyja Tygr i Jeŭfrat; bo Jeŭfrat — na gary Ararat, a Tygr — u Taŭry. Na ũschodzie i ũ centry Turcyi dagetuľ' znachodzicca vielizarnaje voziera Van, jakoje ũjaŭlaje saboj vielizarny zapas presnaj vady. Dziakujučy boskamu błačasłaŭlenniu, bagaccie vady spyrała nadzvyčajnaj uradŭivasci Božaga sadu. Zjamla Chaviła, viadomaja svaim zołatom, pavodle niekatorych mierkavanniaŭ, znachodziťasia na paŭnočnym ũschodzie sučasnej Turcyi . Jana ciagnuťasia da ũzbiarežža sučasnej Gruzii. Ale getaja interpretacyja stvaraje problemu, bo, zgodna z Bycciom 10:7, « Chaviła » — geta « syn Kuša » . « syn Chama », i geta adnosicca da Efiopii, rozmiešćanaj na poŭdzien' ad Jegipta. Geta pryvodzić' mianie da vysnovy, što kraina «Chaviła » znachodzicca ũ Efiopii abo ũ Jemienie, dzie znachodziťisia zaľatyja kapaľ'ni, jakija caryca Savskaja prapanavaťa caru Saľamonu.

Byccio 2:12: « Zołata toj ziamľi čystaje; tam taksama znachodziacca bdeťij i kamien' oniks ».

« Zołata » — simvaľ viery, i Bog praročyc' Efiopii čystuju vieru. Geta ũžo budzie adzinaja kraina ũ sviećie, jakaja zachavaťa reľigijnuju spadčynu carycy Saŭskaj pasla jaje znachodžannia ũ cara Saľamona. Dadamo da jaje pieravag toje, što, zachoiťvajučy svaju niezaležnasc' na praciagu stagoddziaŭ reľigijnaj ciemry, jakaja charaktaryzavaťa narody «chryscijanskaj» Zachodniaj Jeŭropy, efiopy zachavaťi chryscijanskuju vieru i praktykavaťi sapraŭdnuju subotu, atrymanuju praz sustreću z Saľamonam. Apostaľ Filip chrysciŭ pieršaga efiopskaga chryscijanina, jak gavorycca ũ Dziejach 8:27-39. Jon byŭ jeŭnucham-sľužycielem carycy Kandakii, i ũvies' narod atrymaŭ jago reľigijnuju adukacyju. Jašće adna detaľ' sviedčyc' pra dabrasľavien'nie getaga naroda: Bog abaraniŭ ich ad voragaŭ praz vajennyja dziejanni, dobraachvotna raspačatyja i vyrašanyja znakamitym marapľaućam Vaska da Gama.

Pacviardžajučy čorny koler skury efiopaŭ, kamien' «oniks » maje «čorny» koler i skľadajecca z dyjaksidu kremniju; dadatkovaje bagaccie dla getaj krainy; tamu što jago vykarystannie ũ vytvorčasci tranzistaraŭ robic' jago asabľiva cenienym u našy dni.

Byc. 2:13: « Imia drugoj raki — Gichon; jana akružaje ũsiu ziamlu Kuš ».

Davajcie zabudziem pra «reki» i zamienim ich narodami, jakija jany simvaľizujuc'. Gety drugi narod « akružaje ziamlu Kuš », geta značyc' Efiopiju. Naščadki Sima buduc' razvivacca na ziamľi Aravii i aź da Pjersii. Jon nasamreč akružaje terytoryju Efiopii, tamu jago možna simvaľizavac' i paznačyc' nazvaj « raki » Gichon . U našy apošnija dni geta akružennie z'jaŭlajecca «musuľ'manskim», reľigijaj Aravii i Pjersii. Takim čynam, kanfiguracyja pačatku stvarennia ũznaŭlajecca ũ kancy časoŭ.

Byccio 2:14: « Imia treciaj raki — Chidekieľ'; jana ciače na ũschod ad Asiryi. Čacviortaja raka — Jeŭfrat ».

« Chidekieľ' » aznačaje «raka Tygr», i paznačanyh narodam budzie Indyja, simvaľizavanaja «biengal'skim tygram»; Azija i jaje ũschodniaja cyvilizacyja, faľšyva nazvanaja «žoŭtaj rasaj», tamu praročana i tyčycca jaje, i jana sapraŭdy znachodzicca « na ũschod ad Asiryi ». U Dan. 12 Bog

vykarystaŭ simvał getaj ludajedskej « raki » «Tygr», kab prailustravac' vyprabavannje advientystaŭ, jakoje adbyłosia pamiž 1828 i 1873 gadami z-za mnoŭstva duchoŭnych smierciaŭ, jakija jana vyklikala.

Nazva « Jeŭfrat » aznačaje: kviacisty, pładavity. U praroctvie Adkryccia « Jeŭfrat » simvalizuje Zachodniuju Jeŭropu i jaje adgaŭnavanni, Amieryku i Aŭstraliu, jakija Bog pakazvaje jak padparadkavanyja rymskamu papskamu religijnemu režymu, jaki jon nazyvaje razam z jago goradam « Vjaŭliki Vaviłon ». Gety rod Noja budzie rodam Jafieta, jaki raspascirajecca na zachad u bok Grecyi i Jeŭropy, a na poŭnač u bok Rasii. Jeŭropa była glebaj, dzie chryscijanskaja viera pierażyła ŭsie svaje dobryja i drennyja zmieny pasla nacyjanaŭnaga padziennia Izraila; prymietniki «kvietskavy, pładavity» apraŭdanyja, i, zgodna z pradviesciem, syny łii, nialubaj žančyny, buduc' boŭš šmatłikimi, čym syny Rachiti, žonki, jakuju kachaŭ Jakaŭ.

Dobra znajsci ŭ getym paŭlanni napamin pra toje, što, niagledziačy na ŭsie ich kančatkovyja religijnyja padziety, getyja čatyry typy ziamnych cyvilizacyj mieli adnago i tago ž Boga-stvaraŭnika jak Ajca, kab apraŭdac' svajo isnavannje.

Byc. 2:15: « I ŭziaŭ Gaspodz' Bog čaŭvieka i pasiaŭ jago ŭ Edemskim sadzie, kab apracoŭvac' jago i achoŭvac' jago ».

Bog prapanuje Adamu zaniatak, jaki zaklučajecca ŭ « apracoŭcy i achovie » sadu. Forma getaga apracoŭvannia nam nieviadamaja, ale jano vykonvałosia biez jakoj-niebudz' stomlenasci pierad grachom. Saprady getak ža, biez jakoj-niebudz' formy agresii va ŭsim stvarenni, jago achova była sproščana da krajnasci. Adnak getaja rola achovy mieła na ŭvazie isnavannje niebiaspieki, jakaja nieŭzabavie nabudzie reaŭny i kankretny aspjekt: d'jabaŭ'skaje spakušennje čaŭviečaj dumki ŭ getym ža sadzie.

Byccio 2:16: « I zagadaŭ Gaspodz' Bog čaŭvieku, kažučy: z kožnaga dreva ŭ sadzie ty budzieš jesci » .

Adam maje svabodny dostup da mnoŭstva fruktovych dreŭ. Bog zabiaspiečvaje jago nie toŭki patrebami, jakija zaklučajucca ŭ zadavaŭnienni jago charčovych žadanniaŭ roznymi smakami i vodarami. Božaja prapanova pryjemnaja, ale geta toŭki pieršaja častka «zagadu » , jaki jon daje Adamu. Drugaja častka getaga « zagadu » z'jaŭlajecca pazniej.

Byccio 2:17: « Ale z dreva paznannia dabra i zła nie ješ, bo ŭ dzien', kaŭi pakaštuješ ad jago, pamreš ».

U Božym « zapaviecie » getaja častka vieŭmi sur'joznaja, bo pagroza budzie niaŭmoŭna ŭżytaja, jak toŭki niepastušenstva, płod grachu, budzie zaviešana i zaviešana. I nie zabyvajcie, što dla tago, kab prajekt usieaguŭnaga ŭregulavannia grachu byŭ zaviešana, Adam pavinien budzie zvaŭicca. Kab lepš zrazumiec', što adbudziecca, davajcie ŭspomnim, što Adam usio jašče adzin, kaŭi Bog papiaredžvaje jago, dajučy svoj « zagad » nie jesci z «dreva paznannia dabra i zła », geta značyc' nie karmicca idejami d'jabła. Boŭš za toje, u kanteksie viečnaŭ žyccia Bogu daviałosia rašćumačyc' jamu, što aznačaje «pamierci». Pakoŭki pagroza josc', u getym « ty pamreš ». Karaciej kažučy, Bog prapanuje Adamu les, ale zabaranjae jamu adno dreva. I dla niekatorych ludziej getaja adzinaja zabarona nievynosnaja; mienavita tady dreva chavaje les, jak vučyc' prymaŭka. Jesci z «dreva paznannia dabra i zła » aznačaje charčavacca vučenniemi d'jabła, jaki ŭžo ażyŭleny ducham buntu suprac' Boga i Jago spraviadlivasci. Bo zabaronienaje «dreva », jakoje rašto ŭ sadzie, — geta vobraz Jago asoby, getak ža jak «dreva žyccia » — geta vobraz Isusa Chrysta.

Byc. 2:18: « Skazaŭ Gaspodz' Bog: niadobra byc' čaŭavieku adnamu; stvoriu jamu pamočnika, padobnaga da jago ».

Bog stvaryŭ ziamlu i čaŭavieka, kab pakazac' svaju dabryniu i złośc' d'jabła. Jagony płaŭn vyratavannia adkryvajecca nam u nastupnych rečach. Kab zrazumiec', viedajcie, što čaŭaviek vykonvaje rolu samoga Boga, jaki prymušaje jago dumac', dziejničac' i gavaryc' getak ža, jak jon sam dumaje, dziejničaje i gavoryc'. Gety pieršy Adam — praročy vobraz Chrysta, jakoga Pavieł pradstavic' jak novaga Adama.

Kab vyjavic' złośc' d'jabła i dabryniu Boga, Adamu nieabchodna zgrašyc', kab ziamloj mog kiravac' d'jabła, i jago złyja spravy magli byc' paŭsiudna vyjaŭlenyja. Paniaccie pary isnuje toťki na ziamli, stvoranaj dla grachu, bo duet, jaki ŭtvaryŭsia takim čynam, isnuje pa duchoŭnaj pryčynie, jakaja pradkazvaje adnosiny boskaga Chrysta z Jago Njaviestaj, jakaja vyznačaje Jago vybrannicu. Vybranaja pavinna viedac', što jana z'jaŭlajecca adnačasova achviaraj i bienieficyjaram vyratavaľnaga płaŭna, zadumanaga Bogam; jana achviara grachu, зробlenaga nieabchodnym dla Boga, kab jon mog u rešcie rešt asudzić d'jabła, i bienieficyjaram Jago vyratavaľnaj łaski, tamu što, usviedamlajučy svaju adkaznasc' za isnavannie grachu, jon sam zapłaćic' canu adkuplennia grachu ŭ Isusie Chrystie. Takim čynam, spačatku Bog nie paľičyŭ adzinotu dobraj, i jago patreba ŭ lubovi była nastoťki viaľikaj, što jon byŭ gatovy zapłaćic' daraguju canu, kab atrymac' jaje. Getaje tavarystva, getyja adnosiny, jakija dazvalajuc' dziaľicca, Bog nazyvaje « dapamogaj », i čaŭaviek budzie vykarystoŭvac' gety termin, kaľi budzie ŭspaminac' svajgo žanočaga čaŭaviečaga dvajnika. Nasamreč, dapamažycie, jana pryviadzie jago da padziennia i ŭciagnie ŭ grech praz luboŭ. Ale getaja luboŭ Adama da Jevy pa vobrazu lubovi Chrysta da svaich vybrannikaŭ, jakija znajšľisia grešnikami, geta značyc', godnymi viečnaj smierci.

Byccio 2:19: « I stvaryŭ Gaspodz' Bog z ziamli ŭsich żyvioť palavych i ŭsich ptuśak niabiesnych, i pryvioŭ ich da čaŭavieka, kab bačyc', jak jon ich nazavie; i jak nazvaŭ čaŭaviek koźnuju duśu żyvuju, tak i byťo imia joj ».

Mjenavita vyšejšy daje imia tamu, što niżejšaje za jago. Bog daŭ sabie imia, i, daŭšy getaje prava Adamu, jon tym samym pacviardžaje panavannie čaŭavieka nad usim, što żyvie na ziamli. U getaj pieršaj formie ziamnoga stvarennia vidy palavych żyvioť i ptuśak niabiesnych skaračajucca, i Bog pryvodzić ich da Adama, getak ža, jak jon pryviadzie ich parami da Noja pierad patopam.

Byccio 2:20: « I daŭ čaŭaviek imiony ŭsiamu byďľu, i ptuśkam niabiesnym, i ŭsim zviiaram palavym; ale čaŭavieku nie znajšľosia pamočnika, adpaviednaga jamu ». Tak zvanyja dagistaryčnyja pačvary byli stvorany pasla grachu, kab uzmacnic' nastupstvy boskaga praklonu, jaki ŭdaryŭ pa ŭsioj ziamli, u tym łiku pa mory. U časy niavinnasci żyvioťny sviet skłaďaŭsia z « byďľa », karysnaga dla čaŭavieka, « ptuśak niabiesnych » i « zviiaroŭ palavych », boľš niezaleźnych. Ale ŭ getaj prezentacyi jon nie znajšoŭ čaŭaviečaga anaťaga, tamu što jago jašče nie isnuje.

Byccio 2:21: « Tady Gaspodz' Bog navioŭ na čaŭavieka mocny son, i jon zasnuŭ; i Jon uziaŭ adno z jagonych rabroŭ i zakryŭ jago pľocciu ».

Forma, nadadzienaja getaj chirurgičnaj apieracyi, jašče boľš raskryvaje zbaŭčy prajekt. U Michaile Bog adkidaje siabie z niabiosaŭ, pakidaje i addziaľaje siabie ad svaich dobrych anioťaŭ, što z'jaŭlajecca normaj « gľybokaga snu », u jaki pagruźany Adam. U Isusie Chrystie, narodźanym u cieľe, boskaje rabro vydalajecca, i pasla jago smierci i ŭvaskrasiennia, na dvanaccaci apostoľach, jon stvaraje svajgo « pamočnika », ad jakoga jon pryniaŭ ciaľesny aspiekt i svaje grachi i jakomu jon daje svajgo

«Sviatoga Ducha». Duchoŭnaje značennie getaga słowa « pamočnik » vialikaje, tamu što jano daje jago Carkvie, jago Vybranamu, rolu « pamočnika » ŭ jago realizacyi płana zbaŭlennia i głabał'naga ŭniversał'naga ŭregulavannia grachu i losu grešnikaŭ.

Byccio 2:22: « I stvaryŭ Gaspodz' Bog z rabra, jakoje ŭziaŭ u čaławieka, žančynu, i pryvioŭ jaje da čaławieka ».

Takim čynam, uciełaŭlennie žančyny pradkazvaje ŭciełaŭlennie Vybranaga Chrysta. Bo mienavita prychodziačy ŭ ciełe, Bog utvaraje svaju viernuju carkvu, achviaru svajoj cialesnaj pryrody. Kab vyratavac' vybranych ad cieła, Bog pavinien byŭ pryniac' cieła. A taksama, majučy ŭ sabie wiečnaje žyccio, Jon pryjšoŭ, kab padziałicca im sa svaimi vybranymi.

Byccio 2:23: « I skazaŭ Adam: geta kosc' ad kasciej maich i płoc' ad płoci majoj; jana budzie nazyvacca žančynaj, bo ŭziataja ad mužčyny ».

Bog pryjšoŭ na ziamlu, kab pryniac' ziamnuju normu, kab skazac' pra svajgo Vybranaga toje ŭ samaje, što Adam skazaŭ pra svajgo žanočaga suajčynnika, jakomu jon daŭ imia « žančyna ». Geta bołš vidavočna ŭ iŭrycie, tamu što mužčynskaje słowa, jakoje aznačaje mužčynu, «iš», stanovicca «iša» dla žanočaga słowa, jakoje aznačaje žančynu. Getym dziejanniem jon pacviardžaje svajo panavannie nad joj. Ale, budučy zabranaj u jago, getaja « žančyna » stanie dla jago nieabchodnaj, byccam « rabro », uziataja z jago cieła, choča viarnucca da jago i zaniac' svajo miesca. U getym unikał'nym dosviedzie Adam adčuje da svajoj žonki tyja ŭ pačucci, jakija maci adčuje da dziciaci, jakoga jana pryviadzie ŭ sviet pasla tajo, jak vynosić jago ŭ svaim ŭłonni. I gety dosvied taksama pieražyvaje Bog, tamu što żyvyja istoty, jakich jon stvaraje vakoł siabie, — geta dzieci, jakija vychodziac' z jago; što robic' jago takim ŭa Maci, jak i Bac'kam.

Byccio 2:24: « Tamu pakinie čaławiek bac'ku svajgo i maci i prylepicca da žonki svajoj, i jany buduc' adnym ciełam ».

U getym vieršy Bog wykazvaje svoj płan dla svaich vybranych, jakim časta daviadziecca razryvac' cialesnyja siamiejnyja adnosiny, kab złučycca z Vybranim, dabrasławionym Bogam. I nie zabyvajcie, što spačatku ŭ Isusie Chrystie Michał pakinuŭ svoj status niabiesnaga Ajca, kab pryjsci i zavajavac' luboŭ svaich vybranych vučniaŭ na ziamli; geta da takoj stupieni, što jon admoviŭsia ad vykarystannia svajoj boskaj siły dla barac'by z grachom i d'jabłam. Tut my razumiejem, što temy padziełu i jednasci niepadzieł'nyja. Na ziamli vybrany pavinien byc' addzieleny cialesna ad tych, kago jon lubić, kab uvajsci ŭ duchoŭnuju jednasc' i stac' «adnym» z Chrystom i ŭsiami Jago vybranymi, i Jago dobrymi, viernymi aniołami.

Žadannie « rabra » viarnucca na svajo pieršapačatkovaje miesca znachodzić svoj sens u seksual'nym spałučenni ludziej, akcie płoci i duchu, dzie mužčyna i žančyna fizična ŭtvarajuc' adnu płoc'.

Byc. 2:25: « I čaławiek, i žonka jagonaja byli gołja, i nie saromieliŭsia ».

Fizičnaja agolenasc' turbuje nie ŭsich. Josc' prychił'niki naturyzmu. I na pačatku gistoryi čaławiectva fizičnaja agolenasc' nie vyklikała « soram » . Z'jaŭlennie « soram » budzie vynikam grachu, byccam ŭžyvannie ŭ ježu z «dreva paznannia dabra i zła » magło b adkryć čaławiecy rozum, prymusiŭšy jago adčuć nastupstvy, dagetuŭ nieviadomyja i ignaravanyja. Nasamreč, płod zabaronienaga dreva nie budzie aŭtaram getaj zmieny, jon budzie toł'ki srodkam, bo toj, chto zmianiaje kaštoŭnasci rečaŭ i

sumlennie, — geta Bog i toľki Jon. Mjenavita Jon vykľiča pačuccio « soramu », jakoje grešnjaja para budzie adčuvac' u svaim rozumie z nagody svajoj fizičnej agolenasci, jakaja nie budzie niesci adkaznasci; bo vina budzie maraľnaj i budzie tyčycca toľki niepastušenstva, jakoje było ażyccioŭlena, adznačana Bogam.

Padsumoŭvajučy vučennie z drugoj głavy Knigi Byccia, Bog spačatku pradtaviŭ nam asviačennie siomaga dnia adpačynku abo suboty, jakaja pradtavjae viaľiki adpačynak, jaki budzie dadzieny ŭ siomym tysiačagoddzi jak Bogu, tak i Jago viernym vybrannikam. Ale gety adpačynak pavinien byŭ byc' zdabyty praz ziamnuju bitvu, jakuju Bog viadzie suprac' grachu i d'jabła, uvasobiŭšysia ŭ Isusie Chryscie. Zjamny vopyt Adama ilustravaŭ gety vyratavaľny płań, zadumany Bogam. U Chryscie jon staŭ cieľam, kab stvaryc' svajgo vybrannika z płoci, jaki ŭ rešcie rešt atrymaje niabiesnaje cieľa, padobnae da cieľa aniołaŭ.

Byccio 3

Addzialennie ad grachu

Byccio 3:1: « Zmieľ byŭ chitrejšy za ŭsich palavych żyvioŭ, jakich stvaryŭ Gaspodz' Bog. I skazaŭ jon žančynie: ci skazaŭ Bog: nie ješcie z usich dreŭ u rai? »

Bjedny « zmieľ » mieŭ niaščascie byc' vykarystany u jakasci miedyuma samym « chitrym » z aniołaŭ, stvoranyh Bogam. Žyvioŭ, u tym łiku reptylii, takija jak « zmieľ », nie razmaŭlaŭ; mova była asabľivasciu vobraza Boga, dadzienaga čaľavieku. Padkresľivajučy dabro, d'jabaŭ prymušaie jago gavyrc' z žančynaj u toj čas, kaŭi jana razľučana sa svaim mužam. Getaja izalacyja budzie dla jago fataľnaj, bo ŭ prysutnasci Adama d'jabła było b ciažeľ prymusic' čaľavieka nie padparadtavacca Božamu zagadu.

Isus Chrystos adkryŭ isnavannie d'jabła, jakoga jon abaznačaie, kažučy ŭ Jevangjeľi ad Jana 8:44, što jon « bac'ka chľusni i zaboie ad pačatku ». Jago slovy nakiravany na toje, kab pachisnuc' čaľaviečuju ŭpeŭnienasc', i da «Tak» ci «Nje», jakich patrabuje Bog, jon daďaie «ale» ci «magčyma», jakija pazbaŭľajučy ŭpeŭnienasci, što nadajučy siŭ praŭdzie. Zagad, dadzieny Bogam, byŭ pryňiaty Adamam, jaki potym pieradaŭ jago svajoj žoncy, ale jana nie pačula goľasu Boga, jaki daŭ zagad. Akramia tago, jaje sumnievy lažac' na jaje muży, naprykłaď: «ci zrazumieŭ jon, što skazaŭ jamu Bog?»

Byccio 3:2: « Žančyna skazała zmieľu: «Nam možna jesci pľady dreŭ u sadzie ».

Zdajecca, što dokazy pacviardžajuc' argument d'jabła; jon razvažaje i gavoryc' razumna. « Žančyna » robic' svaju pieršuju pamytku, adkazvajučy na słovy « zmieja », što nienarmał'na. Spačatku jana apraŭdvaje dabryniu Boga, jaki daŭ im prava jesci z usich dreŭ, akramia zabaronienaga.

Byccio 3: 3: « Ale pra płady dreva, jakoje siarod sadu, skazaŭ Bog: nie jeście ad ich i nie dakranajciesia da ich, kab vam nie pamierci ».

Pjeradača Adamam paślannia boskaj zapaviedzi vidavočnaja ŭ frazie « kab vam nie pamierci ». Geta nie zusim tyja słovy, jakija skazaŭ Bog, bo jon skazaŭ Adamu: « U dzien', kaŭi ty z'jasi ad jago, ty abaviazkova pamreš ». Asłaŭlennie Bożych słoŭ budzie spryjac' zdziajsnienniu grachu. Apraŭdvajučy svaju pastuchmianasc' Bogu padstavaj dla « strachu », « žančyna » daje d'jabłu magčymasc' pacvierdzic' gety « strach », jaki, na jago dumku, nieapraŭdany.

Byccio 3:4: « Tady zmiej skazaŭ žančynie: nie pamrecie ».

I Gałouny Chłus raskryvaje siabie ŭ getym scviardženni, jakoje supiarečyc' słovam Boga: « vy nie pamrecie ».

Byccio 3:5: « Ale viedaje Bog, što ŭ toj dzien', kaŭi vy z'jascie ad jago, adkryjucca vašy vočy, i vy budziecie jak bagi, viedajučy dabro i zło ».

Cjapier jon pavinien apraŭdac' paradak, dadzieny Bogam, jakomu jon prypisvaje biazbožnuju i egaistyčnuju dumku: Bog choča trymac' vas u nizekasci i niepaŭnavartasnasci. Jon egaistyčna choča pieraškodzic' vam stac' padobnymi da jago. Jon pradstaŭlaje viedannie dabra i zła jak pieravagu, jakuju Bog choča zachavac' toł'ki dla siabie. Ale kaŭi josc' pieravaga ŭ viedanni dabra, dzie pieravaga ŭ viedanni zła? Dabro i zło — geta absalutnyja suprac'ległasci, jak dzien' i noč, sviatło i ciemra, i dla Boga viedannie zaklučajecca ŭ pieražyvanni abo dziejanni. Na samoj spravie Bog užo daŭ čaławieku intelektaŭ'naŭe viedannie dabra i zła, dazvoŭiŭšy drevy ŭ sadzie i zabaraniŭšy toje, jakoje ŭvasablaje «dabro i zło»; bo jon — simvaličny vobraz d'jabła, jaki kankretna pasladoŭna pierażyŭ « dabro », potym « zło », paŭstaŭšy suprac' svajgo Tvorcy.

Byccio 3:6: «I ŭbačyła žančyna, što dreva dobraje dla jeży, i što jano pryjemnaje dla vačej, i što jano pažadanaŭe, kab napaŭniac' rozumam, i ŭziała z jago pładoŭ i jeła; i dała taksama mužu svajmu, jaki byŭ z joj, i jon jeŭ ».

Słovy, jakija vychodziac' z zmieja, dajuc' svoj efekt, sumnievy znikajuc', i žančyna ŭsio boł's pierakonvajecca, što zmiej skazaŭ joj praŭdu. Płod zdajecca joj dobrym i pryjemnym na vyglad, ale, pierš za ŭsio, jana ŭičyc' jago « kaštoŭnym dla adkryccia rozumu ». D'jabał dasiagaje žadanaga vyniku, jon toł'ki što zavierbavaŭ pasladoŭnika svajgo buntarskaga nastroju. I, z'jeŭšy zabaronieny płod, jana sama stanovicca drevam paznannia zła. Napoŭnieny luboŭju da svajoj žonki, z jakoj jon nie gatovy pryniac' razłuku, Adam addaje pieravagu padziałicca jaje fatał'nym losam, bo viedaje, što Bog užyvie svajo smiarotnaje pakarannie. I, z'jeŭšy ŭ svaju čargu zabaronieny płod, usia para pacierpic' ad tyraničnaga panavannia d'jabła. Tym nie mienš, jak ni paradaksał'na, geta garačaje kachannie adpaviadaje tamu, što Chrystos budzie adčuvac' da svajoj Vybranicy, taksama zgadžajučysia pamierci za jaje. Taksama Bog moža zrazumiec' Adama.

Byccio 3:7: «I adkryłisia vočy ŭ ich abodvuch, i jany paznałi, što gołyja; i sšyli łiscie smakoŭnicy, i zrabiłi sabie fartuchi ».

Choc' adkaz Adama i praŭdzivy, jon nie nadta słaŭny. Jon nosić na sabie piačatku d'jabła i ũžo nie viedaje, jak adkazac' «tak» ci «nie», ale, jak i Satana, adkazvaje ũskosna, kab nie pryznac' svaju vielizarnuju vinu. Jon navat nagadvaje Bogu pra jago ũdzieł u getym dosviedzie, bo daŭ jamu svaju

žonku, pieršuju vinavatu, jak jon dumaje, pierad im. Najboľš mocnym momantom getaj gistoryi z'jaľlajecca toje, ťto ťsio praľda, i Bog nie viedaje pra geta, bo grech byľ nieabchodnym u jago pľanie. Ale jon pamylajecca ť tym, ťto, iduĉy pa prykľadzie ťanĉyny, jon pakazaľ svaju pieravagu da jaje na ťkodu Bogu, i geta byľa jago najviaľikťaja vina. Bo z samaga paĉatku patrabavanniem Boga byľo byĉ ľubimym boľť za ťsio i ťsich.

Byccio 3:13: « I skazaľ Gaspodz' Bog ťanĉynie: «ĉamu ty geta zrabiľa?» I ťanĉyna skazaľa: «Zmieľ padmanuľ mianie, i ja jeľa ».

Zatym Vjaľiki Suddzia zviartajecca da ťanĉyny, abvinavaĉanaj muľĉynam, i tut znoľ adkaz ťanĉyny adpaviadaje reaľ'nasci faktaľ: « Zmieľ spakusiľ mianie, i ja jeľa ». Takim ĉynam, jana dazvoľiľa sabie byĉ spakuťanaj, i geta jaje smiarotny grech.

Byccio 3:14: « I skazaľ Gaspodz' Bog zmieľu: za toje, ťto ty zrabiľ geta, praklaty ty pierad usim byďľam i pierad usimi zviarami poľ'nymi; na ĉeravie tvaim budzieť chadziĉ i pyľ budzieť jesci ťsie dni ťyĉcia tvajgo ».

Na gety raz Bog nie pyťajecca ť « zmieľa », ĉamu jon geta zrabiľ, bo viedaje, ťto jon byľ vykarystany ť jakasci pasiarednika satanoľ, d'jabľam. Ĺjos, jaki Bog vyznaĉaje « zmieľu », nasamreĉ tyĉycca samoga d'jabľa. Dla « zmieľa » getaje prymianiennie byľo nieadkľadnym, ale dla d'jabľa geta byľo toľ'ki praroĉtvam, jakoje spraľdzicca pasla pieramogi Isusa Chrysta nad grachom i smierciu. Zgodna z Adkrycciom 12:9, pierťaj formaj getaga prymianiennia byľo jago vygnannie z Carstva Njabiesnaga razam sa zľymi anioľami jago ľagjera. Jany byľi skinuty na ziamľu, jakuju nie pakidaľi da samaj smierci, i tysiaĉu gadoľ, izalavanyja na pustynnaj ziamľi, satana budzie poľzac' u pyľu, jaki vitaľ tych, chto pamior z-za jago i svabody, jakoj jon zľoľťyvaľ. Na praklataľ Bogam ziamľi jany buduĉ' pavodziĉ' siabie jak zmieľi, adnaĉasova bajazľivyja i asciaroľnyja, tamu ťto jany byľi pieramoľžany Isusam Chrystom i ťĉiakali ad ĉaľavieka, jaki staľ ich voragam. Jany buduĉ' ťkodziĉ' ľudziam, schavanym u niabaĉnasci svaich niabiesnych ĉieľ, nastrojajuĉy ich adzin suprac' adnago.

Byccio 3:15: « I pakľadu varoľasc' pamiľ taboju i ťanĉynaj, i pamiľ siemiem tvaim i siemiem jaje; jano budzie dľaliĉ' ciabie ť gaľavu, a ty budzieť dľaliĉ' jago ť piatu ».

Uľťtaje da «zmieľa», getaje skazannie pacviardľaje pieraľťytuľu i naziranuju reaľ'nasc'. Jago ťľťyvannie da d'jabľa boľťť tonkaje. Varoľasc' pamiľ jago ľagjeram i ĉaľavieĉtvam pacviardľajecca i pryľnajecca. « Nasienniem ťanĉyny, jakoje satire jamu gaľavu », budzie Chrystos i Jago viernyja vybranniki. Jana ť reťcie reťť zniťĉyĉ' jago, ale pierad getym demany buduĉ' mieĉ' pastajannuju magĉymasc' « zniťĉyĉ' piatu » « ťanĉyny », Vybranca samoga Chrysta, jakoga spaĉatku ťvasabľaľa getaja « piata » . Bo « piata » — geta kropka apory ĉaľavieĉaga ĉieľa, jak « vugľavy kamien' » — geta kamien', na jakim byľ pabudavany duchoľny chram Boga.

Byc. 3:16: « Źanĉynie skazaľ: pamnoľu pakuty tvaje ť rodach; u pakutach budzieť naradľac' dziacieľ, i da muľa tvajgo budzie ĉiaga tvaja, a jon budzie panavac' nad taboju ».

Pjerad tym, jak byĉ vyzvalenaj smierciu, ťanĉyna pavinna budzie « paciarpieĉ' u ĉiaľarnasci svajoj »; jana budzie « naradľac' u pakutach », usio geta ľitaraľ'na zdzieľsnicca i budzie vykanana. Ale tut znoľ ťa varta adznaĉyĉ' praroĉaje znaĉennie vobraza. U Jevangjeľi ad Jana 16:21 i Adkrycci 12 :2 « ťanĉyna ť pakutach rodaľ » simvaľizuje Carkvu Chrysta padĉas rymťkich impierskich, a zatym papskich pierasľedaľ chryťcijanskaj epochi.

Byccio 3:17: « I skazaŭ Adamu: za toje, što ty pasłuchaŭsia gołasu žonki tvajoj i jeŭ z dreva, pra jakoje Ja zabaraniŭ tabie, kažućy: «Nje ješ ad jago», praklataja ziamla z-za ciabie; z pakutami budzieš karmicca ad jaje ũsie dni žyccia tvajgo » .

Vjartajućysia da čaławieka, Bog pradstaŭlaje jamu sapraŭdnaje apisannie jago situacyi, jakuju toj ganiebna sprabawaŭ schavac'. Jago vina poŭnaja, i Adam taksama daviedajecca, što pierad vyzvalenniem jago smierci budzie papiaredničac' šerag praklonaŭ, jakija pryviaduc' niekatorych da tago, što jany addaduc' pieravagu smierci pierad žycciom. Praklon ziamli — geta strašnaja reč, i Adam daviedajecca pra geta ũ pocie tvaru svajgo.

Byccio 3:18: « Cjorny i astap budzie jana radžac' tabie, i ty budzieš jesci palavuju travu ».

Łjogkaja apracoŭka Edemskaga sadu skončyťasia, zamianiŭšysia niaspynnaj barac'boj z pyrnikam, « ažynaj, cierniem » i pustazieľlem, jakija rozmnažajuca ũ glebie ziamli. Tym boľš, što getaje praklon gleby paskoryc' gibieľ čaławiectva, bo z navukovym «pragresam» čaławiek apošnich dzion budzie atručvac' siabie, unosiaćy chimičnuju atrutu ũ glebu svaich pasievaŭ, kab zniščyc' pustazieľle i škodnych nasiakomych. Bagataj i logkadastupnaj jeży boľš nie budzie pa-za miežami sadu, z jakoga jon budzie vygnany razam sa svajoj žonkaj, addaŭšy pieravagu Bogu.

Byccio 3:19: « U pocie tvaru tvajgo budzieš jesci chleb, pakuľ nie vierniešsia ũ ziamlu, z jakoj ty ũziaty, bo pyľ ty i ũ pyľ vierniešsia ».

Gety los, jaki spascigaje ludziej, apraŭdvaje tuju formu, u jakoj Bog adkryŭ svajo stvarennie i svajo farmiravannie mienavita z « prachu ziamnoga ». Adam za svoj košť i za naš košť daviedvajecca, z čago składajecca smierc', vykłikana ja Bogam. Zaŭvažym, što miortvy čaławiek — geta nie što inšaje, jak « prach », i što pa-za getym « pracham » nie zastajecca żywoga duchu, jaki vychodzić z getaga miortvaga cieła. Ekł. 9 i inšyja cytaty pacviardžajuc' gety status smiarotnaga stanu.

Byccio 3:20: « I nazvaŭ Adam imia žoncy svajoj: Jeva, bo jana stała maci ũsich żyvych ».

Tut Adam znoŭ adznačaje svajo panavannie nad « žančynaj », dajućy joj imia « Jeva » abo «Žyccio»; imia, apraŭdanaje jak asnoŭnaja reaľnasc' čaławiečaj gistoryi. My ũsie — dalokija naščadki, narodžanyja ad Jevy, spakušanaj žonki Adama, praz jakuju praklon smierci byŭ pieradadzieny i budzie pieradavacca da słaŭnaga viartannia Isusa Chrysta rannij viasnoj 2030 goda.

Byc. 3:21: « Jachve Bog zrabiŭ skuranyja adziennie dla Adama i jago žonki i apranuŭ ich ».

Bog nie zabyvaje, što grech ziamnych muža i žonki byŭ častkaj Jago płana vyratavannia, jaki ciapier prymie prademanstravanuju formu. Pasła grachu stanovicca dastupnym boskaje prabačennie ũ imia Chrysta, jaki budzie pryniesieny ũ achviaru i raspiaty rymskimi saľdatami. U getym dziejanni niavinnaja istota, voľ'naja ad usialakaga grachu, pagodzicca pamierci, kab zamiest ich adkupic' grachi svaich viernych vybrannikaŭ. Z samaga pačatku Bog zabivaje niavinnych żyvioť, kab ich « skura » magła pakryć gaľiznu Adama i Jevy. U getym dziejanni Jon zamianiaje «spraviadľivasc' », jakuju ũjaŭlajuc' sabie ludzi, tym, što Jago płan vyratavannia pryznačaje im praz vieru. « Spraviadľivasc' », jakuju ũjaŭlaŭ sabie čaławiek, była toľki padmantľivaj chłusnioj, i zamiest getaga Bog pryznačaje im « vopratku », jakaja simvalizuje Jago sapraŭdnuju «spraviadľivasc'», « pojas Jago praŭdy », jaki zasnnavany na dobraachvotnaj achviary Chrysta i achviaravanni Jago žyccia dziela adkuplennia tych, chto vierna lubic' Jago.

Byc. 3:22: « Jachve I skazaŭ Bog: «Vos', čaŭaviek staŭ jak adzin z Nas, viedajučy dabro i zło; dyk vos', zabaronim jamu praciagnuc' ruku i ŭziac' ad dreva žyccia, i jesci, i žyc' wiečna» .

U Michaile Bog zviartajecca da svaich dobrych aniołaŭ, jakija nazirajuc' za dramaj, što toŭki što adbyłasia na ziamli. Jon kaža im: « Vos', čaŭaviek staŭ jak adzin z Nas, viedajučy dabro i zło ». Za dzien' da svajoj smierci Isus Chrystos vykarystaje toj ža vyraz adnosna Judy, zdradnika, jaki pavinien byŭ vydac' Jago reŭigijnym gabrejam, a potym rymlanam na raspiaccie, pra geta ŭ Jevangjełli ad Jana 6:70: « Isus adkazaŭ im: ci nie Ja vybraŭ vas dvanaccac'? I adzin z vas — d'jabał! » « My » ŭ getym vieršy stanovicca « vy » z-za inšaga kantecktu, ale padychod Boga toj samy. Vyras « adzin z nas » adnosicca da Satany, jaki ŭsio jašče maje svabodny dostup i svabodnaje pieramiaščennie ŭ niabiesnym carstvie Božym siarod usich aniołaŭ, stvoranych na pačatku ziamnoga stvarennia.

Njeabchodnasc' pieraškodzic' čaŭavieku jesci z «dreva žyccia » była patrabavanniem praŭdy, pra jakuju pryjšoŭ zasviedčyc' Isus, pavodle jago słoŭ, skazanych rymskamu prefiektu Ponciju Piłatu. « Dreva žyccia » było vobrazam Chrysta Zbaŭcy, i jesci jago aznačala siłkavacca jago vučenniem i ŭsioj jago duchoŭnaj asobaj, geta značyc' prymac' jago jak zamienu i asabistaga zbaŭcu. Geta była adzinaja ŭmova, jakaja magła apraŭdac' ŭžyvannie getaga « dreva žyccia ». Siła žyccia była nie ŭ drevie, a ŭ tym, kago dreva simvalizavała: Chryscie. Bołš za toje, geta dreva abumoŭliwała wiečnaje žyccio, i pasła pieršarodnaga grachu geta wiečnaje žyccio było stračana nazaŭždy da kančatkovaga viartannia Boga ŭ Chryscie i Michaile. Takim čynam, «dreva žyccia » i inšyja drevy magli zniknuc', jak i sad Boży.

Byc. 3:23: « I vysłaŭ jago Gaspodz' Bog z sadu Edemskaga, kab urablac' ziamlu, z jakoj jon byŭ uziaty ».

Tvorcu zastajecca toŭki vygnac' z cudoŭnaga sadu čaŭaviečuju paru, jakaja, sfarmiravanaja ad pieršaga Adama (słova, jakoje abaznačaje čaŭaviečy rod: čyrvony = kryvavy), pakazała siabie niavartaj jago svajoj niepaslušestvam. I za miežami sadu dla ich pačniecca pakutlivaje žyccio ŭ fizična i psichična asłablenym ciele. Vjartannie da ziamli, jakaja stała cviordaj i niepakornaj, nagadaje ludziam pra ich « prachavoje » pachodžannie.

Byccio 3:24: « I vygnaŭ Adama i pastaviŭ na ŭschodzie Edemskaga sadu chieruvimaŭ, jakija machałi vogniennym miačom, kab achoŭvac' darogu da dreva žyccia ».

Užo nie Adam achoŭvaje sad, a anioły nie puskajuc' jago ŭ jago. U rešcie rešt sad zniknie niezadoŭga da patopu, jaki adbyŭsia ŭ 1656 godzie pasła grachou Jevy i Adama.

U getym vieršy my majem karysnaje ŭdakładniennie adnosna miescaznachodžannia Edemskaga sadu. Anioły-achoŭniki razmieščany « na ŭschod ad sadu », jaki sam pa sabie znachodzicca na zachad ad miesca, dzie adyšli Adam i Jeva. Mjerkavanaja miascovasc', pradstaŭlenaja ŭ pačatku getaga razdziela, adpaviadaje getamu ŭdakładnienniu: Adam i Jeva adychodziac' u ziamlu na poŭdzien' ad gary Ararat, a zabaronieny sad znachodzicca ŭ rajonie «šmatvodnych» u Turcyi kala voziera Van, na zachad ad ich miescaznachodžannia.

Byccio 4

Razluka smierciu

Gety čacviorty razdzieł dazvoľić nam lepš zrazumiec', čamu Bogu było nieabchodna prapanavac' Satanie i jago buntaŭnym demanam demanstracyjnuju łabaratoryju, jakaja pakazvaje maštaby ich biazbožnasci.

Na niabiosach złośc' mieła miežy, bo niabiesnyja istoty nie mieli siły zabivac' adna adnu; bo ũsie jany byli imgnienna niesmiarotnymi. Takim čynam, getaja situacyja nie dazvoľiła Bogu vyjavic' vysoki ũzrovien' złosci i žorstkasci, na jaki byli zdoľnyja jago voragi. Tamu ziamla była stvorana z metaj dazvoľić smierc' u jaje samych žorstkich formach, jakija toľki mog sabie ũjavic' rozum takoj istoty, jak Satana.

Gety čacviorty razdzieł, razmieščany pad simvaličnym značenniem ličby 4, jakaja aznačaje ũniviersaľnasc', takim čynam, budzie apisvac' abstaviny pieršych smierciaŭ ziamnoga čaľaviectva; smierc' z'jaŭlajecca jaje asablivym i ũnikaľnym univiersaľnym charaktaram siarod usich stvarenniaŭ, stvoranych Bogam. Pasla grachu Adama i Jevy ziamnoje žyccio stała « vidoviščam dla svietu i dla aniołaŭ », jak skazana ũ 1 Kar. 4:9 natchniony i vierny sviedka Pavieľ, byľy Saŭľ z Tarsa, pieršy pryznačany ganicieľ carkvy Chrystovaj.

Byccio 4:1: « I spaznaŭ Adam Jevu, žonku svaju; i jana začała, i naradziła Kaina, i skazała: «Zdabyła ja čaľavieka z dapamogaj Gospada ».

U getym vieršy Bog adkryvaje nam značennie, jakoje Jon nadaje dziejastovu « viedac' », i gety momant maje žycciova važnaje značennie ũ pryncypie apraŭdanna vieraj, jak napisana ũ Jevangjeľli ad Jana 17:3: « A geta žyccio viečnaje, kab paznaľi Cjapie, adzinaga praŭdzivaga Boga, i Isusa Chrysta, jakoga Ty pastaŭ ». Paznannie Boga aznačaje ũstuplennie ũ luboŭnyja adnosiny z Im, duchoŭnyja ũ getym wypadku, ale cialesnyja ũ wypadku Adama i Jevy. Znoŭ řa, prytrymľivajučysia getaj madeľi pieršaj pary, ad getaj cialesnaj lubovi naradziľasia «dzicia»; i sapraŭdy, «dzicia» taksama pavinna adradzicca ũ našych duchoŭnych luboŭnych adnosinach z Bogam. Getaje novaje naradžennie dziakujučy reaľnamu « viedanniu » Boga adkryvajecca ũ Adkrycci 12: 2-5: « I zaciažaryła jana, i kryčała ũ rodach i ũ pakutach rodavych. ... I naradziła Syna, Jaki budzie pasvic' usie narody řaleznyim řažłom. I dzicia jaje byľo ũziata da Boga i da Jago trona ». Dzicia, narodžanaje ad Boga, pavinna ũžnavic' charakter svajgo Ajca, ale geta byľo nie tak z pieršym synam, narodžanyim ad ludziej.

Imia Kain aznačaje «nabyccio». Getaje imia pradkazvaje jamu cialesny i ziamny los, suprac'legly duchoŭnamu čaľavieku, jakim stanie jago maľodšy brat Avieľ'.

Zaŭvažym, řto na pačatku gistoryi čaľaviectva maci, jakaja naradžaje, asacyjuje Boga z getym naradženniem, bo jana ũsviedamlaje, řto stvarennie getaga novaga žyccia z'jaŭlajecca vynikam cudu,

zdziejsnienaga viaľikim Bogam-stvaraľnikam Jachve. U našy apošnija dni geta ůžo nie tak abo sustrakajecca redka.

Byccio 4:2: « I jana naradziľa jamu brata Avieľa; a Avieľ byů pastuch, a Kain — arat ».

Avieľ aznačaje dychannie. Dzicia Avieľ boľš, čym Kain, pradstaůleny jak kopija Adama, pieršaga, chto atrymaů logkija dychannia ad Boga. Faktyčna, praz svaju smierc', zabity svaim bratom, jon uvasablaje vobraz Isusa Chrysta, sapraůdnaga Syna Božaga, zbaůcy vybranych, jakich jon adkupic' svajoj kryvioju.

Zaniatki dvuch bratoů pacviardžajuc' ich suprac'legľyja natury. Jak Chrystos, « Avieľ byů pastuchom », i jak niavierujučy ů ziamny materyjaľizm, « Kain byů aratym ». Getyja pieršyja dzieci čaľaviečaj gistoryi abviaščajuc' los, pradjazany Bogam. I jany padrabiazna raskazvajuc' pra Jago pľan zbaůlennia.

Byccio 4:3: « I staľasia praz niekatory čas, što Kain prynios achviaru z pľadoů ziamľi Gospadu » .

Kain viedaje, što Bog isnuje, i kab pakazac' jamu, što choča ůšanavac' jago, jon robic' jago « achviaraj z pľadoů ziamľi » — geta značyc' z tago, što pryniesľa jago dziejnasc'. U getaj roli jon prymaje vobraz mnostva reľigijnych ludziej, gabrejaů, chryscijan ci musuľman, jakija padkresľivajuc' svaje dobryja spravy, nie imknučysia viedac' i rozumiec', čago Bog lubic' i čakaje ad ich. Padarunki cikavyja toľki tady, kali jany ceniacca tym, chto ich atrymľivaje.

Byccio 4:4: « I Avieľ taksama prynios ad pieršyncaů svajgo statku i ad tľušču ichniaga. I Gaspodz' prygledzieůsia da Avieľa i da achviary jagonaj » .

Avieľ pierajmaje svajgo brata i, z-za svajoj prafiesii pastucha, prynosic' Bogu achviaru « pieršyncaů sa svajgo statku i tľušč ich ». Geta padabajecca Bogu, bo jon bačyc' u achviary getych « pieršyncaů » pradjazany i pradjazany vobraz svajoj achviary ů Isusie Chryscie. U Adkrycci 1:5 my čytajem: «... i ad Isusa Chrysta, Sviedki viernaga, Pjeršarodnaga z miortvych i Vaľadara caroů ziamnych! Jamu, Chto lubic' nas i abmyů nas ad grachoů našych Kryvioju Svajoj ...» Bog bačyc' svoj zbaůčy pľan u prapanovie Avieľa i nie moža nie znajsci jago pryjemnym.

Byc. 4:5: « Ale Jon nie zviarnuů uvagi na Kaina i na achviaru jagonuju. Kain vieľmi razgnievaůsia, i tvar jagony panik » .

U paraůnanni z prapanovaj Avieľa, ľagična, što Bog maľa ůľičyů prapanovu Kaina, jaki, getak ůa ľagična, mog toľki rasčaravacca i zasmucicca. « Tvar jagony panik », ale zaůvažym, što razdražniennie pryviaľo jago da « viaľikaga gnievu », i geta nie narmaľna, bo takaja reakcyja — plon rasčaravanaj gordasci. Razdražniennie i gordasc' nieůzabavie pryviaduc' da boľš sur'joznaga plonu: zabojsťva jago brata Avieľa, pradjmieta jago reůnasci.

Byc. 4:6: « I skazaů Gaspodz' Kainu: Čamu ty razgnievaůsia? i čamu tvar tvoj pachmurnieů? »

Toľki Bog viedaje pryčynu jago pieravagi da prapanovy Avieľa. Kain moža toľki ľičyc' reakcyju Boga niespraviadľivaj, ale zamiest tago, kab zľavacca, jon pavinien maľic' Boga dazvolic' jamu zrazumiec' pryčynu getaga, zdavaľasia b, niespraviadľivaga vybaru. Bog caľkam viedaje pryrodu Kaina, jaki niesviadoma vykonvaje dla jago rolu biazbožnaga sľugi z Jevangjeľa ad Matfieja 24:48-49: « Ale kaľi biazbožny sľuga skaža ů sercy svaim: “Gaspadar moj marudzic' pryjsci”, i pačnie bic' svaich tavyryšaů, jesci i pic' z p'janicami... » Bog zadaje jamu pytannie, na jakoje jon vydatna viedaje adkaz, ale znoů ůa,

robiačy geta, jon daje Kainu magčymasc' padziałicca z im pryčynaj svaich pakut. Getyja pytanni zastanuucca biez adkazu dla Kaina, tamu Bog papiaredžvaje jago pra zło, jakoje achapic' jago.

Byccio 4:7: « Kaŕi ty robiš dobra, ty padymieš abličča tvajo; a kaŕi budzieš rabić zło, grech budzie lažac' la dzviarej, i jago pažadlivasc' budzie suprac' ciabie ; ale ty budzieš panavac' nad im » .

Pasla tago, jak Jeva i Adam z'jeŕi i pryniaŕi status d'jabła, «spaznaŭšy dabro i zło », jon znoŭ z'jaŭlajecca, kab padšturchnuc' Kaina zabić svajgo brata Avieła. Pjerad im dva vybary: « dabro i zło »; « dabro » pryviadzie jago da tago, što jon pakorycca i prymie Boży vybar, navat kaŕi jon jago nie rozumieje. Ale vybar « zła » prymusic' jago zgrašyc' suprac' Boga, parušyŭšy Jago šostuju zapaviedz': « Nje zabivaj », a nie « nie zabivaj », jak geta pakazaŕi pierakładčyki. Božaja zapaviedz' asudžaje złačynstva, a nie zabojsťva vinavatyh złačyncaŭ, jakoje Jon zrabiŭ legaŕnym, zagadaŭšy geta, i ŭ getym wypadku pryšescie Isusa Chrysta ničoga nie zmianiła ŭ getym spraviadlivym sudzie Boga.

Zviarnicie ŭvagu na toje, jak Bog kaža pra « grech », byccam pra žančynu, jak Jon skazaŭ Jevie ŭ Byc. 3:16: « Da muža tvajgo budzie ciaga tvaja, a jon budzie panavac' nad taboju». Dla Boga spakusa « grašyc' » padobnaja da spakusy žančyny, jakaja choča spakusic' svajgo muža, i jon nie pavinien dazvalac' joj i jamu « ŭtadac' » saboj. Takim čynam, Bog zagadaŭ čaŕavieku nie dazvalac' « grechu », jaki pradstaŭlaje žančyna, spakušac' siabie.

Byccio 4:8: « I skazaŭ Kain Avielu, bratu svajmu. I staŕasia, kaŕi jany byŕi ŭ poŕi, što Kain paŭstaŭ na Avieła, brata svajgo, i zabiŭ jago » .

Njagledziačy na getaje boskaje papiaredžannie, natura Kaina pryniasie plon. Pasla abmienu słovami z Avielem, Kain, zabojsťca z samaga pačatku, jak i jago duchoŭny bac'ka, d'jabaŭ, « paŭz na svajgo brata Avieła i zabiŭ jago ». Gety dosvied pradkazvaje los čaŕaviečťva, dzie brat budzie zabivac' brata, časta z-za svieckaj ci religijnaj zajzdrasci, da kanca sviatu.

Byccio 4:9: « Tady Gaspodz' skazaŭ Kainu: dzie Avieŕ, brat tvoj? Toj adkazaŭ: nie viedaju. Chiba ja vartaŭnik bratu majmu? »

Jak skazaŭ Bog Adamu, jaki chavaŭsia ad jago: « Dzie ty? », tak i Kainu: « Dzie tvoj brat Avieŕ? », kab dac' jamu magčymasc' pryznacca ŭ vinie. Ale, pa-durnomu , bo jon nie moža ignaravac' toj fakt, što Bog viedaje, što jon zabiŭ jago, jon nachabna adkazvaje: « Nje viedaju », i z nievieragodnaj pychaj zadaje Bogu pyttanie: « Ci ja vartaŭnik bratu majmu? »

Byccio 4:10: « I skazaŭ Bog: što ty zrabiŭ? goŕas kryvi brata tvajgo kliča da Mjanie z ziamŕi ».

Bog daje jamu adkaz, jaki aznačaje: ty nie jagony vartaŭnik, bo ty jagony zabojsťca. Bog dobra viedaje, što Jon zrabiŭ, i pradstaŭlaje geta Jamu ŭ vobrazie: « goŕas kryvi brata tvajgo kliča da Mjanie z ziamŕi ». Getaja vobraznaja formuła, jakaja nadaje praŕitaj kryvi goŕas, što kliča da Boga, budzie vykarystana ŭ Adkrycci 6, kab vykŕikac' u «5-j piačatcy » kryk mučanikaŭ, zabityh padčas pierasleđaŭ kataŕickaj reŕigii rymskim papstvam: Adkryćcio 6:9-10: « Kaŕi Jon adkryŭ piatuju piačatku, ja ŭbačyŭ pad achviarnikam dušy zabityh za słowa Božaje i za sviedčannie, jakoje jany mieŕi». Jany zakryčali gučnym goŕasam , kažučy: « Dakuŕ, sviaty i praŭdzivy Gospadzie, Ty nie budzieš sudzić i adpomscić za kroŭ našu tym, chto żyvie na ziamŕi? » Takim čynam, niespraviadŕliva praŕitaja kroŭ patrabuje pomsty na vinavatyh. Getaja zakonnaja pomsta pryjdzie, ale geta toje, što Bog pakidaje vyklučna dla Sjabie. Jon abviaščaje ŭ Drug. Zak. 32:35: « Mnie pomsta i adpłata, kaŕi pachisnucca nogi ichnija. Bo bližki dzien'

ichniaj pagibiet, i nieŭzabavie ichniaja pagibiet' pryjdzie ». U Is. 61:2, razam z « godam łaski », « dzien' pomsty » z'jaŭlajecca častkaj pragramy Mjesii Isusa Chrysta: «... Jon pasłaŭ Mjanie... abviascić god łaski Jachve i dzien' pomsty Boga našaga ; suciešyc' usich, chto smutkuje ; ...». Nichto nie mog zrazumiec', što « abviaščennie » getaga « goda łaski » pavinna było adysci ad « dnia pomsty » na 2000 gadoŭ.

Takim čynam, pamierťja boł's nie moguc' kryčac', akramia jak u pamiaci Boga, čyja pamiac' nieabmiežavanaja.

Złačynstva Kaina zasługoŭvaje spraviadlivaga pakarannia.

Byc. 4:11: « Cjapier praklaty ty ad ziamli, jakaja adkryła vusny svaje, kab pryniac' kroŭ brata tvajgo ad ruki tvajoj ».

Kain budzie praklaty z ziamli i nie budzie zabity. Kab apraŭdac' getuju boskuju pabłažlivasc', treba pryznac', što geta pieršaje złačynstva nie mieła precedentu. Kain nie viedaŭ, što značyc' zabivac', i mienavita gnieŭ asłapiŭ uvies' rozum i pryvioŭ jago da smiarotnaj žorstkasci. Cjapier, kaŭ jago brat pamior, čaľaviečta boł's nie zmoža skazac', što jano nie viedała, što takaje smierc'. Tady ŭstupić u siľu zakon, ustalavany Bogam u Zychodzie 21:12: « Chto ŭdaryć čaľavieka smierciu, toj budzie pakarany smierciu ».

U getym vieršy taksama pradstaŭleny taki vyraz: « ziamla, jakaja adkryła svaje vusny, kab pryniac' kroŭ brata tvajgo z ruki tvajoj ». Bog uvasablaje ziamlu, dajučy joj vusny, jakija ŭbirajuc' praľituju na joj kroŭ. Zatym getyja vusny gavorac' z joj i nagadvajuc' joj pra smiarotny ŭčynak, jaki apaganiŭ jaje. Gety vobraz budzie znoŭ uziaty ŭ Drug. Zak. 26:10: « Ziamla adkryła svaje vusny i pragłynuła ich razam z Karejem, kaŭ pamierli tyja, chto sabraŭsia, i agon' zniščyŭ dzviescie piac'dziasiat mužčyn: jany służyli papiaredžanniem narodu ». Zatym geta budzie ŭ Adkr. 12:16: « I ziamla dapamagła žančynie, i ziamla adkryła svaje vusny i pragłynuła raku, jakuju vypusciŭ cmok sa svajoj paščy ». « Raka » simvalizuje francuzskija katalickija manarchičnyja ŭgi, spiecyjaľ na stvoranyja vajennyja karpusy «cmokaŭ» pierasledavaŭi viernych pratestantaŭ i gnaŭi ich navat u gory krainy. Gety vierš maje dvajnoje značennie : pratestancki ŭzbrojeny supraciŭ, a zatym kryvavaja Francuzskaja revalucyja. U abodvuch vypadkach fraza « ziamla adkryła svaje vusny » adlustroŭvaje jaje jak prymajučuju kroŭ mnoštva ludziej.

Byccio 4:12: « Kaŭ ty budzieš urablac' ziamlu, jana boł's nie budzie davac' tabie svajgo dabra; ty budzieš uciekačom i vaľacugam na ziamli » .

Pakarannie Kaina abmiažoŭvajecca ziamloj, jakuju jon pieršym apaganiŭ, praľiŭšy na joj čaľaviečuju kroŭ; ziamloj čaľavieka, jaki pieršapačatkova byŭ stvorany pa vobrazu Božamu. Pasła grachu jon zachovuje Božyja rysy, ale boł's nie vaľodaje Jago daskaŭaľaj čyscinioj. Dziejnasc' čaľavieka ŭ asnoŭnym zaklučalaŭsia ŭ vytvorčasci ježy šlacham apracoŭki ziamli. Tamu Kainu daviadziecca znajsci inšyja sposaby prakarmicca.

Byccio 4:13: « Kain skazaŭ Jachve: kara maja zanadta vialikaja, kab jaje niesci ».

Što aznačaje: pry takich umovach mnie lepš skončyc' žyccio samagubstvam.

Byccio 4:14: « Vos', Ty sionnia vyganiaješ mianie z abličča ziamłi; ja budu schavany ad abličča Tvajgo, uciekačom i vaľacugam na ziamłi, i kožny, chto sustrenie mianie, zab'je mianie ».

Cjapier jon vieľmi gavarki i apisvaje svaju situacyju jak smiarotny prysud.

Byccio 4:15: « I skazaľ jamu Gaspodz': « Chto zab'je Kaina, toj siamikroc' adpomscicca ». I pastaviľ Gaspodz' na Kainie znak, kab ничто, chto jago sustrenie, nie zabiľ jago ».

Budučy poľnym raščasci vyratavac' žyccio Kaina pa ũžo zgadanych pryčynach, Bog skazaľ jamu, što za jago smierc' budzie aplačana, geta značyc', jon budzie « adpomščany », « siem razoľ boľš ». Zatym jon zakľikaje « znak », jaki abaronic' jago. U getym sensie Bog praročyc' simvaľičnaje značennie łičby « siem », jakaja budzie aznačac' subotu i asviačennie adpačynku, jakoje, pradjazanaje ũ kancy tydniaľ, znojdzie svajo poľnaje zdziajsniennie ũ siomym tysiačagoddzi jago zbaľčaga prajekta. Subota budzie znakam prynaležnasci da Boga-Tvorcy ũ Ez. 20:14-20. A ũ Ez. 9 « znak » kľadziecca na tych, chto naležyc' Bogu, kab jany nie byli zabityja ũ gadzinu boskaga pakarannia. Nareščie, kab pacvierdzic' gety pryncyp abaronienaga padzieľu, u Adkrycci 7 « znak », « piačat žyvoga Boga » prychodziec', kab « zapiáčatac' iľby » Božych sľug, i getaja « piačat i znak » — jago siomy dzien', subota.

Byccio 4:16: « I vyjšaľ Kain ad abličča Gospada i pasiaľiľsia ũ ziamłi Nod, na ũschod ad Edema ».

Ŭžo na ũschod ad Edema Adam i Jeva pakinuľi nas pasla vygnannia z Božaga sadu. Getaja ziamla atrymała tut nazvu Nod, što aznačaje: pakuty. Takim čynam, žyccio Kaina budzie adznačana psichičnymi i fizičnymi pakutami, tamu što adkidannie daloka ad abličča Boga pakidaje slady navat u žorstkim sercy Kaina, jaki skazaľ u vieršy 13, bajučysia Jago: « Ja budu schavany daloka ad abličča tvajgo ».

Byccio 4:17: « I Kain spaznaľ svaju žonku, i jana začała, i naradziła Enocha. I pabudavaľ jon gorad, i nazvaľ gorad Enocham, u gonar syna svajgo ».

Kain stanie patryjarcham nasieľ'nictva gorada, jakomu jon dasc' imia svajmu pieršamu synu: Enoch, što aznačaje: pačatkavac', navučac', praktykavac' i pačynac' vykarystoľvac' što-niebudz'. Geta imia abaguľ'naje ũsio, što ũvasablajuc' getyja dziejasťovy, i jano dobra vykarystoľvajecca, tamu što Kain i jago naščadki pakľali pačatak typu gramadstva biez Boga, jakoje budzie praciagvacca da kanca sviatu.

Byccio 4:18: « Enoch sparadziľ Irada, Irad sparadziľ Mjechujaela, Mjechujael' sparadziľ Mjetušaľa, a Mjetušaľ' sparadziľ łamiecha .»

Getaja karotkaja gjenieaľogija naľmysna zasiarodžvajecca na piersanažy pa imieni łamiech, dakľadnaje značennie jakoga zastajecca nieviadomym, ale sľova z getaga korania aznačaje navučannie, jak i imia Enoch, a taksama paniaccie ũľady.

Byccio 4:19: « łamech uziaľ sabie dzviuch žonak: imia adnoj — Ada, a imia drugoj — Cyľa ».

U getym łamiechu my znachodzim pieršy znak razryvu z Bogam, zgodna z jakim « pakinie čaľaviek bac'ku svajgo i maci i prylepicca da žonki svajoj, i buduc' dvoje adnym cieľam » (gľ. Byccio 2:24). Ale ũ łamiechu čaľaviek zľučajecca z dzviuma žančynami, i troje stanuc' adnym cieľam. Vidavočna, što addzialennie ad Boga poľnaje.

Byccio 4:20: « Ada naradziła Javaľa; i jon byľ bac'ka tych, chto žyvie ũ namiotach i žyvie sa skacinaj ».

Džabał — patryjarch kačavych pastuchoŭ, jakim niekatoryja arabskija narody z'jaŭlajucca i sionnia.

Byc. 4:21: « Imia jago brata było Juvał: jon byŭ bac'kam usich, chto graŭ na gus'lach i flejcie ».

Džubał byŭ patryjarcham usich muzykaŭ, jakija zajmajuc' važnaje miesca ŭ biazbožnych cyviľizacyjach, navat sionnia, dzie kuł'tura, viedy i mastak z'jaŭlajucca asnovaj našych sučasnych gramadstvaŭ.

Byc. 4:22: « Cyła taksama naradziła Tuvałkaina, jaki kavaŭ usialakija pryłady z miedzi i žaleza. Sjastroj Tuvałkaina była Naama ».

Gety vierš supiarečyc' aficyjnym vučenniam gistorykaŭ, jakija miarkujuc', što bronzavy vek isnavaŭ da žaleznaga wieku. Nasamreč, pavodle Boga, pieršyja ludzi ŭmieŭli kavac' žaleza, i, magčyma, z časou samoga Adama, bo ŭ tekscie nie gavorycca, što Tubał-Kain byŭ bac'kam tych, chto kavaŭ žaleza. Ale getyja adkrytyja padrabiaznasci dadzieny nam dla tago, kab my zrazumieŭli, što cyviľizacyja isnavała z samych staražytnych časou. Ich biazbožnyja kuł'tury byŭli nie mienš vytančany, čym naša sionnia.

Byccio 4:23: « I skazaŭ Łamech žonkam svaim: Ada i Cyła, pasłuchajcie gołas moj! Žonki Łamecha, pasłuchajcie słovy maje! Ja zabiŭ čaľavieka za ranu svaju i junaka za ranu svaju ».

Łamech chvaľicca pierad svaimi dzviuma žonkami, što zabiŭ čaľavieka, što abražaje jago pierad Bogam. Ale z nachabstvami i kpinami jon dadaje, što zabiŭ jašče i maładoga čaľavieka, što pagaršaje jago spravu pierad Bogam i robic' jago sapraŭdnym recydyvistam «zabojcam».

Byccio 4:24: « Kain budzie adpomščany siamikroc', a Łamech — siemdziesiat siamikroc' » .

Zatym jon vysmiejvaje pabłažlivasc', jakuju Bog prajaviŭ da Kaina. Pakoľki pasla zabojstva čaľavieka za smierc' Kaina pavinna była adpomscicca «siem разоŭ», to pasla zabojstva mužčyny i junaka Łamech budzie adpomščany Bogam «siemdziesiat siem разоŭ». Takija agidnyja słovy niemagčyma ŭjavic'. I Bog chacieŭ pakazac' čaľaviectvu, što jago pieršyja pradstaŭniki ad drugoga pakalennia, ad Kaina da siomaga, ad Łamecha, dasiagnuli najvyšejšaga ŭzroŭniu biazbožnasci. I geta Jago demanstracyja nastupstvaŭ addzialennia ad Jago.

Byccio 4:25: « I Adam znoŭ paznaŭ žonku svaju; i jana naradziła syna, i nazvała jago imiem: Set, bo, skazała jana, Bog daŭ mnie drugoje naščadka zamiest Avieła, jakoga zabiŭ Kain ».

Imia Set, jakoje na iŭrycie vymaŭlajecca jak «chiet», abaznačaje asnovu čaľaviečaga cieła. Njekatoryja pierakładajuc' jago jak «ekvivalent» abo «adpłata», ale ja nie zmog znajsci abgruntavannia getaga scviardžennia ŭ iŭrycie. Tamu ja zachoŭvaju «asnovu cieła», bo Set stanie koraniem abo asnoŭnym padmurkam viernaga radavodu, jaki ŭ knizie Byccia 6 budzie paznačany vyrazam « syn Boży », pakidajučy «žančynam», buntaŭlivym naščadkam radavodu Kaina, jakija spakušajuc' ich, nazvu « dočki čaľaviečyja ».

U Secie Bog sieje i ŭzgadoŭvaje novaje « nasien'nie », siomy naščadak jakoga, jašče adzin Enoch, pryviedzienny ŭ jakasci prykładu ŭ Byc. 5:21-24. Jon mieŭ gonar uvajsci ŭ raj žyvym, nie prajšoŭšy praz smierc', pasla 365 gadoŭ ziamnoga žyccia, pražytaga ŭ viernasci Bogu-stvaraľniku. Gety Enoch dobra apraŭdaŭ svajo imia, tamu što jago «navučannie» było na słavu Božuju, u adrozienniem ad jago ciozki, syna Łamecha, syna z rodu Kaina. I Łamech-buntar, i Enoch-praviednik byŭli «siomymi» naščadkami svajgo rodu.

Byccio 4:26: « U Sifa taksama naradziŭsia syn, i jon nazvaŭ jago imiem Enoš. Tady ludzi pačali zaklikac' imia Jachve ».

Imia Enoš aznačaje: čaľaviek, smiarotny, biazbožny. Getaje imia zviazana z časam, kaŭi ludzi pačali zaklikac' imia Jachve. Zľučajučy getyja dzvie rečy, Bog choča skazac' nam, što čaľaviek viernaga pachodžannia ŭsviadowiŭ biazbožnasc' svajoj pryrody, jakaja, da tago ž, smiarotnaja. I geta ŭsviedamlennie pryviało jago da pošuku svajgo Tvorcy, kab šanavac' Jago i vierna pakľaniacca Jamu tak, jak Jamu padabajecca.

Byccio 5

Padzieľ praz asviačennie

U getym 5-m razdziele Bog sabraŭ razam radavod, jaki zastaŭsia viernym Jamu. Ja pradstaŭľaju vam padrabiaznaje vyvučennie toľki pieršych vieršaŭ, jakija dazvalajuc' nam zrazumiec' pryčynu getaga pierafiku, jaki achopľivaje čas pamiž Adamam i znakamitym Nojem.

Byccio 5:1: « Vos' radavod Adama: kaŭi Bog stvaryŭ čaľavieka, pavodle padabienstva Božaga Jon stvaryŭ jago ».

Gety vierš ustalouŭvaje standart dla spisu imionaŭ ludziej, jakija pryvodziacca ŭ spis. Usio gruntujecca na getym napaminie: « Kaŭi Bog stvaryŭ čaľavieka, Jon stvaryŭ jago pavodle padabienstva Božaga ». Takim čynam, my pavinny rozumiec', što dla tago, kab trapić u gety spis, čaľaviek pavinien byŭ zachavac' svajo « padabienstva Božaje ». Takim čynam, my možam zrazumiec', čamu takija važnyja imiony, jak Kain, nie ŭvachodziac' u gety spis. Bo gavorka idzie nie pra fizičnaje padabienstva, a pra padabienstva charakteru, i ŭ čacviortym razdziele toľki što pakazana imiony Kaina i jago naščadkaŭ.

Byc. 5:2: « Mužčynu i žančynu stvaryŭ ich, i dabrasťaviŭ ich, i nazvaŭ im imia čaľaviek, u dzien' stvarennia ich ».

Tut taksama napamin pra Božaje bľagasťaŭlennie mužčyny i žančyny aznačaje, što imiony, jakija buduc' zgadvacca, byŭi bľagasťaŭlonyja Bogam. Nastojľivasc' na ich stvarenni Bogam padkrestlivaje važnasc' tago, što Jon nadaje pryznanniu Bogam-stvaraľnikam, jaki addzialaje, asviačaje svaich sľug znakam suboty, adpačynkam, jaki vykonvajecca na praciagu siomaga dnia ŭsich ich tydniaŭ. Zachavannie Božaga bľagasťaŭlennia praz asviačennie suboty i padabienstva Jago charakteru — geta ŭmovy, jakija Bog patrabuje, kab čaľaviek zastavaŭsia godnym nazyvacca «čaľaviekam». Bjez getych pľadoŭ čaľaviek stanovicca ŭ Jago mierkavanni «žyvioľaj», boľš razvitaj i adukavanaj, čym inšyja vidy.

Byccio 5:3: « Adam žyŭ sto tryccac' gadoŭ i sparadziŭ syna pavodle padabienstva svajgo i pavodle vobraza svajgo; i nazvaŭ imia jamu Set ».

Vidavočna, što pamiž Adamam i Sitam nie chapaje dwuch imionaŭ: Kaina (jaki nie pachodzic' z viernaga rodu) i Aviela (jaki pamior biez naščadkaŭ). Takim čynam demanstrujecca norma błasławionaga adboru. Toje ž samaje budzie spraviadliwym i dla ŭsich astatnich zgadanych imionaŭ.

Byccio 5:4: « Dzion Adama pasla naradźennia im Sifa było wosiemsot gadoŭ; i sparadziŭ jon synoŭ i dačok ».

My pavinny rozumiec', što Adam « naradziŭ synoŭ i dačok » da i pasla naradźennia « Sifa », ale jany nie prajaŭlaŭi viery bac'ki ci «Sifa». Jany daŭčuŭsia da «žywiot-ludziej», jakija byli niawiernymi i niepaważliwymi da żywoga Boga. Takim čynam, siarod usich, chto naradziŭsia ŭ jago pasla smierci Aviela, « Sif » byŭ pieršym, chto wytučuŭsia swajoj wieraj i wiernasciu Bogu Jachve, jaki stvaryŭ i ŭtvaryŭ jago ziamnoga bac'ku. Inšyja pasla jago, jakija zastaŭsia ananimnymi, magli pajsci pa jago prykładzie, ale jany zastajucca ananimnymi, tamu što spis, abranj Bogam, pabudawany na pierajemnasci pieršych wiernych ludziej koźnaga z pradstaŭlenych naščadkaŭ. Geta tłumačennie robic' zrazumiety m ŭžo wysoki ŭzrost, «130 gadoŭ» dla Adama, kaŭi naradziŭsia jago syn «Sif». I gety pryncyp datyčycca koźnaga z wybranych, zgadanych u doŭgim spisie, jaki zakančvajecca Nojem, tamu što jago try syny: Sim, Cham i Jafiet nie buduc' vybrany, nie budučy pa jago duchoŭnym padabienstwie.

Byccio 5:5: « Usich dzion žyccia Adama było dzieściac'sot tryccac' gadoŭ; i jon pamior ».

Ja pierachodžu adrazu da siomaga wybranaga, jakoga zavuc' Enoch; Enoch, čyj charakter z'jaŭlajecca absalutnaj suprac'leŭasciu Enocha, syna Kaina.

Byccio 5:21: « Enoch żyŭ šesc'dziesiąt pięć gadoŭ i sparadziŭ Mafusała ».

Byccio 5:22: « I chadziŭ Enoch z Bogam trzysta gadoŭ pasla naradźennia Mafusała, i sparadziŭ synoŭ i dačok ».

Byccio 5:23: « Usich dzion Enocha było trzysta šesc'dziesiąt pięć gadoŭ ».

Byc. 5:24: « I chadziŭ Enoch prad Bogam; i nie stała jago, bo Bog uziaŭ jago ».

Mjenavita praz gety kankretny vyraz wypadku z Enocham Bog adkryvaje nam: u dypatopnych žycharoŭ taksama byŭ ich «lila», jaki byŭ uziaty na nieba, nie prajšoŭšy praz smierc'. Saprady, formuła getaga vierša adroznivajecca ad usich astatnich, jakija zakančvajuca, jak i ŭ žyccia Adama, słowami « tady jon pamior ».

Dalej idzie Mafusał, samy doŭgażychar na Zjamli, 969 gadoŭ; potym jašče adzin łamech z getaga rodu, dabrasławiony Bogam.

Byc:5:28: « Łamech żyŭ sto wosiemdziesiąt dwa gady i sparadziŭ syna ».

Byc:5:29: « I nazwaŭ jon imia jamu Noj, kažučy: gety suciešyc' nas u pracy našaj i ŭ pracy ruk našych, jakaja wychodzic' z ziamli, jakuju praklaŭ Gaspodz' ».

Kab zrazumiec' sens getaga vierša, my pavinny wiedac', što imia Noj aznačaje: adpačynak. Łamech, biezumoŭna, nie ŭjaŭlaŭ sabie, nakoŭki spraŭdziacca jago słowy, bo jon bačyŭ « praklatuju ziamlu » toŭki z punktu gładźnania « našych stomlenych kłopotau i ciażkaj pracy našych ruk », — kaža jon. Ale

ŭ časy Noja Bog zniščyc' jaje z-za biazbožnasci ludziej, jakich jana nosic', jak dazvoľic' nam zrazumiec' 6-y razdzieľ Knigi Byccia. Adnak Łamech, bac'ka Noja, byŭ vybrannikam, jaki, jak i redkija vybranniki jago času, musiŭ byc' zasmučany, bačacy, jak rascie biazbožnasc' ludziej vakoť ich.

Byccio 5:30: « I žyŭ Łamech pasla naradžennia Noja piac'sot dzievianosta piac' gadoŭ i sparadziŭ synoŭ i dačok ».

Byccio 5:31: « Usich dzion Łamecha byŭ siamsot siemdziesiat siem gadoŭ; i jon pamior ».

Byccio 5:32: « Noj žyŭ piac'sot gadoŭ i sparadziŭ Sima, Chama i Jafieta ».

Byccio 6

Padzieť nie ŭdajecca

Byc. 6:1: « I staľasia, kaťi ludzi pačali množycca na ziamľi, i naradziťisia ŭ ich dočki » ,

Zgodna z raniej vykładzienymi ŭrokami, getaje čaľaviečaje mnostva — geta žyvioť'naja norma, jakaja pagardžaje Bogam, i tamu ŭ Boga josc' važkija padstavy adkinuc' i ich. Spakušennje Adama jago žonkaj Jevaj uznaŭlajecca va ŭsim getym čaľaviečtvie, i geta narmať'nasc' pavodle płoci: dziaŭčaty spakušajuc' mužčyn i atrymľivajuc' ad ich toje, što žadajuc'.

Byccio 6: 2: « I syny Božyja ŭbačyli dačok čaľaviečych, što jany prygožyja, i ŭziaľi sabie žonak z usich, jakich vybrali ».

Vos' tut usio ŭskładniajecca. Padzieť pamiž asviečanyimi i niavierujučymi biez religijnych pogladaŭ u rešcie rešť znikaje. Asviečanyja, łagična nazvanyja tut « synami Božymi », padpadajuc' pad spakusu « dočak čaľaviečych », geta značyc' « žyvioť'naj » čaľaviečaj grupy. Takim čynam, sajuzy praz šľub stanoviacca pryčynaj krachu žadanaga i imknučagasia Bogam padzieťu . Mjenavita gety niezabyŭny vopyt pazniej pryviadzie jago da tago, što jon zabaranic' synam Izraila brac' u žonki inšaziemnych žančyn. Patop, jaki stanie vynikam getaga, pakazvaje, nakoťki treba vykonvac' getuju zabaronu. Z kožnaga praviťa josc' vyklučenni, bo niekatoryja žančyny, jak Rut, pryniaľi sapraŭdnaga Boga za jaŭrejskaga muža. Njebiaspieka nie ŭ tym, što žančyna inšaziemka, a ŭ tym, što jana viadzie « syna Božaga » da paganskaga adstupnictva, prymušajučy jago pryniac' tradycyjnuju paganskuju religiju svajgo pachodžannia. Boľš za toje, advarotnaje getak ža zabaroniena, tamu što žančyna-«dačka Božaja» padviargaje siabie smiarotnaj niebiaspiecy, vychodziačy zamuž za «syna čaľaviečaga», «žyvioť», i faľšyvaj religii, što jašče boľš niebiaspiečna dla jaje. Tamu što kožnaja «žančyna» ci «dziaŭčyna» josc' «žančynaj» toťki padčas svajgo žyccia na ziamľi, i abrazyja siarod ich atrymajuc', jak i mužčyny, niabiesnaje biaspoľaje cieľa, padobnaje da anioľaŭ Božych. Vječnasc' unisieks i adlustravannje charakteru Isusa Chrysta, daskaŭtaj boskaj madeľi.

Problema šlubu aktual'naja i sionnia. Bo toj, chto ženicca z čaľaviekam, jaki nie naležyc' da jago religii, sviedčyc' suprac' uľasnaj viery, niezaležna ad tago, praviľ'naja jana ci niapraviľ'naja. Boľ's za toje, gety ũčynak demanstruje abyjakavasc' da religii i, takim čynam, da samoga Boga. Abrannik pavinien lubic' Boga boľ's za ũsio, kab byc' godnym abrannia. Adnak, pakoľ'ki sajuz z zamiežnikam jamu nie padabajecca, vybrannik, jaki ũ jago ũstupaje, stanovicca niavartym abrannia, i jago viera stanovicca samanadziejnaj, iluzijaj, jakaja skončycca žudasnym rasčaravanniem. Zastajecca zrabic' adzin kančatkovy vyvad. Kaľi šlub usio jašče stvaraje getuju problemu, to geta tamu, što sučasnej čaľaviečaje gramadstva znachodzicca ũ tym ža stanie amaraľ'nasci, što i gramadstva časoŭ Noja. Takim čynam, geta pašlannie dla našaga apošniaga času, kaľi chľusnia daminuje ũ rozumach ludziej, jakija stanoviacca caľkam začynienymi dla boskaj «praŭdy».

Z-za jago važnasci dla našaga «kanca času», Bog padšturchnuŭ mianie da dalejšaga razviccia getaga pašlannia, adkrytaga ũ getym apisanni Knigi Byccia. Bo vopyt vybranych da patopu padsumoŭvajecca ščastlivym « pačatkam » i tragičnym « kancam » u adstupnictvie i agidnasci. Cjapier gety vopyt taksama padsumoŭvaje vopyt Jago apošniaj carkvy ũ jaje instytucyjnaj formie «Advientystaŭ siomaga dnia», aficyjna i gistaryčna bľagastaŭlonaj u 1863 godzie, ale duchoŭna bľagastaŭlonaj u 1873 godzie, u « Fiľadeľ'fii », u Adkrycci 3:7, za jaje « pačatak », i « vyviargnutaj » Isusam Chrystom u Adkrycci 3:14, u « Łaadykii » ũ 1994 godzie, u jaje « kancy », z-za jaje farmalistyčnej ciopľasci i z-za jaje sajuza z ekumieničnym łagjeram voraga ũ 1995 godzie. Čas Božaga adabrennia dla getaj chryscijanskaj reľigijnaj ustanovy, takim čynam, vyznačajecca «pačatkam i kancom » . Ale getak ža, jak jaŭrejski zapaviet byŭ pašyrany dvanaccacciu apostalaľmi, abranymi Isusam, advientysckaja praca pašyrajecca mnoj i ũsimi tymi, chto, atrymaŭšy getaje prarockaje sviedčannie, uznaŭlajuc' spravy viery, jakija Bog pieršapačatkova dabrasľaviŭ u pijanierach advientyzmu ũ 1843 i 1844 gadach. Ja ũdakľadniaju, što Bog dabrasľaviŭ matyvacyi ich viery, a nie standart ich prarockich interpretacyj, jaki pazniej byŭ pastaŭleny pad sumnieŭ. Pakoľ'ki praktyka suboty, magčyma, stanovicca farmalistyčnej i tradycyjnaj, sita Božaga suda boľ's nie dabrasľavľaje ničoga, akramia lubovi da praŭdy, jakaja znachodzicca ũ Jago vybrannikach, « ad pačatku da kanca » da sapraŭdnaga sľavňaga viartannia Chrysta, pryznačanaga na gety apošni raz viasnoj 2030 goda.

Pradstaŭlajučy siabie ũ Adkrycci 1:8 jak « Aľ'fu i Amiegu », Isus Chrystos adkryvaje nam kľuč da razumiennia struktury i aspiektu, pad jakimi jon adkryvaje nam praz usiu Bibliju, svoj « sud ». Jon zaŭsiody abapirajecca na nazirannie za sytuacyjaj « pačatku » i na toje, što z'jaŭľajecca ũ « kancy » žyccia, zapavietu abo carkvy. Gety pryncyp z'jaŭľajecca ũ Dan. 5, dzie sľovy, napisanyja Bogam na scianie: « pieraľičany, pieraľičany », a zatym « ũzvažany i padzieleny », pradstaŭľajuc' « pačatak » žyccia cara Vaľtasara i gadzinu jago « kanca ». Takim čynam, Bog pacviardžaje, što Jago sud zasnavany na pastajannym kontroľi nad sub'jektam suda. Jon znachodzicca pad Jago nagľadam ad Jago « pačatku », abo « aľ'fy », da Jago « kanca », Jago « amiegi ».

U knizie Adkryccia i ũ temie pašlanniaŭ, adrasavanych « siami Cerkvam », toj ža pryncyp ustalouŭvaje « pačatak i kaniec » usich zacikaŭlenych « Cerkvaŭ ». Pa-pieršaje, my znachodzim apostalaľskuju Carkvu, čyj sľavňy « pačatak » uzgadvajecca ũ pašlanni, dašľanym u « Efies », i ũ jakim jaje « kaniec » padviargaje jaje pagrozie adkľikannia Ducha Božaga z-za adsutnasci rupľivasci. Na ščascie, pašlannie, dašľanaje ũ « Smirnu » da 303 goda, sviedčyc' pra toje, što zakľik Chrysta da pakajannia budzie pačuty dziela sľavy Božaj. Zatym, papskaja Rymska-kataľickaja Carkva pačynajecca ũ « Pjergamie » ũ 538 godzie i zakančvajecca ũ « Tyjatyrach » u časy pratestanckaj Refarmacyi, ale pierš za ũsio aficyjna ũ čas smierci Papy Pija VI, zniavolenaga ũ Valensie, u maim goradzie, u Francyi, u 1799 godzie. Zatym

idzie wypadak pratestanckaj viery, čyjo adabrennie Bogam taksama abmiežavana Ź časie. Jago « pačatak » zgadvajecca Ź « Fijatyry », a « kaniec » — u « Sardach » u 1843 godzie z-za niadzieľnaga sviatkavannia, uspadkavanaga ad rymaskaj religii. Isus nie mog byc' boľš zrazumieľym; jago paślannie « vy pamierľi » nie vykľikaje bľytaniny. I pa-treciaje, u razdziele « Fiľadeľfija i Łaadykieja » wypadak instytucyjnaga advientyzmu, jaki my razgladaľi raniej, zamykaje temu paślanniaŹ, adrasavanych « siami cerkvam » i času epoch, jakija jany simvalizujuc'.

Adkryvajučy nam sionnia, jak Jon acaniŹ uŹo zdziejsnienaje, i ad « pačatku », jak u Knizie Byccia, Bog daje nam kľučy da razumiennia tago, jak Jon acen'vaje fakty i cerkvy Ź naś čas. « Sud », jaki vynikaje z naśaga vyvučennia, takim čynam, niasie « Pjačatku » Ducha Jago boskasci.

Byc. 6:3: « I skazaŹ Gaspodz': nie viečna budzie Duch Moj zmagacca z čaľaviekam, bo jon — pľoc'; ale dni jagonyja buduc' sto dvaccac' gadoŹ ».

Mjenś čym praz 10 gadoŹ pasla viartannia Chrysta getaje paślannie nabyvaje sionnia dziŹna aktuaľny charakter. Duch Źyccia, dadzienny Bogam, « nie budzie zastavacca Ź čaľavieku viečna, bo jon toľki pľoc', ale dni jago buduc' sto dvaccac' dzieviac' gadoŹ » . Nasamreč, geta nie toj sens, jaki Bog nadaŹ svaim sľovam. Zrazumiejcie mianie i zrazumiejcie Jago: Bog nie admaŹľajecca ad svajgo pľana śasci tysiač gadoŹ pakľikannia i vybaru vybranych. Jago problema zakľučajecca Ź vielizarnaj praciagľasci Źyccia, jakuju jon daŹ dapatopnym ľudziom, pačynajučy z Adama, jaki pamior va Źzroscie 930 gadoŹ, pasla jago inśy Mafusaľ budzie Źyc' da 969 gadoŹ. Kaľi geta 930 gadoŹ viernasci, geta ciarpima i navat pryjemna Bogu, ale kaľi geta pychľivy i agidny Łamiech, Bog ľičyc', śto ciarpiec' jago Ź siarednim 120 gadoŹ budzie boľš čym dastatkova. Geta tľumačennie pacviardŹajecca gistoryjaj, bo pasla zakančennia patopu praciagľasc' čaľaviečaga Źyccia skaraciľasia da siaredniaj praciagľasci naśaga času — 80 gadoŹ.

Byccio 6:4: « U tyja dni na ziamľi byľi voľaty, i syny BoŹyja pačali chadzic' da dačok čaľaviečych, i jany pačali naradŹac' im dziaciej: geta byľi magutnyja ľudzi, jakija sľaviľisia Ź staraŹytnyja časy ».

Mnie daviaľosia dadac' daľadnyja « i taksama » z gabrejskaga tekstu, tamu śto sens paślannia zmianiajecca. Bog adkryvaje nam, śto jago pierśaje dapatopnaje stvarennie byľo gigantckaga ŹzroŹniu, sam Adam musiŹ miec' vyśyniu kala 4 ci 5 metraŹ. Kiravannie pavierchniaj ziamľi zmianiajecca i pamianśajecca. Adzin krok getych « gigantaŹ » kaśtavaŹ piaci naśych, i jamu davodziľasia zdabyvac' z ziamľi Ź piac' razoŹ boľš jeŹy, čym čaľavieku sučasnaga času. Tamu pierśapačatkovaja ziamľa byľa chutka zasielena i abŹyta pa Źsioj svajoj pavierchni. Daľadnyja « i taksama » vučac' nas, śto gety Źzrovien' « gigantaŹ » nie byŹ zmienieny sajuzami asviečanych i adkinutych, « synoŹ BoŹych » i « dočak čaľaviečych ». Takim čynam, sam Noj byŹ gigantam rostem ad 4 da 5 metraŹ, a taksama jago dzieci i ich Źonki. U časy Majsieja getyja dapatopnyja standarty Źsio jaśče sustrakaľisia Ź ziamľi Chanaanskaj, i mienavita getyja giganty, «Enakimy», Źachaľi gabrejskich śpijonaŹ, paślanych u krainu.

Byccio 6:5: « I ŹbačyŹ Gaspodz', śto viaľikaja biazboŹnasc' čaľavieka na ziamľi, i śto Źsie namiery i dumki serca jagonaga — toľki zľo zaŹsiody ».

Takaje nazirannie robic' jago raśennie zrazumieľym. Ja pamiataju, śto jon stvaryŹ ziamľu i čaľavieka, kab vyjavic' getuju biazboŹnasc', schavanuju Ź dumkach jago niabiesnych i ziamnych stvarenniaŹ. Takim čynam, Źadanaja demanstracyja byľa atrymana, bo « Źsie zadumy ich serca byľi toľki zľymi Źvies' čas ».

Byc. 6:6: « I paškadavaŭ Gaspodz', što stvaryŭ čaŭavieka na ziamłi, i zasmuciŭsia ŭ sercy Svaim ».

Vjedac' zagadzia, što adbudziecca, — geta adno, a pieražyc' geta ŭ poŭnym zmroku — zusim inšaje. I kaŭi Bog sutykajecca z reał'nasciu panavannia zła, u jago sviadomasci moža na imgniennie ŭzniknuć dumka pra pakajannie, ci, dakładniej, pra škadavannie, nastoŭki viałikija Jago pakuty pierad abliččam getaj maraľnaj katastrofy.

Byc. 6:7: « I skazaŭ Gaspodz': «Ja znišču z abličča ziamłi ludziej, jakich Ja stvaryŭ, ad čaŭavieka da bydła, i gadaŭ, i ptušaķ niabiesnych, bo Ja škaduju, što Ja stvaryŭ ich ».

Njepasredna pierad patopam Bog naziraje tryumf Satany i jago demanaŭ nad ziamłoj i jaje žycharami. Dla jago getaje vyprabavannie było strašnym, ale jon atrymaŭ žadany dokaz. Jamu zastałosia toŭki zniščyc' getuju pieršuju formu žyccia, u jakoj ludzi žyvuc' zanadta doŭga i zanadta magutnyja, giganckich pamieraŭ. Žyvioły ziamłi, bližkija da čaŭavieka, takija jak bujnaja ragataja žyvioła, reptylii i ptuški niabiesnyja, pavinny buduc' zniknuć nazaŭždy razam z imi.

Byc. 6:8: « Ale Noj znajšoŭ łasku u vačach Jachve ».

I, zgodna z Jezeķiilam 14, toŭki jon znajšoŭ łasku ŭ Boga, jago dzieci i ich žonki nie byli vartyja vyratavannia.

Byccio 6:9: « Vos' radavod Noja: Noj byŭ čaŭaviek spraviadłivy, biezzaganny ŭ svaje dni; Noj chadziŭ z Bogam ».

Jak i Joŭ, Noj asudžany Bogam jak « spraviadłivy i biezzaganny ». I, jak i praviedny Enoch pierad im, Bog załičvaje jamu toje, što jon « chodzić » z im.

Byc. 6:10: « U Noja było try syny: Sim, Cham i Jafiet ».

Zgodna z Bycciom 5:22, va ŭzroscie 500 gadoŭ « Noj sparadziŭ troch synoŭ: Sima, Chama i Jafieta ». Getyja syny vyrastuc' i stanuc' mužčynami i voz'muc' sabie žonak. Tamu Noju buduc' dapamagać jago syny, kaŭi jamu treba budzie pabudavac' kaŭčeg. Pamiž ich naradženniem i patopam projdzie 100 gadoŭ. Geta dakazvaje, što «120 gadoŭ» z 3-ga vierša nie tyčacca času, dadzienaga jamu dla zaviaršennia jago budaŭnictva.

Byccio 6:11: « Zjamla była raspusnaja pierad Bogam, ziamla była poŭnaja gvałtu ».

Karupcyja nie abaviazkova gvałtoŭnaja, ale kaŭi gvałt adznačaje i charaktaryzuje jaje, pakuty Boga lubovi stanoviacca intensiŭnymi i nievynosnymi. Gety gvałt, u svaim piku, nagadvaje toj typ, jakim chvałiŭsia łamiech u Byc. 4:23: « Ja zabiŭ čaŭavieka za ranu maju, i junaka za siniak moj ».

Byccio 6:12: « I pagladzieŭ Bog na ziamłu, i vos', jana razbeščanaja, bo ŭsialakaja płoc' razbesciła šlach svoj na ziamłi ».

Mjenš čym praz 10 gadoŭ Bog znoŭ zirnie na ziamłu i znojdzie jaje ŭ tym samym stanie, što i padčas patopu: « usialakaja płoc' skaziła svoj šlach ». Ale vy pavinny rozumiec', što maje na ŭvazie Bog, kaŭi kaža pra karupcyju. Bo kaŭi getaje slova maje čaŭaviečaje značennie, to adkazaŭ stoŭki ž, koŭki i mierkavanniaŭ na gety kont. U Boga-Tvorcy adkaz prosty i dakładny. Jon nazyvaje karupcyjaj usie skaženni, jakija mužčyna i žančyna pryŭniesli ŭ paradak i praviły, jakija Jon ustalavaŭ: u karupcyi mužčyna boŭš nie vykonvaje svaju rolu mužčyny, a žančyna — svaju rolu žančyny. Vypadak łamiecha,

bigamista, naščadka Kaina, z'jaŭlajecca prykladam, tamu što boskaja norma kaža jamu: « pakinie mužčyna bac'ku svajgo i maci svajgo, kab zlučycca sa svajoj žonkaj ». Zniešni vyglad struktury ich cieŭaŭ raskryvaje rolu mužčyny i žančyny. Ale kab lepš zrazumiec' rolu tago, chto byŭ dadzieny ŭ jakasci « pamočnika » Adamu, jaje simvaličny vobraz Carkvy Chrystovaj daje nam adkaz. Jakuju « dapamogu » moža prapanavac' Carkva Chrystu? Jaje rola — pavialičvac' koŭkasc' vyratavanych vybranych i zgaďžacca pakutavac' za jago. Toje Ź samaje tyčycca i žančyny, dadzienaj Adamu. Pazbaŭlenaja muskuŭnaj siły Adama, jaje rola — naradźac' i vychouŭvac' svaich dziaciej, pakuŭ jany, u svaju čargu, nie zasnavaŭjac' siam'ju, i takim čynam ziamla nie budzie zasielena, zgodna z paradkam, zagadanyh Bogam u Byc. 1:28: « I dabrasłaviu ich Bog, i skazaŭ im Bog: pładziciesia i rozmnažajciesia, i napaŭniajcie ziamlu, i vaŭodajcie joju, i vaŭodarycie nad rybami marskimi, i nad ptuškami niabiesnymi, i nad usialakaj żyvoj istotaj, što ruchajecca pa ziamli ». U svaim skaženni sučasnaŭe žyccio adviarnuŭšasia ad getaj normy. Kancetravanaje žyccio ŭ garadach i pramyslovaja zaniatasc' razam stvaryŭli pastajanna ŭzrastajučuju patrebu ŭ grošach. Geta pryviaŭ da tago, što žančyny admoviŭšiasia ad svajoj roli maci, kab pajsci pracavac' na fabryki abo ŭ kramy. Drenna vychavanaja dzieci staŭli kapryznymi i patrabavaŭnymi, a ŭ 2021 godzie pryniesli plon gvaŭtu, i jany dakładna adpaviadajuc' apisanni, dadzienuemu Paŭŭlam Cimafieju ŭ 2 Cim. 3:1–9. Ja zaklikaŭ vas znajsci čas, kab pračytać caŭkam dva pastanni, jakija jon adrasuje Cimafieju, z usioj uvagaj, jakoj jany zasłuŭŭvajuc', kab znajsci ŭ getych pastanniach standarty, ustanouŭlenyja Bogam ad pačatku, viedajučy, što Jon nie zmaniajecca i nie zmienicca da svajgo viartannia ŭ sŭlavie viasnoj 2030 goda.

Byccio 6:13: « I skazaŭ Bog Noju: Kaniec usiakaj płoci pryjšoŭ pierad abličča Mjanie; bo jany napoŭniŭli ziamlu gvaŭtam; vos', Ja znišču ich z ziamli ».

Kali zło niezvarotna ŭstanaviŭšasia, adzinaje, što moža zrabic' Bog, — geta zniščennje žycharoŭ Zjamli. Bog paviedamlaje svajmu adzinamu ziamnomu siabru pra svoj žachŭlivy pŭan, bo jago rašennje pryniata i kančatkova vyznačana. Njeabchodna adznačyc' asabŭlivy los, jaki Bog daruje Enochu, adzinamu, chto ŭvachodzić u viečnasc', nie prajšoŭšy praz smierć, i Noju, adzinamu čaŭlavieku, jaki byŭ pryznany godnym pieražyc' zniščal'ny patop. Bo ŭ jago slovach Bog kaža: « jany majuc' ... » i « Ja znišču ich ». Pakoŭki Noj zastaŭsia viernym, jon nie staŭ mišenniu Božaga rašennia.

Byccio 6:14: « Zrabi sabie kaŭčeg z dreva smalanaga, padziaŭli jago na častki i pakryj jago smaŭoj znutry i zvonku ».

Noj pavinien vyžyc', i nie adzin, bo Bog choča, kab žyccio jago stvarennia praciagvaŭšasia da kanca 6000 gadoŭ adboru dla jago projekta. Kab zachavac' adabranaje žyccio padčas patopu, treba budzie pabudavac' pŭlyvučy kaŭčeg. Bog daje Noju svaje instrukcyi. Jon vykarystaje vodaniepranikaŭnuju miakkuju draŭninu, a kaŭčeg zrobieć vodaniepranikaŭnym, pakryŭšy jago smaŭoj — smaŭoj, jakaja biarecca z chvoi abo pichity. Jon pabuduje kletki, kab koŭny vid mog žyc' asobna, kab pazbiegnuc' stresavych sutyknienniaŭ dla żyvioŭ na borcie. Znachodźzannie ŭ kaŭčegu praciagniecca ceŭy god, ale pracaj kiruje Bog, dla jakoga niama ničoga niemagčymaga.

Byccio 6:15: « Vos' jak zrobiš jago: daŭžynia kaŭčega budzie trysta łokciaŭ, šyrynia jago piac'dziasiat łokciaŭ, a vyšynia jago tryccac' łokciaŭ ».

Kali b « łokac' » byŭ łokciem voŭata, jon mog by byc' u piac' razoŭ boŭšym za łokac' gabrejaŭ, jaki skłaŭaŭ kala 55 sm. Bog adkryŭ getyja pamieri ŭ standarty, viadomym gabrejam i Majsieju, jakija atrymaŭli getuju gistoryju ad Boga. Takim čynam, pabudavany kaŭčeg mieŭ 165 m u daŭžyniu, 27,5 m

u šyryniu i 16,5 m u vyšyniu. Takim čynam, kaŭčeg, jaki mieŭ formu pramavugoŭnaj skrynki, byŭ uraŭliwych pamieraŭ, ale jon byŭ pabudavany ludźmi, rost jakich byŭ praparcyjny jamu. Bo my bačym, što dla jago vyšyni try pavierchi kala piaci metraŭ dla ludziej, jakija sami mieli ad 4 da 5 m u vyšyniu.

Byccio 6:16: « Zrabi akno ŭ kaŭčegu i zrabi jago vyšynioj na łokac' uviersie. Zrabi dzviery zboku kaŭčega. Pabuduj niŭni pavierch, drugi pavierch i treci pavierch ».

Zgodna z getym apisaniem, adzinyja « dzviery » kaŭčega byli rozmieščany na ŭzroŭni pieršaga paviercha « zboku kaŭčega ». Kaŭčeg byŭ całkam začynieny, i pad dacham terciaga paviercha adno akno vyšynioj i šyrynioj 55 sm pavinna byŭ začyniacca da kanca patopu, zgodna z Bycciom 8:6. Nasiełniki kaŭčega żyli ŭ ciemry i pry štučnym sviatle ad alejnych lampau na praciagu ŭsiago času patopu, g.zn.

Byccio 6:17: « I vos', Ja naviadu na ziamlu patop, kab zniščyc' usiakuju płoc', u jakoj josc' dychannie ŭŭčcia, pad niebam; i ŭsio, što na ziamli, zaginie ».

Getym razburenziem Bog choča pakinuc' papieradŭały pasłannie ludziam, jakija znoŭ zasialac' ziamlu pasla patopu i da słaŭnaga viartannia Isusa Chrysta ŭ kancy 6000-gadovaga boskaga prajekta. Usio ŭŭčcio zniknie razam sa svajoj dapatopnaj normaj. Bo pasla patopu Bog pastupova pamienšyc' pamieri ŭŭŭch istot, ludziej i ŭŭŭioł, da pamieraŭ afrykanskich pigmiejaŭ.

Byccio 6:18: « Ale Ja zakluču z taboju zapaviet Moj; uvojdzieš u kaŭčeg ty i syny tvaje, i ŭonka tvaja, i ŭonki synoŭ tvaich z taboju ».

Vosiem z ich vyratavalisia ad budučaga patopu, ale siamiora atrymali vyklučnuju karysc' ad asablivaga i indyviduałnaga błaŭŭaŭlennia Noja. Dokaz getamu možna znajsci ŭ knizie Jezekiila 14:19-20, dzie Bog kaŭa: « Abo kaŭi Ja pašlu na getuju ziamlu pošasc', kaŭi vyłju na jaje lutasć Maju pošasciu, kab vyniščyc' u joj ludziej i ŭŭŭioł, i Noj, Daniil i Joŭ buduc' u joj, — ŭŭŭu Ja, kaŭa Gaspodz' Bog, — jany nie ŭratujuc' ni synoŭ, ni dačok, ale ŭratujuc' svaje dušy svajoj praviednasciu ». Jany buduc' karysnyja dla adnaŭlennia nasiełnictva ziamli, ale, nie buducy na duchoŭnym uzroŭni Noja, jany pryniasuc' svaju niedaskaŭaŭasc' u novy sviet, jaki nieŭzabavie pryniasie svaje drennyja płady.

Byccio 6:19: « I z koŭnaj ŭŭŭoj istoty, jakaja naleŭyc' da płoci, pa pary z koŭnaga rodu ŭŭŭadzi ŭ kaŭčeg, kab jany zastałisia ŭŭŭymi z taboju: samca i samku ».

Adna para na vid « usich ŭŭŭch » — mienavita taja norma, nieabchodnaja dla rozmnaŭŭennia, — geta buduc' adzinyja vyŭŭŭja siarod rodu naziemnych ŭŭŭioł.

Byccio 6:20: « I z ptuŭak pavodle rodu ichniaga, i z byđła pavodle rodu jagonaga, i z usich paŭŭŭŭch ŭŭŭioł pavodle rodu ichniaga, pa pary z koŭnaga rodu pryjduc' da ciabie, kab ty zachavaŭ ich ŭŭŭymi ».

U getym vieršy, pieraličvajučy ich, Bog nie zgadvaje dzikich ŭŭŭioł, ale jany buduc' zgadany jak pasadŭanyja ŭ kaŭčeg u Byc. 7:14.

Byccio 6:21: « A ty vaŭmi z usioj jeŭŭy, jakuju jaduc', i zachouŭvaj jaje ŭ siabie, kab jana była jeŭŭaj tabie i im ».

Ježa, nieabchodnaja dla tago, kab prakarmic' vosiem čataviek i ũsich žyvioť na borcie na praciagu goda, music', zajmała viaľikuju prastoru na kaűčegu.

Byccio 6:22: « I zrabiű Noj tak, i zrabiű usio pavodle tago, što zagadaű jamu Bog ».

Vjerna i z padtrymkaj Boga Noj i jago syny vykonvajuc' daruűanuju im Bogam zadaűu. I tut treba pamiatac', što ziamla — geta adziny kantynient, jaki araűajecca toľki rekami i ruűajami. U rajonie gary Ararat, dzie žyvuc' Noj i jago syny, josc' toľki raűnina i niama mora. Tamu jago suűasniki baűac' Noja, jaki buduűe pľyvuűuju kanstrukcyju pasiarod kantynienta biez mora. Tady my moűam ujavic' sabie kpiny, sarkazm i abrazy, jakimi jany, napeűna, absypaťi nieviaľikuju grupu, dabrasťavionuju Bogam. Ale nasmieűniki chutka pierastanuc' kpic' z vybranaga i patonuc' u vodach patopu, u jaki nie chacieťi vieryc'.

Byccio 7

Kanűatkovaje addzialennie patopu

Byc. 7:1: « I skazaű Gaspodz' Noju: «Uvajdzi ũ kaűűeg ty i ũsia tvaja siam'ja, bo Ja baűyű ciabie praviednym pierad Mnoju ũ getym pakalenni ».

Nadychodzic' momant isciny, i zdziajsniaűecca kanűatkovaje padzieť stvarennia. « Uvachodűzannie ũ kaűűeg » vyratavaje žyccio Noja i jago siam'i. Isnuűe suviaű' pamiű slovam « kaűűeg » i « praviednasciu », jakuju Bog pryznaűaje Noju. Getaja suviaű' prachodzic' praz buduűy « kaűűeg sviedűannia », jaki budzie sviatoj skrynijaj, što zmiaűűaje Boűuju « praviednasc' », vyraűanuju ũ vygladzie dvuch skryűalaű, na jakich jago palec vygraviruje jago « dziesiac' zapaviedziaű ». U getym paraűnanni Noj i jago spadaroűniki pakazany roűnymi ũ tym, što ũsie jany atrymľivajuc' vyratavannie, uvachodziaűy ũ kaűűeg, navat kaťi toľki Noj varty tago, kab byc' adnosnym da getaga boskaga zakona, jak pakazvaje boskaja dakťadnasc': « Ja baűyű ciabie praviednym ». Takiműynam, Noj caťkam adpaviadaű boskamu zakonu, jakomu ũűo vuűyťi ũ jago pryncypach svaich dapatopnych sľuű.

Byccio 7:2: « Vaz'mi sabie siem par z koűnajűűystaj žyvioťy, samca i samku jaje, i pa pary z koűnaj nieűűystaj žyvioťy, samca i samku jaje » .

My znachodzimsia ũ dapatopnym kanteűscie, i Bog zgadvaje adrozniennie pamiű žyvioťami, jakija kľasifikujuűca jak «űűystyja » i «niaűűystyja ». Takiműynam, gety standart taki ũ staraűyťny, jak i stvarennie ziamľi, i ũ ľjavit 11 Bog toľki nagadaű pra tyja standarty, jakija Jon ustalavaű z samaga paűatku. Tamu Bog, jak i « subota », maje vaűkija padstawy patrabavac' ad svaich vybrannikaű u naűy dni pavagi da getych reűaű, jakija praűaűľajuc' Jago paradak, ustanouűleny dlaűűatavieka. Vybiraűuűy « sieműűystych par » dla adnoj « niaűűystaj », Bog pakazvaje svaju pieravaguűűystcini, jakuju Jon paznaűaje svajoj «piaűatkaű», ľiűbaj «7» asviaűenniaűűasu svajgo ziamnoga prajekta.

Byc. 7:3: « siem par ptušak niabiesnych, samca i samki, kab zachavac' naščadstva svajo na űsioj ziamli ».

Dziakujučy vobrazu anioł'skaga niabiesnaga žyccia, « siem par » « ptušak niabiesnych » taksama vyratavany.

Byc. 7:4: «... Bo jašče siem dzion, i Ja budu dazvalac' daždžu na ziamlu sorak dzion i sorak načej, i znišču z abličča ziamli űsio żyvoje, što Ja stvaryŭ .

Łičba « siem » (7) usio jašče zgadvajecca, abaznačajučy « siem dzion », jakija addzialajuc' momant uvachodu żyvioł i ludziej u kaŭčeg ad pieršych vadaspadaŭ. Bog pašle niaspynny doždž na praciagu « 40 dzion i 40 načej ». Getaja łičba «40» — geta łičba vyprabavannia. Jana budzie tyčycca « 40 dzion » adpraŭki gabrejskich špijonaŭ u ziamlu Chanaanskiju i « 40 gadoŭ » žyccia i smierci ű pustyni ű vyniku ich admovy űvajsci ű ziamlu, nasielenuju vołatami. A kałi Isus pačnie svajo ziamnoje služennie, jon budzie addadzienny spakusie d'jabła pasła « 40 dzion i 40 načej » postu. Taksama budzie « 40 dzion » pamiž uvaskrasienniem Chrysta i spaślanniem Sviatoga Ducha ű dzien' Pjacidziesiatnicy.

Dla Boga meta getaga zalevy — zniščyc' « istot, jakich Jon stvaryŭ ». Takim čynam Jon nagadvaje nam, što, jak Bogu-Tvorcu, žycci űsich Jago stvarenniaŭ naležac' Jamu, kab vyratavac' ich abo zniščyc'. Jon choča dac' budučym pakalenniam gorki űrok, jaki jany nie pavinny zabyc'.

Byc. 7:5: « Noj zrabiŭ usio, što zagadaŭ jamu Gaspodz' ».

Vjerny i pasłuchmiany, Noj nie rasčaroŭvaje Boga i vykonvaje űsio, što jon jamu zagadaŭ.

Byccio 7:6: « Noju było šesc'sot gadoŭ, kałi na ziamli byŭ patop ».

Padrabiaznasci pra čas buduc' dadzienny pazniej, ale ű getym vieršy patop űžo adbyŭsia na 600-m godzie žyccia Noja. Z momantu naradžennia jago pieršaga syna na 500-m godzie žyccia prajšlo 100 gadoŭ.

Byccio 7:7: « I űvajšoŭ Noj u kaŭčeg, kab vyratavacca ad vodaŭ patopu, sam i syny jagonyja, i žonka jagonaja, i žonki synoŭ jagonych ».

Toł'ki vośiem čaławiek vyratujucca ad pavodki.

Byc. 7:8: « Pra čystych żyvioł i pra niačystych, pra ptušak i pra űsio, što poŭzaje pa ziamli » .

űsio, što ruchajecca na ziamli » , uvachodzić u kaŭčeg , kab vyratavacca. Ale z jakoj « ziamli » — dapatopnaj ci paslapatopnaj? Cjapierašni čas dziejaśtova « ruchajecca » nagadvaje paslapatopnuju ziamlu časoŭ Majsieja, da jakoj zviartajecca Bog u svajoj gistoryi. Getaja tonkasc' magła b apraŭdac' pakidannie i poŭnaje zniščennie niekatorych žachlivych vidaŭ, niepažadanych na adnoŭlenaj ziamli, kałi b jany sapraŭdy isnavali da patopu.

Byccio 7:9: « I űvajšli da Noja ű kaŭčeg pa dvoje, mužčynski poł i žančyna, jak zagadaŭ Bog Noju ».

Gety pryncyp tyčycca nie toł'ki żyvioł, ale i troch čaławiečych par, jakija űtvarajuc' jago try syny i ich žonki, a taksama jago űłasnej, jakaja tyčycca jago samoga i jago žonki. Boży vybar vybrac' toł'ki pary adkryvaje nam rolu, jakuju Bog im dasc': rozmnažacca i pamnažacca.

Byccio 7:10: « A praz siem dzion vody patopu pryjšli na ziamlu ».

Zgodna z getaj dakładnasciu, uvachod u kaŭčeg adbyŭsia na dziesiaty dzien' drugoga miesiaca 600-ga goda žyccia Noja, geta značyc' za 7 dzion da 17-ga. paznačana ŭ nastupnym 11-m vieršy. Mjenavita na gety dziesiaty dzien' sam Bog začyniŭ « dzviery » kaŭčega pierad usimi jago pasažyrami, zgodna z dakładnasciu, pryviedzienaj u 16-m vieršy getaga 7-ga razdziela.

Byccio 7:11: « Na šascisotym godzie žyccia Noja, na drugim miesiacy, na siamnaccatym dni miesiaca, u toj samy dzien' razburiŭsia ŭsie krynicy viaŭikaj biezdan, i vokny niabiesnyja adčyniŭsia » .

Bog abraŭ « siamnaccaty dzien' drugoga miesiaca » 600- goddzia Noja, kab « adčynic' vokny niabiesnyja ». Ličba 17 simvalizuje sud u svaim ŭikavym kodzie Biblii i jaje praroctvach.

Zgodna z razlikam, ustanoŭlenym na padstavie pierajemnasci vybranych z Byccia 6, patop adbyŭsia ŭ 1656 godzie, pasla grachu Jevy i Adama, geta značyc' za 4345 gadoŭ da viasny 6001 goda kanca svietu, jaki adbudziecca pavodle našaga zvyčajnaga kalendara viasnoj 2030 goda, i za 2345 gadoŭ da adkuplenčaj smierci Isusa Chrysta, jakaja adbyŭsia 30 krasavika pavodle našaga faŭšyvana i padmantivaga čaŭaviečaga kalendara.

Nastupnaje tŭmačennie budzie paŭtorana ŭ Byc. 8:2. Zviartajučysia da dapaŭniaŭnaj roli « krynic biezdan » ŭ getym vieršy, Bog adkryvaje nam, što patop byŭ vykŭikany nie toŭki daždžom, jaki pajšoŭ z nieba. Vjedajučy, što « biezdan' » adnosicca da ziamli, caŭkam pakrytaj vadoj z pieršaga dnia stvarennia, jaje « krynicy » sviedčac' pra pavyšennie ŭzroŭniu vady, vykŭikanaje samim moram. Getaja z'java atrymŭivajecca z-za zmieny ŭzroŭniu akijaničnaga dna, jaki, padymajučysia, pavyšaje ŭzroviem' vady, pakuŭ jon nie dasiagnie ŭzroŭniu, jaki pakryvaŭ usiu ziamlu ŭ pieršy dzien'. Mjenavita dziakujučy apuskanniu akijaničnych gŭbin' suša vyjša z vady na treci dzien' , i mienavita ŭ advarotnym vyniku suša byŭa pakryta vodami patopu. Doždž, jaki nazyvaŭsia « aknom niabiesnym », byŭ karyсны toŭki dla tago, kab pakazac', što pakarannie pryjšło z niabiosaŭ, ad niabiesnaga Boga. Pazniej gety vobraz « akna niabiesnaga » voz'mie na siabie procilegŭju rolu dabrašavienniaŭ, jakija zychodziac' ad tago ž niabiesnaga Boga.

Byc. 7:12: « I doždž išoŭ na ziamlu sorak dzion i sorak načej ».

Getaja z'java, napeŭna, zdziwiŭa niavierujučych grešnikaŭ. Tym boŭš, što da getaga patopu daždžu nie isnavala. Dapatonpaja ziamla arašalaŭsia i paŭalaŭsia svaimi rekami i ručajami; tamu doždž nie byŭ patrebný; jago zamianiaŭa ranišniaja rasa. I geta tŭmačyc', čamu niavierujučym byŭo ciažka pavieryc' u patop, abvieščany Nojem, jak słovami, tak i spravami, bo jon pabudavaŭ kaŭčeg na sušy.

Čas « 40 dzion i 40 načej » aznačaje čas vyprabavanniaŭ. U svaju čargu, cialesny Izraiŭ, jaki ledz' vyjšaŭ z Jegipta, budzie vyprabavany padčas adsutnasci Majsieja, jakoga Bog budzie zachouvac' pry sabie na praciagu getaga pieryjadu. Vynikam stanie «zaŭaty ciala», rasplaŭleny sa zgody Aarona, brata Majsieja pa płoci. Zatym buduc' « 40 dzion i 40 načej » dasledavannia ziamli Chanaanskaj, u vyniku čago ludzi admoviacca ŭvajsci z-za voŭataŭ, jakija jaje nasialajuc'. U svaju čargu, Isus budzie vyprabavany na praciagu « 40 dzion i 40 načej », ale na gety raz, choč' i asŭableny getym doŭgim postam, jon budzie supraciŭlacca d'jabŭ, jaki budzie spakušac' jago, i ŭ rešcie rešt pakinie jago, nie atrymaŭšy pieramogi. Dla Isusa geta byŭo toje, što zrabiŭa jago ziamnoje słuženie magčymym i zakonnym.

Byc. 7:13: «... U toj ža dzien' Noj, Sem, Cham i Jafiet, syny Noja, žonka Noja i try žonki jagonych synoŭ z imi ŭvajšli ŭ kaŭčeg :

Gety vierš padkreslivaje vybar dvuch poŭaŭ ziamnych istot. Kožny mužčyna supravadžajecca « svajoj pamočnicaj », jago žančynaj, jakuju nazyvajuc' « žančynaj ». Takim čynam, kožnaja para pradstaŭlaje siabie pa vobrazu Chrysta i Jago Carkvy, «Jago pamočnicy», Jago Vybranaj, jakuju Jon vyratuje. Bo prytuŭak «kaŭčega» — geta pieršy vobraz zbaŭlennia, jaki Jon adkryje ludziam.

Byccio 7:14: « ich, i ŭsiakuju žyvioŭ pavodle rodu jaje, i ŭsiakuju žyvioŭ pavodle rodu jaje, i ŭsich paŭzunoŭ, jakija poŭzajuc' pa ziamli, pavodle rodu ich, i ŭsich ptuŭak pavodle rodu ich, usich ptuŭak, jakija majuc' kryty ».

Padkreslivajučy slova « vid », Bog nagadvaje pra zakony svajoj pryrody, jakija čaŭaviectva ŭ našu apoŭniuju epochu z zadavaŭnienniem asprečvaje, paruŭaje i stavic' pad sumnieŭ dzieła žyvioŭ i navat čaŭaviectva. Njama boŭšaga abaroncy čyscini vidu, čym Jon. I Jon patrabuje, kab Jago vybranniki padzialaŭi Jago boskaje mierkavannie na gety kont, bo daskaŭaŭasc' Jago pieršapačatkovaga stvarennia zaklučalaŭia ŭ getaj čyscini i absalutnym padziele vidaŭ.

Robiačy akcent na kryŭatych žyvioŭach, Bog pakazvaje ziamlu i pavietra grachu jak carstva, padparadkavanaje D'jabŭ, jaki sam nazyvajecca « kniazem pavietra » ŭ Paŭlanni da Efiesianaŭ 2:2.

Byccio 7:15: « I ŭvajšli da Noja ŭ kaŭčeg pa dvoje z usiakaj płoci, u jakoj josc' dychannie žyccia ».

Kožnaja para, abranaja Bogam, addzialajecca ad sabie padobnych, kab ich žyccio magŭo praciagvacca pasla patopu. U getym kančatkovym addzialenni Bog realizuje pryncyp dvuch ŭlachoŭ, jakija Jon stavic' pierad svabodnym čaŭaviečym vybaram: ŭlachs dabra viadzie da žyccia, a ŭlachs zŭa — da smierci.

Byccio 7:16: « I ŭvajšli mužčynski i žanočy poŭ z usialakaj płoci, jak zagadaŭ Bog Noju. I začyniŭ Gaspodz' za im dzviery ».

Meta razmnažennia « vidu » tut pacviardžajecca zgadkaj « samiec i samka ».

Vos' dziejannie, jakoje nadaje getamu dosviedu ŭsiu jago važnasc' i praročy charakter kanca času boskaj łaski: « Tady Jachve začyniŭ za im dzviery ». Geta momant, kaŭi los žyccia i los smierci razychodziacca biez magčymasci zmieny. Getak ža budzie i ŭ 2029 godzie, kaŭi tyja, chto vyžyŭ u toj čas, zrobiač' vybar: ŭanavač' Boga i Jago siomy dzien', subotu, geta značyc' subotu, ci ŭanavač' Rym i jago pieršy dzien', niadzielu, zgodna z ŭŭtymatumam, pradstaŭlenym u formie ŭkaza buntoŭnym čaŭaviectvam. I tam znoŭ « dzviery łaski » buduc' začynieny Bogam, « tym, chto adčyniaje, i tym, chto začyniaje », zgodna z Adkrycciom 3:7.

Byccio 7:17: « Patop byŭ na ziamli sorak dzion; i vody pavialičyŭlisa, i padniaŭi kaŭčeg, i jon uzniaŭsia nad ziamloj ».

Arka padniata.

Byccio 7:18: « Vada na ziamli vieŭmi pamnožyŭlisa, i kaŭčeg płavaŭ pa pavierchni vady ».

Kaŭčeg płavaje.

Byc. 7:19: « I vody ŭzmacnieli, i pakryŭlisa ŭsie vysokija gary pad usim niebam ».

Suchaja gleba paŭsiudna znikaje, pagružanaja ŭ vadu.

Byccio 7:20: « Vada padniałasias nad gorami na piatnaccac' łokciaŭ i pakryłasias ».

Najvyšejšaja gara ŭ toj čas była pakryta kala 8 metraŭ vady.

Byccio 7:21: « Usio, što ruchalasias pa ziamłi, vymierła, i ptuški, i bydła, i zviary, i ŭsio, što počaje pa ziamłi, i ŭsie ludzi ».

Usie żywioły, jakija dychajuc' pavietram, tonuc'. Padrabiaznasci pra ptuśak tym bołš cikavyja, što patop — geta praročy vobraz Strašnaga suda, u jakim niabiesnyja istoty, takija jak Satana, buduc' zničany razam z ziamnymi istotami.

Byccio 7:22: « Usio, u čyich nozdrach było dychannie žyccia, što było na suśy, pamierła ».

Usie żyvyja istoty, stvoranyja padobnymi da čaławieka, čyjo žyccio zaležyc' ad jago dychannia, tonuc'. Geta adziny cien' nad pakaranniem patopu, bo vina całkam lažyc' na čaławieku, i ŭ peŭnym sensie smierc' niavinnych żyvioł niespraviadlivaja. Ale kab całkam patapic' buntarskaje čaławiectva, Bog vymušany zabić razam z im tych żyvioł, jakija dychajuc' pavietram ziamnoj atmasfiery, jak i jany. Nareščie, kab zrazumiec' getaje raśennie, uličycie, što Bog stvaryŭ ziamlu dla čaławieka, stvoranaga pa jago vobrazu, a nie dla żywioły, stvoranaj dla tago, kab akružac' jago, supravadžac' jago i, u wypadku żywioły, služyc' jamu.

Byccio 7:23: « Usia žyvaja istota była zničana, što była na ziamłi, ad čaławieka da bydła, ad gadaŭ da ptuśak niabiesnych; usie jany byli zničany z ziamłi. Zastaŭsia tołki Noj i tyja, chto byŭ z im u kaŭčegu ».

Gety vierś pacviardžaje roznicu, jakuju Bog robic' pamiž Nojem i jago čaławiečymi spadaroźnikami, jakija apynułisia ŭ grupie z żywiołami, usich zžadanych i zakłapočanych tym, « što było z im » u kaŭčegu ».

Byccio 7:24: « I vada macnieła na ziamłi sto piac'dziasiat dzion ».

« Sto piac'dziasiat dzion » pačatiasia pasla 40 dzion i 40 načej biespierapynnych daždžoŭ, jakija vyklikałi patop. Dasiagnuŭszy maksimał'naj vyšyni « 15 łokciaŭ », abo kala 8 m nad « najvyšejšaj garoj » u toj čas, uzroviem' vady zastavaŭsia stabił'nym na praciagu « 150 dzion ». Zatym jon pastupova nižauśia, pakuł nie vysach, žadanaga Bogam.

Zauvaga : Bog stvaryŭ žyccio ŭ giganckim pamieru, jaki chvalavaŭ dapatopnych ludziej i żywioł. Ale pasla patopu jago prajekt nakiravany na praparcyjnaje pamianšennie pamieru ŭsich jago stvarenniaŭ, takim čynam, žycci buduc' naradžacca ŭ paslapatopnym pamieru. Uvajšoŭszy ŭ Chanaan, gabrejskija špijony sviedčac', što na ŭłasnyja vočy bačyli gronki vinagrađu nastołki viałikich, što dla ich pieranoski spatrebiliśia dva čaławieki ich pamieru. Takim čynam, pamianšennie pamieru taksama abaviazkova tyčycca dreŭ, sadaviny i garodniny. Takim čynam, Tvorca nikołi nie spyniaje stvarac', tamu što z ciagam času jon zmianiaje i adaptuje svajo ziamnoje stvarennie da novych umoŭ žyccia, jakija naviazvajucca. Jon stvaryŭ čornuju pigmentacyju skury ludziej, jakija żyvuc' pad uzdziejanniem mocnaj soniečnaj radyjacyi ŭ trapičnych i ekvatoryał'nych regijonach Ziamłi, dzie soniečnyja pramiani

padajuc' na ziamlu pad vugłom 90 gradusaŭ. Inšyja kolery skury boł's-mienš bietyja abo blednyja i boł's-mienš miednyja ŭ zaležnasci ad koł'kasci soniečnaga sviatła. Ale asnoŭny čyrvony koler Adama (čyrvony) z-za kryvi sustrakajecca va ŭsich ludziej.

Biblija nie ŭkazvaje padrabiaznych nazvaŭ vidaŭ żyvioł da patopu. Bog pakidaje getuju temu tajamničaj, biez asablivaga adkryccia, kožny voł'ny ŭ svaim ułasnym sposabie ŭjaŭlennia rečaŭ. Adnak ja vyłučaju gipotezu, što, žadajučy nadac' getaj pieršaj formie ziamnoga žyccia daskaŭaly charakter, Bog nie stvaryŭ u toj čas dagistaryčnych pačvaraŭ, kosci jakich sionnia znachodziac' navukoŭcy-dasledčyki ŭ glebie ziamli. Taksama ja vyłučaju magčymasc' tago, što jany byli stvorany Bogam pasła patopu, kab uzmacnic' praklon ziamli dla ludziej, jakija chutka znoŭ adviarnucca ad Jago. Addzialajučysia ad Jago, jany takim čynam straciac' svoj rozum i viałikija viedy, jakija Bog daŭ ad Adama da Noja. Da takoj stupieni, što ŭ niekatorych miescach na ziamli čaławiek apyniecca ŭ degradavanym stanie «piačornaga čaławieka», na jakoga buduc' napadac' i pagražac' lutyja żyvioły, jakich jon, tym nie mienš, zmoža zniščyc' z dapamogaj naturał'naga drennaga nadvor'ja i spagađlivaj dobrozyčlivasci Boga.

Byccio 8

Časovaje addzialennie pasažyraŭ kaŭčega

Byccio 8:1: « I ŭspomniŭ Bog Noja i ŭsich zviaroŭ, i ŭsiu żyviołu, jakija byli z im u kaŭčegu; i navioŭ Bog viecier na ziamlu, i vody scichli ».

Budź'cie ŭpeŭnienyja, jon nikoli getaga nie zabyvaŭ, ale praŭdaj z'jaŭlajecca toje, što gety ŭnikał'ny schod žycciaŭ, zaklučanych u płyvučym kaŭčegu, prymušaje čaławiečtva i żyvioły vygladac' nastoł'ki pamienšanymi, što jany niby pakinutyja Bogam. Nasamreč, getyja žycci ŭ poŭnaj biaspiecy, tamu što Bog achoŭvaje ich, jak skarb. Jany — Jago najkaštoŭniejšy nabytak: pieršyja płady, jakija adnaŭlajuc' ziamlu i raspaŭsiudžvajucca pa jaje pavierchni.

Byccio 8:2: « Krynicy biezdanij i vokny niabiesnyja začyniłisia, i doždž boł's nie padaŭ z nieba ».

Bog stvaraje patopnyja vody ŭ adpaviednasci sa svaimi patrebami. Adkuł' jany biarucca? Z nieba, ale pierš za ŭsio ad Božaj tvorčaj siły. Prymajučy vobraz vartaŭnika šluza, jon adčyniaje simvałičnyja niabiesnyja šluzy, i nadychodzić čas, kałi jon znoŭ ich začyniaje.

Zviartajučysia da dapaŭniał'naj roli « krynicy biazdonnaj vady » ŭ getym vieršy, Bog adkryvaje nam, što patop byŭ vykłikany nie toł'ki daždžom, jaki pajšoŭ z nieba. Vjedajučy, što « biazdonnaja vada » adnosić da ziamli, całkam pakrytaj vadoj z pieršaga dnia stvarennia, jaje « krynicy » sviedčac' pra pavyšennie ŭzroŭnia vady, vykłikana je samim moram. Getaja z'java atrymłivajecca z-za zmieny ŭzroŭnia akijaničnaga dna, jaki , padymajučysia, pavyšaje ŭzroven' vady, pakuł' jon nie dasiagnie

žroūniu, jaki pakryvaŭ usiu ziamlu ŭ pieršy dzien'. Mjenavita dziakujučy apuskanniu akijaničnych głybin' suša vyjšła z vady na treci dzien' , i mienavita ŭ advarotnym vyniku suša była pakryta vodami patopu. Doždž, jaki nazyvaŭsia « aknom niabiesnym », byŭ karyсны toŭki dla tago, kab pakazać, što pakarannie pryjšło z niabiosaŭ, ad niabiesnaga Boga. Pazniej gety vobraz « akna niabiesnaga » voz'mie na siabie prociległuju rolu dabrasłavienniaŭ, jakija zychodziac' ad tago ž niabiesnaga Boga.

Jak Tvorca, Bog mog stvaryč' patop u imgniennie voka, pa svajoj kapryzie. Adnak Jon addaŭ pieravagu pastupovamu ŭdziejanniu na svajo ŭžo stvoranaje stvarennie. Takim čynam Jon pakazvaje čaŭvietvu, što pryroda ŭ Jago rukach — geta magutnaja zbroja, magutny srodak, jakim Jon manipuluje, kab prapanavac' svajo błačasłaŭlennie abo praklon u zaležnasci ad tago, pracuje geta na dabro ci na zło.

Byccio 8:3: « I vada viarnułasja z ziamli i adyšła; i vada spała praz 150 dzion ».

Pasla 40 dzion i 40 načej biespierapynnych daždžoŭ, a zatym 150 dzion stabiŭnaga žroūniu vady na samym vysokim uzroūni, uzrovien' vady pačynaje adstupac'. Pavoŭna ŭzrovien' akijanskich głybin' znoŭ znižajecca, ale nie tak głyboka, jak da patopu.

Byccio 8:4: « U siomy miesiac, u siamnaccaty dzien' miesiaca, kaŭčeg spyniŭsia na garach Araratskich ».

Praz piac' miesiacaŭ, « siamnaccataga dnia siomaga miesiaca », kaŭčeg pierastaje pŭlavac'; jon spyniajecca na najvyšejšaj gary Ararat. Getaja ličba «siamnaccac'» pacviardžaje kaniec aktu boskaga suda. Z getaj dakładnasci vidac', što padčas patopu kaŭčeg nie adyšoŭ daloka ad miesca, dzie jago pabudavali Noj i jago syny. I Bog chacieŭ, kab gety dokaz patopu zastavaŭsia bačnym da kanca svietu, na getaj ža viaršyni gary Ararat, dostup da jakoj byŭ i zastajecca zabaronienym rasijskimi i tureckimi ŭładami. Ale ŭ abrany Im čas Bog spryjaŭ tamu, kab byli зробleny aerafotazdymki, jakija pacvierdziŭi najaŭnasc' častki kaŭčega, jakaja zatrymałasja ŭ lodzie i sniezie. Sjonnia spadarožnikavaje nazirannie magło b pierakanaŭča pacvierdzic' getuju prysutnasc'. Ale naziemnyja ŭłady nie zusim imknucca prastaŭlac' Boga-Tvorcu; jany pavodziac' siabie ŭ adnosinach da jago jak voragi, i, pa spraviadŭlivasci, Bog dobra im adpłačvaje, paraziŭšy ich epidemijaj i terarystyčnymi napadami.

Byccio 8:5: « I vada ŭsio boŭš spačyvała da dziesiataga miesiaca; i ŭ dziesiatym miesiacy, u pieršy dzien' miesiaca, pakazałasja viaršyni gor ».

Znižennie žroūniu vady abmiežavanaje, bo pasla patopu ŭzrovien' vady budzie vyšejšym, čym u dpatopnyja časy. Staražytnyja daŭiny zastanucca pad vadoj i nabuduc' vygladu sučasnych unutranych moraŭ, takich jak Mižziemnaje mora, Kaspijskaje mora, Čyrvonaje mora, Čornaje mora i g.d.

Byccio 8:6: « I stałasja, jak prajšlo sorak dzion, što Noj adčyniŭ akno, jakoje jon zraziŭ u kaŭčegu ».

Pasla 150 dzion stabiŭnasci i 40 dzion čakannia Noj upieršyniu adčyniŭ nieviaŭkaje akno. Jago nieviaŭki pamier, adzin łokac', abo 55 sm, byŭ apraŭdany, bo jago adzinym prymianienniem było vyzvalennie ptušač, jakija takim čynam magli b uciačy z kaŭčega žyccia.

Byccio 8:7: «... Jon vypusciŭ krumkača, i toj palacieŭ i viarnuŭsia, pakuŭ' nie vysachli vody na ziamli ».

Adkryccio sušy vykŭkajecca ŭ adpaviednasci z paradkam « ciemry i sviaŭta » abo « nočy i dnia » pačatku stvarennia. Taksama pieršym pieršaadkryvaŭnikam byŭ pasłany niačysty « krumkač » z

apiarenniem « čornym », jak « noč ». Jon dziejničaŭ svabodna, niezaležna ad Noja, vybrannika Boga. Takim čynam, jon simvalizuje ciomnyja religii, jakija buduc' aktyvavany biez jakich-niebudz' adnosin z Bogam.

Dakładniej, jon simvalizuje cialesny Izrai' Staroga Zapavietu, da jakoga Bog nieadnarazova pasyłaŭ svaich praročaŭ, padobna pryloam i adlotam krumkača, kab pasprabavac' vyratavac' svoj narod ad grachoŭnych praktyk. Padobna « krumkaču », gety Izrai', kančatkova adkinuty Bogam, praciagvaŭ svaju gistoryju addzieleny ad Jago.

Byccio 8:8: « Jon taksama vypusciŭ gołuba, kab pagladziec', ci syšla vada z pavierchni ziamli ».

U tym ža paradku čysty « gołub » z « biełym » jak snieg apiarenniem pasyłajecca na razvedku. Jon razmiaščajecca pad znakam « dnia i sviatła ». Jak taki, jon praročyc' novy zapaviet, zasnnavany na kryvi, pralitaj Isusam Chrystom.

Byccio 8:9: « Ale gołubka nie znajšła miesca, dzie b spyniłasja nagami svaimi, i viarnułasja da jago ŭ kaŭčeg, bo vada była jašče na pavierchni ūsioj ziamli. I jon praciagnuŭ ruku svaju, uziaŭ jaje i prynios da siabie ŭ kaŭčeg ».

U adrozniennie ad niezaležnaga čornaga « krumkača », bieły « gołub » ciesna zviazany z Nojem, jaki prapanuje « svaju ruku, kab uziac' jaje i ūviesci ŭ kaŭčeg » z saboj. Geta vobraz suviazi, jakaja zlučaje vybranaga z Bogam niabiesnym. « Gołub » adnojčy apuscicca na Isusa Chrysta, kali jon z'javicca pierad Janam Chryscicielem, kab pryniac' ad jago chrost.

Prapanuju paraŭnac' getyja dzvie biblejskija cytaty: gety vierš: « Ale gołubka nie znajšła miesca, dzie b spačyła nagu svaju », z getym vieršam z Jevangjełla ad Matfiej 8:20: « Isus skazaŭ jamu ŭ adkaz: tisy majuc' nory, i ptuški niabiesnyja — gniozdy; a Syn Čaławiečy nie maje, dzie pryhiłic' gałavu »; i getyja vieršy z Jevangjełla ad Jana 1:5 i 11, dzie, kažučy pra Chrysta jak uvasablennje boskaga « sviatła » « žyccia », jon kaža: « Sviaćło ŭ ciemry sviećic', i ciemra jago nie achapiła .../ ...Pryjšoŭ da svaich, i svaje jago nie achapiłi ». Getak ža, jak « gołubka » viarnułasja da Noja, dazvoliŭšy jamu ūziac' siabie ŭ « svaju ruku », uvaskresšy, Zbaŭca Isus Chrystos uzniossia na nieba da svajoj boskasci jak niabiesnaga Ajca, pakinuŭšy na ziamli pašlannie pra adkuplennje svaich vybranych, svaju dobruju viestku, nazvanuju « viečnym Jevangjełlem » u Adkrycci 14:6. I ŭ Adkrycci 1:20: jon budzie trymac' ich « u svajoj ruce » ŭ « siami epochach », pradkazanych « siam'ju Cerkvami », dzie jon robic' ich udzieł'nikami boskaga asviačennia svaim « sviaćłom », pradstaŭlenym « siam'ju sviacił'niami ».

Byccio 8:10: « I pačakaŭ jon jašče siem dzion inšych, i znoŭ vypusciŭ gołuba z kaŭčega ».

Geta padvojnaje napamin pra « siami dzion » vučyc' nas tamu, što dla Noja, jak i dla nas sionnia, žyccio byto zasnnavana i ūparadkavana Bogam na adzinstvie tydnia « siami dzion », što taksama z'jaŭlajecca simvaličnym adzinstvam « siami tysiač » gadoŭ jago viaľikaga zbaŭčaga projekta. Geta nastojlivaje ūzgadvannje getaj ličby « siem » dazvalaje nam zrazumiec' važnasc', jakuju joj nadaje Bog; što apraŭdaje jaje napady, asabľiva z boku d'jabła, da słaŭnaga viartannia Chrysta, jaki pakładzie kaniec jago ziamnomu panavanniu.

Byccio 8:11: « Gołub viarnuŭsia da jago ūviečary, i vos', u jago ŭ rocie byŭ sarvany aľiŭkavy list. Tady Noj daviedaŭsia, što vada syšla z ziamli ».

Pasla doŭgich pieryjadaŭ « ciemry », abvieščanych słovam « viečar », nadzieja na vyratavannie i radasc' vyzvalennia ad grachu pryjduc' pad vyjavaj « aľiŭkavaga dreva », pasladoŭna staroga, a potym novaga zapavietu. Getak ŭa, jak Noj viedaŭ z « aľiŭkavaga ľista », ŭto čakanaja i nadziejnaja ziamla budzie gatovaja pryniac' jago, « syny Boŭŭja » daviedajucca i zrazumiejuc', ŭto Carstva Njabiesnaje byľo adkryta im tym, chto byľ pasľany z niabiosaŭ, Isusam Chrystom.

Gety « ľist aľiŭki » sviedčyŭ Noju, ŭto prarastannie i rost dreŭ znoŭ magčymyja.

Byccio 8:12: « I pačakaŭ jon jaŭče siem dzion inŭych i vypusciŭ goľuba; ale toj nie viarnuŭsia da jago ».

Gety znak byľ vyraŭaľnym, bo jon dakazvaŭ, ŭto « goľub » vyraŭyŭ zastacca ŭ pryrodzie, jakaja znoŭ prapanoŭvaľa jamu jeŭu.

Getak ŭa, jak « goľub » znikaje pasla tago, jak pieradaŭ svajo pasľannie nadziei, pasla tago, jak addaŭ svajo ŭyccio na ziamľi, kab adkupic' svaich vybrannikaŭ, Isus Chrystos, « Kniaz' miru », pakinie ziamlu i svaich vučniaŭ, pakinuŭŭy ich svabodnymi i niezaleŭnymi, kab jany ŭŭyli svaim ŭycciom da svajgo kančatkovaga ŭľaŭnaga viartannia.

Byccio 8:13: « U ŭascisot pierŭŭm godzie, u pierŭy miesiac, u pierŭy dzien' miesiaca, vysachľa vada na ziamľi. I Noj zniaŭ dach z kaŭčega, i pagladzieŭ, i vos', pavierchnia ziamľi vysachľa ».

Zjamla jaŭče častkova vysachľa, ale ŭsio abiacala, tamu Noj vyraŭyŭ adkryc' dach kaŭčega, kab vyjsi za jago mieŭy. Vjedajučy, ŭto kaŭčeg sieŭ na mieľ' na viarŭŭni gary Ararat, jago zrok raspasciraŭsia vieľmi daloka i vieľmi ŭyroka za garyzont. Padčas patopu kaŭčeg nabyŭ vobraz vyľuplenaga jajka. U momant vyľuplennia ptuŭania samo razbiľa ŭkarľupinu, u jakoj jano byľo začyniena. Noj zrabiŭ toje ŭ samaje; jon « zdymaŭ pakryccio kaŭčega », jakoje boľŭ nie magľo abaraniac' jago ad praľiŭnoga daŭdŭu. Zviarnicie ŭvagu, ŭto Bog nie pryŭŭŭ, kab adčynic' dzviery kaŭčega, jakija jon sam začyniŭ; geta označaje, ŭto jon nie sumniavajucca i nie zmianiaje standart svajgo suda ŭ adnosinach da ziamnych buntaŭnikaŭ, dla jakich dzviery zbaŭlennia i niabiosaŭ zaŭsiody buduc' začynienyja.

Byccio 8:14: « A ŭ drugi miesiac, u dvaccac' siomy dzien' miesiaca, ziamla vysachľa ».

Zjamla znoŭ stanovicca prydatnaj dla ŭŭcicia pasla tago, jak jana budzie caľkam začyniena ŭ kaŭčegu na praciagu 377 dzion z dnia pasadki i začyniennia dzviarej Bogam.

Byccio 8:15: « I skazaŭ Bog Noju :

Byccio 8:16: « Vyjdzi z kaŭčega ty i ŭonka tvaja, i syny tvaje, i ŭonki synoŭ tvaich z taboju ».

Znoŭ ŭa, geta Bog daje signaľ da vychadu z « kaŭčega », Jon začyniŭ adzinyja « dzviery » dla jago pasaŭŭraŭ pierad patopam.

Byccio 8:17: « Vyviadzi z saboj usuŭ ŭŭvaju istotu, jakaja z taboju, ad ptuŭak da byďľa i ŭsich gadaŭ, jakija poŭŭzajuc' pa ziamľi; i chaj jany raspaŭsiudŭŭajucca pa ziamľi, i ľadziacca, i razmnaŭajucca na ziamľi ».

Scena nagadvaje piaty dzien' tydnia stvarennia, ale geta nie novaje stvarennie, bo pasla patopu adnaŭlennie nasieľnictva Zjamľi — geta etap pradkazanaga prajekta na pierŭŭŭja 6000 gadoŭ gistoryi Zjamľi. Bog zadumaŭ gety etap jak ŭachľivy i strymľivajučy. Jon daŭ čaľaviectvu smiarotny dokaz nastupstvaŭ svajgo boskaga suda. Dokaz, jaki budzie ŭŭgadany ŭ 2-m Pasľanni Pjatra 3:5-8: « Bo jany

nie wiedając, że niabiosy byli stworzone wcześniej słowami Bożym, i ziemia — z wady i u wadzie. Przez ich tagačasny świat, napoŃniŃsya wadoj, zaginŃ. Ale tym samym słowami i ciapiersniaje nieba i ziemia zachodwajucca na dzieŃ suda i pagibieŃ biazboŃnych ludzi. Ale, umiawanyja, nie zabrywajcie adnago: u Gospada adzin dzieŃ, jak tysiaŃ gadoŃ, i tysiaŃ gadoŃ, jak adzin dzieŃ. AbwieŃany patop agniŃ spraŃdzicca Ń kancy siomaga tysiaŃgoddzia padŃas apoŃniaga suda, kaŃi adkrywajucca paŃymianyja krynicy padziemnej magmy, jakija pakrywajucca usiu pawierchniu ziemni. Getaje « vogniennaje voziera », zgdanaje Ń Adkrycci 20:14-15, zniŃŃc' pawierchniu ziemni razam z jaje buntaŃniŃymi niawiernymi ŃŃcharami, a taksama ich sprawy, jakija jany chacieŃi przywilejawaŃ, pagardŃajuccy prajaŃlenaj luboŃju Boga. I getaje siomaje tysiaŃgoddzie byŃo pradkazana siomym dniom tygodnia, geta znaŃc', zgodna z wyznaŃczeniem « adzin dzieŃ jak tysiaŃ gadoŃ, i tysiaŃ gadoŃ jak adzin dzieŃ ».

Byccio 8:18: « I wyŃsaŃ Noj, jon i syny jagonyja, i Ńonka jagonaja, i Ńonki synoŃ jagonych ».

Pasla tago, jak ŃywioŃy syŃli, pradstaŃniki nowaga ŃawieŃstwa taksama pakidajucca kaŃŃeg. Jany znoŃ adkrywajucca dla siabie sonieŃnaje swiaŃło i wielizarnuju, amaŃ biazmieŃnuju prastoru, jakuju prapanuje im przyroda, pasla 377 dzieŃ i naŃej zniawolennia Ń ciesnej, ciomnej, zamknionaj prastory.

Byccio 8:19: « Usia ŃywioŃa, i Ńsie paŃzyny, i Ńsie ptuŃki, i Ńsio, Ńto ruchajeccca pa ziemni, pawodle rodu swajgo, wyŃŃli z kaŃŃega ».

AdpŃyccio kaŃŃega pradkazwaje Ńwachod wybranych u Carstwa Njabiesnaje, ale Ńwojducc' tudy toŃki tyja, kago Bog asudziŃ Ńystymi. U Ńasy Noja getaga jaŃŃe nie adbyŃosia, bo Ńystyja i niaŃystyja buducc' Ńyc' razam na adnej ziemni, zmagajuccysia adzin z adnym da kanca swiatu.

Byccio 8:20: « Noj pabudawaŃ achwiarnik Gospadu; jon uziaŃ z usich Ńystych ŃywioŃ i z usich Ńystych ptuŃak i prynios na achwiarniku cetaspalenni ».

Ńawakost — geta akt, jakim wybrany Noj wykazwaje swaju ŃdziaŃnasc' Bogu. Smiercc' niawinnaj achwiary, u dadzienym wypadku ŃywioŃy, nagadvaje Bogu-Tworcu pra srodak, z dapamogaj jakoga Ń Isusie Chryscie jon przydzie, kab adkupic' duŃy swaich wybrannikaŃ. Ńystyja ŃywioŃy godnyja pradstaŃlac' achwiaru Chrysta, jaki Ńwasobic' daskanajuju ŃyscinuŃi wa Ńsioj swajoj duŃy, cieŃe i duchu.

Byccio 8:21: « I adŃuŃ Gaspodz' przyjemny pach, i skazaŃ Gaspodz' u sercy Swaim: nie budu boŃŃ prakŃinac' ziemiu za ŃawieŃka, bo namysieŃ serca ŃawieŃŃaga — Ńło ad maŃadosci jagonaj; i nie budu boŃŃ pabiwac' usio Ńywoje, jak Ja zrabieŃ ».

Cetaspalennie, pryniesienaje Nojem, — geta sapraŃdny akt wiery, i pastuchmianaj wiery. Bo, kaŃi jon prynosic' achwiaru Bogu, to geta Ń adkaz na achwiarny abraŃ, jaki jon zagadaŃ zadoŃga da tago, jak nawuŃyŃ jago gabrejam, jakija pakinuŃi Jegipiet. Wyraz « przyjemny pach » adnosicca nie da boskaga niuchu, a da Jago boskaga Ducha, jaki Ńanuje jak pastuchmianasc' swajgo wiernaga wybrannika, tak i prarockaje baŃannie, jakoje gety abraŃ daje Jago buduccaj spagadŃiwaj achwiary Ń Isusie Chryscie.

Da StraŃnaga suda boŃŃ nie budzie razburaŃnaga patopu. Vopyt toŃki Ńto pakazaŃ, Ńto ŃawieŃka pa pŃoci naturaŃna i spadŃynna « biazboŃny », jak skazaŃ Isus pra swaich apostafaŃ u JevangieŃŃi ad Matfieja 7:11: « KaŃi Ń wy, buduccy Ńłymi, wiedajecie, jak dawac' dobryja dary dzieciam waszym, tym boŃŃ Ajciec was Njabiesny dascc' dabro tym, chto prosic' u Jago ». Tamu Bogu dawiadziecca Ńtajmawac' getuju « biazboŃnuju » «ŃywioŃu », mierkawannie, jakoje padziaŃaje PawieŃ u 1 Kar. 2:14, i, prajaŃlajuccy

ŭ Isusie Chrystie siŭ svajoj lubovi da ich, niekatoryja z tych, kago nazyvajuc' « biazboŭnymi », stanuc' viernymi i pasłuchmianymi vybranymi ludźmi.

Byccio 8:22: « Paku' ziamla tryvaje, siaŭba i ŭnivo, choład i spioka, leta i zima, dzien' i noč nie spyniacca ».

Gety vos'my razdziel zakančvajecca napaminam pra čargavannie absalutnych suprac'ległasciej, jakija kiravaŭi ŭmovami ziamnoga ŭžycia z pieršaga dnia stvarennia, kaŭi praz svajo ŭstanaŭlennie « noč i dzien' » Bog adkryŭ ziamnuju barac'bu pamiž « ciemraj » i « sviaŭłom », jakaja ŭ rešcie rešt pieramoŭa praz Isusa Chrysta. U getym vieršy jon pieraŭičvaje getyja krajnija čargavanni, jakija z'jaŭlajucca vynikam tago, što sam grech z'jaŭlajecca vynikam svabodnaga vybaru, dadzienaga getym niabiesnym i ziamnym stvarenniam, jakija takim čynam voŭnyja lubic' i słuŭžyc' Jamu abo adkidac' Jago da takoj stupieni, što nienavidziac' Jago. Ale vynikam getaj svobody budzie ŭžycio dla pryčiŭnikaŭ dabra i smierc' i zniščennie dla tych, chto zło, jak toŭki što pakazaŭ patop.

Usie zgadanyja temy niasuc' duchoŭnaje paŭłannie:

« Sjaŭba i ŭnivo »: namiakajuc' na pačatak jevangjelizacyi i kaniec svietu; vobrazy, uziaŭtyja Isusam Chrystom u jago prypaviesci, asabliva ŭ Mc. 13:37-39: « Jon adkazaŭ: chto sieje dobraje nasiennie, josc' Syn Čaŭaviečy; pole — geta sviet; dobraje nasiennie — geta syny Carstva; kukaŭ — geta syny złoga; vorag, jaki pasiejaŭ jago, — geta d'jabaŭ; ŭnivo — geta kaniec svietu ; ŭniacy — geta anioŭy ».

« Choład i spioka »: « Spioka » zgadvajecca ŭ Adkrycci 7:16: « Jany boŭš nie buduc' adčuvac' goładu i smagi, i sonca, ani nijakaja spioka nie budzie piačy ich ». Ale naadvarot, « choład » — geta taksama nastupstva praklonu grachu.

« Łjeta i zima »: geta dva siezony krajnasciej, koŭny z jakich getak ŭa nieprzyjemny ŭ svaim prazmiernasci.

« Dzien' i noč »: Bog nazyvaje ich u tym paradku, u jakim čaŭaviek daje jamu, bo ŭ Jago zadumie, u Chrystie, nadychodzic' čas dnia, čas zakłiku ŭvajszi ŭ Jago łasku, ale pasla getaga času nadychodzic' čas « nočy, kaŭi nichto nie moŭa pracavac' », pavodle Jana 9:4, geta značyc' zmianic' svoj los, bo jon kančatkova vyznačany na ŭžycio ci na smierc' z kanca času łaski.

Byccio 9

Adarvannie ad normy ŭžycia

Byccio 9:1: « I dabrastaviŭ Bog Noja i synoŭ jagonych, i skazaŭ im: pŭadziciesia i rozmnaŭajciesia, i napaŭniajcie ziamlu » .

Geta budzie pieršaja rola, jakuju Bog dasc' ŭyvym istotam, abranym i vyratavanim kaŭčegam, pabudavanim ludz'mi: Noju i jago trom synam.

Byc. 9:2: « Strach pierad vami i trymciennie pierad vami buduc' na ŭsich zviarach ziamnych, na ŭsich ptuškach niabiesnych, na ŭsim, što ruchajecca pa ziamli, i na ŭsich rybach marskich; jany addadzieny ŭ vašyja ruki ».

Źyvioŭny sviet abaviazany svaim vyŭyvaniem čaŭavieku, tamu čaŭaviek zmoŭa daminavac' nad ŭyvioŭami jašče boľš, čym da patopu. Za vyklučenniem vypadkaŭ, kaŭ ŭyvioŭa gublaje kantroŭ z-za strachu abo razdraŭniennia, jak praviŭa, usie ŭyvioŭy bajacca čaŭavieka i sprabujuc' uciačy, kaŭ sustrakajucca z im.

Byccio 9:3: « Usio, što ruchajecca, što ŭyvie, budzie vam jeŭaj ; jak zialonuju travu, Ja daŭ vam usio geta ».

Getaja zmiena ŭ dyjecie maje niekaŭki abgruntavanniaŭ. Nje nadajučy zanadta viaŭikaj uvagi pradstaŭlenamu paradku, pa-pieršaje, ja pryvodu nieadkŭladnuju adsutnasc' raslinnaj jeŭy, jakaja vyčarpaŭasia padčas patopu, i ziamla, pakrytaja salonymi vodami, staŭšy častkova steryŭnaj, toŭki pastupova adnavic' svaju poŭnuju ŭradŭlivosc' i praduktyŭnasc'. Akramia tago, ustalavannie gabrejskich achviarnych abraŭaŭ zapatrabuje ŭ svoj čas spaŭyvannia płoci achviary, pryniesienaj u achviaru ŭ praročym bačanni Sviatoj Vjačery, dzie chleb budzie z'jadacca jak simvaŭ cieŭa Isusa Chrysta, a vinogradny sok — jak simvaŭ jago kryvi. Treciaja pryčyna, mienš pryznanaja, ale nie mienš praŭdzivaja, zaklučajecca ŭ tym, što Bog choča skaracic' praciagŭlasc' ŭyccia čaŭavieka; i spaŭyvannie płoci, jakaja razbeščvaje i ŭnosic' u čaŭaviečaje cieŭa elementy, razburaŭnja dla ŭyccia, budzie asnovaj pospiechu jago ŭadannia i jago rašennia. Toŭki vopyt viegjetaryjanskaj abo vieganskaj dyjety daje asabistaje pacvierdŭzannie getamu. Kab padmacavac' getuju dumku, zviarnicie ŭvagu, što Bog nie zabaraniaje čaŭavieku ŭŭyvac' u jeŭu niačystych ŭyvioŭ , navat kaŭ jany škodnyja dla jago zdaroŭja.

Byccio 9:4: « Toŭki miasa z dušoj jagonaj, z kryvioju jagonaj, nie ješcie ».

Getaja zabarona zastaniecca ŭ sile i ŭ starym zapaviecie, zgodna z Łjevitom 17:10-11: « Kaŭ chto z domu Izrailevaga abo z pryčadniaŭ, jakija ŭyvuc' siarod ich, budzie jesci jakuju-niebudz' kroŭ , dyk Ja paviaru abličča Majo suprac' tago, chto jesc' kroŭ, i vynišču jago z narodu jagonaga » , i ŭ novym, zgodna z Dziejami 15:19-21: « Tamu ja vyašyŭ nie turbavac' jazyčnikaŭ, jakija zviartajucca da Boga, ale napisac' im, kab jany ŭstrymŭlivaŭsia ad apagan'vannia idaŭami, ad raspusty, ad zadušanym ŭyvioŭ i ad kryvi . Bo Majsiej z daŭnich časoŭ mieŭ u koŭnym goradzie tych, chto prapaviedavaŭ jago, bo jago čytajuc' u sinagogach koŭnuju subotu ».

Bog nazyvaje « dušoj » usu istotu, jakaja skŭladajecca z cieŭa z płoci i duchu, caŭkam zaleŭnaga ad płoci. U getaj płoci ručaŭnym organam z'jaŭlajecca mozg, jaki siŭkujecca samoj kryvioju, jakaja ačyščajecca z koŭnym udycham kištarodam, jaki pagŭnajecca logkimi. U ŭyvym stanie mozg stvaraje elektryčnyja signaŭy, jakija gjenierujuc' dumki i pamiač' , i kiruje funkcyjanavanniem usich inšych cialesnych organaŭ, jakija skŭladajuc' fizičnaje cieŭa. Rola «kryvi», jakaja, akramia tago, unikaŭnaja dla koŭnaj ŭvoj dušy dziakujučy gjenomu, nie pavinna ŭyvacca pa pryčynach zdaroŭja, tamu što jana niasie adchody i prymieški, stvoranyja pa ŭsim cieŭe, i pa duchoŭnaj pryčynie. Bog zareziervavaŭ dla

siabie absalutna vyklučnym čynam, dla svajgo religijnaga vučennia, pryncyp piccia kryvi Chrysta, ale toľki ũ simvatičnaj formie vinagradnaga soku. Kaľi žyccio ũ kryvi, toj, chto p'je kroŭ Chrysta, adnaŭlaje siabie ũ Jago sviatoj i daskanafaj pryrodzie, zgodna z sapraŭdnym pryncypam, ťto cieľa skladajecha z tago, čym jano siľkujecca.

Byc. 9:5: « Njachaj budzie vam viadoma, ťto kroŭ duš vašych Ja spaganiu z ruki kožnaj žyvioľy, i dušu čaľavieka Ja spaganiu z ruki čaľavieka, navat čaľavieka, brata jagonaga ».

Žyccio — najvažniejšaja reč dla Boga-Tvorcy, jaki jago stvaryŭ. My pavinny sľuchac' Jago, kab usviadomic' aburennie, jakoje getaje zľačynstva ũjaŭlaje suprac' Jago, sapraŭdnaga ũľadaľnika zabranaga žyccia. Takim čynam, toľki Jon moža ũzakonic' zagad zabrac' žyccio. U papiarednim vieršy Bog dazvoľiŭ čaľavieku brac' žyvioľ' naje žyccio ũ ježu, ale tut gavorka idzie pra zľačynstva, pra zabojsťva, jakoje kančatkova spyniaje čaľaviečaje žyccio. Geta zabranaje žyccio boľš nie budzie miec' magčymasci nablizicca da Boga, ani sviedčyc' pra zmienu pavodzin, kaľi da getaga času jano nie adpaviadaľa Jago standartu zbaŭlennia. Tut Bog zakľadvaje padmurak zakona adpľaty: «voka za voka, zub za zub, žyccio za žyccio». Žyvioľa zapľacic' za zabojsťva čaľavieka svajoj ũľasnaj smierciu, a čaľaviek typu Kaina budzie zabity, kaľi zab'je svajgo kryvavaga « brata » typu Avieľa.

Byc. 9:6: « Chto praľ'je kroŭ čaľaviečuju, z kryvioju čaľaviečaj praľ'jecca i jago kroŭ, bo Bog stvaryŭ čaľavieka pavodle svajgo vobrazu ».

Bog nie imkniecca pavialičyc' koľkasc' smierciaŭ, bo, naadvarot, dazvalajučy zabojsťva zabojsťcy, Jon različvaje na strymľivajučy efekt i na toje, ťto z-za ryzyki najboľšaja koľkasc' ludziej navučycca kantralavac' svaju agresiju, kab nie stac' zabojsťcam, u svaju čargu, godnym smierci.

Toľki tyja, chto natchniony sapraŭdnaj i aŭtentyčnaj vieraj, moguc' zrozumiec', ťto značyc' byc' « Bogam, stvoranym čaľaviekam pavodle svajgo vobrazu ». Asabľiva tady, kaľi čaľaviečťva stanovicca žachľivym i agidnym, jak geta adbyvajecca sionnia ũ zachodnim sviecie i paŭsiuľ' na ziamľi, spakušanaje navukovymi viedami.

Byc. 9:7: « A vy pľadziciesia i razmnažajciesia, i raspaŭsiudžvajciesia pa ziamľi i razmnažajciesia na joj ».

Bog sapraŭdy žadaje getaga pamnažennia, i niezdarma, bo koľkasc' vybranych nastoľki maľaja, navat u paraŭnanni z pakľikanyimi, jakija traplajuc' na ťľachu, ťto čym boľšaja koľkasc' Jago stvarenniaŭ, tym boľš Jon zmoža znajsci i vybrac' svaich vybranych siarod ich; bo, zgodna z dakľadnasciu, adznačanaj u Dan. 7:9, praporcyja skladaje adzin miľjon vybranych na dziesiac' miľjardaŭ pakľikanych, abo 1 na 10 000.

Byc. 9:8: « I znoŭ skazaŭ Bog Noju i synam jagonym z im, kažučy :

Bog zviartajecca da čatyroch mužčyn, tamu ťto, dajučy ũľadu mužčynskamu pradstaŭniku čaľaviečaga rodu, jany buduc' niesci adkaznasc' za toje, ťto jany dazvoľiti zrubic' žančynam i dzieciam, jakija znachodziacca pad ich ũľadaj. ũľada — geta znak davieru, jaki Bog prapanuje mužčynam, ale jano robic' ich caľkam adkaznymi pierad Jago tvaram i Jago sudom.

Byc. 9:9: « Vos', Ja zakľučaju zapaviet Moj z taboju i z naščadkami tvaimi pasla ciabie » .

Sjonnia nam važna ũsviadic', ťto my — getaje « siemia », z jakim Bog ustalavaŭ svoj « zapaviet » . Sučasnaŭe ŭycio i jago spakuslivyja vynachodki nie zmianiajuc' naŝaga čaľaviečaga pachodŭannia. My — spadčynniki novaga pačatku, jaki Bog daŭ čaľaviectvu pasla straŝnaga patopu. Zapaviet, ustalavany z Nojem i jago tryma synami, kankretny. Jon abaviazvaje Boga boľŝ nie zniŝčac' usio čaľaviectva vodami patopu. Pasla jago pryjdzie zapaviet, jaki Bog ustaluje z Abragamam, jaki budzie vykanany ũ dvuch pasladoŭnych aspiectach, ģitaraľna ũ časio i duchoŭna skancetravanyh na adkuplenčym sľuŭenni Isusa Chrysta. Gety zapaviet budzie fundamentaľna indyviduaľnym, jak i status vyratavannia, jaki znachodzicca na konu. Na praciagu 16 stagoddziaŭ, jakija buduc' papiaredničac' jago pierŝamu pryŝesciu, Bog adkryje svoj pľan vyratavannia praz reľigijnyja abrazy, zagadanyja gabrejskamu narodu. Zatym, pasla vykanannia ũ Isusie Chryscie getaga pľana, adkrytaŭa va ũsim jago sviatle, jaŝče kala 16 stagoddziaŭ niaviernasc' zmienic' viernasc', i na praciagu 1260 gadoŭ pad egidaj rymskaga papizmu budzie panavac' najciomniejŝaja ciemra. Z 1170 goda, kaľi Piter Uoľdo znoŭ zmog praktykavac' čystuju i viernuju chryscijanskuju vieru, u tym ģiku vykonvajučy sapraŭdnuju subotu, mienŝ asvietlenyja vybranyja byľi pasla jago abrazyja ũ pačataj, ale nie zavierŝanaj pracy Refarmacyi. Akramia tago, toľki z 1843 goda, ŝlacham padvojnaga vyprabavannia viery, Bog zmog znajsci viernych vybranych siarod pijanieraŭ adventyzmu. Ale im byľo jaŝče zanaďta rana caľkam zrazumiec' tajamnicy, adkrytyja ũ Jago praroctvah. Znak zapavietu z Bogam zaŭsiody z'jaŭľajecca ũniasieniem i pryniacciem Jago sviatľa, tamu praca, jakuju ja piŝu ũ Jago imia, kab asvietnic' Jago vybranych, pad nazvaj « sviedčannie Isusa » ũjaŭľaje saboj jago apoŝniuju formu, znak tago, ŝto Jago zapaviet sapraŭdy reaľny i pacvierďžany.

Byc. 9:10: « z koŭnaj ŭvoj istotaľ, jakaja z vami, z ptuŝkami i ŭvioletaj, i z usimi zviamami ziamnymi, ci z usimi, ŝto vyjŝli z kaŭčega, ci z usimi zviamami ziamnymi ».

Zapaviet, pradstaŭleny Bogam, tyčycca taksama ŭviolet, geta značyc' usiogo, ŝto ŭvie i budzie razmnaŭacca na ziamľi.

Byc. 9:11: « Ja ŭstanaŭľu zapaviet Moj z vami: nijakaja pľoc' boľŝ nie budzie zniŝčana vodami patopu, i nie budzie boľŝ patopu na zniŝčennie ziamľi ».

Urok patopu pavinien zastavacca unikaľnym. Cjapier Bog ustupic' u bľizki boj, bo jago meta — zavajavac' sery svaich vybrannikaŭ.

Byc. 9:12: « I skazaŭ Bog: vos' znak zapavietu, jaki Ja ŭstanaŭľivaju pamiŝ Mnoju i vami, i pamiŝ koŭnaj ŭvoj istotaľ, jakaja z vami, na vieki viečnyja » .

Gety znak, jaki daje Bog, tyčycca ũsich ŭvych istot, čystych i niačystych. Geta jaŝče nie znak prynaľeŭnasci da Jago asoby, jakim budzie siomy dzien', subota. Gety znak nagadvaje ŭvym istotam pra abiacannie, jakoŭe Jon daŭ boľŝ nikoľi nie zniŝčac' ich vodami patopu; geta jago miaŭa.

Byc. 9:13: « Ja pakľau viasioľku Maju ũ vobľaku, i jana budzie znakam zapavietu pamiŝ Mnoju i ziamloj ».

Navuka rastľumačyc' fizičnuju pryčynu isnavannia viasioľki. Geta raskľadannie svietľavoga spiektu soniečnaga sviatľa, jaki laŭc' na tonkich pľastach vady abo pry vysokaj viľgotnasci. Usie zaŭvaŭŭti, ŝto viasioľka z'jaŭľajecca, kaľi idzie doŭdŭ, i sonca raspaŭsiudŭvaje svaje pramiani sviatľa. Tym nie mienŝ, doŭdŭ nagadvaje pavodku, a soniečnaje sviatľo ŭvasablaje adčuvaľnaje, karysnaŭe i zaspakajaľnaje sviatľo Boga.

Byccio 9:14: « I staniecca, kaŕi Ja zbiaru chmary na ziamlu, tady ŕavicca viasioŕka ũ chmary » .

Takim čynam, chmary byli vynajdzieny Bogam, kab stvarac' doŕdŕ toŕki pasla patopu i adnačasova z pryncypam viasioŕki. Adnak u našu agidnuju epochu biazboŕnyja muŕčyny i ŕančyny skaziŕi i apaganiŕi getuju temu viasioŕki, uziâuŕy gety simvaŕ boskaga sajuza, kab zrabic' jago abrevijaturaj i emblemaj zboru seksual'nych zbočnikaŕ. Bog pavinien znajsci ũ getym vaŕkuju pryčynu, kab udaryc' getaje agidnaje i niepavaŕŕivaje da jago i čaŕaviečaga rodu čaŕaviečtva. Apoŕnija prykmiety jago gniewu chutka z'javiacca, piakučyja, jak agon', i razburaŕ'nyja, jak smierc'.

Byc. 9:15: « I Ja ũspomniu zapaviet Moj, jaki pamiŕ Mnoju i vami, i pamiŕ usialakaj ŕyvoj duŕoj u koŕnaj płoci; i vody boŕŕ nie buduc' patopam na zniŕcennie koŕnaj płoci ».

Čytajučy getyja ŕlwy dabryni z vusnaŕ Boga, ja acen'vaju paradoks, dumajučy pra zaŕvagi, jakija Jon moŕa zrabic' sionnia z-za čaŕaviečaj raspusty, jakaja viartajecca da ũzroŕniu dapatonnych ludziej.

Bog strymaje svajo ŕlwa, boŕŕ nie budzie patopu vady, ale dla ũsich buntaŕnikoŕ patop agniu padrychtavany na dzien' apoŕniaga suda; pra ŕto apostaŕ Pjotr nagadaŕ nam u 2 Pjatra 3:7. Ale pierad getym apoŕnim sudom i pierad viartaniem Chryŕta jadzierny agon' Treciaj susvietnaj vajny abo «ŕostaja truba » z Adkryccia 9:13-21 pryjdzie ũ vygladzie ŕmatŕikich i zŕaviesnych smiarotnych «gryboŕ», kab zmiatac' prytuŕki biezzakonna, jakimi ŕali viaŕikija garady, ŕalicy ci nie, płaniety Zjamla.

Byccio 9:16: « Vjasioŕka budzie ũ vobŕaku, i ja pagladŕu na jaje, kab uspomnic' viečny zapaviet pamiŕ Bogam i koŕnaj ŕyvoj istotaj u koŕnaj płoci, jakaja josc' na ziamŕi ».

Toj čas daloki ad nas, i jon mog by pakinuc' novym pradŕaŕnikam čaŕaviečtva viaŕikuju nadzieju pazbiegnuc' pamyŕak, ũčynienych dapatonnymi ludŕmi. Ale sionnia nadzieja boŕŕ nie dazvalajecca, tamu ŕto płady dapatonnych časoŕ z'jaŕlajucca paŕsiuŕ ŕiarod nas.

Byc. 9:17: « I skazaŕ Bog Noju: geta znak zapavietu, jaki Ja ũŕtanovaŕ pamiŕ Mnoju i koŕnaj płocciu, jakaja na ziamŕi ».

Bog padkresŕivaje charaktar getaga zapavietu, jaki ũŕtanoŕleny z «usiakaj płocciu». Geta zapaviet, jaki zaŕsiody budzie tyčycca čaŕaviečtva ũ kalektyŕnym sensie.

Byccio 9:18: « Syny Noja, jakija vyŕŕi z kaŕčega, byli: Sim, Cham i Jafiet. Cham byŕ bac'kam Chanaana ».

Nam dajecca ũdakŕadniennie: « Cham byŕ bac'kam Chanaana ». Pamiatajcie, ŕto Noj i jago syny — usie voŕaty, jakija zachavaŕi pamiery dapatonnych ludziej. Takim čynam, voŕaty buduc' praciagvac' razmnaŕacca, asabŕiva ũ ziamŕi «Chanaan», dzie, na ich niaŕčascie, gabrei, jakija pakinuŕi Jegipiet, znojduc' ich, bo strach, vykŕikany ich pamierami, asudziac' ich na 40-gadovaje bŕukannie pa pustyni i smierc' tam.

Byccio 9:19: « Geta try syny Noja, i ad ich naŕčadkaŕ byŕa zasielena ũsia ziamla ».

Zviarnicie ũvagu, ŕto pierŕapačatkova ũsie dapatonnyja ludzi mieli adnago čaŕavieka jak svajo pachodŕzannie: Adama. Novaje paslapatopnaje ŕyccio pabudavana na troch ludziach: Simie, Chamie i Jafiecie. Tamu narody ich naŕčadkaŕ buduc' padzielenyja i padzielenyja . Koŕnaje novaje naradŕzennie

budzie zviazana sa svaim patryjarcham — Simam, Chamam abo Jafietam. Duch padzieľu budzie abapiracca na getaje roznaje pachodžannje, kab suprac'stajac' pamiž saboj ludziam, pryviazanym da tradycyj svaich prodkaŭ.

Byccio 9:20: « I Noj pačau apracoŭvac' ziamlu i sadziŭ vinogradniki ».

Geta, u rešcie rešt, narmaľnaja dziejnasc', tym nie mienš budzie miec' sur'joznyja nastupstvy. Bo ŭ kancy vyroščvannia Noj zbiraje vinograd, i vycisnuty sok, akislajučysia, jon p'je aľkagoľ.

Byccio 9:21: « I vypiŭ jon vina, i ap'janieŭ, i adkryšsia siarod namiota svajgo » .

Straciŭšy kantroľ nad svaimi dziejanniami, Noj ľičyc', što jon adzin, jon agalajecca i caľkam raspranajecca.

Byc. 9:22: «Cham, bac'ka Chanaana, ubačyŭ galiznu bac'ki svajgo i raskazaŭ pra geta dvum bratam svaim na vulicy » .

U toj čas čaľaviečy rozum byŭ jašče vieľmi adčuvaľny da getaj agolenasci, adkrytaj grešnym Adamam. I Cham, paciešyŭšysia i, biezumoŭna, trochi nasmiešliva pastaviŭšysia da niadobraj idei, raskazaŭ pra svoj vizuaľny dosvied dvum bratam.

Byc. 9:23: « Tady Sem i Jafiet uziati pľašč, paklaťi jago na plečy svaje, pajšli adstupiŭšy nazad i nakryťi galiznu bac'ki svajgo; i, jak što tvary ich byľi adviernutyja, jany nie bačyľi galizny bac'ki svajgo ».

Z usimi nieabchodnymi mierami zasciarogi dva braty nakryvajuc' goľaje cieľa bac'ki.

Byccio 9:24: « I pračnušsia Noj ad vina svajgo i pačuŭ, što zrabiŭ z im maľodšy syn jagony ».

Dyk vos', dvum bratam daviaľosia raskazac' jamu. I gety danos uzrušyŭ Noja, jaki adčuŭ, što jago gonar jak bac'ki byŭ padarваны. Jon nie piŭ aľkagoľ naŭmysna, a staŭ achviaraj naturaľnaj reakcyi vinogradnaga soku, jaki z časam akislajecca, i cukar jakoga pieratvarajecca ŭ spirt.

Byccio 9:25: « I skazaŭ jon: praklaty Chanaan! jon budzie rabom raboŭ u bratoŭ svaich » .

Faktyčna, gety dosvied sľužyc' toľki padstavaj dla Boga-Tvorcy praročyc' pra naščadkaŭ synoŭ Noja. Bo sam Chanaan nie mieŭ nijakaga dačyniennia da ŭčynku svajgo bac'ki Chama; tamu jon byŭ nievinavaty ŭ svajoj vinie. I Noj praklaŭ jago, toj, čto ničoga nie zrabiŭ. Skľaŭšajasia situacija pačynaje adkryvac' nam pryncyp Božaga suda, jaki z'jaŭlajecca ŭ drugoj z dziesiaci Jago zapaviedziaŭ, jakija možna pračytac' u Zych. 20:5: « Nje pakľaniajsia im i nie sľužy im, bo Ja, Gaspodz', Bog tvoj, — Bog zajzdroсны, Jaki karaje dziaciej za vinu bac'koŭ da terciaga i čacviortaga pakalennia tych, čto nienavidzic' Mjanie ». U getaj vidavočnaj niespraviadľivasci schavana ŭsia mudrasc' Boga. Bo, padumajcie, suviaz' pamiž synam i bac'kam naturaľnaja, i syn zaŭsiody budzie na baku bac'ki, kaťi na jago napadajuc'; za redkim vyklučenniem. Kaťi Bog udaryc' bac'ku, syn budzie nienavidziec' jago i abaraniac' bac'ku. Prakľinajučy syna, Chanaana, Noj karaje Chama, bac'ku, zaniepakojenaga pospiecham svaich naščadkaŭ. A Chanaan, sa svajgo boku, budzie niesci nastupstvy tago, što jon syn Chama. Tamu jon budzie adčuvac' tryvaľuju kryŭdu na Noja i dvuch synoŭ, jakich jon dabrasťaŭlaje: Sima i Jafieta. My ŭžo viedajem, što naščadki Chanaana buduc' zniščany Bogam, kab prapanavac' Izrailu, svajmu narodu, vyzvalenamu z jegipieckaga rabstva (jašče adzin syn Chama: Micraim), svaju nacyjanaľnuju terytoryju.

Byccio 9:26: « I skazaŭ jon: dabrašćaviony Gaspodz', Bog Simaŭ, i chaj Chanaan budzie im rabom! »

Noj pradkazaŭ svaim synam płań, jaki Bog mieŭ dla koŭnaga z ich. Takim čynam, naščadki Chanaana buduć paniavoleny naščadkami Sima. Cham pašyrycca na poŭdzien' i zasialic' afrykanski kantynient aŭ da ziamli sučasnaga Izraila. Šem pašyrycca na ŭschod i paŭdniovy ŭschod, zasialiŭšy sučasnyja arabskija musuľ'manskija krainy. Z Chaľdei, sučasnaga Iraka, pachodziŭ Abagam, čysty siemit. Gistoryja pacviardŭaje, ŭto Afryka Chanaana sapraŭdy była paniavolena arabami, naščadkami Sima.

Byccio 9:27: « Njachaj Bog pašyryc' ŭladu Jafieta, i chaj jon pasialicca ŭ namiotach Simavych, a Chanaan chaj budzie im rabom! »

Jafiet budzie pašyracca na poŭnač, na ŭschod i na zachad. Na praciagu doŭgaga času poŭnač budzie daminavac' nad poŭdniam. Chryscijanizavanyja paŭnočnyja krainy atrymajuc' techničnaje i navukovaje razvicio, jakoje dazvoľic' im ekspluatavac' paŭdniovyja arabskija krainy i zaniavoľ'vac' narody Afryki, naščadkaŭ Chanaana.

Byc. 9:28: « I ŭžy Noj pasla patopu trysta piac'dziasiat gadoŭ ».

Na praciagu 350 gadoŭ Noj mog sviedčyc' pra patop svaim sučasnikam i papiaredŭvac' ich pra pamylki dpatopnych ŭčharoŭ.

Byc. 9:29: « A ŭsich dzion Noja było dzieviac'sot piac'dziasiat gadoŭ; i jon pamior ».

U 1656 godzie, u god patopu pasla Adama, Noju spoŭniťasia 600 gadoŭ, tamu jon pamior u 2006 godzie pasla grachu Adama, majučy 950 gadoŭ. Zgodna z Bycciom 10:25, pry naradźenni « Fjeleka » ŭ 1757 godzie « ziamla była padzielena » Bogam z-za pieraŭžytaga paŭstannia cara Nimroda i jago Vaviľonskaj vieŭy. Padzieť, abo razľuka, byť vynikam roznych moŭ, jakija Bog dať narodam, kab jany razyšćisia i boľš nie ŭtvarať adziny bľok pierad Jago tvaram i Jago volaj. Takim čynam, Noj pieraŭžyť getuju padzieju i na toj momant jamu było 757 gadoŭ.

Na momant smierci Noja Abram ŭžo naradziŭsia (u 1948 godzie, abo za 2052 gady da smierci Isusa Chrysta, ŭto było ŭ 30 godzie našaj ery pa našym ŭvčajnym faľšyvyym kalendary), ale jon byť va Ury, u Chaľdei, daloka ad Noja, jaki ŭžy na poŭnač kala gary Ararat.

Abram, jaki naradziŭsia ŭ 1948 godzie, kať jago bac'ku Tary było 70 gadoŭ, pakinuť Charan, kab vykanac' Boŭy zagad, va ŭzroscie 75 gadoŭ u 2023 godzie, praz 17 gadoŭ pasla smierci Noja ŭ 2006 godzie. Takim čynam, duchoŭnaja estafieta sajuza była zabiaspiečana i zavieršana.

U 2048 godzie, va ŭzroscie 100 gadoŭ, Abram stať bac'kam Isaaka. Jon pamior va ŭzroscie 175 gadoŭ u 2123 godzie.

Zgodna z Bycciom 25:26, u 2108 godzie, va ŭzroscie 60 gadoŭ Isaak stať bac'kam bľizniat Isava i Jakava.

Byccio 10

Padzieł narodaŭ

Gety razdzieł znajomic' nas z naščadkami troch synoŭ Noja. Geta adkryccio budzie karysnym, tamu što ŭ svaich praroctvach Bog zaŭsiody zgadwaje pieršapačatkovyja nazvy adpaviednych terytorij. Njekatoryja z getych nazwaŭ logka identyfikavac' z sučasnymi nazvami, bo jany zachavali asnoŭnyja karani, naprykład: « Madaj » dla Midyi, « Tuwał » dla Taboŭ'ska, « Mješeč » dla Maskvy.

Byccio 10:1: « Vos' radavod synoŭ Noja: Sima, Chama i Jafieta. I naradziŭsia ŭ ich syny pasla patopu » .

Syny Jafieta

Byccio 10:2: « Syny Jafieta byli: Gomier, Magog, Madaj, Javan, Tuwał, Mešeč i Tyras ».

« Madaj » — geta Midyja; « Javan » — Grecyja; « Tuwał » — Taboŭ'sk; « Mješeč » — Maskva.

Byccio 10:3: « Syny Gamiera: Aškienaz, Ryfat i Tagarma. »

Byccio 10:4: « Syny Javana: Eliša, Tarsis, Kitym i Dadanim. »

« Tarsid » aznačaje Tars; « Kitym » aznačaje Kipr.

Byccio 10:5: « Getymi byli astravy , nasielenyja narodami pavodle ich ziemiaŭ, pavodle ich movaŭ , pavodle ich plamionaŭ, pavodle ich narodaŭ » .

Vyraz « astravy narodaŭ » adnosicca da zachodnich krain sučasnaj Jeŭropy i ich boŭšych terytorij, takich jak Amieryka i Aŭstralija.

Dakładnasc' « koŭnamu na jago movie » znojdzie svajo tŭmačennie ŭ dosviedzie Vaviŭonskaj wieŭy, pra jaki gavorycca ŭ Byc. 11.

Syny Chama

Byccio 10:6: « Syny Chama byli: Kuš, Micraim, Fut i Chanaan » .

Kuš aznačaje Efiopiju; « Misraim » — Jegipiet; « Put » — Łiviju; a « Chaan » aznačaje sučasny Izraiľ abo staraŭžytnuju Palesscinu.

Byccio 10:7: « Syny Kuša: Šeba, Chaviła, Saŭta, Raama i Saŭtecha. Syny Raamy: Šeba i Dedan » .

Byccio 10:8: « A Kuš sparadziŭ Nimroda; jon pačau byc' magutnym na ziamli » .

Gety car « Nimrod » budzie budaŭnikom « Vaviłonskaj wieży », pryčynaj padziełu moŭ Bogam, jaki padzialaje i izaluje ludziej na narody i nacyi, zgodna z Bycciom 11.

Byccio 10:9: « Jon byŭ magutnym palaŭničym pierad Gospadam; tamu i kažuć: jak Nimrod, magutny palaŭničy pierad Gospadam » .

Byc. 10:10: « Jon waładaryŭ spačatku nad Vaviłonom, Erecham, Akadam i Chał'niem u ziamli Šynaar » .

« Vaviłon » adnosicca da starażytnaga Vaviłona; « Akad » adnosicca da starażytnaj Akadyi i sučasnaga gorada Bagdad; « Skiniear » adnosicca da Iraka.

Byc. 10:11: « Z getaj ziamli vyjšaŭ Ašur; jon pabudavaŭ Ninieviju, Rechavot-Chir, Kałach » .

« Ašur » adnosicca da Asiryi. « Ninievija » stała sučasnym Masułam.

Byccio 10:12: « i Resien pamiž Ninievijaj i Kałacham; geta viałiki gorad » .

Getyja try garady znachodziłisia na poŭnačy sučasnaga Iraka, uzdoŭž raki Tygr.

Byccio 10:13: « A Micraim sparadziŭ Łudzima, Anamima, Łjechabima, Naftuchima, »

Byccio 10:14: « Patrusimy, Kasłuchimy, ad jakich pachodziac' Filistymłanie, i Kaftarymy » .

« Filistył'lanami » nazyvajuc' ciapierašnich palestyncaŭ, jakija ūsio jašče znachodziacca ū stanie vajny z Izrailem, jak i ū starym sajuzie. Jany — syny Jegipta, jašče adnago gistaryčnaga voraga Izraila da 1979 goda, kałi Jegiptet zaklučyŭ sajuz z Izrailem.

Byc. 10:15: « Chanaan sparadziŭ Sidona, pieršynca svajgo, i Cheta; »

Byccio 10:16: « i jevusiejaŭ, amarejaŭ, girgjesiejaŭ » ,

« Jevus » adnosicca da Ijerusałima; « amarejcy » byli pieršymi žycharami terytoryi, dadzienaj Bogam Izrailu. Njagledziačy na toje, što jany zastavałisia ū miežach normy dla vołataŭ, Bog pakaraŭ ich smierciu i znišczyŭ ich atrutnymi šeršnikami pierad svaim narodom, kab vyzvałic' getaje miesca.

Byccio 10:17: « chiviei, arkiei, siniejcy »

« Grech » aznačaje Kitaj.

Byccio 10:18: « Arvadei, Zemaryi, Chamafiei. Pasla getaga siem'i Chanaaniejaŭ raskidałisia » .

Byccio 10:19: « Mjaža Chananiejcaŭ ciagnułasja ad Sidona da Gjerara i da Gazy, i da Sadomy, Gamory, Admy i Cevoima da Łašy » .

Getyja starażytnyja nazvy abmiažoŭvajuc' ziamlu Izraila na zachodnim boku poŭnačy, dzie znachodziacca Sidon, na poŭdnie, dzie dagetuł' znachodziacca sučasnaja Gaza, i na ūschodnim boku poŭdnia, u adpaviednasci z miescaznachodźaniam Sadoma i Gamory na miescy «Mjortvaga mora», na poŭnačy, dzie znachodziacca Cevojm.

Byccio 10:20: « Geta syny Chama pavodle ichnich plamionaŭ, pavodle ichnich movaŭ, u ichnich krainach, u ichnich narodach » .

Syny Sima

Byccio 10:21: « I ũ Sima, bac'ki ũsich synoŭ Eviera i brata Jafieta, pieršynca, naradziliſia syny » .

Byccio 10:22: « Syny Sima byli: Ełam, Ašur, Arfaksad, Łud i Aram » .

« Ełam » adnosicca da starażytnych piersaŭ sučasnaga Irana, a taksama da aryjaŭ paŭnočnaj Indyi; « Ašur » adnosicca da starażytnaj Asiryi sučasnaga Iraka; « Łud » adnosicca, magčyma, da Łoda ũ Izraili; « Aram » adnosicca da aramiejaŭ Siryi.

Byccio 10:23: « Syny Arama: Uc, Chuł, Gjeter i Maš » .

Byccio 10:24: « Arfaksad sparadziŭ Šełacha; Šełach sparadziŭ Chebera » .

Byccio 10:25: « U Eviera naradziliſia dva syny: imia adnago — Falek, bo ũ jago dni ziamla padziałiłaſia ; a imia brata jago — Joktan » .

U getym vieršy my znachodzim dakładnasc': « bo ũ jago dni ziamla była padzielena ». My abaviazany jamu magčymasciu datavac' u 1757 godzie, ad grachu Adama, padzieł moŭ, jaki ũznik u vyniku sproby paŭstancaŭ ab'jadanacca šlacham uzviadziennia Vaviłonskaj wieży. Takim čynam, geta čas praŭlennia cara Nimroda.

Byccio 10:26: « Joktan sparadziŭ Ałmadada, Šełefa, Chazarmavieta, Jeracha »

Byc.10:27: « Chadaram, Uzał, Dykła, »

Byc.10:28: « Ovał, Avimaeł', Ševa, »

Byccio 10:29: « Afir, Chaviła i Jovav. Usie jany byli synami Joktana » .

Byccio 10:30: « Jany żyli ad Mješy da Sjefara, da gornaj krainy ũschodniaj » .

Byccio 10:31: « Geta syny Sima pavodle ichnich plamionaŭ, pavodle ichnich movaŭ, u ichnich krainach, u ichnich narodach » .

Byccio 10:32: « Geta plamiony synoŭ Noja pavodle ich pakalenniaŭ, pavodle ich narodaŭ. I ad ich pajšli narody, jakija byli raskidanyja pa ziamłi pasla patopu » .

Byccio 11

Padzieł pa movach

Byc. 11:1: « I ůsia ziamla byŭa adna mova i adna mova » .

Tut Bog nagadvaje pra ŭagičny vynik tago faktu, ůto ůsio čaŭaviectva pachodzic' ad adnoj pary: Adama i Jevy. Takim čynam, vusnaja mova byŭa pieradadziena ůsim naůčadkam.

Byc . 11:2: « I kaŭi jany ruůyli z uschodu, znajůŭi raŭninu ů ziamŭi ůynaar i pasiaŭiŭisia tam » .

Na «ůschod» ad ziamŭi «ůynar» u sučasnym Iraku znachodziŭsia sučasny Iran. Pakinuŭůy ůzvyůanyja miasciny, ludzi sabraŭisia na raŭninie, dobra aroůanaj dvuma viaŭikimi rekami, «Jeŭfratam i Tygram» (pa-gabrejsku: Frat i Chidekieŭ'), i ůradŭivaj. U svoj čas ůot, plamiennik Abragama, taksama abraŭ getaje miesca dla pasialennia, kaŭi razŭučiŭsia sa svaim dziadz'kam. Vjaŭikaja raŭnina spryjaŭa budaŭnictvu viaŭikaga gorada « Vaviŭona », jaki zastavaŭsia viadomym da kanca sviatu.

Byc. 11:3: « I skazaŭi jany adzin adnamu: Chadziem, zrobim cegŭu i abpaŭim jaje ů agni. A ů ich byŭa cegŭa zamiest kamienia, a asfaŭ't zamiest rastvora » .

Sabranyja muůčyny boŭů nie ůyli ů namiotach; jany adkryŭi vytvorčasc' abpalenaj cegŭy, jakaja dazvoliŭa im budavac' pastajannyja ůytŭy. Geta adkryccio staŭa pačatkam usich garadoŭ. Padčas ich rabstva ů Jegipcie vytvorčasc' getaj cegŭy dla budaŭnictva Ramziesa dla faraona staŭa pryčynaj pakut gabrejaŭ. Roznica byŭa ů tym, ůto ich cegŭa nie abpaŭ'vaŭasia ů agni, a rabiŭasia z ziamŭi i saŭomy i suůyŭasia pad piakučym jegipieckim soncam.

Byc. 11:4: « I skazaŭi jany: chadziem, pabudujem sabie gorad i vieůu, vyůynia jakoj dasiagaŭa b niabiosaŭ , i zrobim sabie imia, kab nam nie rassypacca pa ůsioj ziamŭi » .

Syny Noja i jago naůčadki ůyli raskidanyja pa ziamŭi, kačeuŭnikami, i zaůsiody ů namiotach, prystasavanyh da ich pieramiaůčenniaŭ. U getym adkrycci Bog zasiarodůvajecca na momancie, kaŭi ůpierůyniu ů gistoryi čaŭaviectva ludzi vyraůyli pasiaŭicca ů adnym miescy i ů pastajannyh ůytŭach, tym samym skŭaůůy pierůy asiely narod. I geta pierůaje ab'jadrannanie pryviaŭo ich da ab'jadrannia ů sprobie pazbiegnuc' padzieŭu , jaki sparadziŭ sprečki, bojki i smierci. Jany navučiŭisia ad Noja biazboůnasci i gvaŭtu dapotopnyh ludziej; da takoj stupieni, ůto Bogu daviaŭosia zniůčyc' ich. I kab lepů kantralavac' ryzyku paŭtarennia tych ůa pamyŭak, jany vierac', ůto, sabraŭůysia ciesna ů adnym miescy, im udasca pazbiegnuc' getaga gvaŭtu. Prykazka kaůa: adzinstva — siŭa. Z časoŭ Vaviŭona ůsie viaŭikija ůŭadary i viaŭikija panavannia gruntavaŭi svaju siŭu na adzinstvie i ab'jadranni. U papiarednim rozdziele zgadvaŭsia car Nimrod, jaki, vidac', byŭ pierůym ab'jadnaŭčym ŭidaram čaŭaviectva ů svoj čas, mienavita pabudavaŭůy Vaviŭon i jago vieůu.

U tekscie ůdakŭadniajecca: « vieůa, viarůynia jakoj dakranajecca nieba ». Getaja ideja «dakranacca da nieba» sviedčyc' pra namier daŭučiŭacca da Boga na niabiosach, kab pakazac' jamu, ůto ludzi moguc' abyscisia biez jago i ůto ů ich josc' idej, jak pazbiegnuc' i vyraůyc' svaje problemy samastojna. Geta nie boŭů i nie mienů, jak vykŭik Bogu-stvaraŭ'niku.

Byc. 11:5: « Jachve syůoŭ pagladziec' gorad i vieůu, jakuju budavaŭi syny čaŭaviečyja » .

Geta toŭ'ki adzin z vobraziaŭ, jaki pakazvaje nam, ůto Bog viedaje pŭan dla čaŭaviectva, jakoje znoŭ aůyŭŭlajecca buntarskimi dumkami.

Byc . 11:6: « I skazaŭ Gaspodz': vos', adzin narod, i adna ů ich mova; i vos' ůto jany pačali rabic': ciapiet ničoga nie budzie admoŭlena ů ich va ůsim, ůto jany zadumaŭi » .

Situacija ũ časy Vavilonskej viežy vyklıkaje zajzdrasc' u sučasnych univiersalistau, jakija marac' pra gety ideal: sfarmiravac' adziny narod i razmaulac' na adnoj movie. I našym univiersalistam, jak i tym, kago sabrau Nimrod, usio rouna, što Bog dumaje na gety kont. Tym nie mienš, praz 1747 gadoŭ pasla grachu Adama Bog vykazaŭ svajo mierkavannje. Jak pakazvajuc' jago słovy, ideja čalaviečaga prajekta nie zadavaľniaje jago i zasmučaje. Adnak niama gavorki pra toje, kab znoŭ zničyc' ich. Ale zaŭvažym, što Bog nie asprečvaje efektyŭnasc' padychodu buntarskaga čalaviečtva. U jago josc' toľki adzin niedachop, i jon dla Jago: čym boľš jany zbirajucca, tym boľš jany adkidajuc' Jago, boľš nie služac' Jamu, abo, što jašče gorš, služac' faľšyvym bažastvam pierad Jago tvaram.

Byc. 11:7: « Davajcie sydziem i zmiašajem ich movu, kab jany nie razumieli movy adzin adnago » .

U Boga josc' rašennie: « Davajcie zmiašajem ichnija movy, kab jany boľš nie razumieli movy adzin adnago » . Geta dziejannje maje na mecje vyklıkac' boski cud. U imgniennje voka ludzi razmaulajuc' na roznych movach i, boľš nie razumiejučy adzin adnago, vymušanyja dystancyjavacca adzin ad adnago. Adzinstva, jakoga jany šukaľi, parušajecca . Padzieľ ludziej, tema getaga dasledavannja, usio jašče isnuje, dobra vykanany.

Byccio 11:8: « I raskidaŭ ich Gaspodz' adtuľ pa ũsioj ziamľi; i jany pierastali budavac' gorad » .

Tyja, chto razmaulaje na adnoj movie, ab'jadnoŭvajucca i dystancujucca ad inšych. Tamu pasla getaga dosviedu « moŭ » ludzi pasialacca ũ roznych miescach, dzie jany zasnajajuc' garady z kamienia i cegły. Buduc' sfarmiravany narody, i kab pakarac' ich za pamyľki, Bog zmoža suprac'pastavic' ich adzin adnamu. Sproba « Vavilona » ũstalavac' usieaguľny mir pravaľtasia.

Byc. 11:9: « Tamu nazvali jago Vavilonam, bo tam zmiašaŭ Gaspodz' movu ũsioj ziamľi, i adtuľ raskidaŭ ich Gaspodz' pa ũsioj ziamľi » .

Nazva «Vavilon», što aznačaje «zmiašannje», vartaja znajomstva, bo jana sviedčyc' ludziam pra toje, jak Bog adreagavaŭ na ich sprobu ũsieaguľnaga ab'jadnannja: « zmiašannje moŭ » . Gety ũrok pavinien byŭ papiaredzic' čalaviečtva da kanca svietu, bo Bog chacieŭ raskryc' gety dosvied u svaim sviedčanni, pradyktavanym Majsieju, jaki takim čynam napisau pieršyja knigi svajoj Svatoj Bibľi, jakuju my čytajem i sionnia. Takim čynam, Bogu nie treba bylo ũžyvac' gvaľt suprac' paŭstancaŭ tago času. Ale ũsio budzie inakš u kancy svietu, kaľi, uznaulajučy gety ũsieaguľny schod, asudžany Bogam, apošnja paŭstancy, jakija zastaľisia ũ žyvych pasla Treciaj susvietnaj vajny, buduc' zničany sľauňnym viartanniem Isusa Chrysta. Tady im daviadziecca sutyknucca z «Jago gnjevam», bo jany, akramia tago, pryniali rašennie zabic' Jago apošnich vybranych, tamu što jany zastanucca viernymi Jago Subocie, asviačonaj z momantu stvarennja svietu. Urok, dadzieny Bogam, nikoľi nie vykonvaŭsia čalaviečtvam, i pastajanna paŭsiuľ na ziamľi ũtvaraľisia viaľikija garady, pakuľ Bog nie prymusiŭ ich byc' zničanyymi inšymi narodami abo smiarotnymi epidemijami viaľikaga maštabu.

Naščadki Sima

Da Abragama, bac'ki viernikaŭ i sučasnych monateistyčnych religij

Byccio 11:10: « Vos' radavod Sima: Sim žyŭ sto gadoŭ i sparadziŭ Arfaksada praz dva gady pasla patopu ».

Arfaksad, syn Sima, naradziŭsia ŭ 1658 (1656 + 2) godzie.

Byccio 11:11: « I žyŭ Sim pasla naradžennia Arfaksada piac'sot gadoŭ i sparadziŭ synoŭ i dačok ».

Šem pamior u 2158 godzie va ŭzroscie 600 (100 + 500) gadoŭ.

Byccio 11:12: « Arfaksad žyŭ tryccac' piac' gadoŭ i sparadziŭ Saŭ » .

Syn Arfaksada, Šeŭach naradziŭsia ŭ 1693 (1658 + 35) godzie.

Byccio 11:13: « I žyŭ Arfaksad pasla naradžennia Saŭ čatyrysta try gady i sparadziŭ synoŭ i dačok » .

Arpaččad pamior u 2096 godzie va ŭzroscie 438 gadoŭ (35 + 403)

Byccio 11:14: « Šeŭach žyŭ tryccac' gadoŭ i sparadziŭ Eviera » .

Ebier naradziŭsia ŭ 1723 (1693 + 30) godzie.

Byccio 11:15: « I žyŭ Šeŭach pasla naradžennia Eviera čatyrysta try gady i sparadziŭ synoŭ i dačok » .

Šeŭach pamior u 2126 (1723 + 403) godzie va ŭzroscie 433 (30 + 403) gadoŭ.

Byccio 11:16: « Chevier žyŭ tryccac' čatyry gady i sparadziŭ Faleka » .

Falek naradziŭsia ŭ 1757 godzie (1723 + 34). Pavodle Byccia 10:25, padčas jago naradžennia « ziamla była padzielena » movami, stvoranymi Bogam, kab padziaŭić i razdziaŭić ludziej, sabranych u Vaviŭtonie.

Byccio 11:17: « I žyŭ Evier pasla naradžennia Faleka čatyrysta tryccac' gadoŭ i sparadziŭ synoŭ i dačok » .

Chjebier pamior u 2187 (1757 + 430) godzie va ŭzroscie 464 (34 + 430) gadoŭ.

Byc. 11:18: « Fjelek žyŭ tryccac' gadoŭ i sparadziŭ Reu » .

Rechu naradziŭsia ŭ 1787 (1757 + 30) godzie.

Byccio 11:19: « I žyŭ Falek pasla naradžennia Reu dzviescie dzieviac' gadoŭ i sparadziŭ synoŭ i dačok » .

Falek pamior u 1996 godzie (1787 + 209) va ŭzroscie 239 gadoŭ (30 + 209). Zviarnicie ŭvagu na rezkaje skaračennie žyccia, vieragodna, z-za paŭstannia la Vaviŭtonskaj vieży, jakoje adbyŭlosia ŭ jago čas.

Byc. 11:20: « Reŭ žyŭ tryccac' dva gady i sparadziŭ Sjeruga » .

Sjerug naradziŭsia ŭ 1819 godzie (1787 + 32)

Byccio 11:21: « I žyŭ Reŭ pasla naradžennia Sjerucha dzviescie siem gadoŭ i sparadziŭ synoŭ i dačok » .

Rech u pamior u 2096 (1819 + 207) godzie va Źzroskie 239 (32 + 207) gadoŹ.

Byc. 11:22: « Sjeruch ŹyŹ tryccac' gadoŹ i sparadziŹ Nachora » .

Nachor naradziŹsia Ź 1849 (1819 + 30) godzie.

Byc. 11:23: « I ŹyŹ Sjeruch pasla naradŹennia Nachora dzviescie gadoŹ i sparadziŹ synoŹ i dačok » .

Sjerug pamior u 2049 (1849 + 200) godzie va Źzroskie 230 (30 + 200) gadoŹ.

Byc. 11:24: « Nachor ŹyŹ dvaccac' dzieviac' gadoŹ i sparadziŹ Taru » .

Terach naradziŹsia Ź 1878 (1849 + 29) godzie.

Byccio 11:25: « I ŹyŹ Nachor pasla naradŹennia Tary sto dzieviatnaccac' gadoŹ i sparadziŹ synoŹ i dačok » .

Nachor pamior u 1968 godzie (1849 + 119) va Źzroskie 148 gadoŹ (29 + 119)

Byc. 11:26: « Tara ŹyŹ siemdziesiat gadoŹ i sparadziŹ Abrama, Nachora i Arana » .

Abram naradziŹsia Ź 1948 godzie (1878 + 70)

Zgodna z Bycciom 21:5, u Abragama budzie pierŹy zakonny syn, Isaak, kaŹi jamu spoŹnicca 100 gadoŹ, u 2048 godzie : « Abragamu byŹo sto gadoŹ, kaŹi naradziŹsia Ź jago syn Isaak » .

Abram pamre Ź 2123 godzie va Źzroskie 175 gadoŹ , zgodna z Bycciom 25:7: «... Geta dni gadoŹ Źyccia Abragama: jon praŹyŹ sto siemdziesiat piac' gadoŹ » .

Byc. 11:27: « Vos' radavod Teracha: Terach sparadziŹ Abrama, Nachora i Arana. Aran sparadziŹ Łota » .

Zviarnicie Źvagu, Źto Abram — stareŹŹy z troch synoŹ Tary. Takim čynam, jon sapraŹdy naradziŹsia, kaŹi jago bac'ku Tary byŹo 70 gadoŹ, jak gavorycca Ź vierŹy 26 vyŹej.

Byc. 11:28: « I pamior Aran pry Tary, bac'ku svaim, u ziamŹi svajoj radzimy, va Ury ChaŹdejskim » .

Getaja smierc' Źłumačyc', čamu Łot pazniej supravadŹaŹ Abrama Ź jago padaroŹŹach. Abram uziaŹ jago pad svajo kryŹo.

Mjenavita Ź Ury ChaŹdejskim naradziŹsia Abram, i mienavita Ź VaviŹonie ChaŹdejskim paŹstancki IzraiŹ' byŹ adviedzieny Ź paŹon u časy praroka Jeramii i praroka DaniŹa.

Byc. 11:29: « Abram i Nachor uziaŹi sabie Źonak; imia Źonki Abrama : Sara, a imia Źonki Nachora: MiŹka, dačka Arana, bac'ki MiŹki i bac'ki Iski » .

Sajuzy getaga času byŹi vieŹ'mi bliŹkimi pa kryvi: Nachor aŹaniŹsia z MiŹkaj, dačkoj svajgo brata Arana. Geta byŹo normaj i vykananiem abaviazku, metaj jakoga byŹo zachavannie čyscini rodu naŹčadkaŹ. U svaju čargu, Isaak pasyŹaŹ svajgo sŹugu Źukac' Źonku dla svajgo syna Isaaka z bliŹkaj siam'i Łavana Aramiejca.

Byc. 11:30: « A Sara byŹa biaspŹodnaja: u jaje nie byŹo dziaciej » .

Getaja biaspłodnasc' dazvoľic' Bogu-Tvorcu raskryc' svaju tvorčuju siťu, zrabušy jaje zdoľ'naj naradzic' dzicia, kaľi joj budzie amaľ sto gadoŭ, jak jaje mužu Abram. Getaja biaspłodnasc' była nieabchodnaj na praročym uzroŭni, bo Isaak pradstaŭleny jak typ novaga Adama, jakoga Isus Chrystos uvasobic' u svoj čas; abodva mužčyny byli ŭ svoj čas « synami boskaga abiacannia». Tamu, zaŭsiody z-za svajoj prarockaj roli «syna Božaga», jon nie budzie sam vybirac' sabie žonku, bo ŭ cieľe Isusa mienavita Bog vybiraje svaich apostolaŭ i vučniaŭ, geta značyc' Duch Ajca, jaki josc' u im i jaki ażyŭlaje jago.

Byccio 11:31: « Tady Tara ŭziaŭ Abrama, syna svajgo, i Łota, syna Arana, unuka svajgo, i Saru, niaviestku svaju, žonku Abrama, syna svajgo, i vyjšli jany razam z Ura Chaľdejskaga, kab isci ŭ ziamlu Chanaanskaju. I pryjšli jany ŭ Charan i pasiaľilisia tam » .

Usia siam'ja, u tym łiku i Abram, pasiaľilasja na poŭnačy krainy, u Charanie. Gety pieršy pierajezd nabliziŭ ich da radzimy čaľaviečva. Jany addziaľilisia ad viaľikich, užo gustanasielenych i niepakorľivych garadoŭ uradľivaj i kvitniejučaj raŭniny.

Byccio 11:32: « Dzion Tary było dzviescie piac' gadoŭ; i pamior Tara ŭ Charanie » .

Terach naradziŭsia ŭ 1878 godzie, a pamior va ŭzroscie 205 gadoŭ u 2083 godzie.

U kancy vyvučennia getaga razdziela adznačym, što prajekt skaračennia praciagłasci žyčcia da 120 gadoŭ idzie da pospiechu. Pamiž «600 gadami» Sima i «148 gadami» Nachora abo «175 gadami» Abragama vidavočna skaračennie žyčcia. Prykładna praz čatyry stagoddzi Majsiej pražyvie roŭna 120 gadoŭ. Łičba, nazvanaja Bogam, budzie atrymana ŭ jakasci ideaľ'naj madeľi.

U vopycie Abragama Bog pakazvaje, što Jon sam gatovy zrabic', kab adkupic' žyčcio svaich vybranych, jakich Jon vybiraje z usich svaich čaľaviečych stvarenniaŭ u zaležnasci ad tago, ci zachouľvajuc' jany Jago vobraz. U getaj gistaryčnaj scenie Abragam — Bog jak Ajciec, Isaak — Bog jak Syn, i vykanannie adbudziecca ŭ Isusie Chrystie, i z Jago dobraachvotnaj achviary narodzicca novy zapaviet.

Byccio 12

Adľučennie ad ziamnoj siam'i

Byc. 12:1: « I skazaŭ Gaspodz' Abram: “ Vyjdz i ziamľi tvajoj, z radziny tvajoj i z domu bac'ki tvajgo, u ziamlu, jakuju Ja pakažu tabie ” ».

Pa zagadu Boga Abram pakinie svaju ziamnuju siam'ju, dom svajgo bac'ki, i my pavinny bačyc' u getym paradku duchoŭnaje značennie, jakoje Bog nadaŭ u Byc. 2:24 jago słovam, jakija kažuc': « Tamu pakinie čaľaviek bac'ku svajgo i maci svaju i prylepicca da žonki svajoj, i jany buduc' adnym

cietaťam ». Abram pavinien « pakinuc' bac'ku svajgo i maci svaju », kab uvajsci ũ prarockuju duchoŕnuju rolu Chrysta, dla jakoga maje značennje toľ'ki « Njaviesta », jago schod vybranych. Cjalesnyja suviazi — geta pieraškody dla duchoŕnaga pragesu, jakich vybranyja pavinny pazbiagac', kab dasiagnuc' pospiechu ũ stvarenni, pa simvaľičnym vobrazie, « adnoj płoci » z Isusam Chrystom, Bogam-stvaraľ'nikam Jachve.

Byccio 12:2: « Ja zrablu z ciabie viaľiki narod i dabrasťauľu ciabie; zrablu imia tvajo viaľikim, i ty budzieš dabrasťavienniem ».

Abram stanie pieršym z patryjarchaŭ Bibľii, pryznanym manateistami «bac'kam viernikaŭ». Jon taksama ũ Bibľii pieršy sľuga Božy, čyje žycciovyja padrabisťnasci buduc' padrabisťna apisany i raskryty.

Byccio 12:3: « Ja dabrasťauľu tych, chto dabrasťauľaje ciabie, i praklanu tych, chto prakľinaje ciabie; i dabrasťaviacca ũ tabie ũsie plamiony ziamľi ».

Padarožžy i sustrečy Abrama pasľužac' dokazam getaga, i ũžo ũ Jegipcie, kaľi faraon chacieŭ pieraspac' z Saraj, ľičačy jaje siastroj, pavodle tago, što skazaŭ Abram, kab abaranic' svajo žyccio. U bačanni Bog skazaŭ jamu, što Sara — žonka praroka, i jon ledz' nie pamior.

Drugaja častka getaga vierša, « u tabie buduc' bľagašťauľonyja ũsie plamiony ziamľi », znojdzje svajo vykanannje ũ Isusie Chryscie, synie Davida z kalena Judy, synie Izraila, synie Isaaka, synie Abrama. Mjenavita na Abramie Bog pabuduje svaje dva pasľadoŭnyja zapaviety, jakija pradstaŭľajuc' standarty jago zbaŭlennia. Bo getyja standarty pavinny byľi evalucyjanavac', kab pierajsci ad simvaľičnaga typu da reaľnaga typu; u zaležnasci ad tago, ci žyŭ grešny čaľaviek da Chrysta ci pasla jago.

Byccio 12:4: « I pajšoŭ Abram, jak skazaŭ jamu Gaspodz', i pajšoŭ z im łot. Abram ũ byľo siemdziesiat piac' gadoŭ, kaľi jon pajšoŭ z Charana ».

U svaje 75 gadoŭ Abram ũžo maje doŭgi žycciovy vopyt. Gety vopyt treba nabyc', kab sľuchac' i šukac' Boga; geta robicca pasla tago, jak jon adkryvaje praklony čaľaviectva, addzielenaga ad jago. Kaľi Bog pakľikaŭ jago, to geta tamu, što Abram šukaŭ jago, taksama, kaľi Bog adkryvajecca jamu, jon spjašajecca pasľuchacca jago. I getaja zbaŭčaja pasľuchmianasc' budzie pacvierdžana i nagadana jago synu Isaaku ũ getym vieršy, cytavanym u Byc. 26:5: « bo Abagam pasľuchaŭsia goľasu Majgo i vykonvaŭ nakazy Maje, i zapaviedzi Maje, i pastanovy Maje, i zakony Maje ». Abram mog vykonvac' getyja rečy toľ'ki tady, kaľi Bog pradstaŭiŭ ich jamu. Getaje sviedčannje ad Boga adkryvaje nam, što mnogija rečy, nie zgadanyja ũ Bibľii, byľi vykanany. Bibľija pradstaŭľaje nam toľ'ki karotki zmiest doŭgaga isnavannia čaľaviečych žycciaŭ. I žyccio čaľavieka doŭžycca 175 gadoŭ, toľ'ki Bog moža skazac', što jon pražyŭ chviľina za chviľinaj, siekunda za siekundaj, ale dla nas dastatkova karotkaga zmiestu samaga važnaga.

Takim čynam, Božaje bľagašťauľennje, dadzienaje Abragamu, gruntujecca na jago pasľuchmianasci, i ũsio naša vyvučennje Bibľii i jaje prarocťvaŭ byľo b marnym, kaľi b my nie razumieli važnasci getaj pasľuchmianasci, bo Isus Chrystos daŭ nam svoj ũľasny prykľad, kažučy ũ Jevangjeľi ad Jana 8:29: « Toj, chto pasťauľ Mjanie, sa Mnoju josc'; Jon nie pakinuŭ Mjanie adnago, bo Ja zaŭsiody rabľu toje, što padabajecca Jamu ». Toje ž samaje tyčycca i kožnaga čaľavieka; kožnyja dobryja adnosiny dasiagajucca praz toje, što « daspadoby » tamu, kamu chočaš dagadzic'. Vos' čamu viera, sapraŭdnaja reľigija, — geta nie skľadanaja reč, a prosty typ adnosin, jakija padabajucca Bogu i sabie.

U našy apošnja časy znakam, jaki z'jaŭlajecca, z'jaŭlajecca niepastušenstva dziaciej bac'kam i nacyjanał'nym uładam. Bog arganizuje geta, kab darosłyja, jakija buntujuc', niaŭdziačnyja abo abyjakavyja da Jago, adkryli toje, što Jon sam adčuvaje z-za ich biazbožnasci . Takim čynam, stvoranyja Bogam dziejanni kryčac' značna gučniej, čym kryki i pramovy, kab vykazac' Jago spraviadlivaje aburennie i Jago spraviadlivyja dakory.

Byccio 12:5: « Abram uziaŭ svaju žonku Saru i Łota, syna brata svajgo, i ũsiu majomasc', jakuju jany nabyłi, i slug, jakich jany nabyłi ũ Charanie, i pajšli jany ũ ziamlu Chanaanskuju, i pryjšli jany ũ ziamlu Chanaanskuju ».

Charan znachodzicca na paŭnočnym uschodzie ad Chanaana. Tamu Abram nakiroŭvajecca z Charana na zachad, a potym na poŭdzien' i ũvachodzic' u Chanaan.

Byccio 12:6: « I prajšoŭ Abram praz ziamlu getuju da miesca, jakoje nazyvajecca Sichiem, da dubroŭ Mare; a Chananiejcy byłi ũ ziamli ũ toj čas ».

Ci treba nagadvac'? « Chananiejcy » — vołaty, ale jak nakont samoga Abrama? Bo patop byŭ jašče zusim blizka, i Abram całkam mog byc' pamieram z vołata. Uvajšoŭšy ũ Chanaan, jon nie paviedamlaje pra prysutnasc' getych vołataŭ, što ŭagična, kałi jon sam usio jašče znachodzicca ũ miežach getaj normy. Spuskajučysia na poŭdzien', Abram pierasiakaje sučasnuju Gałileju i prybyvaje ũ sučasnuju Samaryju, u Sichiem. Getaja ziamla Samaryi stanje miescam jevangeliŭzacyi, jakomu addaje pieravagu Isus Chrystos. Tam jon znojdzie vieru siarod «samarycianki» i jaje siam'i, u dom jakoj, na ich viałikaje zdziŭlennie, upieršyniu dazvołiŭ sabie ũvajsci gabrej.

Byc. 12:7: « Tady Gaspodz' žaviŭsia Abramam i skazaŭ: "Naščadkam tvaim Ja addam getuju ziamlu". I pabudavaŭ tam Abram achviarnik Gospadu, Jaki žaviŭsia jamu ».

Spačatku Bog vybiraje sučasnuju Samaryju, kab pakazac' siabie Abramam, jaki asviačaje getuju sustreču, pabudavaŭšy tam achviarnik — praročy simvał kryža katavanniaŭ Chrysta. Gety vybar sviedčyc' pra suviaz' z budučaj jevangeliŭzacyjaj krainy Isusam Chrystom i jago apostalałami. Mjenavita z getaga miesca Bog abviaščaje jamu, što jon addasc' getuju krainu svaim naščadkam. Ale jakim, gabrejam ci chryscijanam? Njagledziačy na gistaryčnyja fakty na karysc' gabrejaŭ, getaje abiacannie, zdajecca, tyčycca vybranych Chrystom dla vykanannia na novaj ziamli; bo vybranyja Chrystom, zgodna z pryncypam apraŭdannia vieraj, taksama z'jaŭlajuca naščadkami, abiacanyjmi Abramam.

Byccio 12:8: « Aduł' jon rušyŭ na garu, što na ũschod ad Betyla, i pastaviŭ namiot svoj, tak što Betył' byŭ jamu na zachadzie, a Gaj na ũschodzie. Tam jon pabudavaŭ achviarnik Gospadu i zakłikaŭ imia Gospada ».

Spusciŭšysia na poŭdzien', Abram razbiŭ ŭagjer na gary pamiž Betylem i Gajem. Bog vyznačyŭ aryjentacyju dvuch garadoŭ. Betył' aznačaje «dom Boży», i Abram razmiasciŭ jago na zachadzie, u aryjentacyi, jakaja budzie nadana skinii i chramu ũ Ijerusalimie, kab, uvachodziačy ũ sviatyniu Boga, Jago dom, służyćieli pavaročvalisia spinoj da ũzychodziačaga sonca, jakoje ũzychodzic' na ũschodzie. Na ũschodzie znachodzicca gorad Aj, koran' jakoga aznačaje: kuča kamianoŭ, ruiny abo pagorak i pomnik. Bog adkryvaje nam svoj sud: nasuprac' uvachodu vybranych u dom Boży na ũschodzie znachodziacca toł'ki ruiny i kučy kamianoŭ. U getym vobrazie pierad Abramam adkryvałisia dva šlachy da svabody: na zachad — Betył' i žyccio, abo na ũschod — Aj i smierc'. Na ščascie, jon ũžo abraŭ žyccio z Jachve.

Byc. 12:9: « Abram praciagvaŭ svoj pachod, prasoŭvajučysia na poŭdzien' ».

Zaŭvažym, što padčas getaga pieršaga pierachodu praz Chanaan Abram nie idzie ŭ «Jevus», nazvu budućaga gorada Davida: Ijerusałim, jaki jon takim čynam całkam ignaruje.

Byccio 12:10: « I byŭ goład u ziamłi; i pajšoŭ Abram u Jegipiet, kab pažyc' tam, bo goład mocna ŭzmacniŭsia ŭ ziamłi ».

Jak i budzie, u toj čas, kałi Iosif, syn Jakava, abo Izraila, stanie pieršym viziram Jegipta, mienavita goład prymusiŭ Abrama adpravicca ŭ Jegipiet. Jago pieražyvanni tam apisany ŭ astatnich vieršach getaga rozdziela.

Abram — mirny i navat bajazlivy čaławiek. Bajučysia, što jago zab'juc' za toje, što jon zabraŭ jago žonku Saru, jakaja była wiełmi prygožaj, jon vyrašyŭ prastavic' jaje svajoj siastroj, što było napałovu praŭdaj. Takim čynam faraon zadavołiŭ jago i adaryŭ dabrotami, jakija daduc' jamu bagaccie i ŭładu. Pasla getaga Bog pakaraŭ faraona pošasciami, i jon daviedaŭsia, što Sara — jago žonka. Zatym jon vygnaŭ Abrama, jaki pakinuŭ Jegipiet bagatym i magutnym. Gety dosvied pradkazaŭ znachodžannie gabrejaŭ, jakija, pasla tago, jak byli rabami ŭ Jegipcie, pakinuc' jago, zabraŭszy z saboj jago zołata i bagaccie. I getaja ŭłada nieŭzabavie wiełmi spatrebicca jamu.

Byccio 13

Raŭłuka Abrama z Łotam

Vjarnuŭšysia z Jegipta, Abram z siam'joj i plamiennikam Łotam viarnułisia ŭ Betył', na miesca, dzie jon uzvioŭ achviarnik, kab zakłikac' Boga. Pakuł' jany ŭsie znachodziłisia ŭ getym miescy, razmieščanym pamiž Betylem i Gajem, pamiž «domam Božym» i «ruinaju». Pasla svarki pamiž ich sługami Abram addziałiŭsia ad Łota, jakomu davaŭ vybar kirunku, jakim toj choča pajsci. I Łot karystaŭsia magčymasciu vybrac' raŭninu i jaje ŭradlivasc', abiacajučy dabrabyt. U vieršy 10 udakładniajecca: « Łot uzniaŭ vočy svaje i ŭbačyŭ usiu raŭninu Jardana, što jana była napojena vadoj. Pjerš čym Jachve znišcyŭ Sodom i Gamoru, jana była da Sigora jak sad Gaspodni, jak ziamla Jegipieckaja ». Robiačy geta, jon abraŭ «ruina» i vyjaviŭ jaje, kałi Bog pakaraŭ agniom i sieraj garady getaj dałiny, jakaja ciapier častkova pakryta «Mjortvym moram»; pakarannie, ad jakoga jon i jago dzvie dački pazbiegnuc' dziakujučy miłasernasci Boga, jaki pašle dvuch aniołaŭ, kab papiaredzic' jago i prymusic' pakinuc' Sodom, dzie jon budzie žyc'. U vieršy 13 my čytajem: « Žychary Sadoma byli biazbožnymi i viałikimi grešnikami pierad Jachve ».

Dyk Abram zastaŭsia kala Betyla, «doma Božaga» na gary.

Byccio 13:14-18: « I skazaŭ Gaspodz' Abram, pasla tago, jak Łot addziałiŭsia ad jago: Uzdyimi vočy tvaje i pagladzi z miesca, dzie ty zaraz, na poŭnač i na poŭdzien', na ŭschod i na zachad, bo ŭsiu ziamlu, jakuju ty bačyš, Ja dam tabie i naščadkam tvaim navieki. Ja zrablu naščadkaŭ tvaich, jak pył

ziamny , tak što kali chto moža paľičyc' pyť ziamny , to i naščadki tvaje buduc' paľičany. Ustan', prajdzi pa ziamŋi ũdoŭž i ũšyryniu jaje, bo Ja dam jaje tabie» . Abram pierasunuŭ namiot svoj i pryjšoŭ, i pasialiŭsia siarod duboŭ Mamre, što niedaloka ad Cheŭrona, i pabudavaŭ tam achviarnik Gospadu ».

Daŭšy łotu vybar, Abram atrymŋivaje dolu, jakuju Bog choča dac' jamu, i tut jon znoŭ adnaŭlaje svaje bŋagastaŭlenni i abiacanni. Paraŭnannie jago « siemia » z « pracham ziamnym », pačatkam i kancom čaławiečaj dušy, cieła i duchu, zgodna z Bycciom 2:7, budzie pacvierdžana paraŭnaniem z « zorkami niabiesnymi » ũ Byccio 15:5.

Byccio 14

Padziel pa ũładzie

Čatyry cary z uschodu pryjšli vajavac' suprac' piaci caroŭ daŋiny Sadoma, dzie żyŭ łot. Pjac' caroŭ byŋi razbityja i ũziatyja ũ pałon razam z łotam. Papiaredžany Abram pryjšoŭ jamu na dapamogu i vyzvaŋiŭ usich pałonnych zakładnikaŭ. Zviarnicie ũvagu na cikavasc' nastupnaga vierša.

Byccio 14:16: « Jon viarnuŭ usio bagaccie; jon taksama viarnuŭ łota, brata svajgo, i jago majomasc', i ŭančyn, i ludziej ».

Nasamreč, Abram umiašaŭsia toľki dzieła łota. Ale, raspaviadajučy pra getyja fakty, Bog maskiruje getuju reaľnasc', kab vyklikac' dakor u adras łota, jaki zrabiŭ drenny vybar, żyvučy ũ goradzie biazboŭnikaŭ.

Byc. 14:17: « Pasła tago, jak Abram viarnuŭsia pasła pieramogi nad Kjedarlaamieram i carami, jakija byŋi z im, car Sadomy vyjšaŭ nasustrač jamu ũ daŋinu Šave, jakaja josc' daŋina cara ».

Pjeramoŭcu treba padziakavac'. Slova «Šavie» aznačaje: prosty; mienavita geta spakusiła łota i paŭpłyvała na jago vybar.

Byccio 14:18: « I Mjełchisiedek, car Salema, vynies chleb i vino; jon byŭ sviatarom Boga Usiavyšniaga ».

Gety car Salema byŭ « sviatarom Boga Usiavyšniaga ». Jago imia aznačaje «Moj Car — Spraviadlivasc'». Jago prysutnasc' i ũmiašannie sviedčac' pra biespierapynnasc' pakłaniennia sapraŭdnamu Bogu na ziamŋi z kanca patopu, što zastajecca vieľmi prysutnym u dumkach ludziej časoŭ Abrama. Ale getyja pakłonniki sapraŭdnamu Bogu zusim nie viedajuc' pra płaŋ vyratavannia, jaki Bog adkryje praz prarocki vopyt, jaki pieraŭyŋi Abram i jago naščadki.

Byc. 14:19: « I dabrasławiu jon Abrama, kaŭčučy: dabrasławiony Abram ad Boga Usiavyšniaga, Gospada nieba i ziamŋi! »

Błagastaŭlennie getaga aficyjnaga pradstaŭnika Boga jašče raz pacviardŭaje błagastaŭlennie, jakoje Bog daŭ asabista Abramu.

Byc. 14:20: « Dabrasławiony Bog Usiavyšni, Jaki addaŭ voragaŭ tvaich u ruki tvaje! I Abram daŭ Jamu dziesiatuju častku z usiago ».

Mjełchisiedek błagastaŭlaje Abrama, ale asciaroŭna nie prypisvaje jamu svaju pieramogu; jon prypisvaje jaje « Usiavyšniamu Bogu, jaki maje « addaŭ svaich voragaŭ u jago ruki ». I ŭ nas josc' kankretny prykład paśluchmianasci Abrama Boŭym zakonam, bo jon « addaŭ dziesiatuju častku ŭsiago » Mjełchisiedeku, imia jakoga aznačaje: «Moj Car — Spraviadŭivasc'». Takim čynam, gety zakon dziesiacyny isnavaŭ uŭžo z kanca patopu na ziamłi i, vieragodna, navat da «patopu».

Byc. 14:21: « Car Sadowski skazaŭ Abram: addaj mnie ludziej, a bagaccie vaz'mi sabie ».

Car Sadoma ŭ daŭgu pierad Abramam za vyzvalennie svajgo naroda. Tamu jon choča pa-karaleŭsku adptacic' za jago słuŭbu.

Byccio 14:22: « Abram adkazaŭ caru Sadowskam: «Ja ŭznimaju ruku maju da Gospada, Boga Usiavyšniaga, Gospada nieba i ziamłi » .

Abram skarystaŭsia sytuacyjaj, kab nagadac' biazboŭnamu caru pra isnavannie « Jachve, Boga Usiavyšniaga », adzinaga « Uładara nieba i ziamłi », što robic' jago adzinym uładał'nikom usich bagacciaŭ, jakija car atrymŭlivaje dziakujučy svajoj biazboŭnasci.

Byccio 14:23: « Ja nie vaz'mu z usiago tvajgo ničoga, navat nitki ci šnurka ad abutku, kab ty nie skazaŭ: «Ja ŭzbagaciŭ Abrama » . A ŭ mianie ničoga niama.

U takim staŭlenni Abram sviedčyc' caru Sadoma, što jon pryjšoŭ na getuju vajnu toł'ki dla tago, kab vyratavac' svajgo plamiennika łota. Abram asudŭaje, jak i Bog, getaga cara, jaki żyvie ŭ zle, razbeščanasci i gvałcie. I jon daje jamu geta zrazumiec', admaŭlajučysia ad jago niavarta nabytaga bagaccia.

Byccio 14:24: « Toł'ki toje, što z'jełi junaki, i dola ludziej, jakija chadziłi sa mnoju: Aniera, Eškoła i Mamre; jany voz'muc' svaju dolu ».

Ale gety vybar Abrama tyčyc'ca toł'ki jago, čaławieka-sługi Boŭaga, i jago słuŭgi moguc' uziac' svaju dolu prapanavanaga bagaccia.

Byccio 15

Padzieł pa sajuzie

Byccio 15:1: «... Pasla getych padziej było słowa Gaspodniaje da Abrama ũ vidzienni, kažućy: «Nje bojsia, Abramie; Ja — tvoj šćyt, i ũznagaroda tvaja budzie viełmi viafikaja ».

Abram — mirny čaławiek, jaki żywie ũ žorstkim sviecie, tamu ũ bačanni Bog, jago siabar Jachve, prychoďzić, kab supakoic' jago: « Ja — tvoj šćyt, i ũznagaroda tvaja budzie viełmi viafikaja ».

Byccio 15:2: « Abram adkazaŭ: Gospadzie Gospadzie, što Ty dasi mnie? Ja zastajusia biazdzietnym; a spadčynniam domu majgo budzie Eliezier z Damaska ».

Doŭgi čas Abram pakutawaŭ ad niemagčymasci stac' bac'kam z-za biaspłoddzia Sary, jago zakonnaj žonki. I jon viedaŭ, što pasla jago smierci jago majomasc' atrymaje ũ spadčynu blizki svajak: « Eliezier Damaskin ». Zaŭvažym mimachodz', nakołki staražytny gety gorad, « Damask », u Siryi.

Byc. 15:3: « Abram skazaŭ: vos', Ty nie daŭ mnie naščadkaŭ; chto narodzicca ũ maim domie, toj budzie maim spadčynniam ».

Abram nie rozumieje abiacanniaŭ, dadzienych jago naščadkam, bo ũ jago ich niama, bo jon biazdzietny.

Byc. 15:4: « I było da jago słowa Gaspodniaje: nie budzie jon tvaim spadčynniam, a toj, chto pachodzic' z tvaich čeravaŭ, budzie tvaim spadčynniam ».

Bog kaža jamu, što jon sapraŭdy stanie bac'kam dziciaci.

Byc. 15:5: « I vyvieŭ jago vonki i skazaŭ: pagladzi na nieba i paľičy zorki, kaľi možaš ich paľičyc'. I skazaŭ jamu: takaje budzie tvajo naščadstva ».

U suviazi z getym bačanniem, dadziennym Abram, Bog adkryvaje nam simvaličny kluč da značennia, jakoje Jon nadaje duchoŭna słovu « zorka ». Pjeršapačatkova cytujemaja ũ Byc. 1:15 rola « zorki » — « asviatlac' ziamlu », i getaja rola ũžo naležyc' Abram, jakoga Bog pakłikaŭ i addziaľiŭ dla getaj mety, ale jana taksama budzie rolaj usich viernikaŭ, jakija buduc' scviardžac' jago vieru i služennie Bogu. Zviarnicie ũvagu, što, zgodna z Dan. 12:3, status « zorak » budzie dadzienny vybranym pasla ich uvachodu ũ wiečnasc': « Mudryja buduc' zziac', jak blask nieba, i tyja, chto mnogich naviernie da praviednasci, buduc' zziac', jak zorki, na viaki viakoŭ ». Vobraz « zorki » prosta prypisvajecca im z-za ich vybaru Bogam.

Byc. 15:6: « Abram pavierýŭ Jachve, i Jon zaľičýŭ geta sabie za praviednasc' ».

Gety karotki vierš składaje aficyjny element vyznačennia viery i pryncypu apraŭdannia vieraj. Bo viera — geta nie što inšaje, jak asvietlenaje, apraŭdanaje i godnaje davier. Davier da Boga zakonny toľki pry asvietlenym viedzienni Jago voľi i ũsiago, što Jamu padabajecca, biez čago jon stanovicca niezakonnym. Davier da Boga zaklučajecca ũ viery ũ toje, što Jon dabrasłaŭlaje toľki tych, chto Jamu padparadkoŭvajecca, idućy za prykładam Abrama i daskanaľym prykładam Isusa Chrysta.

Gety sud Božy nad Aŭramam pradkazvaje toje, što Jon naviadzie na ũsich tych, chto budzie dziejničac' padobna da Jago, u takoj ŭa pasłuchmianasci Boskaj praŭdzie, prapanavanaj i patrabavanaj u ich čas.

Byc. 15:7: « I skazaŭ jamu Gaspodz': Ja — Gaspodz', Jaki vyvieŭ ciabie z Ura Čaľdejskaga, kab dac' tabie getuju ziamlu ũ vaľodannie ».

U jakasci pradmovy da pradstaŭlennia svajgo zapavietu z Abramam, Bog nagadvaje Abramam, što Jon vyvieŭ jago z Ura Chaŭdejskaga. Getaja formuła zasnawana na pradstaŭlenni pieršaj z Božych «dziesiacy zapawiedziaŭ», cytawanych u Zych. 20:2: « Ja — Gaspodz', Bog tvoj, Jaki vyvieŭ ciabie z ziamłi Jegipieckaj, z domu rabstwa ».

Byccio 15:8: « Abram adkazaŭ: Gospadzie Gospadzie, jak ja paznaju, što budu wałodac' joju? »

Abram prosić u Jachve znak.

Byccio 15:9: « I skazaŭ jamu Gaspodz': waź mi sabie trochgadovuju ciałušku, trochgadovuju kazu, trochgadovaga barana, gałubku i maładoga gołuba ».

Byccio 15:10: « Abram uziaŭ usich getych żywiōł, rassiek ich napałovu i pakłaŭ adnu častku nasuprac' drugoj; a ptuśak nie razsiakaŭ ».

Boży adkaz i dziejanni Abragama patrabujuc' tłumačennia. Getaja achwiarnaja cyrymonija zasnawana na idei dzialennia, jakaja tyčycca abodvuch bakoŭ, jakija ūstupajuc' u zapawiet, geta značyc', dawajcie dzialicca jak dvoje. Žywiōły, razrezanyja pasiaredzinie, simwałizujuc' cieła Chrysta, jakoje, budučy adnym cełym, budzie duchoŭna padzielena pamiż Bogam i Jago wybranymi. Aviečki majuc' vobraz čaławieka i Chrysta, ale ptuśki nie majuc' getaga vobrazu čaławieka, jakim budzie Chrystos, paślany Bogam. Vos' čamu, jak niabiesny simwał, jany z'jaŭlajucca ū zapawiecie, ale nie razrezanyja. Adkuplennie grachu Isusam budzie spryjał'nym toł'ki dla ziamnych wybranych, a nie dla niabiesnych aniołaŭ.

Byccio 15:11: « Drapiežnyja ptuśki nalaciełi na trupy, i Abram adagnaŭ ich ».

Pavodle pradjazanaga Bogam płaŭa, toł'ki trupy biazbožnikaŭ i buntarskich buduc' addadzieny ū ježu drapiežnym ptuśkam padčas słaŭnaga viartannia Chrysta Zbaŭcy. U kancy časoŭ gety los nie budzie tyčycca tych, čto zaklučaje zapawiet z Bogam u Chryscie i praz Jago zakony. Bo trupy żywiōł, jakija takim čynam wystaŭlajucca napakaz, majuc' viałikuju sviatasc' dla Boga i dla Abrama. Učynak Abrama apraŭdany, bo fakty nie pavinny supiarečyc' praroctvu adnosna budučyni i kančatkovaga losu sviatasci Chrysta.

Byc. 15:12: « Kałi sonca zachodziła, mocny son achapiŭ Abrama; i vos', strach i viałikaja ciemra agarnułi jago ».

Gety son niezwyčajny. Geta « głyboki son », padobny da tago, u jaki Bog pagruziŭ Adama, kab z adnago z jago rebraŭ stvaryc' žančynu, svaju « pamočnicu ». U ramkach zapavietu, jaki jon zaklučaje z Abramam, Bog adkryje jamu praročaje značennie, dadzienaje getaj « pamočnicy », jakaja budzie ab'jektam Božaj lubovi ū Chryscie. Faktyčna, toł'ki znieśnie Bog prymuśaje jago pamierci, kab uvajsci ū svaju wiečnuju prysutnasc', tym samym pradbačacy jago ūvachod u wiečnaje žyccio, geta značyc' u sapraŭdnaje žyccio, zgodna z pryncypam, što ničto nie moža bačyc' Boga i žyc'.

« Vjałikaja ciemra » aznačaje, što Bog aslaplaje jago pierad ziamnym žycciom, kab stvaryc' u jago sviadomasci virtual'nyja vobrazy praročaga charaktaru, u tym liku z'jaŭlennia i prysutnasc' samoga Boga. Takim čynam, pagružany ū ciemru, Abram adčuvaje zakonny « strach ». Boł'sz za toje, geta padkrestlivaje groznuju pryrodu Boga-stvarał'nika, jaki razmaŭlaje z im.

Byccio 15:13: « I skazaŭ Gaspodz' Abram: viedaj, što naščadki tvaje buduc' prychadniami ŭ ziamłi, jakaja nie ichniaja, i buduc' słužyc' i prygniatacca čatyrysta gadoŭ ».

Bog abviasciŭ Abram budučyniu, los, pryznačany dla jago naščadkaŭ.

«... naščadki vašyja buduc' prychadniami ŭ ziamłi, jakaja nie budzie ich »: geta adnosicca da Jegipta.

«... jany buduc' tam paniavoleny »: da zmieny novaga faraona, jaki nie viedaŭ Iosifa, gabreja, jaki staŭ viałikim viziram svajgo papiarednika. Getaje paniavolennie budzie zavierašana ŭ časy Majsieja.

«... i buduc' jany prygniatacca čatyrysta gadoŭ »: geta nie tołki jegipiecki prygniot, ale i prygniot, jaki budzie ŭpłyvac' na naščadkaŭ Abrama, pakuł jany nie atrymajuc' Chanaan, svaju nacyjanałnuju ziamlu, abiacanuju Bogam.

Byccio 15:14: « Ale Ja budu sudzić narod, jakomu jany buduc' słužyc', i pasła getaga jany vyjduc' z viałikaj majomasciu ».

Na gety raz metavaj nacyjaj z'jaŭlajecca tołki Jegipiet, jaki jany pakinuc', faktyčna zabraŭszy z saboj usie jago bagacci. Zviarnicie ŭvagu, što ŭ getym vieršy Bog nie prypisvaje Jegiptu «prygniot», zgađany ŭ papiarednim vieršy. Geta pacviardžaie toj fakt, što zgađanyja « čatyrysta gadoŭ » nie adnosiacca tołki da Jegipta.

Byccio 15:15: « Ty pojdzieš da bac'koŭ tvaich u miry i budzieš pachavany ŭ starasci dobrej ».

Usio budzie зроблена tak, jak abviasciŭ jamu Bog. Jon budzie pachavany ŭ Cheŭronie, u piačory Machpieła, na ziamłi, jakuju Abram kupiŭ pry žycci ŭ chietejanina.

Byccio 15:16: « U čacviortym pakalenni jany viernucca siudy, bo biezzakonni Amarejcaŭ jašče nie skončyliasia ».

Sjarod getych amarejcaŭ chietyty majuc' dobryja adnosiny z Abramam, jakoga jany ličac' pradstaŭnikom viałikaga Boga. Tamu jany zgađajucca pradac' jamu ziamlu dla jago magiły. Ale praz « čatiry pakalenni », geta značyc' « čatyrysta gadoŭ », sytuacija budzie inšaj, i chanaanskija narody dasiagnuć paroga paŭstannia biez padtrymki Boga, i ŭsie jany buduc' zniččany, kab pakinuc' svaju ziamlu gabrejam, jakija robiac' jaje svajoj nacyjanałnaj ziamloj.

Kab lepš zrazumiec' gety katastrofičny plan dla chananiejcaŭ, my pavinny pamiatac', što Noj praklaŭ Chanaana, jaki byŭ pieršym synam jago syna Chama. Takim čynam, Abiacanaja ziamla była nasielena getym naščadkam Chama, praklatym Nojem i Bogam. Ich zniččennie było tołki pytanniem času, vyznačanaga Bogam dla ażycciaŭlennia jago płanaŭ na ziamłi.

Byccio 15:17: « A kałi zajšlo sonca, nastała ciemra, i vos', dymiačaja pieč, i pošymia prachodziła pamiž padzielenymi żywiołami ».

U getaj cyrymonii agon', zapaleny čalaviekam, zabaronieny. Za parušennie getaga pryncypu dva syny Aarona adnojčy buduc' spaleny Bogam. Abram papasiŭ u Boga znak, i jon pryjšoŭ u vygladzie niabiesnaga agniu, jaki prachodzić pamiž żywiołami, rassiakanyimi napalałam. Vos' jak Bog sviedčyc' za svaich słuž, takich jak prarok Iła, pierad prarokami Vaala, jakich padtrymłivała zamiežnaja caryca i žonka cara Achava pa imieni Ijezavieł'. Jaje achviarnik patanuŭ u vadzie, agon', pasłany Bogam,

zniščyc' achviarnik i vadu, padrychtavanuju lŋloj, ale achviarnik iŋžeparokaŋ budzie praignaravany Jago agniom.

Byccio 15:18: « U toj dzien' Gaspodz' zaklučyŋ zapaviet z Abramam i skazaŋ: naščadkam tvaim Ja daŋ getuju ziamlu ad raki Jegipieckaj da viaŋikaj raki, raki Jeŋfrat » .

U kancy 15-j gŋlavy gety vierš pacviardŋaje geta, jago gaŋoŋnaja tema sapraŋdy zaklučajecca ŋ sajuzie, jaki addzialaje vybranych ad inšych ludziej , kab jany padzialaŋi gety sajuz z Bogam i ŋluŋyli Jamu.

Mjeŋy ziamŋi, abiacanaj gabrejam, pieravyšajuc' tyja, jakija narod zojmie pasla zavajavannia Chanaana. Ale Bog uklučyŋ u svaju prapanovu vielizarnyja pustyni Siryi i Aravii, jakija zŋučajucca z «Jeŋfratam » na ŋschodzie, a taksama pustyniu Šur, jakaja addzialaje « Jegipiet » ad Izraila. Pamiŋ getymi pustyniami abiacanaja ziamla nabyvaje vyglad Boŋaga sadu.

U praročym duchoŋnym čytanni « reki » simvalizujuc' narody, tamu Bog moŋa praročyc' pra naščadkaŋ Abrama, geta značyc' pra Chrysta, jaki znojdzie svaich prychiŋnikaŋ i svaich vybrannikaŋ za mieŋami Izraila i Jegipta, na zachadzie ŋ «Jeŋropie», simvalizavanaj u Adkrycci 9:14 pad nazvaj « viaŋikaja raka Jeŋfrat ».

Byccio 15:19: « ziamla Kjeniejaŋ, Kjenieziejaŋ, Kadmaniejaŋ » ,

Byccio 15:20: « Chjetytaŋ, Pereziejaŋ, Refaimaŋ »

Byccio 15:21: « Amarejcaŋ, Chananiejcaŋ, Gjergješejaŋ i Jevusiejaŋ ».

U časy Abrama getyja imiony abaznačali siem'i, jakija sabralisia ŋ garadach, ŋto ŋkŋdalaŋi i nasialaŋi ziamlu Chanaanskuju. Sjarod ich byli refaimy, jakija lepš za inšych zachalaŋi gigancki sciag dapatoptych ŋycharoŋ, kaŋi Isus Navin zachapiŋ getuju terytoryju « čatyry pakalenni » abo « čatyrysta gadoŋ » pazniej.

Abram — patryjarch abodvuch zapavietaŋ u Boŋym pŋanie. Jago naščadki pa pŋoci pryviaduc' da naradŋennia mnogich naščadkaŋ, jakija narodziacca ŋ narodzie, abranym Bogam, ale nie abranym Im. U vyniku gety pieršy zapaviet, zasnavanaj na pŋoci, skaŋaje jago pŋan vyratavannia i zaciarniaje jago razumiennie, tamu ŋto vyratavannie budzie gruntavacca vyklučna na akcie viery ŋ abodvuch zapavietach. Abrazannie pŋoci nie vyratavaŋa gabreja, choc' getaga patrabavaŋ Bog. Toje, ŋto dazvoliŋa jamu byc' vyratavany, — geta jago paŋlučmianaja spravy, jakija adkryŋi i pacvierdziŋi jago vieru i davier da Boga. I geta toje ŋ samaje, ŋto abumoŋŋivaje vyratavannie ŋ novym zapaviecie, u jakim viera ŋ Chrysta aŋŋŋlajeccca spravami paŋlučmianasci zapaviedziam, pastanovam i boskim pryncypam, adkrytym Bogam va ŋŋioj Bibŋii. U paŋnavartasnych adnosinach z Bogam vučennie ŋitary asvialajeccca rozumam duchu; voŋ čamu Isus skazaŋ: « ŋitara zabivaje, a duch aŋŋŋlaje ».

Byccio 16

Padzietaŋ pa legitymnasci

Abram biare na siabie adkaznasc' za geta i nie vinavacic' Saru ũ tym, Ńto jana stała natchnienniem dla getaga niezakonnaga naradźennia. Takim čynam, z samaga pačatku zakonnasc' naviazvaje svoj zakon niezakonnasci, i, kirujučysia getym urokom, adgetuľ Ńluby buduc' ab'jadnoŭvac' toľki ludziej adnoj

ciesnaj siam'i, navat u Izraili budúcní i jago nacyjanaŕnaj formie, atrymanaj pasla zychodu z rabstva Jegipta.

Byccio 16:7: « Anioł Gaspodni znajšoŭ jaje kala krynicy vady ŭ pustyni, kala krynicy, što na darozie ŭ Šur ».

Gety pramy abmien pamiž Bogam i Agar magčymy toŭki dziakujučy błaślavionamu statusu Abrama. Bog znachodzić jaje ŭ pustyni Šur, jakaja stanie domam dla kačavych arabaŭ, jakija žyvuc' u namiotach, pastajanna šukajučy ježu dla svaich aviečak i viarbludaŭ. Krynica vady była srodkam vyžyvannia Agar, i jana sustrakaje «krynicu žyvych vod», jakaja zaachvočvaje jaje pryniac' svoj status słužanki i svoj plonny los.

Byccio 16:8: « Jon skazaŭ: Agar, słužanka Sary, adkuŭ ty pryjšta i kudy ty idzieš?» Jana adkazała: «Ja ŭciakaju ad Sary, gaspadyni majoj ».

Agar adkazvaje na abodva pytanni: Kudy ty idzieš? Adkaz: Ja ŭciakaju. Adkuŭ ty idzieš? Adkaz: Ad Sary, majoj gaspadyni.

Byc. 16:9: « Anioł Gaspodni skazaŭ joj: viarnisia da svajoj gaspadyni i ŭpakorysia pad jaje rukoj ».

Vjaŭki suddzia nie pakidaje jamu vybaru, jon zagadvaje viartannia i pakory, bo sapraŭdnaja problema była vyklikana pagardaj da jago paluboŭnicy, jakaja, niagledziačy na svaju biaspłodnasc', zastajecca jago zakonnaj paluboŭnicaj i pavinna słužyc' joj i pavažac' jaje.

Byccio 16:10: « Anioł Gaspodni skazaŭ joj: pamnožu naščadkaŭ tvaich, tak što ich nieŭga budzie zličyc' ».

Jachve padbadziornaje jago, prapanoŭvajučy jamu «morkvu». Jon abiacaje jamu naščadkaŭ, « nastoŭki šmatlikich, što ich niemagčyma budzie zličyc' ». Nje pamylajciesia, geta mnoŭstva budzie cialesnym, a nie duchoŭnym. Bo Božyja prarocŭty buduc' pieradadziennyja da ŭstanaŭlennia novaga zapavietu toŭki naščadkami gabrejaŭ. Ale, viadoma, luby ščyry arab moža ŭstupic' u Boży zapaviet, pryniaŭšy jago standarty, zapisanyja gabrejami ŭ Biblii. I z momantu svajgo z'jaŭlennia musuŭmanski Karan nie adpaviadaje getamu kryteriju. Jon abvinavačvaje, krytykuje i skažaje biblejskija isciny, pacvierdžanyja Isusam Chrystom.

Vykarystoŭvajučy ŭ dačynienni da Izmaiŭa vyraz, jaki ŭžo vykarystoŭvaŭsia ŭ dačynienni da Abrama: « nastoŭki šmatlikija, što niemagčyma budzie ich zličyc' », my razumiejem, što geta toŭki čaŭlaviečaje naščadstva, a nie vybranyja dla viečnaga žyccia. Paraŭnanni, prapanavanyja Bogam, zaŭsiody padparadkoŭvajuca ŭmovam, jakija pavinny byc' vykanany. Prykład: « zorki na niebie » tyčacca luboj reŭigijnaj dziejnasci, jakaja zaklučajecca ŭ « asviatlenni ziamŭi ». Ale jakim sviatŭlom? Toŭki sviatŭlo praŭdy, uzakonienaje Bogam, robic' « zorku » godnaj « zziac' viečna » na niabiosach, zgodna z Dan. 12:3, tamu što jany buduc' sapraŭdy « razumnymi » i sapraŭdy « vučac' praviednasci » pavodle Boga.

Byccio 16:11: « Anioł Gaspodni skazaŭ joj: «Vos', ty ciažarnaja i narodžiš syna, i nazavieš jago Izmaiŭ, bo Gaspodz' pačuŭ tvaju pakutu ».

Byccio 16:12: « Jon budzie jak dziki asioł; ruka jagonaja budzie suprac' usich ludziej, i ruka ŭsich budzie suprac' jago; i jon budzie žyc' pierad usimi svaimi bratami ».

Bog paraŋnoŋvaje Izmaiŋa i jago arabskich naŝadkaŋ z « dzikim aŝlom », ųyvioŋaj, viadomaj svaim niepakorŋlivym i ųparta-niepakorŋlivym charaktaram; i boŋŝ za toje, ųorstkaj, bo jaje nazyvajuc' « dzikaj ». Tamu jana nie dazvalaje siabie ni pryručyc', ni pryručyc', ni ųgavaryc'. Karaciej kaųučy, jana nie lubic' i nie dazvalaje siabie lubic', i ų svaich gjenach nosic' agresiuŋuju spadčynnasc' da svaich bratoŋ i čuųyncaŋ. Gety sud, ustalavany i ab'jaŋleny Bogam, maje viaŋikaje značennie ų gety čas kanca, kab zrazumiec' karnuju rolu dla Boga reŋgii iŝlamu, z jakoj zmagalaŝia iųųyvaje chryscijanstva ų tyja časy, kaŋi chryscijanskaje « sviaŋlo » bylo toŋ'ki « ciemraj ». Z momantu svajgo viartannia na ziamlu svaich prodkaŋ Izraiŋ' znoŋ staŋ jago miŝenniu, jak i chryscijanski Zachad, abaronieny amerykanskaj dziaŋųavaj, jakuju jany biez asabŋlivych pamyŋlak nazyvajuc' « viaŋikim Satanoj ». Praŋda, malen'ki « Satana » moųa raspaznac' « viaŋikaga ».

Naradziųųy Izmaiŋa, imia jakoga aznačaje « Bog pačuŋ », dzicia sprečki, Bog stvaraje dadatkovy padzieŋ u siam'i Abrama. Geta dadajecca da praklonu moŋ, stvoranych padčas pieraųyvannia Vavilonskaj vieųy. Ale kaŋi jon rychtuje srodki dla pakarannia, to geta tamu, ųto jon zagadzia viedaje pra buntarskija pavodziny ludziej u svaich dvuch pasladoŋnych sajuzach da kanca svietu.

Byc. 16:13: « I nazvala jana imia Gospadu, Jaki gavaryų z joj: Ata-eŋ'-Roi, bo skazaŋa: Ci bačuŋa ja ųto-niebudų tut pasla tago, jak Jon ubačuŋ mianie? »

Imia Atta Eŋ' Roi aznačaje: Ty — Bog, jaki bačyc'. Ale ųųo sama inicjatyva dac' Bogu imia — geta abraza Jago pieravagi. Astatniaja častka getaga vierŝa, pierakŋadzienaja roznymi sposabami, padsumoŋvajecca ų getaj dumcy. Agar nie moųa ų geta pavieryc'. Jana, malen'kaja ŋluųanka, staŋa ab'jektam uvagi viaŋikaga Boga-stvaraŋnika, jaki bačyc' los i adkryvaje jago. Pasla getaga dosviedu, čago joj bajacca?

Byccio 16:14 « Tamu i nazyvajecca getaja krynica: krynica ŋachaj-Roi; jana pamių Kadesam i Baredam ».

Zjamnyja miescy, dzie Bog ab'javiŋ ųjabie, prestyųnyja, ale paŝany, jakija ludzi im akazvajuc', časta vykŋikanyja ich idaŋapakŋonnickim ducham, jaki nie prymiraje ich z Im.

Byccio 16:15 « Agar naradziŋa Abramiu syna; i Abram nazvaŋ syna svajgo, jakoga naradziŋa jamu Agar, Izmaiŋam ».

Izmaiŋ sapraŋdy z'jaŋlajecca sapraŋdnym synam Abrama, i asabŋiva jago pierŝym dziciem, da jakoga jon naturaŋnym čynam pryviaųacca. Ale jon nie syn abiacannia, abvieŝčanaga Bogam zagadzia. Njagledziačy na toje, ųto imia « Izmaiŋ », dadzienaje jamu, aznačaje « Bog adkazaŋ », u pierųuju čargu zasnavana na pakutach Agar, achviary raŝenniaŋ, pryŋiatych jaje gaspadyniaj i gaspadarom. Ale ų drugim sensie jano taksama zasnavana na pamyŋcy Abrama i Sary, jakija na imŋniennie pavieryli, ųto gety syn, začaty jegipciankaj Agar, byŋ pacviardųzenniem, ųto aznačaje « adkaz », i vykananniem Boųaga abviaŝčennia. Getaja pamyŋka budzie miec' kryvavyja nastupųty da kanca svietu.

Bog ustupiŋ u guŋniu čaŋaviečaj dumki, i dla Jago gaŋoŋnaje dasiagnuta: dzicia sprečki i kanŋfliktnaga padzieŋu ųyvie.

Byccio 16:16: « Abramiu bylo vosiemdziesiat ŝesc' gadoŋ, kaŋi Agar naradziŋa Abramiu Izmaiŋa ».

Takim čynam, « Izmaiŋ » naradziŋsia ų 2034 godzie (1948 + 86), kaŋi Abramiu bylo 86 gadoŋ.

Byccio 17

Padzieť praz abrazannie: znak u cieľe

Byccio 17:1: « Kaľi Abram u bylo dzievianosta dzieviac' gadoŭ, Gaspodz' žaviŭsia Abram u i skazaŭ jamu: «Ja — Bog Usiemagutny. Chadzi pierad abliččam Maim i budz' biez Zaganny ».

U 2047 godzie, va ŭzroscie 99 gadoŭ, a Izmaŭla — 13, Abram adkryvajecca pierad Bogam u duchu, jaki ŭpieršyniu pradstaŭlaje siabie jamu jak « Usiemagutny Bog ». Bog rychtuje dziejannie, jakoje adkryje gety «ŭsiemagutny» charakter. Z'jaŭlennje Boga ŭ asnoŭnym vierbaľ' naje i slychavoje, tamu što Jago sľava zastajecca niabačnaj, ale padabienstva Jago asoby možna ŭbačyc', nie pamirajučy.

Byccio 17:2: « Ja ŭstanaŭlu Moj zapaviet pamiž Mnoju i taboju i vieľ'mi pamnožu ciabie ».

Bog adnaŭlaje abiacannie svajgo pamnažennja, udakładniajučy na gety raz čas « da biaskoncasci », geta značyc', jak « pyľ ziamny » i « zorki niabiesnyja », jakija « nihto nie moža zľičyc' ».

Byc. 17:3: « I ŭpaŭ Abram na tvar svoj, i Bog skazaŭ jamu, kažučy :

Zrazumieŭšy, što toj, chto z im gavoryc', — geta «Usiemagutny Bog», Abram upaŭ nicma, kab nie gladziec' na Boga, ale jon sľuchaŭ jago sľovy, jakija začaroŭvaľi ŭsiu jago dušu.

Byccio 17:4: « Vos' zapaviet Moj, jaki Ja zaklučaju z taboju: ty budzieš bac'kam mnogich narodaŭ ».

U toj dzien' umacoŭvajecca zapaviet, zaklučany pamiž Bogam i Abramam : « Ty stanieš bac'kam mnoštva narodaŭ ».

Byccio 17:5: « Tvajo imja ŭžo nie budzie Abram, a budzie imja tvajo Abragam, bo Ja zrabiŭ ciabie bac'kam mnogich narodaŭ ».

Zmiena imja Abrama na Abragam maje vyrašaľ' naje značennje, i ŭ svoj čas Isus zrobiec' toje ž samaje, zmianiŭšy imiony svaich apostalaŭ.

Byccio 17:6: « Ja zrablu ciabie vieľ'mi raspladany i zrablu z ciabie narody, i cary pojduc' ad ciabie ».

Abram — pieršy bac'ka arabskich narodaŭ u Izmaile; u Isaaku jon budzie bac'kam gabrejaŭ, synoŭ Izraila; a ŭ Madyjamie jon budzie bac'kam naščadkaŭ Madyjama; z jakimi Majsiej znojdzje svaju žonku Cyforu, dačku Itora.

Byc. 17:7: « I ŭstanaŭlu zapaviet Moj pamiž Mnoju i taboju, i pamiž naščadkami tvaimi pasla ciabie ŭ ich pakalenni, zapaviet viečny, kab byc' Bogam tvaim i naščadkaŭ tvaich pasla ciabie ».

Bog tonka vybiraje slovy svajgo zapavietu, jaki budzie «viečnym», ale nie viečnym. Geta aznačaje, što zapaviet, zaklučany z jago cialesnymi naščadkami, budzie miec' abmiežavany termin dziejannia. I gety miaža budzie dasiagnuta, kali padčas svajgo pieršaga pryšescia i čaťaviečaga ŭvasablennia boski Chrystos svajoj dobraachvotnaj adkupaľ'naj smierciu ŭstaluje asnovu novaga zapavietu, jaki budzie miec' viečnyja nastupstvy.

Na getym etapie treba ŭsviadowic', što ŭsie pieršyncy ludziej, na jakich z samaga pačatku była abranaja meta i jakija atrymaŭ imiony, gubljuc' svaju legitymnasc'. Geta było ŭ wypadku z Kainam, pieršyncam Adama, Izmaiľam, pieršyncam, ale niezakonnarodzonym synam Abrama, a pasla jago geta budzie ŭ wypadku z Isavam, pieršyncam Isaaka. Gety pryncyp niaŭdačy pieršynca praročyc' niaŭdaču jaŭrejskaga cialesnaga zapavietu. Drugi zapaviet budzie duchoŭnym i pryniasie karysc' toľ'ki sapraŭdy naviernutym jazyčnikom, niagledziačy na padmanlivuju zniešnac', vyklikanuju faľšyvyimi čaťaviečymi pretenzijami.

Byc. 17:8: « I dam tabie i naščadkam tvaim pasla ciabie ziamlu, u jakoj ty vandravaŭ, usiu ziamlu Chanaanskiju, u viečnaje vaľodannie , i Ja budu ichnim Bogam.

Padobnym čynam, ziamla Chanaanskaja budzie addadziena « ŭ viečnaje vaľodannie », geta značyc', pakuľ' Bog budzie zviazany svaim zapavietam. A admaŭlennie ad Mjesii Isusa zrobic' jago niesapraŭdnym, tamu praz 40 gadoŭ pasla getaga biazbožnictva narod i jago staľica Ijerusaľim buduc' zniščany rymskimi saľdatami, a acaľeťja gabrei buduc' raskidany pa roznych krainach svietu. Bo Bog vyznačaje ŭmovu zapavietu: « Ja budu ich Bogam ». Akramia tago, kali Isus, jak paślaniec Boga, budzie aficyjna adkinuty narodam, Bog zmoža parušyc' svoj zapaviet z poŭnaj zakonnasciu.

Byc. 17:9: « I skazaŭ Bog Abragamu: ty budzieš zachouvac' zapaviet Moj, ty i naščadki tvaje pasla ciabie va ŭsich pakalenniach ichnich » .

Gety vierš kładzie kaniec usim tym religijnym pretenzijam, jakija robiac' Boga Bogam monateistyčnych religij, sabranych u ekumieničny sajuz, niagledziačy na ich niesumiaščaľ'nyja i suprac'legťja vučenni. Bog zviazany toľ'ki svaimi ŭśasnymi slovami, jakija zakľadvajuc' asnovy jago zapavietu, svojeasabľivaj damovy, zaklučanj z tymi, chto vyklučna jamu padparadkoŭvajecca. Kali čaťaviek zachouvae svoj zapaviet, jon pacviardžaje i pašyraje jago. Ale čaťaviek pavinien isci za Bogam u Jago prajekcie, pabudavany na dvuch pasladoŭnych fazach ; pieršaja — cialesnaja, drugaja — duchoŭnaja. I gety pierachod ad pieršaj da drugoj stavic' pad vyprabavannie indyviduaľ'nuju vieru ludziej, i ŭ pieršuju čargu vieru gabrejaŭ. Adkidajučy Chrysta, gabrejski narod parušaje svoj zapaviet z Bogam, što adčyniaje dzviery jazyčnikom, siarod jakich tyja, chto zviarnuśsia da Chrysta, byli ŭsynoŭleny im i zaľičany ŭ jakasci duchoŭnych synoŭ Abragama. Takim čynam, usie, chto zachouvae jago zapaviet, z'jaŭlajucca cialesnymi abo duchoŭnymi synami abo dočkami Abragama.

U getym vieršy my bačym, što Izraiľ, budučy narod z takoj nazvaj, sapraŭdy biare svoj pačatak ad Abragama. Bog vyrašaje zrobic' jago naščadkaŭ narodam, «addzielenym» dla ziamnoj demanstracyi. Geta nie zbaŭleny narod, a stvarennie čaťaviečaga zboru, jaki pradstaŭlaje ziamnych kandydataŭ dla adboru vybranych, zbaŭlenych budučaj Božaj łaskaj, jakaja budzie atrymana praz Isusa Chrysta.

Byc. 17:10: « Geta zapaviet Moj, jaki vy pavinny vykonvac', pamiž Mnoju i vami, i naščadkami tvaimi pasla ciabie: kožny muččynski poť u vas pavinien byc' abrezany » .

Abrazannie — geta znak zapovietu, zaklučanaga pamiž Bogam, Abragamam i jago naščadkami, geta značyc' jago cialesnymi naščadkami. Jago słabasc' zaklučajecca ũ kalektyŭnaj formie, jakaja raspaŭsiudžvajecca na ũsich jago naščadkaŭ, natchnionych vieraj ci nie, pasłuchmianych ci nie. Naadvarot, u novym zapaviecie vybar pa viery, jaki padviargajecca vyprabavanniu, budzie pieražyvacca indyviduał'na abranymi, jakija potym atrymajuc' viečnaje žyccio, jakoje pastaŭlena na kartu ũ getym zapaviecie. Da abrazannia treba dadac' sumnyj vynik: musuťmanie taksama padviargalisia abrazanniu z časou svajgo patryjarcha Izmaiła, i jany nadajuc' getamu abrazanniu duchoŭnuju kaštoŭnasc', jakaja prymušaŭ ich pretendavac' na prava na viečnasc'. Adnak abrazannie maje toťki viečnyja, a nie viečnyja cialesnyja nastupstvy.

Byc. 17:11: « Abrežciesia sami, i geta budzie znakam zapovietu pamiž Mnoju i vami » .

Geta sapraŭdy znak sajuzu z Bogam, ale jago efektyŭnasc' toťki cialesnaja, i vieršy 7, 8 i nastupny vierš 13 pacviardžajuc' jago prymianiennie toťki « viečnaje ».

Byc. 17:12: « U vas kožny mužčynski poť budzie abrezany ũ vosiem dzion va ũsie pakalenni vašyja, jak narodžany ũ vašym domie, tak i nabyty za grošy ũ luboga inšaŭiemca, jaki nie z vašaga rodu » .

Geta ũsio jašče vieł'mi dziŭnaja reč, ale, niagledziačy na ũtascivuju joj viečnuju pryrodu, jana tym nie mienš ujaŭlaje saboj praroctva, jakoje adkryvaje Božy płaŭ na 8-je tysiačagoddzie . Geta pryčyna vybaru «vas' mi dzion», bo pieršyja siem dzion simvalizujuc' ziamny čas adboru vybranych šasci tysiač gadoŭ i sud siomaga tysiačagoddzia. Arganizujučy na ziamli ciesny sajuz z jaŭrejskim narodom i jago pieršapačatkovym zarodkam, Abramam, Bog adkryvaje vobraz budučaj viečnasci vybranych, vyzvalenych ad cialesnaj seksuał'naj słabasci, skancetravanaj na krajniaj płoci, adrezanaj ad mužčyn. Tady, getak ža, jak vybranyja buduc' pachodzić z usich pachodžanniaŭ narodaŭ ziamli, ale toťki ũ Chryscie, u Starym Zapaviecie, abrazannie pavinna ũžyvacca navat da zamiežnikaŭ, kałi jany choćuc' žyc' z łagjeram, abranym Bogam.

Gaťoŭnaja ideja abrazannia zaklučajecca ũ tym, kab vućyc', što ũ viečnym Carstvie Božym ludzi boťš nie buduc' razmnažacca i što cialesnyja žadanni boťš nie buduc' magčymyja. Boťš za toje, apostoł Pavieł paraŭnoŭvaje abrazannie płoci staroga zapovietu z abrazanniem serca vybranych u novym. U getym sviatle jon maje na ũvazie čysciniu płoci i serca, jakoje addaje siabie Chrystu.

Abrazannie aznačaje abrezac', i getaja ideja pakazvaje, što Bog choća ũstalavac' unikał'nyja adnosiny sa svaim stvarenniem. Jak «raŭnivy» Bog, Jon patrabuje vyklučnasci i pryjarytetu lubovi ad svaich vybrannikaŭ, jakija pavinny, pry nieabchodnasci, abrezac' vakoť siabie čaťaviečyja adnosiny, škodnyja dla ich zbaŭlennia, i razarvac' suviasi z rečami i ludz'mi, jakija škodziac' ich adnosinam z Im. U prarockim piedagagičnym vobrazie gety pryncyp tyčycca, pierš za ũsio, Jago cialesnaga Izraila i Jago duchoŭnaga Izraila ũsich časou, jaki ab'jaŭlajecca ũ Isusie Chryscie ũ Jago daskaŭlasci.

Byccio 17:13: « Chaj budzie abrezany narodžany ũ domie i kupleny za grošy; i zapaviet Moj budzie na ciele vašym zapavietam viečnym » . » .

Bog nastojvaje na getaj idei: da Jago moguć być pryviazanyja jak zakonnyja, tak i niezakonnyja dzieci, bo takim čynam Jon praročyc' dva zapaviety svajgo zbaŭčaga płaŭa... Zatym nastojlivasc', adznačanaja viartanniem vyrazu « kupleny za grošy », praročyc' Isusa Chrysta, jakoga buntaŭlivyja rełigijnyja gabrei aceniac' u 30 dynaryaŭ. I mienavita tak, za 30 dynaryaŭ Bog prapanuje svajo čaťaviečaje žyccio jak adkuplennie za gabrejskich i jazyčnickich vybrannikaŭ u imia svajgo sviatoga

zapavietu. Ale Źgadvajecca « wiečny » charakter znaka abrazannia, i dakładnasc' « u vašym cieľe » pacviardźaje jago časovy charakter. Bo gety zapaviet, jaki pačynajecca tut, skončycca, kali z'javicca Mjesija, « kab pakłasci kaniec grachu », zgodna z Dan. 7:24.

Byccio 17:14: « Njeabrezany mužčyna, jaki nie abrezany Ź cieľe svaim, budzie vyniščany z narodu svajgo; jon parušyŹ zapaviet Moj ».

Vykanannie praviťau, ustanouľenych Bogam, vieľmi strogaje i nie dapuskaje vyklučenniaŹ, bo ich parušenni skaźajuc' jago praročy pľan, i jon pakaźa, nie dazvoľiŹšy Majsieju Źvajsci Ź Chanaan, što getaja vina vieľmi viaľikaja. Njeabrezanyja pľocciu nie boľš zakonnyja dla Źyccia Ź ziamnym jaŹrejskim narodzie, čym nieabrezanyja sercam buduc' prava Źyc' u budučym wiečnym niabiesnym carstvie BoŹym.

Byccio 17:15: « I skazaŹ Bog Abragamu: «Ty boľš nie budzieš nazyvac' Saru Źonkaj tvajoj Saraj, a budzie imia jaje Sara ».

Abram aznačaje bac'ka naroda, a Abragam — bac'ka mnostva. Padobnym čynam, Sara aznačaje vysakarodnaja, a Sara — pryncesa.

Abram uŹo z'jaŹľajecca bac'kam Izmaiťa, ale zmiena jago imia Abragam apraŹdana pamnaŹenziem jago naščadkaŹ u Isaaku, synie, jakoga Bog abviesciť jamu, a nie Ź Izmaile. Pa toj Źa pryčynie biaspľodnaja Sara budzie naradźac' mnostva dziaciej praz svajgo syna Isaaka, i jaje imia stanie Saraj.

Byccio 17:16: « Ja dabrasťaŹľu jaje i dam tabie ad jaje syna; dabrasťaŹľu jaje, i ad jaje pojduc' narody; cary narodaŹ pojduc' ad jaje ».

Abram chodziť z Bogam, ale jago štodzionnaje Źyccio ziamnoje i zasnavana na ziamnych pryrodnach umovach, a nie na boskich cudach. Taksama Ź svaim rozumie jon nadaje BoŹym sľovam značennie bľagasťaŹľennia, dziakujučy jakomu Sara atrymaťa syna praz svaju sľuŹanku Agar.

Byccio 17:17: « Abragam upaŹ nicma, zasmiajaŹsia i skazaŹ u sercy svaim: «Ci Ź u stogadovaga narodzicca dzicia? Ci Ź Sara, dzievianostagadovaja, narodziť dzicia? »

ZrozumieŹšy, što Bog moŹa dazvoľiť Sarai naradźac' dziaciej, niagľedziačy na toje, što jana biaspľodnaja i joj uŹo 99 gadoŹ, jon smiajecca sam sabie. Situacyja nastaťki nieŹjaŹľaťnaja na ziamnym čaťaviečym uzroŹni, što gety refleks jago dumki zdajecca naturaľnym. I jon nadaje jago dumcy sens.

Byccio 17:18: « I skazaŹ Abragam Bogu: o, kab Izmaiť ŹyŹ pierad abľiččam Tvaim! »

Zrozumieťa, što Abragam razvaŹaje cialesna i što jon zadumvaje svajo pamnaŹennie toťki praz Izmaiťa, syna, jaki ŹŹo naradziŹsia i jakomu byťo 13 gadoŹ.

Byccio 17:19: « I skazaŹ Bog: Sara, Źonka tvaja, abaviazkova narodziť tabie syna, i ty nazavieš jago imiam Isaak; i Ja ŹstanaŹľu zapaviet Moj z im zapavietam wiečnym i z naščadkami jagonymi pasla jago ».

Vjedajučy dumki Abragama, Bog dakaraje jago i adnaŹľaje abviaščennie, nie pakidajučy ni najmienšaj magčymasci niapraviťnaga tľumačennia.

Sumnieŭ Abrugama ŭ cudoŭnym naradźenni Isaaka pradjazvaje sumnieŭ i niavier'je, jakija čalaviectva prajavic' da Isusa Chrysta. I gety sumnieŭ prymie formu aficyjnaga adchilennia cialesnymi naščadkami Abrugama.

Byccio 17:20 A što da Izmaiŭ, dyk Ja pačuŭ ciabie: vos', Ja dabrasłaŭlu jago, i zrablu jago pŭdavitym, i vieŭmi pamnožu jago; i narodzicca ad jago dvanaccac' kniazioŭ, i Ja vyviedu ad jago viaŭiki narod .

Izmaiŭ aznačaje, što Bog pačuŭ, i ŭ getym umiašanni Bog usio jašče apraŭdvaje imia, jakoje Jon jamu daŭ. Bog zrobic' jago pŭdavitym, jon budzie pamnažacca i ŭtvoryc' viaŭikuju arabskuju nacyju, jakaja składajecca z «dvanaccaci kniazioŭ». Gety ŭik 12 padobny da 12 synoŭ Jakava z jago sviatoga sajuza, jakim pierajmuc' 12 apostoŭ Isusa Chrysta, ale padobny nie aznačaje identyčny, bo jon pacviardžaje boskuju dapamogu, ale nie vyratavaŭny sajuz adnosna jago pŭana wiečnaga žyccia. Boŭš za toje, Izmaiŭ i jago naščadki buduc' varoža nastrojeny da ŭsich, chto ŭstupaje ŭ sviaty sajuz Boga, pasladoŭna da gabrejaŭ, a potym da chrystcijan. Getaja škodnaja rola sankcyjanuje niezakonnaje naradźennie praz getak ŭa niezakonnyja pracedury, ujaŭlenyja biaspŭdnaj maci i prazmierna samazdavolenym bac'kam. Vos' čamu cialesnyja syny Abrugama buduc' nos'bitami tago ŭ praklonu i ŭ rešcie rešt pacierpiac' ad takoga ŭ adryn'vannia ad Boga.

Paznaŭšy Boga i Jago kaštoŭnasci, naščadki Izmaiŭa moguc' vyrašyc' žyc' pavodle Jago praviŭaŭ, pakuŭ nie ŭstupiac' u gabrejski zapaviet, ale gety vybar zastaniecця indyviduaŭnym, jak wiečnaje zbaŭlennie, jakoje budzie prapanavana vybranym. Getak ŭa, jak i inšym ludziam luboga pachodžannia, im budzie prapanavana zbaŭlennie ŭ Chrystcie, i šlach da wiečnasci budzie adkryty dla ich, ale toŭki na padstavie pasŭchmianasci Chrysta Zbaŭcy, raspiataga, pamierŭaga i ŭvaskrošaga.

Byc. 17:21: « Ja ŭstanaŭlu Moj zapaviet z Isaakam, jakoga narodzic' tabie Sara ŭ gety ŭ čas na nastupny god » .

Pakoŭki Izmaiŭa byŭ 13 gadoŭ na momant getaga bačannia, to, zgodna z 27-m vieršam, jamu budzie 14 gadoŭ, kaŭi narodzicca Isak. Ale Bog nastojvaje na getym momancie: jago zapaviet budzie zaklučany z Isaakam, a nie z Izmaiŭam. I jon narodzicca ŭ Sary.

Byccio 17:22: « I kaŭi Bog skončyŭ gavaryc' z Abrugamam, jon uzniaŭsia ad jago ».

Z'jaŭlenni Boga redkija i vyklučnyja, i geta tŭmačyc', čamu ludzi nie pryzvyčajvajucca da boskich cudaŭ i čamu, jak i ŭ Abrugama, ich razvažanni zastajucca abumoŭlenymi naturaŭnymi zakonami ziamnoga žyccia. Jak toŭki Jago pasŭannie daniesiena, Bog adychodzie'.

Byccio 17:23: « Abrugam uziŭ Izmaiŭa, syna svajgo, i ŭsich narodžanych u domie svaim, i ŭsich kuplenych za grošy, usich muŭčyn z domu Abrugamavaga, i abrezaŭ ich u toj samy dzien', jak zagadaŭ jamu Bog ».

Zagad, dadzieny Bogam, vykonvajecca nieadkŭladna. Jago pasŭchmianasc' apraŭdvaje jago sajuz z Bogam. Gety magutny gaspadar staraŭžynasci kupŭaŭ sŭlug, i status raba isnavaŭ i nie asprečvaŭsia. Faktyčna, toje, što zrobic' getuju temu sprečnaj, - geta vykarystannie gvaŭtu i ŭorstkaje abychodžannie sa sŭlugami. Status raba - geta taksama status usich adkuplenych Isusam Chrystom, navat sionnia .

Byc. 17:24: « Abrugamu byŭ dzievianosta dzieviac' gadoŭ, kaŭi jon byŭ abrezany ».

Getaje Źdaktadniennie nagadvaje nam, Źto Bog patrabuje paŹluchmianasci ad ludziej, niezaleŹna ad ich uzrostu; ad małoga da staroga.

Byc. 17:25: « Izmaił, synu jagonamu, było trynaccac' gadoŹ, kałi jago abrezali ».

Takim čynam, jon budzie na 14 gadoŹ starejšy za svajgo brata Isaaka, Źto dasc' jamu reał'nuju magčymasc' pryčynic' Źkodu svajmu małodŹamu bratu, synu jago zakonnaj Źonki.

Byc. 17:26: « U toj samy dzien' byli abrezany Abragam i syn jagony Izmaił » .

Bog nagadvaje Izmaiłu pra jago zakonnuju vinu pierad Abragamam, jaki z'jaŹlajecca jago bac'kam. Ich zwyčajnaje abrazan'nie getak Źa padmanlivaje, jak i scviardŹenni ich naŹčadkaŹ, jakija scviardŹajuc', Źto jany toj samy Bog. Bo kab scviardŹac', Źto jany Bog, niedastatkova miec' tago Ź prodkavaga płotskaga bac'ku. I kałi niavierujučyja gabrei scviardŹajuc', Źto jany majuc' getuju suviaz' z Bogam z-za svajgo bac'ki Abragama, Isus adchiłic' gety argument i abvinavac' ich u tym, Źto jany z'jaŹlajucca ich bac'kam, d'jabła, Satanu, bac'ku chłusni i zaboju ad pačatku. Toje, Źto Isus skazaŹ buntaŹlivym gabrejam svajgo času, getak Źa spraviadłiva i dla naŹych arabskich i musuł'manskich scviardŹenniaŹ.

Byc. 17:27: « I Źsie jagonyja damačadcy, jak narodŹanyja Ź jagonym domie, tak i kuplenyja za groŹy Ź čuŹyncaŹ, byli abrezany razam z im ».

Pasla getaga prykładu paŹluchmianasci my Źbačym, Źto niaŹčasci gabrejaŹ, jakija pakułi Jegipiet, zaŹsiody buduc' vyniac' z ich niedaacenki getaj paŹluchmianasci, jakoj Bog patrabuje Ź absalutnych terminach, va Źsie časy i da kanca sviatu.

Byccio 18

Padzieł varoŹych bratoŹ

Byccio 18:1 : « Tady ŹaviŹsia jamu Gaspodz' siarod duboŹ Mamre, kałi jon siadzieŹ la Źvachodu Ź svoj namiot u dzionnuju spioku ».

Byccio 18:2: « I ŹzniaŹ jon vočy svaje i ŹbačyŹ, i vos', try muŹy stajac' pierad im; i kałi jon ubačyŹ ich, jon pabieg ad dzviarej namiota svajgo nasustrač im i pakłaniŹsia da ziamłi ».

Abragam — stogadovy muŹčyna. Jon viedaje, Źto ŹŹo stary, ale zastajecca Ź dobray fizičnaj formie, bo « biaŹyc' nasustrač » svaim gasciam. Ci paznaŹ jon ich jak niabiesnych paŹancoŹ? MoŹna mierzavac', Źto tak, bo jon « kłaniajecca pierad imi da ziamłi ». Ale jon bačyc' «troch muŹčyn», i Ź jago reakcyi my moŹam bačyc' pačuccio spantannaj gascinnasci, jakoje z'jaŹlajecca pładom jago naturał'naj lubiačaj natury.

Byc. 18:3: « I skazaŹ jon: Gospadzie! kałi ja znajŹoŹ łasku Ź vačach Tvaich, nie prajdzi mima raba Tvajgo ».

Nazyvannje goscja «gospadam» było vynikam viaľikaj pakory Abragama, i znoŭ Źa niama dokazaŭ tago, Źto jon dumaje, Źto zviartajecca da Boga. Bo gety vizit Boga ŭ caľkam ćaľaviećym abľiććy z'jaŭľajecca vykľučnym, bo navat Majsieju nie budzie dazvolena ŭbaććyć « Źstavu » BoŹaga abľićća, zgodna z Zych. 33:20-23: « Skazaŭ Jachve: Ty nie zmoŹaŹ ubaććyć abľićća Majgo, bo nihto nie moŹa ŭbaććyć Mjanie i zastacca Źyvym. Jachve skazaŭ: Vos' miesca kala Mjanie; ty stan' na skale. Kaľi budzie prachodzić' Źlava Maja, Ja pastaŭlu ciabie ŭ raskoťinie skaľy i nakryju ciabie rukoj Majoj, pakuľ' nie prajdu. A kaľi adviarnu ruku Maju, ty ŭbaććyŹ Mjanie zzadu, ale abľićća Majgo nie budzie vidac' » . Kaľi baćannje « Źľavy » Boga zabaroniena, Jon nie zabaraniaje sabie prymac' ćaľaviećy vyľlad, kab nablizicca da svaich stvarenniaŭ. Bog robic' geta, kab naviedac' Abragama, svajgo siabra, i Jon zrobic' geta znoŭ u vobrazie Isusa Chrysta ad jago embryjanaľ'naga zaćaccia da jago adkuplenćaj smierci.

Byc. 18:4: « Pryniasicie trochi vady, i abmyjcie nogi vaŹyja, i adpaćnicie pad getym drevam ».

U pierŹym vierŹy było zrazumieľa, Źto spjakotna, i pot ad nog pakryty ziemľanym pyľam apraŭdvaje abmyvannje nog naviedvaľ'nikaŭ. Geta pryjemnaja prapanova, зробlenaja im. I getaja ŭvaga — zasľuga Abragama.

Byccio 18:5: « Ja pajdu i pryniasu kavaľaćak chleba, kab padmacavac' serca tvajo; a potym ty pojdzieŹ svajoj darogaj, bo dzieľa getaga ty abychodziŹ Źľugu tvajgo ». Jany adkazaľi: «Zrabi, jak skazaŭ ».

Tut my baćym, Źto Abragam nie ľićyŭ getych gasciej niabiesnymi istotami. Uvaga, jakuju jon im prajaŭľaje, sviedććyć pra jago naturaľ'nyja ćaľaviećyja jakasci. Jon pakortľivy, ľubiacćy, ľagodny, Źćodry, gatovy dapamaććy i gascinny; geta toje, Źto robic' jago pryvabnym dla Boga. U getym ćaľaviećym aspiekcie Bog uchvalaje i prymaje ŭsie jago prapanovy.

Byccio 18:6: « I Abragam paspiaŹaŭsia ŭ svoj namiot da Sary i skazaŭ: Chutćej, vaz'mi try miery pŹanićnaj muki, zamiasicie i zrabicie ľapioŹki ».

JeŹa karysnaja dla ciaľesnaga cieľa, i, ubaććyŹy pierad saboj try cieľy z pľoci, Abragam padrychtavaŭ jeŹu, kab adnavic' fizićnyja siľy svaich gasciej.

Byc. 18:7: « Abragam pabieg da statku svajgo, uziaŭ ciala piaŹćotnaje i dobraje i daŭ jago Źľuzie, jaki paspiaŹaŭsia prygatavac' jago ».

Vybar piaŹćotnaga cialaci jaŹće raz demanstruje jago Źćodrasc' i pryrodnuju dabryniu; jago zadavaľ'niennje ad tago, kab dagadzic' bliŹniamu. Kab dasiagnuc' getaga vyniku, jon prapanuje svaim naviedvaľ'nikam najlepŹaje.

Byccio 18:8: « I ŭziaŭ maŹľa i maľako, i prygatavanaje ciala, i pastaviŭ pierad imi. I sam staŭ z imi pad drevam; i jany jeľi ».

Getyja apietytnyja stravy jon prapanuje nieznamomcam, jakich jon nie viedaje, ale da jakich stavicca jak da ćlenaŭ svajoj siam'i. Uvasablennje gasciej caľkam reaľ'naje, bo jany jaduc' jeŹu, prygatavanuju dla ľudziej.

Byc. 18:9: « Tady jany skazaľi jamu: “Dzie Sara, Źćonka tvaja?” Jon adkazaŭ: “Jana tam, u namiocie ” ».

Pakoŭki vyprabavannie gaspadara akazaŭsia paspiachovym na słavu Božuju i jago ŭłasnuju, gosci raskryvajuc' svaju sapraŭdnuju pryrodu, nazyvajucy jago žonku imiem «Sara», jakoje Bog daŭ jamu ŭ papiarednim bačanni.

Byccio 18:10: « Adzin z ich skazaŭ: “Ja viarnusia da ciabie prykładna ŭ gety čas; i vos', u Sary, žonki tvajoj, budzie syn”. Sara ŭ słuchała kala ŭvachodu ŭ namiot za im ».

Zaŭvažym, što ŭ abličy troch naviedvaŭnikaŭ ništo nie dazvalaje nam identyfikavac' Jachve siarod dvuch aniołaŭ, jakija jago supravadžajuc'. Tut prajaŭlajecca niabiesnaje žyccio i raskryvajecca pačuccio roŭnasci, jakoje tam panuje.

Pakoŭ adzin z troch naviedvaŭnikaŭ abviaščaje pra chutkaje naradžennie Sary, jana słuchaje z ŭvachodu ŭ namiot, što kažuć, i ŭ tekscie ŭdakładniajecca, chto « byŭ za im », geta značyc', što jon nie bačyŭ jaje i, pa-čaŭaviečy kažućy, nie mog viedac' pra jaje prysutnasc'. Ale jany nie byli mužčynami.

Byc. 18:11: « Abragam i Sara byli staryja i ŭ stałym uzroscie, i Sara nie magła spadziavacca miec' dziaciej ».

U vieršy vyznačajucca narmaŭnyja čaŭaviečyja ŭmovy, aguŭnyja dla ŭsiago čaŭaviečtva.

Byc. 18:12: « Jana zasmiajaŭsia ŭ sabie i skazała: «Cjapier, kaŭi ja staraja, ci budu ja žadac'? I gaspadar moj stary ».

Znoŭ ŭ zviarnicie ŭvagu na dakładnasc': « Jana smiajecca ŭ sabie »; tak što ništo nie pačuŭ jaje smiechu, akramia żyvoga Boga, jaki vypraboŭvaje dumki i sercy.

Byccio 18:13: « Tady Gaspoz' skazaŭ Abragamu: čamu zasmiajaŭsia Sara, kažućy: “Njaŭžo ja sapraŭdy naradžu dzicia, kaŭi ja ŭžo staraja?” »

Bog karystajecca magčymasciu, kab adkryc' svaju boskuju identyčnasc', što apraŭdvaje zgadku pra Jachve, bo mienavita jon razmaŭlaje z Abragamam u getym čaŭaviečym abličy. Toŭki Bog moŭha viedac' schavanyja dumki Sary, i ciapier Abragam viedaje, što Bog razmaŭlaje z im.

Byccio 18:14: « Ci josc' što-niebudz' niemagčymaje dla Gospada? U pryznačany čas Ja viarnusia da ciabie, u gety čas; i ŭ Sary budzie syn ».

Bog stanovicca aŭtarytetnym i vyrazna adnaŭlaje svajo pradjazannie ŭ imia Jachve, svajoj boskasci.

Byccio 18:15: « Sara schłusiła, kažućy: «Ja nie smiajaŭsia», bo bajaŭsia. Ale jon skazaŭ: «Nje, ty smiajaŭsia ».

« Sara schłusiła », — gavorycca ŭ tekscie, — bo Bog pačuŭ jaje tajemnuju dumku, ale smiech nie vyjšaŭ z jaje vusnaŭ; tamu geta była toŭki nieviaŭkaja chłusnia Bogu, a nie čaŭavieku. I kaŭi Bog dakaraje jaje, to geta tamu, što jana nie pryznaje, što Bog maje kantroŭ nad jaje dumkami. Jana dakazvaje geta, zachodziačy tak daloka, što chłusic' Jamu. Vos' čamu Jon nastojvaje, kažućy: « Naadvarot (geta chłusnia), ty smiajaŭsia ». Nje budziem zabyvac', što čaŭaviek, dabrasłaviony Bogam, — geta Abragam, a nie Sara, jago zakonnaja žonka, jakaja toŭki atrymŭlivaje karysc' ad dabrasłaviennia

svajgo muža. Jaje idej užo pryviaľi da praklonu naradžennia Izmaiľa, budúčaga spadčynnaga voraga i kankurenta Izraila; geta praŭda, kab vykanac' boski prajekt.

Byccio 18:16: « I ũstaľi tyja ludzi, kab isci, i pagladzieľi ũ bok Sadomy; i Abragam pajšoŭ z imi, kab pravodzic' ich ».

Padsitkavaŭšysia, nasyciŭšysia i pacvierdziŭšy Abragamu i Sary budúče naradžennie zakonnaga syna Isaaka, niabiesnyja gosci adkryvajuc' Abragamu, ũto ich vizit na ziamlu maje taksama i inšuju misiju: jon tyčycca Sadomy.

Byccio 18:17: « Tady Gaspodz' skazaŭ: ci ũ mnie ũtaic' ad Abragama, ũto Ja zbirajusia zrabic'?... »

Tut my bačym dakładnaje prymianiennie getaga vierša z Amosa 3:7: « Gaspodz' Bog nie zrobieć ničoga, nie adkryŭšy Svajoj tajamnicy rabam Svaim, prarokam ».

Byccio 18:18: « Abragam stanie narodam viaľikim i magutnym, i ũsie narody ziamľi buduc' dabrastavionyja ũ im ».

Z-za zvyčajnaj straty sensu, jakaja ũžyvajecca da prysľoŭja « biezumoŭna », ja nagadvaju, ũto jano aznačaje: peŭnym i absalutnym čynam. Pjerad tym, jak raskryc' svoj razburaľny pľan, Bog spiašajecca zapeŭnic' Abragama ũ jago ũľasnym statusie pierad im i adnaŭlaje dabrastavienni, jakija jon jamu dasc'. Bog pačynaje gavaryc' pra Abragama ũ treciaj asobie, kab uzviesci jago ũ rang viaľikaj gistaryčnej postaci čaľaviectva. Robiačy geta, jon pakazvaje svaim cialesnym i duchoŭnym naščadkam prykľad, jaki jon dabrastaŭlaje i jaki jon nagadvaje i vyznačaje ũ nastupnym vieršy.

Byccio 18:19: « Bo Ja vybraŭ jago, kab jon zagadaŭ svaim dzieciam i domu svajmu pasla siabie, kab jany trymaľisia ũľachu Gaspodniaga, čyniľi sud i praŭdu, i kab Gaspodz' vykanaŭ dla Abragama toje, ũto Jon abiacau jamu... »

Toje, ũto Bog apisvaje ũ getym vieršy, maje vyrašaľnaje značennie dla Sadomy, jakuju Jon zniščyc'. Da kanca svietu Jago vybranyja buduc' padobnyja da getaga apisannia: trymannie ũľachu Jachve zakľučajecca ũ praktycy praviednasci i pravasuddzia; sapraŭdnaj praviednasci i sapraŭdnaj spraviadľivasci, jakija Bog pabuduje na tekstach zakona, kab navučyc' svoj narod Izraiľ'. Pavaga da getych rečaŭ budzie ũmovaj tago, kab Bog vykonvaŭ svaje abiacanni dabrastavienniaŭ.

Byc. 18:20: « I skazaŭ Gaspodz': viaľiki kryk na Sadomu i Gamoru, i viaľiki grech ichni ».

Bog vynosic' gety sud na Sadom i Gamoru, garady caroŭ, jakija Abragam pryjšoŭ vyratavac', kaľi na ich napali. Ale mienavita ũ Sadowie vyrašyŭ pasiaľicca jago plamiennik Łot sa svajoj siam'joj i ũľugami. Vjedajučy suviaz' pryviazanasci, jakuju Abragam adčuvaje da svajgo plamiennika, Bog pamnažaje formy ũvagi da staroga čaľavieka, kab abviascic' jamu pra svaje namiery. I dla getaga Jon panižajecca da ũzroŭniu čaľavieka, kab jak maga boľš ačaľaviečyc' siabie, kab dasiagnuc' uzroŭniu čaľaviečaga myslennia Abragama, svajgo ũľugi.

Byc. 18:21: « Tamu ja sydu i pagladžu, ci ũsio jany zrabili pavodle tago, ũto dajšto da mianie; a kaľi nie, to ja daviedajusia ».

Getyja słowy supiarečac' razumienniu Sary getaj sprawy, bo Bog nie moža ignaravac' uzrovien' amara'nasci, dasiagnuty ũ getych dvuch garadach raŭniny, i ich bagaccie. Getaja reakcyja pakazvaje, jak Jon kłapocicca pra toje, kab Jago viernaja słuğa pryniała spraviadliwy prysud Jago suda.

Byccio 18:22: « I pajšli ludzi i pajšli ũ Sodomu. A Abragam stajaŭ pierad Gospadam ».

Tut padzieł gasciej dazvalaje Abragamu raspaznac' siarod ich żywoga Boga, Jachve, jaki prysutničaje z im u prostym čaŭavičym abliččy, što zaachvočvaje abmien słovami. Abragam advažycca. da takoj stupieni, što jon ustupiŭ u svojeasabliwy targ z Bogam, kab atrymac' vyratavannie dvuch garadoŭ, u adnym z jakich żyvie jago daragi plamiennik łot.

Byccio 18:23: « Abragam padyšoŭ i skazaŭ: niaŭžo Ty zagubiš i praviednika razam z biazbožnikam? »

Pytannie Abragama apraŭdanaje, bo ũ svaich kalektyŭnych aktach spraviadlivasci čaŭaviectva pryčyniaje smierc' niavinnych achviar, viadomuju jak suputniaja škoda. Ale kaŭi čaŭaviectva nie zdoŭ'naje zmianic' sytuacyju, Bog moža. I jon dasc' dokaz getaga Abragamu i nam, čto čytaje jago biblejskaje sviedčannie.

Byccio 18:24: « Moža, u goradzie josc' piac'dziasiat praviednikaŭ, ci ž Ty i ich zniščyš, i nie paškaduješ gorada dziela piacidziesiaci praviednikaŭ, jakija ũ im? »

U svajoj łagodnaj i lubiačaj dušy Abragam poŭny iluzij i ũjaŭlaje sabie, što ũ getych dvuch garadach možna znajsci chacia b 50 praviednikaŭ, i jon zaklikaje getych 50 patencyjnych praviednikaŭ atrymac' ad Boga łasku dla getych dvuch garadoŭ u imia Jago daskaŭaj spraviadlivasci, jakaja nie moža pakarac' razam z vinavatym i niavinnych.

Byccio 18:25: « Kab zabic' praviednika razam z biazbožnikam, kab praviednik byŭ takim ža, jak biazbožnik! Njachaj geta budzie ad ciabie! Njachaj geta budzie ad ciabie! Ci ž Suddzia ũsioj ziamli nie zdziejsnic' pravassuddzia? »

Takim čynam, Abragam dumaje, što moža vyrašyc' problemu, nagadaŭšy Bogu, što toj nie moža zrabic', nie admaŭlajučy svajoj asoby, jakaja tak pryviazanaja da pačuccia daskaŭaj spraviadlivasci.

Byccio 18:26: « I skazaŭ Gaspodz': kaŭi Ja znajdu ũ Sodomie piac'dziasiat praviednikaŭ, dyk dziela ich Ja paškaduju ũvies' gorad ».

Z ciarplivasciu i dabrynioj Jachve daŭ Abragamu gavaryc', i ũ adkazie jon pagadziŭsia z im: dziela 50 praviednikaŭ garady nie buduc' zniščany.

Byc. 18:27: « Abragam adkazaŭ i skazaŭ: vos', ja advažyŭsia gavaryc' z Gospadam, choc' ja pył i popieł ».

Ci geta dumka pra « prach i popieł », što pasla razburennia dvuch garadoŭ u daŭlinie zastanucca biazbožnyja ludzi? Tym nie mienš, Abragam pryznajecca, što jon sam toŭki « prach i popieł ».

Byccio 18:28: « Magčyma, da piacidziesiaci praviednikaŭ nie chapaje piaci, ci ž Ty za piaci zniščyš uvies' gorad? I skazaŭ Gaspodz': nie znišču jago, kaŭi znajdu tam sorak piac' praviednikaŭ ».

Smieľasc' Abrugama pryviadzie jago da tago, što jon budzie praciagvac' gandaľ, kožny raz zmiatšajučy koľkasc' magčymych vybranych, i ũ 32-m vieršy jon spynicca na łiku dziesiac' praviednikaŭ. I kožny raz Bog budzie daravac' svaju łasku z-za koľkasci, prapanavanaj Abrugamam.

Byc. 18:29: « Abrugam skazaŭ jamu: moža, znojdziecca tam sorak praviednikaŭ. I skazaŭ Gaspodz': dzieła getych saraka Ja ničoga nie zrablu » .

Byccio 18:30: « Abrugam skazaŭ: "Njachaj nie gniewajecca Gaspodz', i ja skažu: moža, znojdziecca tam tryccac' praviednikaŭ". I skazaŭ Gaspodz': "Ja nie zrablu ničoga, kaľi nie znajdu tam tryccaci praviednikaŭ ".»

Byc. 18:31: « Abrugam skazaŭ: "Vos', ja advažyŭsia gavaryc' z Gospadam; magčyma, znojdziecca tam dvaccac' praviednikaŭ". I skazaŭ Gaspodz': "Nje znišču jago dzieła dvaccaci " . »

Byccio 18:32: « Abrugam skazaŭ: niachaj nie gniewajecca Gaspodz', i ja skažu toľki adzin raz. Moža, znojdziecca tam dziesiac' praviednikaŭ. I skazaŭ Gaspodz': nie znišču jago dzieła dziesiaci praviednikaŭ ».

Na getym targ Abrugama zakančvajecca, bo jon rozumieje, što isnuje miaža, pasła jakoj jago nastojľivasc' budzie nierazumnaj. Jon spyniajecca na łiku dziesiac' praviednikaŭ. Jon aptymistyčna vieryc', što takaja koľkasc' praviednikaŭ pavinna znajscisia ũ getych dvuch karumpavanych garadach, kaľi ũličvac' toľki łota i jago svajakoŭ.

Byccio 18:33: « I adyšoŭ Gaspodz', jak toľki pierastaŭ gavaryc' z Abrugamam. I Abrugam viarnuŭsia ũ svajo miesca ».

Zjamnaja sustreča dvuch siabroŭ, adnago niabiesnaga i ũsiemagutnaga Boga, a drugoga — čaľavieka, pyťu ziamnoga, zakančvajecca, i kožny viartajecca da svaich spraŭ. Abrugam — u svoj dom, a Jachve — u Sodom i Gamoru, na jakija abryniecca jago zniščal'ny sud.

U svaim abmienie z Bogam Abrugam adkryŭ svoj charakter, jaki adpaviadaje vobrazu Božamu, imknučysia da dasiagniennia sapraŭdnaj spraviadľivasci, adnačasova nadajučy žycciu jago viaľikuju kaštoŭnuju kaštoŭnasc'. Vos' čamu pieramovy jago sľugi magľi toľki začaravac' i paradavac' serca Boga, jaki caľkam padzialaje jago pačucci.

Byccio 19

Razľuka ũ nadzvyčajnaj situacyi

Byccio 19:1: « I pryjšľi dva anioľy ũ Sodomu ũviečary; a łot siadzieŭ kala bramy Sadomy. I kaľi łot ubačyŭ ich, jon ustaŭ, kab sustrec' ich, i pakľaniŭsia tvaram da ziamľi ».

U getaj pavodzinach my bačym dobry ŭpłyŭ Abragama na jago plamiennika Łota, bo jon prajaŭlaje takuju Ź uvažlivasc' da naviedvaŭ'nikaŭ, jakija prachodziac' mima. I robic' jon geta z tym boľšaj uvagaj, što viedaje pra drennya noravy žycharoŭ gorada Sadoma, dzie jon pasiaŭsia.

Byccio 19:2: « I skazaŭ jon: vos', gaspadary maje, zajdzicie ŭ dom vašaga służy i naćujcie tam; abmyjcie nogi vašyja i ŭstan'cie rana ranicaj i idzicie svajoj darogaj». Ale jany skazaŭ: «Nje, my naćujem na вулицы ».

Łot ličyc' svaim abaviazkam vitac' minakoŭ u svaim domie, kab abaranic' ich ad biessaromnych i złamysnych ućynkaŭ karumpavanych žycharoŭ. My znachodzim tyja Ź pryvitaŭ'nyja słovy, jakija Abram skazaŭ svaim trom naviedvaŭ'nikam. Łot sapraŭdy praviedny čaŭaviek, jaki nie dazvoŭiŭ sabie byc' razbeščanym suisnavanniem z razbeščanymi istotami getaga gorada. Dva anioŭ pryjšli, kab zničyc' gorad, ale pierad tym, jak zničyc' jago, jany choćuc' ašaŭamic' biazboŭnasc' žycharoŭ, złaviŭšy ich na miescy złačynstva, geta značyc' aktyŭna prademanstravaŭšy svaju biazboŭnasc'. I kab dasiagnuc' getaga vyniku, im treba toŭki praviesci noć na вулицы, kab padviergnuca napadu sadomlan.

Byccio 19:3: « Ale Łot tak mocna na ich nastojvaŭ, što jany pryjšli da jago i ŭvajšli ŭ jago dom. Jon zrabiŭ im pačastunak i spiok presny chleb. I jany jeŭ ».

Łotu ŭdajecca pierakanac' ich, i jany prymajuc' jago gascinnasc'; što daje jamu magčymasc' prajavic' svaju šćodrac', jak geta rabiŭ da jago Abragam. Gety dosvied vučyc' ich adkryc' dla siabie prygoŭžu dušu Łota, praviednika siarod niapraviednych.

Byccio 19:4: « Jany jašče nie legŭli spac', jak žychary gorada, žychary Sadomy, ad maŭoga da staroga, akruŭyli dom; uvies' narod pabieg razam ».

Demanstracyja biazboŭnasci žycharoŭ pieraŭzychodzić čakanni dvuch anioŭ, bo jany pryjšli šukac' ich u domie, dzie ich pryniaŭ Łot. Zviarnicie ŭvagu na ŭzroviem' raspaŭsiudŭzvanja getaj biazboŭnasci: « ad dziaciej da starych ». Tamu sud Jachve caŭkam apraŭdany.

Byc. 19:5: « I paklikaŭ Łota i skazaŭ jamu: dzie tyja ludzi, jakija pryjšli da ciabie sionnia ŭnačy? vyviedzi ich da nas, kab my magŭli ich paznac' ».

Naiŭnych ludziej moŭna padmanuc' namierami sadamitaŭ, bo gavorka idzie nie pra pros'bu paznajomicca, a pra paznannie ŭ biblejskim sensie getaga słowa, jak u prykładzie «Adam spaznaŭ svaju ŭonku, i jana naradziŭla syna». Takim čynam, raspusta getych ludziej poŭnaja i nievylečnaja.

Byccio 19:6: « Łot vyjšaŭ da ich da dzviarej doma i začyniŭ za saboj dzviery ».

Smieŭ Łot, jaki sam kidajecca nasustrač agidnym istotam i staranna začyniaje za saboj dzviery svajgo doma, kab abaranic' naviedvaŭ'nikaŭ.

Byccio 19:7: « I skazaŭ jon: braty maje, prašu vas, nie rabcie łicha » .

Dobry čaŭaviek zaklikae biazboŭnikaŭ nie rabc' zła. Jon nazyvaе ich «bratami», bo jany takija Ź ludzi, jak i jon sam, i jon zachouvaе ŭ sabie nadzieju vyratavac' niekatorych z ich ad smierci, da jakoj viadzie ich ućynak.

Byccio 19:8: « Vos', u mianie josc' dzvie dački, jakija nie paznali mužčyny; ja vyviedu ich da ciabie, i ty možaš rabić z imi, što tabie zaŭgodna. Tołki mužčynam nie rabi ničoga, bo jany pryjšli pad cien' majgo dachu ».

Dla Łota pavodziny sadamician dasiagajuc' niebyvałych vyšyn' u getym dosviedzie. I kab abaranic' svaich dvuch naviedvaŭnikaŭ, jon navat prapanuje zamiest ich svaich dzviuch dačok, jakija zastaŭsia niavinnicami.

Byccio 19:9: « Jany skazaŭ: "Idzi adsiuŭ!" I znoŭ skazaŭ: "Gety čaławiek pryjšoŭ jak čužyniec i budzie sudzić! My zrobim z taboj gorš, čym z imi". I jany mocna nacisnuŭ na Łota i pajšli wyłamac' dzviery ».

Słowy Łota nie supakojvajuc' sabranuju zgraju, i getyja žachliwyja istoty, kaŭuc' jany, rychtujucca zrabic' z im gorš, čym z imi. Zatym jany sprabujuc' wyłamac' dzviery.

Byccio 19:10: « Tyja ludzi praciagnuŭ ruki svaje, i ŭviaŭ Łota da siabie ŭ dom, i začyniŭ dzviery ».

Kali advažny Łot apynuŭsia ŭ niebiaspiecy, anioły ŭmiaŭsia i pryviaŭ jago ŭ dom.

Byccio 19:11: « I pabiŭ jany slepatoj ludziej, jakija byŭi kala ŭvachodu ŭ dom, ad małoga da viaŭkaga, tak što daremna jany sprabawaŭi znajsci ŭvachod ».

Zvonku bliżejšyja ŭzbudŭanyja ludzi aslepleny; takim čynam, žychary doma abaronieny.

Byccio 19:12: « I skazaŭ ludzi Łotu: "Chto ŭ ciabie tut? Zjaci, syny i dočki, i ŭsie, chto ŭ ciabie ŭ goradzie, vyviedzi ich z getaga miesca "».

Łot znajšoŭ łasku ŭ vačach aniołaŭ i Boga, jaki ich pasłaŭ. Kab vyratavac' svajo žyccio, jon pavinien byŭ « vyjscy » gorada i daŭiny raŭniny, bo anioły zniščać žycharoŭ getaj daŭiny, jakaja stanie terytoryjaj ruin, padobnaj da gorada Aj. Prapanova aniołaŭ raspaŭsiudŭvajecca na ŭsio, što naleŭc' jamu ŭ żyvych čaławiečych istotach.

U getaj temie padzieŭ boski zagad « vyjscy » zastajecca niazmiennym. Bo Jon zakłikaje svaich stvarenniaŭ addziaŭicca ad zła va ŭsich jago prajavach, takich jak iŭžechryscijanskija cerkvy. U Adkrycci 18:4 Jon zagadvaje svaim vybrany « vyjscy ». « Vjaŭkaga Vaviŭtona », jaki tyčycca, pa-pieršaje, kataŭickaj religii, a pa-drugoje, ŭmatgrannaj prateŭtanckaj religii, pad upłyvam jakoj jany znachodziŭsia da getaga momantu. I, jak i ŭ wypadku z Łotam, ich žyccio budzie vyratavana tołki praz nieadkłađnaje vykanannie Boŭŭaj zapaviedzi. Bo jak tołki budzie abvieščany zakon, jaki zrobic' abaviazkovym niadzieŭny adpačynak u pieršy dzien', kaniec vyprabavaŭnaga pieryjadu skončycca. I tady budzie pozna mianiac' svajo mierkavannie i pazicyju pa getaj prablemie.

Ja zviartaju vašu ŭvagu na niebiaspieku adkłađannia nieabchodnaga rašennia. Naša žyccio daŭikatnaje, my možam pamierci ad chvaroby, niaščasnaga wypadku abo napadu, rečy, jakija moguć' zdarycca, kali Bog nie acenic' našu pavoŭnasc' reakcyi, i ŭ getym wypadku kaniec času kalektyŭnaj łaski gublaje ŭsio svajo značennia, bo chto pamiraje raniej, pamiraje ŭ svajoj niespraviadliwasci i svaim asudŭženni Bogam. Usviedamlajučy getuju prablemu, Pavieŭ kaŭa ŭ Paŭłanni da Gabrejaŭ 3:7-8: « Sjonnia, kali pačujecie gołas Jagony, nie rabcie ŭorstkimi sercy vašyja, jak padčas buntu... ». Tamu zaŭsiody isnuje terminovaja patreba adguknucca na prapanovu, зробlenuju Bogam, i Pavieŭ prytrymŭivajecca getaj dumki, zgodna z Paŭłanniem da Gabrejaŭ 4:1: « Dyk vos', pakuŭ zastajecca abiacannie ŭvajsci ŭ spačyn Jagony, budziem bajacca, kab chto z vas nie akazaŭsia niedasiagnutym ».

Byccio 19:13: « Bo my zbirajemsia zničyc' getaje miesca, bo viaľiki kryk suprac' jago žycharoŭ pierad Gospadam. Gaspodz' pasłaŭ nas zničyc' jago ».

Na gety raz, kaľi čas padciskaje, anioły paviedamiľi łaotu pryčynu svajoj prysutnasci ŭ jago domie. Gorad pavinien byc' chutka zničany rašenniem Jachve.

Byccio 19:14: « Łot vyjšaŭ i skazaŭ svaim ziaciam, jakija ŭziaľi jago dačok, kažućy: “Ustan'cie i vyjdzicie z getaga miesca, bo Gaspodz' zničyc' gorad”. Ale ŭ vačach jago ziaciaŭ jon wygladaŭ tak, byccam žartavaŭ ».

Zjaci Łota, biezumoŭna, nie byľi takimi biazbožnymi, jak inšyja sadomlanie, ale dla vyratavannia važnaja toľki viera. A ŭ ich jaje, vidavočna, nie było. Vjera ciescia ich nie cikaviľa, i raptoŭnaja dumka pra toje, što Bog Jachve gatovy zničyc' gorad, była dla ich prosta nievieragodnaj.

Byccio 19:15: « A kaľi pačalo svitac', anioły pačali padšturchoŭvac' Łota, kažućy: ustan', vaz'mi žonku svaju i dzviuch dačok svaich, jakija tut, kab nie zaginuc' tabie padčas razburennia gorada ».

Zničennie Sadoma pryvodzic' da razburaľnych rasstanniaŭ, jakija sviedčac' pra vieru i adsutnasc' viery. Dočki Łota pavinny vybirac' pamiž tym, kab isci za bac'kam, i tym, kab isci za mužam.

Byc. 19:16: « A kaľi jon marudziŭ, ludzi tyja ŭziaľi jago za ruku, žonku jagonuju i dzviuch dačok jagonych, bo Gospadu było pryjemna paškadavac' jago; i jany zaviaľi jago, i pastaviľi jago za goradam ».

U getym dziejanni Bog pakazvaje nam « gaťoŭku, vyrvanuju z agniu ». Znoŭ ŭa, Bog ratuje praviednika Łota, jago dzviuch dačok i žonku. Takim čynam, vyrvanyja z gorada, jany apynuťisia zvonku, svabodnyja i żyvyja.

Byccio 19:17: « A kaľi ich vyvieľi, adzin z ich skazaŭ: ratuj svajo žyccio; nie azirajsia nazad i nie marudz' na ũsioj raŭninie; ratujsia na garu, kab tabie nie zaginuc' ».

Vyratavannie budzie na gary, vybar pakinuty Abrahamu. Takim čynam, Łot moŭa zrazumiec' i paškadavac' pra svaju pamylku, vybraŭšy raŭninu i jaje dabrabyt. Jago žyccio na konu, i jamu treba budzie spiašacca, kaľi jon choč'a znajsci biaspieku, kaľi Boŭy agon' udaryc' pa daľinie. Jamu zagadana nie aziracca nazad. Gety zagad treba ũsprymac' jak łitaral'na, tak i vobrazna. Budućynia i žyccio pierad tymi, chto vyŭŭ u Sodomie, bo za imi nieŭzabavie nie zastaniecca ničoga, akramia raspalenyh ruin, zapalenyh siernymi kamianiami, kinutymi z nieba.

Byccio 19:18: « Łot skazaŭ im: nie, Gospadzie! »

Zagad, dadzieny anioľam, ŭachnuŭ Łota.

Byccio 19:19: « Vos', ja znajšoŭ łasku ŭ vačach Tvaich, i Ty akazaŭ mnie viaľikuju miľasernasc', vyratavaŭšy majo žyccio; ale ja nie magu ũciaćy na garu, bo mianie nie napatkaje biada, i ja zaginu ».

Łot viedaje miascinu, dzie jon żyvie, i viedaje, što jamu spatrebicca šmat času, kab dabracca da gary. Tamu jon prosic' anioľa i prapanuje jamu inšaje rašennie.

Byccio 19:20: « Vos', gorad gety dastatkova blizki, kab uciaćy tudy, a jon maľy. O, kab ja mog uciaćy tudy,... chiba jon nie maľy?... i kab duša maja zastaťasia żyvaja! »

U kancy daľiny lažyc' Sigor, słowa, jakoje aznačaje «mały». Jon pierażyŭ tragjedyju daľiny i staŭ prytułkam dla Łota i jago siam'i.

Byc. 19:21: « I skazaŭ jamu: vos', u mianie josc' da ciabie i getaja łaska: ja nie znišču gorada, pra jaki ty kažaš ».

Isnavannie getaga gorada dagetuľ' sviedčyc' pra getuju dramatyčnuju padzieju, jakaja zakranała garady daľiny raŭniny, dzie znachodziłisia dva garady Sodom i Gamora.

Byccio 19:22: « Spiašajsia i ŭciakaj tudy, bo Ja ničoga nie magu zrabic', pakuľ' ty nie pryjdieš tudy. Tamu i nazyvajecca gorad toj Sigor ».

Anioľ ciapier zaležyc' ad jago zgody i budzie čakac', pakuľ' Łot uvojdzie ŭ Sigor, kab udaryc' pa daľinie.

Byccio 19:23: « Sonca ŭzychodziła nad ziamloj, kaŭi Łot uvajšoŭ u Sigor ».

Dla sadomlan, zdawałasia, nadychodziŭ nowy dzien' pad prygožym uzychodam sonca; dzien', jak i luby inšy...

Byccio 19:24: « Tady Gaspodz' vyłiŭ na Sodom i Gamoru sieru i agon' ad Gospada z nieba ».

Getaje cudoŭnaje boskaje dziejannie atrymała magutnaje sviedčannie ad adkrycciaŭ advientysckaga archieoła Rona Uajata. Jon vyznačyŭ miescznachodžannie gorada Gamora, žyťło jakoga prylała adno da adnago da zachodniaga schiłu gary, što miažuje z getaj daľinaj. Padłoga getaga miesca składajecca z siernych kamianoŭ, jakija, kaŭi ich padviergnuc' uzdiejanniu agniu, zapaľ'vajuca i sionnia. Takim čynam, boski cud całkam pacvierdžany i varty viery vybranych.

Nasupierak tamu, što časta dumajuc' i kažuc', Bog nie vykarystaŭ jadziernuju eniergiju dla zniščennia getaj daľiny, a kamiani siery i čystaj siery, čyscinia jakoj acen'vajecca ŭ 90%, što, na dumku spiecjalistaŭ, z'jaŭlajecca vyklučnym pakazčykam. Njeba nie niasie abłokaŭ siery, tamu ja magu skazac', što geta razburenienie — sprawa ruk Boga-Tvorcy. Jon moža stvaryc' lubuju materyju ŭ adpaviednasci sa svaimi patrebami, bo jon stvaryŭ ziamlu, nieba i ŭsio, što jany ŭtrymlivajuc'.

Byccio 19:25: « Jon zniščyŭ tyja garady, usiu raŭninu, i ŭsich žycharoŭ garadoŭ, i ŭsio, što rašlo na ziamli ».

Što moža zastacca ŭ miescy, jakoje padviargajecca daždžu z paľajučych siernych kamianoŭ? Ničoga, akramia kamianoŭ i siernych kamianoŭ.

Byccio 19:26: « I žonka Łota azirnułasia nazad, i pieratvaryłasia ŭ salany słup ».

Gety pozirk žonki Łota sviedčyc' pra škadavannie i niepachisnuju cikavasc' da getaga praklataga miesca. Taki stan rozumu nie padabajecca Bogu, i Jon daje zrozumiec' geta, pieratvaryŭšy jaje cieła ŭ salany słup, vobraz absalutnaj duchoŭnaj biaspłoddzia.

Byccio 19:27: « I ŭstaŭ Abragam rana ranicaj, kab pajsci na miesca, dzie stajaŭ pierad Gospadam ».

Nje padazrajučy pra dramu, jakaja razgarnułasia, Abragam pryjšoŭ da duba Mamre, dzie jon vitaŭ svaich troch gasciej.

Byccio 19:28: « I zirnuŭ jon na Sodom i Gamoru i na ũsie mieży raŭniny, i vos', dym padymajecca z ziamłi, jak dym z pieczy ».

Gara — vydatny naziraŭny punkt. Z vyšyni Abragam agladaje regijon i viedaje, dzie znachodzicca dalina Sadoma i Gamory. Pakuŭ na ziamłi jašče pałaje agon', zvierchu padymajecca jedki dym, vykłikany sieraj i spażyvanniem usich materyjałaŭ, sabranych čaławiekam u goradzie. Mjesca asudžana na biaspłodzie da kanca svietu. Tut toł'ki skały, kamiani, siernyja kamiani i soł', šmat sołi, jakaja spryjaje biaspłodziu gleby.

Byccio 19:29: « I kałi Bog zniščyŭ garady raŭniny, Jon uspomniŭ Abragama i vyzvałiŭ łota z-pad biedstva, jakim Jon zniščyŭ garady, u jakich żyŭ łot ».

Getaje ũdakładniennie važnaje, bo jano pakazvaje nam, što Bog vyratavaŭ łota toł'ki dla tago, kab dagadzic' svajmu viernamu słuzie Abragamu. Tamu Jon nie pierastavaŭ dakarac' jago za vybar kvitniejučaj daliny i jaje karumpavanych garadoŭ. I geta pacviardžaje, što jon sapraŭdy byŭ vyratavany ad losu, viadomaga Sadomu jak «gałoŭka, vyrvanaja z agniu», geta značyc' vieł'mi ledz'vie.

Byccio 19:30: « Łot pakinuŭ Sigor i pajšoŭ u nagornuju krainu, i pasiałiŭsia ũ gary, jon i dzvie jago dački, bo bajaŭsia žyc' u Sigory. I pasiałiŭsia ũ piačory, jon i dzvie jago dački ».

nieabchodnasc' razłuki . I mienavita jon vyrašaje nie zastavacca ũ Sigory, jaki, choc' i byŭ «nieviał'kim», taksama byŭ nasieleny razbeščanyimi i grešnymi pierad Bogam ludz'mi. U svaju čargu, jon idzie na garu i, daloka ad usialakaga komfortu, żyvie sa svaimi dvuma dočkami ũ piačory — naturał'nym biaspiečnym prytułku, stvoranym Bożym stvarenniem.

Byccio 19:31: « Starejšy skazaŭ małodšamu: «Bac'ka naš stary, i niama ũ ziamłi čaławieka, jaki b pryjšoŭ da nas, jak geta zvyčajna va ũsich ziemiach ».

Njama ničoga sumnaga ũ inicyjatyvach dzviuch dačok łota. Ich matyvacyja apraŭdanaja i ũchvalenaja Bogam, bo jany dziejničajuc' z metaj dac' naščadstva svajmu bac'ku. Bjez getaj matyvacyi inicyjatyva była b krovazmiašał'naj.

Byccio 19:32: « Chadziem, napoim bac'ku našaga vinom i pieraspim z im, kab zachavac' ad bac'ki našaga naščadkaŭ ».

Byccio 19:33: « I ũ tuju noč jany napaili bac'ku svajgo vinom; i pajšła starejšaja i spała z bac'kam svaim; i jon nie viedaŭ, kałi jana legła i kałi ũstała ».

Byccio 19:34: « Na drugi dzien' starejšaja skazała małodšaj: «Vos', ja ũčora spała z bac'kam maim; davajcie napoim jago vinom i ũ getuju noč, i pojdziem i pieraspim z im, kab adnovic' naščadkaŭ ad bac'ki našaga ».

Byccio 19:35: « I ũ tuju noč jany napaili bac'ku svajgo vinom; i pajšła małodšaja i spała z im; i jon nie viedaŭ, kałi jana legła i kałi ũstała ».

Poŭnaja niesviadomasc' łota ũ getym dziejanni nadaje pracesu vobraz štučnaga ał'padniennia, jakoje ũżyvajecca da żyvioł i ludziej u naš apošni čas. Tut niama ni najmienšaga pošku zadavał'niennia, i geta nie boł'š šakuje, čym spałučennie bratoŭ i siascior na pačatku čaławiectva.

Byc. 19:36: « Dzvie dački łota zaciažaryli ad svajgo bac'ki ».

Getyja dzvie dački Łota demanstrujuc' vyklučnyja jakasci samaadmaŭlennia dzieła gonaru swajgo bac'ki. Jak maci-adzinočki, jany buduc' vchoŭvac' swajo dzicia samastojna, aficyjna biez bac'ki, i tamu jany admaŭlajucca ad muža, žonki, spadarožnika.

Byccio 19:37: « Pjeršaja naradziła syna i nazwała jago Maaŭ. Jon bac'ka Maavician i dagetu' ».

Byc. 19:38: « Małodšaja taksama naradziła syna i nazwała jago Ben-Ami. Jon bac'ka synoŭ Amonavych i dagetu' » .

U praroctwie Daniila 11:41 my znachodzim zgadku pra naščadkaŭ dwuch synoŭ: « Jon uvojdzie ŭ cudoŭnuju ziamlu, i mnogija zaginuc'; ale Edom, Maaŭ i gaŭoŭnyja syny Amona buduc' vyratavany z jago ruki ». Takim čynam, cialesnaja i duchoŭnaja suviaz' ab'jadnaje getych naščadkaŭ z Izrailem, zasnawanym na Abragamie, korani pasła Chjebiera gabrejskaga naroda. Ale getyja aguŭnyja karani buduc' vyklykac' svarki i nastroic' getych naščadkaŭ suprac' naroda Izraila. U Safonii 2:8 i 9 Bog praročyc' niaščasci dla Maava i synoŭ Amona: « Ja čuŭ zniavagi Maava i zniavagi synoŭ Amona, kaŭi jany zniewažali Moj narod i ŭzvyšaŭsia nad jago miežami. Tamu, jak żyvu Ja, — kaža Gaspodz' Savaof, Bog Izraileŭ, — Maaŭ budzie jak Sodom, a syny Amona — jak Gamora, miescam ciarnovym, salanoj jamoj i spustašenniem navieki; rešta narodu Majgo razrabuje ich, i rešta naroda Majgo zavałodaje imi» .

Geta dakazvaje, što Božaje błačasłaŭlennie sapraŭdy było toŭki na Abragamie, i što jago nie padzialali jago braty, narodžanyja ad adnago bac'ki, Tary. Kaŭi Łot zmog skarystacca prykładam Abragama, to getaga nie budzie ŭ wypadku z jago naščadkami, narodžanymi ad jago dzviuch dačok.

Byccio 20

Padzieŭ pa statusie praroka Božaga

Paŭtarajučy dosvied z faraonam, apisany ŭ Knizie Byccia 12, Abragam pradstaŭlaje swaju žonku Saru jak swaju siastru Avimielechu, caru Gjerara (sučasnaja Palescina kala Gazy). Znoŭ ža , reakcyja Boga na jago pakarannie adkryvaje jamu, što muž Sary — jago prarok. Takim čynam, ŭłada i strach Abragama raspaŭsiudziŭsia pa ŭsim regijonie.

Byccio 21

Padzieŭ legitymnaga i nielegitymnaga

Razľuka praz achviaravannje tago, što kachaješ

Byccio 21:1: « I naviedaŭ Gaspoz' Saru, jak kazaŭ, i zrabiŭ Gaspoz' Saru, jak kazaŭ » .

Getym naviedvanniem Bog paklaŭ kaniec doŭgaj biaspłodnasci Sary.

Byc. 21:2: « I začala Sara i naradziła Abramu syna ŭ starasci jagonaj, u pryznačany čas, pra jak i kazaŭ jamu Bog » .

Is. 55:11 pacviardžaŭ geta: « Tak budzie i słowa Majo, jakoje vychodzić z vusnaŭ Maich: jano nie vierniecca da Mjanie marnym, ale zdziejsnić toje, što Mnie padabajecca, i vykanaje toje, što Ja namiervaju »; abiacannie, dadzienaje Abramu, vykanana, tamu vierš apraŭdany. Gety syn prychozić u sviet pasla tago, jak Bog abviasciŭ pra jago naradžennje. Biblija pradstaŭlaje jago jak «syna abiacannia», što robić Isaaka praročym typam miesijanskaga «Syna Božaga»: Isusa.

Byccio 21:3: « I nazvaŭ Abram imia synu svajmu, jak i narodziŭsia ŭ jago i jakoga naradziła jamu Sara, Isaakam » .

Imia Isaak aznačaje: jon smiajecca. Abram i Sara abodva zasmiajaŭsia, kaŭ pačuŭ, jak Bog abviasciŭ pra ich budučaga syna. Choć radasc' — geta pazityŭna, kpintyvy smiech — nie. Nasamreč, abodva muža i žonki adreagavaŭ adnoŭkava, staŭšy achviarami čaŭviečych zababonaŭ. Bo jany smiajaŭsia z dumki pra čaŭviečyja reakcyi navakoŭnych. Pasla patopu praciagasc' žyccia značna skaraciŭsia, i dla ludziej uzrost 100 gadoŭ aznačaje starasc'; uzrost, kaŭ ad žyccia maŭ čakajuc'. Ale ŭzrost ničoga nie značyc' u kanteksie adnosin z Bogam-Tvorcam, jak i ŭstanaŭlivaje miežy ŭsiago. I Abram adkryŭ geta na svaim vopcyie i atrymaŭ ad Boga bagaccie, gonar i bac'koŭstva, na gety raz zakonnaj.

Byccio 21:4: « I abrezaŭ Abram Isaaka, syna svajgo, kaŭ jamu było vosiem dzion, jak zagadaŭ jamu Bog » .

U svaju čargu, zakonny syn abrazajecca. Božaja zapaviedz' vykonvajecca.

Byccio 21:5: « Abram było sto gadoŭ, kaŭ narodziŭsia ŭ jago syn Isaak » .

Reč vydatnaja, ale nie pa dypatopnych standartach.

Byccio 21:6: « I skazaŭ Sara: Bog daŭ mnie padstavu dla smiechu; kožny, čto pačuŭ geta, budzie smiajacca sa mnoj » .

Sara ŭičyc' situacyju smiešnaj, bo jana čaŭviek i achviara čaŭviečych zababonaŭ. Ale getaje žadannie smiajacca taksama adlustroŭvaje niečakanuju radasc'. Jak i jaje muž Abram, joj dajecca magčymasc' naradzić dźicia va ŭzroscie, kaŭ geta ŭžo niemagčyma ŭjavic' z punktu gledžannia čaŭviečaj narmaŭnasci.

Byccio 21:7: « I skazaŭ jana: čto b skazaŭ Abram: "Sara budzie karmić dźaciej grudz'mi?" Bo ja naradziła jamu syna ŭ starasci jagonaj » .

Geta sapraŭdy vyklučna i całkam cudoŭna. Razgladajučy słowy Sary z prarockaga punktu gledžannia, my bačym u Isaaku syna, jaki praročyc' novy zapaviet u Chryscie, u toj čas jak Izmaił praročyc' syna pieršaga zapavietu. Adkinuŭšy Chrysta Isusa, gety naturałny syn, narodžany pa płoci praz znak abrazannia, budzie adkinuty Bogam na karysc' chryscijanskaga syna, abranaga praz vieru. Jak i Isaak, Chrystos, zasnaval'nik novaga zapavietu, cudoŭnym čynam narodzicca, kab ab'javic' i pradstavic' Boga ŭ čaławiečym vobrazie. Naadvarot, Izmaił byŭ začaty vyklučna na cialesnych padstavach i ŭ stroga čaławiečym razumienni.

Byccio 21:8: « I dzicia vyrasła i było advučana ad grudziej; i Abragam zrabiŭ viałikuju viačeru ŭ toj samy dzien', kaŭ Isaak byŭ advučany ad grudziej » .

Dzicia, jakoje atrymłivaje grudnoje gadavannie, stanie padletkam, i dla ajca Abrugama adkryvajecca budučynia, poŭnaja abiacanniaŭ i ščascia, jakuju jon radasna sviatkuje.

Byc. 21:9: « I ŭbačyła Sara, što syn Agary Jegipcianki, jakoga jana naradziła Abrugamu, smiajecca, i skazała Abrugamu :

Smiech, biezumoŭna, adygryvaje važnuju rolu ŭ žyccu ščastivaj pary. Varožasc' i reŭnasc' Izmaiła da Isaaka, zakonnaga syna, prymušajuc' jago smiajacca i kpic' z jago. Dla Sary miaža vytrymki dasiagnuta: pasła kpinaŭ maci pačynajucca kpiny syna; geta ŭžo zanadta.

Byccio 21:10: « Vygani getuju rabyniu i syna jaje, bo syn getaj rabyni nie budzie spadčynniam z maim synam, z Isaakam » .

Razdražniennje Sary zrazumiełaje, ale pagladzim dalej razam sa mnoj. Sara praročyc' pra niavartasc' pieršaga zapavietu, jaki nie atrymaje razam z vybranymi ŭ spadčynu novaga, zasnavanaga na viery ŭ praviednasc' Chrysta Isusa.

Byc. 21:11: « I geta było viełmi nieprzyjemna ŭ vačach Abrugama z-za syna jagonaga » .

Abragam reaguje nie tak, jak Sara, bo jago pačucci padzielenyja pamiž dvuma synami. Naradžennje Isaaka nie admianiaje 14 gadoŭ kachannia, jakija zviazvajuc' jago z Izmaiłam.

Byccio 21:12: « I skazaŭ Bog Abrugamu: Njachaj geta nie budzie licha ŭ vačach tvaich za chłopcyka i za słužanku tvaju. Va ūsim, što kazała tabie Sara, słuchajsia jaje gołasu, bo ŭ Isaaku nazaviecca tvajo siemia » .

U getym paślanni Bog ryčtuje Abrugama da pryniaccia adčužennia Izmaiła, jago starejšaga syna. Getaje addzialennje z'jaŭłajecca častkaj prarockaga plana Boga, bo jon pradkazvaje pravał staroga Majsiejevaga zapavietu. U jakasci suciašennia ŭ Isaaku Jon pamnožyc' jago naščadkaŭ. I vykanannje getaga boskaga słowa adbudziecca praz ustalavannie novaga zapavietu, dzie « abranaja » buduc' « pakłikanyja » paślanniem viečnaga Jevangjella Boga ŭ Isusie Chryscie.

Takim čynam, jak ni paradaksałna, Isaak budzie patryjarcham staroga zapavietu, i mienavita ŭ Jakubie, jago synie, pavodle płoci i znaku abrazannia, Izraił Boży budzie ŭstanoŭleny na jago padmurku. Ale paradoks zaklučajecca ŭ tym, što gety samy Isaak praročyc' tołki ŭroki adnosna novaga zapavietu ŭ Chryscie.

Byccio 21:13: « A ad syna słužanki Ja taksama vyviedu narod, bo jon — tvajo naščadstva » .

Izmaiť — patryjarch mnogich narodaŭ na Blizkim Uschodzie. Pakuť Chrystos nie z'javiŭsia dla svajgo zbaŭčaga ziamnoga služennia, duchoŭnaja legitymnasc' należała vyklučna naščadkam getych dvuch synoŭ Abragama. Zachodni sviet żyŭ u roznych formach paganstva, nie viedajučy pra isnavannie viaľikaga Boga-Tvorcy.

Byccio 21:14: « Abragam ustaŭ rana ranicaj, uziaŭ chleb i miech vady, daŭ Agary, paklaŭšy joj na plečy, i daŭ joj dzicia, i adpusciŭ jaje. A jana pajšła i bľukała pa pustyni Virsavija » .

Božaje ŭmiašannie supakoila Abragama. Jon viedaŭ, što sam Bog budzie sačyc' za Agar i Izmaiťam, i jon pagadziŭsia razvitacca z imi, bo daviaraŭ Bogu, što Jon abaronic' ich i viadzie ich. Bo da getaga času Jon sam byŭ abaronieny i kirujem Im.

Byc. 21:15: « A kaľi vada ŭ miechu skončyľasia, jana pakuŭła dzicia pad adnym z kustoŭ » .

U pustyni Virsavija vada, jakuju vyniesła Agar, chutka znikaje, i biez vady jana bačyc' toľki smierc' jak kančatkovy vynik svajgo niaščasnaga stanovišča.

Byc. 21:16: « I pajšła jana i sieľa nasuprac', na adlegľasci streľu z ľuka, bo skazała: nie daj mnie bačyc', jak pimiraje dzicia». I sieľa nasuprac', i ŭzniała goľas svoj, i zapľakała » .

U getaj ekstremaľnaj situacyi Agar užo drugi raz praľivaje slozy pierad abľiččam Boga.

Byccio 21:17: « I pačuŭ Bog goľas chľopčyka, i anioľ Boży pakľikaŭ Agar z nieba i skazaŭ joj: što z taboj, Agar? nie bojsia, bo Bog pačuŭ goľas chľopčyka adtuľ, dzie jon byŭ » .

I ŭ drugi raz Bog umiašaŭsia i pramoviŭ da jaje, kab supakoic' jaje.

Byc. 21:18: « Ustan', padymi dzicia i vaz'mi jago na ruki svaje, bo Ja zrabľu z jago viaľiki narod » .

Nagadvaju, što dzicia Izmaiť — padletak va ŭzroscie ad 15 da 17 gadoŭ, ale jon usio jašče padparadkoŭvajecca svajoj maci Agar, i ŭ ich abodvuch boľš niama vady, kab pic'. Bog choča, kab jana padtrymľivała syna, bo jamu nakanavany magutny los.

Byccio 21:19: « I adkryŭ Bog joj vočy, i ŭbačyła jana kaľodziež vady; i pajšła, napoŭniła miech vady i dała dziciaci pic' » .

Cud geta ci nie, ale getaja krynica vady z'javiľasia ŭ patrebny momant, kab dac' Agar i jaje synu adčuc' smak žyccia. I svaim žycciom jany abaviazany magutnamu Tvorcu, jaki adkryvaje abo zakryvaje bačannie i razumiennie rečaŭ.

Byccio 21:20: « I Bog byŭ z dziciem; jano vyrasła i pasiaľiľasia ŭ pustyni, i stała straťkom z ľuka » .

Takim čynam, pustynia nie była pustoj, bo Izmaiť palavaŭ na żyvioť, jakich zabivaŭ z ľuka, kab z'jesci.

Byccio 21:21: « I jon żyŭ u pustyni Paran, i maci jagonaja ŭziała jamu žonku z ziamľi Jegipieckaj » .

Takim čynam, suviaz' pamiž izmaiľ'cianami i jegipcianami ŭmacujecca, i z ciagam času supiernictva Izmaiľa z Isaakam pierarascie da takoj stupieni, što jany stanuc' pastajannymi natural'nymi voragami.

Byccio 21:22: « I staľasia ŭ toj čas, što Avimielech i Fichoť, pravadyr jagonaga vojska, skazaľi Abragamu: Bog z taboju va ŭsim, što ty robiš » .

Padziei, vykľikanyja pradstaŭlenniem Sary jak jago siastry, apisanyja ŭ Byc. 20, navučyli Avimielecha, što Abragam byŭ Bożym prarokam. Cjapier jago bajacca i paľochajuc’.

Byccio 21:23: « A cïapier paklanisia mnie tut Bogam, što ty nie budzieš rabić niapraŭdu ni mnie, ni maim dzieciom, ni dzieciom maich unukaŭ; pavodle łaski, jakuju ja zrabiŭ tabie, ty budzieš rabić sa mnoj i z ziamloj, u jakoj ty żyŭ » .

Avimielech boľš nie choća byc’ achviaraj chitrasciaŭ Abrugama i choća atrymac’ ad jago cviordyja i rašućyja abaviazacieľstvy adnosna mirnaga sajuza.

Byc. 21:24: « Abrugam skazaŭ: «Prysiagaju » .

Abrugam nie maje nijakich drennych namieraŭ adnosna Avimielecha i tamu moża pagadzicca na getuju damovu.

Byccio 21:25: « Abrugam dakaraŭ Avimielecha za kałodzież vady, jaki siłaj zabrať Avimielechavyja sľugi » .

Byccio 21:26: « Avimielech skazaŭ: ja nie viedaju, chto zrabiŭ geta, i ty nie adkryŭ mnie, i ja ničoga pra geta nie čuŭ da sionniašniaga dnia » .

Byccio 21:27: « I ŭziaŭ Abrugam aviećak i vaľoŭ i daŭ ich Avimielechu; i jany abodva zakľučyli damovu » .

Byc. 21:28: « I addziaľiŭ Abrugam siem maľadych aviećak sa statku; »

Vybar Abrugamam «siami aviećak» sviedčyc’ pra jago suviaz’ z Bogam-Tvorcam, jakoga jon ŭžadaje zviazac’ sa svajoj pracaj. Abrugam pasiaľiŭsia na čużynie, ale choća, kab plon jago pracy zastavaŭsia jago ŭłasnym.

Byc. 21:29: « I skazaŭ Avimielech Abrugamu: što geta za siem jagniat, jakich ty addziaľiŭ asobna? »

Byccio 21:30: « I skazaŭ jon: vaz’micie z majoj ruki getych siem jagniat na sviedčannie mnie, što ja vykapaŭ gety kałodzież » .

Byccio 21:31: « Tamu nazvali toje miesca Virsavija, bo tam jany abodva prysiagnuli » .

Kałodzież sprećki byŭ nazvany ŭ gonar sľova «šeba», jakoje z’jaŭlajecca koraniem gabrejskaj łičby «siem», i sustrakajecca ŭ sľovie «šabat», jakoje abaznaćaje siomy dzien’, našu subotu, asviaćonuju jak štotydniovy adpaćynak Bogam z paćatku jago ziamnoga stvarennia. Kab zachavac’ pamiać pra gety sajuz, studniu nazyvali «studniaj siami».

Byccio 21:32: « I jany zakľučyli damovu ŭ Virsavii. I ŭstaŭ Avimielech i Fichoť, naćaľnik vojska jagonaga, i viarnuľisia ŭ ziamlu Filistymlan » .

Byccio 21:33: « I pasadziŭ Abrugam tamarysk u Virsavii, i tam zakľikaŭ imia Gospada, Boga viećnaga » .

Byccio 21:34: « I Abrugam prażyŭ šmat dzion u ziamľi Filistymlan » .

Bog arganizavaŭ dla svajgo sľugi ŭmovy miru i spakoju.

Byccio 22

Razluka bac'ki i adzinaga achviarnaga syna

U getym 22-m razdziele pradstaŭlena prarockaja tema Chrysta, pryniesienaga ŭ achviaru Bogam jak Ajcom. Jon adlustroŭvaje pryncyp zbaŭlennia, tajemna padrychtavany Bogam z samaga pačatku Jago rašennia stvaryć svabodnych, rozumnych i aŭtanomnych anaŭagičnych istot pierad saboj. Getaja achviara budzie canoj, jakuju treba zapłacic', kab atrymac' adkaznuju luboŭ ad Jago stvarenniaŭ. Vybranyimi buduć tyja, chto adkazaŭ na Božyja čakanni poŭnaj svobodaj vybaru.

Byc. 22:1: « Pasla getaga Bog spakušaŭ Abrugama i skazaŭ jamu: Abrugamie! Toj skazaŭ: vos' ja! »

Abrugam vieł'mi pasłuchmiany Bogu, ale nakoł'ki daloka moža zajsci getaja pasłuchmianasc'? Bog užo viedaje adkaz, ale Abrugam pavinien pakinuc' pasla siabie, jak sviedčannie ŭsim vybranym, kankretny dokaz svajoj uzornaj pasłuchmianasci, jaki robic' jago takim godnym lubovi svajgo Boga, jaki robic' jago patryjarcham, čyjo naščadstva budzie ŭzvyšana naradženniem Chrysta Isusa.

Byccio 22:2: « I skazaŭ Bog: vaz'mi syna tvajgo, adzinaga tvajgo, jakoga ty lubiš, Isaaka, i idzi ŭ ziamlu Moryja, i tam pryniasi jago na celaspalennie na adnoj z gor, pra jakuju Ja skažu tabie » .

Bog naŭmysna cisnie na toje, što balić, da miažy tago, što možna vytrymac' getamu staromu čaŭavieku, jakomu boł'sz za sto gadoŭ. Bog cudoŭnym čynam daravaŭ jamu radasc' naradžennia syna ad Sary, jago zakonnaj žonki. Tamu jon schavaje ad navakoł'nych nievieragodnuju Božuju pros'bu: « Pryniasi ŭ achviaru svajgo adzinaga syna ». I stanoŭčy adkaz Abrugama budzie miec' viečnyja nastupstvy dla ŭsiago čaŭaviectva. Bo pasla tago, jak Abrugam pagadziŭsia pryniesci ŭ achviaru svajgo syna, sam Bog boł'sz nie zmoža admovicca ad svajgo zbaŭčaga płana, kali b jon mog padumac' pra admovu ad jago.

Zviarniom uvagu na važnasc' dakładnasci: « na adnoj z gor, pra jakija Ja raskažu tabie ». Geta dakładnaje miesca zaprogramavana na atrymannie kryvi Chrysta.

Byccio 22:3: « Abrugam ustaŭ rana ranicaj, asiadłaŭ aśla svajgo, uziaŭ z saboj dvuch sług i Isaaka, syna svajgo, nasiek droŭ na celaspalennie i pajšoŭ, kab isci na miesca, pra jakoje skazaŭ jamu Bog » .

Abrugam vyrašyŭ padparadkavacca getamu aburenniu i z ciažkim sercam arganizavaŭ padrychtoŭku kryvavaj cyrymonii, zagadanaj Bogam.

Byc. 22:4: « I stałasia na treci dzien': Abragam uzniaŭ vočy svaje i ŭbačyŭ toje miesca zdalok » .

Zjamla Moryja znachodzicca za try dni šlachu ad tago miesca, dzie jon żyvie.

Byc. 22:5: « I skazaŭ Abragam sługam svaim: zastan'ciesia tut z asłom, a ja i chłopiec pojdziam tudy i pakłoniŭsia, i vierniŭsia da vas » .

Žachłivy ŭčynak, jaki jon zbiraŭ jecca zdziejsnic', nie patrabuje sviedkaŭ. Jon tamu jon razlučajecca sa svaimi dvuma sługami, jakim daviadziecca čakac' jago viartannia.

Byc . 22:6: « Abragam uziaŭ drovy dla ceťaspalennia i pakłaŭ ich na Isaaka, syna svajgo, i ŭ ruce svajoj uziaŭ agon' i noŭ. I pajšli jany abodva razam ».

U getaj prarockaj scenie, getak ŭa, jak Chrystu daviadziecca niesci ciaŭki «patybutum», da jakoga buduc' prybytyja jago zapiasci, Isaaku daručajuc' drovy, jakija, zagareŭšysia, zniščac' jago achviarnaje cieťa.

Byccio 22:7: « I skazaŭ Isaak Abragamu, bac'ku svajmu, i skazaŭ: bac'ka moj! I toj skazaŭ: vos' ja, syn moj. I skazaŭ Isaak: vos' agon' i drovy, a dzie ŭ jagnia na ceťaspalennie? »

Isaak byŭ sviedkam mnogich rełigijnych achviaraprynašenniaŭ, i jon maje racyju zdiŭlacca adsutnasci ŭyvioťy, jakuju pavinny byťi pryniesci ŭ achviaru.

Byccio 22:8: « Abragam skazaŭ: «Synie moj, Bog nagledzic' sabie jagnia na ceťaspalennie » . I pajšli jany razam.

Gety adkaz Abragama byŭ niepasredna natchniony Bogam, bo jon cudoŭna pradkazvaje viełizarnuju achviaru, na jakuju Bog pagodzicca, prapanavaŭšy siabie na raspiacci ŭ ćaťaviećaj płoci, tym samym zadavał'niajućy patrebu grešnych vybranych u efektyŭnym i spraviadlivym Zbaŭcy ŭ boskaj daskanafasci. Ale Abragam, sa svajgo boku, nie baćyc' getaj vyratavał'naj budućyni, getaj roli Chrysta Zbaŭcy, pradkazanaj ŭyvioťaj, pryniesienaj u achviaru Jachve, usiemagutnamu Bogu-stvarał'niku. Dla jago gety adkaz prosta dazvalaje jamu vyjgrac' ćas, nastoťki jon z ŭacham gladzic' na złaćynstva, jakoje jamu daviadziecca zdziejsnic'.

Byccio 22:9: « I kałi jany pryšli na miesca, pra jakoje skazaŭ jamu Bog, Abragam pabudavaŭ tam achviarnik i raskłaŭ drovy. I zviazaŭ Isaaka, syna svajgo, i pakłaŭ jago na achviarnik, na drovy » .

Na ŭať dla Abragama pierad ałtarom, bo ŭŭo niama nijakaj magćymasci schavac' ad Isaaka, ŭto mienavita jon budzie achviarnaj aviećkaj. Kałi ajciec Abragam pakazaŭ siabie ŭzniośłym u getym niezvyćajnym pryniacci, to pasłuchmianija pavodziny Isaaka — geta vobraz tago, kim budzie Isus Chrystos u svoj ćas: uzniośłym u svajoj pasłuchmianasci i samaadmaŭlenni.

Byc. 22:10: « Tady Abragam praciagnuŭ ruku i ŭziaŭ noŭ, kab zakaťoc' syna svajgo » .

Zviarnicie ŭvagu, ŭto Bog ćakaje samaga kanca vyprabavannia, kab nadac' sviedćanniu svaich vybrannikaŭ sapraŭdnuju kaŭtoŭnasc' i sapraŭdnasc'. « Z naŭom u ruce » zastajecca toťki zabic' Isaaka, jak i mnogich aviećak, jakija ŭŭo byťi pryniesieny ŭ achviaru.

Byccio 22:11: « Tady anioť Gaspodni pakťikaŭ jago z nieba i skazaŭ: «Abragamie! Abragamie!» I toj skazaŭ: «Vos' ja! »»

Pasłuchmianaja viera Abrugama była całkam daskanata prademanstravana. Bog pakłata kaniec vyprabavanniam staroga čaľavieka i jago syna, jaki byŭ nastoľki godny Jago i Jago lubovi.

Kožny raz, kali Abrugam kliča jago Bog ci syn, jon adkazvaje: « Vos' ja ». Gety spantanny adkaz, jaki zychodzic' z jago, sviedčyc' pra jago ščodruju i adkrytuju naturu ŭ adnosinach da bližniaga. Boľš za toje, jon kantrastuje z staŭlenniem Adama, jaki apynušsia ŭ grachoŭnaj situacyi i schavašsia ad Boga, da takoj stupieni, što Bog byŭ vymušany spytac' jago: « Dzie ty? »

Byccio 22:12: « Anioł skazaŭ: nie padymajcie ruki svajoj na chłopčyka i ničoga nie rabiecie jamu; bo ciapier Ja viedaju, što ty baišsia Boga i nie paškadavaŭ syna tvajgo, adzinaga tvajgo, dla Mjanie » .

Dziakujučy demanstracyi svajoj viernaj i pasłuchmianaj viery, Abrugam moža byc' pakazany ūsim, i aŭ da kanca svieta, jak uzor sapraŭdnaj viery Bogam, da pryšescia Chrysta, jaki, u svaju čargu, uvasobic' jaje ŭ boskaj daskanataści. Mjenavita ŭ getym uzory biezdakornaj pasłuchmianasci Abrugam stanovicca duchoŭnym bačkam sapraŭdnych viernikaŭ, vyratavanych kryvioju, prałitaj Isusam Chrystom. U getym vopcyie Abrugam toľki što sygraŭ rolu Boga Ajca, jaki pryniasie ŭ jakasci reaľnaj i smiarotnaj achviary svajgo adzinaga syna pa imieni Isus z Nazaretu.

Byccio 22:13: « Abrugam uzniaŭ vočy svaje, i vos', za im baran, jaki zabłytašsia ŭ zarasniku ragami svaimi. I pajšoŭ Abrugam, i ūziaŭ barana, i prynios jago na całaspalennie zamiest syna svajgo » .

U gety momant Abrugam moža zrazumiec', što jago adkaz Isaaku: « Synie moj, Bog dasc' jagnia dla całaspalennia » byŭ natchniony Bogam, tamu što « jagnia », na samoj spravie « maľady baran », sapraŭdy « dasc' » Bogam i achviaruje im. Zviarnicie ūvagu, što ŭyvioły, achviaravanyja Jachve, zaŭsiody muŭčynskaga poľu z-za adkaznasci i ūľady, dadzienych čaľavieku, muŭčynskamu poľu Adamu. Chrystos-adkupnik taksama budzie muŭčynskaga poľu.

Byccio 22:14: « I nazvaŭ Abrugam imia tago miesca: Jachve-Ire. Tamu i dagetuľ kažuc': « Na gary Jachve Jon ŭavicca » .

Imia « Jachve Ire » aznačaje: Jachve budzie bačny. Pryniaccie getaga imia — praŭdzivaje praroctva, jakoje abviaščaje, što ŭ ziamľi Moryja viaľiki niabačny Bog, jaki vykľikaje strach i trapiatannie, z'javicca ŭ mienš groznym čaľaviečym abličcy, kab pryniesci i atrymac' vyratavannie vybranych. I pachodžannie getaga pryznačennia, achviaraprynašennie Isaaka, pacviardžaje ziamnoje sľuŭčennie « Jagniaci Boŭaga, jaki biare na siabie grachi svieta ». Vjedajučy zacikaŭlenasc' Boga ŭ Jago pavazie da typau i madaľau, jakija ūznaŭľajucca i paŭtarajucca, vieragodna i amaľ napeľna, što Abrugam prynios svaju achviaru na tym samym miescy, dzie praz 19 stagoddziaŭ Isus pavinien byŭ byc' raspiaty, a mienavita la padnoŭŭha gary Gaľgofy, za mieŭami Ijerusaľima, gorada, sviatoga toľki na čas.

Byc. 22:15: « Anioł Gaspodni drugi raz pakľikaŭ Abrugama z nieba » .

Getaje strašnage vyprabavannie budzie apošnim, jakoje Abrugam music' pierazyč'. Bog znajšoŭ u im godnaga patryjarcha, prykľad pasłuchmianaj viery, i Jon daje jamu geta zrazumiec'.

Byc. 22:16: « I skazaŭ: Saboju klanusia, kaŭza Gaspodz', za toje, što ty zrabiŭ geta i nie paškadavaŭ syna tvajgo, adzinaga tvajgo ,

Bog padkresľivaje getyja sľovy « syn tvoj, adzinarodny syn tvoj », tamu što jany pradkazvajuc' jago budučuju achviaru ŭ Isusie Chrystie, zgodna z Jevangiellem ad Jana 3:16: « Bo tak palubiŭ Bog svet,

što addaŭ Syna Svajgo Adzinarodnaga , kab kožny, chto vieryc' u Jago, nie zaguńuŭ, ale mieŭ žyccio wiečnaje ».

Byccio 22:17: « Ja dabrasłaŭlu ciabie i pamnožu naščadkaŭ tvaich, jak zorki na niebie i jak piasok na bierazie mora; i naščadki tvaje avałodajuc' bramami voragaŭ svaich » .

Budz'cie ŭvažlivyja! Błagasaŭlennie Abrugama nie pieradajecca pa spadčynie, jano toŭki dla jago, i kožny jago naščadak, mužčyna ci žančyna, u svaju čargu, pavinien budzie zasłužyc' Božaje błagasaŭlennie. Bo Bog abiacaje jamu šmatlikaga naščadka, ale siarod getaga naščadka toŭki abranyja, jakija buduc' dziejničac' z takoj ža viernasciu i takim ža paśluchmianasciu, buduc' błagasaŭlonyja Bogam. Takim čynam, možna vymierac' usiu duchoŭnuju nievuctva gabrejaŭ, jakija z gonaram scviardžaŭ, što jany syny Abrugama i, takim čynam, syny, jakija zasłužoŭvajuc' spadčyny Jago błagasaŭlenniaŭ. Isus admaŭlaŭ im, pakazvajucy im kamiani i kažučy, što z getych kamianioŭ Bog moža dac' Abrugamu naščadkaŭ. I jon zaŭčyŭ im svaim bac'kam nie Abrugama, a d'jabła.

Padčas zavajavannia ziamli Chanaanskaj, Isus Navin avałodaje bramaj svaich voragaŭ, pieršaj z jakich upaŭ gorad Jerychon. Narešcie, z Bogam, vybranyja sviatyja avałodajuc' bramaj apošniaga voraga: « Vjaŭkaga Vavilona », zgodna z roznymi vučenniami, adkrytymi ŭ Apakalipsisie Isusa Chrysta.

Byccio 22:18: « I dabrasławiacca ŭ naščadkach tvaich usie narody ziamli , bo ty paśluchaŭsia gołasů Majgo » .

Geta sapraŭdy « ŭsie narody ziamli », bo prapanova vyratavannia ŭ Chryscie adrasavana ŭsim ludziam, luboga pachodžannia i ŭsim narodam. Ale getyja narody taksama abaviazany Abrugamu tym, što zmagli adkryc' boskija praroctvy, adkrytyja gabrejskamu narodũ, jaki pakinuŭ ziamlu Jegipta. Vyratavannie ŭ Chryscie atrymlivajecca praz padvojnaje błagasaŭlennie Abrugama i jago naščadkaŭ, pradstaŭlenych gabrejskim narodam i Isusam z Nazaretu, geta značyc' Isusam Chrystom.

Pažadana adznačyc' u getym vieršy błagasaŭlennie i jago pryčynu: paśluchmianasc', uchvalenaja Bogam.

Byccio 22:19: « I viarnuŭsia Abrugam da svaich sług, i jany ŭstaŭli, i pajšli razam u Virsaviju, bo Abrugam żyŭ u Virsavii » .

Byc. 22:20: « Pasla getaga Abrugamu paviedamiŭli, kažučy: vos', i Miłka naradziŭla synoŭ Nachoru, bratu tvajmu » .

Nastupnyja vieršy pryznačany dla padrychtoŭki da suviazi z « Rebiekaj », jakaja stanie ideał'naj žonkaj, abranaj Bogam dla viernaga i paśluchmianaga Isaaka. Jana budzie ŭziata z blizkaj siam'i Abrugama, ad jago brata Nachora.

Byc. 22:21: « Uc, pieršyniec jagony, Vuz, brat jagony, Kjemuiŭ, bac'ka Arama ».

Byccio 22:22: « Kjesied, Chazo, Piłdaš, Džyďlaf i Bjetueŭ' »

Byccio 22:23: « A Vatuiŭ sparadziŭ Rebeku : geta vosiem synoŭ, jakich Miłka naradziŭla Nachoru, bratu Abrugamavamu ».

Byccio 22:24: « Jago nałožnica, jakuju zvaŭli Reuma, taksama naradziŭla Tevacha, Gachama, Tachaša i Maachu » .

Wykanannje abiacanniaŭ, dadzienych Abragamu

U 23-m razdziele Knigi Byccia apisana smierc' i pachavannje jago Źonki Sary ů Cheŭronie, u piačory Machpieła. Abragam zawałodaŭ miescam pachavannja na ziamłi Chanaanskaj, čakajučy, pakuł' Bog addasc' usiu ziamlu jago naščadkam prykładna praz 400 gadoŭ.

Zatym, u Knizie Byccia 24, Abragam usio jašče zachouŭvaje rolu Boga. Kab zastavacca asobnym ad miascovych paganskich narodaŭ, jon pašle svajgo sługu ů dalokaje miesca, da svajoj bližkaj siam'i, kab znajsci Źonku dla svajgo syna Isaaka, i jany dazvolac' Bogu vybrac' za ich. Getak Źa Bog abiare vybranych, jakija stanuc' niaviestaj Chrysta, Syna BoŹaga. U getym wybary čaławiek nie maje ničoga aguł'naga, tamu što inicjatyva i sud naleŹac' Bogu. BoŹy vybar daskanały, biezdakorny i efektyŭny, jak Rebieka, vybranaja Źonka, lubiačaja, razumnaja i prygoŹaja zniešnie, i, pierš za ůsio, duchoŭnaja i viernaja; ŹamčuŹyna, jakuju pavinny šukac' usie duchoŭnyja muŹčyny, jakija chočuc' uziac' Źonku.

Jakaŭ i Isaŭ

Pazniej, zgodna z Bycciom 25, Rebieka pieršapačatkova biaspłodnaja, jak i Sara, žonka Abrama, da jaje. Getaja aguŭ'naja biaspłodnasc' zviazana z tym, što dzvie žančyny buduc' nasic' bŭlagaŭlaŭlonaje naščadstva da Chrysta, jaki sam budzie sfarmiravany Bogam va ŭlonni małodaj dziaŭčyny-dziaŭčyny pa imieni Maryja. Takim čynam, radavod Božaga zbaŭčaga prajekta adznačany Jago cudoŭnym dziejanniem. Pakutujučy ad getaj naturaŭ'naj biaspłodnasci, Rebieka zakŭkaje Jachve i atrymŭlivaŭ ad jago dvuch bŭlzniat, jakija zmagajucca ŭ jaje ŭlonni. Zaniepakojenaja, jana pytaŭcecca ŭ Boga pra geta: « I skazaŭ joj Jachve : Dva narody ŭ tvaim ŭlonni, i dva plemieni buduc' addzieleny z tvaich nutro; adzin z getych narodaŭ budzie macniejšy za drugi, i starejšy budzie słužyc' małodšamu ». Jana narodzić dvajniat. Z-za jago mocnaj vaŭasatasci, i jon byŭ caŭkam « rudy », adsiuŭ i nazva « Edom », dadzienaja jago naščadkam, starejšaga zavuc' « Isaŭ », imia, jakoje aznačaje «vaŭasaty». Małodšaga zavuc' « Jakaŭ », imia, jakoje aznačaje: «Ašukaniec». Užo getyja dva imiony praročac' svoj los. «Vaŭasaty» pradasc' svajo pieršarodstva małodšamu za sakavituju stravu « ru », geta značyc' čyrvonaj sačavicy. Jon pradaje getaje pieršarodstva, tamu što niedaacen'vaje jago sapraŭdnuju kaštoŭnasc'. U absalutnuju suprac'leŭtaŭ getamu tytuŭ, jaki nie toŭ'ki ganarovy, tamu što da jago pryviazana Božaje bŭlagaŭlaŭlennie. «Ašukaniec» — geta adzin z tych gvaŭtoŭnych ludziej, jakija chočuc' luboj canoj prymusic' Carstva Njabiesnaje zachapic' jago, i mienavita pra jago Isus kazaŭ na getuju temu. I, bačačy getuju kipiačuju zapaŭ, serca Boga vieŭ'mi ŭzradavaŭasia. Tak što škada «Vaŭasataga» i tym lepš dla «Ašukanca», bo mienavita jon stanie «Izrailom» pa rašenni Boga. Nje pamyliciesia, Jakaŭ — nie zwyčajny ašukaniec, i jon vydatny čaŭaviek, bo nivodzin inšy biblejski prykład nie sviedčyc' pra jago rašučasc' atrymac' Božaje bŭlagaŭlaŭlennie, i toŭ'ki dzieła daŭsiagniennia getaj mety jon «ašukaje». Tamu my ŭsie možam pierajmac' jamu, i viernyja niabiosy buduc' u zachaplenni. Sa svajgo boku, naščadkami Isava buduc' ludzi « Edoma », imia, jakoje aznačaje « čyrvony », tago ŭ korania i značennia, što i Adam, gety narod budzie praciŭnikom Izraila, jak abviasciŭa boskaje prarocтва.

Ja ŭdakaŭdniaju, što koler «čyrvony» abaznačaje grech toŭ'ki ŭ prarockich vobrazach vyratavaŭ'naga prajekta, ab'jaŭlenaga Bogam, i gety kryteryj datyčycca toŭ'ki akcioraŭ jago pastanovak, takich jak «Isaŭ». U ciomnyja časy Sjaredniaviečča rudavaŭosych dziaćiej zabivaŭ, ŭičyŭšy ich d'jabaŭ'skimi. Vos' čamu, ja ŭdakaŭdniaju, čyrvony koler nie robic' zwyčajnaga čaŭavieka boŭš grešnym, čym bruneta ci bŭladyňa, tamu što grešnik vyznačajecca drennymi ŭčynkami svajoj viery. Tamu toŭ'ki ŭ simvaŭličnym značenni «čyrvony», koler čaŭaviečaj kryvi, z'jaŭlajecc a simvaŭlam grachu, zgodna z Is. 1:18: « Pryjdziecie, i davajcie paspračajemsia! » — kaŭa Jachve. Kaŭi vašy grachi buduc' jak punsovy, jany stanuc' bieŭnymi, jak snieg; kaŭi jany buduc' čyrvonyja , jak purpura, jany stanuc' jak voŭna ». Padobnym čynam, u svaim Apakaŭlipsisie, svaim Adkryccii, Isus zviazvaje čyrvony koler z čaŭaviečymi pryŭladami, jakija słuŭzac', niesviadoma ci nie, d'jabŭ, Satanie, pieršamu grešniku ŭŭčcia, stvoranaga Bogam; pryŭlady: « čyrvony kon' » z Adkryccia 6:4, « čyrvony abo vognienny cmok » z Adkryccia 12:3 i « punsovy zvier » z Adkryccia 17:3.

Cjapier, kaŭi Jakaŭ maje getaje prava pieršarodstva, jon, jak pierajemnik Abragama, budzie ŭŭc' ŭŭčciowym vopytam, jaki pradkazvaje Boŭžyja pŭlany.

Jon pakinuŭ svaju siam'ju, bajučysia gnievu svajgo brata Isava, i niezdarma, zgodna z Bycciom 27:24, vyaŭšy zabic' jago pasla tago, jak niezakonna prysvoiŭ dabrašavien'nie svajgo pamirajučaga bac'ki, «padmanuty» chitrasciu, jakaja zychodziŭa z rozumu jago ŭŭŭŭŭ Rebieki. U getym vykradanni dva

imiony blizniat raskryvajuc' ich važnasc'. Bo «Ašukaniec» vykarystaŭ vałasatuju skuru, kab padmanuc' Isaaka, jaki aslep, tym samym vydajučy siabie za svajgo natural'na «vałasataga» starejšaga brata. Duchoŭnyja ludzi padtrymŭivajuc' adzin adnago, i Rebieka boľš nagadvała Jakava, čym Isava. Getym učynkam Bog supiarečyc' čaťaviečamu i cialesnamu vybaru Isaaka, jaki addaŭ pieravagu Isavu, palaŭničamu, jaki prynosiŭ jamu dzičynu, jakuju jon caniŭ. I Bog daje prava pieršarodstva tamu, chto najboľš jago varty: Jakavu-Ašukancu.

Pryjšoŭšy da łavana, svajgo dziadz'ki-aramieja, brata Rebieki, kab pracavac' na jago, Jakaŭ zakachaŭsia ŭ Rachiľ, małodšuju, ale najprygažejšuju z dačok łavana. Jon nie viedaje, što ŭ real'nym žycci Bog addaŭ jamu prarockuju rolu, jakaja pavinna pradkazac' jago pŭan vyratavannia. Taksama, pasla «siami gadoŭ» pracy, kab atrymac' svaju kachanju Rachiľ, łavan naviazvaje jamu svaju starejšuju dačku «Łiju» i addaje jaje jamu ŭ žonki. Kab atrymac' i ažanicca z Rachiľu, jamu daviadziecca pracavac' jašče «siem gadoŭ» na svajgo dziadz'ku. U getym dosviedzie «Jakaŭ» pradkazvaje, što Bogu daviadziecca pieražyc' u svaim pŭanie vyratavannia. Bo jon taksama zaklučyc' pieršy sajuz, jaki nie adpaviadaje žadanniu jago serca, tamu što dosvied cialesnaga i nacyjanaľnaga Izraila nie budzie adznačany pospiecham i sľavaj, jakich zasľugoŭvaje jago dabrynja. Pjerajemnasc' «suddziaŭ» i «caroŭ» zašiody drenna zakančvajecca, niagledziačy na niekaľki redkich vyklučenniaŭ. I žadanuju žonku, godnuju jago kachannia, jon atrymaje toľki ŭ drugim zapaviecie, pasla tago, jak prademanstruje svaju luboŭ i adkryje svoj pŭan vyratavannia ŭ sľuženni Isusa Chrysta; jago vučenni, jago smierci i jago ŭvaskresienni. Zviarnicie ŭvagu, što čaťaviečyja i boskija pieravagi caľkam suprac'legľyja. Kachanaja Jakava — biaspłodnaja Rachiľ, a kachanaja Boga — pľadavitaja Łija. Dajučy Jakavu spačatku Łiju ŭ jakasci žonki, Bog prymušaie svajgo praroka adčuc' rasčaravannie, jakoje jany abodva adčujuc' u svaim pieršym zapaviecie. U getym vopycie Bog abviaščaje, što jago pieršy zapaviet budzie žudasnaj niaŭdačaj. I adryn'vannie Mjesii Isusa jago naščadkami pacvierdziła getaje prarockaje pašlannie. Łija, jakaja nie była kachanaj, abranaj mužam, — geta vobraz, jaki pradkazvaje vybranych novaga zapavietu, jakija, paganskaga pachodžannia, doŭga žyťi ŭ niaviedanni pra isnavannie adzinaga Boga-stvaraľnika. Adnak pľadavitaja natura Łii pradkazvała zapaviet, jaki pryniasie šmat pľadoŭ na sľavu Božuju. I Isaja 54:1 pacviardžaie geta, kažučy: « Radujsia, biaspłodnaja, jakaja pierastała naradžac' dziaciej! Usklikni i radujsia, ty, jakaja nie maje smutku! Bo dziaciej u pakinutaj žančyny budzie boľš, čym dziaciej u zamužniaj žančyny, kaža Gaspodz' ». Tut pakinutaja žančyna praročyc' praz Łiju novy zapaviet, a zamužniaja žančyna praz Rachiľ — stary gabrejski zapaviet.

Jakaŭ stanovicca Izrailem

Pakinuŭšy bagataga i zamožnaga łavana, Jakaŭ z siam'joj viarnuŭsia da svajgo brata Isava, čyj praviedny i pomstivy gnieŭ jon bajaŭsia. Adnojčy ŭnačy pierad im z'javiŭsia Bog, i jany zmagaliŭsia adzin z adnym da svitannia. Nareščie Bog paraniŭ jago ŭ sciagno i skazaŭ, što adgetuľ jon budzie nazyvacca «Izraiľ», bo jon pieramog u barac'bie z Bogam i ludz'mi. U getym dosviedzie Bog chacieŭ adlustravac' vobraz zmagarnaj dušy Jakava ŭ jago barac'bie za vieru. Nazvany Bogam Izrailem, jon atrymaŭ toje, čago žadaŭ i čago ŭľadna šukaŭ: svajo dabrasľavien'nie ad Boga. Takim čynam, dabrasľavien'nie Abragama ŭ Isaaku aformiľasia praz stvarennie cialesnaga Izraila, jaki, pabudavany na Jakavie, jaki staŭ Izrailem, nieŭzabavie stanie strašnym narodam pasla vychadu z rabstva Jegipta. Božaja ľaska, padrychtavaŭšy Isava, dva braty znajšli spakoj i radasc'.

Z dvuma žonkami i dvuma služankami Jakaŭ stanovicca bac'kam dvanaccaci chłopčykaŭ i toł'ki adnoj dziaŭčynki. Spačatku biaspłodnaja, jak Sara i Rebieka, ale pakłaniłasia idałam, Rachil' atrymŭivaje ad Boga dvuch dziaciej: starejšaga Iosifa i małodšaga Vjen'jamina. Jana pamiraje, naradžajučy drugoje dzicia. Takim čynam, jana pradjazvaje kaniec staroga zapavietu, jaki spynicca z ustalavanniem novaga, zasnavanaga na adkuplenčaj kryvi Isusa Chrysta. Ale ŭ drugim užyvanni getyja smiarotnyja abstaviny pradjazvajuc' kančatkovy los jago vybrannikaŭ, jakija buduc' vyratavany jago ščastivym umiašanniem, kaŭ jon vierniecca ŭ svaim słaŭnym boskim abliččy ŭ Michaile Isusie Chryscie. Geta zmianiennie situacyi apošniaga vybrannika pradjazvajecca zmienaj imia dziciaci , jakoga pamirajučaja maci nazvała « Ben-Oni » abo «syn majgo gora», jakoje Jakaŭ, bac'ka, pierajmienavaŭ u « Vjen'jamin » abo «syn pravaga» (pravaga boku) abo błačasłaŭlony syn. U pacviardžennie ŭ Jevangjełli ad Matfiej 25:33 Isus Chrystos pastavic' « aviečak Svaich pravaruč ad siabie, a kazłoŭ — zleva ». Getaje imia « Vjenryjamin » było abrana Bogam vyklučna dla Jago prarockaj mety, tamu i dla nas, bo dla Jakava jano mieła mała značennia; a dla Boga idałapakłonnica Rachil' nie zasługoŭvała termina « pravaja ruka ». Getyja rečy adnosna kanca svietu padrabiazna tłumačacca ŭ Adkryci 7:8.

Vydatny Iosif

U gistoryi Izraila rola, jakuju Bog daje Iosifu, pryviadzie jago da panavannia nad svaimi bratami, jakija, raz'jušanyja jago duchoŭnym panavanniem, pradjaduc' jago arabskim kupcam. U Jegipcie jago sumlennasc' i viernasc' prymusiacy jago šanavac', ale žonka jago gaspadara, žadajučy dziekavacca z jago, supraciŭlałasia jamu, i Iosif apyniecca ŭ turmie. Tam, tłumačacy sny, padziei pryviaduc' jago da najvyšejšaga rangu niżej za faraona: pieršaga vizira. Geta ŭzvyšennie zasnavana na jago prarockim dary, jak geta było ŭ wypadku z Daniilam pasła jago. Gety dar prymusic' jago šanavac' faraona, jaki davieryc' jamu Jegipiet. Padčas goładu braty Jakava adpraviacca ŭ Jegipiet, i tam Iosif pamirycca sa svaimi biazbožnymi bratami. Jakaŭ i Vjen'jamin dałučacca da ich, i tak gabrei pasialacca ŭ Jegipcie ŭ regijonie Gošen.

Zychod i vierny Majsiej

Paniavolenyja gabrei znojduc' u Majsiej, gabrejskim dziciaci, imia jakoga aznačaje «vyratavany z vod», z Niła, vychavanaga i ŭsynoŭlenaga dačkoj faraona, vyzvaliciela, padrychtavanaga Bogam.

Pa miery tago, jak umowy ich rabstva pagaršalisia, Majsiej zabivaje jegipcianina, kab abaranic' gabreja, i ŭciakaje z Jegipta. Jago padarožža pryvodzie jago ŭ Madyjam, Saudaŭskaja Aravija, dzie žyvuc' naščadki Abrahama razam z jago drugoj žonkaj, Cheturaj, z jakoj jon ažaniŭsia pasła smierci Sary. Ažaniŭšysia praz 40 gadoŭ z Cyforaj, starejšaj dačkoj svajgo ciescia Itora, Majsiej sustrakaje Boga, pasviŭšy svaje statki kala gary Chareb. Tvorca z'jaŭlajecca jamu ŭ vygladzie pałajučaga kusta, jaki

pałaje, ale nie zgaraje. Jon adkryvaje svoj płań dla Izraila i pasyła jago Ź Jegipiet, kab jon kiravaŹ vyratavanniem svajgo naroda.

Dziesiac' pošasciaŹ spatrebicca, kab prymusic' faraona adpuscic' svaich kaštoŹnych raboŹ. Ale mienavita dziasiataja budzie miec' viałikaje prarockaje značennie. Bo Bog zabivaje Źsich pieršyncaŹ Jegipta, ludziej i Źyvioł. I Ź toj Źa dzien' gabrei sviatkujuc' pieršuju Ź svajoj gistoryi Paschu. Pascha pradkazvała smierc' Mjesii Isusa, « pieršynca » i « Jagniaci BoŹaga », čystaga i biezdakornaga, pryniesienaga Ź achviaru, jak « jagnia », zabita je Ź dzien' zychodu z Jegipta. Pasla achviary Isaaka, zapytanaj Bogam u Abrahama, Pascha zychodu z Jegipta — geta drugoje prarockaje abviaščennie smierci Mjesii (Pamazanika) Isusa, abo, pa-grečasku, Isusa Chrysta. Zychod z Jegipta adbyŹsia 14-ga dnia pieršaga miesiaca goda, kala 15 stagoddzia da n.e., abo kala 2500 gadoŹ pasla grachu Jevy i Adama. Getyja łičby pacviardŹajuc' čas «400 gadoŹ» « čatyroch pakalenniaŹ », dadzienych Bogam u jakasci adterminoŹki amarejcam, Źycharam ziamłi Chanaanskaj.

Gonar i buntarski duch faraona zniknuc' razam z jago vojskam u vodach «Čyrvonaga mora», jako je, takim čynam, znachodzić svoj sens, bo začyniajecca pierad imi pasla tago, jak adčyniajecca, kab dazvołic' gabrejcam uvajsci Ź ziamłu SaudaŹskaj Aravii praz paŹdniovy Źskrajek Jegipieckaga paŹvostrava. Pazbiagajućy Madyjama, Bog viadzie svoj narod praz pustyniu da gary Sinaj, dzie jon pradstavic' svoj zakon «Dziesiaci zapaviedziaŹ». Pjerad adzinym sapraŹdnym Bogam Izraił' ciapier z'jaŹłajecca adukavanaj nacyjaj, jakaja pavinna być vyprabavana. Z getaj metaj Majsieja kličuc' da jago na garu Sinaj, i takim čynam Bog utrymłivaje jago na 40 dzion i načej. Jon daje jamu dzvie skryŹałi zakona, vygraviravanaja jago boskim pał'cam. U łagjery gabrejskaga naroda praciagłaja adsutnasc' Majsieja padšturchoŹvaje buntarskija duchi, jakija cisnuc' na Aarona i, nareščie, prymušaŹuc' jago pryniac' płaŹlennie i farmavannie « załatoga ciala ». Adzin gety dosvied padsumoŹvaje pavodziny Ź adnosinach da Boga buntarskich ludziej usich epoch. Ich admova padparadkavacca Jago Źładzie pryvodzić' da tago, Źto jany addajuc' pieravagu sumniavacca Ź Jago isnavanni. I Źmatłikija pakaranni Boga ničoga nie mianiajuc'. Pasla getych 40 dzion i načej vyprabavanniaŹ strach pierad vołatami Chanaanskimi asudzić' ludziej na 40 gadoŹ łłukannia pa pustyni, i toł'ki Isus Navin i ChaleŹ z getaga vyprabavanaga pakalennia zmoguc' uvajsci Ź abiacanuju ziamłu, prapanavanuju Bogam pryładna praz 2540 gadoŹ pasla grachu Adama.

GałoŹnyja piersanaŹy gistoryi z knigi Byccia — geta akciory Ź spiektakłi, arganizavany Bogam-Tvorcam. KoŹny z ich pieradaje, z prarockimi ci inšymi metami, urok, i getuju ideju vidovišču pacvierdziŹ apostala Pavieł, jaki kaŹa Ź 1 Kar. 4:9: « Bo mnie zdajecca, Źto Bog pastaviŹ nas apostalaŹmi apošnimi, asudŹzanymi na smierc', bo my stałi vidoviščam dla svietu, dla aniołaŹ i dla ludziej ». Z tago času pasłannica Gospada, Elen G. Uajt, napisala svaju znakamituju knigu pad nazvaj «Vjałikaja barac'ba». Takim čynam, ideja «vidovišču » pacvierdŹana, ale pasla «zorak» sviatoj knigi nadyšla čarga koŹnaga z nas sygrac' svaju Źłasnuju rolu, viedajućy, Źto, navučyŹšysia na ich vopycie, my Źskładzieny na abaviazak pierajmac' ich dobryja sprawy, nie paŹtarajućy ich pamyłki. Dla nas, jak i dla Daniila (Moj suddzia — Bog), Bog zastajecca «našym suddzioj», spagadłivym, biezumoŹna, ale «Suddzioj», jaki nie robic' vykłučennia ni dla koga.

Vopyt jaŹrejskaga nacyjanał'naga Izraila katastrofičny, ale jon nie boł'Ź katastrofičny, čym chryscijanskaja viera našaj epochi, jakaja skončyłasia Źyroka raspaŹsiudŹzanym adstupnictvam. Geta padabienstva nie pavinna zdziŹlac', bo Izraił' Staroga Zapavietu byŹ toł'ki mikrakosmasam, uzoram

ludziej, jakija nasialajuc' usiu ziamlu. Vos' čamu sapraŭdnaja viera była tam takoj Źa redkasciu, jak i Ź novym Zapaviećie, pabudavany na Zbaŭcy i « Vjernym Sviedku » Isusie Chryste.

Z Biblij Ź cełym

Usia Biblija, pradyktavanaja, a zatym natchnionaja Bogam svaim sługam-ludziom, niasie praročyja Źroki; ad Knigi Byccia da Adkryccia. Dziejučyja asoby, vybranyja Bogam, pradstaŭleny nam takimi, jakija jany josc' na samoj sprave Ź svajoj sapraŭdnaj pryrodzie. Ale kab pabudavac' praročyja pasłanni Ź getym biaskoncym vidoviščy, Bog-Tvorca stanovicca Arganizataram padziej. Pasła zychodu z Jegipta Bog daje Izrailu svabodny aspiekt svajgo niabiesnaga zakona na 300 gadoŹ, čas «suddziaŹ», jaki zakančvajecca kala 2840 goda. I Ź getaj svabodzie, viartanni da grachu, Bog abaviazvaje pakarac' svoj narod «siem razoŹ», jaki jon apošnim časam addaje fiłistymłanam, ich spadčynnym voragam. I «siem razoŹ» jon uzvyšaje «vyzvałicielaŹ». Biblija kaŹa, što Ź getuju epochu « koŹny rabiŹ, što chacieŹ ». I gety čas poŹnaj svabody byŹ nieabchodny dla tajo, kab płady, jakija prynios koŹny, byli vyjaŹleny. Toje Ź samaje i Ź naŹ « kaniec času ». Getyja trysta gadoŹ svabody, adznačanyja pastajannym viartanniem gabrejaŹ da grachu, Bog prapanuje nam paraŹnac' ich z trymastami gadami Źyccia praviednaga Enocha, jakoga Jon pradstaŹlaje nam jak prykład svajgo vybrannika, kaŹučy: « Enoch chadziŹ trysta gadoŹ z Bogam, a potym jago nie stała, bo Bog uziaŹ jago »; z im, zrabiaŹy jago pieršym uvachodnym u Jago viečnasc', jak pasła jago Majsiej i Iłła, i sviatyja, jakija ŹvaskreŹi pasła smierci Isusa, raniej za Źsich inšych vybranych, u tym Iłku apostalaŹ Isusa Chrysta; usie jany buduc' pieraŹtvorany abo Źvaskresnuc' u apošni dzien'.

Pasła časoaŹ «suddziaŹ» nastaŹ čas caroaŹ, i tut znoŹ Bog daje svaim pieršym dvum dziejučym asobam prarockuju rolu, jakaja pacviardŹaje pasłannie pra razviccio Źła da kančatkovaga dabra, geta značyc' ad nočy, abo ciemry, da sviatła. Vos' jak getyja dva čałavieki, SaŹ i David, praročac' aguł'ny prajekt płana zbaŹlennia, padrychtavanaga dla ziamnych vybranych, geta značyc' dzvie fazy abo dva pasladoŹnyja sviatyja zapaviety. Zviarnicie Źvagu, što David stanovicca carom toł'ki pasła smierci cara SaŹa, getak Źa, jak smierc' staroga viečnaga zapavietu dazvalaje Chrystu Źstalavac' svoj novy zapaviet, svajo vaładarstva i svajo viečnaje panavannie.

Ja ŹŹo zgadvaŹ getuju temu, ale nagadvaju, što ziamnyja manarchii nie majuc' boskaj legitymnasci, bo gabrei prasili Boga miec' cara, « jak i inšyja narody » na ziamłi, «jazyčnikaŹ». Geta aznačaje, što madeł' getych caroaŹ — geta typ sataniskich, a nie boskich kaštoŹnasciaŹ. Nakoł'ki dla Boga car łagodny, pakorłivy sercam, poŹny samaadmaŹlennia i spačuvannia, robiačy siabie sługoj usich, nakoł'ki car d'jabła Źorstki, ganarłivy, egaistyčny i pagardłivy, i jon patrabuje, kab jamu słuŹyli Źsie. Njespraviadłiva paranieny admovaj z boku svajgo naroda, Bog zadavoliŹ jago pros'bu i, na Źał', daŹ jamu cara pavodle kryteraja d'jabła i Źsioj jago niespraviadłivasci. Z tajo času dla svajgo naroda Izraila, ale toł'ki dla jago , karaleŹskaja Źłada atrymała svaju boskuju legitymnasc'.

Vusnaje ci pis'movaje słova — geta srodak abmienu pamiŹ dvuma asobnymi ludz'mi. Biblija — geta słova BoŹaje Ź tym sensie, što dla pieradačy svaich urokaŹ ziamnym stvarenniam Bog sabraŹ sviedčanni, pradyktavanyja abo natchnionyja jago sługam; sviedčanni, adsartavanyja, adabranyja i zgrupavanyja im z ciagam času. Nas nie pavinna zdziŹlac' niedaskałasc' pravassuddzia, ustalavanaga

na ziamłi, bo adrezanyja ad Boga, ludzi mogul' ustaloŭvac' svaju spraviadŭlivaŭ toŭ'ki na litary zakonu. Cjapier Bog kaŭa nam praz Isusa, ŭto « litara zabivaje, a duch aŭyŭlaje », getaja litara. Takim čynam, sviatyja Pisanni Bibl'ii mogul' byc' toŭ'ki « sviedkami », jak pakazana ŭ Adkrycci 11:3, ale ni ŭ jakim razie nie «suddziami». Pryznajučy, ŭto litara zakonu nie zdoŭ'naja vyniesci spraviadŭl'ivy sud, Bog adkryvaje praŭdu, jakaja gruntujecca vyklučna na boskaj pryrodzie jago asoby. Toŭ'ki Jon moŭa vyniesci spraviadŭl'ivy sud, bo jago zdoŭ'nasc' analizavac' tajemnyja dumki rozumaŭ jago stvarenniaŭ dazvalaje jamu viedac' matyvvy tych, kago jon sudzic', rečy, schavanyja i nieviadomyja inšym stvarenniam. Takim čynam, Bibl'ija toŭ'ki daje padstavu dla sviedčanniaŭ, jakija vykarystoŭvajucca dla suda. Padčas « tysiačy gadoŭ » niabiesnaga suda vybranyja sviatyja atrymajuc' dostup da matyvaŭ asudŭanych duŭ. Takim čynam, z Isusam Chrystom jany zmoguc' vyniesci daskanaty sud, nieabchodny, bo kančatkovy vierdykt ustaloŭvaje praciagŭlac' pakut, pieraniesienych u drugoj smierci. Geta viedannie sapraŭdnaga matyvu vinavataga dazvalaje nam lepŭ zrazumiec' Boŭžu miŭasernasc' da Kaina, pierŭaga ziamnoga zabojcy. Zgodna z adzinym sviedčanniem, pradstaŭlenym u Bibl'ii ŭ vygladzie litary, Kain byŭ vykŭlikany zajzdrasciu z-za Boŭaga vybaru dabrasŭlavic' achviaru Av'ela i pagardzic' achviaraj Kaina, pryčym apoŭni nie viedaŭ pryčyny getaj roznicy, jakaja byŭa duchoŭnaj i dagetuŭ nieviadomaj. Vos' tak usio i josc', ŭyccio skŭladajecc a z niezŭičonych paramietraŭ i ŭmoŭ, jakija toŭ'ki Bog moŭa vyznačyc' i sviadoma acanic'. Tym nie mienŭ, Bibl'ija zastajecc dla ludziej adzinaj knigaj, jakaja pradstaŭlaje ŭ litarach asnovy zakona, jaki sudzic' ich dziejanni, čakajučy, pakuŭ ich tajemnyja dumki buduc' adkryty vybranyim sviatym na niabiosach. Cjapier rola litary — asudzac' abo sudzic' dziejanni. Vos' čamu ŭ svaim Apakaŭlipsisie Isus nagadvaje ludziam pra važnasc' ich « spravaŭ » i redka gavoryc' pra ich vieru. U Paŭlanni Jakava 2:17 apostoŭ Jakaŭ nagadaŭ ludziam, ŭto « biez sprau viera miortvaja », taksama pacviardŭajučy getaje m'erkavannie, Isus kaŭa toŭ'ki pra dobryja ci drennyja « spravy », sparodŭanyja vieraj. A sparodŭanyimi vieraj z'jaŭlajucca vyklučna tyja spravy, jakim Bibl'ija vučyc' jak boskim zakonam. Dobryja spravy, jakija ŭanuje Kataŭlickaja Carkva, nie ŭličvajucca, tamu ŭto jany z'jaŭlajucca spravami humanistyčnaga charakteru i natchniennia.

U kancy časoŭ Bibl'ija caŭkam adkidajecc, i čaŭaviečaje gramadstva pradstaŭlaje saboj mistyfikajučy, gŭlobalizavany, chŭstl'ivy asp'iekt. Mjenavita tady ŭlova « praŭda », jakoje charaktaryzuje Sviatuju Bibl'iju, ŭlova ŭyvoga Boga, i, ŭyrej kaŭučy, jaje ŭniviersaŭ'ny gŭlobal'ny prajekt, nabyvaje svaju poŭnuju značnasc'. Tamu ŭto pagarda da getaj unikaŭ'naj « praŭdy » pryvodzic' čaŭaviečtva da tago, kab budavac' siabie na chŭstni va ŭsich sfierach adnosin, prafannyh, religijnyh, paŭlityčnyh ci ekanamičnyh.

Gety artykuŭ napisany ŭ sobotu 14 ŭniŭnia 2021 goda, tamu zaŭtra, 15 ŭniŭnia, na viaŭlikich schodach achviary, padmanutyja iŭŭyvaj religijaj, addaduc' daninu pavagi najboŭŭ paspiachovaj sataninskaj mistyfikacyi ŭ jaje kar'jery z časoŭ vykarystannia « zmieja » ŭ jakasci miedyuma ŭ « Edemie »: jago z'jaŭlennie ŭ vobrazie «Dzievy Maryi». Sapraŭdnaja zmieja ŭŭo nie byŭa dzievaj, bo pasla Isusa jana naradzila synoŭ i dačok; bratoŭ i siasior Isusa. Ale chŭstnia ciaŭka pamiraje i supraciŭlajecc navat najlepŭŭm biblejskim argumentam. Njagledziačy na geta, pasla getaga 15 ŭniŭnia getaje aburennie budzie miec' maksimum voŭsiem sviatkavanniaŭ, kab razdražnic' Boga i vykŭlicac' Jago spraviadŭl'ivy gnieŭ, jaki abryniecca na gaŭovy vinavatych . Zaŭvažym, ŭto ŭ getym z'jaŭlenni dzieci byŭi vybrany dla pacvierdŭannia bačannia «Dzievy». Ci sapraŭdy jany takija niavinnyja, jak kaŭuc' i scviardŭajučy? Narodŭanyja greŭniki, im pamylkova prypisvajuc' niavinnasc', ale ich nieŭga abvinavac' u saŭdziele. Bačannie, jakoje atrymaŭi getyja dzieci, byŭo vieŭ'mi reaŭ'nym, ale d'jabaŭ — geta taksama vieŭ'mi reaŭ'ny buntarski duch, i Isus Chrystos prysviaciŭ jamu ŭmat svaich ŭloŭ, kab papiaredzic' svaich ŭlug pra jago. Gistoryja sviedčyc' pra jago padmantivuju spakustivuju siŭu, jakaja v'adzie da « drugoj smierci

» svaich spakušanych i padmanutych achviar. Pakłaniennie d'jabłu praz papskuju i Rymska-katalickuju carkvu asudžajecca Bogam u getym vieršy z Adkryccia 13:4: « I pakłaniłisia cmoku, bo jon daŭ uładu zwieru ; i pakłaniłisia zwieru, kažućy: chto padobny da zviaŕa? chto moŭa vajavac' z im? » Na samaj sprawie, tołki pasła zakančennia getaga « pakłaniennia » «zwieru », jakoje strymłiwała i pierasledawała sapraŭdnych sviatych, vybranych Isusam Chrystom, u časy talerantnasci, naviazanaj abstavinami, getaje pakłaniennie było praciagnuta spakuslivymi srodkami z'jaŭlenniaŭ d'jabał'skaj «cnatlivasci»; « žančyny », kab zamianic' « zmieja » pasła tago, jak « zmiej » spakusiŭ « žančynu », jakaja spakusiła jaje muŭa. Pryncyp zastajecca tym ŭa, i jon usio jašče taki ŭ efektyŭny.

Čas kančatkovaga vybaru

Getaje dasledavannie boskich adkrycciaŭ zaviaršajecca analizam knigi Byccia, jakaja adkryta nam, kim josc' Bog va ŭsich aspiektach Jago charakteru. My tołki što ŭbaćyli, jak Jon rašuča patrabuje pasłuchmianasci ad svaich stvarenniaŭ, padviargajućy Atragama niezvyčajnamu vyprabavanniu viery, kaŭ jamu było amał' sto gadoŭ; tamu getaje boskaje patrabavannie bołš nie treba demanstravac'.

Padčas apošniaga vybaru, prapanavanaga Bogam z viasny 1843 goda, a dakładniej, patrabavanaga z 22 kastyčnika 1844 goda, zachavannie suboty patrabujecca Bogam jak dokaz lubovi, jakuju jamu viarnuŭi Jago sapraŭdnyja vybranyja sviatyja. Takim čynam, univiersał'naja duchoŭnaja situacija pradstaŭlena ŭ vygladzie adnago pyttannia, jakoje adrasavana ŭsim členam religijnych arganizacyj, vyklučna chryscijanskich.

Pyttannie, jakoje zabivaje ci prymušaŭe ŭyc' viečna

Ci maje impieratar, karoł' ci papa prava zmianiac' slovy, skazanyja i napisanyja Bogam, ał'bo pad jago dyktoŭku, jak rabiŭ Majsej?

Pradbaćyŭšy ŭsio, navat getaje pyttannie, Isus daŭ svoj adkaz zagadzia, kažućy ŭ Mc. 5:17-18: « Nje dumajcie, što Ja pryjšoŭ parušyc' zakon ci prarokaŭ. Nje parušyc' pryjšoŭ Ja, ale vykanac'. Bo sapraŭdy kaŭ vam: pakuł' nie minie nieba i ziama, nivodnaja jota ci nivodnaja rysa nie minie z zakonu, pakuł' usio nie spoŭnicca » . Toj ŭa Isus taksama abviasciŭ, što Jago slovy buduc' sudzić' nas, u Jevangjełłi ad Jana 12:47-49: « Kaŭ chto pačuŭe Maje slovy i nie budzie ich vykonvac', Ja nie sudŭu jago; bo Ja pryjšoŭ nie sudzić' sviet, ale vyratavac' sviet. Chto adkidaje Mjanie i nie prymaje Maich sloŭ, maje suddziu dla siabie: slova, jakoje Ja skazaŭ, jano budzie sudzić' jago ŭ apošni dzien' . Bo Ja nie ad Sjabie gavaryŭ, ale Ajciec, Jaki pasłaŭ Mjanie, daŭ Mnie zapaviedz', što Mnie kazac' i što kazac' » .

Geta Boŭaje razumiennie Jago zakonu. Ale ŭ knizie Daniila 7:25 adkryvajecca namier « zmianic' » jago ŭ chryscijanskuju epochu, kaŭ pra rymska-katalickaga papstva gavorycca: « Jon budzie gavaryc' slovy suprac' Usiavyšniaga i budzie ŭciskac' sviatych Usiavyšniaga, i budzie dumac' zmianic' časy i zakony ; i sviatyja buduc' addadzieny ŭ jago ruki na čas, i časy, i paŭčas » . Getaje biazładdzie spynicca, i jon budzie viedac', jak spraviadłiva pakarac', zgodna z nastupnym vieršam 26: « Tady pryjdzie sud, i jany

zabiaruc' u jago ũladu, i jana budzie razburana i zniřcana nazaũždy». Getyja prarockija « časy » abo gady abviařčajuc' jago ganiennie, jakoje praciagvařasia 1260 gadoũ, z 538 pa 1798 god.

Gety « sud » aũžyciaũlajecca ũ niekařki etapaũ.

Pjerřy etap — padrychtoũčy; geta praca addzialennia i asviačennia «advientysckaj» viery, ustalavanaj Bogam z viasny 1843 goda. Advientyzm addzieleny ad katařickaj i pratestanckaj religij. U Adkrycci gety etap tyčycca epoch « Sardy, Fiřadeřfii i Łaadykii » ũ Adkrycci 3:1-7-14.

Drugaja faza — vykanaũčaja: « u jago adbiaruc' ũladu ». Geta słaũnaje viartannie Isusa Chrysta, jakoje čakajecca viasnoj 2030 goda. Vybranyja advientysty ũvachodziac' u viečnasc', addzielenyja ad niavartych katořikaũ, pratestantaũ i advientysckich buntaroũ, jakija pamirajuc' na ziamři. Dziejannie adbyvajecca ũ kancy « Łaadykijskaj » ery, pra jakuju gavorycca ũ Adkrycci 3:14.

Treciaja faza — geta sud nad pamierřlymi, jaki aũžyciaũlajecca vybranymi, řto ũvajřři ũ niabiesnaje carstva Boũžaje. Achviary stanoviacca suddziami, i asobna sudzicca ũyccio koũnaga z buntaroũ i vynosicca kančatkovy prysud, praparcyjny ich vinie. Getyja prysudy vyznačajuc' praciagřasc' «pakut » , jakija buduc' vykřikany dziejanniem ich « drugoj smierci ». U Adkrycci getaja tema z'jaũlajecca pradmietam Adkryccia 4; 11:18 i 20:4; geta z Daniřa 7:9-10.

Pa-čacviortaje, u kancy siomaga tysiačagoddzia, viařikaj suboty dla Boga i Jago vybrannikaũ u Chryscie, nadychodzie' vykanaũčaja faza prysudaũ, vyniesienych Chrystom i Jago vybrannikami. Na ziamři grachu, dzie jany ũvaskreřři, asuđžanyja buntary zniřčajucca « nazaũždy » « agniom « drugaja smierc' ». U Adkrycci gety vykanaũčy sud abo «apořni sud» z'jaũlajecca temaj Adkryccia 20:11-15.

U momant kančatkovaga vybaru dzvie niesumiařčać'nyja religijnyja koncepcyi, pakořki jany nadzvyčaj suprac'legřyja adna adnoj, kančatkova razychodziacca . Vybrancy Chrysta čujuc' Jago gořas i prystasoũvajucca da Jago patrabavanniaũ času, kaři Jon gavoryc' z imi i křiča ich. U inřym stanoviřčy znachodziacca chryscijanie, jakija prytrymřivajucca religijnych tradycij, ustanouřenych stagoddziami, byccam praũda — geta pyttanie času, a nie intelektu, razvaũžanniaũ i sviedčanniaũ. Getyja ludzi nie zrazumieři, řto ũjaũlaje saboj « novy zapaviet », abvieřčany prarokam Jeramijaj u Jerusařimie. 31:31-34: « Vos', nastajuc' dni, — kaũza Gaspodz', — kaři Ja zakluču novy zapaviet z domam Izrailevym i z domam Judy, nie taki zapaviet, jaki Ja zaklučyũ z bac'kami ichnimi ũ toj dzien', kaři Ja ũziaũ ich za ruku, kab vyviesci ich z ziamři Jegipieckaj, — zapaviet, jaki jany paruřyři, choc' Ja byũ mužam ichnim, — kaũza Gaspodz'. Ale vos' zapaviet, jaki Ja zakluču z domam Izrailevym pasla tych dzion, — kaũza Gaspodz': Ja ũkřadu zakon Moj u nutro ichniaje i napiřu jago na sercach ichnich ; i Ja budu ich Bogam, i jany buduc' Maim narodam. Nichto bořř nie budzie vučyc' bliũniaga svajgo i brata svajgo, kaũžy: «Paznaj Gospada!» Bo ũsie jany buduc' viedac' Mjanie, ad mařoga da viařikaga z ich, — kaũza Gaspodz'. Bo Ja daruju ich biezakonne i bořř nie ũspomniu ich grachu ». Jak moũza Bogu ũdacca « pisac' na sercy»? » čařavieka luboũ da svajgo sviatoga zakonu, toje, čago nie ũdařosia dasiagnuc' normam staroga zapavietu? Adkaz na getaje pyttanie, i adzinaje adrozniennie pamiũ dvuma zapavietami, zaklučajecca ũ aspiekcie demanstracyi boskaj lubovi, jakaja zdziejsniřasia praz adkupař'nuju smierc' zambiařčajučaga Isusa Chrysta, u jakim jon uvasobiũsia i ab'javiũ siabie. Smierc' Isusa nie pryřřřa, kab pakřasci kaniec pasřuchmianasci, a naadvarot, jana dařa vybrany padstavy prajavic' siabie jařče bořř pasřuchmianymi Bogu, zdořnamu lubic' tak mocna. I kaři jon zavajoũvaje serca čařavieka, meta, jakoj

imknušsia Bog, dasiagajecca; jon atrymľivaje vybranaga, godnaga i godnaga padzialicca z im viečnasciu.

Apošniaje pašlannie, jakoje Bog predstaviv vami u getaj pracy, — geta tema razľuki . Geta žycciova važny momant, jaki robic' usiu roznicu pamiž vybranym i paklikanym. U svajoj zvyčajnaj pryrodzie čaľaviek nie lubic', kaľi jago zvyčki i ũjaũlenni pra rečy turbujuc'. Adnak getaje parušennie nieabchodnaje, tamu što, pryzvyčaiũšysia da ũstalavanaj chľusni, kab stac' svaim vybrannikam, čaľaviek pavinien byc' adarvany i nakiravany, kab adaptavacca da praũdy, jakuju jamu pokazvaje Bog. Mjenavita tady nieabchodna addzialennie ad getaga i ad tych, kago Bog nie ũchvalaje . Vybrany pavinien prademanstravac' svaju zdoľ'nasc' kankretna sumniavacca ũ svaich idejach, svaich zvyčkach i svaich cialesnych suviaziach z istotami, čym losam nikoľi nie budzie viečnaje žyccio.

Dla vybranych reľigijny pryjarytet maje viertykaľ'ny charakter; meta — stvaryc' mocnuju suviaz' z Bogam-Tvorcam, navat kaľi geta aznačaje kampramis z čaľaviečymi adnosinami. Dla grešnych reľigija maje garyzantaľ'ny charakter; jany addajuc' pryjarytet suviazi, ustalavanaj z inšymi ludz'mi, navat kaľi geta aznačaje kampramis z Bogam.

Advientyzm siomaga dnia: padzieľ, nazva, gistoryja

Apošnija vybranyja chryscijanskaj viery duchoũna sabranyja, kab utvaryc' Izraiľ z « 12 plamionaũ » z Adkryccia 7. Ich adbor byũ zdziejsnieny praz sieryju vyprabavanniaũ viery, zasnavanaj na cikavasci da prarockaga slova, jakoje abviaščaje ũ Dan. 8:14 datu 1843 goda. Geta pavinna byľo adznačyc' adnaũlenie Bogam chryscijanstva, da tago času pradstaũlenaga katalickaj vieraj z 538 goda i pratestanckaj vieraj z časoũ Refarmacyi z 1170 goda. Vjerš Dan. 8:14 interpretavaũsia jak abviaščennie staũnaga viartannia Chrysta, Jago pryšescia, jakoje vykľikaľa Jago «čakannie», paľacinsku «adventus», adsiuľ i nazva advientystaũ, jakaja byľa dadziena getamu dosviedu i jago pašladoũnikam pamiž 1843 i 1844 gadami. Zniešnie getaje pašlannie nie gavaryľa pra subotu, ale toľ'ki zniešnie, tamu što viartannie Chrysta budzie adznačac' uvachod u siomaje tysiačagoddzie, geta značyc' viaľikuju subotu, pradkazanuju kožny tydzien' subotaj siomaga dnia: subotaj judejaũ . Nje viedajučy pra getuju suviaz', pieršyja advientysty toľ'ki pasla getaga vyprabavannia adkryľi dla siabie važnasc', jakuju Bog nadaje subocie. I kaľi jany zrazumieľi geta, pijaniery cviorda vučyli praũdzie pra subotu, jakaja ũzgadvajecca ũ nazvie carkvy, stvoranaj «siomaga dnia». Ale z časam spadčynniki getaj spravy pierastaľi nadavac' subocie tuju važnasc', jakuju joj nadaje Bog, zviazvajučy jaje patrabavannie z časam viartannia Isusa Chrysta zamiest tago, kab zviazvac' jaje z dataj 1843 goda, ukazanaj u prarocťvie Daniila. Adterminoũka takoga fundamentaľ'naga boskaga patrabavannia byľa pamytľkaj, nastupstvam jakoj staľa ũ 1994 godzie adchilennie Bogam arganizacyi i jaje členaũ, jakich jon addaũ u paũstancki łagjer, jaki ũžo byũ asudžany im z 1843 goda. Gety sumny dosvied i gety pravaľ apošnij aficyjnaj ustanovy chryscijanskaj viery sviedčac' pra niazdoľ'nasc' iľžyvaga chryscijanstva pryniac' padzieľ čaľaviečych suviaziaũ . Problema ũ adsutnasci lubovi da boskaj praũdy, a značyc', i da samoga Boga, i geta najvažniejšy ũrok u gistoryi chryscijanskaj viery, jaki ja magu vami dac', kab navučyc' i papiaredzic' vas u imia Usiemagutnaga Boga Jachve-Michaila-Isusa-Chrysta.

Narešcie, znoŭ Źa pa getaj temie, bo geta kaštavała mnie balučaga duchoŭnaga razlučennia, ja nagadvaju vam gety vierš z Jevangjeŭla ad Matfieja 10:37, i, pakoŭki papiarednija jamu vieršy vyrazna abaguŭniajuc' razdzialaŭny charakter sapraŭdnaj chryscijanskaj viery, ja zgdavaju ich usie z vierša 34 pa vierš 38:

« Nje dumajcie, što Ja pryjšoŭ pryniesci mir na ziamlu. Nje mir pryjšoŭ Ja pryniesci, a mieč. Bo Ja pryjšoŭ pastavic' čaŭavieka suprac' bac'ki jagonaga, i dačku suprac' maci jaje, i niaviestku suprac' sviakruchi jaje. I voragi čaŭavieku buduc' chatnija jagonyja. Chto lubic' bac'ku ci maci boŭš za Mjanie, toj nie varty Mjanie. I chto lubic' syna ci dačku boŭš za Mjanie, toj nie varty Mjanie. Chto nie voz'mie kryŹa svajgo i nie idzie za Mnoju, toj nie varty Mjanie ». Gety 37-y vierš apraŭdvaje bŭlagaŭlennie Abragama; jon zasviedčyŭ, što lubic' Boga boŭš za svajgo cialesnaga syna. I, nagadaŭšy bratu-advientystu pra jago abaviazak, cytujučy jamu gety vierš, naŭšy Źlachi razyŹlisia, i ja atrymaŭ asabŭlivaje bŭlagaŭlennie ad Boga. Tady gety «brat» nazvaŭ mianie fanatykam, i z tago času jon išoŭ tradycyjnym advientysckim Źlacham. Toj, chto paznajomiŭ mianie z advientyzmam i pieravagami viegjetaryjanstva, pazniej pamior ad chvaroby Aŭzajmiera, a ja ŭsio jaŹče ŭ dobrym zdaroŭi, Źyvy i aktyŭny ŭ ŹlŭŹenni majmu Bogu, mnie 77 gadoŭ, i ja nie zviartajusia ni da lekaraŭ, ni da lekaŭ. Bogu-Tvorcu i jago kaŹtoŭnym paradam naleŹyc' usia Źlava. Sapraŭdy!

Kab koratka apisac' gistoryju advientyzmu, treba ŭspomnic' nastupnyja fakty. Pad getym imiem «advientysty» Bog zbiraŭe svaich apoŹnich sviatych pasla doŭgaga panavannia kataŭlickaj viery, jakaja reŭlijna ŭzakoniŭa niadzielu, ustalavanuju pad paganskaj nazvaj «dzien' niepieramoŹnaga sonca» Kanstancinam I 7 sakavika 321 goda. Ale pierŹymy advientystami byŭi pratestanty abo katoliki, jakija paboŹna Źanavaŭi atrymanuju ŭ spadčynu chryscijanskuju niadzielu. Tamu jany byŭi abranyja Bogam za svaje pavodziny, bo byŭi ŭzradavanyja viartanniu Isusa Chrysta, jakoje byŭo abvieŹčana im pasladoŭna viasnoj 1843 goda i 22 kastryčnika 1844 goda. Toŭki pasla getaga vybaru im byŭo pradŭtaŭlena sviatŭo suboty. Akramia tago, ich interpretacyi praroctvaŭ Daniŭla i Adkryccia ŭtrymŭlivali vielizarnyja pamyŭki, jakija ja vypraŭlaju ŭ getaj pracy. Nje viedajučy suboty, pijaniery pabudavaŭi teoryju tak zvanaga «Źledčaga» suda, jakuju jany nikolŭ nie magŭi pastavic' pad sumnieŭ, navat pasla tago, jak im byŭo dadziŭena sviatŭo suboty. Dla tych, chto nie viedaje, nagadvaju, što, zgodna z getaj teoryjaj, z 1843, a potym i z 1844 goda, Isus na niabiosach vyvučaje knigi Źviedčanniaŭ, kab vybrac' svaich apoŹnich vybrannikaŭ, jakija pavinny byč' vyratavany. Adnak vyraznaje vyznačennie niadzieŭnaga grachu nadaŭo dakŭladny sens paŹlanniu z Dan. 8:14, navat u jago drenna pierakŭladzienaj formie « ačyŹčennia sviatyni ». I gety drenny pierakŭlad Źvareŭŭ nievyraŹaŭnyja sprečki, tamu što gety vyraz tyčyŭsia pierŹ za ŭsio daŹiagniennia praz adkuplaŭnuju Źmierc' Isusa Chrysta pavodle Jevangjeŭla ad Gabr. 9:23: « Tamu, pakoŭki vobrazy niabiesnych rečau pavinny byŭi byč' ačyŹčany getymi rečami, to i sami niabiesnyja rečy pavinny byŭi byč' ačyŹčany lepŹymi achviarami za getyja ». Bo Chrystos uvajšoŭ nie ŭ chram, зробleny rukami, jaki byŭ by padabienŹvam da sapraŭdnaga, ale ŭ samo nieba, kab ciapier z'javicca pierad abŭliččam BoŹym za nas ». Takim čynam, usio, što pavinna byŭo byč' ačyŹčana na niebie, byŭo ačyŹčana Źmierciu Isusa Chrysta: tamu Źledčy sud boŭš nie maje nijakaga ŭagičnaga sensu. Pasla Źmierci i ŭvaskreŹiennia Isusa nijaki grech i greŹnik nie ŭvachodziac' u nieba, kab znoŭ jago apaganic', tamu što Isus ačyŹciŭ svajo niabiesnaje dno, vygnaŭšy satanu i jago anioŭskich pasladoŭnikaŭ na ziamlu, zgodna z Adkrycciom 12:7-12 i asabŭliva z vierŹam 9: « I skinuty byŭi viaŭliki cmok, ŹvaraŹytny zmiej, jaki nazyvajecca d'jabŭam i satanoj, jaki padmanvaje ŭvies' Źviet; jon byŭ skinuty na ziamlu, i anioŭy jagonyja byŭi skinuty razam z im ».

Drugaja pamyłka aficyjnaga advientyzmu taksama vynikała z pieršapačatkovaga niaviedannia roli suboty, i jana nabyła viaľikaje značennie značna pazniej. Advientysty pamyłkova skancetravali svaju ŭvagu na časie apošniaga, najvyšejšaga vyprabavannia viery, jakoje na samoj spravie budzie tyčycca toľki tych, chto budzie żyvy ŭ čas sapraŭdnaga viartannia Isusa Chrysta. U pryvatnasci, jany pamyłkova dumali, što niadziela stanie « znakam zvieria » toľki ŭ čas getaga apošniaga vyprabavannia, i mienavita geta tłumačyc' pošuk siabroŭstva z tymi, chto praktykuje niadzielu, praklatuju Bogam, na samoj spravie, z samaga jaje pačatku. Dokazam, jaki ja pryvodžu, z'jaŭlajecca isnavannie «siami trub» z Adkryccia 8, 9 i 11, pieršyja šesc' z jakich papiaredžvajuc' ludziej pasla 321 goda, na praciagu ŭsioj chryscijanskaj ery, ab ich praktycy grachu niadzieľi, asudžanaga Bogam. Toje, što ŭžo było raskryta ŭ Dan. 8:12, kaľi jon skazaŭ: « Vojska było vyratavana štodzionnaj achviaraj z-za grachu ; rog kinuŭ praŭdu na ziamlu i dasiagnuŭ pospiechu ŭ svaich spravach». Gety « grech » ŭžo byŭ, praktyka niadzieľi atrymała ŭ spadčynu gramadzianska ad Kanstancina I z 321 goda i religijna apraŭdana papskim Rymam z 538 goda, « znakam zvieria », pra jaki gavorycca ŭ Adkr. 13:15; 14:9-11; 16:2. U 1995 godzie, pasla tago, jak aficyjny advientyzm prademanstravaŭ admovu ad prarockaga sviatła, jakoje ja prapanavaŭ pamiž 1982 i 1991 gadami, jon zrabiŭ sur'joznuju pamyłku, zaklučyŭšy sajuz z abvieščanymi i adkrytymi voragami Boga. Prykład šmatľikich dakoraŭ, jakija Bog adrasavaŭ staražytnamu Izrailu za jago sajuzy z Jegiptam, simvaličny vobraz typovaga grachu, u getym dziejanni caľkam ignarujecca; što robic' pamyłku advientystaŭ jašče boľšaj.

Nasamreč, jak toľki advientysty ŭsviadomiľi rolu suboty i važnasc', jakuju jana nadaje joj jak Bogu-Tvorcu, im varta było b vyrazna vyznačyc' svaich religijnych voragaŭ i ascieragacca luboga braterskaga sajuzu z imi. Bo, pakoľki subota — geta « piačatka žyvoga Boga » z Adkryccia 7:2, geta značyc' karaleŭski znak Boga-Tvorcy, jago praciŭnik, niadziela , mog byc' toľki « znakam zvieria » z Adkryccia 13:15.

Ja nagadvaju tut, što pryčyny padziennia aficyjnaga instytucyjnaga advientyzmu šmatľikija, ale gaľoŭnaja i najboľš sur'joznaja tyčycca admovy ad sviatła, praliťaga na sapraŭdny pierakład Daniila 8:14, i pagardy, prajaŭlenaj da zusim novaga tłumačennia Daniila 12, urok jakoga zaklučajecca ŭ padkreslivanni boskaj legitymnasci advientyzmu siomaga dnia . Zatym idzie vina ŭ tym, što jany nie ŭskładaľi nadzieju na viartannie Isusa Chrysta, abvieščanaje na 1994 god; jak geta rabili pijaniery getaj spravy ŭ 1843 i 1844 gadach.

Gaľoŭnyja Božyja sudy

Pasla zaviaršennia stvarennia ziamľi i niabiosaŭ Bog na šosty dzien' pasadziŭ čaľavieka na ziamlu. I mienavita z-za niepastuchmianasci čaľaviectva, a značyc', i grachu, Bog na praciagu siamitysiačagadovaj gistoryi budzie pasladoŭna padviargac' jago šmatľikim sudam. Na kožnym z getych sudoŭ zmiany adbyvajucca i ŭsprymajucca kankretnym i bačnym čynam. Ekscesy, jakich dapuskaje čaľaviectva, patrabujuc' getych boskich umiašanniaŭ, meta jakich — viarnuc' jago na šlach praŭdy, zacvierdžany Jago suvierennym sudom.

Sudy staroga zapavietu .

1-y Sud: Bog sudzic' grech, učynieny Jevaj i Adamam, jakija praklatyja i vygnanyja z « Edemskaga sadu ».

2-gi Sud: Bog zniščaje buntarskaje čaľaviectva vodami susvietnaga « patopu ».

Treci sud : Bog padzialaje ludziej pavodle roznych moŭ pasla ūzviadziennia imi « Vaviľonskaj vieŷy ».

4-y Sud: Bog zaklučaje zapaviet z Abramam, jaki potym stanovicca Abragamam. U gety čas Bog zniščaje Sodom i Gamoru, garady, dzie praktykujecca krajni grech; agidnyja i agidnyja « viedy » .

5-y sud : Bog vyzvalaje Izraiľ z jegipieckaga rabstva, Izraiľ stanovicca svabodnaj i niezaleŷnaj nacyjaj, jakoj Bog pradstaŭlaje svaje zakony.

6-y sud : Na praciagu 300 gadoŭ pad Jago kiraŭnictwam i praz dziejanni 7 suddziaŭ-vyzvaľicielaŭ Bog vyzvalaje Izraiľ, jaki byŭ zachopleny jago voragami z-za grachu.

7-y Sud: Pa pros'bie naroda i za ich praklon Bog byŭ zamienieny ziamnymi carami i ich doŭgimi dynastyjami (carami ludziei i carami Izraila) .

8-y sud: Izraiľ byŭ vysieleny ū Vaviľon.

9-y Sud: Izraiľ adkidaje boskaga «Mjesiju» Isusa — kaniec staroga zapavietu. Novy zapaviet pačynajecca na daskaŭnym daktrynaľnym padmurku.

10-y Sud: Nacyjanaľnaja dziaŕŷava Izraiľ byľa zniščana rymlanami ū 70 g.

Sudy novaga zapavietu .

Jany zgadvajucca ū Adkrycci jak « siem trub ».

1-y sud: varvarskija ūvarvanni pasla 321 goda pamiŷ 395 i 538 gadami .

2-gi sud: Ustanaŭlennie daminujučaga papskaga reľigijnaga reŷymu ū 538 godzie.

3-ci sud : reľigijnyja vojny: jany suprac'pastaŭlajuc' katolikaŭ refarmacyjnym pratestantam, jakich nie ūchvalaje Bog: « kryvadušnikom » z Dan. 11:34.

4-y sud: francuzski revalucyjny ateizm zryvaje manarchiju i pakľaťa kaniec rymska-kataľickamu despatyzmu .

5-y sud: 1843-1844 i 1994 gg.

— Pačatak: Ustupiŭ u siľu ūkaz Dan. 8:14 — jon patrabuje zaviaršennia pracy, raspačataj Refarmacyjaj z časoŭ Pitera Vaľdo, daskaŭnaga prykľadu, z 1170 goda. Pratestanckaja viera padaje, i advientyzm pieramoŷna naradŷajecc: reľigijnaja praktyka rymskaj niadzieli asudŷajecc, a praktyka subotniaga sviatkavannia apraŭdvajecc i patrabujecc Bogam u Isusie Chrysie z 1843 goda. Takim čynam, praca reformy zavieŷana i zavieŷana.

– Kaniec: « vyrvana » Isusam, jana pamierła Ź 1994 godzie Ź špitali, zgodna z paŹnaniem, adrasavanym « Łaadykiei ». BoŹy sud pačaŹsia z tago, Źto jaje dom padviergnuŹsia fatałnamu vyprabavanniu praročaj viery. NjeŹchvalenaja, byłaja vybrannica dałučyłasia da łagjera katałickich i prateŹtanckich paŹŹtancaŹ.

6-y Sud: « Šostaja truba » vykonvajecca Ź vygladzie Treciaj susvietnaj vajny, na gety raz jadžiernaj, apisanaj u Dan. 11:40-45. Tyja, chto vyŹyŹ, arganizujuc' kančatkovy Źniviersałny Źrad i robiac' abaviazkovym adpačynak u pierŹy dzien' Źlacham dekreta. U vyniku, adpačynak u subotu, siomy dzien', zabaronieny, spačatku zabaronieny sacyjałnymi sankcyjami, i, nareŹcie, karajecca smierciu novym dekretam.

7-y sud: Papiaredničajučy siami apoŹnim poŹŹsciam, apisanym u Adkrycci 16, viasnoj 2030 goda, ŹłaŹnaje viartannie ChryŹta pakładzie kaniec isnavanniu čałaviečaj cyvilizacyi na ziamłi. Čałaviečtva budzie zniŹčana. Tołki satana zastaniecca zniavolenym na spustoŹanaj ziamłi, «biezdani» Adkrycci 20, na « tysiaču gadoŹ ».

8-y sud: Uzniatyja na nieba Isusam ChryŹtom, Jago vybranniki pačynajuc' sudzić' biazboŹnikaŹ miortvych. Geta sud, zgađany Ź Adkrycci 11:18.

9-y Sud: ApoŹni Sud; biazboŹnyja pamierłyja Źvaskrasajuc', kab pieraŹyč' normu « drugoj smierci » z-za «vogniennaga voziera », jakoje pakryvaje ziamłu i zniŹčuje razam z imi Źsie Źlady ŹčynkaŹ grachu.

10-y Sud : Apaganienaja ziamłla i niabiosy abnaŹłajucca i praŹłaŹłajucca. Vitajem vybranych u novym viečnym carŹvie Boga!

Boski ad A da Ja, ad Alef da TaŹ, ad ał'fy da amiegi

Bibłija nie maje ničoga agułnaga z inŹnymi knigami, napisanymi ludŹmi, akramia vizuałnaga paviarchoŹnaga aspiektu. Bo na samoj spravie my bačym tołki jaje pavierchniu, jakuju čytajem zgodna z praviłami piŹma, charakternymi dla moŹ iŹrytu i grečaskaj , na jakich da nas dałŹli aryginałnyja teksty. Ale pry napisanni Bibłii Majsiej vykaryŹtoŹvaŹ archaičny iŹryt, łitary ałfavita jakoga adroznivałsia ad sionniaŹnich łitar, jany byli zamienieny łitara za łitaraj padčas vygnannia Ź Vaviłonie, biez jakich-niebudŹ problem. Ale łitary byli prycisnutyja adna da adnoj biez pramieŹkaŹ pamiŹ Źłovami, Źto nie palagčala čytannie. Ale za getym niedachopam chavajecca pieravaga Źtvarennia roznych ŹłoŹ u zaleŹnasci ad vybaru łitary, abranaj dla abaznačennia jaje pačatku. Geta magčyma, i geta było prademanŹtravana, Źto dakazvaje, Źto Bibłija sapraŹdy značna pieraŹŹychodzic' magčymasci čałaviečaj fantazii i daŹiagnienniaŹ. Tołki dumka i pamiac' nieabmieŹavanaga Boga- Tvorcy magłi zadumač' taki tvor. Bo geta nazirannie za Źmatłikimi čytanniami Bibłii pakazvaje, Źto koŹnaje Źłova, jakoje z'jaŹłajecca Ź joj, było vybrana i natchnionaje Bogam roznymi aŹtarami jago knig na praciagu Źsiago času da apoŹniaj, jago Adkryccia abo Apakałipsisu.

Kala 1890 goda rasijski matematyk Ivan Panin prademanŹtravaŹ isnavannie łikavych figur u roznych aspektach pabudovy biblejskich tekŹtaŹ. Bo iŹryt i grečaskaja movy majuc' agułnaje toje, Źto łitary ich ałfavitaŹ taksama vykaryŹtoŹvajucca jak łičby i łiki. DemanŹtracyi, зробlenyja Ivanam Paninym, značna pagorŹyli vinu ludziej, jakija nie Źsprymajuc' BoŹuju Bibłiju sur'jozna. Bo kałi getyja adkrycci nie majuc' nijakaga Źpłyvnu na toje, kab zrabic' ludziej zdołnymi łubic' Boga, jany tym nie mienŹ

pazbaŭlajuc' ich luboj zakonnasci nie vieryc' u jago isnavannie. Ivan Panin prademanstravaŭ, jak ličba «siem» była ŭsiudyisnaj va ŭsioj kanstrukcyi Biblii, i asabliva ŭ samym pieršym jaje vieršy, u Byc. 1:1. Pakoŭki ja sam pakazaŭ, što siomy dzien', subota, z'jaŭlajecca « piačatciu žyvoga Boga » z Adkryccia 7:2, getaja praca toŭki pacviardžaje dokazy, adkrytyja getym bŭskučym matematykam, jaki prapanavaŭ patrabavaŭnym navukoŭcam svajgo času i našaga biassprečnyja navukovyja dokazy.

Z časou Ivana Panina sučasnyja vyličaŭnyja technaŭlogii praanaŭlizavaŭ 304 805 znakaŭ litar, jakija składajuc' Sviatoje Pisannie adzinaga starażytnaga sajuza, i pragramnaje zabiespiačennie prapanuje niezličonyja roznyja čytanni, razmiaščajučy kožnuju litaru na viefizarnaj šachmatnaj došcy, magčymasci vyraŭnoŭvannia jakoj pačynajucca z adnoj garyzantaŭnaj linii z 304 805 litar, pakuŭ', nareščie, nie atrymŭivajecca adna viertykaŭ'naja linija z getych 304 805 litar; a pamiž getymi dvuma krajnimi vyraŭnoŭvanniami — usie niezličonyja pramiežkavyja kambinacyi. My adkryvajem paviedamlenni, jakija tyčacca ziamnoga svietu, jago mižnarodnych padziej i imionaŭ starażytnych i sučasnych ludziej, i magčymasci viefizarnyja, tamu što adziny impieratyŭ — zachouvac' adnoŭkavuju prastoru (ad 1 da n...) pamiž kožnaj litaraj utvoranych sloŭ. Akramia garyzantaŭ'naga i viertykaŭ'naga vyraŭnoŭvanniaŭ, isnuje mnostva kasych vyraŭnoŭvanniaŭ, zvierchu ŭniz i znizu ŭvierch, sprava naleva i zleva naprava.

Takim čynam, vykarystoŭvajučy vobraz akijana, ja pacviardžaju, što našy viedy pra Bibliju znachodziacca na ŭzroŭni jago pavierchni. Toje, što było schavana, budzie adkryta vybranyj padčas viečnasci, u jakuju jany vos'-vos' uvojduc'. I Bog znoŭ dzivic' svaich umiŭtavanych svajoj viefizarnaj, nieabmiežavanaj siŭaj.

Getyja bŭskučyja demanstracyi, na žaŭ', nie zdoŭnyja zmianic' sercy ludziej tak, kab jany palubiŭ Boga « ŭsim sercam svaim, i ŭsioj dušoj svajoj, i ŭsioj siŭaj svajoj, i ŭsim rozumam svaim » (Drug. Zak. 6:5; Mc. 22:37); zgodna z Jago spraviadŭlivaj pros'bij. Zjamny vopyt pacviardžaje geta, dakory, zaŭvagi i pakaranni nie zmianiajuc' ludziej, tamu z samaga pačatku svabodnaga žyccia zbaŭčy pŭan Boga gruntujecca na getym vieršy: « daskaŭaŭaja luboŭ praganiaje strach » (1 Jan. 4:18). Vybar vybranych gruntujecca na ich demanstracyi daskaŭaŭaj lubovi da Boga, svajgo niabiesnaga Ajca. U getaj « daskaŭaŭaj lubovi » boŭš niama potreby ŭ zakonie ci zapaviedziach, i pieršym, chto zrazumieŭ geta, byŭ stary Enoch, jaki pakazaŭ Bogu svaju luboŭ, « chodziačy » z Im, asciarožna nie robiačy ničoga, što b Jamu nie spadabaŭasia. Bo sŭchacca — značyc' lubic', a lubic' — značyc' sŭchacca, kab daryc' zadavaŭniennie i radasc' kachanamu. U svajoj boskaj daskaŭaŭasci Isus, u svaju čargu, pryjšoŭ, kab pacvierdzic' gety ŭrok « sapraŭdnaj » lubovi, pavodla prykŭladu pieršych ludziej — Abagama, Majsieja, Iŭi, Daniŭa, Iova i mnogich inšych, čyje imiony viadomyja toŭki Bogu.

Defarmacyi z-za času

Njama nivodnaj movy na ziamŭi, jakaja b nie zviedaŭa evalucyi i transfarmacyi, vyklikanyja pierakručanyj ducham čaŭvietva. I ŭ getym pytanni iŭryt nie pazbieg getaga čaŭviečaga pierakručennia, tak što iŭrytski tekst, jaki my ličym aryginaŭnym, užo z'jaŭlajecca nie čym inšym, jak aryginaŭam pisanniaŭ Majsieja ŭ častkova skažonym stanie. Getym adkrycciom ja abaviazany pracy Ivana Panina i tamu, što ŭ viersii iŭrytskaga tekstu, jakuju jon vykarystaŭ u 1890 godzie, u Byc. 1:1,

jon aľiľboŭvaje sľova Bog iŭrytskim terminam «eľachim». U iŭrycie «eľachim» — geta mnoŭny ľik ad «eľacha», ſto aznaľaje bog u adzinoľnym ľiku. Isnuje i treciaja forma: «Eľ». Jana vykarystoŭvajecca dla suviazi sľova Bog z imionami: Daniil; Samuil; Beteľ i g.d. Getyja terminy, jakija abaznaľajuc' sapraŭdnaga Boga, paľynajucca z viaľikaj ľitary ŭ naſych pierakľadach, kab adznaľyc' roznicu pamiŭ sapraŭdnym Bogam i faľſyvyymi paganskimi bagami ludziej.

Bibľija sľuſna i nastoľľiva padkresľivaje toj fakt, ſto Bog «adziny», ſto robic' jago «eľocha», adzynym sapraŭdnym «eľocha». Vos' ľamu, prypisvajuľy sabie sľova «eľachim» u mnoŭnym ľiku ŭ Knizie Byccia 1 i ŭ inſych miescach, Bog pasyľaje nam pasľannie, u jakim Jon spraviadľiva scviardŭaje, ſto ŭŭo z'jaŭľajecca Ajcom mnostva ŭycciaŭ, jakija isnujuc' da stvarennia naſaj ziamnoj sistemy abo vymiarennia, i ŭsich ŭycciaŭ, jakija z'javiacca na ziamľi. Getyja ŭŭo stvoranyja niabiesnyja ŭycci ŭŭo byľi padzielenyja grachom, jaki z'javiŭsia ŭ Jago pierſym svabodnym stvarenni. Paznaľajuľy siabie sľovam «eľachim», Bog-stvaraľ'nik scviardŭaje svaju ŭľadu nad usim, ſto ŭyvie i naradŭajecca ad Jago. Mjenavita ŭ getaj jakasci Jon pazniej, u Isusie Chryscie, zmoŭa niesci grachi mnostva svaich vybranych i vyratavac' svajoj adkuplenľaj smierciu mnostva ľaľavieľyľy ŭycciaŭ. Sľova «eľachim» u mnoŭnym ľiku, takim ľynam, abaznaľaje Boga ŭ Jago tvorľaj sile ŭsiago, ſto ŭyvie. Gety termin taksama pradkazvaje ſmatľikija roľi, jakija Jon budzie vykonvac' u svaim pľanie zbaŭlennia, u jakim Jon ŭŭo z'jaŭľajecca gaľoŭnym ľynam i pasladoŭna « Ajciec, Syn i Sviaty Duch », jakija buduc' dziejniľac' pasla chryſćennia, kab aľyſcic' i asviacic' ŭyccio svaich vybranych. Gety mnoŭny ľik taksama tyľycca roznych imionaŭ, jakija Bog budzie nasic': Michail dla svaich anioľaŭ; Isus Chrystos dla svaich vybranych ludziej, adkuplenyľy Jago kryvioju.

U jakasci pryľľadu skaŭenniaŭ, vykľikanyľy ľaľavieľyľy skaŭenнем, ja pryvodŭu dziejasťoŭ «dabrasťaŭľac'», jaki ŭ iŭrycie vyraŭajecca koraniem «brq», i vybar gaľosnyľy jakoga ŭ reſcie reſť budzie pierakľadzieny jak «dabrasťaŭľac'» abo «prakťinac'». Geta skaŭonaje skaŭenne skaŭaje sens pasľannia pra ľova, jakomu jago ŭonka nasamreľ kaŭa: « dabrasťavi Boga i pamry », a nie « prakľani Boga i pamry », jak prapanujuc' pierakľadľyki. Jaſťe adzin pryľľad padstupnaga skaŭennia — u francuzskaj movie vyraz «biezumoŭna», jaki pierſapaľatkovia aznaľaŭ «peŭna» i «absolutna», nabyŭ u ľaľavieľyľy myslenni znaľenne «magľyma», ſto ľalkam suprac'ľeľľaje. I gety apoſni pryľľad zasľugoŭvaje tago, kab jago pryviesci, tamu ſto jon nabudzie vaŭnasci i budzie miec' sur'joznyja nastupſty. U sľoŭniku «petit Larousse» ja adznaľyŭ zmienu adnosna vyznaľennia sľova «niadziela». U viersii 1980 goda jano byľo pradstaŭľena jak pierſy dzien' tydnia, a ŭ viersii nastupnaga goda staľa siomym dniom. Dzieci Boga praŭdy pavinny tamu ascieragacca evalucyjnyľy umoŭnasciej, ustanouľenyluľy ludz'mi, bo, u adrozniennia ad ich, viaľiki Bog-stvaraľ'nik nie zmianiajecca, i jago kaſťoŭnasci nie zmianiajucca, getak ŭa jak paradak reľaŭ i ľasu, jaki jon ustalavaŭ ad zasnavannia svietu.

Zľyja sprawy ľaľavieľtva paŭpľyvali navat na gabrejski tekst Bibľii, dzie gaľosnyja niespraviadľiva prypisvajucca biez nastupſtaŭ dla zbaŭlennia, ale kab abaranic' aficyjnuju viersiju, Bog padrychtavaŭ z dapamogaj ľiľbavaga mietadu srodki dla adrozniennia sapraŭdnaga tekstu ad faľſyvaga. Geta dazvoľic' nam pravieryc' i pacvierdzic' isnavannia ſmatľikich ľiľbavyľy znakaŭ, jakija charaktaryzujuc' toľ'ki sapraŭdnuju biblejskuju viersiju, jak na gabrejskaj, tak i na greľaskaj movach, znaki jakich nie zmianiaľisia z II stagoddzia da n. e.

Duch adnaŭľaje praŭdu pra apraŭdannie vieraj (svajoj vieraj)

Ja toľki ťto zgadať pra skaŹenni biblejskaga tekstu, jakija Źznikli z-za ťmatľkikh pierakľadčykať aryginaľnych tvorať. Kab prasviatľic' svoj narod u apoťnija časy, Duch praűdy adnaűlaje svaju praűdu, nakiroűvajučy rozumy svaich vybranych da tekstať, dzie Źsio jaťče zastajucca značnyja skaŹenni. Mjenavita geta toľki ťto adbyľosia Ź getuju subotu 4 vierasnia 2021 goda, da takoj stupieni, ťto ja dať joj nazvu «kryťtaľnaja subota». Ja pakuň vybar temy dla vyvučennia siastry z Ruandy, z jakoj my dzieľimsia onľajn chodam našych subot. Jana prapanavaľa «apraűdannie vieraj». Vyvučennie pryniesľa nam sapraűdy vaŹnyja adkrycci, jakija robiac' razumiennie getaj temy vieľmi jasnym.

U Biblii, u 1-m Paťlanni da Pjatra 1:7, Duch simvalizuje vieru praz ačyťčanaŹe zoľata: « kab vyprabavanaja viera vaťa, budučy kaťtoűniejťaj za zoľata, jakoŹe ginie, choc' i agniom vypraboűvajecca, akazaľasia na pachvaľu i ťlavu i gonar pry z'jaűlenni Isusa Chryťta ». Z getaga paraűnannia my ŹŹo razumieŹem, ťto viera, sapraűdnaja viera, — geta nadzvyčaj redkaja reč; kamien'čyki i kamien'čyki sustrakajucca paűsiuľ, čago nieľga skazac' pra zoľata.

Zatym, z vierťa Ź vierť, my spačatku daviedaľisia, ťto: « biez viery niemagčyma dagadzic' Bogu », pavodle Paťlannia da Gabrejať 11:6: « Biez viery Ź niemagčyma dagadzic' Jamu, bo toj, chto prychoďzic' da Boga, pavinien vieryč', ťto Jon isnuŹe i ťto Jon uznagarodŹvaje tych, chto staranna ťukaŹe Jago ». Z vieraj zviazany dva vučenni: viera Ź Jago isnavannie, ale taksama Źpeűnienasc' u tym, ťto Jon bľagaťaűlaje « tych, chto ťčyra ťukaŹe Jago», vaŹnaja detaľ, u jakoj jago nieľga padmanuc'. A pakoľki meta viery — dagadzic' Jamu, vybrany adkaŹa na BoŹuju luboű, vykonvajučy Źsie Jago pastanovy i zapaviedzi, jakija Jon pradstaűlaje Ź imia svajoj lubovi da svaich stvarenniať. Pľod getaj suviazi lubovi, jakaja ab'jadnoűvaje, jak magnit, tych, chto lubic' adzin adnago i lubic' Boga Ź Chryťcie, pradstaűleny nam u znakamitym vučenni, cytavanym u 1 Kar. 13, jakoŹe apisvaje sapraűdnuju luboű, daspadoby Bogu. Pasľa getaga čytannia ja padumať pra nie mienť viadoŹaje paťlannie, dadzienaje Ź Avakuma 2:4: «... praviedny budzie Źyc' vieraj svajoj ». Ale Ź getym vierŹy pierakľad, prapanavany łui Sjegondam, kaŹa nam: « Vos', duťa jagonaja Źznioťaja, jana nie prostaja Ź im; ale praviednik budzie Źyc' svajoj vieraj ». Doűgi čas gety vierť staviű pierada mnoj problemu, jakuju ja nie sprabavať vyraťčyč'. Jak čaľaviek, jaki « ganarysta » ad gonaru, moŹa byč' pryznany « praviednym » Bogam? Toj, chto, zgodna z Pryp. 3:34, Jak. 4:6 i 1 P. 5:5, « supraciűľajecca ganarľivym, a pakornym daje ľasku »? Raťennie z'javiťasia, kaľi Ź gabrejskim tekscie zamiest ťlova « ganarľivy », cytavanaga Sjegondam, byľo znojďzienna ťlova « niavierujučy », i z zďziűlenniemy znajťťi Ź «kataľickaj» viersii Viguru dobry i vieľmi ľagičny pierakľad, jaki robic' paťlannie Ducha caľkam zrazumietyŹ. Bo na samoj spravie Duch natchniaŹe Avakuma paťlanniem u ťyľi, jaki ŹŹo natchniony carom Saľamonam u formie jago prykazak, u jakich jon suprac'pastaűlaje paramietry absalutnych suprac'ľeľasciej; tuť, u Avakuma, « niavier'je » i « viera ». I, zgodna z Viguru i ľacinskaj Vuľgataj, asnovaj jago pierakľadu, vierť gučyc' nastupnym čynam: « Vos', niavierujučy nie budzie mieč' u sabie praviednaj duŹy; a praviedny budzie Źyc' vieraj svajoj ». Prypisvajučy dzvie čaťtki vierťa adnoj i toj Źa temie, łui Sjegon skaŹaje paťlannie Ducha, i jago čytačy nie moguc' zrazumiec' sapraűdnaje paťlannie, dadzienaje Bogam. VypraviűŹy geta, my ciapier daviedajemsia, jak Avakum dakľadna apisvaje «advientysckija» vyprabavanni 1843-1844 gadoű, 1994 goda i kančatkovuju datu, jakaja tyčycca sapraűdnaga kančatkovaga viartannia Chryťta, viasnu 2030 goda. Sapraűdy, geta niadaűniaŹe novaje sviatľo, jakoŹe vyznačaje viartannie Chryťta na 2030 god, dazvalaje nam lepť zrazumiec' i pacvierďzic' pasľadoűnyja advientysckija pieraŹyvanni, ŹŹo pacvierďŹanyja Ź Adkrycci 10:6-7 vyrazam: « boľť nie budzie adterminoűki ... ale

zdziejsnicca tajamnica Božaja ». Dla getaj demanstracyi ja biaru tekst drugoj gławy knigi Avakuma z samaga pačatku, dadajučy tłumačaŋ'nyja kamientaryi.

Vjersija Ł.Sjegonda, madyfikavanaja mnoj

Vjerš 1: « Ja budu na varcie i budu stajac' na wieży; budu sačyc', kab ubačyc', što skaža mnie Gaspodz', i što ja adkažu Ź svaim sprečnym pytanni » .

Padkreslicie staŹlennie «čakannia» praroka, jakoje budzie charaktaryzavac' vyprabavannie advientystaŹ, pra što Duch kaža nam u pasłanni Daniila 12:12: « Ščastlivy toj, chto čakaje da 1335 dzion ». Kab zrazumiec', sens getaga « argumentu » dajecca nam u papiarednim razdziele, dzie prablema, uzniataja Avakumam, zaklučajecca Ź padaŹženni dabrabytu biazbožnikaŹ na ziamli: « Ci Ź jon tamu aparažnic' sietku svaju i zabivac' narody nazaŹždy, nie škadujučy? » (Av 1:17). U getym razvažanni i pytanni Avakum adlustroŹvaje pavodziny Źsich ludziej, jakija robiac' toje Ź nazirannie da kanca svietu. Taksama Bog prastavic' svoj adkaz, prarocka padkazvajučy temu viartannia Isusa Chrysta, jakoje kančatkova pakładzie kaniec panavanniu biazbožnikaŹ, pagardlivych, niavierujučych, niaviernych i buntarskich.

Vjerš 2: « I było mnie slova Gaspodniaje, i Jon skazaŹ: Napišy praroctva, vygraviruj jago na tabličkach, kab jano magło čytacca logka » .

Pamiž 1831 i 1844 gadami Uil'jam Miler prastaviŹ dyjagramy, jakija padsumoŹvali jago ab'javy pra viartannie Isusa Chrysta spačatku viasnoj 1843 goda, a potym vosienniu 1844 goda. Pamiž 1982 i 1994 gadami ja taksama prapanavaŹ i dagetuŹ prapanuju advientystam i inšym ludziam na čatyroch dyjagramach padsumavannie novych prarockich agnioŹ, natchnionych Gospadam PraŹdy dla našaga « kanca času ». KaŹi reaŹ'nyja nastupstvy, zviazanyja z getym vyprabavanniem 1994 goda, byli zrazumietyja toŹki pasla pryznačanaga času, jak geta było Ź 1844 godzie, to data i jaje razłik da sionniašniaga dnia pacvierdžany Ducham Źyvoga Boga.

Vjerš 3: « Bo geta praroctva, čas jakoga Źžo vyznačany ».

Gety čas, ustanouleny Bogam, byŹ abvieščany z 2018 goda. KaŹi kazac' pra datu viartannia Isusa Chrysta, to gety čas — viasna 2030 goda.

« Jana idzie da svajgo kanca i nie budzie chłusic' » ;

Vjartannie pieramožnaga Chrysta spraŹdzicca Ź naležny čas, i praroctva, jakoje abviaščaje jago, « nie schłusic' ». Isus Chrystos vierniecca z upeŹnienasciu viasnoj 2030 goda.

« KaŹi jano zatrymłivajecca, čakaj, bo jano abaviazkova zbudziecca » .

KaŹi data była ŹstanoŹlena Bogam, to sapraŹdnaje viartannie Chrysta adbudziecca Ź getuju fiksavanuju gadzinu, jakuju viedaŹ toŹki jon da 2018 goda. Prapanavanaja zatrymka, « kaŹi jana zatrymkuje », moža, takim čynam, tyčycca toŹki ludziej, bo Bog pakidaje za saboj prava vykarystoŹvac' iŹžyvja ab'javy ab viartanni Isusa Chrysta, jakija dazvolac' Jamu pasladoŹna, u 1843, 1844, 1994 gadach i da našaga apošniaga času, vypraboŹvac' vieru chryscijan, jakija pretendujuc' na Jago zbaŹlennie, što dazvalaje Jamu vybirac' svaich vybranych. Getyja iŹžyvja čakanyja ab'javy ab viartanni Isusa Chrysta vykarystoŹvajucca Bogam, kab addziałic' da kanca svietu « dobreje ziernie ad

miakiny, aviečak ad kazľoŭ », viernych ad niaviernych, « viernych ad niaviernych », vybranych ad grešnych.

Gety vierš pacviardžaje advientyscki paramietr « čakannia », jaki zastajecca apisaŭnym elemientam apošnich sviatych, vydzielenych i zapiačatanych praktykaj sapraŭdnaj siomaga dnia, suboty, z vosieni 1844 goda, kanca drugoga advientysckaga suda. U getym vieršy Duch padkrestlivaje paniaccie ŭpeŭnienasci , jakoje charaktaryzuje getaje viartannie Chrysta, pieramožcy, vyzvaliciela i msciŭca.

Vjersija Viguru

Vjerš 4: « Vos', chto nie vieryč' , nie budzie mieč' u sabie praviednaj dušy; a praviedny budzie žyc' vieraj svajoj » .

Getaje pašlannie raskryvaje sud, jaki Bog vynosic' ludziam, jakija padviargajucca čatyrom advientysckim vyprabavanniam, zviazanym z datami 1843, 1844, 1994 i 2030 gadoŭ. Božy prysud rezki ŭ kožnuju z epoch. Praz praročyja abviaščenni Bog vykryvaje « kryvadušnych » chrystcijan, jakija pakazvajuc' svaju « niavierujučuju » pryrodu , pagardžajučy prarockimi abviaščenniami svaich vybranych pašlannikaŭ, geta značyc' svaich prarokaŭ. Naadvarot, vybrany addaje słavu Bogu, prymajučy Jago praročyja pašlanni i vykonvajučy novyja ŭkazanni, jakija jany adkryvajuc'. Geta pašluchmianasc', pryznanaja Bogam « prymaŭ'naj », adnačasova pryznajecca godnaj zachavannia praviednasci, uŭčanaŭ u imia Isusa Chrysta.

Toŭki getaja pašluchmianaja viera «z lubovi» da Boga ŭčycca godnaj uvajsci ŭ budučuju viečnasc'. Toŭki toj, kago kroŭ Chrysta abmyvaje ad grachoŭ, zbaŭleny « praz svaju vieru». «. Pakoŭki vodguk viery asabisty , vos' čamu Isus zviartajecca sa svaimi pašlanniami asabista da svaich vybranych, naprykład: Mc. 24:13: « A chto vytryvaje da kanca, toj budzie « vyratavany ». Vjera moža stac' kalektyŭnaj, kaŭli jana adpaviadaje adzinamu standartu. Ale budz'cie ŭvažlivyja! Čaŭlaviečyja scviardženni ŭvodziac' u zman, bo adzin Isus vyrašaje, chto pavinien byc' vyratavany, a chto zaginuŭ, zgodna sa svaim mierkavanniem pra vieru, prademanstravanuju kandydatami, jakija žadajuc' patrapic' u raj.

Karaciej kažučy, u getych vieršach Avakuma Duch adkryvaje i pacviardžaje ciesnuju i nieparyŭnuju suviaz' pamiž « vieraj » i « spravami », jakija jana sparadžaje; toje, što ŭžo ŭznimaŭ apostaŭ Jakaŭ (Jak. 2:17: « Tak i viera, kaŭli nie maje spraŭ, miortvaja sama ŭ sabie »); što aznačaje, što z samaga pačatku jevangeliŭzacyi tema viery byŭla niezrozumietaj i niapraŭil'na interpretavana. Njekatoryja, jak i sionnia , dadavaŭ da jaje toŭki aspiekty viery, ignarujučy sviedčannie spraŭ, jakija nadajuc' joj kaštoŭnasc' i žyccio. Pavodziny ludziej, jakim Bog abviaščaje svaje ab'javy ab viartanni Isusa Chrysta, adkryvaje sapraŭdnuju pryrodu ich viery. I ŭ toj čas, kaŭli Bog vyŭŭvaje svajo viaŭlikaje sviatło na svaich apošnich sľug, boŭš niama apraŭdannia dla tych, chto nie razumieje novych patrabavanniaŭ, ustanoulenych Bogam z 1843 goda. Zbaŭlennie pa ŭscy praciagvajecca, ale z getaj daty jano prynosic' karysc' toŭki vybrany, abranym Isusam Chrystom, praz sviedčannie reaŭnych prajaŭ lubovi, jakuju jany Jamu dajuc'. Spačatku subota byŭla znakam getaga boskaga bľagasaŭlennia, ale z 1844 goda jana nikoli nie byŭla dastatkova samo pa sabie, tamu što luboŭ da Jago prarockaj praŭdy, adkrytaj pamiž 1843 i 2030 gadami, zaŭsiody patrabavaŭasia Bogam. Faktyčna, novyja agni, atrymanyja z 2018 goda, ciesna zviazany z siomym dniom, subotaj, jakaja staŭla praročym vobrazam siomaga tysiačagoddzia, jakoje pačniecca z viartannia Isusa Chrysta viasnoj 2030 goda. Z 2018 goda «apraŭdannie vieraj» kankretyzavaŭasia i prynosic' karysc' paklikany, jakija stanoviacca vybrany, prajaŭlajučy svaju

luboŭ da Boga i ūsich Jago starych i novych agnioŭ, adkrytych u imia Isusa Chrysta, jak vučycca ŭ Mc. 13:52: « I skazaŭ im: Tamu koŭny kniŭnik, jaki vučycca ŭ rečach, jakija adnosiacca da Carstva Njabiesnaga, padobny da gaspadara, jaki vynosic' sa svajoj skarbnycy novaje i staroje ». Toj, chto lubic' Boga, nie moŭa nie lubic' adkryvac' Jago pŭany i sakrety, jakija doŭga zastavaŭsia schavanymi i nieviadomymi ludziam.

Avakum i pieršaje pryšescie Mjesii

Getaje praroctva spraŭdziŭsia i dla jaŭrejskaga naroda Izraila, jakomu jano abviasciŭa pra pieršaje pryšescie Mjesii. Čas getaga pryšescia byŭ vyznačany i abvieščany ŭ knizie Daniila 9:25. A kluč da jago razŭliku byŭ znojdzieny ŭ knizie Jezdry, rozdziel 7. Tak atrymaŭsia, ŭto jaŭrei adniesŭ knigu Daniila da gistaryčnych knig, i jana papiaredničaŭa knizie Jezdry. Ale takim čynam jaje prarockaja rola byŭa zmienšana i mienš bačnaja dla čytača. Isus byŭ pieršym prarokam, jaki zviarnuŭ uvagu svaich apostalaŭ i vučniaŭ na praroctvy Daniila.

Abvieščanaja zatrymka, « kali jana zatrymŭivajecca, čakajcie jaje », taksama mieŭa svajo vykanannie, bo gabrei čakali pomstŭivaga miesiju i vyzvaliciela rymlan, abapirajučysia na Isaju 61, dzie Duch kaŭa pra Chrysta ŭ vieršy 1: « Duch Gospada Jachve na Mnie, bo Jachve pamazaŭ Mjanie abviascić dobruju viestku pakorŭivym; Jon pastaŭ Mjanie acalac' skrušanych sercam, abviascić paŭonnym vyzvalennie i vyzvalennie viazniam; ». U vieršy 2 Duch udakŭadniaje: « Kab abviascić god ŭaski Jachve i dzien' pomsty Boga našaga ; kab suciešyc' usich, chto smutkuje; ». Gabrei nie viedaŭi, ŭto pamiŭ «godam ŭaski » i «dniom pomsty » jašče pavinna prajsci 2000 gadoŭ, kab pryviesci ludziej da viartannia Chrysta, pieramoŭcy, vyzvaliciela i msciŭca, zgodna z Isajaj 61:2. Gety ŭrok vyrazna bačny ŭ sviedčanni, cytavanym u Jevangjeŭi ad Łuki 4:16-21: « I pryjšoŭ Jon u Nazaret, dzie byŭ vychavany, i, jak zwyčajna, uvajšoŭ u sinagogu ŭ dzien' subotni. I ŭstaŭ čytac', i daŭ Jamu knigu praroka Isai. I, razgarnuŭšy jaje, Jon znajšoŭ miesca, dzie byŭ napisana: «Duch Gaspodni na Mnie, bo Jon pamazaŭ Mjanie abviaščac' Dobruju Navinu ŭbogim; Jon pastaŭ Mjanie acalac' skrušanych sercam, abviaščac' paŭonnym vyzvalennie i viartannie zroku slapym, adpuscić na volu prygniečanych, abviaščac' god Gaspodni spryjaŭny». Zatym Jon zgarnuŭ skrutak, daŭ jago sŭzie i sieŭ ». Spyniŭšy čytannie tut, Jon pacvierdziŭ, ŭto Jago pieršaje pryšescie tyčyŭsia toŭki getaga « goda ŭaski », abvieščanaga prarokam Isajaj. Vjerš 21 praciagvajecca, kaŭučy: « Vočy ūsich u sinagozie byŭi skiravany na Jago». Tady jon pačaŭ kazac' im: «Šjonnia spraŭdziŭsia getaje Pisannie ŭ vašych vušach ». Ignaravany i niepračytany « dzien' pomsty » byŭ pryznačany Bogam na viasnu 2030 goda, dla jago drugoga pryšescia, na gety raz va ŭsioj jago boskaj sile. Ale pierad getym viartanniem praroctva Avakuma pavinna byŭo spraŭdzicca « niadaŭna », praz «advientysckija» vyprabavanni 1843-1844 i 1994 gadoŭ, jak my toŭki ŭto bačyŭi.

Apošniaje prysviačennie

Gladzi praŭdzie ŭ vočy

Vjasnoj 2021 goda, na pačatku boskaga goda, bagataje, ale faŭšyva-chryscijanskaje zachodniaje čaŭvietva toŭki ŭto prademanstravaŭa svaju gatoŭnasc' zachavac' ŭycci paŭyŭtych ludziej, navat koštam nacyjanaŭnaj ekanamičnaj razruchi. Vos' čamu Bog adpravic' jago ŭ Treciuju susvietnuju

vajnu, jakaja zabiare mnostva žycciaŭ ludziej usich uzrostaŭ, viedajučy, što niama lekaŭ abo vakcyny suprac' getaga drugoga boskaga pakarannia. Pjerad nami, praz 8 gadoŭ, budzie 6000 god ziamnoga stvarennia, kaniec jakoga budzie adznačany viartanniem Isusa Chrysta. Tryumfaŭny i pieramožny, jon paviadzie svaich adkuplenych, svaich żyvych vybranych i tych, kago jon uvaskrasić, u svajo niabiesnaje carstva i zniščyc' usio čaŭaviečaje žyccio na ziamłi, na jakim jon pakinie adnago, izalavanaga ŭ ciemry, buntaŭlivaga anioła pačatku, satanu, d'jabła.

Vjera ŭ pryncyp 6000 gadoŭ nieabchodnaja dla pryniaccia getaj pragramy. Dakładnyja razłiki, zasnavanaja na ličbach, pryviedzienych u Bibłii, byli niemagčymyja z-za «niavyznačanasci» adnosna daty naradžennia Abagama (adzinaja data dla troch synoŭ Tary: Byccio 11:26). Ale pasladoŭnasc' čaŭaviečych pakalenniaŭ ad Adama da viartannia Chrysta pacviardžaje nablížennje getaj ličby 6000. Addajučy svaju vieru getaj krugłaj, dakładnaj ličbie, my prypisvajem gety vybar «razumnaj» istocie, geta značyc' Bogu-stvaraŭniku, krynicy ŭsiago rozumu i žyccia. Zgodna z pryncypam «suboty», zgađanym u jago čacviortaj zapaviedzi, Bog daŭ čaŭavieku «šesc' dzion» i šesc' tysiač gadoŭ, kab jon vykanaje ŭsiu svaju pracu, ale siomy dzien' i siomaje tysiačagoddzie — geta časy adpačynku, «asviačonyja» (adłučanyja) dla Boga i Jago vybrannikaŭ.

Zmiest getaj knigi pakazaŭ, što viera, daspadoby Bogu, budujecta dziakujučy «razumnym abo mudrym» pavodzinam Jago vybrannikaŭ, jakija karystajucca ŭsim, što Bog kaža, praročyc' abo dumaje (gł. Daniila 12:3: «I mudryja buduć zziac', jak zziannie niebaschiu, i tyja, chto mnogich naviarnie da praviednasci, jak zorki, na viaki viakoŭ»). Robiačy geta, jany apraŭdvajuc' Boży vybar dac' im karysc' ad Jago adkuplenčaj praviednasci, prajaŭlenaj u Isusie Chrystcie.

Naprykancy getaj pracy, pierad samaj budučaj dramaj, ja chacieŭ by prysviacic' usim sapraŭdnym dzieciam Bożym, jakija pračytajuc' jaje i prymuc' z vieraj i radasciu, gety vierš z Jevangjeŭla ad Jana 16:33, jaki byŭ prysviečany mnie dvuma roznymi krynicami z nagody majgo chryščennia 14 červienia 1980 goda; adzin — u maim pasviedčanni ab chryščenni ad ustanovy, drugi — u pradmovie da knigi «Isus Chrystos», jakuju mnie daŭ z getaj nagody moj tavyryš pa słuženni ŭ toj čas, amaŭ va ŭzroscie, kali Isus prynios svajo žyccio ŭ achviaru: «Geta Ja skazaŭ vam, kab vy mieli ŭva Mnie mir. U sviecie budziecie miec' pakuty, ale advažciesia: Ja pieramog sviet».

Samuił, błagastaŭlony słuğa Isusa Chrysta, «sapaŭdy!»

Apošni zvanok

Pakuť ja pišu getaje pastannie, u kancy 2021 goda sviet usio jašče ciešycca šsieaguťnym religijnym miram, jaki varty ũvagi i acenki. Tym nie mienš, gruntujučysia na maich viedach pra rasšyfravanyja praročyja adkrycci, padrychtavanyja Bogam, ja scviardžaju biez najmienšaga sumnievu, što žudasnaja susvietnaja vajna rychtujecca i na šlachu da zaviaršennia ũ bližejšyja 3-5 gadoŭ. Pradstaŭlajučy jaje pad simvaľičnaj nazvaj « šostaja truba » ũ Adkrycci 9, Duch nagadvaje nam, što ũžo pryšli piac’ žudasnych pakaranniaŭ, kab pakarac’ za admovu ad viernasci Jago sviatoj Subocie i inšym Jago pastanovam, jakija byli parušanyja z 7 sakavika 321 goda. Getyja pakaranni biessmiarotnaga Boga raspascirajucca na praciagu 1600 gadoŭ čaľaviečaj gistoryi, arganizavanaj pa boskaj religijnaj pragramie. Jago šostaje pakarannie prychodzić, kab u apošni raz papiaredzić chryscijanstva, vinavataje ũ niaviernasci Jamu. Bjez Boga i Jago zbaŭčaga pľana čaľaviečaje žyccio nie maje sensu. Vos’ čamu, pakoťki « truby » majuc’ pastupovy charakter, jaki vyjaŭlajecca pa analogii ũ Łjevit 26, zabojčaja intensiŭnasc’ « šostaj » truby dasiagnie viaršyniaŭ žachu, jakich čaľaviečtva daŭno bajaľasia i paľochaľasia. « Šostaja truba » tyčycca kančatkovaj susvietnaj vajny, jakaja zniščyc’ mnoštva ludziej, « trec’ čaľaviečtva » pavodle Adkryccia 9:15. I getaja praporcyja moža być ģitaraťna dasiagnuta ũ vajnie, dzie 200 000 000 uzbrojenych, padrychtavanych i ekipiravanych prafiesijnych bajcoŭ buduc’ suprac’stajac’ adzin adnamu, zgodna z dakľadnasciu, dadzienaj u Adkrycci 9:16: « Koľkasc’ vieršnikaŭ vojska byľa dzvie miryjady miryjadaŭ; ja čuŭ koľkasc’ ich »; geta značyc’, 2 ch 10 000 ch 10 000. Da getaga apošniaga kanfliktu, u 20 stagoddzi, dzvie susvietnyja vojny 1914-1918 i 1939-1945 gadoŭ byli znakami, jakija abviaščali viaľikaje pakarannie, jakoje pryjdzie, kab pakľasci kaniec času svabodnych i niezaležnych narodaŭ. Bog nie daŭ svaim vybranyj garadoŭ-prytuľkaŭ, ale pakinuŭ nam dastatkova vyraznyja ũkazanni, kab my magľi ũciakac’ z terytoryj, na jakija ũ pieršuju čargu nakiravany Jago boski gnieŭ. Jon nakiruje ũdary, jakija pavinny być naniesieny ludźmi, pakľikanyimi dla getaj zadačy. Ale nihto z ich nie budzie adnym z Jago vybranych. Njavierujučyja abo niavierujučyja buntary, raskidanyja pa ũsioj ziamľi, stanuc’ instrumentami i achviarami Jago boskaga gnievu. Drugaja susvietnaja vajna suprac’pastaviľa zachodnija narody adzin adnamu, čyje religii byli chryscijanskimi i kankurujučymi. Ale ũ budučaj Trecij susvietnaj vajnie matyvam sutyknienniaŭ budzie pa sutnasci religijnaj, suprac’stajannie kankurujučych religij, jakija nikoľi nie byli daktrynaťna sumiaščaťnyja adna z adnoj. Toťki mir i gandaľ dazvoliľi getaj iluzii rasci. Ale ũ gadzinu, abranuju Bogam, zgodna z Adkrycciom 7:2-3, demaničnaja ũniviersaľnasc’, strymľivajemaja anioľami Božymi, budzie vyzvalena, kab « naškodzić ziamľi i moru » abo, jak rasšyfrujuc’ simvaľy, « naškodzić » «pratestantam i katoľikam», niaviernym Isusu Chrystu. Vjeľmi ľagična, što niaviernaja chryscijanskaja viera z’jaŭlajecca gaľoŭnaj metaj gnievu spraviadľivaga Suddzi Isusa Chrysta; getak ũa, jak i ũ Starym Zapaviecie, Izraiľ byľ pakarany za svaje pastajannyja niaviernasci aŭ da svajgo nacyjanaťnaga zniščennia ũ 70 godzie. Paraleľna z getaj « šostaj truboj » praročtva Daniila 11:40-45 pacviardžaje, vykľikajučy « troch caroŭ », udziel troch religij monateizmu: jeŭrapiejskaga katoľicyzmu, arabskaga i magrybskaga islaľu i ruskaga pravasľaŭja. Kanflikt zakančvajecca zmienaj situacyi z-za ũmiašannia amierykanskaga pratestantyzmu, jaki nie nazvany carom, ale prapanavany jak tradycyjny patencyjny vorag Rasii. Łikvidacyja kankurujučych dziaľžaŭ adkryvaje dostup da jaje apošniaga panavannia pad nazvaj « ... zvier, jaki vychodzić z ziamľi », apisany ũ Adkrycci 13:11. Varta adznačyc’, što ũ getym apošnim kanteksie amierykanskaga pratestanckaga viera staľa mienšasciu, a rymaska-katoľickaja — boľšasciu, z-za pasladoŭnaj imigracyi ľacinaamierykancaŭ. U 2022 godzie prezident irľandskaga pachodžannia sam z’jaŭlajecca katoľikam, jak i Džon Kjededzi, zabity prezident.

U Adkrycci 18:4, u znak Usiemagutnaga Boga, Isus Chrystos zagadvaje ũsim, chto vieryć i spadziajecca na Jago, Jago vybranyj, « vyjsci z Vaviľona Vjaľikaga ». Identyfikavany ũ getaj pracy z

papskaj Rymska-katalickaj carkvoj, « Vavilon » asudžany i asudžajecca za « jaje grachi ». Zgodna z gistaryčnaj spadčynaj « jaje grachou », vina katalicyzmu raspaŭsiudžvajecca na pratestantaŭ i pravastaŭnych, jakija svajoj reŭigijnaj praktykaj apraŭdvajuc' niadzieŭny adpačynak, atrymany ŭ spadčynu ad Ryma. Vychad z Vavilona aznačaje admovu ad « jaje grachou », najvažniejšy z jakich, bo Bog robic' jago admietnaj « znakaj »: dzien' štotydniovaga adpačynku, pieršy dzien' tydnia boskaga paradku, Rymskaja niadziela.

U getym paŭlanni, uličvajučy terminovasc' času, ja zaklikaju synou i dačok Božych pakinuc' paŭnočnuju častku Francyi, skancetravanuju vakoŭ jaje staŭicy Paryža. Bo nieŭzabavie jana budzie ŭražana gnievam Božym, paciarpieŭšy ad « agniu z nieba », na gety raz jadziernaga, jak gorad « Sodom », z jakim jon paraŭnoŭvaje jago ŭ svaim Adkrycci ŭ Adkrycci 11:8. Jon taksama nazyvaje jago « Jegipiet », simvaličnym vobrazam « grachu », z-za buntarskaga staŭlennia jago niereŭigijnaj prychiŭnasci, jakaja supiarečyc' Bogu, jak faraon u gistaryčnym apisanni Zychodu gabrejskaga naroda. U vajennaj situaciji, kaŭi darogi pierakrytyja i zabaronienyja, niemagčyma budzie pakinuc' celevuju terytoryju i pazbiegnuc' smiarotnaj dramy.

Samuiŭ, sŭluga ŭyvoga Boga, Isusa Chrysta

Tyja, chto spačatku zachoča daviedacca, što pradstaŭlena ŭ kancy getaj pracy, buduc' miec' ciažkasci z razumienniem tago, čamu ja tak pierakanany ŭ niezvarotnym charaktary nieminučaj gibieŭi Francyi i Jeŭropy. Ale tyja, chto pračytaŭ jaje ad pačatku da kanca, u pracesie čytannia sabraŭi dokazy, jakija pastajanna nazapašvajuca da takoj stupieni, što dazvalajuc' im, nareščie, padziaŭicca niepachisnaj pierakananasciu, jakuju Duch Boży pabudavaŭ uva mnie i va ŭsich, chto naležyc' Jamu; u praŭdzie. JaMU naležyc' usia SŁAVA.

Adzynymi nieprzyjemnymi siurpryzami buduc' tyja, chto ŭparta admaŭlajecca pryznavac' jago nieparaŭnaŭnuju siŭtu, boŭšasc' i jago zdoŭnasc' kiravac' usim pavodle svajgo pŭana, pakuŭ jon nie budzie daskaŭaŭa zavieščany.

Ja zaviaršaju getuju pracu na getym, ale natchniennie, jakoje Isus praciagvaje davac' mnie, adznačajecca i zapisvajecca pastajanna ŭ vygladzie paŭlanniaŭ, pradstaŭlenych u pracy « Njabiesnaja manna apošnich advientyskich chadziačych », try pasladoŭnyja «tomy» prybližna tysiačy staronak jakoj užo dastupnyja ŭ kastryčniku 2025 goda.

Ja pamiataju, što Isus Chrystos abviasciŭ u Adkrycci 2:26: « Tamu, chto pieramoža i zachavaje Maje spravy da kanca, dam Ja ŭŭadu nad narodami». Što ŭ tady takoje « spravy » Isusa Chrysta, jakija pavinny byc' « zachavany da kanca »? Jany prymajuc' formu adkryccia Jago suda pa ŭsich pytanniach ŭžycia, geta značyc' va ŭsim, što tyčyc'ca reŭigii, paŭityki i ekanomiki; usich pytanŭiaŭ, jakija tyčacca Boga-Tvorcy i Jago stvarenniaŭ. Kaŭi Jon abviaščaje niaščascie, Jon arganizuje drenny paŭityčny, vajenny, ekanamičny i reŭigijny vybar, jaki pryvodzic' da katastrof.

Bog chvalicca tym, što adkryvaje svaim vybrannikam svoj sud va ŭsich aspiektach žyccia. Robiačy geta, jon zaklikaje svaich viernych aniołaŭ zasviedčyc', što jon nie stavic' abmiežavanniaŭ svajoj dabryni da tych, chto šanuje i lubic' jago, da jago sapraŭdnych vybrannikaŭ, adkuplenych łaskaj, atrymanaj praz smierc' i ŭvaskrasiennie Isusa Chrysta.

Tamu nie pazbaŭlajcie siabie getaga vyklučnaga pryvileju, jaki biaspłatna prapanujuc' vam Jago asvietlenyja i prasvietlenyja sługi. « Manna » — geta sapraŭdnaja niabiesnaja ježa, jakuju Njabiesny Ajciec prapanuje dzieciam, jakich Jon lubic' i dla jakich u Isusie Chrystie Jon rychtuje miesca ŭ svaim niabiesnym carstvie.

U « mannie » vy adkryjecie dla siabie kankretnuju formu « sviedčannia Isusa », jakoje pastajanna ŭdaskanaŭ'vajecca i, pierš za ŭsio, prapanujecca jak apošni dar z niabiosaŭ, abviaščennie Jago słaŭnaga viartannia viasnoj 2030 goda.

« Manna » padkreslivaŭe sprawy Ajca, Boga-stvaraŭ'nika, jaki arganizuje žyccio ludziej zgodna z ich asabistym svabodnym vybaram.

Kali Bog zastajecca niabačnym dla čaławiečych vačej, to geta dla tago, kab Jago šukaŭi Jago vybranyja, jakija takim čynam adroznivajuca ad inšych buntaŭničych, niavierujučych abo niavierujučych ludziej. Vjera ŭ Jago isnavannie — geta nie «opium naroda», ale znak mudraga rozumu, jaki charaktaryzuje sapraŭdy vybranych, godnych adkuplennia Isusam Chrystom.